Thanh Sắc Vũ Dục

Trọng Sinh Chi Bần Tình

Webtruyen.com

https://thuviensach.vn

Trọng Sinh Chi Bản Tính

Thanh Sắc Vũ Dực

Ebook by: Đào Tiểu Vũ eBook

https://thuviensach.vn

Giới Thiệu Tác Phẩm

Tác giả: Thanh Sắc Vũ Dực

Thể loại: Xuyên Không, Ngôn tình, Cổ đại, Văn học phương Đông

Nguồn: p2t92.wordpress.com

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới thiệu:

Truyện Trọng Sinh Chi Bản Tính thuộc thể loại ngôn tình xuyên không hiện đại,hào môn thế gia, làm giàu. Xoay quanh câu chuyện về một nhân vật chính nham hiểm ngoài mặt thì được người ta a dua nịnh hót, sau lưng lại chửi bới nguyền rủa đủ kiểu. Sau khi sống lại, hắn… vẫn là kẻ ngoài mặt được người ta hùa theo ton hót, sau lưng chửi lấy chửi để.

Sau khi sống lại, quá trình trưởng thành thay đổi, chất lượng cuộc sống thay đổi, thanh mai trúc mã thay đổi, thứ duy nhất không đổi chính là: giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời...

Mời các độc giả cùng đọc truyện và ngẫm về chính bản thân mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Mục lục

Giới Thiệu Tác Phẩm
Chương 1 → 50
Chương 51 → 100

https://thuviensach.vn

Chương 1 → 50

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27

https://thuviensach.vn

Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49

https://thuviensach.vn

Chương 51 → 100

Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69: Thạch Nghị (1)
Chương 70: Thạch Nghị (2)
Chương 71: Thạch Nghị (3)
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75: Ngoại Truyện 1
Chương 76: Ngoại Truyện 2

https://thuviensach.vn

Chương 1

A

n Thừa Trạch ngày bé là một đứa trẻ vô cùng trong sáng tốt bụng, chính xác mà nói thì không phải ngày bé, mãi tới năm mười tám tuổi bị ép tham gia quân ngũ, hắn vẫn là người lương thiện. Nhưng sau này, hắn gọi đùa bản thân khi ấy chính là "nhóc nghịch ngợm".

Thiếu niên dũng cảm kỳ thực chính là dưa, dưa chính là ngốc, ngốc chính là dưa. Năm mười tuổi, bị thằng bạn học thường xuyên bắt nạt mình xách một thanh mã tấu đến kích động chút huyết tính hiếm hoi trong người. Lúc hai đứa đánh nhau, hắn sẩy tay vạch một đường lên mặt thằng nhóc nghịch ngợm kia, tạo thành vết sẹo cả đời không thể xóa bỏ. Chuyện này khiến Liễu Như – mẹ hắn – phải bán đứt nhà cũ để chạy chữa cho người ta, hơn nữa còn mang An Thừa Trạch bỏ xứ ra đi, vì vậy mà gặp lại gã đàn ông phụ bạc nghe đâu ra ngoài mua nước tương, mua đến mười năm chưa về.

*theo tiếng địa phương Thiểm Tây, "dưa" có nghĩa là ngốc nghếch/khờ dại

*huyết tính: tính sốt sắng làm việc nghĩa

*mua nước tương: nguyên văn là "đả tương du", ý là ra ngoài cưỡi ngựa xem hoa, xem náo nhiệt

Khi ấy, An Thừa Trạch không biết nhìn người thật sự nghĩ mình có cha, hết thảy mong đợi và sùng bái đều hướng về An Mục Dương, chẳng những thế còn thực lòng cho rằng cái người gọi là anh hai – An Chí Hằng – là thật tâm muốn tốt cho hắn. Vào buổi tối đầu tiên tại nhà lớn An gia, khi đứng trước bồn cầu tự hoại sáng bóng như gương, nhóc con dại khờ nhịn cả đêm không dám đi tiểu. Hôm sau suýt nữa nghẹn đến hỏng, quấy rầy tới An Chí Hằng

https://thuviensach.vn

lớn hơn hắn sáu tuổi, anh ta ra vẻ thoải mái vỗ mái đầu mềm như nhung của hắn, bảo "Em dễ thương thật".

An Thừa Trạch tưởng An Chí Hằng đang khen mình, thật lòng thật dạ tin tưởng anh hai, hoàn toàn không ý thức được vì sao ngày đó chỉ có mình hắn vào nhà họ An, không có Liễu Như.

Sau này, An Chí Hằng cho hắn biết Liễu Như là kẻ thứ ba phá hoại gia cang người khác, nhà họ An không so đo nên mới nhận hắn. An gia vô cùng rộng lượng, là đại ân nhân của hắn, mẹ nó, nhóc ranh An Thừa Trạch thế mà cũng tin! Điều này dẫn đến An Thừa Trạch năm mười tám tuổi thường xuyên muốn quay lại bảy năm trước để quất chết chính mình. Kẻ thứ ba làm gì có chuyện mười năm không gặp người chồng ra ngoài "mua nước tương" của mình? Nếu thật là kẻ thứ ba, sao lại không diễu võ dương oai hoặc vờ vịt đáng thương trước mặt vợ cả? Liễu Như từ đầu tới đuôi đều không biết An Mục Dương đã có vợ con, cô gái trẻ ngây thơ vẫn ngỡ bản thân gặp được một nửa còn lại. Nhưng khi quay lưng bỏ đi, "nửa kia" thậm chí còn không biết một cuộc "diễm ngộ" khác của hắn trong lần tới đất khách gầy dựng sự nghiệp đã có thai, Liễu Như chỉ là vật hi sinh để người nào đó đổi khẩu vị.

Mỗi đứa trẻ nghịch ngợm đều có thời kỳ tự cho mình là đúng, dù không có An Chí Hằng châm ngòi thì một gia đình đơn thân vốn dĩ đã tiềm tàng nhiều mâu thuẫn. Trong những năm tháng tuổi dậy thì, quan hệ giữa An Thừa Trạch và Liễu Như nhìn chung không tốt nhưng chưa đến mức bế tắc đến thế, tới nỗi sau này khi ở trong quân doanh, hắn không về kịp lễ tang của Liễu Như.

An Thừa Trạch mười bảy tuổi rất ngưỡng mộ anh hai An Chí Hằng, nào biết những cong cong thẳng thẳng bên trong một gia tộc lớn, nghe không hiểu những mũi nhọn trong lời nói của kẻ khác, xem tất cả minh trào ám phúng thành khích lệ, "thuần lương" như thằng hề chuyên mua vui cho thiên hạ. Hắn thậm chí không nhận ra tên của những người trẻ tuổi đồng lứa

https://thuviensach.vn

tại An gia đều có tên lót là “Chí”, chỉ có hắn gọi An · Thừa · Trạch. Ngay cả gia phả nhà họ An cũng không vào được, vĩnh viễn là đứa con riêng ngu xuẩn theo đuôi An Chí Hằng bị người người khinh miệt.

*minh trào ám phúng: ngoài mặt thì tươi cười, sau lưng thì chế giễu

Nếu hắn vẫn cứ u mê như vậy, nếu An Chí Hằng mãi mãi coi hắn là thằng ngu để dụ dỗ, có lẽ An Thừa Trạch sẽ tiếp tục không biết gì mà hạnh phúc trải qua một đời. Nhưng mười bảy tuổi năm ấy, An Chí Hằng dẫn hắn ra ngoài chơi, nhóc con dưới sự cổ vũ của một đám người đã nếm thử một chút cái gọi là đồ chơi của “xã hội thượng lưu” nghe nói có thể khiến người ta càng high càng hưng phấn.

Tới khi nghiện ma túy, hắn mới phát giác hóa ra anh hai nhìn như ôn hòa lại hung ác như vậy, hóa ra thế giới bị che lấp bởi năm màu rực rỡ này tăm tối đến cỡ nào.

Lúc cơn nghiện phát tác, hắn ngỡ đời mình coi như xong rồi. Anh hai tươi cười, cha không thay đổi sắc mặt và nước mắt của Liễu Như giúp hắn chân chính thấy rõ thế giới này, nhưng đã quá trễ.

Bấy giờ, gương mặt giận dữ của một người đập vào tầm mắt hắn, lão tướng An – người đáng tin cậy nhất An gia – nện cây ba toong xuống đất, dù là con riêng thì con cháu nhà họ An cũng không được để người ta khinh thường! Ông nhốt An Thừa Trạch vào phòng tròn hai tháng, cơn nghiện yếu đi thì đá vào quân doanh làm một tên lính quèn đi thực hiện nghĩa vụ quân sự như bao người.

Hai năm sau, An Thừa Trạch khôi phục hoàn toàn, không vào đại học cũng không học cao đẳng, chỉ là thể trạng tốt hơn trước kia rất nhiều, để không bỏ phí một thân đầy sức mạnh, hắn vẫn làm thằng ngốc bám đuôi An Chí Hằng. An Chí Hằng rất đắc ý, đời này có thể nắm chắc An Thừa Trạch đần

https://thuviensach.vn

độn trong lòng bàn tay, loại người như anh ta rất cần bia đỡ đạn cho một số việc, An Thừa Trạch là đầy tớ tốt nhất.

Về sau, về sau cũng không có gì, chẳng qua An gia ngày càng làm ăn lớn, An Thừa Trạch đi theo làm trợ lý, còn đem lòng yêu mến thanh mai Đỗ Vân quen biết từ năm mười tuổi và cùng nhau lớn lên. Đỗ Vân lừa An Thừa Trạch lên giường Lâm Đức Cửu, cụ thể ngày đó Lâm Đức Cửu làm gì An Thừa Trạch, hay Lâm Đức Cửu bị An Thừa Trạch làm gì, chân tướng chỉ có hai người ấy biết. Nhưng dù thế nào, Lâm Đức Cửu cũng hận An Thừa Trạch, hơn nữa còn không thực hiện lời hứa với Đỗ Vân lúc trước, An Thừa Trạch bất đắc dĩ phải cưới chị của Lâm Đức Cửu là Lâm Đức Tuệ lớn hơn hắn năm tuổi.

Mọi chuyện diễn ra một cách vô cùng quái lạ, khiến người ta không sao tìm ra đầu mối. An Chí Hằng cũng lần không ra đầu mối trong mớ quan hệ rối rắm, để rồi bị phán tù chung thân vì tội trốn thuế, gian lận thương mại, đưa hối lộ và buôn lậu thuốc phiện. Sau khi con trai lớn vào tù bóc lịch, An Mục Dương cũng không hiểu sao bị trúng gió phải nhập viện, những người khác trong An gia ù ù cạc cạc chưa kịp vớ bở, An Thừa Trạch đã ấm ớ có được hơn 60% cổ phần An thị, chẳng ai biết nguồn vốn xuất phát từ đâu.

Lúc này, An Thừa Trạch ba mươi ba tuổi đang đứng trên đỉnh cao nhân sinh, khi tất cả mọi người cho rằng hắn chắc chắn sẽ vứt bỏ Lâm Đức Tuệ lớn tuổi hơn mình, đồng thời còn nuốt trọn Lâm gia như nuốt An gia, thì An Thừa Trạch lại bất ngờ cùng Lâm Đức Tuệ nắm tay nhau đến già, hết thảy cám dỗ từ bên ngoài bao gồm cả mối tình đầu Đỗ Vân cũng không khiến hắn mảy may dao động. Về phần Lâm Đức Cửu… trước khi phát hiện đống gia sản vốn do mình kế thừa chả hiểu sao lại đứng dưới danh nghĩa chị mình, ngoại trừ số cổ phần chưa đến 5% hữu danh vô thực tại Lâm thị, nhị thế tổ còn thường xuyên đầu tư thất bại. Đến cuối cùng, 5% chỉ còn 1%, tận lúc trung niên hắn vẫn phải chai mặt sống dựa vào tiếp tế của anh rể An Thừa Trạch, dẫu thế vẫn sống đến hơn bảy mươi tuổi. Trước khi tắt thở trên

https://thuviensach.vn

giường bệnh, hắn rốt cuộc cũng to giọng mắng An Thừa Trạch là thứ đồ chơi thất đức, nhìn thấu nỗi băn khoăn cả đời mình.

Nhưng An Thừa Trạch còn đi sớm hơn Lâm Đức Cửu, ở tuổi hơn năm mươi, hắn cũng vì quãng đời tuổi trẻ bị lừa gạt mà tổn thương đến thân thể, dẫn tới trăm thứ bệnh quấn thân. Lâm Đức Tuệ hơn sáu mươi tuổi vẫn tận tình chăm sóc đến khi hắn lâm chung, không hề mượn tay người khác, tình cảm vợ chồng khiến người ngoài hâm mộ đỏ mắt, nhưng chả biết nguyên nhân từ ai mà bọn họ chẳng có một mụn con.

An Thừa Trạch thực sự không nghĩ đời này còn gì tiếc nuối nữa, những kẻ hại hắn phải trả giá gấp trăm lần, thuộc hay không thuộc về hắn cũng đều chiếm được, có thân phận hiển hách, dù người bên cạnh có nghiến răng nghiến lợi bao nhiêu, ngoài mặt cũng phải a dua nịnh hót hắn, điển hình là tên ngu Lâm Đức Cửu. Hắn không để ý chuyện vô hậu, cũng không tận lực duy trì một gia đình hoàn chỉnh, tuyệt đối không làm một gã đàn ông gieo họa cho phụ nữ như An Mục Dương. Hắn thậm chí còn cho bà vợ Tô Ngọc Đình của An Mục Dương áo cơm không lo sống nốt quãng đời còn lại. Dẫu bà là mẹ An Chí Hằng, dẫu trong những năm tháng còn là nhóc ranh, Tô Ngọc Đình cũng chèn ép hắn không ít, nhưng bà cũng chỉ là vật hi sinh trong cái vòng lẩn quẩn này.

Hắn không hối tiếc, trước lúc ra đi thậm chí còn không nghĩ gì, chỉ buông tay Lâm Đức Tuệ, lẳng lặng nhắm mắt.

Nhưng hắn sống lại!

An Thừa Trạch không hiểu nổi một người hoàn toàn không tiếc nuối hay oán hận, ra đi vô cùng bình thản, rốt cuộc vì sao lại sống lại.

Tuy nhiên, hiện thực không cho hắn cơ hội tự hỏi, hiện thực chắc chắn là ảo ảnh, lúc hắn tưởng bản thân có thể an tâm nhắm mắt ngàn thu, vừa mở mắt đã trông thấy thằng nhóc xấu xa giơ thanh mã tấu Thụy Sĩ dương dương đắc

https://thuviensach.vn

ý nhìn mình, dù lòng dạ An Thừa Trạch thâm sâu đến đâu, dù hắn bị người ta gọi là hồ ly đa mưu túc trí… Không, kẻ khác đều dùng chồn để hình dung hắn, dù hắn trước giờ luôn bình tĩnh cũng không biết đối phó với nhóc quỷ trước mặt ra sao.

Ước chừng mười phút sau, hắn mới kịp phản ứng hóa ra mình trở lại năm mười tuổi, cái ngày lỡ tay hủy mất khuôn mặt của Thạch Nghị. Khoảng thời gian này đời trước, Thạch Nghị đang ôm gương mặt đầy máu ngã trên đất, mà hắn thì cầm đao trống rỗng nhìn Thạch Nghị đau đớn, trong lòng sợ hãi vô cùng, run tay không cầm nổi con đao hung khí kia. Nhóm "đàn em" của Thạch Nghị tại trường học sợ tới mức lập tức giải tán, chỉ để lại hai thằng nhóc ngay cả xe cứu thương cũng không biết gọi.

Mà hiện tại, mười phút dại ra của An Thừa Trạch khiến Thạch Nghị cực kỳ hài lòng, ừm, khá hài lòng.

Thạch Nghị là loại người nào? Là con trai của Thạch thổ phỉ!

Được rồi, Thạch thổ phỉ không phải thổ phỉ thật, chỉ là biệt danh mà nhóm đồng nghiệp cùng vác súng năm đó đặt cho. Ngày trước ở trường quân đội, hắn chính là cái loại đại ca thổ phỉ chuyên kéo bè kéo cánh xúi giục các học sinh đánh nhau. Lão tướng Thạch thật sự không hiểu, ông dầu gì cũng là nho tướng, là hạng người có thể sau lưng ném gạch thì tuyệt đối không giáp mặt giằng co, thế quái nào lại sinh ra thằng con trai ngốc như vậy, đầu bị lừa đá rồi chắc?

Con lừa đá Thạch thổ phỉ nhất định là lừa tinh, nếu không sao lại di truyền bộ óc này cho Thạch Nghị. Thạch Nghị được cha mình chân truyền, từ lúc vào mầm non đã bắt đầu hoành hành ngang ngược, dẫn một đám nhóc con quậy phá đi bắt nạt bạn học nữ và những "văn thư sinh" có thành tích tốt trong lớp, còn thường xuyên kéo đàn kéo lũ đánh nhau chứng tỏ nghĩa khí anh em, lên lớp hai đã chính thức vô địch toàn trường. Cô giáo đau đầu muốn chết, nhưng cô có thể làm gì đây, tìm cha mẹ á? Người đến họp phụ

https://thuviensach.vn

huynh luôn luôn là Thạch thổ phỉ Thạch Lỗi, khiến cô giáo trẻ sợ tới mức không dám phê bình Thạch Nghị, cha mẹ của mấy nhóc bị Thạch Nghị bắt nạt cũng không dám tìm Thạch Lỗi tính sổ. Càng vô sỉ hơn là, tên này còn về nhà vỗ đầu con trai, bảo "Con ta là đại ca trường học, làm tốt lắm!".

Quả thực hết cách trao đổi!

An Thừa Trạch chẳng qua chỉ là một "văn thư sinh" bị Thạch Nghị nhắm trúng, khác với những đứa nhóc mới bị dọa đã khóc rống, An Thừa Trạch sinh ra từ gia đình đơn thân kế thừa tính cách mạnh mẽ của Liễu Như, vô luận Thạch Nghị bắt nạt như thế nào, hắn đều dùng ánh mắt coi rẻ để nhìn "con sâu làm rầu nồi canh" trong lớp, khiến "ông vua con" không thể nhẫn nhịn được!

Vì thế, anh mới cầm đao của cha mình, tính hù dọa An Thừa Trạch nhưng lại gây nên bi kịch của kiếp trước, khuôn mặt bị tàn phá cả đời. Một vết sẹo từ trán đến cằm ngang dọc toàn bộ mặt trái, cộng thêm cuối những năm 80 chưa có phẫu thuật thẩm mỹ, làm mặt trái của Thạch Nghị bị một "con rết" thật dài bò lên.

Mà hiện giờ…

An Thừa Trạch với trái tim đã biến thành quả táo hư thối sau mười phút phân tích, khóe miệng rốt cuộc cũng tạo thành vòng cung khó nhận ra.

Tuy không đúng với mong muốn của hắn, nhưng sống lại một đời, nói thế nào cũng không thể đi lại đường cũ mà phải không?

Dựa theo truyền thống tốt đẹp từ kiếp trước, vậy bắt đầu lợi dụng từ nhóc con Thạch Nghị này đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 2

Thạch Nghị dẫn theo vài nhóc đàn em, cười hí hửng nhìn gương mặt đần thối ngu ngơ của An Thừa Trạch, nghĩ thầm ai bảo mày không giúp tao làm bài tập, vô thi còn không cho tao cóp pi bài!

Không sai, "thù hận" giữa Thạch Nghị và An Thừa Trạch bắt nguồn từ chuyện bài tập. Nghĩ cũng biết thành tích của Thạch Nghị chắc chắn thảm thương đến không nỡ nhìn, có thể nhận được hết mặt chữ là khá lắm rồi. Mà An Thừa Trạch lại kế thừa cái tính hiếu thắng của Liễu Như, không cha cũng chẳng hề gì, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không để người ta nói mấy lời kiểu như "Thằng nhỏ không có ba nên học hành chả ra làm sao". Trước khi mắc nghiện, thành tích của hắn luôn luôn đứng đầu.

An Thừa Trạch là học sinh lớp chọn, trước năm lớp ba đều theo học tại một trường tiểu học ở ngoại ô, tuy chất lượng giáo dục không tốt, nhưng thành tích của hắn luôn khiến người ta yên tâm, ngay từ đầu Liễu Như đã không nghĩ đến việc chuyển trường. Mùa đông tại phương Bắc vắng bóng nhà cao tầng, đường nhựa cùng lượng CO2 dư thừa đặc biệt rét mướt, điều kiện của trường tiểu học ngoại thành rất tệ, các học sinh phải học trong nhà trệt, không có đoàn thể cung cấp hơi ấm, trong lớp chỉ có một bếp lò. Ngày đông năm ấy chân An Thừa Trạch thiếu chút nữa lạnh đến bại liệt, may mà Liễu Như tuy bận bươn chải cuộc sống, nhưng không hề lơ là việc chăm sóc con trai. Cô nhanh chóng phát hiện An Thừa Trạch bị tổn thương do giá rét, kịp thời đưa con đến bệnh viện điều trị, bằng không để bị tê cóng nghiêm trọng dễ dẫn đến hậu quả phải cắt bỏ chân.

Mùa xuân năm lớp hai, Liễu Như đưa tiền nhờ người ta giúp An Thừa Trạch dùng danh nghĩa dự thính chuyển tới trường tỉnh. Đó là ngôi trường duy nhất có tầng lầu, ngoài ra còn được đoàn thể cung cấp hơi ấm, vì vậy

https://thuviensach.vn

người ta phải trả một khoản phí dự thính tương xứng, một số tiền quá mức khổng lồ với Liễu Như. Nhưng học sinh có thành tích xuất sắc được miễn khoản ấy.

Học kỳ I, Thạch Nghị và An Thừa Trạch còi như "Củ Cải Đỏ" (1) không hề đụng mặt nhau. Tuy Thạch lão đại thích gây rối nhưng không ức hiếp nhỏ yếu, nếu bạn cùng lớp bị đứa khác bắt nạt, có khi anh còn chạy qua đánh trả. Trên thực tế, An Thừa Trạch cũng từng bị học sinh lớp trên giật tiền, với gia cảnh của hắn đương nhiên không có tiền tiêu vặt gì, thành ra đối phương chỉ tẩn hắn một trận liền xong việc. Mấy hôm sau, An Thừa Trạch nghe đồn tên giật tiền bị Thạch Nghị dẫn băng đập cho kêu cha gọi mẹ, khi đó trong lòng hắn rất hả giận, thậm chí còn hơi bội phục Thạch Nghị.

Nhưng thế không có nghĩa hắn phải giúp Thạch Nghị làm bài tập và cho sao chép bài nha, vậy có khác gì hại người đâu! Thành tích của Thạch Nghị đã đủ kém rồi.

Giáo viên cũng biết Thạch Nghị gian lận trong thi cử, trong kỳ thi cuối kỳ I liền chuyển chỗ Thạch Nghị để tách anh với đám đàn em học giỏi ra. An Thừa Trạch bấy giờ vẫn còn ngấm ngầm, lúc đi thi đúng lúc ngồi trước Thạch Nghị, chỉ cần dịch người sang một bên, đẩy bài thi ra một chút là có thể cho Thạch Nghị quay bài. Vốn Thạch Nghị không muốn cóp bài của củ cải đỏ, anh cảm giác An Thừa Trạch học hành còn chả bằng mình, ai ngờ lúc thi chỉ thấy nhóc củ cải đỏ rẹt rẹt rẹt mấy phát đã điền kín cả tờ giấy thi, tốc độ nhanh đến líu cả lưỡi. Vì thế Thạch lão đại đứng ngồi không yên, dùng chân đá ghế An Thừa Trạch từ phía sau, thi một ngày đá cả ngày, kết quả An Thừa Trạch cứ thế chịu đựng chứ nhất quyết không cho chép!

Nếu chỉ có vậy thì Thạch Nghị sẽ không quá để ý, nhưng khi bảng xếp hạng kỳ thi cuối kỳ ra lò, ai nấy đều trợn tròn mắt, An Thừa Trạch tầm thường nghiễm nhiên xếp thứ nhất! Về phần Thạch Nghị, hừ hừ, thứ nhất từ dưới đếm lên trong lớp, không phải toàn khối, coi như không tệ.

https://thuviensach.vn

Trước kia Thạch Nghị có quay bài nên thành tích rất khá, lần này thoáng cái khiến Thạch Lỗi mở rộng tầm mắt, bèn hung hăng quất thẳng quỷ nhỏ một trận. Kể từ đó, Thạch Nghị bắt đầu tăm tia nhóc con An Thừa Trạch "ăn cây táo, rào cây sung", "vong ân phụ nghĩa" này.

Tới học kỳ II, anh tìm đủ mọi cách bắt An Thừa Trạch giúp mình làm bài tập nhưng luôn bị từ chối, từ đấy An Thừa Trạch càng bị ăn hiếp dữ hơn.

Hết thảy chỉ bắt nguồn từ việc mày hạng nhất, tao cũng "hạng nhất" mà thôi.

Thạch Nghị mang ân oán đó ra thanh toán rõ ràng một lần trong đầu, vừa nghĩ đến sau này có thêm tiểu đệ thành tích đứng đầu làm bài tập giùm, đi thi môn nào cũng đạt điểm tối đa, ông ba già cầm bài thi khen lấy khen để, trong lòng anh liền vô cùng thỏa mãn. Nhưng anh còn chưa ảo tưởng đủ về tương lai, đã thấy củ cải đỏ bất mãn lao đến trước mặt, cầm chặt cổ tay anh như muốn cướp đao.

Thạch Nghị đương nhiên không để hắn đoạt được, hai người liền giằng co. Thấy bọn họ cầm đao, mấy đàn em mới học tiểu học không dám tiến lên, đành phải vây hai người ở giữa, không biết có nên hô một tiếng "đại ca cố lên, mọt sách mau chịu thua đi" linh tinh để cổ vũ hay không.

Chẳng rõ mọi chuyện diễn ra như thế nào, đột nhiên đao rơi xuống đất, An Thừa Trạch che eo mông đau đớn rên rỉ trên đất, máu thấm ướt đồng phục.

Các đàn em sửng sốt một lát rồi hét toáng bỏ chạy, Thạch Nghị trợn tròn mắt, may mà anh tương đối có tiền đồ, không như mấy tên nhóc không nghĩa khí kia, luống cuống ngồi xổm bên cạnh An Thừa Trạch cởi áo, định dùng bộ đồng phục đầy bụi bặm giúp An Thừa Trạch băng bó vết thương.

An Thừa Trạch: "…"

https://thuviensach.vn

Hắn nên khen ngợi đứa nhỏ này có trách nhiệm không lâm trận bỏ chạy, hay nên cho nó một bợp tai, mắng nó thiếu thường thức đây, dùng quần áo bẩn thế kia là sợ hắn chưa bị nhiễm trùng, ngại hắn ngỏm chậm quá hả!

“Cố lên, ráng chịu đựng đi!” Thạch Nghị hơi lắp bắp, “Đè lại, lát nữa là hết chảy máu liền!”

Anh dùng đồng phục đè lên miệng vết thương dài ngoẳng của An Thừa Trạch, đối đãi như với vết thương nhỏ do dao kéo bình thường gây ra. An Thừa Trạch bị ấn đau đến nhe răng, lần này không do dự nữa, trực tiếp cho anh một bạt tai, nhưng thể trạng yếu nên không có nhiều sức lực, thoạt nhìn chỉ như đẩy nhẹ.

“Bác sĩ, bệnh viện!” Hắn yếu ớt lên tiếng, nếu cứ tiếp tục như vầy, cho dù hắn biết đao chỉ tổn thương đến phần mềm, cũng sẽ mất máu quá nhiều hoặc đau quá mà chết.

“A, đúng rồi! Bệnh viện!” Thạch Nghị lúc này rối muốn chết, bèn quay đầu rống, “Nhanh đi gọi xe!”

Giờ mới phát hiện bầy khỉ đằng sau đã sớm tan đàn xẻ nghé, Thạch Nghị đành phải vừa mắng mấy đứa này không nghĩa khí, vừa đỡ An Thừa Trạch đi gọi taxi.

Rốt cuộc cũng tới được bệnh viện, mấy người lớn biết tin rối rít chạy đến, Thạch Lỗi có xe nên có mặt nhanh hơn, khi Liễu Như đuổi tới, Thạch Nghị đã bị Thạch Lỗi xách ra ngoài bệnh viện nghiêm khắc giáo huấn, còn dẫn đi tìm Liễu Như giải thích.

“À… tôi mới dạy dỗ nhóc con này, nó, nó nhận lỗi rồi.” Thạch Lỗi dũng mãnh chỉ biết ấp a ấp úng trước nước mắt kiên cường của Liễu Như, “Ừm… nếu bạn học An bị thương đến gân cốt, tôi sẽ bắt thằng ranh này làm trâu làm ngựa cho thằng bé cả đời!”

https://thuviensach.vn

Thạch Nghị cũng rụt cổ gật đầu lia lịa, nhưng Liễu Như chỉ liếc họ một cái rồi ra ngoài phòng giải phẫu đợi, việc này nói sau, hiện tại quan trọng nhất là Tiểu Trạch.

An Thừa Trạch tất nhiên không sao, kinh nghiệm mấy chục năm đời trước cũng không phải vô ích. Tuy vị trí bị thương là bên hông tương đối nguy hiểm, sơ sảy là bại liệt cả đời như chơi. Nhưng trên thực tế, vết thương bên hông nom thì dữ tợn nhưng chỉ hơi toác da thịt, chỗ bị đâm sâu nhất là phần thịt sau mông, chăm tốt tuyệt đối không để lại di chứng. Nhưng vị trí khá đặc biệt, thoạt nhìn tương đối dọa người, quá trình xử lý phải thật cẩn thận.

Lợi dụng Thạch Nghị không phải vì đời trước hắn có thâm cừu đại hận gì với anh, mà là bởi vết sẹo trên mặt khiến hắn nợ Thạch Nghị quá nhiều. Thạch Lỗi xuất thân là quân nhân, Thạch Nghị đáng lẽ nên đi theo con đường của cha mình, nhưng vết sẹo đáng sợ trên mặt đã phá hủy tất cả tiền đồ của anh. Vào năm mười tám tuổi, Thạch Lỗi dùng quan hệ đưa anh vào quân đội nhưng chỉ làm lính phục dịch, lại xui xẻo gặp phải An Thừa Trạch bị cưỡng chế đi phục dịch, hai năm cứ phải dính dáng với nhau thực sự chẳng hay ho gì.

Kiếp trước An Thừa Trạch mắc nợ ba người, mẹ Liễu Như, vợ Lâm Đức Tuệ và Thạch Nghị. Cho nên, mới đầu hắn định thanh toán nợ nần với Thạch Nghị, nhưng đời trước có không ít người hắn muốn giáo huấn, lại không muốn cúi đầu trước họ như đời trước, thành ra trước hết phải tích lũy "thế lực" cái đã. Cô nhi quả phụ muốn tích lũy "thế lực" thực sự rất khó, vì thế trong mười phút bỏ không kia, Thạch Nghị xui xẻo bị An Thừa Trạch tính kế.

Nếu thiếu nợ người ta nhiều đến mức không trả nổi thì phải làm sao? Cả đời ôm ơn nghĩa chẳng cách nào hoàn trả không phải phong cách của An Thừa Trạch, hắn luôn thích người khác nợ hắn, một dôi ra một biến mất cũng là trả còn gì.

https://thuviensach.vn

Quả thực là một cái lý luận vừa vô sỉ vừa phi logic, đáng tiếc An Thừa Trạch quyết định rồi, thành ra Thạch Nghị bị lợi dụng là cái chắc.

Thạch Lỗi là người cực kỳ bao che khuyết điểm nhưng yêu ghét phân minh, dạng đàn ông cứng rắn này sợ nhất là mắc nợ người ta. Con trai mình làm bị thương con người khác, còn là học sinh có thành tích ưu tú nhất khối, dù An Thừa Trạch hoàn toàn không bị di chứng gì, học kỳ này cũng bị chậm trễ việc học. Đây mới là vấn đề hổ thẹn đè ép trong lòng Thạch Lỗi.

Đã vậy, đứa trẻ này còn không có cha, Liễu Như thì kiên cường, thằng nhỏ lại gầy yếu… Chút xíu áy náy do An Thừa Trạch triển khai chỉ e sẽ bành trướng thành tảng đá lớn đặt trong lòng Thạch Lỗi.

Giai đoạn hiện tại vẫn chưa cần đến chút áy náy này, dầu sao hắn vẫn đang học tiểu học, nhưng tương lai có thể mượn tay Thạch Lỗi làm vài chuyện.

Một vết thương nhỏ trả món nợ hủy mặt cho Thạch Nghị, lại vớ được món hời lớn cho mai sau, An Thừa Trạch khá vừa lòng. Sổ nợ này tính toán rất mơ hồ, đến cùng chẳng biết là ai thiếu ai. Nhưng nếu An Thừa Trạch cảm thấy đã huề nhau thì tức là huề!

Thạch Nghị gục đầu đứng trước giường bệnh của An Thừa Trạch, Thạch Lỗi thân cao mét chín gục đầu trước mặt Liễu Như, một lớn một nhỏ như hai con gà trống bại trận khiến An Thừa Trạch vô cùng muốn cười.

Thế nhưng hắn vẫn chưa thể cười, chỉ liếc Thạch Nghị một cái, thân mình không thể cử động, ra vẻ hoảng sợ dụi đầu vào lòng Liễu Như. Tuy Liễu Như biết rõ đây là tranh chấp giữa mấy đứa con nít, Thạch Nghị chỉ lỡ tay, hơn nữa con trai bây giờ cũng không sao, nhưng cô vẫn rất giận.

Cô là mẹ, mà Thạch Lỗi là cha.

Mặc dù hắn là nhân vật số một số hai ở tỉnh Kiến, ngay cả dân thường như Liễu Như cũng nghe danh hắn, nhưng thế vẫn chẳng là gì so với cơn thịnh

https://thuviensach.vn

nộ của một bà mẹ.

“Sư đoàn trưởng Thạch,” Liễu Như lạnh lùng mở lời, “Thạch Nghị còn nhỏ, trẻ con nghịch ngợm là bình thường, lũ trẻ đánh nhau người lớn không nên can thiệp. Nhưng tôi muốn nghe giải thích về cây đao của Thạch Nghị, thứ người lớn dùng còn nguy hiểm sao lại nằm trong tay trẻ con!”

“Này…” Thạch Lỗi gãi gãi đầu, đối diện với ngữ khí lãnh đạm nhưng khí thế cứng rắn không thua kém mình, hắn nghẹn nửa ngày không thốt nên lời, vỗ một phát lên lưng Thạch Nghị, “Ranh con dám trộm đao của ba hả!”

Thạch Nghị bị vỗ mà giật mình, căm tức nhìn Thạch Lỗi, mịa nó, sinh nhật hai hôm trước là ai nhét đao vào tay mình!

—

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 3

Hiềm nỗi trong nhà Thạch thổ phỉ luôn luôn thi hành chính sách hạ cấp phục tùng thượng cấp, con trai vâng lời cha. Thạch Nghị là người có địa vị thấp nhất, đánh không lại ông ba của mình, biết rõ mệnh lệnh đưa ra là sai nhưng chịu chết không thể phản kháng. Vì thế, anh đành cắn răng khom lưng trước Liễu Như, lớn tiếng nói: "Thưa dì, con sai rồi, con không nên bắt nạt bạn học, không nên trộm đao của ba con, càng không được cầm đao dọa bạn! Không thì… dì cứ chém lại con một đao đi!"

Liễu Như: "…"

Khi biết tin An Thừa Trạch không sao, cô đã nguôi giận một nửa, bây giờ tính sổ chủ yếu vì mong con mình sau này không bị ăn hiếp nữa. Là một người mẹ, lại có một đứa con kiên cường biết nghĩ như An Thừa Trạch, biết hắn ở trường có bị bắt nạt cũng sẽ âm thầm chịu đựng chứ không về mách người nhà, Liễu Như nghĩ mà xót xa không thôi. Tiểu Trạch là đứa trẻ ngoan ngoãn, trước kia còn học ở ngoại thành, chân bị cóng đến mức đêm nào về nhà cũng đau như kim châm nhưng nhất quyết không than một tiếng, vì hắn biết chuyển trường rất khó, khoản phí dự thính là gánh nặng quá lớn với gia đình họ. Nhà máy của Liễu Như phúc lợi không tốt, thường xuyên khất tiền lương, nếu không nhờ cô có chút tay nghề kiếm thêm thu nhập, chỉ e hai mẹ con phải chịu đói.

Lần này cũng vậy, con trai rõ ràng bị bắt nạt thành thế này, nhưng vì không muốn mẹ phải lo lắng mà quyết định giữ im lặng, nước mắt Liễu Như chỉ chực trào xuống.

Nhưng tính tình cô quật cường, dẫu muốn khóc cũng không thể rơi lệ trước mặt hai tảng đá này được. Cho dù tại tỉnh Kiến, Thạch Lỗi dậm chân một

https://thuviensach.vn

phát là rung chuyển cả một mảnh đất, cô cũng muốn tranh đấu vì con mình. Liễu Như thương con mới chất vấn Thạch Lỗi, nhưng tình huống hiện tại lại khiến cô lo lắng cho Thạch Nghị. Cô không ngốc, nhìn Thạch Nghị như vậy là biết thằng bé đang cắn răng chịu tiếng xấu thay người khác, có người cha không đáng tin thế, hèn gì đứa nhỏ này thích bắt nạt người ta, âu cũng là gia đình dạy bảo cả.

Nhưng nhà người ta giáo dục con ra sao không phải việc của cô. Giờ Tiểu Trạch không sao rồi, cô cũng chả muốn gây sự nữa, nhất là lại đổ hết lỗi lầm cho một đứa nhóc mới mọc lông măng.

Liễu Như trừng Thạch Lỗi một lát, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Tiểu Trạch không việc gì nên tôi không muốn truy cứu nữa. Nhưng nếu Thạch Nghị đồng ý chịu trách nhiệm, vậy dì hỏi con, từ nay con có ăn hiếp Tiểu Trạch nữa không?”

Cô nghiêm túc nhìn thẳng Thạch Nghị, xem anh như người lớn mà nói chuyện, khiến Thạch Nghị cảm thấy được coi trọng, lập tức gật đầu thật mạnh: “Từ nay về sau con sẽ che chở cho cậu ấy, đứa nào dám bắt nạt An Thừa Trạch, con đập chết nó!”

Liễu Như: “…”

Tuy con mình sau này không lo bị bắt nạt nữa, nhưng cô lại lo con nhà người ta, làm sao bây giờ?

Về phần Thạch Nghị, lúc này hắn đang nhìn An Thừa Trạch đầy hối lỗi, đứa nhỏ đã gầy còm mà còn mất máu nên sắc mặt tái nhợt, nom có vẻ càng thêm yếu ớt, trông y như con thú nhỏ vô hại. Thạch Nghị nhất thời ngộ ra bản thân lúc trước quá đáng như thế nào, anh đặt mông ngồi xuống giường bệnh, ra vẻ ông cụ non vỗ vai An Thừa Trạch: “Cậu yên tâm, từ nay tớ chính là anh trai cậu. Dù cậu không giúp tớ làm bài tập, không cho tớ cóp bài, tớ cũng bảo vệ cậu.”

https://thuviensach.vn

An Thừa Trạch, Liễu Như: "…"

Thạch Lỗi quát to: "Thằng cha mày, hóa ra từ trước tới giờ bài tập với thành tích của mày toàn do cóp pi bài mới có, hèn chi điểm lần trước lại kém như thế! Á à, mày còn dám chạy hả? Quay lại ngay cho ba, phải đánh chết ranh con mày mới được!"

An Thừa Trạch nhún vai nhìn Thạch Nghị chịu đau, hoàn toàn không thương xót chút nào. Từng gặp kẻ bán đứng người khác, chưa từng thấy ai tự bán mình mà còn bán trôi chảy như vậy, đã thế còn không biết xấu hổ.

…

Đương nhiên, toàn bộ chi phí thuốc men của An Thừa Trạch đều do Thạch Lỗi chi trả, nhưng hắn không sao nên không cần nằm viện quá lâu, qua thời kỳ nguy hiểm thì về nhà tĩnh dưỡng. Liễu Như không phải kẻ moi tiền, Thạch Lỗi căn bản chẳng tốn bao nhiêu.

Điều này làm Thạch Lỗi vô cùng hổ thẹn, càng áy náy hơn khi nghe An Thừa Trạch vốn học giỏi nhất khối bị trễ nãi hơn một tháng việc học. Lúc mua một đống quà đến thăm An Thừa Trạch và chứng kiến căn phòng tồi tàn, sự áy náy liền phủ kín trái tim sắt đá của hắn. Một khi Thạch Lỗi đã áy náy, càng không có khả năng hắn bỏ qua cho kẻ gây họa Thạch Nghị. Hắn lập tức xách cổ Thạch Nghị, bắt thằng nhóc trong khoảng thời gian này phải học hành nghiêm chỉnh, ngày nào cũng phải xách cặp qua nhà giúp An Thừa Trạch học bù, nhất định phải học được phong thái và trình độ của hạng nhất toàn khối, tuyệt đối không được để thằng nhỏ ưu tú nhà người ta vì Thạch Nghị mà thành tích xuống dốc.

Thạch Nghị: "…"

Cho hỏi ngoài hạng nhất ra, còn ai học được phong thái của hạng nhất nữa, hạng nhất từ dưới đếm lên sao?

https://thuviensach.vn

Cũng trong quãng thời gian này, giáo viên và bạn cùng lớp kinh ngạc phát hiện ông vua con Thạch Nghị ấy thế mà bắt đầu chịu học, ngày ngày cắn bút mở to mắt nghe giáo viên giảng bài. Chẳng những thế, anh còn phát động toàn thể đàn em cùng nhau chép bài, thề phải ghi nhớ từng câu từng chữ của thầy cô. Ngay cả bài tập cũng khôi phục thành nét chữ cua bò của Thạch Nghị, không còn vừa nhìn là biết người khác làm giùm nữa.

Mới đầu là bản thân Thạch Nghị không muốn chậm trễ An Thừa Trạch, về sau là… bị lão ba bắt viết!

Thạch Lỗi là sư đoàn trưởng đóng quân tại tỉnh Kiến, phần lớn thời gian đều ở đơn vị. Lúc vợ chưa bỏ đi thì còn người quản lý Thạch Nghị, sau này cô vợ không chịu nổi tịch mịch nơi khuê phòng liền dứt áo ra đi tìm tình yêu đích thực, bỏ lại Thạch Nghị khi ấy mới năm tuổi cho Thạch Lỗi gà trống nuôi con. Không phải không ai giới thiệu đối tượng cho hắn, nhưng đàn ông mang theo con trai, Thạch Lỗi lại yêu cầu cao, chỉ thích phụ nữ Trung Hoa truyền thống dịu dàng, dễ thương, kiên cường, trung trinh… Xin lỗi, trên thế giới chả có ai hoàn mỹ vậy đâu.

Thạch Nghị chủ yếu đều ở nhà trẻ, tối về nhà có lính cần vụ nấu cơm cho ăn, toàn tiếp xúc với đám đàn ông, học hành tử tế mới là lạ. Chính Thạch Lỗi còn chả biết con hắn đã thành đại ca nhí của tỉnh. Đợt này sự việc bại lộ, hắn lập tức hạ quyết tâm, xin phép nghỉ dài hạn để giám sát con trai làm bài tập, sau đó vô cùng ưu thương phát hiện con mình viết chữ như cua bò, sao mà giống ba nó như tạc vậy trời!

Sư đoàn trưởng Thạch phát cáu rồi, mỗi ngày của Thạch Nghị trôi qua không hề dễ chịu. Lúc đầu còn định tối tối qua an ủi An Thừa Trạch, sau này đổi thành cuối tuần làm xong bài tập mới đi. Vào ngày Chủ nhật thứ hai kể từ khi An Thừa Trạch bị thương, Thạch Nghị một lần nữa bị Thạch Lỗi bắt tới gian phòng tồi tàn của An Thừa Trạch. Trước đó, Liễu Như muốn chăm An Thừa Trạch nên xin nghỉ ngắn hạn, giờ hắn cơ bản đã có thể tự

https://thuviensach.vn

gánh vác, cơ quan cũng bắt đầu thúc giục nên Liễu Như đành đi làm dù lòng không yên.

Liễu Như đằng nào cũng phải nghỉ việc, tin xí nghiệp quốc hữu từng được cho là bát sắt phá sản đã tạo thành cú sốc nghiêm trọng đối với một số người. Nhưng lại là cơ hội với một vài người khác. Mà tại kiếp trước, thời điểm Liễu Như vừa bán căn nhà cũ để gom góp tiền chữa mặt cho Thạch Nghị, thì bị tai họa phá sản đổ ập xuống đầu khiến không gượng dậy nổi. Chỉ trong thời gian ngắn cô đã già đi rất nhiều, thật sự không thể tiếp tục sinh sống ở tỉnh Kiến, bấy giờ mới dắt An Thừa Trạch đến Bắc Kinh tìm đường ra, kết quả gặp lại An Mục Dương.

*bát sắt: nơi có công ăn việc làm ổn định

An Thừa Trạch cầm bút viết viết vẽ vẽ lên vở bài tập, bắt đầu lập kế hoạch cho mai sau. Lần này không chỉ không gây họa lớn, mà còn chiếm được áy náy của Thạch Lỗi. An Thừa Trạch sớm không còn là thiếu niên ương ngạnh có lòng tự trọng cao đến mức cho rằng ý tốt của người ngoài đều là bố thí. Thạch Lỗi thương hại bọn họ là việc tốt. Tỉnh Kiến là một trong những tỉnh đi tiên phong ở Trung Quốc, sau khi chỉnh đốn xí nghiệp nhà nước và xây dựng lại khu ổ chuột thì tức khắc được đưa vào quy hoạch. Kỳ thật, những hộ gia đình sống trong khu ổ chuột vào những năm 90 không nhận được bao nhiêu tiền bồi thường, nhưng chính sách ở tỉnh Kiến đã thay đổi, trừ số tiền nhận được tương ứng với số mét vuông phòng ở, mỗi nhà còn nhận được một khoản tiền do nhà nước trợ cấp. Đáng tiếc đây là một lần kiến thiết thất bại, vì chạy theo thành tích mà cha tỉnh trưởng đã lừa mọi người để xây chung cư cao tầng trên mảnh đất này. Nhưng dưới tình huống người dân chưa đủ khả năng tài chính, xây chung cư chẳng khác nào hại cha hại mẹ, mà cái giá phải trả là máu và mồ hôi nước mắt, khiến kế hoạch phát triển khu ổ chuột bị đình trệ, quỹ tài chính trống rỗng, mãi đến mười năm sau mới tái kiến thiết thành thị.

https://thuviensach.vn

Mà trong suốt mười năm ấy, chung cư kia chẳng khác gì quỷ ốc, ngay cả hộ gia đình được phân nhà trước đó cũng không muốn ở, dân chúng không kham nổi phí tài sản và phí sử dụng thang máy hàng năm, cuối cùng nhà phát triển bị bức phải nhảy lầu. Mười năm sau khi kinh tế tỉnh tỉnh Kiến phát triển mạnh, việc kiến thiết thành phố cũng được đưa vào quy hoạch lại, mọi người đều có tiền, khu chung cư nằm trong trung tâm trở thành tấc đất tấc vàng, càng ngày càng khó mua.

Hiện tại, An Thừa Trạch đang đối mặt với lựa chọn – nếu khu ổ chuột được xây dựng thì nên chọn tiền hay chọn nhà? Nếu không cần nhà, gia đình họ có thể nhận được khoản bồi thường nhiều hơn giá nhà chút đỉnh để làm vốn gây dựng sự nghiệp. Còn nếu chọn nhà, mười năm, hai mươi năm sau, giá nhà sẽ tăng lên gấp trăm lần.

Như người khác thì còn phải trù trừ chán, nhưng An Thừa Trạch không lưỡng lự lâu lắm. Gấp trăm lần thì sao? Mười năm hoạt động đủ cho hắn biến thành chủ sở hữu khu chung cư bằng số tiền này! Một năm trước khi giá nhà tăng, tỉnh Kiến trải qua thời kỳ đen tối nhất, để bổ khuyết số tài chính hao hụt, chính phủ gần như dùng giá cải thảo để rao bán khu nhà này, một thương nhân thành phố cảng tới thu mua, sang năm thu lời chật túi.

*giá cải thảo: giá hời, rẻ như bèo

Dù kiếp trước đã dạy cho lũ khốn nhà họ An một bài học thích đáng, nhưng thế không có nghĩa An Thừa Trạch hết giận, hắn trước giờ luôn ân oán rạch ròi. Báo thù cũng không thể bù đắp mấy năm đau khổ kia, càng không thể bù đắp cho những khổ cực của Liễu Như. Kiếp này, hắn vẫn sẽ không bỏ qua cho An gia.

Đời trước dùng nhẫn nhục khúm núm đổi lấy cơ hội, cho dù trở thành người thắng cũng phải nếm trải những ngày nằm gai nếm mật. Đời này hắn không muốn đi theo đường cũ nữa. Nhất định phải tiến vào nhà họ An, nhưng là

https://thuviensach.vn

vào khinh thường bọn họ với tư thế người ngoài ngay từ đầu, dùng thủ đoạn mạnh mẽ thu mua An gia. Do vậy, hắn dứt khoát phải tích cóp vốn.

Đang mải suy tư thì Thạch Nghị bị Thạch Lỗi áp giải tới. An Thừa Trạch thong dong lật vở bài tập đầy thuật ngữ mua bán bằng tiếng Anh qua trang khác, nắn nót viết đề bài trong sách giáo khoa lên đó.

Thạch Nghị bước vào, đặt trái cây và thuốc bổ xuống, phụng phịu ngồi bên giường An Thừa Trạch: “Tớ đến giúp cậu học bù!”

An Thừa Trạch: “…”

Tuy sống lại một đời, nhưng hắn vẫn không tài nào hiểu nổi bộ óc ngay thẳng của cha con họ Thạch. Để hạng nhất đếm ngược phụ đạo cho hạng nhất toàn khối, Thạch Lỗi nghĩ ra cũng giỏi, ăn đứt não người bình thường là cái chắc!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 4

Thạch Nghị để vài cuốn vở ghi chép xuống, nghiêm túc lật xem ngày tháng, tìm đến ngày đầu tiên An Thừa Trạch thiếu bài, mở một lúc mấy cuốn ra, toàn là nét chữ cua bò.

Thạch Nghị cúi đầu ấp úng nhẩm vài chữ thì đọc hết nổi: "Cái đám khốn này viết chữ gì kinh khủng thế không biết, đọc chả hiểu gì cả!"

Thạch Lỗi không biết theo tới làm chi vỗ mạnh lên lưng thằng con mình: "Làm như mày viết đẹp lắm ấy!"

"Đưa tôi xem thử." An Thừa Trạch nhìn không nổi nữa, dù cảm giác đã trả được món nợ hủy mặt cho Thạch Nghị, nhưng đời trước vẫn còn một đống nợ chưa tính. Chứng kiến Thạch Nghị vì mình mà bị giận chó đánh mèo, hắn thấy hơi tồi tội.

"Bài giảng của tiết này là vầy …" Kết hợp nội dung sách giáo khoa với vở bài học, chương trình lớp ba dĩ nhiên không làm khó được An Thừa Trạch, hắn đánh dấu vài điểm quan trọng trong vở, rồi lấy giấy nháp giảng bài cho Thạch Nghị. Dù chỉ mới mười tuổi, nhưng An Thừa Trạch đã làm quen với lối viết Hành Khải đẹp đẽ từ lâu. Thuở mới bắt đầu học chữ, ngày nào hắn cũng chăm chỉ đồ bảng chữ mẫu. An Thừa Trạch mười tuổi viết chữ Khải, hiện tại là lão hồ ly giả trang, nên dẫu đã quen viết chữ Khải, hắn vẫn sẽ cố ý viết theo chữ Hành (1), nhưng không khiến người ta đọc không được.

Hắn suy nghĩ đâu ra đấy, trọng điểm rõ ràng, toán tiểu học vốn lại không khó, chừng mười phút đã hiểu hết nội dung bài học, còn tiện tay làm luôn hai bài tập. Thạch Nghị bỗng dưng đỏ mặt, anh vội vàng chuyển sang môn tiếp theo, vẫn không hiểu phải nhờ An Thừa Trạch giảng cho. Lần này, hắn

https://thuviensach.vn

còn thuận tiện bổ túc một chút kiến thức liên quan mà trước đó nhóc quậy Thạch Nghị không chịu nghe giảng.

“À, ra bài này làm như vậy!” Bên kia Thạch Nghị đột nhiên hiểu ra, gật gù, đoạn bắt đầu giải quyết bài tập dưới sự chỉ dẫn của An Thừa Trạch. Thạch Lỗi bên này xém nữa bụm mặt.

Đây là con mình sao, thiệt là con mình hả trời?

Rồi quay sang nhìn An Thừa Trạch, nhờ thuốc bổ Thạch Lỗi đưa tới trong khoảng thời gian này mà đã dưỡng được môi hồng răng trắng, còn có da có thịt hơn. Cả An Mục Dương và Liễu Như đều cho gen tốt, kết quả sinh ra đứa trẻ thanh tú như bước ra từ tranh vẽ, đúng là chữ sao người vậy. Ngược lại, nhìn con hắn mà xem, cả ngày ra ngoài phá phách thành ra đen như cục than, may mà Thạch Lỗi sinh hoạt nghỉ ngơi đều nghiêm khắc, Thạch Nghị từ nhỏ đã tự giặt quần áo, bộ đồng phục trên người vẫn sạch sẽ, tay cũng sạch, nhưng lại viết ra cái thứ chữ… y như tàn binh bại tướng, sao mà thê thảm quá thể.

Bỗng nhiên hiểu được giọng điệu sầu não của giáo viên mỗi lần họp phụ huynh, thật không thể tưởng được mấy trò quậy của thằng nhóc này.

Sư đoàn trưởng Thạch có thể làm đến chức sư đoàn trưởng chắc chắn chẳng phải đồ ngốc, đợi hai đứa trẻ hơn một tiếng, thấy An Thừa Trạch lộ vẻ mệt mỏi liền xách Thạch Nghị đứng lên, trước khi đi còn không quên dạy dỗ thằng con: “Từ nay đừng làm bài ở nhà nữa, tối nào cũng phải đến giúp Tiểu Trạch học bù, dứt khoát không được làm chậm bài của bạn!”

An Thừa Trạch: “…”

Sư đoàn trưởng Thạch đây là đang tìm tráng đinh phụ đạo cho con trai ngài chứ gì? Còn nói đến lý lẽ hùng hồn, bắt nạn nhân bị con trai mình ăn hiếp dạy thêm cho con mình, mặt mũi ngài cất đi đâu rồi, Thạch Lỗi!

https://thuviensach.vn

Thạch Nghị hiển nhiên không tình nguyện, tối anh còn bận chỉnh đốn "phong cách trường học" mà! Suốt mấy bữa nay bị Thạch Lỗi kềm kẹp, thủ hạ sắp bị tụi kia bắt nạt thảm thương rồi, mấy tên lớp trên ngày càng càn rỡ, lão đại vắng mặt thì lấy ai cho bọn nó biết thân biết phận đây. Có không cam lòng cũng không thể phản kháng quân lệnh như núi của ông ba.

Nhưng… An Thừa Trạch đâu phải quân nhân, cũng chả phải hậu duệ của quân nhân? Hắn thấy mình vô tội không thể tả, rõ ràng là muốn mượn việc này chiếm chút lợi lộc, ai ngờ lại bị người ta chiếm lại. Thôi, ngẫm lại cũng chẳng quan trọng, thành tích kinh khủng này mà nộp vào trường quân đội thì chỉ có xấu mặt. Kiếp trước hắn hại Thạch Nghị không vào được học viện quân sự, đời này coi như trả nợ đi. Hơn nữa, hiện tại tuy chưa thịnh hành lớp phụ đạo, giáo viên dạy thêm tự do, nhưng bắt một đứa nhóc đang bị thương phải dạy học, sư đoàn trưởng Thạch cũng nên tỏ vẻ gì đi chứ?

Tầm mắt đảo qua cái bàn chất đầy đồ ăn, An Thừa Trạch chợt cảm thấy hắn với Liễu Như đều cần cải thiện thức ăn. Dầu gì nhà máy của Liễu Như cũng sắp phá sản tới nơi, khu ổ chuột nửa năm nữa mới xây dựng lại, bọn họ còn phải túng quẫn một khoảng thời gian. Bản thân mình đang tuổi ăn tuổi lớn, Liễu Như lại là phụ nữ, sao có thể không bổ sung chút đồ bổ.

Vì thế, chuỗi ngày cứ tối tối lại xách "lễ vật" đến nhà An Thừa Trạch "phụ đạo cho bạn học" của Thạch Nghị bắt đầu, mới đầu anh tương đối bất mãn, bởi việc này gây cản trở cho đại nghiệp thống nhất tiểu học tỉnh của Thạch Nghị. Nhưng dần dà, chất giọng nhi đồng trong trẻo ôn hòa của An Thừa Trạch đã hấp dẫn anh, tiểu thư sinh được ăn uống đàng hoàng nom khỏe khoắn hơn nhiều, mặt cũng tròn trịa hơn, ngắm rất thuận mắt, ừm, thuận mắt hơn củ cải đỏ nhiều lắm, lại nói anh còn chưa có đàn em "trùm" học đâu.

Liễu Như lúc đầu rất không muốn con trai tiếp xúc với tiểu bá vương Thạch Nghị, nhưng cô dần nhận ra Thạch Nghị tuy học dốt, tính tình ngang ngược, trái lại gia giáo không tồi. Mỗi lần gặp Liễu Như, anh đều rất lễ phép, cử

https://thuviensach.vn

chỉ khéo léo, quần áo và ngón tay không hề bẩn như trẻ con khác. Quần áo Thạch Nghị sạch sẽ, móng tay cắt gọn gàng, ngay cả kẽ móng cũng không có đất cát, là đứa nhỏ tươm tất. Rất nghiêm túc nghe An Thừa Trạch giảng bài, có điều thắc mắc cũng không chen ngang, mà chỉ ghi lại trên giấy đợi tí hỏi một lượt. So với những đứa con nít mắc chứng hiếu động thái quá khác, Thạch Nghị nhất định là tấm gương mẫu mực, có khi còn hoàn mỹ hơn cả An Thừa Trạch.

Đứa trẻ xuất thân từ gia đình quân nhân thường xuyên giao tiếp với binh lính làm sao vô kỷ luật được. Thành tích bết bát, kéo bè kéo cánh đánh nhau ẩu đả là bởi ông ba không hạ mệnh lệnh thôi, không thấy vừa có mệnh lệnh cái là lập tức ngày ngày học tập dù không cam tâm tình nguyện hay sao.

Ai cũng thích con nít an tĩnh nghe lời, Liễu Như cũng thế. Cô chậm rãi nhận thấy việc Thạch Nghị tới đây học với Tiểu Trạch rất tốt, ít nhất không lo bị ba nó dạy hư.

Sư đoàn trưởng Thạch trong lòng Liễu Như chính là lưu manh vô đối trong quân đội.

Thương tích ngoài da lành rất mau, vết sẹo giấu trong quần áo không cần chỉnh hình và thẩm mỹ quá nhiều, hai tháng sau An Thừa Trạch lại tung tăng quay lại trường, vừa lúc tham gia kỳ thi cuối kỳ. Đến trường thi vì học kỳ trước nhà trường dựa theo thành tích mới miễn phí dự thính cho hắn, giảm bớt được gánh nặng rất lớn, nhưng nếu học kỳ này thi không tốt, học kỳ sau vẫn phải trả phí dự thính.

Thạch Nghị vươn tay ôm chặt bả vai An Thừa Trạch, vỗ ngực nói: “Đừng lo lắng, ba tớ bảo rồi, nếu tại tớ mà cậu thi không tốt, phí dự thính kỳ sau nhà tớ trả!”

An Thừa Trạch kéo khóe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười, liếc Thạch Nghị một cái rồi đi vào trường thi. Thạch Nghị vốn cao hơn đám bạn

https://thuviensach.vn

đồng trang lứa, An Thừa Trạch do thiếu dinh dưỡng nên không cao mấy, lùn hơn Thạch Nghị nửa cái đầu, nhưng cái ngẩng đầu liếc mắt vừa nãy lại mang hương vị từ trên cao nhìn xuống. Thạch Nghị mới là nhóc con, không nhìn thấu hàm nghĩa sâu xa trong đó, chỉ cảm thấy… muốn ăn đòn phải không, ánh mắt ấy khiến anh ngứa tay muốn chết, lại muốn đánh người rồi làm sao bây giờ?

An Thừa Trạch dễ dàng giành được hạng nhất toàn khối, học kỳ trước hắn còn đồng hạng với hai đứa hạng nhì, học kỳ này mới thật là hạng nhất. Kỳ thi cuối kỳ thích cho thêm một ít bài khó, bài thi tiếng Anh cho ra đề ngạn ngữ, đề đợt này làm khó không ít học sinh, An Thừa Trạch lại dễ dàng giải được. Về phần mấy câu ngạn ngữ trên trời kia… người từng đặt chân đến hai nước Anh Mỹ, có thể đồng thời sử dụng tiếng Anh chuẩn London và tiếng lóng giọng Mỹ như An Thừa Trạch sao có thể bị ngạn ngữ ngáng chân được.

Trong khi Thạch Nghị cùng đồng bọn ngây ngốc nhìn số điểm khó tin trên phiếu điểm, Liễu Như rốt cuộc cũng biết tin xí nghiệp phá sản và toàn bộ công nhân viên chức đều phải nghỉ việc, cô có cảm giác như đất trời sụp đổ.

Trên đường về nhà, cô vẫn tưởng Tiểu Trạch chậm bài lâu như vậy, có lẽ không giữ được thành tích cũ, học kỳ sau chắc phải trả phí dự thính. Tiền chuyển trường cho Tiểu Trạch lúc trước đều phải mượn bạn bè, vốn bảo nhận được lương sẽ trả, giờ xí nghiệp phá sản rồi, cô cũng không nhận được lương còn thiếu, biết dùng gì để trả đây. Tuy năm đó cô cố ý sinh hạ Tiểu Trạch, còn từ chối đối tượng người nhà giới thiệu, về sau cha mẹ cũng từ luôn đứa con gái này. Nhưng mấy năm nay cô vẫn luôn gửi tiền về nhà, năm nay lấy tiền đâu gửi cho cha mẹ? Hai ngày trước, ở quê báo con trai anh hai sắp kết hôn, muốn vay tiền cô, cô đồng ý cuối năm có lương sẽ cho mượn. Cô đi học khi trong nhà không có tiền, về nhà xin học phi đều bị mẹ khuyên nghỉ học, là anh hai bán đàn heo ăn tết đóng học phí cho cô, hiện tại…

https://thuviensach.vn

Cô nghĩ về rất nhiều chuyện, chỉ không nghĩ xem bản thân nên làm cái gì bây giờ.

Lúc đến trước cửa nhà, Liễu Như xoa thật mạnh lên khuôn mặt cứng ngắc, cố gắng điều chỉnh nét mặt như ngày thường, nếu Tiểu Trạch thi không tốt, cô còn muốn an ủi…

Vừa mở cửa liền bị đồ ăn trên bàn chói mù mắt, sáu mặn một canh, cơm trắng bóng, gương mặt rạng rỡ của con trai, cùng với… cha con họ Thạch ngồi ngay ngắn trước bàn cơm nhìn chằm chằm cái bàn.

Liễu Như: "…"

"Mẹ ơi!" An Thừa Trạch cười cười, đi lên cầm áo khoác Liễu Như máng lên tường, ra chiều hiểu chuyện thân thiết lắm, "Hôm nay chú Thạch mang nhiều đồ ăn lắm, muốn ăn mừng con khỏi hắn, con nghĩ hay là mời hai người ở lại ăn cơm luôn."

Thạch Lỗi Thạch Nghị đã sớm đứng lên từ lúc Liễu Như vào cửa, vô cùng lễ phép chào hỏi chủ nhân, làm gì còn dáng vẻ bá đạo khi ở bệnh viện nữa. Bảo chúc mừng An Thừa Trạch bình phục, đúng hơn là do Thạch Lỗi thấy thứ hạng của con trai trên phiếu điểm còn cao hơn thời còn quay bài nên mở cờ trong bụng, lập tức rinh một đống đồ tới cảm tạ "thầy giáo", tiện thể trải đệm cho lớp phụ đạo học kỳ sau…

"Con nấu hả?" Liễu Như giật mình nhìn thức ăn trên bàn, có cảm giác như bước vào khách sạn năm sao.

"Dạ." An Thừa Trạch thản nhiên gật đầu, "Con vẫn tự nấu cơm ăn đấy thôi."

Liễu Như dù sao cũng là bà mẹ đơn thân, không thể toàn tâm toàn ý chăm sóc con. Từ nhỏ An Thừa Trạch đã biết hâm cơm, dần dà tự nấu luôn,

https://thuviensach.vn

nhưng Liễu Như hoàn toàn không ngờ con mình lại giỏi như này!

“Nhanh tới ăn cơm đi mẹ, bên ngoài lạnh quá ha.” An Thừa Trạch cười ấm áp, căn phòng nhỏ vắng lạnh ngày xưa được hai đực rựa một lớn một nhỏ rót thêm sức sống. Khoảnh khắc ấy, trái tim Liễu Như như được lấp đầy, cùng lắm là nhà máy không trả lương thôi mà, cần gì phải đau lòng, đúng không?

Liễu Như mỉm cười, rửa tay ngồi vào bàn, An Thừa Trạch bấy giờ mới thả lỏng, ánh mắt quét qua hai tên ăn chực…

Nếu không phải hôm nay Liễu Như cần động viên, bảo đảm một cước đá tất ra ngoài.

___

(1) Chữ Khải (Khải thư): còn được gọi là “Chính thư”, “Chân thư”, với ý nghĩa quy củ chỉnh tề, xứng đáng là “khải mô” (khuôn mẫu). Đặc điểm của thể chữ này là: nét bút ngay thẳng, kiểu chữ ổn định, kết cấu chặt chẽ. Phần lớn chữ in ngày nay đều thuộc về chữ Khải.

KaishuOuyangxun

Chữ Hành (Hành thư): Xuất hiện cuối thời Đông Hán, nằm giữ hai thể chữ Khải và Thảo. Chữ Hành không ngay ngắn như chữ Khải, không phóng túng như chữ Thảo, nét bút liền nhau nhưng các chữ vẫn độc lập với nhau, dễ nhận dễ nhớ, phạm vi ứng dụng rộng rãi. Hành thư viết tự do, nhanh chóng hơn Khải, nhưng không đến mức quá phóng túng như Thảo, nên Hành thư là loại chữ được sử dụng phổ biến nhất trong quá trình viết tay. Có 2 loại chữ Hành: Hành Thảo và Hành Khải.

14-1

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Chương 5

Thạch Lỗi chung quy không thể nán lại nhà quá lâu, kiến thức tiểu học thực sự quá đơn giản, cộng thêm roi da của sư đoàn trưởng Thạch kè kè sau lưng, kết quả thi giữa kỳ đợt này của Thạch Nghị bất ngờ lọt luôn vào top mười trong lớp. Thạch Lỗi yên tâm về đơn vị, Thạch Nghị tung tẩy ăn mừng, lập tức chạy biến đi đâu chả biết.

Biết sao giờ, anh bận chết được. Trong thời gian anh bị sư đoàn trưởng bắt ép học hành, khối lớp ba có một thế lực mới nổi lên, một học sinh lớp năm bị giáng xuống lớp ba chiêu dụ không ít đàn em, thủ hạ của Thạch Nghị thế mà dám làm phản! Vì tên lớp năm này từ lớp ba bị giáng xuống lớp hai, rồi mới lên lớp năm, nên hiện giờ đã 15 tuổi, đáng lẽ sắp tốt nghiệp cấp hai rồi. Dù Thạch Nghị có khỏe đến mấy, trải qua bao nhiêu khóa huấn luyện võ nghệ chuyên nghiệp, cũng không đọ được với học sinh lớp trên "một kẻ khỏe hơn người đánh thắng mười người biết võ". Ở đây không chỉ là cách biệt năm tuổi, mà còn cả một thời kỳ trưởng thành đủ cho nam sinh phát triển đột phá.

Kết quả, An Thừa Trạch vốn bị bắt ký kết "Hiệp ước phụ đạo vào ngày nghỉ không bình đẳng" cực kỳ ấm ức, rốt cuộc cũng được rảnh tay nghĩ biện pháp làm giàu. Hai mươi năm từ thập niên chín mươi đến thế kỷ hai mốt là giai đoạn phát triển nhanh chóng, đủ cho hắn tích lũy thực lực trở thành tỷ phú nhất nhì Trung Quốc. Điểm lại một lượt chính sách những năm chín mươi, An Thừa Trạch phác thảo vô số kế hoạch kiếm tiền trong đầu, ngặt nỗi cái thân hình mười tuổi ôm không xuể mấy kế hoạch đó. Giả như mười lăm tuổi thì có thể nghĩ cách luồn lách kẽ hở hộ tịch của thời kỳ này để khai gian ba tuổi làm chứng minh thư, nhưng mười tuổi thì… Tuy không đến mức như em bé thân ba khúc, nhưng An Thừa Trạch trổ mã không tốt cùng

https://thuviensach.vn

lắm chỉ có bốn khúc, thêm gương mặt non nớt nhỏ nhắn, thì dù đi giày cao một mét cũng không giả thành người lớn được.

Các chiêu bài làm giàu chết từ trong trứng nước, An Thừa Trạch chỉ đành thôi thúc Liễu Như. Theo hắn, Liễu Như nghỉ việc là chuyện tốt, cái xí nghiệp thủng lỗ chỗ đó gắng gượng thêm nữa chỉ làm lỡ một đời của Liễu Như. Đáng tiếc, Liễu Như quật cường mãi vẫn không cho An Thừa Trạch biết việc này, vẫn ngày ngày tới giờ thì đi làm, thậm chí còn về muộn hơn trước đây.

Chỉ cần dựa vào thân người vẫn còn đậm mình khói dầu của Liễu Như là An Thừa Trạch biết ngay mẹ mình đi làm gì.

Nghe nói tổ tiên Liễu Như là đầu bếp hoàng cung, thật hay không chẳng ai biết, nhưng tay nghề làm điểm tâm điêu luyện của Liễu Như đã được chứng minh từ thời tiểu học. Đơn vị dạo này hiệu ích không tốt, chẳng có việc gì làm, mỗi ngày sau khi tan việc sớm, cô liền tới tiệm ăn làm ít điểm tâm cho ngày hôm sau. Có lúc buổi tối tranh thủ làm cho mấy ngày, ngày mai đã bị tranh mua sạch. Ông chủ từng nghĩ cho Liễu Như làm luôn, chẳng qua hồi ấy địa vị của công nhân viên chức xí nghiệp nhà nước rất cao, được nhiều người hâm mộ, cả ông chủ lẫn Liễu Như đều không cho rằng cô sẽ từ chức đi làm đầu bếp điểm tâm.

Hiện tại xí nghiệp phá sản, Liễu Như có đi làm đầu bếp, An Thừa Trạch cũng không ngăn cản, vì trước mắt chỉ có thể như vậy. Chưa nhận được tiền bồi thường di dời nhà, Liễu Như lại thiếu vốn, dĩ nhiên khó lòng mở tiệm điểm tâm cho riêng mình. Tới thời điểm dời nhà, An Thừa Trạch nhất định sẽ khuyến khích Liễu Như lấy tiền bồi thường, đến khu vực trung tâm tỉnh Kiến mở tiệm. Lấy tay nghề của Liễu Như, chỉ cần chịu bỏ công sức, thì khi nền kinh tế dần phồn vinh, tiệm ăn khẳng định làm nên thương hiệu.

Còn giờ thì… An Thừa Trạch sờ sờ cằm, hiện tại hắn cũng chả muốn để Liễu Như làm công cho tiệm ăn đâu, nhưng thời cơ chưa tới.

https://thuviensach.vn

Năm mới 1991 trôi qua quá chậm, khoảng 15 tháng 2 bắt đầu ăn Tết Nguyên Đán, mà đến tận hôm tết ông Táo, cơ hội vớ một khoản mới xuất hiện.

An Thừa Trạch sốt ruột ngắm hoa tuyết ngoài cửa sổ, hắn không phải dạng không biết kiên nhẫn, đại khái thân thể nhỏ đi nên sinh lý ít nhiều cũng ảnh hưởng tới tâm lý. Khoảng thời gian này kiếp trước, hắn với Liễu Như đã có mặt tại Bắc Kinh, rồi gặp lại An Mục Dương. Khi ấy Liễu Như mới biết An Mục Dương đã sớm có vợ con, bản thân cô chỉ là kẻ thứ ba không dám ló mặt gặp người. Ngày xưa khi An Mục Dương lẳng lặng bỏ đi không lời từ giã, cô cũng ngờ ngợ đoán được, nhưng sự việc không phát sinh, thành ra chẳng muốn nghĩ theo chiều hướng xấu.

Gặp lại An Mục Dương là cú sốc cực lớn với Liễu Như, đối với An gia cũng vậy. Tô Ngọc Đình hoàn toàn không ngờ người chồng được cho là chung thủy, thương vợ hết mực lại có một đứa con riêng mười tuổi, bà gần như phát điên muốn ly hôn với An Mục Dương. Bất kể là thời kỳ nào, phụ nữ muốn ly hôn cũng vô cùng khó khăn, Tô gia khuyên bà, An gia cũng khuyên, tất cả mọi người đều khuyên bà ráng nhẫn nhịn, bà nhịn, nhưng ông cụ An lại lấy lý do giọt máu nhà họ An không thể lưu lạc bên ngoài để mang An Thừa Trạch về. Nhìn thấy An Thừa Trạch, Tô Ngọc Đình bị cơn ghen kích động đến vỡ tung, tính tình cũng dần từ một tiểu thư khuê các biến thành bà chủ độc ác. Chưa tính An Chí Hằng, chỉ riêng Tô Ngọc Đình đã cho An Thừa Trạch ăn không ít đắng.

Nhưng Tô Ngọc Đình không sai, An Thừa Trạch cũng không sai, Liễu Như càng không sai, bọn họ đều chỉ là nạn nhân của gã đàn ông tên An Mục Dương mà thôi. Cho nên, sau này An Thừa Trạch cũng không làm gì Tô Ngọc Đình, của hồi môn của bà lúc gả vào An gia chẳng những không bị động tới, mà còn tăng giá trị, dư sức cho bà an hưởng tuổi già. Tuy nhiên, việc An Chí Hằng vào tù cho bà một đòn chí mạng, khiến bà hận An Thừa Trạch tới tận lúc chết.

https://thuviensach.vn

Đây là một nút chết không cách nào tháo gỡ, dù An Thừa Trạch có chút thương hại người đàn bà này, cũng vô phương xoa dịu mối hận từ căn nguyên. Ngay từ giây phút An Mục Dương trêu ghẹo cô sinh viên ngây thơ Liễu Như, hết thảy đã được quyết định.

Hiện giờ, Liễu Như tuy thất nghiệp, nhưng họ chưa rời khỏi tỉnh Kiến, nhà vẫn còn, bản thân cô cũng chưa biết gì, An Thừa Trạch có đủ thời gian đối phó An Mục Dương.

Tất cả đều đang phát triển theo hướng thuận lợi.

Hắn có đứng ngồi không yên, cảm thấy thời gian trôi qua quá ì ạch, cũng chỉ bởi lo lắng cho Liễu Như. Một phụ nữ trẻ vì kế sinh nhai mà bôn ba ngoài trời tuyết, mà hắn lại do tuổi quá nhỏ chỉ đành đợi trong nhà, chờ thời cơ một tháng sau.

Nhưng một tháng sau dẫu có cơ hội, tài chính ban đầu vẫn chưa đủ, buôn bán nhỏ vẫn cần tiền vốn. Lương một tháng của Liễu Như chỉ có hai trăm đồng, lại bị khất khoảng một năm, chưa kể còn vay mượn không ít để duy trì sinh hoạt…

Không bột đố gột nên hồ, An Thừa Trạch sốt ruột thế nào cũng vô ích.

Trạng thái âu lo này giằng co chừng hơn nửa tháng, Thạch Nghị rốt cuộc cũng càn quét xong thế lực mới, xử lý phản đồ, một lần nữa trở thành đại ca nhí. Lớp năm thì hay à, mười lăm tuổi giỏi lắm sao? Xì! Thạch lão đại đấm một phát lên mũi thằng lớp trên, ngạo mạn đạp chân lên ngực nó, bảo: “Từ nay nhớ đi đường vòng, bằng không gặp một lần đánh một lần!”

“Dạ dạ dạ, lão đại…” Bạn lớp trên che mũi xém nữa khóc nấc lên, hắn có lớn hơn học sinh khác thì cũng chỉ là trẻ con mười lăm tuổi, ỷ mình cao bắt nạt học sinh tiểu học, đã bao giờ bị tẩn như thế này đâu.

https://thuviensach.vn

“Lão đại lão đại, anh lợi hại quá đi mất!” Đàn em Giáp nhìn Thạch Nghị bằng ánh mắt lấp la lấp lánh, đây là một trong những fan trung thành của anh. Thời điểm thế lực của Thạch Nghị suy yếu, cậu ta vẫn luôn đi theo Thạch Nghị, nhất quyết không làm phản, “Cái thằng vừa cao vừa khỏe thế mà anh cũng đánh thắng được, anh chính thần tượng suốt đời em!”

Thạch Nghị đắc ý hếch mũi lên trời: “Thằng này là quái gì, mày nên biết anh đây kinh nghiệm đầy mình, từ nhỏ tao đã đánh nhau với ba tao và lính của ổng!”

Lời này là thật, nhưng thường là bị đánh, rất hiếm có chuyện đi đánh. Thứ Thạch Nghị học được nhiều nhất ở Thạch Lỗi là chạy trốn và làm sao tránh thoát được gậy gộc của người cao lớn hơn mình, chỉ riêng điểm này là đủ rồi, bởi về khoản dũng mãnh thì ai nấy cũng khó sánh bằng sư đoàn trưởng Thạch. Đến cả Thạch Lỗi mà Thạch Nghị còn né được, càng miễn bàn tới thằng nhóc lớp trên kia. Chỉ cần có cơ hội một đối một, anh nhất định có thể một kích tất thắng.

“Lão đại không chỉ đánh nhau lợi hại, mà còn học giỏi. Lão đại biết không, mới đầu mẹ em không cho em chơi với anh đâu, nhưng lúc biết anh đứng hạng mười, mẹ liền bắt em phải học tập anh nhiều nhiều, lão đại đúng là văn võ song toàn!” Đàn em Ất cũng không quên vuốt mông ngựa, đồng thời gật đầu khiêu khích đàn em Giáp, tao mới là đàn em cuối cùng của lão đại, mày cút qua một bên đi.

Nhắc tới thành tích học tập, Thạch Nghị lập tức hạ cái mũi đang vểnh lên xuống, sờ sờ cằm.

Nửa tháng không gặp, hơi hơi nhớ cơm… Tiểu Trạch nấu rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 6

Thạch Nghị là người nghĩ đến cái gì thì làm cái đó, vừa nghĩ tới đi ăn chực là lập tức hành động ngay và luôn, đuổi hết mấy thằng em đi, thẳng tiến nhà An Thừa Trạch. Thực ra các tiểu đệ cũng rất muốn đi theo lão đại vừa "đại triển hùng phong" khiến người ta một lòng muốn ôm chân, tuy Thạch Nghị nghĩ vậy, nhưng bản năng mách bảo có lẽ An Thừa Trạch không thích có quá nhiều người đến nhà mình.

Kỳ thật An Thừa Trạch cũng chẳng tới nỗi keo kiệt đến thế, huống hồ ai biết mai sau mỗi người sẽ đi theo con đường nào, không chừng tới lúc nào đó sẽ cần tới ai thì sao. Lấy tính tình của hắn, tốt nhất là có thể làm thân với tất cả những bạn học mà hắn cho rằng đáng kết giao, nhưng với tình trạng hiện nay thì không được. Điều này không có nghĩa An Thừa Trạch cảm thấy gia cảnh bản thân quá bần hàn, tâm tự ti khuấy nhiễu khiến lòng tự trọng trở nên mãnh liệt tới mức bài xích người khác. Hắn đã qua cái tuổi nổi loạn lâu rồi, nhưng hiện tại trong nhà thực sự không dư dả lương thực, tiểu tử choai choai ăn mạt lão tử, huống chi là gia đình đơn thân. Nói thật, nếu không phải trước kia Thạch Nghị mỗi lần tới đều mang theo "lễ vật", hôm nay bắt gặp Thạch Nghị đi tay không đến ăn chực, có khi An Thừa Trạch sẽ đá luôn ra ngoài.

Thạch Nghị chẳng thèm cân nhắc trước sau đã tới thăm An Thừa Trạch, lại không ngờ đã sắp tới giờ cơm tối mà trong nhà vẫn lạnh tanh, ngoài kia bông tuyết bắt đầu bay lả tả, thế mà Liễu Như vẫn chưa về. Căn nhà lều gió lùa bốn phía, sưởi ấm cũng bằng bếp lò. Năm nay túng thiếu nên Liễu Như không mua nhiều than đá, nhưng cô đương nhiên không muốn con mình chịu thiệt, ngày nào cũng để bếp cháy rừng rực. Tuy vậy, An Thừa Trạch lại

https://thuviensach.vn

không nỡ bắt Liễu Như vì chuyện này mà sầu lo, lúc ở nhà một mình hắn sẽ đốt ít đi một chút, rồi rúc vào ổ chăn là hết lạnh.

Vì thế, khi Thạch Nghị đến chỉ cảm thấy trong phòng còn lạnh hơn ngoài trời, bếp lò tắt ngấm từ lâu, An Thừa Trạch đang cuộn trong chăn làm "bài tập".

"Dì đâu rồi?" Thạch Nghị vừa mở miệng liền thấy hơi nước phả ra, có thể thấy trong phòng lạnh tới mức nào.

"Chưa về." An Thừa Trạch ở lì trong chăn không đứng lên, biết sao được, trời thực sự rất lạnh, mà hắn thì không có hứng tiếp Thạch Nghị, đang xoắn cả não không biết đào tiền vốn khởi động từ tay ai đây này. Thực ra, mai mốt tới mùa xuân khi khu nhà lều giải tỏa, trong tay hắn sẽ có tiền, giờ chỉ muốn làm ăn nhỏ, nhưng nếu không nghĩ ra cách thì Tết năm nay nhà họ e rằng phải ăn không khí.

Thạch Nghị ngồi trên ghế chỉ thấy mông lạnh ngắt, vội nhảy dựng lên, tự nhiên như ruồi chuyển sang ngồi bên giường An Thừa Trạch, xoa xoa tay hỏi: "Sao nhà cậu lạnh thế? Ăn cơm chưa? Nhà tớ đi vắng hết rồi, định qua đây ăn nè."

Cũng có trẻ con trưởng thành sớm biết tùy mặt gửi lời, nhưng Thạch Nghị không thuộc hàng ngũ này, mà thuộc hàng trong đầu toàn cơ bắp. An Thừa Trạch lườm anh, thở dài bảo: "Nghèo mà, trong nhà đến cả lương thực cũng không có, ăn còn không đủ no chứ đừng nói đốt bếp lò."

Khóe miệng Thạch Nghị giật giật, anh mới chỉ nghe ông bà nội kể về những ngày khổ cực thời xưa, đâu ngờ ở tỉnh Kiến vẫn còn gia đình nghèo túng đến cỡ này. Thực tế năm ấy có rất nhiều gia đình như thế, cả nước ngoại trừ vài thành phố phát triển tiên phong, đa số người dân đều sống rất túng quẫn, biết bao nông dân vẫn nợ nần chồng chất. Chẳng qua tỉnh Kiến phát triển không tệ lắm, vây quanh Thạch Nghị toàn con cái gia đình bậc trung, anh

https://thuviensach.vn

hoàn toàn không nghĩ tới những điều này, cho rằng sinh hoạt bần cùng chỉ phát sinh qua lời kể của thế hệ trước.

Nhớ tới hành động ăn chực của mình, Thạch Nghị quên béng mình lần nào đến cũng mang theo đồ ăn, chỉ thấy mặt nhóc con choai choai đỏ lên, ngượng ngùng hỏi: “Vậy tối nay cậu ăn gì?”

An Thừa Trạch đúng là chưa ăn gì, trưa nay còn ít đồ thừa, hắn tính đợi lát nữa khi trong phòng lạnh đến mức không chịu nổi nữa mới đi hâm, có thể tiết kiệm năng lượng tối đa, thuận tiện cung cấp chút hơi ấm cho căn phòng.

Thạch Nghị mím môi, đứng lên vỗ vai An Thừa Trạch: “Tớ đã bảo sẽ che chở cậu mà, có chuyện sao không tìm tớ, tối nay tớ mời!”

Sư đoàn trưởng Thạch thường xuyên vắng nhà, ngoại trừ thuê người nấu cơm, trên người Thạch Nghị luôn dư tiền xài thả cửa. Các khoản trợ trợ cấp của Thạch Lỗi trong đơn vị không có chỗ dùng, mẹ Thạch Nghị cũng rất giàu có, càng không cần nhắc tới hai bên ông bà nội ngoại hay cô dì chú bác, mỗi dịp Tết thu tiền lì xì đều phải làm sổ tiết kiệm. Thạch Nghị chẳng bao giờ thiếu tiền, nhóm đàn em cũng không. Không phải không có người thấy anh hào phóng nên nịnh bợ ton hót, dù là học sinh tiểu học cũng có con nít thích nịnh nọt, nhưng Thạch Nghị chỉ ưa người phóng khoáng sòng phẳng có nghĩa khí, đứa nịnh hót chỉ biết bám theo anh nói văn nói vẻ, lâu dần thấy không hợp nên chả đi chung nữa.

Tuy An Thừa Trạch nhà nghèo, nhưng Thạch Nghị nể phục thành tích của hắn, càng thích thái độ không kiêu ngạo cũng chẳng tự ti, nên hoàn toàn không khinh thường hắn. Không chỉ áy náy vì làm bị thương An Thừa Trạch, mà còn do trải qua khoảng thời gian tiếp xúc, Thạch Nghị bắt đầu thích làm anh em với hắn, không vừa mắt loại hoàn cảnh này cũng bình thường.

https://thuviensach.vn

Dù kiếp trước từng nếm trải khổ cực, nhưng bất kỳ ai đang từ một người muốn gì có nấy lập tức quay về thời thơ ấu đắng cay khẳng định cũng bị chênh lệch tâm lý. Ít nhất, An Thừa Trạch vô cùng nguyền rủa những ngày không có di động và hệ thống sưởi ấm. Đặc biệt là dạo này hắn đang chán nản vì chuyện chuyện tiền nong, nghe Thạch Nghị khoe của, đâm ra hơi căm hận kẻ có tiền.

Sinh lý luôn ảnh hưởng tới tâm lý ở một mức độ nào đó, trong cơ thể trẻ con, dù An Thừa Trạch có già hơn nữa nhưng nghe Thạch Nghị nói vậy dưới tình huống đói khổ lạnh lẽo, trong lòng hắn cũng hơi khó chịu. Hắn "Hừ" một tiếng, bảo: "Cậu có bao nhiêu tiểu đệ, nếu ngày nào cũng mời từng đứa ăn cơm thì trả nổi không?"

"Ách…" Thạch Nghị lại không nghe ra ý mỉa mai trong lời An Thừa Trạch, mà chỉ giơ ngón tay ra đếm, "Một hai ngàn thì vẫn có, nhưng đúng là không mời nhiều lần được…"

Anh không giỏi toán lắm, đang vạch ngón tay ra tính xem tiền để dành của mình có thể mời bao nhiêu bữa thì nghe An Thừa Trạch kích động hỏi: "Cậu bảo có bao nhiêu cơ?"

"Hả? Một hai ngàn… gì đó? Chả nhớ nữa, phải về xem sổ tiết kiệm mới biết."

"Đợi tôi một lát, tôi nhớ trong nhà hình như vẫn còn ít rau thịt, để tôi đi nấu cơm cho cậu ăn!" An Thừa Trạch nhảy xuống giường ngay tức khắc, cứ vậy phi như bay ra ngoài lấy than.

Thạch Nghị: "…"

Tự dưng có cảm giác tiền sắp vỗ cánh bay đi là sao ta, chắc là ảo giác rồi!

Lúc Liễu Như về, An Thừa Trạch vẫn đang cùng Thạch Nghị ngồi ăn cơm trên bàn trong căn phòng nóng hầm hập, thấy gương mặt nhỏ nhắn của hai

https://thuviensach.vn

đứa trẻ, tim Liễu Như lập tức ấm lên. Hàng ngày, bất kể cô về muộn đến mấy Tiểu Trạch cũng sẽ hâm nóng thức ăn chờ sẵn, con trai ngoan như vậy, có liều cái mạng này cũng phải nuôi lớn! Làm điểm tâm ở tiệm ăn thì có sao, chị dâu chế nhạo có hề gì, chỉ cần có Tiểu Trạch thì cô chẳng sợ gì cả.

…

Gần đây, nhóm đàn em của Thạch Nghị rất buồn bực, không hiểu sao lão đại lại đột nhiên thân thiết với mọt sách đứng đầu khối kia! Lúc trước mọt sách bị thương nên lão đại cũng hết cách, làm người phải có trách nhiệm, nhưng giờ mọt sách khỏe rồi, sao lão đại còn chơi chung với nó mà không tìm tụi này, thiếu lão đại chán gần chết…

“2145.23.” An Thừa Trạch nhìn sổ tiết kiệm của Thạch Nghị mà hít sâu một hơi, nhịn nào, hắn dầu gì cũng là ông trùm bạc tỉ trong tương lai, việc gì phải vì hai ngàn này… Cướp tiền được không ta!

Chẳng trách An Thừa Trạch hận kẻ có tiền, thời điểm cuộc sống còn thoải mái, lương Liễu Như nhận được hàng tháng cũng chỉ có hai trăm. Lương hai trăm ở tỉnh Kiến thời ấy đã đủ khiến ối người hâm mộ, hồi Liễu Như mới đi làm bà chị dâu còn ghen ghét bảo đúng là sinh viên, lương một tháng cao thế cơ mà. Lương cả năm của liễu Như cùng lắm được hai ngàn tư, Thạch Nghị từ Tết năm trước tới giờ vẫn còn dư hai ngàn, quả thực là một khoản tiền lớn.

“Anh Nghị,” An Thừa Trạch nhếch môi cười, thân mật khoác tay lên vai Thạch Nghị, “thương lượng chút chuyện tốt nha?”

Thạch Nghị được sủng mà kinh, từ khi quen nhau tới nay, An Thừa Trạch luôn tỏ ra xa cách với anh. Đừng tưởng Thạch Nghị luôn tìm hắn làm phiền, thực ra anh với Thạch Lỗi nom vậy thôi chứ rất nể mấy người làm công tác văn hoá, hạng nhất toàn khối là vị trí cao không thể chạm, anh rất muốn kết bạn với An Thừa Trạch! Sau này làm bị thương An Thừa Trạch anh càng áy

https://thuviensach.vn

náy hơn, vẫn muốn tìm cơ hội trả mối ơn này, ai ngờ lại biến thành An Thừa Trạch phụ đạo cho mình, ngược lại còn nợ nhiều hơn. Trong hoàn cảnh ấy, hành động thân thiết bất ngờ của An Thừa Trạch khiến anh có cảm giác hạnh phúc kỳ dị, chỉ sợ lúc này có bị mang đi bán Thạch Nghị cũng không quan tâm.

Nhóc đen nhẻm ra sức gật đầu: “Cậu đã gọi tớ một tiếng anh, vậy tớ chính là anh trai cậu, đừng nói thương lượng khách sáo như vậy!”

“Anh trai, cho em mượn ít tiền đi.”

“Không thành vấn đề, cần bao nhiêu?”

“Hai ngàn.”

“Được… Hả, cậu cần nhiều thế làm gì?”

“Kiếm chút tiền tiêu Tết thôi mà, trong nhà hết đồ ăn dự trữ rồi ~~~” An Thừa Trạch kéo dài ngữ điệu, “Tôi chỉ muốn buôn bán nhỏ, cam đoan qua năm là trả ngay, tiền lời tôi lấy, lỗ cậu chịu.”

“Được rồi, cậu lấy đi, dù sao Tết tớ lại có tiền!” Thạch Nghị rất hào hiệp gật đầu.

Nhưng mà, sao tự nhiên thấy lời An Thừa Trạch nói ban nãy có gì đó kỳ kỳ? Hình như không đúng lắm thì phải!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 7

Cuối những năm 80, Trung Quốc đề xuất tăng cường sản xuất và bắn pháo hoa an toàn phục vụ cho gần ba trăm thành thị trong cả nước nhằm phát triển lệnh cấm đốt pháo một cách toàn diện. Các thành phố lớn thập niên 90 đều lần lượt hưởng ứng quy định mới. Mãi tới năm 2000 khi người dân biểu tình ngày càng quyết liệt, truyền thống dân tộc mới được khôi phục, hơn một trăm thành thị bắt đầu từ từ gỡ bỏ lệnh cấm.

*pháo hoa

Img279122148

Mà nay năm chính là năm đầu tiên tỉnh Kiến ban bố quy định cấm đốt pháo, dẫn tới tình trạng ế hàng ở hàng loạt cửa hàng bán sỉ, các nhà buôn bất đắc dĩ phải hạ thấp giá thành để xả hàng. Năm đó, giá pháo hoa rẻ đến khó tin. Đầu tháng chạp, chính phủ ban hành quy định, nhất thời cả đất trời vang lên tiếng oán than của các tiểu thương và cửa hàng bán sỉ đã nhập hàng, dân chúng bình thường cũng cảm thấy bị tước đoạt không khí Tết. Nhưng pháo hoa quả thật gây nguy hại rất lớn tới môi trường và sự an toàn, cấm là cấm, có phàn nàn thêm nữa cũng vô dụng.

Nhà An Thừa Trạch không có tivi, chỉ cửa hàng nhỏ bên cạnh mới có, tối nào đến giờ phát thời sự hắn cũng ở lì tại cửa hàng không đi, đám trẻ con ở khu nhà lều thì ngồi canh giờ chiếu phim hoạt hình. Ông cụ chủ cửa hàng cũng rất chu đáo cho bọn họ xem tivi, nhưng giờ chiếu tin tức không có con nít đến, An Thừa Trạch không hôm nào vắng mặt lại khiến ông cụ kinh ngạc không thôi, thằng bé này chắc hiểu biết nhiều lắm?

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc cũng đợi được tin tức kia, tối đó Liễu Như về hắn liền vô ý nhắc tới chuyện này. Trước đây thằng nhỏ nào chả thích đốt pháo, Liễu Như tưởng hắn thất vọng, bèn vỗ đầu hắn: "Không sao, qua Tết về nhà bà ngoại cho con đốt thỏa thích, giờ chỉ có thành phố mới cấm, ở quê vẫn cho đốt."

An Thừa Trạch ngoan ngoãn gật đầu, gieo một hạt giống vào lòng Liễu Như.

Mùng 8 tháng chạp, An Thừa Trạch chạy ra chợ dạo một vòng, trong chợ không còn bày bán pháo đốt nữa, chỉ có câu đối, chữ Phúc và giấy vàng. Vừa hỏi đến pháo hoa, mấy tiểu thương đã chán nản bảo không có, có cũng không bán được. An Thừa Trạch tiếp tục đến chợ bán sỉ hỏi thăm, giá thấp bằng nửa mười ngày trước, dù vậy cũng chẳng bán được bao nhiêu. Các con buôn chỉ muốn bán tháo bán tống cho hết hàng, không lỗ vốn là hên rồi.

*câu đối, chữ Phúc, giấy vàng

Về nhà Liễu Như đã đi vắng, An Thừa Trạch thầm than thở một hồi, dẫu sao hắn với Thạch Nghị đều còn quá nhỏ, muốn buôn bán cũng chẳng ai tin tưởng. Mua pháo hoa với giá thấp rồi đến các chợ nông thôn rao bán là cơ hội kiếm tiền tốt nhất hiện nay, dù không có Liễu Như hắn cũng có thể nghĩ cách tìm người khác giúp. Nhưng mục đích của việc này là để mở đường cho Liễu Như gây dựng sự nghiệp, cô không tham dự thì còn ý nghĩa gì nữa. Nhưng hắn chỉ là trẻ con, làm sao khuyên Liễu Như giong buồm ra khơi được đây?

Đổi lại là hắn kiếp trước, nghe được tin này chắc chắn sẽ nghĩ ngay đến pháo hoa giảm giá và vấn đề tiêu thụ ở nông thôn, Liễu Như rõ ràng cũng biết, tại sao không nghĩ tới chứ?

Hàng năm vào mỗi độ xuân về, người dân quê lại rủ nhau đi mua pháo về đốt, mà trong thành phố bấy giờ, các đại lý bán sỉ đã cháy hàng, trái lại các tiểu thương trên phố buôn bán hết sức tấp nập. Căn cứ vào tính toán của An

https://thuviensach.vn

Thừa Trạch, trung tuần (ngày 11-20) tháng chạp giá pháo hoa sẽ hạ tới cực điểm, lúc này mua vào số lượng lớn là có lợi nhất. Sau rằm, các người bán ở chợ nông thôn sẽ nhập hàng, khiến giá pháo hoa ở thị trường bán sỉ tăng trở lại một khoảng thời gian. Vì vậy, trong mấy ngày phải nghĩ biện pháp thuyết phục Liễu Như.

Tuy nhiên, hiện tại hắn là con nít, chỉ có thể nói bóng nói gió nhắc khéo, không thể trực tiếp nói thẳng với Liễu Như về cách kiếm tiền, vì nhất định sẽ khiến người mẹ hiểu rõ hắn nhất sinh tâm hoài nghi. Nhưng bản thân Liễu Như không thể nào nghĩ đến hướng ấy, có nghĩ tới chỉ sợ cũng không dám mạnh tay thử sức dưới tình huống thiếu tiền vốn…

An Thừa Trạch nheo mắt trầm tư, có lẽ muốn thuyết phục Liễu Như chỉ còn một cách duy nhất, nhưng hắn thật sự không muốn dùng cách ấy lắm.

Ngày 11 tháng chạp, giá pháo hoa trên thị trường ngày càng thấp. An Thừa Trạch đoán đã sắp gần bằng giá vốn rồi, muốn mua vào phải tranh thủ trong hai ba ngày này. Mà lúc này, phản ứng của Liễu Như đối với đủ loại ám chỉ bóng gió chỉ có một – qua Tết đến nhà bà ngoại cho con đốt thỏa thích!

Không được, phải xuất chiêu cuối cùng thôi. Suy xét đến "nhà đầu tư" Thạch Nghị, An Thừa Trạch quyết định kéo anh vào không chút khách khí, cạo lông dê còn một con cũng cạo.

Tối ngày mười một, Thạch Nghị được mời đến nhà An Thừa Trạch ăn cơm, nghe nói sẽ có thức ăn ngon, anh liền canh đúng giờ cơm cầm theo sổ tiết kiệm tung tăng chạy tới. Ai biết lúc tới nhà họ An, thế mà vẫn lạnh y xì mấy bữa trước, nhiệt độ cơ thể trẻ con vốn cao, Thạch Nghị lại thuộc dạng máu nóng nên có hơi chịu không thấu, có khi xuống dưới 0 độ rồi ấy chứ.

"Sao cậu không nhóm lửa, bảo muốn nấu cơm mà? Tối thế này rồi còn chưa bật đèn." Anh hỏi một cách bất mãn, dù sao cũng là An Thừa Trạch mời mình đến mà. Nhưng nom nhà An Thừa Trạch chỉ có bốn bức tường như

https://thuviensach.vn

vậy, Thạch Nghị lại hơi mềm lòng, cái lần anh cảm thấy trong lòng khó chịu chua xót là lần nào nhỉ? Cứ như chưa từng xảy ra ấy.

“Tiết kiệm điện, tiết kiệm than.” An Thừa Trạch nhìn ra ngoài cửa sổ, nói chuyện hơi to tiếng, “Nhưng cậu đừng nói cho mẹ tôi biết, mấy hôm nay ngày nào tôi cũng canh tới giờ mẹ về mới nhóm lửa, lúc ấy trong phòng nóng lên rồi, mẹ hoàn toàn không phát hiện được.”

Liễu Như đã đến trước cửa đang định mở ra thì tay khựng trên nắm cửa.

“Tại, tại sao phải thế?” Thạch Nghị hơi há hốc mồm, chuyện thiếu than thiếu điện chẳng phải nên cho cha mẹ biết, sau đó nhanh chóng nghĩ cách sao? Ít nhất mỗi lần hết đồ ăn, anh đều gọi cho Thạch Lỗi.

“Tôi không muốn mẹ lo.” An Thừa Trạch thoáng cười khổ, “Mẹ vẫn gạt tôi, nhưng tôi biết mẹ nghỉ việc rồi, giờ kiếm tiền rất khó khăn.”

Lòng Thạch Nghị càng thêm xót xa, cảm thấy hơi rầu rĩ: “Vậy, vậy tớ có tiền này, tớ cho cậu mượn.”

“Mượn thì phải trả, tôi cũng không muốn gây rắc rối cho cậu.” An Thừa Trạch thở dài, “Nếu tôi lớn hơn một chút thì hay biết mấy, tôi có thể giúp mẹ làm việc, còn có thể tranh thủ làm thêm vào ngày nghỉ. Nhớ Vương Nhị tổ ba không? Ngày nghỉ nó giúp ba nó thu mua ve chai, bán được không ít tiền đâu.”

“À, được mấy chục đồng.” Thạch Nghị biết chuyện này, nhưng anh không để tâm, cũng không thấy mấy chục đồng có gì nhiều. Trong lòng anh có chút không rõ, trước đó An Thừa Trạch bảo muốn mượn hai ngàn cơ mà, sao giờ lại không muốn mượn nữa?

Anh mở miệng tính hỏi, An Thừa Trạch nhận ra ý đồ của Thạch Nghị, vội nói: “Đúng rồi, năm nay không được đốt pháo, cậu biết không?”

https://thuviensach.vn

Thạch Nghị suy cho cùng cũng là trẻ con, lực chú ý lập tức bị dời đi, chuyển sang xù lông: “Thôi đừng nói nữa, nhắc tới là muốn cáu! Tớ mua sẵn một đống pháo chất ở nhà lâu rồi, định chờ đến Tết mang ra đốt với mọi người, ai biết tự nhiên lại bị cấm, hàng trữ trong nhà bị ba tớ quăng hết đi đâu chả biết…”

Anh chán nản gục đầu, mái đầu húi cua trông mềm như nhung, làm An Thừa Trạch đột nhiên muốn sờ một cái. “Cò mồi” xịn như vậy cần được khích lệ một chút.

“Chờ qua Tết cậu theo tôi đến nhà bà ngoại tôi đi.” An Thừa Trạch nói, “Mẹ tôi bảo nông thôn không bị cấm, tới nhà bà ngoại có thể đốt thoải mái. Hai hôm trước tôi có tới chợ xem thử, giá pháo hoa rất rẻ, rẻ cỡ đó không chừng năm nay ở quê còn mua nhiều hơn năm ngoái ấy chứ. Tôi nghe một chú ở chợ nói đừng thấy trong thành phố bán ế mà lầm, ở nông thôn vẫn được thả lỏng y như năm trước. Năm nay nhập hàng rẻ, chú ấy vui quá trời, còn bảo năm nay có khi hốt được một mớ.”

“Phải không!” Thạch Nghị sáng mắt, “Vậy hai ngày nữa ra đường mua với tớ đi, chờ qua Tết tớ với cậu đi đốt, dù sao ba tớ mùng hai là đi rồi, Tết chỉ ở nhà hai ngày thôi.”

“Cậu thấy…” An Thừa Trạch ra vẻ do dự, “Nếu tôi mua pháo hoa rồi mang ra chợ quê bán có thể giúp mẹ tôi kiếm thêm ít tiền không?”

Thạch Nghị có phần không theo kịp suy nghĩ của An Thừa Trạch, nhưng cũng nghiêm túc tự hỏi một lúc, mãi sau mới nhớ tới hai ngàn sắp vào túi An Thừa Trạch, liền đáp: “Được đó, thiếu tiền tớ cho mượn, hai ngàn này cho cậu mượn hết! Tiền lời của cậu, lỗ tớ chịu!”

An Thừa Trạch cười sung sướng, tiến lên ôm vai Thạch Nghị: “Anh trai, có lời tôi nhất định khao cậu một bữa lớn!”

https://thuviensach.vn

Tiếng gọi “anh trai” khiến Thạch Nghị xém nữa bay lên trời, vội bảo: “Được, mai tớ rút tiền ngay, rồi tụi mình ra đường mua pháo, thuê xe đi họp chợ!”

“Được!” An Thừa Trạch vỗ tay với Thạch Nghị, đồng thời liếc ra ngoài cửa sổ.

Liễu Như quả nhiên nhịn không được, đẩy cửa vào phòng: “Hai đứa thành thật chút cho mẹ!”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 8

Liễu Như cuối cùng cũng bị thuyết phục, chính xác là bị Thạch Nghị thuyết phục!

Từ lúc Liễu Như đạp cửa… khụ khụ, là đẩy cửa tiến vào ngăn cản hai nhóc con mưu đồ làm loạn, An Thừa Trạch đã công thành lui thân, thành thành thật thật làm tường hoa con ngoan trò giỏi. Mẹ bảo không được đi, ta đây liền không đi, nhưng thực lòng vẫn rất muốn đi, vì thế vừa ngoan ngoãn ngồi bên bàn dùng ánh mắt ngóng trông nhìn Liễu Như, vừa dùng chân đá Thạch Nghị dưới bàn.

Thạch Nghị gần đây xuôi chèo mát mái, thành tích học tập tiến bộ, thế lực phản động bị đàn áp, thống nhất xong tiểu học tỉnh, quả thực đã bước lên đỉnh cao trong giới học sinh tiểu học, đang lo không có việc gì làm đây. Tuy anh không thiếu tiền xài, nhưng ông vua con qua Tết đã 11 tuổi – cái tuổi ở ngưỡng thời kỳ nổi loạn – bắt đầu nuôi mộng tự lập, đã thống nhất tiểu học mà còn phải xin tiền người lớn và để ba giúp mình nuôi đám đàn em kia, mất mặt chết được! Thạch Nghị bị cái bánh nướng ngon lành An Thừa Trạch vẽ nên xúi bẩy, lúc Liễu Như không đồng ý liền tỏ vẻ, nếu An Thừa Trạch không can dự thì con cũng tự làm, dù sao cũng là tiền của con.

Mặc dù trước đây Thạch Nghị từng thương tổn Tiểu Trạch, nhưng bản chất đứa trẻ này vẫn rất tốt, Liễu Như không thể mặc kệ Thạch Nghị làm chuyện xằng bậy. Tuy ý tưởng kỳ lạ của hai nhóc con này về mặt thực tế rất đáng tin, ngay cả cô cũng cảm thấy đây là cơ hội kiếm tiền tuyệt vời, nhưng buôn bán nào phải chuyện đơn giản, bằng không An Thừa Trạch có kinh nghiệm kiếp trước vì sao không lén tự mình làm. Tuổi tác chính là nhược điểm, trẻ con dễ bị bắt nạt, từ khâu nhập hàng, thuê xe đến bán hàng, nếu không có người lớn đi cùng, mỗi một bước đều sẽ vô cùng gian nan. Liễu Như từng là

https://thuviensach.vn

người phụ nữ dịu dàng, nhưng mấy năm nay một thân một mình kiếm sống, lời ra tiếng vào của người ngoài đã khiến cô mạnh mẽ hơn rất nhiều, cho dù tự mình làm ăn cũng không lo bị thiên hạ chèn ép.

“Thạch Nghị, nói cho dì biết, con thật sự muốn đi buôn bán sao?” Liễu Như múc cho hai đứa bé tô mì, một lớn hai nhỏ quây quần trong phòng vừa xì xụp vừa thương lượng “đại kế”.

Thạch Nghị sờ sờ cái đầu đinh, nói: “Cách là An Thừa Trạch nghĩ ra, con chỉ cho cậu ấy mượn tiền coi như giúp đỡ anh em một lần. Cậu ấy đã gọi con là anh, con muốn bảo vệ cậu ấy.”

An Thừa Trạch vừa nghe đã thấy không ổn, tuy Thạch Nghị là “cò mồi” vừa hoàn mỹ vừa tự nhiên, có thể giúp hắn thuyết phục Liễu Như dưới tình huống ngu ngơ chả biết gì. Nhưng cũng chính vì ngu ngơ, nên “cò mồi” này cũng sẽ vô ý bán đứng hắn.

Liễu Như ngầm liếc An Thừa Trạch, con mình thì mình hiểu, nhớ lại mấy hôm trước An Thừa Trạch luôn “lơ đãng” nhắc tới việc cấm đốt pháo trước mặt mình, trong lòng cô hơi hiểu ra.

“Được rồi, vậy cô cháu mình cùng làm.” Liễu Như ôn hòa nói, “Nhưng con vẫn còn là trẻ con mà bỏ ra một lúc hai ngàn thì quá mạo hiểm, dù có tiền cũng không được tiêu xài như thế. Như vầy đi, con bỏ ra trước một ngàn, dì sẽ tìm cách kiếm thêm một ngàn nữa. Nếu buôn bán có lời thì chúng ta chia đôi, còn nếu lỗ, dì sẽ nghĩ cách trả lại con một ngàn.”

Cha mẹ Thạch Nghị ly dị từ khi anh còn nhỏ, năm ấy không phổ biến chuyện thế hệ trước giúp chăm sóc con trẻ. Nhà ai cũng có bảy tám đứa con, chăm một đứa sẽ khiến những đứa khác bất mãn. Trước năm 85, trẻ con đều được nuôi thả, mãi tới năm 90 khi kế hoạch hoá gia đình được phổ cập rộng rãi, tình trạng này mới giảm bớt. Thạch Nghị theo ba mình, lúc thì ở nhà trẻ, khi lại ở trường, thỉnh thoảng có lính cần vụ giúp đỡ chăm nom,

https://thuviensach.vn

từ bé đã chẳng biết "mẹ" là loại sinh vật gì, cũng không biết cái cảm giác "ra ngoài gây họa có người nhà chịu trách nhiệm nên không cần lo lắng" nó ra làm sao, gương mặt đen nhẻm lập tức đỏ lên, lúc cong môi cười khoe răng trắng với Liễu Như còn có chút đáng yêu.

Nhưng anh cũng thầm tính toán trong bụng, dầu gì cũng không thể bắt anh em của mình với dì Liễu bù tiền, nếu thực sự thua lỗ mà hai ngàn không đủ thì còn tiền lì xì năm nay cơ mà. Cùng lắm năm nay anh thắt lưng buộc bụng một chút, tóm lại không thể bắt họ phải đền tiền.

Nom mái đầu húi cua cứng cáp lại có vẻ mềm mại của Thạch Nghị, Liễu Như chợt cảm thấy đứa nhóc bắt nạt con mình cũng rất dễ thương, ngứa tay muốn xoa đầu cũng bình thường. Nhưng nghĩ thì nghĩ thế thôi, dẫu sao cũng là con người ta.

Tuy bầu không khí không tệ, nhưng cả Thạch Nghị lẫn Liễu Như đều đã chuẩn bị sẵn tư tưởng phải bù lỗ hai ngàn – khoản tiền lớn bằng cả năm lương bổng, chỉ có An Thừa Trạch nhàn nhã húp mì cho ấm thân.

Bù lỗ? Kiếp trước u mê ngu ngốc cuối cùng vẫn là người thắng đấy thôi, cùng lắm là đường xá hơi nhấp nhô tí. Hiện tại được sống lại một đời, trong đầu nắm giữ vô số tin tức người thường cầu mà không được, thế mà còn phải bù lỗ, thôi thì trực tiếp lôi não ra trộn thành đậu hũ xơi luôn cho rồi.

Ăn xong hai tô mì lớn, Thạch Nghị mĩ mãn xoa bụng về nhà, hoàn toàn quên béng rằng bữa tiệc lớn An Thừa Trạch mời mình đến ăn hóa thành hai tô mì suông. Sau khi anh đi khỏi, Liễu Như nhìn An Thừa Trạch bằng ánh mắt ẩn chứa bão táp.

An Thừa Trạch ngẩng đầu 45 độ, trong đôi mắt to thuần khiết của bé con tràn đầy sương mù run rẩy, rụt rè gọi một tiếng: "Mẹ…"

Liễu Như run run, bị đôi mắt kia làm lóa đến váng đầu hoa mắt, nhưng vẫn cứng rắn nói: "Con thành thật nói cho mẹ biết, chuyện hôm nay là con cố ý

https://thuviensach.vn

phải không?”

“Mẹ ơi ~~” An Thừa Trạch cố nén cảm giác xấu hổ mà bĩu môi, tiếp tục ngửa đầu bán manh cầu xin tha thứ.

Liễu Như cố không mềm lòng, tiếp tục nói: “Mấy hôm trước con cứ nhắc mãi tới chuyện pháo hoa, có phải đã nghĩ đến việc này từ lúc đó hay không? Thấy mẹ không đồng ý, lại gặp bạn Thạch có tiền nên dụ dỗ con người ta phải không?”

“Mẹ ơi ~~~” An Thừa Trạch kéo dài ngữ điệu ra gấp đôi, giọng ỏn ẻn gấp mười, xáp tới bên cạnh Liễu Như ôm eo cô, chôn mặt vào lòng mẹ mình cọ cọ, “Tại người ta lo lắng cho mẹ mà, mùa đông lạnh như thế, năm nay tuyết lại lớn, ngày nào mẹ cũng về trễ, con, con sợ…”

Từ cuối cùng là nức nở thốt ra, lòng dạ vừa cứng lên của Liễu Như lại mềm đi ba phần.

“Con chỉ nghĩ, nghĩ nếu có thể kiếm thêm ít tiền, mẹ sẽ không cần vất vả như vậy nữa.” An Thừa Trạch nỗ lực chớp mắt, rốt cuộc cũng nặn được vài giọt nước mắt, “Con xin lỗi mẹ, con còn quá nhỏ không thể đi làm kiếm tiền nuôi mẹ, con thật vô dụng, hu hu…”

Nước mắt tí tách rơi xuống, cực kỳ ra dáng đứa trẻ mười tuổi nức nở, trái tim Liễu Như lập tức tan chảy. Con trai ngoan đến thế, rõ ràng biết cô nghỉ việc cũng không hỏi thẳng, vì tiết kiệm than tiết kiệm điện mà chịu lạnh cả mùa đông, còn cố gắng không để cô biết. Đứa con như vậy, người mẹ nào nhẫn tâm bắt nó chịu khổ!

Giờ khắc này, trong lòng Liễu Như vô cùng kiên định, dẫu có phải bù lỗ cũng muốn đi tới bước này. Cô biết rất rõ, cứ trông mãi vào cái bàn bột ở tiệm ăn là không được, tiền lương hàng tháng chỉ có một trăm đồng, ngay cả sinh hoạt còn khó chứ đừng nói trả tiền, cộng thêm phụ giúp nhà mẹ đẻ, tích cóp tiền mua nhà, cho con lên đại học. Tất cả giáo viên đều khen ngợi

https://thuviensach.vn

thành tích của An Thừa Trạch, nó nhất định có thể vào đại học và trở thành người xuất sắc nhất, Liễu Như tin chắc như thế.

Hiện giờ, con trai cũng bắt đầu nghĩ cách kiếm sống rồi, việc gì cô phải sợ đầu sợ đuôi chứ! Giây phút này, vì niềm hi vọng duy nhất trong lòng, Liễu Như không sợ điều gì cả. Chỉ cần có Tiểu Trạch, khổ cỡ nào cô cũng chịu được.

…

Sáng sớm ngày 12 tháng chạp, Liễu Như xin phép ông chủ cho nghỉ mấy ngày, vác mặt dày đến nhà mẹ đẻ. An Thừa Trạch với Thạch Nghị vốn đang định thuê xe, ai ngờ xế chiều lại bắt gặp Liễu Như khoác áo bông vải lái một chiếc xe bốn bánh trở về, cả An Thừa Trạch và anh bạn nhỏ của hắn đều sợ đớ người!

“Mẹ ơi, mẹ…” An Thừa Trạch hơi cà lăm, đời trước sống tới mấy chục năm lận mà, sao hắn chưa từng thấy Liễu Như lái xe bốn bánh vậy trời!

“Dì, dì… dì thật…” Thạch Nghị học hành tệ lậu, vắt hết óc mới nặn ra được một câu mà ba anh thường dùng để khen người ta, “Dì thật đàn ông!”

Liễu Như: “…”

Tuy rằng bạn học Tiểu Thạch là đứa trẻ ngoan, nhưng cô vẫn không thay đổi được ấn tượng đầu tiên của mình với bạn ấy, đó là: muốn ăn đòn hả!

“Năm ngoái bác cả với anh họ con thầu đất được ít tiền, mượn thêm ít nữa mua cái xe bốn bánh, cũng là cái duy nhất trong thôn.” Liễu Như nói, “Mùa đông họ không cần xe nên mẹ mượn đến đây. Không việc gì phải lo, đừng quên mẹ con từng làm ở phân xưởng, học qua lái xe rồi.”

Liễu Như học đại học chuyên ngành Ngôn ngữ và văn học tiếng Hán, được phân đến xí nghiệp nhà nước làm cán bộ ngồi văn phòng, là công việc mà

https://thuviensach.vn

người người hâm mộ. Nhưng An Mục Dương không từ mà biệt, Liễu Như một mình nuôi con, sinh hoạt khó khăn, bèn chủ động xin tới phân xưởng. Công việc tại phân xưởng không có mặt mũi, nhưng thắng ở tính tiền theo giờ, hơn nữa còn trích phần trăm. Cô chỉ cần chịu khó chút là có thể kiếm thêm kha khá. Sáu năm ở phân xưởng tôi luyện làn da mềm mại của cô, hiện tại Liễu Như vẫn rất xinh đẹp nhưng bàn tay lại phủ đầy vết chai và vết rạch. Đúng như cô nói, dù cô có là phụ nữ cũng là người phụ nữ không thua kém đàn ông.

Tỉnh Kiến phát triển rất khá, nhưng chương trình gây giống lúa lai siêu cấp tại vùng nông thôn xung quanh lại không mang đến năng suất cao. Vả lại khi ấy thuế nông nghiệp vẫn chưa được hủy bỏ, cuộc sống của người dân quê không tốt, muốn mua một chiếc xe bốn bánh tương đối khó. Tuy tỉnh Kiến người đông xe nhiều, xe Jeep Bắc Kinh và xe hơi Hồng Kỳ chạy đầy đường, nhưng dân nông thôn muốn vào nội thành vẫn phải đánh xe ngựa xe lừa, rất hiếm khi dùng loại xe bốn bánh chạy đầy đường kia. May mà luật giao thông thời đó chưa nghiêm ngặt, bằng không xe bốn bánh của Liễu Như không được phép lái trong thành phố.

Ngày 13 tháng chạp, một lớn hai nhỏ lái xe đến chợ, vẫn chưa tới thời điểm gần sát cuối năm, ở chợ không tới mức kẹt cứng xe. Liễu Như lái xe khá vững, ấy mà cũng lái được xe bốn bánh vào chợ. An Thừa Trạch xuống xe hỏi giá pháo hoa, còn thấp hơn cả hai hôm trước, xem ra phải xuống tay thôi.

Ai dè Liễu Như cừ hơn An Thừa Trạch tưởng tượng rất nhiều, giá đã thấp tới mức đó rồi mà còn mặc cả, hơn nữa luận điểm luận cứ hết sức hùng hồn, lấy quan điểm khoa học nêu rõ những tác hại khi hàng hóa bị ế do luật cấm đốt pháo trong thành phố. Nếu hàng tồn đọng quá nhiều, chỉ sợ đến đầu xuân sẽ gây nên thảm kịch. Hoả hoạn còn đỡ, xem như nằm trong phạm vi khống chế, nhưng nếu đống pháo thực sự bén lửa nổ tung, vậy không tính là vụ cháy đơn giản nữa, có khi còn phải chịu trách nhiệm hình sự.

https://thuviensach.vn

Dưới sự quyết liệt của Liễu Như, người bán đã ra giá lỗ vốn lại phải hạ thêm hai phần, thậm chí gần như khóc lóc cầu xin Liễu Như mua hàng giùm cho, hắn không muốn giữ lại một cái nào hết, sợ lắm, hu hu…

Ba người cứ vậy mua hết 1500 tiền hàng, giữ lại 500 làm vốn lưu động, dùng xe bốn bánh đi hai chuyến mới chở hết số hàng. Cũng may nhà An Thừa Trạch tuy tồi tàn nhưng sân quả thực không nhỏ, mùa hè còn có thể trồng ít rau, đủ chứa toàn bộ hàng hóa. Mới vừa đổ hai trận tuyết, trong sân chất đầy tuyết đọng, ba người lấy túi nhựa lớn bao hết hàng lại, thời tiết như này không lo vấn đề cháy nổ, thêm nữa chỉ đặt vẻn vẹn một tuần nên cũng chả cần để ý vấn đề hư hao hay ẩm ướt. Vào thế kỷ trước, mọi mặt cần phát triển ở Trung Quốc đều đang trong giai đoạn tìm tòi, luật quản lý chợ cũng chưa chặt chẽ, dù buôn bán pháo hoa tại chợ sỉ phải có giấy phép và nơi cất chứa an toàn, nhưng lại thả lỏng với các tiểu thương, đánh xe chở hàng tới chợ nông thôn bán không cần giấy phép, tất cả đều là kinh doanh tự do.

Bấy giờ, cằm Thạch Nghị đã rớt tới mức không lắp lại được, anh chọt chọt eo An Thừa Trạch, khẽ nói: “Hồi nãy dì đáng sợ ghê.”

An Thừa Trạch cũng mới lắp lại cằm không lâu, chẳng bình tĩnh hơn Thạch Nghị bao nhiêu. Hắn không phải kẻ chưa trải đời, từng gặp nhiều phụ nữ không hề thua kém đấng mày râu. Nhưng hồi tưởng lại một Liễu Như ngày càng già nua cả ngày bị Tô Ngọc Đình ăn hiếp, hắn đột nhiên phát hiện hóa ra mẹ mình cũng có tiềm chất nữ cường nhân, quả nhiên kiếp trước bị cuộc sống ép phải khom lưng, song một khi có cơ hội, cô vẫn có thể cười rạng rỡ hơn bất kỳ ai.

Hắn tràn ngập tin tưởng với tương lai.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 9

Xung quanh tỉnh Kiến không hề thiếu làng xã và thị trấn, có mười phiên họp chợ chủ yếu, thời gian họp bất đồng. Ví như thị trấn Dương có chợ Phùng Tam, nghĩa là mỗi tháng vào ngày 3, 13 và 23, các tiểu thương sẽ tập trung ở chợ trấn Dương; ngày 4 sẽ tới phiên chợ khác, mười ngày xoay vòng một lần. Pháo hoa bán quá sớm không ai mua, tốt nhất nên đợi đến gần tết ông Táo hẵng bắt đầu buôn bán. Ngày 17 tháng chạp, tức ngày 1 tháng 2 năm 1991, Liễu Như kéo hai nhóc choai choai tới phiên chợ đầu tiên.

Thành thật mà nói, tình hình trị an những năm 90 không tốt lắm, nhưng những kẻ hung ác chặn đường cướp của phần lớn đều là dân bần cùng, nếu có tiền ai lại đi ăn cướp. Chính vì nghèo nên công cụ phạm tội cũng rất đơn sơ, bình thường đều cầm vật dụng hàng ngày, cùng lắm thì mỗi người có thêm chiếc xe đạp đòn dông 28 tấc làm phương tiện đi lại để gây án. Nếu đi bằng xe trâu, xe ngựa, xe lừa, đi bộ hay lái xe đạp, chỉ e ba người Liễu Như đã bị cướp thật rồi, nhưng họ dùng xe bốn bánh. Cho dù chỉ có một phụ nữ và hai đứa trẻ, cướp đường cũng phải suy nghĩ cho kĩ càng, lỡ như bắt dừng xe mà người ta không dừng, bộ tính dùng xe đạp cán qua xe bốn bánh à?

Đây cũng chính là một trong những nguyên do An Thừa Trạch nhất quyết muốn Liễu Như tham dự, tiền, tuổi, an toàn, đây đều là những thứ hắn không cách nào lay chuyển được trong giai đoạn hiện tại.

Thực ra, Liễu Như không muốn để hai đứa trẻ đi theo giữa trời đông giá rét thế này, nhưng không chịu nổi An Thừa Trạch với cặp mắt bán manh và Thạch Nghị nằm sấp trên xe muốn lôi cũng lôi không ra. Ngẫm lại, một mình cô vừa bán hàng vừa lấy tiền cũng không ổn, ít nhất hai nhóc con có thể lên xe lấy hàng giúp cô.

https://thuviensach.vn

Tuy Thạch Nghị là trẻ con, nhưng luôn được người lớn và thầy cô dặn dò không được chạy lung tung, rất nguy hiểm. Liễu Như là phụ nữ, còn An Thừa Trạch chỉ là củ cải đỏ, Thạch lão đại tự nhận mình là người duy nhất có sức chiến đấu trong ba người, nhất định phải bảo vệ em trai và dì. Nghĩ thế, anh liền vội vàng lên xe, trong áo bông giấu cây mã tấu hại anh bị hủy mặt kiếp trước và khiến An Thừa Trạch bị thương ở kiếp này.

Thạch Nghi trèo lên xe cứ như kẻ trộm, tay nhét trong lòng, suốt đoạn đường không ngừng cảnh giác. Liễu Như chuyên chú lái xe không phát hiện Thạch Nghị bất thường, An Thừa Trạch nhìn ra nên nghẹn cười tới tận chợ.

Mùa đông trời sáng muộn, tám rưỡi chợ bắt đầu, lái xe cũng mất nửa tiếng, họ phải tới sớm hơn để chiếm được khu vực tốt, vì thế đoàn người xuất phát từ sáu rưỡi sáng. Lúc này, mặt trời vẫn chưa mọc, thời điểm trước bình minh luôn tối và lạnh nhất, tay Thạch Nghị đút vào lòng, cổ áo rộng mở đón gió, thoáng cái đã lạnh đến tứ chi chết lặng. Giờ mà có kẻ xấu thật, vệ sĩ Thạch cũng nhấc không nổi cánh tay.

An Thừa Trạch với Thạch Nghị vốn tách ra ngồi trước sau ghế lái, thấy Thạch Nghị bị cóng thành cái dạng kia, hắn liền bò lên từ phía sau, dựa vào Thạch Nghị, lôi tay anh ra, nhét túi chườm nóng vào. Kỳ thật, hắn chuẩn bị đến ba túi chườm nóng, trong đó hai cái đặt trong lòng hắn và Liễu Như, mà Thạch Nghị thì bận đề phòng nên không chú ý tới cái túi An Thừa Trạch đưa cho. An Thừa Trạch dứt khoát không quan tâm, ai bảo Thạch Nghị tự tìm chết.

Túi chườm nóng vẫn được An Thừa Trạch bọc trong áo bông giữ ấm, đến giờ vẫn rất ấm áp. Dòng nước ấm dũng mãnh trong lòng tức thì lan khắp tứ chi bách hài của Thạch Nghị, anh thoải mái đến tận đầu ngón tay. Vệ sĩ Thạch chẳng thèm để ý đến vũ khí của mình nữa, ôm túi chườm nóng phát run, khí thế lão đại mất sạch.

https://thuviensach.vn

Trong mắt An Thừa Trạch có thêm ý cười, áp bàn tay nóng hầm hập vừa rút từ bao tay cotton lên mặt Thạch Nghị. Thạch Nghị lập tức dùng móng vuốt lạnh đến cứng ngắc cầm tay An Thừa Trạch, cái tay lạnh lẽo sưng phù khiến An Thừa Trạch vô thức run lên, nhưng hắn không rút lại mà vươn tay kia nắm móng vuốt của Thạch Nghị.

“Đáng đời cậu ra ngoài không mang bao tay với nón.” An Thừa Trạch lấy cái nón đã chuẩn bị sẵn đội lên đầu Thạch Nghị. Thạch lão đại uy phong lẫm liệt bấy giờ đã lạnh như chim cút vào đông, anh cuộn tròn người, chỉ ước cả người đều lăn vào lòng An Thừa Trạch, chả có tí phong phạm lão đại nào.

Nửa tiếng trôi qua rất nhanh, Thạch Nghị ấm áp dễ chịu cũng cảm thấy thời gian qua lẹ hơn. Ba người đến tương đối sớm, An Thừa Trạch nhảy xuống xe trước, đi một vòng trong chợ, chọn được nơi có thể thu hút đông khách, đoạn bảo Liễu Như đậu xe tại đây. Có chiếc xe này, người nào muốn cướp vị trí cũng bon chen không nổi.

Túi chườm nóng trong lòng đã gần bằng nhiệt độ cơ thể, không còn tác dụng giữ ấm, Thạch Nghị mới đỡ hơn chút lại bị lạnh tiếp. Liễu Như còn mệt hơn, cô lái xe, đồng thời là người hứng nhiều gió lạnh nhất.

An Thừa Trạch móc ra một phích nước nóng cùng ba cái chén từ đống hàng hóa trong thùng xe, cho mỗi người một chén sữa đậu nành nóng hổi. Liễu Như và Thạch Nghị kinh ngạc nhìn An Thừa Trạch, đứa trẻ nhỏ gầy mỉm cười: “Con dậy sớm đến nhà chú Triệu mua, con sợ lạnh mà.”

Cả đời Chú Triệu gắn bó với đậu hủ, không thể nói mỗi ngày trời chưa sáng, phải là mỗi đêm chưa chợp mắt bao lâu đã rời giường làm đậu hủ, muốn có sữa đậu nành ngon và nóng nhất phải đi mua từ năm rưỡi sáng. Hàng ngày vào giờ ấy Liễu Như đều thức dậy nhóm lửa nấu cơm, chả biết thằng bé này chuồn ra lúc nào nữa. Từ bao giờ Tiểu Trạch bắt đầu biết suy nghĩ chu đáo như vậy rồi?

https://thuviensach.vn

Thạch Nghị lại chẳng nghĩ nhiều, anh chỉ thấy gặp được cứu tinh, vội vơ lấy sữa đậu nành uống hai chén đầy, không quan tâm có đường hay không, uống xong ấm hết cả người. Thạch Nghị cảm thấy đây là thức uống ngon nhất mình từng uống trong đời, vài chục năm sau không còn sữa đậu nành ngon lành như quỳnh tương ngọc lộ thế này nữa.

Thân thể ấm áp lại được lấp đầy dạ dày, lúc này dòng người cũng kéo tới. Muốn kiếm tiền ở phiên chợ quê cũng rất cực khổ, giá nhìn chung không rẻ, pháo hoa của bọn họ bán còn mắc hơn năm ngoái trong thành phố, dù vậy vẫn bán rất đắt hàng. Kỳ thật, mới đầu Liễu Như ra giá khá thấp, chỉ nhỉnh hơn giá vốn một chút, xong lại nhớ người bán ở chợ sỉ bảo đây đã là giá lỗ vốn, liền tăng thêm 50% nữa, nhưng cũng mới bằng giá bán năm ngoái. An Thừa Trạch tiếp tục khuyên Liễu Như tăng thêm sao cho gấp hai lần giá vốn. Liễu Như với Thạch Nghị đều hài lòng, cảm thấy đã thu được món lãi kếch sù. Ai dè lúc vào chợ, An Thừa Trạch lại khảo sát mấy người bán khác một vòng, khi về đề giá lên gấp đôi, bấy giờ giá thành đã tăng gấp bốn, nhưng so với những sạp khác vẫn còn rẻ chán.

Vốn hai người chẳng mấy tin tưởng, nghĩ bán không được thì giảm giá, ai ngờ người tới hỏi đều mua rất nhiều vì bọn họ bán rẻ. Một hai người mua xong, An Thừa Trạch thừa dịp chợ còn vắng tăng giá tiếp, xem như ngang bằng với các sạp khác.

“Này…” Liễu Như chưa từng buôn bán hơi lo lắng, “Tiểu Trạch, hay rẻ rẻ chút đi, để bằng người ta thì sao bán chạy được.”

“Giá rẻ quá cũng không bán được đâu.” An Thừa Trạch nghe thấy hai tiếng thở dài thất vọng, làm ăn đều phải chừa đường lui, hắn không định lũng đoạn thị trường, bán rẻ quá người ta tìm đến gây rối thì sao, trong tình huống này nhất định phải bán ngang giá thị trường. Có muốn khuyến mãi cũng phải lén lút ấy chứ.

https://thuviensach.vn

Vì thế, dưới ánh mắt kinh ngạc đến ngu người của Thạch Nghị và Liễu Như, An Thừa Trạch rút ra một xấp chữ Phúc, bảo với hai người: “Mua hơn năm đồng tiền pháo thì tặng một chữ Phúc, mười đồng hai chữ, cứ thế suy ra. Chúng ta không giảm giá, bán vậy đi!”

Ban đầu Liễu Như với Thạch Nghị không dám rao to, người khác tới hỏi giá cũng ấp úng, may có An Thừa Trạch biết dụ ngọt, kéo được không biết bao nhiêu khách, bằng không sạp nhà họ ế là cái chắc. Đáng nhẽ Thạch Nghị và Liễu Như cảm thấy khuyến mãi chữ Phúc chẳng có ích gì, ai biết người đến mua có đôi khi thường mua bốn đồng đã thấy đủ, nhưng vừa nghe An Thừa Trạch nói mua năm đồng được chữ Phúc, nhiều người lại lưỡng lự chọn thêm vài món nữa. Điều này giúp bọn họ bán rất mau, mười hai giờ trưa chợ thưa người dần, một xe hàng chỉ còn chút ít.

Mùa đông chỉ họp chợ buổi sáng, qua một giờ là có thể dọn đồ về nhà, chung quy trời cũng gần tối rồi, dân nông thôn đều đi bộ đến chợ, có khi mất một tiếng mới tới nơi. Ngày đông ăn hai bữa, xế chiều hai ba giờ ăn một bữa, thành ra người ta còn phải về nhà nấu cơm, một giờ gần như là lúc trễ nhất.

Bận rộn cả buổi sáng, Thạch Nghị sứt đầu mẻ trán đầy đầu mồ hôi, không rành buôn bán nên người càng đông anh càng lúng túng, rõ ràng đã sắp xếp hàng đâu ra đấy mà xém nữa tìm không ra, càng sốt ruột càng tìm không thấy, còn sợ lấy hàng quá chậm làm khách sốt ruột bỏ sang sạp khác. May mà An Thừa Trạch không chút hoang mang, làm việc gọn gàng ngăn nắp, dùng giọng điệu bình tĩnh cho Thạch Nghị biết cách thay đổi, hàng hóa đặt ở đâu, nhờ vậy Thạch Nghị mới chậm rãi tỉnh táo lại. Liễu Như tính tiền bên kia cũng suýt nữa quá tải, nhiều lần còn tính sai, vẫn là An Thừa Trạch vừa lấy hàng bên này vừa quan sát toàn cục kịp thời phát hiện sai sót của Liễu Như.

Sau khi người đi hết, ba người mệt muốn quay đơ, Liễu Như với Thạch Nghị là không quen, An Thừa Trạch thì quản quá nhiều mà tuổi lại nhỏ, thể

https://thuviensach.vn

lực lẫn trí nhớ đều theo không kịp.

Đành rằng mệt muốn chết, nhưng ba người vẫn vui sướng không thôi, bởi cả xe hàng gần như đều bán sạch!

Thấy không còn ai nữa, họ uống thêm một chén sữa nóng lấp đầy bụng, rồi nhân lúc trời còn sáng lái xe về nhà. Dù cả ba rất muốn kiểm tra tiền, nhưng không thể làm ở đây được, đành về rồi tính.

Tuy Liễu Như đã bước đầu trở thành nữ hán tử, nhưng trên đường về vẫn rất thấp thỏm. Khi đi chở nguyên xe hàng không sợ bị cướp, dầu gì cũng là vật nguy hiểm, nhưng lúc về là một bao tiền, nhỡ đụng phải cướp thì thảm rồi! Thạch Nghị càng không chút khách khí trực tiếp cầm mã tấu trên tay, cảnh giác quan sát bốn phía. Anh không sợ lạnh do nhiệt độ giữa trưa khá cao, còn ngại mũ chắn tầm mắt, bao tay không linh hoạt nên lột hết ra.

Liễu Như vốn không thích cây đao kia, giờ lại tặng Thạch Nghị một ánh mắt khen ngợi, cô lái xe như bay, cả đường xóc nảy trở về thành phố.

Dọc đường đều bình an, an toàn đến tận điểm cuối. Thời điểm đặt chân đến cửa nhà, Liễu Như và Thạch Nghị đã toát mồ hôi đầy đầu, toàn thân kiệt sức, cơ bắp đau nhức, nom chả có tí sức lực nào.

Chỉ có An Thừa Trạch là thong thả bước xuống, bình tĩnh xếp lại ít hàng còn dư trên xe, ung dung đi vào nhà, thản nhiên lôi ví tiền trên thắt lưng Liễu Như: “Tính tiền thôi.”

Nhất thời, hai người kia cảm thấy eo không đau, chân hết mỏi, bước đi cũng có lực hơn, hào hứng bắt đầu tính tiền. Đều là tiền lẻ khó xếp, ba người mất một tiếng mới đếm xong, bỏ đi hai tờ tiền giả Liễu Như không có kinh nghiệm nên thu phải, lần “ra khơi” này thu được 2132.6 đồng, ngày đầu đã hồi vốn!

https://thuviensach.vn

Giờ mới là ngày đầu tiên, bọn họ còn ba xe hàng nữa! Thạch Nghị với Liễu Như chỉ cảm thấy cả người nhẹ hẫng, hạnh phúc muốn thăng luôn rồi này!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 10

Chợ Nhất Hào là ngôi chợ lớn nhất ở ngoại thành tỉnh lỵ, người đông sức mua mạnh. Mấy chợ kế tiếp cũng không bán được nhiều hơn ngày đầu tiên bao nhiêu. Nhưng vào ngày 24 tháng chạp, tức một tuần sau, bọn họ đã bán hết toàn bộ số hàng nhập về, tổng doanh thu hơn 8000 một chút, trừ đi 1000 Liễu Như năn nỉ ông bà nội cho mượn và 1000 của Thạch Nghị, lãi ròng còn lại 6000. Ba người dựa theo số cổ phần nhập vào để chia tiền, mẹ con Liễu Như và Thạch Nghị mỗi bên được 3000.

tỉnh lỵ: thành phố trực thuộc tỉnh, đồng thời là trung tâm hành chính nhà nước của một tỉnh, tức là nơi các cơ quan hành chính nhà nước cấp tỉnh đóng trụ sở

Còn hơn 200 tiền lẻ, dưới sự đề nghị của Liễu Như, ba người quyết định giao số tiền này cho anh họ của cô. Xe bốn bánh chính là công thần trong chuyến làm ăn này, họ sẽ không làm được gì nếu thiếu nó. Lần này, anh họ của Liễu Như chắc chắn đã đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, dù có khi hắn không cần số tiền này, Liễu Như vẫn sẽ đổi thành quà Tết có giá trị tương đương thậm chí cao hơn để mang qua tặng.

Đầu thập niên 90, thu nhập của công nhân viên chức ở một trấn nhỏ phổ thông nhiều nhất là 100. Thành phố lớn thì khá hơn, lương 200 như Liễu Như chính là niềm mơ ước của nhiều người, 3000 bằng mười lăm tháng lương của cô, vậy mà chỉ bằng tiền lời của bảy ngày buôn bán ngắn ngủi, điều này đã vực Liễu Như khỏi vực sâu tuyệt vọng của thất nghiệp. Trời không tuyệt đường người, đôi khi khốn khó cũng có thể hóa thành cơ hội, cứ cố thủ mãi tại nơi không phát lương mới thực sự lâm vào đường cùng.

https://thuviensach.vn

Cô cầm sổ tiết kiệm 3000 mà đỏ mặt, trong lòng ngập tràn hi vọng hướng về tương lai. Về phần Thạch Nghị, anh sắp bay lên đến nơi rồi.

Ba ngàn quả thực rất nhiều, nhưng với kẻ có tiền chân chính thì con số ấy chả là gì. Đầu năm 90, vài ông chủ của những thành phố phát triển tiên phong ở Ma Đô và khu vực ven biển đã bắt đầu bàn tới các phi vụ làm ăn hơn trăm vạn, 3000 hoàn toàn không đáng kể. Nhưng với Thạch Nghị, khoản tiền sinh hoạt mà Thạch Lỗi cho anh hàng năm và tiền lì xì của người lớn cộng lại cũng xấp xỉ từng đấy, nhưng số tiền này có ý nghĩa rất phi phàm.

*Ma Đô là biệt danh của Thượng Hải

Đây là anh kiếm được.

Tuy rằng Thạch Nghị qua năm mới lên mười một, vẫn chỉ là nhóc con, nhưng anh cũng hiểu tiền cha mẹ cho với tiền mình kiếm được có ý nghĩa khác nhau. Hồi trước, cứ mỗi lần khoe của trước mặt đám đàn em mà bị người ta cạnh khóe là có ông ba giàu có, anh sẽ xù lông ngay lập tức vì bị đâm trúng tim đen. Hiện tại không còn như vậy nữa, anh chính là kẻ lắm tiền có năng lực có phẩm cách, mới mười một tuổi đã tự mình kiếm được tiền. Nếu không có mặt Liễu Như và An Thừa Trạch ở đây, coi mòi Thạch Nghị sẽ hướng tay lên trời, đạp chân xuống đất, đội trời đạp đất hô to một tiếng “Ta là thiên tài”!

Xem ra triệu chứng bệnh tự kỷ đã xuất hiện rồi.

An Thừa Trạch nhìn hai người bị mấy con số trên sổ tiết kiệm làm cho bay bay mà lặng lẽ lắc đầu, buôn bán chẳng dễ xơi thế đâu.

Giá thấp mua vào, giá cao bán ra, đây là nguyên tắc cơ bản nhất, đơn giản nhất, mà cũng phức tạp nhất trên thương trường. Tất cả thương nhân, mặc kệ là người bán rong trên phố thu không đủ chi, hay là tỉ phú hàng đầu phú khả địch quốc cũng đều tuân theo đạo lý này. Nhưng đám tiểu thương chỉ

https://thuviensach.vn

mua vào bán ra những hàng hóa đơn giản, mà thương nhân ánh mắt sắc bén có thể dùng giá thấp để mua tư bản, khoa học kỹ thuật, môi trường, tuyên truyền, danh tiếng, vân vân… và biến chúng thành hàng hóa cao cấp bán ra.

*phú khả dịch quốc: giàu hơn cả một quốc gia, giàu nghiêng nước nghiêng thành

Nói một cách đại thể, cổ phiếu là hàng hóa, kỹ thuật là hàng hóa, ngôi sao cũng là hàng hóa, thương nhân đầu tư tài chính mua mấy thứ này với mục đích duy nhất là đổi lấy hiệu quả và lợi ích. Nhưng không phải thương nhân nào trên thế giới cũng có thể mua thấp bán cao mãi được, biết bao kẻ táng gia bại sản chẳng phải đều do trượt chân trên thương trường đó sao?

Thương trường như chiến trường, đạo lý cơ bản nhất đã khiến bao nhiêu người sập bẫy, mà hiện tại nó cũng đang bắt đầu hãm hại Liễu Như và Thạch Nghị. Bọn họ đang phát sốt, thậm chí muốn dùng hết số tiền trong tay đi mua tiếp pháo hoa về bán, đây chính là điển hình của không biết điểm dừng.

Tết ông Táo vừa kết thúc, rất nhiều người đã chuẩn bị đủ đồ tết, tiếp theo phải lo đến trong nhà. Nguyên liệu và hàng hóa thập niên 90 không phong phú như thế kỷ 21, vào thế kỷ 21, đến tận ngày 29 mà các cửa hàng vẫn chật kín người mua kẻ bán. Nhưng hiện giờ qua 23, 24 là người mua hàng tết ở các xã và thị trấn đã giãn đi rất nhiều. Đây chưa phải là thời đại của những bước chân vội vàng, mới qua mùng 6 đã hết Tết, năm mới thập niên 90 kéo dài từ tết ông Táo đến rằm tháng giêng, có nơi kéo tận đến mùng 2 tháng 2.

Nếu lúc này bị lợi nhuận xông cho mụ mị đầu óc, mang 8000 đi mua hàng hết, vậy vấn đề đầu tiên phải đối mặt là giá hàng tăng lên. Ăn theo sự nhộn nhịp ở các chợ nông thôn, giá pháo tại chợ sỉ đã tăng trở lại, giờ mà nhập hàng thì 2000 chỉ mua được chưa bằng nửa lúc trước. Dĩ nhiên, như thế

https://thuviensach.vn

cũng có lời, nhưng sức mua hiện nay đã đạt tới mức bão hòa, 8000 mua được khoảng gấp hai lần trước, vậy phải bán bao lâu đây?

Trước bán bảy ngày, giờ bán mười bốn ngày à? Mấy ngày nữa là Tết rồi, ai mua? Cứ cho 15 cũng là cao điểm đi, nhưng tháng giêng không họp chợ, dù tự chạy đi bày sạp cũng làm gì có ai biết, tính bán cho ai? Chừng đó hàng lại phải chờ một năm nữa, tới cuối năm sau mới bán được, giữa năm có thể bán cho mấy hôn lễ nhưng cũng chẳng được nhiều.

Mà một năm ấy, bao nhiêu pháo hoa dễ cháy nổ thế này biết gửi nơi đâu?

Không thể tiếp tục nhập hàng, cần cho hai kẻ ấm đầu kia một chậu nước lạnh ngay.

An Thừa Trạch móc ra "sách bài tập" vạn năng của hắn, bắt đầu viết viết tính tính. Động tác của hắn tức khắc thu hút sự chú ý của hai người còn lại, tâm trạng Liễu Như đang vui, cô nhéo nhéo gương mặt đáng yêu của con mình, hỏi: "Tiểu Trạch đang tính gì vậy con?"

"Dạ con đang tính xem mình kiếm được bao nhiêu tiền." An Thừa Trạch viết xuống một con số cho Liễu Như xem, "Trong 7 ngày, từ 2000 lời được 6000, vậy muốn từ 6000 kiếm được 18000 cần 21 ngày, suy ra 63 ngày kiếm được 54000, 189 ngày kiếm được 162000, cộng thêm 2000 tiền vốn, 6000, 18000, 54000, 7 + 21 + 63 + 189 bằng 280 ngày, tức mười tháng. Mẹ, chúng ta đi bán tiếp thôi, mười tháng là có thể bỏ túi 242000 rồi! Nếu lại dùng 242000 nhập hàng… Trời ạ, con tính hết nổi rồi! "

An Thừa Trạch ngẩng mặt, ra vẻ ngốc manh nhìn Liễu Như, trong mắt tràn ngập "Ta giàu rồi", hắn lay cánh tay Liễu Như: "Mẹ ơi, chúng ta đi mua hàng tiếp thôi! "

Tại thời đại mà "vạn đồng" cũng là phú hào, hơn hai mươi vạn là con số khá đáng sợ, đồng thời cũng là con số không thực tế, ngay cả Thạch Nghị trong mắt đầy sao đang vạch ngón tay đếm số không cũng chợt bừng tỉnh,

https://thuviensach.vn

tự nhủ với mình rằng không thể nào. Có rất nhiều người bán pháo hoa trên đường, nhưng chưa nghe nói ai trở thành phú hào "vạn đồng", mà vẫn phải dãi nắng dầm mưa trải qua những ngày cực khổ. Về mặt toán học, khoản sổ sách này của An Thừa Trạch rất trôi chảy, nhưng xét trên kinh tế học thì quá sức viển vông.

Liễu Như ngây người một lát, nhiệt độ trên đầu dần hạ xuống, lý trí từ từ quay lại. Cô vươn tay chạm khẽ lên cái mũi nhỏ khả ái của con trai: "Bé ngốc ạ, giờ cuối năm rồi còn ai mua pháo nữa, bình thường ai rảnh rỗi đi mua nhiều thế làm gì, nếu làm như con thì cả nhà pháo của chúng ta biết bán cho ai đây, tới lúc đó bù lỗ chỉ có chết. Ba ngàn là nhiều lắm rồi, đủ trả nợ và cho bác con mượn, còn có thể ăn Tết thoải mái, dù vậy vẫn dư dả chán, chúng ta nên thấy đủ."

"Dạ." Thạch Nghị gật đầu a dua, ỷ có thân cao nhìn xuống An Thừa Trạch, trên mặt viết rõ "Cậu thật ngây thơ".

An Thừa Trạch khẽ cắn môi, không thèm so đo với nhóc con đáng ghét, làm bộ ngượng ngùng đỏ mặt vùi đầu vào lòng Liễu Như: "Vậy mình đừng nhập hàng nữa, vui vẻ ăn Tết thôi."

Hắn ngẩng đầu lên, mắt không chớp nhìn Liễu Như: "Nhà ta có tiền rồi, mẹ không cần ngày nào cũng về trễ nữa đúng không? Con ở nhà một mình buồn lắm."

Trong lòng Liễu Như trào dâng một dòng nước ấm, ý nghĩ "Sao con mình lại đáng yêu đến thế" khiến cô chỉ muốn ôm con mình hôn chùn chụt thật kêu.

Đáng tiếc, "kẻ thứ ba" Thạch Nghị lại phá hư bầu không khí tình cảm của mẹ con người ta, anh nhảy đến cạnh An Thừa Trạch, vỗ vai củ cải đỏ: "Buồn thì cứ tìm tớ nha, anh đây dẫn cậu ra ngoài chơi, hắc hắc."

https://thuviensach.vn

Liễu Như càng ngắm càng thấy Thạch Nghị đáng yêu, thêm con trai không ngừng bán manh, rốt cuộc nhịn không được vươn bàn tay "bà dì biến thái" xoa xoa mái đầu mềm mại của Thạch Nghị. Tóc Thạch Nghị cũng bướng bỉnh y như tình tính anh vậy, rất cứng. Vì cắt rất ngắn nên đâm vào lòng bàn tay ngưa ngứa, ngứa đến tận đáy lòng người.

Ký ức đầu tiên Thạch lão đại nhớ đến mỗi khi hồi tưởng là những đối đãi dịu dàng của người phụ nữ này, trên người Liễu Như như mang theo hương vị của ánh mặt trời, khiến anh vô thức muốn thân cận. Chính vì thế, đại não chưa kịp phản ứng, thân thể đã cử động trước, đầu không tự chủ cọ cọ vào tay Liễu Như!

Cọ xong, ba người đều như bị sét đánh, Thạch Nghị là "xong đời hình tượng của ông rồi", Liễu Như là "nhóc này sao còn dễ thương hơn cả con mình, không khoa học gì hết", An Thừa Trạch thì "ha ha, hóa ra lúc nhỏ Thạch Nghị không biết xấu hổ như vậy, phải âm thầm ghi sổ mới được, mốt làm lịch sử đen tối".

Nên biết kiếp trước sau khi bị hủy mặt, tính tình Thạch Nghị không hề lanh lợi như hiện tại, mà trở nên trầm mặc ít lời. Năm đó, phẫu thuật thẩm mỹ chưa phát triển như thời nay, trong nước căn bản là vô vọng, hại Thạch Nghị bỏ lỡ độ tuổi tốt nhất để thi vào trường quân đội, làm lính cũng vấp phải đủ mọi trắc trở chỉ vì gương mặt. Thế kỷ 21 khi phẫu thuật thẩm mỹ tiên tiến hơn, anh đã qua tuổi hai lăm, xem như đã quá tuổi phát triển trong quân đội.

Hai người xuất ngũ cùng lúc, khi ấy Thạch Nghị tuy trầm mặc, nhưng tốt xấu còn có chút hơi người. Mà vài năm sau gặp lại, Thạch Nghị mất tích từng ấy năm không còn một tia hơi người nào, mặt anh đã gần phục hồi, dung mạo khôi phục, tính cách lại không còn cơ hội khôi phục. Toàn thân Thạch Nghị giống như một cái máy vận hành quá tải, An Thừa Trạch không biết anh đang làm gì, nhưng sau khi xảy ra "sự kiện kia", hắn lờ mờ đoán

https://thuviensach.vn

được trong mấy năm Thạch Nghị xuất ngũ, có khả năng anh không hề rút lui khỏi quân đội, mà gia nhập vào đội quân bí mật nào đó.

Mà do "sự kiện kia", Thạch Nghị phải cắt bỏ chân trái, triệt để rời xa quân đội, vĩnh viễn buông tay với giấc mộng bảo vệ tổ quốc.

Khi ấy, An Thừa Trạch không tin thần linh và ông trời cũng từng nghĩ, phải chăng hắn trời sinh khắc Thạch Nghị, sao lại luôn vô ý làm liên lụy và hại đến anh chứ? Rõ ràng là một cây ngân thương thẳng tắp sắc bén, lại đụng phải chất độc là hắn, gây nên phản ứng oxy hoá ăn mòn, làm mất đi vẻ sáng bóng mộc mạc.

Nhìn ông vua con nhanh nhẹn đang giành mẹ với mình, An Thừa Trạch đột nhiên có suy nghĩ quỷ dị, đời trước hắn sống hăng hái không còn gì tiếc nuối thế mà vẫn sống lại, chẳng lẽ không phải tiếc nuối cho mình mà là tiếc cho Thạch Nghị ư?

Tự dưng lạnh run cả người, nhưng ngẫm kỹ lại thấy chẳng có gì, An Thừa Trạch nào phải loại người quên mình vì người khác. Đành rằng kiếp trước thiếu nợ Thạch Nghị, kiếp này cố gắng trả lại, nhưng cũng chả đến mức sống vì anh. Ngày xưa có lẽ còn biết cái gì là nghĩa khí, nhưng sau khi sống tại An gia mười mấy năm, hắn đã quăng hết ngây thơ và lương tâm vào sọt rác từ lâu rồi, chỉ còn lại ích kỷ và thâm độc mà thôi.

Huống chi, hắn chỉ nợ Thạch Nghị mỗi gương mặt, còn do Thạch Nghị cầm đao uy hiếp bạn học nên tự chốc lấy, bản thân anh cũng chịu một nửa trách nhiệm. Về phần cắt chân, đó là tại anh xui xẻo bị cuốn vào rắc rối, không liên quan tới An Thừa Trạch.

Nhưng… bất kể thế nào, đời này vẫn nên thuận tay đối tốt với anh một chút, dầu gì đời trước vẫn rất đáng thương, khiến cái thứ máu lạnh vô tình như hắn cũng không kiềm lòng được thương hại anh.

https://thuviensach.vn

Vì vậy, ngoài Liễu Như, An Thừa Trạch miễn cưỡng cho thêm Thạch Nghị vào cái vòng của mình. Liễu Như được hắn bao bọc chặt chẽ tại trung tâm, nhất quyết không để cô chịu chút xíu thương tổn nào, còn Thạch Nghị… được trông cửa là hên rồi.

Nghe An Thừa Trạch khéo léo vẽ vời xong, Liễu Như lấy lại lý trí, không bị món lợi nhỏ làm choáng váng đầu óc nữa. Nhưng vẫn phải ăn mừng mới được, năm nay là năm tuyệt vời nhất của gia đình họ, quyết đoán xuất máu mua sắm, cho Tiểu Trạch hưởng một cái Tết vui vẻ thôi.

Chủ yếu là mua than và đồ tết, vật liệu phong phú lại thêm An Thừa Trạch đề nghị, Liễu Như quyết định làm một đống điểm tâm nhỏ cho hai đứa trẻ. Nào là bánh quai chèo Thiên Tân, bánh rán Sơn Đông, bánh nướng mỡ hành Giang Tô, bánh hạt dẻ trùng dương Chiết Giang, bánh hàu và mì cuốn của tỉnh Kiến, bánh đông pha Hồ Bắc; bánh gà con, bánh pía trứng muối, bánh ngàn tầng thịt đông, bánh bao hạt sen của Quảng Đông; bánh trứng, hoành thánh rồng, xíu mại thủy tinh của tứ Xuyên… Tuy không thể làm trọn vẹn vì nguyên vật liệu hạn chế, nhưng cũng đủ khiến Thạch Nghị và An Thừa Trạch được mở mang tầm mắt. Dẫu kiếp trước đã đi khắp đại giang nam bắc, hắn vẫn bị tay nghề điêu luyện của Liễu Như làm cho kinh hãi.

Các món ăn không có dầu cống, natri nitrit, sudan, melamine, hoàn toàn nguyên nước nguyên vị, quả thực ngon đến mức muốn mút ngón tay. An Thừa Trạch còn cố kiềm chế, chứ Thạch Nghị thì sắp gặm luôn cả lồng hấp rồi.

*natri nitrit: chất bảo quản thịt cá, hàm lượng vượt quá 0,01 mg/l sẽ gây ngộ độc; sudan: hóa chất nhuộm đỏ thường xuất hiện trong mỹ phẩm và các loại thực phẩm như tương ớt, thịt hộp, bột cà ri…; melamine: chất độc trong sữa (gg để biết thêm chi tiết)

https://thuviensach.vn

“Dì Liễu làm ngon quá, ngon hơn tiệm ăn vặt cạnh trường tụi con nhiều. Dì mà mở tiệm á, con bảo đảm ngày nào cũng đi ủng hộ luôn!” Thạch Nghị ham ăn bày tỏ nỗi lòng giúp An Thừa Trạch.

Mới đầu, mắt Liễu Như cũng sáng lên, sau nghĩ đến một loạt vấn đề thực tế thì lại âm thầm lắc đầu, cảm thấy ý tưởng này quá hão huyền, cuối cùng không trả lời Thạch Nghị.

Bên kia, An Thừa Trạch ung dung cầm một con thỏ trắng lên, cắn mất lỗ tai, nhiệt liệt khen ngợi cò mồi Thạch Nghị thêm lần nữa.

Hạt giống hi vọng đã được gieo vào lòng Liễu Như, chỉ còn thiếu mưa và ánh nắng để nảy mầm mà thôi.

Sau Tết, việc kiến thiết khu nhà lều bắt đầu thực thi, trung tuần tháng tư sẽ có người đến đây thuyết phục các hộ gia đình. Đó chính là mưa và ánh nắng cần thiết giúp hạt giống lớn lên khỏe mạnh.

___

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 11

Tết năm nay có lẽ là cái Tết ấm áp thoải mái nhất trong miền ký ức xa xôi của An Thừa Trạch. Khi còn bé, chỉ có hắn và Liễu Như nên Tết nhất hoàn toàn chẳng có không khí gì, vô cùng lạnh lẽo ảm đạm. Không phải Liễu Như không dẫn hắn về nhà mẹ đẻ ăn Tết, song điều này chỉ khiến cô càng thêm xấu hổ. Sau khi đến nhà họ An, nhiều người lắm quy củ, mọi người lại dùng ánh mắt đối địch và khinh miệt nhìn hắn. Hắn cứ tưởng ở An gia chỉ có An Chí Hằng đáng tin, nào ngờ dụng ý ác độc nhất lại đến từ người hắn tín nhiệm nhất.Sau này kết hôn có tiền rồi, Liễu Như cũng đã qua đời, Tết hàng năm nhàm chán chỉ biết lấy Lâm Đức Cửu giải sầu, nhưng chơi được vài năm cũng thành vô vị, lần nào cũng phản ứng bằng cách thét gào, chả có tí ti cảm giác đối thủ, bảo là đồ chơi thì cũng quá hạn rồi.

Về phần Lâm Đức Tuệ… cô với hắn là người nhà, cô yêu hắn, hắn cũng thương cô, nhưng đó không phải tình cảm cô mong đợi. An Thừa Trạch tự nhận là kẻ khiếm khuyết tình cảm, suốt mấy chục năm cố gắng yêu Lâm Đức Tuệ, nhưng vẫn chỉ có thể chăm sóc cô như người thân, không thể cho cô một tia ái tình nào.

Nụ hoa tình yêu nồng nàn của hắn đã héo rũ theo nhiều lần phản bội của Đỗ Vân, cuối cùng thì chết hẳn. Đời này hắn nỗ lực tích lũy tiền bạc cũng bởi muốn dựa vào chính sức mạnh của mình để chống lại An gia, chứ không phải mượn hơi Lâm gia như kiếp trước. Nếu có thể, hắn hi vọng vẫn gặp được Lâm Đức Tuệ, mong rằng cô có thể tìm được một người chồng thật lòng yêu thương mình, làm một người phụ nữ hạnh phúc.

Đến tuổi trung lão niên, giàu nứt đố đổ vách, dưới gối lại không có con cái, Tết mỗi năm chỉ có hắn cùng Lâm Đức Tuệ đã nản lòng thoái chí và một

https://thuviensach.vn

đám họ hàng chả biết chui từ xó nào, rốt cuộc không biết tìm đâu chút hương vị gia đình.

Nhưng mà năm nay, cũng là năm đầu tiên sống lại, gian phòng đơn sơ mà ấm áp được bóng đèn lớn lãng phí năng lượng thắp sáng, ngoài cửa treo hai cái đèn lồng đỏ, nom vô cùng tưng bừng. Nhà họ không có tivi, chỉ có thể nghe tiết mục mừng xuân qua radio, nhưng dù thế vẫn nôn nao không thôi.

An Thừa Trạch giúp Liễu Như gói sủi cảo, khuôn mặt nhỏ nhắn dính bột mì trông đáng yêu vô cùng. Liễu Như cảm thấy hạnh phúc vô vàn, chẳng những được cùng con trai trải qua một cái Tết sung túc, mà còn vì cuộc sống ban cho cô niềm hi vọng mới. Nếu tiết kiệm một chút thì 3000 đủ cho họ dùng hai năm, nhưng Liễu Như không định dè xẻn, tiền cũng chẳng phải càng tiết kiệm càng nhiều lên. Cô cần khoản tiền này làm tài chính khởi động, chưa nghĩ ra sẽ làm gì, song sẽ không cứ như vậy miệng ăn núi lở, cũng thôi đến tiệm ăn làm điểm tâm và bấu víu vào chút tiền lương bèo bọt.

Cùng lúc đó, Thạch Nghị ở nhà một mình rốt cuộc cũng đợi được Thạch Lỗi về.

Nếu Thạch Lỗi không thể về nhà vào dịp Tết, hắn sẽ đưa Thạch Nghị đến nhà cha mẹ để thằng nhỏ ăn Tết với ông bà nội. Trước đây Thạch Nghị vẫn luôn trải qua như vậy, vừa náo nhiệt vừa có nhiều trẻ con chơi cùng, Thạch Lỗi thấy thế rất tốt, nhưng dần dà Thạch Nghị lộn xộn không chịu đi nữa. Nào phải ông bà nội đối xử không tốt, ngược lại còn do Thạch Lỗi từ nhỏ đã giống ba mình, cha mẹ hắn lại càng thương hắn và con trai hắn hơn. Những người lớn khác cũng biết nhìn sắc mặt, đều đối tốt với Thạch Nghị.

Tuy nhiên, trẻ con chẳng hề biết giữ mồm giữ miệng, dù cho Thạch Nghị đánh nhau lợi hại cỡ nào, chức vị của ba anh cao bao nhiêu, anh cũng chỉ là đứa trẻ trải qua cái Tết thiếu vắng cha mẹ. Trẻ con cũng biết so bì, so thành tích, so sức khỏe, so quần áo, đồ chơi và đồ ăn vặt. Thạch Nghị chả sợ mấy thứ đó, thành tích có kém hơn nữa cũng không sợ, khổ nỗi bọn nhỏ lại hay

https://thuviensach.vn

so sánh về cha mẹ nhiều nhất. Tuy Thạch Nghị rất tự lập, nhưng thấy một đám vừa rúc vào lòng cha mẹ vừa cười nhạo anh không cha không mẹ, trong lòng anh vẫn sẽ khó chịu.

Dần dần, anh không tới nhà ông bà nội ăn Tết nữa, thà ở nhà một mình còn hơn. Sau đó, Thạch Lỗi cũng cố về vào đêm giao thừa, mùng một dẫn con đến thăm cha mẹ, mùng hai về lại đơn vị. Năm nay cũng thế, đồ tết đã thuê người mua từ lâu, cơm tất niên cũng có người chuẩn bị tốt. Hơn chín giờ tối Thạch Lỗi về đến nhà, vốn tưởng sẽ trông thấy thằng nhỏ ngồi lẻ loi trước tivi như năm trước, ai ngờ trong nhà lại "sôi nổi" như thế.

Liễu Như làm cho Thạch Nghị đủ mọi hình dạng điểm tâm, tay nghề của cô thật sự rất điêu luyện, hình dáng gì cũng làm được, ban đầu chỉ là điểm tâm hình 12 con giáp như chó con thỏ con các loại, sau này theo yêu cầu của Thạch Nghị, cô làm thêm một ít bánh quy hình súng ống. Tuy không có mẫu nên nhìn hơi quái dị, nhưng so với những cái bánh bao đơn điệu trong thời đại ấy thì đẹp hơn rất nhiều. Thạch Nghị mừng rỡ ôm bánh quy và điểm tâm về nhà, đặt chúng lên bàn không nỡ ăn.

"Súng tiểu liên K-54, K-64, K-79, súng lục…" Thạch Lỗi bốc một nắm bánh quy, ăn một cái, "Cũng ngon đấy, con mua ở đâu vậy?"

Thạch Nghị: !!

"Con ngắm hai ngày nay không nỡ ăn đó, ba mau phun ra a a a a a! " Thằng con bất hiếu nhảy đến trước mặt ông ba, đu lên người Thạch Lỗi bóp cổ hắn bắt nhổ ra, biểu tình đau khổ như muốn liều chết với ba mình.

"Khụ khụ khụ…" Thạch Lỗi bị thằng nghịch tử làm sặc, suýt nữa ngỏm luôn, "Ăn có miếng bánh quy thôi mà, hả, đây là xe tăng với trực thăng đúng không? Ngon thật! "

Hai miếng chocolate quý giá cũng vào miệng Thạch Lỗi, Thạch Nghị sắp rớt nước mắt tới nơi rồi. Liễu Như dùng chocolate tự làm, dựa vào kỹ thuật

https://thuviensach.vn

dùng dao xuất thần nhập hóa, khéo léo tài tình khắc ra hai chiếc xe tăng giống như đúc, anh nhìn mà mém nữa quỳ xuống bái Liễu Như làm sư phụ, còn tính dâng lên cho kiến xơi, ai dè bị Thạch Lỗi nuốt trọn luôn.

Trâu nhai mẫu đơn là ý gì, Thạch Nghị dốt đặc ngữ văn rốt cuộc cũng hiểu.

Đêm giao thừa tại hai nhà đều trôi qua vui vẻ, chẳng qua là một bên ấm áp, bên kia lại gà bay chó sủa.

Mùng một hôm ấy, Thạch Lỗi thăm hỏi sức khỏe hai cụ xong không về thẳng đơn vị, mà lái xe đi tìm Liễu Như. Lúc này, Liễu Như đang chuẩn bị lễ vật mai đem biếu nhà ngoại với An Thừa Trạch, năm nay tương đối dư dả tiền, cô mang hơi nhiều đồ, xe bốn bánh đã trả về rồi, đang không biết làm thế nào đưa đồ qua đây.

Bấy giờ Thạch Lỗi cũng dẫn Thạch Nghị mắt như muốn phun lửa gõ cửa nhà họ, cười ha ha đi vào. Thạch Lỗi rất dễ nhìn, góc cạnh rõ ràng, là đàn ông rắn rỏi điển hình, đẹp trai đến không thể đẹp trai hơn, mà còn tràn ngập hương vị nam tính. Nụ cười của người đàn ông như thế hẳn là trăm năm khó gặp, khiến người ta không thể dời mắt. Nhưng trong kiểu cười của Thạch Lỗi lại mang theo một phần lấy lòng, hai phần toan tính, ba phần suy xét, bốn phần nhiệt tình, điều này khiến nụ cười nom thế nào cũng không được tự nhiên, cực kỳ giống chồn chúc tết gà, Nhạc Phi cười ra khí chất Tần Cối.

*Nhạc Phi: nhà quân sự nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc, danh tướng chống quân Kim thời Nam Tống. Người Trung Hoa luôn lấy Nhạc Phi làm gương, xem ông là anh hùng dân tộc, một bậc sĩ phu dũng liệt trung thần.

*Tần Cối: là tể tướng dưới thời Nam Tống trong lịch sử Trung Quốc, lãnh đạo của phái chủ hòa trong chiến tranh Tống – Kim. Ông thường bị hậu thế đánh giá là gian thần, Hán gian.

https://thuviensach.vn

Liễu Như là bà mẹ đơn thân, có lẽ năng lực chưa đủ mạnh, nhưng cực kỳ nhạy cảm với nguy hiểm. Vừa thấy Thạch Lỗi tươi cười, cờ cảnh báo lập tức dựng lên, cũng thản nhiên giả ngu ra bộ dịu dàng, đáp luôn mồm "Sư đoàn trưởng Thạch khách sáo rồi, đáng lẽ tôi phải đến chúc tết mới đúng", nói rất khách khí, đồng thời kéo An Thừa Trạch qua chúc tết chú Thạch, ý là "Tết rồi mà sư đoàn trưởng ngài chỉ đi tay không, không mang tiền lì xì mà coi được à".

Lưỡi dao ẩn chứa trong lời thăm hỏi ân cần khiến An Thừa Trạch nhìn Liễu Như bằng cặp mắt khác xưa, phụ nữ ở thời đại nào cũng là cao thủ giấu kim trong bông. Sư đoàn trưởng Thạch hoàn toàn không có sức chiến đấu. May mà Thạch Lỗi đã chuẩn bị đầy đủ, cho An Thừa Trạch một bao đỏ 100 đồng xong mới được vào cửa thương lượng chút việc với Liễu Như.

Uống trà ăn điểm tâm, điểm tâm này với những món của Thạch Nghị xuất xứ từ một nơi, Sư đoàn trưởng Thạch ăn một con heo nhỏ, bị một đống điểm tâm hình dạng đáng yêu thu hút ánh mắt.

"Thật khéo tay." Thạch Lỗi khen ngợi, "À… có thể bán cho tôi một ít điểm tâm không? Tốt nhất là giống mấy món cô cho Thạch Nghị ấy, như súng, xe tăng, trực thăng linh tinh."

Hóa ra lý do đến là đây, An Thừa Trạch liếc nhìn Thạch Nghị. Lúc thấy Liễu Như làm điểm tâm cho Thạch Nghị hắn đã nghĩ tới việc này rồi, nhưng lại cảm thấy quá hi hữu, không có khả năng. Ai ngờ sự tình thật sự phát triển như hắn tưởng tượng. Điểm tâm 12 con giáp không có gì đặc biệt, nhưng Thạch Lỗi nhất định hứng thú với bánh quy hình súng, mà miếng chocolate tuyệt đối là đòn sát thủ, chẳng người lính nào không mê.

Liễu Như sửng sốt một lát, đáp: "Sư đoàn trưởng Thạch lại khách sáo rồi, chỉ là mấy cái điểm tâm thôi mà, nếu Tiểu Nghị thích, cùng lắm người làm dì như tôi lại cho thằng bé thêm ít nữa."

https://thuviensach.vn

Cô thò tay xoa xoa đầu của Thạch Nghị đang dựa vào mình, tâm linh Thạch Nghị đang chịu tổn thương nghiêm trọng, lúc này được vuốt ve liền vô cùng tự nhiên dùng cái đầu cứng cọ vào lòng bàn tay Liễu Như.

Sư đoàn trưởng Thạch sợ đơ người, đậy thực sự là thằng con mắng không nghe đánh không phục của mình sao? Ngó cái bộ dáng bỉ ổi dụi vào lòng Liễu Như người ta mà xem, thật dọa người! Vậy mà lại bị mấy viên đạn điểm tâm bọc đường hạ gục, chẳng muốn nhận thằng con này chút nào.

Được rồi, đứa con luôn luôn không thân thiết với mình lại bị lừa vào lòng người khác, sư đoàn trưởng Thạch ghen ăn tức ở ấy mà.

“Không, không phải mua cho thằng ranh này, tôi muốn… Cô thấy đấy, mấy binh lính trong đơn vị chúng tôi đều không được về nhà vào dịp Tết, đáng thương lắm. Tôi muốn mang vài thứ mới mẻ cho bọn họ, khiến không khí náo nhiệt hơn. Nếu đã có thể làm được nhiều hình dáng như vậy, thì đèn lồng, chữ Phúc hay pháo đốt cũng làm được đúng không? Vì làm số lượng lớn, nên tôi không thể nhận không được.” Thạch Lỗi thành khẩn nói.

Liễu Như khó xử lắc đầu: “Không phải tôi không muốn làm, mà là… anh cần nhiều quá, tết nhất lại không có nơi nào bán vật liệu, chỗ sớm nhất cũng phải đến mùng bảy mới mở cửa.”

Thập niên 90 không thể sánh với tương lai có chuỗi siêu thị hoành tráng 24h, mở suốt 365 ngày không nghỉ, dù là Tết cũng có thể thích gì mua nấy. Năm ngoái, Liễu Như muốn mua vật liệu cũng gặp chút khó khăn, tuy là tỉnh lỵ nhưng tài nguyên chẳng mấy phong phú, rất nhiều điểm tâm không thể làm thành. Hiện tại lại đang trong Tết, càng bất khả thi.

Thạch Lỗi khẽ nhíu mày, rồi gật đầu: “Vậy đến rằm cũng được, coi như ăn Tết trễ.”

Liễu Như cũng mềm lòng, cô hiểu Tết không thể đoàn viên với gia đình là cảm giác gì, bèn đồng ý sẽ cố gắng. Thạch Lỗi đưa số điện thoại cho Liễu

https://thuviensach.vn

Như, dặn cô làm xong thì gọi hắn tới lấy.

Hết sức may mắn là có một siêu thị lớn khai trương vào mùng bảy, Liễu Như liền đi mua rất nhiều nguyên vật liệu, liên lạc với Thạch Lỗi xong thì bắt đầu làm. Liễu Như làm bánh, An Thừa Trạch cũng không nhàn rỗi, hắn mua một ít hộp đựng, đặt điểm tâm vào để chúng trông có vẻ sang trọng hơn.

Ngày 14 tháng giêng, Thạch Lỗi tới lấy hàng, vốn Liễu Như chỉ định lấy đủ vốn và ít tiền công, hoàn toàn không muốn kiếm chác gì. Nhưng Thạch Lỗi thấy đống điểm tâm được đóng gói đẹp đẽ, nhất thời bị cái giá rẻ bèo kia làm chịu không nổi, sau khi chuyển hết lên xe, lại nhét thêm hai trăm nữa mới đi. Hắn nhét tiền rồi chạy biến, căn bản không cho Liễu Như cơ hội trả lại.

Liễu Như làm hai ngàn cái bánh, nhưng tiền bột mì và nguyên liệu chỉ tốn 25 đồng, cộng thêm chi phí đóng gói của An Thừa Trạch và than đốt thì cũng hết giỏi lắm 30 đồng, cô lấy Thạch Lỗi 40 đồng, nhưng Thạch Lỗi lại trả 240, quá nhiều rồi! Mà nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của Thạch Lỗi thì coi mòi còn sợ ít quá.

Cô thấy quá nhiều, An Thừa Trạch lại thấy ít, điểm tâm thủ công thượng hạng, đóng gói đẹp đẽ, bán hai hào một cái vẫn rẻ chán, tính ra 2400 mà Thạch Lỗi chỉ đưa 240 thì đúng là quá bèo. Tuy nhiên, suy xét đến việc hắn mở ra con đường mới cho Liễu Như, thôi thì tính hời cho hắn vậy.

Thạch Nghị chắc chắn là con ruột của Thạch Lỗi, đôi cha con này là cò mồi xịn nhất thế giới.

___

Đèn lồng đỏ

20071230123859324_2

https://thuviensach.vn

Súng tiểu liên K-54, K-64, K-79

2010083122480030

a13

013000002917461321539052643 54

Súng lục

revolver-002

Xe tăng

f_3866879_1

Trực thăng

vukhimy-vn-1

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 12

Tháng giêng qua đi, Liễu Như luôn nghĩ đến việc nên buôn bán thứ gì, thực ra cô đã quyết định xong sẽ bán điểm tâm. Chủ yếu là nhờ hai cò mồi xịn Thạch Lỗi và Thạch Nghị đã gầy dựng lòng tin vững chắc cho Liễu Như dưới tình huống không cần An Thừa Trạch ra tay. Giờ chỉ còn hai vấn đề lớn nhất, một là tài chính, hai là vị trí cửa hàng.

Hiện thời trong tay Liễu Như có 2500, 3000 lần trước kiếm được cộng với 240 Thạch Lỗi đưa đã dùng hết hơn 700 để tiêu Tết và trả số nợ mượn đợt trước khi cơ quan khất tiền lương.

Thời ấy, 2500 không ít, dư sức mua được một căn nhà ngói kha khá. Nếu chỉ tính tiền thuê nhà thì tuyệt đối đủ, một mặt tiền rộng cũng tốn chừng 1500 là cùng, vả lại giá bột mì khá rẻ. Nhưng muốn làm tốt điểm tâm, không thể chỉ dựa vào tay nghề của Liễu Như, mà còn cần một ít máy móc, bấy giờ rất khó mua được máy móc ở nội địa, phải đến những thành phố lớn ven biển mua. Cứ thế, tiền trong tay Liễu Như bao nhiêu cũng chẳng đủ.

Vị trí mặt tiền cửa hàng cũng rất quan trọng, chung quy vào thời đại đó, làm gì có ai muốn dốc tiền vào ba cái loại đồ vặt sang quý lại còn không no bụng. Liễu Như mà mở tiệm ở khu nhà lều, đừng nghĩ kiếm tiền, muốn bù lỗ bao nhiêu thì bù bấy nhiêu.

An Thừa Trạch cảm thấy Liễu Như tốt nhất nên mở tiệm ở gần trường tiểu học, vì tiểu học rất gần trường trung học số 4. Trung học số 4 là trường cấp hai, tiểu học và cấp hai là độ tuổi hay thèm ăn nhất, hơn nữa gia cảnh của học sinh hai trường ấy đều thuộc diện khá giả, điểm tâm nhất định sẽ đắt hàng. Vấn đề thiếu vốn rất dễ giải quyết, nhưng tiền bồi thường di dời một

https://thuviensach.vn

căn nhà thực sự hơi ít, dù sao Liễu Như đang có tiền, chi bằng thừa dịp này mua thêm hai căn nữa.

Tiếc là tuổi tác quá nhỏ, An Thừa Trạch cúi đầu nhìn thân hình ngắn ngủn của mình, cảm thấy thời gian trôi sao mà ì ạch, những năm tháng trưởng thành thật sự quá dài. Rõ ràng trong lòng có vô số ý tưởng có thể giúp Liễu Như làm giàu nhanh chóng, nhưng chỉ đành kiềm nén không nói. Không phải hắn không tin mẹ mình, mà trong thời đại thiếu vắng internet này, cuộc sống tinh thần thiếu thốn khiến mọi người không cách nào thừa nhận loại chuyện tái sinh này. Ngay cả khi Liễu Như đã tốt nghiệp đại học chuyên ngành, cũng chưa chắc có thể chấp nhận. Thành thực mà nói, chính vì Liễu Như tiếp nhận giáo dục chính quy, An Thừa Trạch càng sợ cô cho rằng hắn bị ảo giác và nghĩ cách đưa hắn đi khám, lúc này mới tiêu đời.

Kỳ thật, tiến triển như hiện nay đã không tệ, nhờ có hai cò mồi kia, hết thảy đều phát triển theo hướng tốt, thỏa mãn với niềm vui bình dị tuyệt đối là chân lý trên thương trường.

Vì Tết đến muộn nên sau 15 đã đi học lại. Mỗi ngày An Thừa Trạch đều đeo cái cặp nhỏ trên lưng đi tham gia những tiết toán, ngữ văn không kèm tiếng Anh vừa hung tàn vừa đơn giản, tự dưng thấy có lỗi với đứa nhóc hạng hai phải học hành vất vả kia quá. Nhưng biết sao giờ, hắn là học sinh phải trả phí dự thính, bắt buộc phải giữ vững thành tích xuất sắc mới được miễn giảm. Giờ có tiền cũng không được lãng phí, bằng không Liễu Như sẽ bị người ta khinh thường, An thừa Trạch dần dần có khuynh hướng “mẫu khống” quyết không cho phép kẻ nào làm tổn thương mẹ mình.

Dạo gần đây, nhóm đàn em của Thạch Nghị cực kỳ bực bội, trong lúc cả đám mải giành giựt vị trí đệ nhất thủ hạ của lão đại, tên mọt sách An Thừa Trạch không biết từ lúc nào biến thành người thân cận nhất bên lão đại, các đàn em lập tức cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt. Sau một kỳ nghỉ, quan hệ giữa Thạch Nghị, An Thừa Trạch và Liễu Như trở nên gần gũi hơn nhiều, Tiểu Trạch gọi anh là anh trai, vậy nhất định phải ra dáng anh trai.

https://thuviensach.vn

Nhà An Thừa Trạch nằm ở khu nhà lều cách trường rất xa, không thì lúc trước đã chẳng học tại tiểu học ngoại thành. Thời buổi này lại chưa có giao thông công cộng, hắn ngồi không nổi xe taxi, trưa nào cũng ở lại trường ăn cơm mang từ nhà. Lúc học ở ngoại thành còn có thể hâm cơm trên bếp, nhưng tiểu học tỉnh lại được đoàn thể cung cấp hơi ấm, khí ấm so ra kém hơi nóng bếp lò, cũng chẳng có đồ vật cao siêu như lò vi song. Vậy nên đừng nói hâm cơm, An Thừa Trạch muốn uống ngụm nước ấm cũng phải dựa vào bộ dáng ngoan ngoãn, miệng lưỡi trơn tru để tới phòng giáo viên xin nước.

Nguyên năm ngoái hắn đều sinh hoạt như thế, nhưng năm nay Thạch Nghị thành anh trai An Thừa Trạch, sao có thể trơ mắt nhìn em trai mình chịu khổ, hắn mới là học sinh lớp bốn mười một tuổi thôi! Nhập học được ba ngày, giữa trưa An Thừa Trạch theo thường lệ xin một ly nước ấm trở về, tính dùng nước ấm làm nóng cơm rau trộn, nhưng bị Thạch Nghị kéo lại. Anh nắn cánh tay gầy nhỏ của An Thừa Trạch, rồi đo chênh lệch chiều cao hơn nửa cái đầu của hai người, thở dài lắc đầu: “Ngày nào cũng cũng ăn kiểu thế, hèn chi vừa gầy vừa lùn!”

Dẫu luôn tự nhủ không nên so đo với nhóc con xấu xa, nhưng trên đầu An Thừa Trạch vẫn nổi lên một đường gân xanh. Hắn hưởng gen tốt của An Mục Dương và Liễu Như nên không thể lùn được, ít nhất cũng 1m75. Chớ coi thường 1m75, tuy tiểu thuyết đều thích viết dáng người cao to 1m85, 1m90, nhưng thực chất 1m75 đã miểu sát 70% nam giới Trung Quốc. Ở phương Bắc, 1m75 chỉ tính là trung bình, nhưng 1m75 đặt phương Nam, nơi 1m60 đi đầy đường, quả thực là kẻ khiến chúng sinh phải ngước nhìn.

Lâm Đức Tuệ có khung xương nhỏ, cao 1m60, mang giày cao gót đứng bên An Thừa Trạch vừa xứng. An Thừa Trạch mà lùn, có khi đã không lọt vào mắt xanh của Lâm Đức Tuệ, đại đa số người trên thế giới này đều thuộc đảng bề ngoài. Nhưng đại khái vì An gia xuất thân từ đại viện, chiều cao mỗi người đều hơn 1m80, ngay cả thằng nhóc Lâm Đức Cửu cũng đột biến

https://thuviensach.vn

gien cao tới 1m79. Thời điểm An Thừa Trạch chưa đắc thế, mấy người này thường xuyên giễu cợt hắn là thằng lùn 1m75. Sau khi An Thừa Trạch đạt được quyền thế, những người đó cũng chỉ có thể dùng 1m75 để nhạo báng hắn… Nhất là Lâm Đức Cửu, cả đời mắng An Thừa Trạch là đồ lùn, vậy mà chưa bị hắn làm thịt, An Thừa Trạch thế là còn thánh mẫu chán.

Thực ra, An Thừa Trạch cũng từng nghĩ, Liễu Như không thấp, người nhà họ Liễu đều là đàn ông vạm vỡ điển hình của phương Bắc, cả ba người bác đều cao phát khiếp, bản thân Liễu Như cũng cao tầm 1m70. Ngày xưa, cô chính là hạc giữa bầy gà, vừa cao ráo vừa xinh đẹp, ở trường là hoa khôi trường, ở đơn vị là hoa khôi công xưởng, không thì sẽ không hấp dẫn được An Mục Dương. Mà An gia ai cũng cao, An Thừa Trạch chỉ cao 1m75 vô cùng có khả năng là do lúc bé thiếu dinh dưỡng và mười sáu tuổi bị nghiện, giờ nghe Thạch Nghị nói vậy, mặt dĩ nhiên đen thùi.

Thạch Nghị đương nhiên không biết nhìn sắc mặt, tiếp tục nói: “Thôi vầy đi, từ nay cậu tới nhà tớ ăn cơm, đi thôi! ”

Vì thế, An Thừa Trạch chưa kịp phản đối đã bị lôi về nhà người ta.

Nhà Thạch Nghị có một bảo mẫu chuyên nấu ăn và dọn dẹp hàng ngày. Bảo mẫu là bà con xa ở quê, cũng đáng tin cậy. Ban đầu, Thạch Nghị thấy bà ấy nấu ăn không tệ lắm, nhưng từ khi thưởng thức tay nghề của Liễu Như và An Thừa Trạch, nói thế nào nhỉ, khoai tây hầm còn ngon hơn thịt kho tàu, hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Liễu Như là gia truyền, còn An Thừa Trạch là vì Lâm Đức Tuệ mà luyện ra. Rõ ràng phú khả địch quốc, nhưng chỉ cần có thời gian, hắn nhất định sẽ nấu cơm cho vợ ăn. Là một đức lang quân không thể xoi mói, chu toàn mọi mặt, che chở hoàn hảo cho Lâm Đức Tuệ. Đến tận lúc chết, Lâm Đức Tuệ vẫn yêu An Thừa Trạch sâu sắc, nhưng lại hi vọng kiếp sau không gặp người đàn ông này. Hắn không sai, nhưng hắn không yêu cô, mà cô chỉ khát vọng tình yêu của hắn.

https://thuviensach.vn

Từ hôm ấy, thức ăn trưa của An Thừa Trạch đạt đẳng cấp cao hơn, ngoài ra còn được nằm trên chiếc giường êm ái ngủ một giấc. Một học sinh tiểu học không được ngủ trưa thoải mái, mà phải nằm sấp trên bàn học, rất bất lợi với quá trình phát dục. Thạch Nghị cũng trải qua những ngày sung sướng, mỗi lần An Thừa Trạch đến nhà anh đều sẽ mang một ít điểm tâm Liễu Như tự làm, rảnh rỗi còn làm đồ ăn cho Thạch Nghị, phải nói là hạnh phúc vô vàn, chưa tới một tháng cả hai đã mập lên.

Tháng này, Liễu Như nghĩ qua vô số phương án nhưng chẳng có cái nào đáng tin, dù vậy cô cũng không sốt ruột, gây dựng sự nghiệp không phải muốn làm là làm được ngay, cần trù bị và cân nhắc kĩ lưỡng. Cô đã chọn được một nơi khá gần trường tiểu học, xem như có chỗ An Thừa Trạch về nghỉ trưa, trẻ con lại thích ăn điểm tâm. Mọi sự đã chuẩn bị tốt chỉ thiếu vốn, một hai ngàn không thể mua đầy đủ máy móc, hơn vạn thì chả biết mượn ở đâu. Điều này khiến Liễu Như sầu não không thôi, phải nghĩ ra biện pháp hợp lý nhất.

Trong lúc tất cả đều bình lặng, chỉ đợi mỗi thông báo di dời chuyển xuống, An Thừa Trạch lại đụng độ một sự kiện không lớn không nhỏ — hắn bị chặn đường!

Mấy đứa chặn đường… nói sao ta, đều rất quen mặt. Trước đây mỗi khi tan học, những đứa này với Thạch Nghị từng chặn đầu hắn chả biết bao nhiêu lần, khác ở chỗ giờ không có Thạch Nghị, đứa cầm đầu thay bằng tiểu đệ giáp Lâm Vạn Lý và tiểu đệ ất Trình Phi. Hai thằng dẫn theo ba bốn nhóc con vây quanh An Thừa Trạch, đứa nào đứa nấy đều cao hơn An Thừa Trạch, đang cúi đầu nhìn hắn.

Sau khi sống lại, trừ lần Thạch Nghị mang đao kia, An Thừa Trạch không bị ai chặn đường nữa. Thạch Nghị vì việc quay bài và làm bài tập giùm mới kết thù với hắn, chứ vốn dĩ không có lý do gì phải gây rối hắn. Từ lúc Thạch Nghị tiêu tan hiềm khích với An Thừa Trạch, hắn liền được ông vua

https://thuviensach.vn

con này bảo vệ, tất nhiên càng không có đứa nào mắt không tròng đi bắt nạt hắn. Hiện tại… An Thừa Trạch cảm thấy mình thực sự đã già rồi, hoàn toàn chẳng hiểu trong đầu bọn nhỏ chứa cái gì.

Lâm Vạn Lý dồn An Thừa Trạch vào góc tường, hếch mũi lên trời, bảo: "Nghe cho rõ đây, từ nay về sau cách xa lão đại tụi tao ra, cứ ngoan ngoãn làm mọt sách của mày đi, cỡ mày mà cũng đòi đeo bám theo lão đại á, đàn em số một của lão đại là tao! "

Dứt lời liền siết chặt nắm đấm thị uy, nếu An Thừa Trạch dám nói không, chắc chắn sẽ bị dần một trận.

An Thừa Trạch rõ là dở khóc dở cười, mới có bao lâu mà hắn đã lưu lạc đến tình cảnh phải tranh sủng với các anh bạn nhỏ thế này, huống hồ còn tranh Thạch Nghị… An Thừa Trạch tỏ vẻ, hắn thực sự không hiểu nổi tâm tư của nhóc ranh, vả lại, Thạch Nghị muốn làm lão đại của hắn còn phải chờ tám trăm năm nữa.

Trình Phi đẩy Lâm Vạn Lý ra: "Nói nhảm nhiều thế làm gì, cứ cho nó một trận là biết điều ngay ấy mà."

Quả nhiên là nhóc con xấu xa. Tuy bị những cánh tay cẳng chân này nhẹ nhàng đánh đấm mấy cái cũng chẳng sao, nhưng già đầu như hắn mà còn bị nhóc con ăn hiếp thì thật quái đản. An Thừa Trạch đảo mắt qua Trình Phi và Lâm Vạn Lý, củ cải đỏ ra chiều rụt rè: "Tớ, tớ không định nịnh bợ Thạch lão đại, cũng không muốn làm đàn em số một của lão đại… Nhưng nếu không phải tớ, vậy trong hai người cậu ai mới là đàn em số một?"

Trình Phi, Lâm Vạn Lý: "Tất nhiên là tao! "

Đưa mắt nhìn nhau: "Mày là cái qué gì! "

"Rốt, rốt cuộc là ai, ai là đàn em số một của lão đại thì tớ nghe lời người đó, tớ sẽ vâng lời." An Thừa Trạch gây chia rẽ.

https://thuviensach.vn

“Trình Phi, lấy cái thân rách nát của mày, lần trước bị cái tên cao to lớp ba kia đạp cái là bay, cỡ đó mà đòi quản tao hả?” Lâm Vạn Lý khinh bỉ.

“Thôi đi, lần trước là thằng nào bị tên cao to đập cho kêu cha gọi mẹ, cuối cùng vẫn phải gọi lão đại đến đánh giùm, tao quê mặt thay cho mày!” Trình Phi không cam tâm yếu thế.

Hai đứa từ moi móc khuyết điểm biến thành chửi nhau, càng chửi càng thù hằn, nháy mắt đã thành kẻ thù mày chết tao sống, quăng chính chủ qua một bên, rồi lao vào nhau. Vài “thủ hạ” cũng đều ủng hộ thủ lĩnh của mình, thấy hai người đánh nhau, chúng cũng xông vào cấu véo không chút khách sáo.

Cùng lúc ấy, An Thừa Trạch đang phủi vôi trên lưng, nhặt cặp sách dưới đất lên, thong thả nện bước về nhà.

Ngày mai không mang điểm tâm cho Thạch Nghị nữa, mắc công lại bị gán mác nịnh hót Thạch lão đại!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 12

V

ì sự kiện cha mẹ An Thừa Trạch ra tòa quá mức ồn ào, tạp chí còn cháy hàng, học sinh nào cũng biết chuyện này, hơn nữa còn biết hắn là tiểu thiếu gia Như Ký. Học sinh lớp 12 luôn ăn không đủ no, trong hộc bàn nhét đầy đồ ăn vặt. Từ khi Như Ký dần khuếch trương thương hiệu tại Bắc Kinh, mỗi lớp có gần một phần ba học sinh đang ăn điểm tâm Như Ký. Trước kia họ đâu biết quan hệ giữa An Thừa Trạch với Như Ký, giờ biết rồi, mỗi lần ăn Như Ký sẽ nhớ đến An Thừa Trạch, mỗi lần thấy An Thừa Trạch liền nghĩ tới Như Ký. Ngay lập tức, An Thừa Trạch trở thành hotboy điểm tâm trong trường, không ít nữ hán tử ban tự nhiên tỏ vẻ, trông thấy An Thừa Trạch cứ có cảm giác đang nâng cậu ấy lòng bàn tay mà cắn hai miếng thật mạnh ý!

An Thừa Trạch: "…"

Bộ mình là Ưu Lạc Mỹ chắc!

*Ưu Lạc Mỹ: một sản phẩm trà sữa do Châu Kiệt Luân làm đại diện quảng bá, trong lời ca khúc quảng cáo có câu "Tôi muốn nâng niu em trong lòng bàn tay"nhằm so sánh trà sữa với lời thề tình yêu =))

Về sự tình trong nhà, dưới sự thao túng của An Thừa Trạch, dư luận xã hội đều bênh vực Liễu Như, học sinh cấp ba đã có đủ tam quan, sẽ không ăn hiếp người khác như học sinh tiểu học. Họ chỉ thấy An Thừa Trạch và Liễu Như rất lợi hại, đụng độ cặn bã như thế mà vẫn có được ngày hôm nay, thật chăm chỉ! Hèn chi thành tích học tập lúc nào cũng đứng đầu!

*tam quan: thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan

https://thuviensach.vn

Lâm Đức Cửu càng thường xuyên dùng ánh mắt thương tiếc hoặc kính nể nhìn hắn, thiếu gia nổi loạn hai năm trước đã dần chín chắn, biết nghĩ cho người khác và cân nhắc nhiều sự việc hơn. Cho nên, lúc vô tình bắt gặp hai người muốn tìm An Thừa Trạch trong phòng tiếp khách tại trường, hắn tức khắc cảnh giác, giả vờ nhiệt tình mà chủ động giúp họ tìm người, thuận miệng hỏi muốn gặp An Thừa Trạch làm gì.

“Cứ bảo có người nhà tìm.” Một người trung niên trong đó lên tiếng, cách hành xử của ông ta rất lịch thiệp, Lâm Đức Cửu thấy có điểm giống quản gia nhà mình.

Quản gia nhà giàu? An Thừa Trạch và mẹ hắn chẳng đời nào thuê người khí phái như vậy, còn nói là người nhà… Lâm Đức Cửu tỉnh ngộ, họ hàng An gia đến nhận cháu trai đây mà!

Hắn hấp tấp chạy vào lớp, kéo An Thừa Trạch đến một góc hẻo lánh, khẽ nói: “Bên ngoài có người tìm cậu, coi chừng đám người An gia muốn giở trò xấu gì đó. Cậu dứt khoát đừng đi với họ, cứ mượn cớ bận học mà đuổi người. Ngộ nhỡ họ lấy tính mạng người nhà ra lừa cậu, nhất định phải gọi điện xác nhận trước. Để tôi đoán hai người kia, hoặc là An gia thấy cậu ưu tú nên muốn nhận về, hoặc An Mục Dương muốn trả thù mẹ con cậu, nhất thiết phải cẩn thận chớ để bị lừa… Cậu nhìn thế là ý gì?”

“Tôi chỉ không ngờ, thế mà cũng có ngày được nghe chính miệng cậu khen tôi ưu tú.” An Thừa Trạch cười nói, “Tưởng cậu ghét tôi lắm chứ.”

“Tôi…” Lâm Đức Cửu lại đỏ mặt, “Tôi nói thật thì sao! Vả lại cậu học giỏi thế, còn giúp chị Tuệ, dù tôi không tình nguyện, nhưng cũng là người thật thà chính trực, tôi có nguyên tắc của mình.”

An Thừa Trạch chẳng ngờ có ngày được nghe Lâm Đức Cửu nói bản thân có nguyên tắc, nên biết Lâm đại thiếu đời trước ngang ngược càn rỡ cả đời, luôn ra bộ bổn đại gia giỏi nhất vũ trụ. Làm việc tuyệt đối đúng người sai

https://thuviensach.vn

chuyện, giúp người thân không giúp lý lẽ, chẳng những xử lý theo cảm tính mà còn vịt chết mạnh miệng, sâu trong nội tâm chưa từng thấy ai cao hơn mình. Mỗi lần gặp hắn, An Thừa Trạch vốn đang vui cũng sẽ bị Lâm Đức Cửu chọc cho buồn nôn, phải trừng trị hắn một chập mới dễ chịu hơn. Đời trước, may nhờ có mặt Lâm Đức Tuệ, bằng không nhóc con này đã bị An Thừa Trạch chơi đùa đến táng gia bại sản, ra đường ăn xin từ khuya rồi.

“Hai năm qua cậu thay đổi thật nhiều.” An Thừa Trạch cảm thán, còn tiện tay vỗ đầu Lâm Đức Cửu. Thôi, chuyện kiếp trước bỏ qua đi, xem như nhận thằng em ngốc, có tiền đồ thì tốt, không tiền đồ thì hắn trợ giúp một chút, không để Lâm Đức Cửu gặp chuyện là được.

Ít nhất, hắn đời này thằng em ngốc sẽ không gieo rắc rối cho hắn.

Hiếm có lần An Thừa Trạch khen hắn, Lâm Đức Cửu đỏ bừng cả tâm can, cả người cứ như lò hơi, tai sắp bốc khói trắng tới nơi.

Lúc này, hai người phía dưới có lẽ chờ tới mất kiên nhẫn, thành ra sai người lên tìm, An Thừa Trạch vỗ vỗ đầu Lâm Đức Cửu, cho một cm đảo ngược này lời khen, sau đó xuống lầu gặp hai người kia.

Gặp rồi, An Thừa Trạch liền mất biệt cả ngày hôm ấy. Lâm Đức Cửu sốt ruột hết sức, ảo tưởng một đống ân oán nhà giàu, hắn tính nếu ngày mai An Thừa Trạch chưa về đi học, hắn lập tức yêu cầu người nhà tìm hiểu tin tức, thực sự không được thì báo cảnh sát.

Ai dè hôm sau An Thừa Trạch vẫn lên lớp bình thường, biểu tình y hệt dĩ vãng. Lúc nghỉ giữa tiết, Lâm Đức Cửu lại gần hỏi hắn sao hôm qua không ở trường, An Thừa Trạch bình tĩnh đáp: “Đi gặp ông nội.”

“Ông nội!” Lâm Đức Cửu gãi gãi đầu, “Ba của An Mục Dương á? Cậu gặp ổng làm chi, cậu bảo không muốn dính dáng tiếp với An gia mà, chắc chắn bọn họ vẫn ghi hận cậu.”

https://thuviensach.vn

“Xét về huyết thống mà nói, ổng là ông nội tôi. Mặc kệ An Mục Dương ra sao, An tướng quân vẫn là anh hùng dựng nước. Dù không có quan hệ này, nhưng gặp anh hùng khai quốc vẫn nên gọi một tiếng ông nội chứ.” An Thừa Trạch nói.

Nhưng mà… đầu Lâm Đức Cửu sắp bị vò nát, thật chẳng hiểu nổi An Thừa Trạch muốn tiếp xúc với An gia làm gì. Rõ ràng bị đối xử kiểu đó, lẽ nào là huyết mạch tương liên? Lâm Đức Cửu đặt mình vào vị trí ấy mà suy nghĩ hồi lâu, phát hiện mình căn bản chưa từng trải qua loại chuyện này, hoàn toàn không thể đổi vị trí. An Thừa Trạch giờ đây khiến hắn nhìn không thấu, chợt cảm thấy người này để lộ một luồng hắc khí mơ hồ.

“Vẻ mặt gì đây, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép à.” An Thừa Trạch cười cười, “Khỏi phải lo, tôi thay đổi tí chút trong kế hoạch thôi. Vốn không muốn liên quan gì với An gia, cùng lắm là tăng cường làm ăn, bảo hộ an ninh quốc gia một chút, thanh lọc cặn bã cho xã hội. Nhưng sau khi gặp ông nội An, tôi chợt nhận ra hình như có lựa chọn tốt hơn.”

Vốn định mượn chiến dịch nghiêm khắc truy quét để chiếu tướng việc An Mục Dương tham ô công quỹ của xí nghiệp nhà nước năm đó, dẫn đến xí nghiệp phá sản vì thiếu nợ nghiêm trọng. Tiếp theo, An Mục Dương lại dùng giá cực thấp thu mua Hồng Thế đang bị bán đấu giá, biến xí nghiệp nhà nước thành tư nhân, rồi lợi dụng danh tiếng sẵn có của Hồng Thế để hốt một khoản. Ủy ban kiểm tra kỷ luật mà phanh phui ra việc này, tất nhiên sẽ xử lý gia sản của An Mục Dương, đồng thời bắt hắn hoàn lại số tiền tham ô. Nếu tội tham ô thành lập, số cổ phần Hồng Thế hắn đang nắm giữ cũng bị bán đấu giá nhằm bồi thường tổn thất hắn gây ra cho đất nước năm ấy. Tới lúc đó, An Thừa Trạch muốn động chút tay chân, giúp Lâm Vạn Lý mua cổ phần của An Mục Dương với giá rẻ, vậy Hồng Thế sụp đổ ngay lập tức.

Nhưng thao tác này cũng có điểm mạo hiểm, bởi kiếp trước, An gia không bị ảnh hưởng trong đợt nghiêm khắc truy quét đầu tiên, không chừng bên trong có nguyên nhân. Nếu An Mục Dương đang được ai đó bảo vệ thì

https://thuviensach.vn

Thạch Sâm điều tra hắn có khi sẽ gặp nguy hiểm. An Thừa Trạch vốn định binh hành hiểm chiêu, tiến hành đồng bộ, lợi dụng cảm tình của lão tướng An để điều tra thế lực An gia và biện pháp đối phó.

*binh hành hiểm chiêu: thắng bằng chiêu hiểm

Mà sau lần gặp lão tướng An, trong lúc đối thoại An Thừa Trạch đột nhiên phát hiện một việc — lão tướng An đã xem An Chí Hằng là đồ bỏ.

Đây là chuyện chưa từng xảy ra ở kiếp trước.

Vì An Chí Hằng từ bé đã bộc lộ tài kinh doanh đáng ngạc nhiên, thường xuyên làm một vốn bốn lời, lão tướng An vô cùng hài lòng với người thừa kế tương lai của Hồng Thế, cảm thấy cháu trai giỏi hơn con trai rất nhiều. Nhưng lần gặp mặt này, lão tướng An tỏ ra hết sức thất vọng về An Mục Dương, Tô Ngọc Đình, thậm chí cả An Chí Hằng, hi vọng hắn có thể tạm bỏ qua ân oán, thỉnh thoảng về lão trạch thăm ông già này, dù không làm ông nội nhưng tán gẫu với cụ già cũng được mà.

Khẳng định đã phát sinh chuyện gì bất đồng với kiếp trước!

Từ khi ngộ ra người hại mình ở cả kiếp trước lẫn kiếp này chính là Tô Ngọc Đình, An Thừa Trạch bắt đầu thu thập tin tức Tô gia. Khoảng thời gian trước, cha của Tô Ngọc Đình đột ngột bệnh nặng phải nhập viện, chẳng phóng viên nào lần ra dấu tích ông ta, có người bảo ông ta xuất ngoại dưỡng bệnh rồi. Mất tích lâu như vậy, thế mà Tô gia chưa rối loạn, nhóm thừa kế cũng không tranh đoạt gian hàng Tô gia mà trốn biệt trong nhà, ngày ngày an phận thủ thường y hệt tiểu thư khuê các.

Giống như đang sợ cái gì đó.

Nhớ lại suy đoán trước đây, nếu nguồn gốc ma túy của An Chí Hằng thực sự dính líu với nhà họ Tô, thì chuyện đáng lẽ mấy năm sau mới xảy ra lại vỡ lở trước thời hạn.

https://thuviensach.vn

Kiếp trước Quách Lịch Sâm và An Chí Hằng cùng một giuộc, ngẫm lại cũng quái, Quách gia xa lắc xa lơ An gia, nhà Quách thậm chí còn thân cận Lâm gia, hai tên kia thông đồng từ lúc nào? Chả nhẽ cũng có quan hệ với bên Tô gia?

Giả như hắn đoán đúng, việc cha của Tô Ngọc Đình lâm bệnh phải an dưỡng nhất định có nội tình không muốn ai biết. Chả rõ lão tướng An phát giác việc này bằng cách nào, biết Tô gia có khả năng dính tới buôn ma túy. Dựa vào đầu óc của lão tướng An, ông chắc chắn sẽ đặt dấu chấm hỏi sau những món lời kếch sù trong mấy phi vụ làm ăn của An Chí Hằng ngày trước, chỉ e cũng liên quan với thuốc phiện.

Cộng thêm An Mục Dương bị trừng phạt vì tội trùng hôn, chắc hẳn lão tướng An đã tuyệt vọng với gia đình con trai nên mới tỏ ra thân thiết, ôn hòa xây dựng tình cảm nhằm lôi kéo đứa con riêng là hắn.

Bởi vậy, không chừng có thể bắt tay phá hủy Hồng Thế từ nội bộ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 13

Trong giới học sinh có một loại người khiến người ta khinh bỉ nhất, đó chính là mách lẻo. Kiếp trước An Thừa Trạch bị Thạch Nghị bắt nạt nhiều lần như vậy mà chưa từng nghĩ đến tìm thầy cô cáo trạng, nguyên nhân chủ yếu cũng do loại tư tưởng ấy. Còn đời này không muốn đi mách là vì thấy chẳng cần thiết, chẳng qua chỉ là một Thạch Nghị, tự mình dư sức thu phục, cần gì phải xin người khác hỗ trợ. Hiện tại cũng giống thế, Lâm Vạn Lý và Trình Phi thật sự rất dễ xử, con nít dễ dụ lắm, mới khích có mấy câu đã khiến bọn chúng ra tay đánh nhau. Bước kế tiếp tương đối dễ, chỉ việc thả một ít ơn huệ làm bọn nhỏ tiếp nhận mình, thậm chí xem hắn là thành viên, đồng ý cho hắn đi theo Thạch Nghị.

Nhưng, việc gì phải thế?

Hắn vốn định dùng một đao trả món nợ đời trước cho Thạch Nghị, kết quả bị Thạch thổ phỉ gây khó dễ, bắt một học sinh tiểu học phải phụ đạo cho con mình, khiến Thạch Nghị dán dính lấy hắn. Hắn lợi dụng mượn tiền của Thạch Nghị cùng lắm là muốn thu chút tiền công dạy thêm thôi, với lại bản thân Thạch Nghị cũng kiếm bộn tiền từ việc buôn bán mà, tính đi tính lại vẫn là Thạch Nghị mang ơn hắn. Cả một dây chuyền tiếp xúc dẫn tới Thạch Nghị chủ động quấn lấy mình nào phải lỗi của hắn, giờ còn vì lấy lòng Thạch Nghị mà bị chặn đường… Ngàn sai vạn sai đều tại Thạch Nghị trêu chọc mình nên mới đưa tới phiền toái, dù có biện pháp giải quyết, nhưng việc gì hắn phải gánh trách nhiệm thay Thạch Nghị, nhất định phải bắt anh nhận ra việc này, việc do Thạch Nghị gây ra thì anh tự đi mà giải quyết.

Đương nhiên, An Thừa Trạch sẽ không làm cái loại chuyện thấp kém như mách lẻo. Tố cáo chỉ dùng vào lúc cần thiết nhất, còn việc nhỏ này cứ để Thạch Nghị tự nghĩ ra đi.

https://thuviensach.vn

Vì vậy, hôm sau An Thừa Trạch không chịu về nhà với Thạch Nghị nữa, thà rằng ngồi một mình trong lớp ăn cơm chan canh. Thạch Nghị hiển nhiên cũng chẳng được ăn điểm tâm và đồ ăn của An Thừa Trạch nữa, nhưng anh không so đo việc này lắm, chỉ không hiểu sao An Thừa Trạch lại đột nhiên không để ý tới mình, mình làm sai cái gì sao?

Mấy ngày kế tiếp vẫn diễn ra như thế, dù Thạch Nghị có đần hơn nữa cũng nhận ra An Thừa Trạch cố ý lảng tránh mình. Mấy lần anh muốn tìm An Thừa Trạch hỏi cho rõ ràng, nhưng người ta lại luôn lẩn đâu mất. Lúc này An Thừa Trạch cứ như cá chạch, vô cùng trơn trượt, căn bản không làm sao tóm được.

Tâm trạng Thạch Nghị không tốt, nói chuyện với các đàn em cũng cực kỳ thô lỗ. Thời điểm hoạt động tự do trong tiết thể dục, Lâm Vạn Lý đánh nhau với Trình Phi đến giờ chân vẫn còn hơi xanh, nó khập khiễng đến cạnh Thạch Nghị: “Lão đại, dạo này anh bị sao vậy, ăn phải thuốc súng hở?”

Các tiểu đệ khác chẳng đứa nào dám hỏi, Lâm Vạn Lý tự nhận là tâm phúc của Thạch Nghị, nên cũng lớn mật mở miệng.

“Cậu ta không để ý tới tao.” Toàn thân Thạch Nghị tỏa ra khí đen, mắt nhìn chằm chằm An Thừa Trạch đang chạy chậm. Từ lúc sống lại đến nay, ngoại trừ quãng thời gian bị thương kia, dù mỗi ngày đều bận rộn và mệt mỏi, nhưng An Thừa Trạch đều sẽ dành thời gian rèn luyện thân thể. Hai năm đi phục dịch đủ cho con người ta nhận thức rõ tầm quan trọng của thể năng, kiếp này không thể chỉ lo học tập như kiếp trước, mà phải chú ý tập luyện nữa. Vừa nãy Thạch Nghị muốn chạy bộ chung với An Thừa Trạch nhưng bị né tránh, qua mấy lần như vậy, Thạch Nghị cũng biết tự ái, dĩ nhiên sẽ không tiếp tục đeo bám, quyết đoán xoay người đi.

https://thuviensach.vn

Còn biết thức thời đấy. Lâm Vạn Lý hài lòng nghĩ, quả nhiên mình mới là tâm phúc của lão đại, thằng An Thừa Trạch kia, dọa sơ sơ hai câu đã chạy biến.

Thạch Nghị cảm thấy tâm trạng rất bức bối, cần được xả giận một chút. Anh để ý thấy chân Lâm Vạn Lý mất tự nhiên, hỏi: “Chân mày sao vậy, bị ai đánh?”

“Không sao không sao, đã đánh trả rồi.” Lâm Vạn Lý vội đáp, tuyệt đối không thể để lão đại biết lý do nó với Trình Phi đánh nhau.

“Nói mau, là ai đánh, tao tìm nó tính sổ!” Thạch Nghị vô cùng có nghĩa khí anh em, dứt khoát phải giúp Lâm Vạn Lý trả đũa.

“Không không không! Thật không cần đâu mà!” Lâm Vạn Lý có chút kích động lắc đầu.

Bấy giờ, Trình Phi từ xa nhìn thấy đồ hèn Lâm Vạn Lý thế mà đang nịnh bợ lão đại, vội vã chạy qua. Ai ngờ vừa lại gần, Thạch Nghị đã nổi điên: “Sao mặt mày sưng phù thế kia? Hai tụi bay rốt cuộc làm sao, đánh nhau với ai, khai mau!”

Trình Phi hối hận cực kỳ, đồ hèn kia toàn nhắm vào mặt mà đánh, hại nó mấy bữa nay không dám gặp lão đại. Hôm nay vừa sốt ruột chạy tới đã chọc trúng tổ ong vò vẽ, biết giải thích làm sao đây?

Dưới uy thế áp đảo của Thạch Nghị, đầu óc hai đứa trống rỗng, hoàn toàn không nghĩ tới lấy cớ. Thực ra không phải không muốn lấy cớ, mà là tìm không được kẻ đổ tội. Hai đứa bây giờ rõ ràng là đánh nhau, nhưng đánh với ai… Bất kể là với ai, chỉ cần Thạch Nghị đi tính sổ là sẽ lòi ra hết!

Thấy không ai trả lời, Thạch Nghị tưởng bọn nó bị mấy học sinh cấp hai kế bên bắt nạt, sợ anh chịu thiệt nên không dám nói. Lập tức tìm mấy thằng em khác trong lớp hỏi thăm, các tiểu đệ chịu không nổi áp lực truy hỏi của

https://thuviensach.vn

Thạch Nghị, rốt cuộc cũng khai ra, bảo lúc bọn họ chặn đầu An Thừa Trạch, Lâm Vạn Lý và Trình Phi tranh giành vị trí đàn em số một nên đánh nhau.

Mặt Thạch Nghị vốn đã đen, hiện tại nom càng giống than đá, thậm chí sắp phát sinh phản ứng cháy tới nơi rồi. Anh nhớ lại mấy hôm nay lúc tìm An Thừa Trạch nói chuyện, Tiểu Trạch luôn nhìn quanh quất bốn phía, nếu thấy đàn em của mình gần đó sẽ cúi đầu ngay, im thin thít tránh đi.

Em trai mình lại bị lũ đàn em ăn hiếp, thế mà được sao!

Cho dù Lâm Vạn Lý với Trình Phi là anh em chơi thân từ thời mầm non tới giờ, nhưng An Thừa Trạch chỉ dùng vài ngày ngắn ngủi đã đi vào lòng Thạch Nghị, được anh coi là người nhà. Anh em bắt nạt người nhà chính là phản bội trắng trợn, tuy hồi trước người ăn hiếp An Thừa Trạch nhiều nhất là mình, nhưng anh có thể không có nghĩa kẻ khác cũng có thể, nhất là tại thời điểm quan hệ giữa anh và Tiểu Trạch đang tốt như này!

Do vậy, Thạch Nghị quyết đoán đập hai đàn em số một một trận như đòn ngay trước mặt An Thừa Trạch.

Tan học ngày đó, An Thừa Trạch lâu ngày không gặp lại bị Thạch Nghị ngăn chặn, nhưng lần này không phải bắt nạt, mà là mang An Thừa Trạch tới nơi vẫn thường tụ họp, ôm vai củ cải đỏ rồi tuyên bố với chúng đàn em: “Từ nay về sau Tiểu Trạch chính là em trai anh mày, là người được anh mày bảo vệ, ai bắt nạt cậu ấy chính là bắt nạt tao!”

Nói xong còn lườm hai tên đang cụp đuôi, Lâm Vạn Lý và Trình Phi y như gà trống bại trận, nhưng vẻ mặt lại càng ấm ức, mọt sách là cái thá gì mà được lão đại đối tốt như vậy.

An Thừa Trạch cũng chả có hứng ăn hiếp mấy nhóc con xấu xa, còn vấn đề “anh với em đang tốt, em không muốn anh tốt với nó, tại sao anh phải tốt với nó”, chẳng qua là nhị vị vẫn chưa hết hi vọng, quả nhiên đói đòn mà.

https://thuviensach.vn

Lâm Vạn Lý và Trình Phi không muốn hắn đi với Thạch Nghị, một là ghen ăn tức ở, hai là coi thường. Chính vì coi thường nên càng ghen tị. Dù không muốn cùng nhị vị xoắn xuýt vấn đề tranh thủ tình cảm, nhưng bị hai nhóc xấu xa khinh bỉ, thâm tâm An Thừa Trạch cực kỳ bất mãn.

Đời trước hắn bị xem thường rất nhiều, đời này bày mưu tính kế không phải để tranh giành một "thủ lĩnh". Nếu là nằm gai nếm mật nhẫn nại thì hắn còn chịu được, nhưng bị hai nhóc con khinh thường quả thực rất hạ giá mình.

Ra sức liếc tên Thạch Nghị gây phiền phức cho mình xong, An Thừa Trạch thả cặp sách xuống, cởi đồng phục, lộ ra áo len trắng sạch sẽ bên trong. Áo len là hè năm ngoái Liễu Như đan cho hắn, thời ấy đa số phụ nữ đều tự đan len làm giày, áo và chăn. Quần áo và cặp sách mấy năm nay của An Thừa Trạch cơ bản đều là thành phẩm sau nhiều đêm trắng dưới ánh đèn của Liễu Như. Gia đình bình thường sẽ không đan áo len trắng cho trẻ con, nhưng Liễu Như thích trông con mình thật sạch sẽ, vậy mới không bị người ta xem là nhóc bẩn thỉu.

Mấy ngày này, An Thừa Trạch mập lên không ít, sắc mặt hồng hào, vóc dáng cũng cao hơn chút, mặc áo len trắng thoạt nhìn vừa sạch sẽ vừa ngoan ngoãn. Mắt Thạch Nghị lập lòe, nom An Thừa Trạch thuận mắt hơn đám đàn em suốt ngày lăn lộn trong bùn đất kia nhiều, dẫu không có điểm tâm với phụ đạo, anh cũng muốn chơi với An Thừa Trạch. Trong lòng Thạch lão đại có bí mật khó nói, trước kia bắt nạt An Thừa Trạch, ngoài miệng thì bảo tại hắn không biết điều, không làm bài tập giúp mình, thật tình Thạch Nghị phiền muộn lắm thay. Anh cũng tỏ ý tốt muốn làm anh em với An Thừa Trạch, An Thừa Trạch lại cứ cho anh ăn trái bơ, ông vua con hết nhịn nổi nên đành đi tìm An Thừa Trạch gây rối. Nhóc con càng thích ai thì càng hay ăn hiếp người ấy, Thạch Nghị chỉ muốn gây chú ý với An Thừa Trạch, cầm quà sinh nhật – mã tấu Thụy Sĩ — cho An Thừa Trạch xem cũng là muốn khoe thôi, đáng tiếc lại tự xơi nhầm quả đắng ở kiếp trước.

https://thuviensach.vn

Củ cải đỏ 11 tuổi trắng trẻo, sạch sẽ, đẹp mắt, thậm chí còn có điểm xinh xắn đáng yêu, vững vàng bước tới trước mặt hai nhóc cao hơn mình nửa cái đầu, nói đặc biệt bình tĩnh: “Tôi biết các cậu không phục, không phục vậy đánh một trận đi, đỡ mắc công sau này lại uy hiếp tôi, tôi muốn đánh các cậu còn phải nể mặt Thạch Nghị.”

Lâm Vạn Lý, Trình Phi: “…”

Mẹ kiếp, bị khinh bỉ kiểu đó cho dù lão đại đứng sờ sờ đây cũng phải dạy cho thằng ranh này một bài học, chính nó tự tìm, lão đại không có lý do ngăn cản.

Vì thế, hai đứa tự tìm chết đánh về phía An Thừa Trạch, chỉ thấy nhóc con nhỏ nhỏ tiêu sái nghiêng người, chuẩn xác chen vào giữa cả hai, công kích một cách chớp nhoáng. Trong lúc nghiêng người, An Thừa Trạch một tay nâng nách Lâm Vạn Lý, một cước đá vào đầu gối nó, dưới chân Lâm Vạn Lý mềm oặt, bị An Thừa Trạch đúng lúc bắt lấy, chả biết xài cách gì mà khiêng được Lâm Vạn Lý qua vai rồi ném ra ngoài!

Những người khác còn chưa kịp phản ứng, An Thừa Trạch đã quay người chống lại Trình Phi, lật người túm chặt, rồi cong đầu gối thúc vào eo Trình Phi, khéo léo đẩy nó ra ngoài. Trình Phi chỉ cảm thấy cả người mất lực, ngay sau đó bị An Thừa Trạch quăng đi, vừa vặn nằm sấp lên người Lâm Vạn Lý bị ném qua vai vẫn chưa gượng dậy nổi, xếp thành một đống với nó.

Trong khi mấy đứa khác vẫn mải ⊙o⊙, An Thừa Trạch chỉ nhẹ nhàng vỗ tay, áo len trắng không nhiễm một hạt bụi. Hắn mặc lại đồng phục, đeo cặp lên vai, bước lên gò cao, quay lưng với ánh mặt trời, đứng giữa hào quang nhàn nhạt bao phủ, nói: “Không phải đánh không lại các cậu, chỉ không muốn chấp nhặt mà thôi. Tôi nịnh bợ lão đại các cậu á? Muốn tôi đánh với cậu ta một trận không?”

https://thuviensach.vn

Bị túm lấy hung hăng đánh vào mặt – Thạch Nghị: “…”

Mợ nó, cứ như là thua thật rồi ấy!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 14

Tháng năm ở phương Bắc thích hợp xây dựng quy mô lớn, trung tuần tháng tư, các hộ dân trong khu nhà lều nhận được thông báo di dời, nhất thời giống như thế giới nện xuống một cái nhân bánh bằng vàng khổng lồ, nện mạnh đến mức mắt ai nấy bốc đầy sao, mũi nổi đầy bong bóng, đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc rực rỡ đến choáng váng.

Nhà lầu, ở nhà lầu! Đây tuyệt đối là việc vui to bằng trời!

Nên biết ở tỉnh Kiến hiện nay, chỉ có dạng được cấp nhà như Thạch Lỗi và những thương nhân sự nghiệp thành công mới được ở nhà lầu, số người còn lại chỉ có thể co ro trong căn nhà lều mà thèm muốn nhìn đám người kia. Tin này vừa đưa ra, cả khu nhà lều như phát rồ, đổi nhà, nhất định phải đổi nhà!

Thực ra, xét trên thu nhập của các cư dân tại đây, muốn gánh vác chi phí tài sản và sưởi ấm ở nhà lầu quả có hơi cố sức, trước đây ở nhà trệt không có nhiều chi phí như vậy. Nhưng vào cái thời mà việc tư vấn chưa phát triển như bây giờ, nếu người phụ trách đến thương lượng không nói thì dù trên hợp đồng có viết rõ ràng cũng chẳng mấy ai xem, thời ấy không phải ai cũng biết chuyện luật pháp. Theo ý của nhà đầu tư, các hộ gia đình tốt nhất nên chọn đổi nhà chứ không phải tiền đền bù, vì như vậy sẽ thâm hụt vào khoản đầu tư lúc trước, dẫn tới việc xây dựng giai đoạn sau không thể tiếp tục. Do vậy, người phụ trách thương lượng đều ra sức lừa gạt, bảo làm gì có chuyện chỉ đổi mặt tiền, mà là mỗi hộ đều dùng 1 mét vuông nhà đổi lấy 1.5 mét vuông, 1 mét vuông sân đổi lấy 0.5 mét vuông, mọi người vừa nghe ngay cả sân cũng có thể đổi, cứ như sắp được ở trong một căn nhà lầu cực kỳ rộng, liền bị lừa ký tên lên giấy tờ.

https://thuviensach.vn

Trong lúc khu nhà lều đang sôi sục việc đổi nhà, Liễu Như lại vô cùng dứt khoát, quyết đoán chọn tiền đền bù, bất kể đối phương lừa gạt thế nào cũng không dao động, điều này khiến nhà đầu tư rất đau đầu. Liễu Như không phải hộ không chịu di dời đòi tăng thêm đãi ngộ, cô chỉ cần tiền, dựa theo bình thường hẳn nên quy số mét vuông thành tiền cho cô.

Lựa chọn của Liễu Như khiến An Thừa Trạch rất đỗi vui mừng, hắn thử ngẩng đầu hỏi cô: “Mẹ ơi, sao không chọn ở nhà lầu ấm áp ý?”

Liễu Như yêu thương sờ đầu con trai: “Mẹ không có việc làm, dù ở nhà lầu thì Tiểu Trạch cũng không có cơm ăn. Không bằng lấp đầy bụng trước đã, sau này có tiền lại ở nhà lầu được không con?”

Dầu gì cũng là sinh viên tốt nghiệp đại học chính quy, khoản nhìn xa trông rộng vẫn ăn đứt những người khác. Tuy chưa lý giải rõ ràng như An Thừa Trạch, nhưng Liễu Như không hề lung lay trước tiền tài và nhà ở. Trong khu nhà lều, cũng có người chọn tiền thay vì nhà, nhưng cuối cùng vẫn bị nhà đầu tư thuyết phục rằng trước tiên cứ đổi nhà, về sau được giá rồi bán đi, vậy tiền có được còn nhiều hơn tiền đền bù. Nhưng Liễu Như lại cảm thấy chuyện này căn bản chẳng đáng tin, đầu tiên khoan đề cập tới đợi nhà lầu xây xong ít nhất phải mất một năm, đến lúc bán nhà, ngay cả tòa nhà mới của bản thân nhà đầu tư còn chưa bán được đâu, ai thèm trả giá cao mua nhà của anh?

Huống hồ Liễu Như hiện tại đang thiếu tiền đến phát điên, mọi chuyện phát sinh trước và sau Tết khiến cô càng thêm kiên định với ý niệm kinh doanh trong đầu, tuyệt đối phải thực hiện bằng được. Việc này cũng tương tự năm ấy cô quyết tâm sinh An Thừa Trạch rồi tự mình nuôi dạy, bất chấp cha mẹ khuyên can. Đây là con trai cô, dù ba nó đã gặp phải chuyện gì hay thật sự bỏ rơi cô, đứa nhỏ vẫn vô tội, cô chỉ là người mẹ hết lòng yêu con mình.

Sau một tháng lằng nhằng, nhà đầu tư rốt cuộc cũng đầu hàng, đồng ý đưa tiền đền bù cho Liễu Như. Bấy giờ, toàn bộ các hộ khác đều chấp nhận đổi

https://thuviensach.vn

nhà, công trình cũng khởi công, chỉ còn một mình nhà Liễu Như liêu xiêu giữa một đống gạch vụn, vững vàng không ngã, không trả tiền thì không cho dỡ, nhà đầu tư mài nát cả miệng lưỡi khuyên cô đổi nhà cỡ nào cũng vô dụng, cô vẫn một mực muốn tiền. Lúc này, cô bắt đầu nhận thấy điều bất thường, trên điều khoản ghi rõ có thể chọn đổi nhà hoặc tiền đền bù, vì sao nhà đầu tư cứ khăng khăng khuyên cô đổi nhà? Một là tài chính có vấn đề, hai là nếu cô chọn đổi nhà, nhà đầu tư sẽ bỏ túi được nhiều hơn.

Ban đầu, Liễu Như vốn định để An Thừa Trạch ở nhà Thạch Nghị trong khoảng thời gian này, chờ mọi việc ổn thỏa rồi tính. Nhưng An Thừa Trạch sao có thể để một phụ trữ trẻ mới hơn 30 như Liễu Như một mình chờ đợi trong công trình, hắn chẳng những kiên quyết ở nhà, mà còn lôi cổ cả Thạch Nghị tới. Thạch Nghị ở trong hoàn cảnh kém như vậy, Thạch Lỗi cũng hơi lo, nhưng có cả Liễu Như nên hắn qua ở không tiện, thành ra ngày nào cũng lượn xe một vòng trước nhà Liễu Như.

Điều này khiến nhà đầu tư – những kẻ đang ôm ấp mưu đồ sử dụng thủ đoạn – ỉu xìu, sau khi dỡ bỏ những ngôi nhà khác, chỉ đành đầu hàng đưa tiền mặt cho Liễu Như. Nhìn sổ tiết kiệm tức khắc tăng thêm năm vạn, Liễu Như mừng muốn bay lên trời, cố ý mời Thạch Lỗi đến ăn cơm, hơn nữa còn đồng ý làm điểm tâm nhiều hình dạng cho hắn.

Hết thảy thu phục êm xuôi, An Thừa Trạch cứ như từ đầu tới cuối chỉ đứng ngoài xem hơi nhếch môi cười.

Tại sao ngày trước hắn nhất định khiến Thạch Nghị làm mình bị thương? Chính là vì này thời khắc này đây!

Phần lớn những tay buôn bán đất đai thời đó đều thích giở trò, bọn họ tuyệt đối sẽ không nhường ra một phân lợi ích nào. Hành động của Liễu Như rất có khả năng ảnh hưởng đến việc thi công giai đoạn sau, không thể dễ dàng nhả tiền, nếu không có Thạch Lỗi, có khi họ sẽ áp dụng thủ đoạn cực đoan với bà mẹ đơn thân như Liễu Như. Nói trắng ra, công trình này đang lợi

https://thuviensach.vn

dụng tiền bạc của dân chúng và quốc gia, đợi tới cuối cùng khi nhà đầu tư cầm được khoản tiền quy hoạch khu nhà lều do nhà nước cấp, rồi phát hiện nhà bán không được, thì sẽ lập tức bỏ của chạy lấy người. Nợ tiền lương công nhân, tiền vật liệu, cùng tiền bồi thường đã đáp ứng với những gia đình đang tạm cư ở địa phương khác, nếu không nhờ chính phủ dốc sức ủng hộ, chỉ e ngay cả chứng nhận bất động sản cũng chẳng có.

Có mặt Thạch Lỗi, đối phương không dám xuống tay với Liễu Như, cuối cùng đành ngoan ngoãn xì tiền ra. Tại tỉnh Kiến nơi mà một tháng thu nhập bình quân chỉ có 100, Liễu Như lại nhận được khoản tiền khổng lồ năm vạn, toàn thân cô như đang lơ lửng.

May mà cô không lơ lửng lâu lắm, nhanh chóng mang tiền đến khu vực gần trường tiểu học, mua lại gian nhà trệt Bắc Kinh* đối diện đường cái đã nhìn trúng từ lâu. Căn nhà này rất rộng, còn có sân sau khá lớn, thích hợp buôn bán nhỏ vì nằm ngay sát đường, nhưng cái giá hai vạn làm rất nhiều người chùn bước. Phải biết rằng, năm ấy giá nhà trệt và nhà lầu có thể nói là cách nhau một trời một vực, nhà lầu 400 một mét vuông, còn nhà trệt chỉ cần một hai ngàn là mua được cả sân. Khu nhà lều cũng tính giống thế, nếu Liễu Như chọn nhà lầu thì có thể đổi được một căn khoảng 150 mét vuông, giá thị trường sáu vạn, nhưng chỉ nhận được năm vạn tiền bồi thường. Lỗ vốn như vậy, đại đa số người đương nhiên sẽ chọn đổi nhà, khốn nỗi về sau đám nhà lầu tiện nghi này có ra giá 300 một mét vuông cũng chẳng ma nào thèm mua.

*nhà trệt Bắc Kinh: một dạng nhà trệt truyền thống

Song, căn nhà trệt Bắc Kinh lại rộng chừng hai trăm mét vuông, bốn mươi mét vuông đằng trước làm tiệm điểm tâm, đằng sau làm nơi chế biến, gian phòng nhỏ độc lập ở sân sau có thể làm nơi ở, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của Liễu Như. Vả lại, mua xong căn nhà này rồi, cô có thể chuyển hộ khẩu chuyển tới khu này. Đây là khu trường học, cả tiểu học lẫn trung học

https://thuviensach.vn

số 4 đều tọa lạc tại nơi này, An Thừa Trạch có thể chính thức thoát ly thân phận dự thính. Bởi thế, dù thế nào Liễu Như cũng phải mua căn hộ ấy.

Mua nhà, chuyển nhà và mua đồ dùng mất nửa tháng, tháng sáu vừa tới, tỉnh Kiến bước vào mùa hè. Khai trương tiệm điểm tâm vào thời điểm này không thích hợp, tiệm mới mở luôn vắng khách, cần một khoảng thời gian làm quen thị trường. Mà thời gian bảo quản điểm tâm lại ngắn, khai trương mùa hè á? Vậy chờ bù lỗ chết đi.

Liễu Như cũng không định khai trương bây giờ, cô quả thực có tay nghề, nhưng chỉ làm điểm tâm thủ công, hai ngàn cái bánh hôm tết nguyên tiêu làm cô eo mỏi lưng đau suýt nữa mệt chết. Nếu vẫn làm thủ công thì chi phí nhân công rất cao, chưa nói một mình cô không quản được hết, còn chẳng kiếm được lợi nhuận. Cô biết ở Quảng Châu có máy móc tiên tiến, cô không những muốn đến đó mua, mà còn muốn học cách dùng. Nếu cần thiết, cô còn định tới tiệm điểm tâm nào đó làm công một quãng thời gian, học tập kỹ thuật và mánh khóe buôn bán của người ta. Ba bốn tháng sau về cũng vừa lúc vào thu, là thời điểm khai trương hoàn hảo nhất.

Chẳng qua, để một mình An Thừa Trạch ở nhà ít nhất một trăm ngày, Liễu Như căn bản không bỏ nổi. Dù An Thừa Trạch rất ngoan, có thể tự chăm sóc tốt chính mình. Nhưng hắn chung quy vẫn là đứa trẻ 11 tuổi.

An Thừa Trạch thấy Liễu Như chậm chạp không xuất phát, đại khái nhận ra tâm tư của cô, nhưng hắn không nói thẳng, chỉ nhắc Liễu Như mời cha con Thạch Lỗi ăn cơm. Xem ra vẫn phải làm phiền hai cha con này, An Thừa Trạch hiện giờ còn quá nhỏ, chưa có quyền phát ngôn, đành nhờ người khác thuyết phục Liễu Như vậy. Nhưng trước mắt, người lớn duy nhất có thể lợi dụng là Thạch Lỗi, thôi thì cạo lông dê còn một con cũng cạo.

Nhà mới có phòng bếp lớn hơn và vật liệu đầy đủ hơn, vốn dĩ Liễu Như thiết kế phòng bếp với mục đích làm điểm tâm, rộng khoảng bảy tám chục mét vuông, vô cùng rộng rãi. Để cảm tạ cha con Thạch Lỗi, Liễu Như với

https://thuviensach.vn

An Thừa Trạch dành nguyên một cuối tuần bận rộn, chiếu theo mô hình Thạch Lỗi đưa làm ra thật nhiều điểm tâm hình dáng đa dạng, Liễu Như còn cố ý khắc chocolate thành hai người tí hon mặc quân phục để tặng cha con Thạch Lỗi.

Tương tự như thế, mỗi chiếc điểm tâm đều được An Thừa Trạch dùng hộp giấy đẹp đẽ đóng gói cẩn thận, thoạt nhìn vừa tinh tế vừa chuyên nghiệp. Nhất là hai hình người chocolate kia, hắn còn thắt cả dây ruy băng nhằm tỏ lòng biết ơn.

Đó là một bữa cơm khá phong phú, Thạch Lỗi quanh năm ở đơn vị nên chỉ có thể nuốt đồ ăn căn tin, gặp được Liễu Như khéo tay, nhất thời được khai thông cái bụng, thể hiện sức ăn đáng sợ, một trận gió cuốn mây tan khiến cả An Thừa Trạch lẫn Liễu Như chỉ biết cầm đũa ngơ ngẩn. Càng hãi hùng hơn là, Thạch Nghị là trẻ con mà sức ăn cũng chẳng kém cạnh, riêng cơm đã quất sạch bốn chén! Nên biết, chén bát thời ấy rất lớn, một chén xấp xỉ chén rưỡi sau này, Thạch Nghị ăn bốn chén, chưa kể bao nhiêu là đồ ăn…

Thạch Lỗi là người trưởng thành có chừng mực, ăn nhiều hơn nữa Liễu Như cũng không lo, nhưng Thạch Nghị ăn nhiều như vậy thực sự hù chết cô, nhịn không được tiến lên xoa xoa bụng Thạch Nghị: “Thằng bé này sao lại ăn như chết đói vậy, coi chừng no đến hỏng mất thôi.”

“Chả sao đâu,” Thạch Lỗi chẳng hề để ý, “Gần đây, cuối tuần nào nhóc con này cũng chạy tới chỗ tôi luyện quyền, bình thường ở nhà cũng thường luyện, tiêu hao rất nhiều năng lượng, ăn nhiều chút mới chịu nổi. Cô trông nó mà xem, nửa năm nay lại cao thêm rồi. Tiểu tử choai choai ăn mạt lão tử, nếu cứ ăn kiểu đó, tí tiền trợ cấp của ba nó sắp hết nuôi nổi nó rồi! ”

Thế sao, luyện quyền cơ đấy. An Thừa Trạch quét mắt qua Thạch Nghị đang ăn như hổ đói, khẽ híp mắt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Chương 15

Thạch Nghị vốn dĩ đã có thể quật ngã được một người cao to 15 tuổi, bây giờ còn chạy đi học quyền, chỉ e sức chiến đấu sẽ càng thêm kinh người. Kiếp trước, thân thủ của An Thừa Trạch luyện được trong thời gian làm lính phục dịch, khéo cái, người dạy hắn lại là Thạch Nghị.

Mười tám tuổi thực hiện nghĩa vụ quân sự, lão binh huấn luyện tân binh là lệ thường. Khi ấy, thể lực của An Thừa Trạch rất kém, căn bản chưa từng trải qua rèn luyện thể năng, là lão tướng An ép buộc hắn đi cải tạo. Huấn luyện mỗi ngày mệt tới mức không chống đỡ nổi, còn thường xuyên bị đánh do mắc sai lầm, An Thừa Trạch đã kinh qua những tháng ngày tương đối đắng cay. Nhưng mà, khổ cỡ đấy hắn vẫn chịu được, chỉ khổ nhất là lúc cơn nghiện phát tác. Thời điểm ở Bắc Kinh, khi hắn chưa bỏ hắn ma túy, bác sĩ bảo có khả năng sẽ phát sinh phản ứng cai nghiện, chỉ không biết là lúc nào. Đến quân doanh chưa được một tuần, hắn đã gặp phải phản ứng ấy trong WC. Trong lúc đau đớn không thôi, thần trí mơ hồ, một người trên mặt mang theo vết sẹo do đao gây ra nâng hắn dậy, hắn nắm cánh tay người nọ, tới lúc tỉnh táo lại, cánh tay ấy đã trở nên xanh tím.

*phản ứng cai nghiện: khi ngừng hoặc giảm sử dụng chất gây nghiện, cơ thể chưa kịp thích nghi và xuất hiện hội chứng cai nghiện. Tủy như: hưng phấn, mất ngủ, đau đầu, buồn nôn, chuột rút…

Khi gặp lại, An Thừa Trạch vẫn có chút hận Thạch Nghị, lúc ấy hắn chưa rõ một đao của mình đã hủy hoại tiền đồ của Thạch Nghị, chỉ biết rằng đao là do Thạch Nghị mang đến uy hiếp hắn. Cuối cùng, kẻ bị uy hiếp lại phải gánh vác khoản viện phí kếch xù, khiến Liễu Như phải bán đi căn nhà của họ. An Thừa Trạch năm ấy vẫn còn "trẻ trâu" lắm, trước khi rời khỏi tỉnh Kiến, hắn đến tìm Thạch Nghị, rồi vừa lạnh lùng vừa tự cho mình là đúng

https://thuviensach.vn

bảo với anh rằng, tao sắp cuốn gói khỏi thành phố này theo đúng ý mày rồi đó, mày vừa lòng hả dạ chưa. Thạch Nghị cũng mới 11 tuổi đầu, trên mặt còn quấn băng vải, chỉ dùng một mắt nhìn hắn, trong ánh mắt thoáng hiện vẻ mờ mịt.

Mãi tới lúc sống lại, An Thừa Trạch vẫn chẳng rõ khi đó Thạch Nghị nghĩ gì. Thạch Nghị 18 tuổi có lẽ đã hiểu vết sẹo này rước lấy mang nhiêu rắc rối cho mình, nhưng lúc ở trong quân đội, anh vẫn giúp An Thừa Trạch giấu giếm chuyện của hắn, còn lén giúp An Thừa Trạch thu xếp việc nội vụ, dạy hắn nấu cơm, cho hắn thức ăn, chịu đựng những đòn đánh đấm của hắn lúc phản ứng cai nghiện xuất hiện. Rõ ràng là nạn nhân, nhưng lại không hề căm hận An Thừa Trạch.

Hai năm khiến quan hệ giữa An Thừa Trạch và Thạch Nghị trở nên có phần kỳ lạ, hai người cũng không thân thiết, có lẽ mỗi người đều hận đối phương mang tới tai họa cho mình, nhưng vẫn ngẫu nhiên quan tâm, chú ý tình huống của nhau. Sau này An Thừa Trạch giải ngũ, về nhà phát hiện mẹ Liễu Như đã sớm chết bệnh, song chẳng ai thông báo cho hắn biết. Hắn bị nhốt trong một không gian bế tắc, mất đi người thân duy nhất, mà người ấy còn không được ai chăm nom trước lúc lâm chung, cuối cùng chỉ có Cục dân chính đưa Liễu Như đi hỏa táng, tro cốt gửi tại nhà tang lễ, còn nợ phí quản lý.

Khi đó, giá mộ phần chưa tới mức thái quá, An Thừa Trạch dùng hai năm tiền trợ cấp đi lính mua một phần mộ hạ táng Liễu Như. Từ đầu tới đuôi chỉ có một mình hắn, An Mục Dương cứ như chẳng hay biết gì, đến tận phút cuối vẫn không ra mặt. An Thừa Trạch đợi trước mộ Liễu Như một ngày một đêm, quỳ mệt thì ngồi xuống, dựa đầu vào di ảnh mẹ mình, lẳng lặng nhắm mắt lại.

Rời khỏi khu mộ xong, An Thừa Trạch thay đổi từ đó. Hắn bắt đầu trở nên hám lợi, lòng dạ độc ác, không tin bất luận kẻ nào ngoại trừ Đỗ Vân cùng lớn lên từ nhỏ.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Đỗ Vân cũng phản bội hắn, hắn rốt cuộc không thể mở lòng với ai được nữa.

Thạch Nghị không biết là sau khi rời khỏi bia mộ, tất cả ký ức xảy ra trong hai năm đi lính cũng dần phủ bụi trong ký ức của An Thừa Trạch. Không phải mất trí nhớ, mà là bản thân lựa chọn quên đi. Hắn không muốn nhớ tới cái nơi đã khiến hắn không thể gặp lại Liễu Như lần cuối, theo bản năng cố ý quên hết tất cả. Hắn chỉ nhớ đã từng đi quân sự hai năm, cụ thể thế nào thì rất mơ hồ.

Nhưng hiện tại, nhìn Thạch Nghị đang ăn ngấu nghiến, An Thừa Trạch thế mà lờ mờ nhớ lại đoạn ký ức đó. Hắn chợt nhớ ra, kỹ năng đấu vật khiến Thạch Nghị căm phẫn muốn phấn đấu kia, thực ra do chính Thạch Nghị cầm tay dạy hắn. Hồi ấy, hắn luôn chịu thiệt khi đối luyện thực chiến trong bộ đội, bị đánh đến bầm dập cả người. Thạch Nghị liền dạy hắn một ít chiêu thức không giống với huấn luyện trong bộ đội, chả biết học được ở đâu.

Hóa ra còn một quãng hồi ức như thế sao? An Thừa Trạch lặng lẽ nhìn Thạch Nghị vẫn còn non nớt, hắn không thể nhớ rõ tình huống chi tiết của hai năm ấy, mà hiện tại, cánh cửa ký ức vốn đóng chặt lại hơi hé mở.

Đại khái là vì Liễu Như, kiếp trước phong bế ký ức là vì Liễu Như, nay toàn thân Liễu Như đều ngập tràn hạnh phúc và ý chí phấn đấu, nom thế nào cũng không giống dáng vẻ uất ức mà chết của đời trước, nên An Thừa Trạch mới dần nhớ lại chuyện xưa.

Hắn thoáng sững sờ, thì ra hắn từng có một đoạn quá khứ với Thạch Nghị trong quân đội ư? Vậy kỹ năng đấu vật mà hiện giờ Thạch Nghị đang học có giống những gì đã dạy hắn kiếp trước không?

Thấy An Thừa Trạch ngây ngẩn nhìn mình chằm chặp, Thạch Nghị bất ngờ ngẩng mặt khỏi chén, trên mặt còn dính hạt cơm, anh quơ quơ nắm đấm:

https://thuviensach.vn

“Chờ mà xem, tớ sắp đánh thắng cậu rồi, tới lúc đó chúng ta lại đấu một trận trước mặt mọi người!”

“Đánh cái rắm, mày còn dám đánh Tiểu Trạch hả?” Sư đoàn trưởng Thạch vỗ một phát lên ót nhóc con, “Tiểu Trạch người ta là con ngoan trò giỏi, chẳng bao giờ đi gây sự đánh nhau, chứ đâu có giống mày. Ba mà biết mày còn đi ăn hiếp Tiểu Trạch một lần nào nữa, coi chừng cái mông nở hoa đó! Còn nữa, kết quả thi giữa kỳ vừa rồi be bét chẳng ra làm sao cả, từ top 10 biến thành hạng 10 từ dưới lên, thi cuối kỳ này mà không được như học kỳ trước thì đừng mơ được đi học quyền nữa!”

Nhất thời, Thạch Nghị cảm giác như bị sét đánh, còn có hơn hai mươi ngày nữa là thi rồi, học kỳ này có học hành gì đâu, thi kiểu gì vào top 10 được đây. Nếu ông ba chỉ đánh một trận thì thôi, giờ lại còn không cho học quyền, Thạch Nghị chỉ cảm thấy đất trời sụp đổ, nhân sinh tuyệt vọng. An Thừa Trạch nữa, học hành giỏi giang là được rồi, tại sao còn đánh nhau lợi hại như vậy, hại lão đại anh phải gánh áp lực cực lớn, giờ ngày nào Lâm Vạn Lý với Trình Phi cũng khuyến khích anh đấu với An Thừa Trạch một trận để xem ai mới là lão đại chân chính, cái thứ em ún khỉ gió gì không biết, thật muốn đá bay cả lũ chúng nó về nhà.

Nhìn cục đá nhỏ đen mặt, An Thừa Trạch cảm thấy bé con này ngốc ngốc rất đáng yêu, đột nhiên thấu hiểu tâm tình luôn muốn xoa đầu Thạch Nghị của Liễu Như, thật sự rất khả ái, nếu mái đầu mềm mềm kia còn cọ hai cái vào lòng bàn tay mình thì càng khả ái.

Thật đúng lúc, cơ hội đến rồi.

“Nếu chú Thạch không chê, học kỳ này hãy để con tiếp tục phụ đạo cho Thạch Nghị.” Hắn liếc sang Liễu Như, nói tiếp, “Nếu ban ngày Thạch Nghị muốn học quyền, vậy con sẽ dạy vào buổi tối.”

https://thuviensach.vn

“Được chứ.” Sư đoàn trưởng Thạch vỗ đùi, thành tích của thằng con vĩnh viễn là con dao trong lòng hắn, lần trước An Thừa Trạch phụ đạo mới khiến hắn thấy được hi vọng, và biết hóa ra con trai mình vẫn có thể tiến bộ, “Nhưng nếu dạy tối thì… hay là con qua nhà chú ở đi, bằng không đêm hôm đi về không an toàn.”

An Thừa Trạch nhếch khóe miệng, sư đoàn trưởng Thạch quả là… tri kỷ, bảo là cò mồi vẫn chưa đủ hình dung, phải nói là áo bông nhỏ tri kỷ mới đúng.

*áo bông nhỏ tri kỷ: thường nói con gái là áo bông tri kỷ của ba mẹ, vừa ấm áp vừa biết thương ba thương mẹ

“Úi chà, vậy thì chỉ có một mình Tiểu Liễu ở nhà rồi, cô xem…” Thạch Lỗi xoa xoa tay nhìn Liễu Như, ra chiều rối rắm lắm. Dù hắn có thô kệch đến đâu cũng biết không bà mẹ đơn thân nào nỡ để con mình tới ở nhà người khác. Tuy nhiên, thành tích của Thạch Nghị thật sự gặp vấn đề, hắn không muốn tước bỏ lòng nhiệt tình đối với quyền thuật của con trai, chung quy Thạch Nghị cũng có thiên phú.

Liễu Như vỗ nhẹ lên mu bàn tay của An Thừa Trạch, sắc mặt ửng hồng, có chút ngượng ngùng nói với Thạch Lỗi: “Thực ra… khoảng thời gian này tôi định đi Quảng Châu học hỏi, tôi tính mở tiệm điểm tâm nên muốn tới đó mua ít máy móc và học tập kỹ thuật của người ta. Nhưng như thế phải để Tiểu Trạch ở nhà ít nhất ba bốn tháng, tôi thật sự không an tâm…”

Cô càng nói càng đỏ mặt, vứt con mình ở nhà người ta đến mấy tháng nào phải việc một người mẹ nên làm. Hơn nữa, Thạch Lỗi chưa chắc đồng ý, vậy sẽ khó xử với cả hai.

Ai ngờ cô chưa dứt lời, Thạch Nghị đã nhảy dựng lên, chuyển ghế đến ngồi cạnh An Thừa Trạch, dựa vào hắn, bảo: “Thế ở nhà tớ đi, dù sao cũng chỉ

https://thuviensach.vn

có mình tớ, Tiểu Trạch có thể giúp tớ học, nấu cơm cho tớ, bảo mẫu nấu dở chết được, đúng không ba?"

Thạch Lỗi nghe Liễu Như nói xong, mặt cũng hơi hồng, hiếm có lúc áy náy: "Nhóc con này không có mẹ chăm sóc, tôi lại thường xuyên vắng nhà, từ nhỏ nó đã ở cùng bảo mẫu. Haizz… cô mới cho Tiểu Trạch ở nhà mấy tháng đã không yên tâm, còn tôi bỏ mặc nó cả năm… Thôi vầy đi, nếu cô tin tưởng tôi thì cứ để Tiểu Trạch ở chung với thằng nhóc nhà tôi một thời gian, vừa vặn giúp nó bớt hư đốn, ngoan ngoãn học tập, không ra ngoài phá làng phá xóm, đánh lộn linh tinh nữa. Cô biết không, mỗi lần họp phụ huynh là lòng tôi đây…"

Đàn ông sức dài vai rộng như Thạch Lỗi cũng vì con cái mà đau đầu, mỗi khi nhớ tới ánh mắt như nhìn đại ca xã hội đen tương lai của giáo viên chủ nhiệm trong buổi họp phụ huynh là trái tim thủy tinh của Thạch Lỗi lại muốn tan nát.

Liễu Như không đồng ý ngay mà hiền lành xoa đầu Thạch Nghị, dịu dàng hỏi: "Tiểu Nghị là đứa trẻ thế nào, trong khoảng thời gian này dì đều thấy rõ. Dì tin chuyện năm ngoái con bắt nạt Tiểu Trạch chỉ là hiểu lầm, cầm dao là bởi muốn ra vẻ ta đây, từ nay con sẽ không bắt nạt bạn nữa đúng không?"

Một bữa cơm làm đỏ mặt ba người, Thạch Nghị vừa nghĩ đến hành vi trước đây của mình là lại xấu hổ đến đỏ ké mặt mày. Anh gật đầu thật mạnh, thưa với Liễu Như: "Dạ, con tuyệt đối sẽ không ăn hiếp Tiểu Trạch nữa. Tiểu Trạch là em trai con, ai dám ăn hiếp cậu ấy, con đập chết nó!"

"Vậy ngoéo tay nhé?" Liễu Như vươn ngón út.

"Vỗ tay đi ạ!" Thạch Nghị ngưỡng cổ chứng tỏ mình là người lớn, không chịu thề cái kiểu con nít con nôi kia.

Liễu Như mỉm cười: "Được, vậy vỗ tay nào."

https://thuviensach.vn

Lúc vỗ tay mới nhận ra, Thạch Nghị ăn phân hóa học sao, mới 11 tuổi đã cao gần bằng Liễu Như, về sau thằng bé này sẽ cao lắm đây?

Vỗ tay xong, Liễu Như lại ôm lấy An Thừa Trạch, tỏ vẻ hối lỗi: “Xin lỗi Tiểu Trạch, mẹ phải vắng nhà một thời gian, tạm thời con ở nhà Tiểu Nghị nhé, mẹ sẽ cố gắng về sớm với con, được không?”

An Thừa Trạch ngoan ngoãn gật đầu, hắn thật sự không có gì để nói. Cha con Thạch Nghị rất biết đường biết lối, chỉ cần hắn uyển chuyển quanh co mở đầu là hai vị này liền tranh nhau đào sâu vào cái hố của hắn, cuối cùng còn giúp hắn lấp lại nữa chứ, quả nhiên…

Từ cò mồi xem ra không xứng tầm với đôi cha con dòng dõi quân nhân này, mà phải là hai cây súng cực xịn chỉ bắn người nên bắn, cấm có trật bao giờ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 16

Hai ngày sau, Liễu Như ngồi tàu hỏa đi Quảng Châu, từ tỉnh Kiến đến Quảng Châu cần đổi tàu giữa đường, Liễu Như là thân phụ nữ mà phải ngồi ghế cứng suốt ba ngày, An Thừa Trạch đau lòng nhưng không làm gì được. Thời đó là vậy, tất cả mọi người đều ngồi ghế cứng mỗi lần đi xa, chen được lên tàu đã là may rồi. Liễu Như có được chỗ ngồi cũng nhờ Thạch Lỗi mua giùm, thực ra muốn mua giường nằm cũng có thể, chẳng qua Liễu Như tiếc tiền.

An Thừa Trạch tiễn Liễu Như lên tàu, Thạch Lỗi cũng theo tới, thân làm đàn ông đương nhiên phải chịu trách nhiệm xách hành lý lên xe. Khi hắn mồ hôi đầm đìa chen ra khỏi đám đông, tựa vào xe thở một hơi, giơ ngón cái với An Thừa Trạch: "Mẹ con đúng là không thua gì đàn ông! Đông người quá trời đất, chú tiến vào còn chẳng nổi, vậy mà từ xa đã trông thấy mẹ con một tay xách hành lý chen đến chỗ ngồi, vừa thả hành lý xuống liền kéo hết đám đàn ông chiếm chỗ mình sang một bên, nắm đấm to thế mà mẹ con cũng trừng lại được, ai dô, quá lợi hại! Chú còn lo phụ nữ một thân một mình đi đường sẽ bị bắt nạt, giờ thì yên tâm hoàn toàn rồi, chỉ có mẹ con bắt nạt người khác thôi."

An Thừa Trạch: "…"

Thạch Nghị ngẩng đầu lên, đặc biệt kiêu ngạo nói với Thạch Lỗi: "Chứ còn gì nữa, dì Liễu con ngay cả xe bốn bánh cũng lái được, thèm vào sợ bọn họ!"

An Thừa Trạch: "…"

https://thuviensach.vn

Này hai vị, hình như Liễu Như mới là mẹ hắn mà, sao hai cha con này lại đua nhau tỏ ra tự hào thế, nom cách Thạch Nghị ngẩng cái cổ nhỏ mà xem, ai không biết còn tưởng Liễu Như là mẹ anh ấy chứ.

Thạch Lỗi sờ sờ cái đầu thô ráp, tầm mắt hướng thẳng đến tàu hỏa, ra chiều đăm chiêu.

An Thừa Trạch liếc nhìn Thạch Lỗi, hắn quan sát tỉ mỉ, giỏi nhất là đoán tâm tư người khác. Cha con họ Thạch đều là dân thô kệch, tâm tư vừa nhìn là hiểu ngay. Đương nhiên, có thể lên làm sư đoàn trưởng, Thạch Lỗi chắc chắn không đơn thuần như biểu hiện bên ngoài, chỉ là lòng dạ người này rất đứng đắn, sẽ không có ý đùa giỡn mẹ con họ.

Kỳ thật, xét từ phương diện nào thì Thạch Lỗi cũng là người đàn ông tốt. Nhìn dáng vẻ cứ như tám trăm năm không gặp phụ nữ của hắn thì biết, đoán chừng không có khả năng đi ngoại tình. Khẳng định cũng rất tôn trọng phái yếu, bằng không dựa vào thân phận quân nhân của hắn, chỉ cần hắn không đồng ý, vợ cũ không cách nào ly hôn được. Điều này chứng tỏ hắn biết bản thân sai ở đâu và tôn trọng hạnh phúc của vợ. Xã hội thời bấy giờ, phụ nữ độc thân mà ra mặt làm ăn nhất định là sẽ bị thiên hạ đàm tiếu, chịu đủ khổ sở, nếu Liễu Như có thể tìm được người đàn ông đáng tin thì còn gì bằng. Nhưng Thạch Lỗi… cái gì cũng tốt, thân phận lại không ổn, một năm về nhà chưa đến nửa tháng, Tết cũng chỉ về được đúng mùng 1, con trai bị nuôi thả riết thành côn đồ luôn, gả cho hắn chả khác gì góa phụ. Trong mắt An Thừa Trạch, Liễu Như chính là người phụ nữ tuyệt vời nhất thế gian, Thạch Lỗi, hừ, không xứng.

Thôi, hết thảy cứ thuận theo tự nhiên đi. Cho dù Thạch Lỗi có suy nghĩ này, nhưng chỉ cần trong lòng Liễu Như còn ôm chút thương nhớ nào với An Mục Dương thì sẽ không đáp ứng Thạch Lỗi. Chuyện tình giữa nam nữ, ngay cả con cái cũng không có quyền can thiệp, để hai người ấy tự giải quyết đi.

https://thuviensach.vn

Đưa chân Liễu Như xong, An Thừa Trạch cũng bắt đầu những tháng ngày sinh hoạt tại nhà Thạch Nghị. Sự có mặt của hắn khiến bảo mẫu nhà họ Thạch sâu sắc cảm giác được bản thân đang dần trở nên thừa thãi và vô năng.

Khi đó, học sinh tiểu học chưa có giờ tự học sáng sớm, cũng không có n hoạt động ngoại khoá và đủ loại lớp năng khiếu. Tuy rằng mãi đến học kỳ sau năm 95 mới được nghỉ hai ngày cuối tuần, thứ bảy vẫn phải học buổi sáng, nhưng so với trẻ con hiện tại thì còn thoải mái chán. Thạch Nghị là đại lười biếng, sáng tám giờ vào học, đi từ nhà đến trường mất 10 phút, chạy thì 5 phút, mỗi ngày chưa tới 7h50 tuyệt đối chưa lết nổi khỏi giường, đúng 7h50 lập tức nhảy dựng lên, dùng 5 phút rửa mặt thay quần áo, tiếp đó vừa ngậm bánh bao vừa xách cặp chạy đến trường, vừa chạy vừa ăn, lúc tới trường thì cũng ăn xong bánh bao, hơn nữa vừa vặn tám giờ, tiến vào lớp theo tiếng chuông vào học.

Còn An Thừa Trạch, mùa hè 5h, xuân thu 5h30, mùa đông 6h rời giường. Mỗi sáng thức dậy, việc đầu tiên là tập thể dục một tiếng, sau đó về rửa mặt và nấu cơm cho mình với Liễu Như, ăn xong thì dùng gần một tiếng còn lại đến trường. Hết cách, lúc ấy nhà hắn cách trường quá xa. Hiện tại lộ trình đã gần hơn, nhưng hắn vẫn giữ nguyên lịch làm việc và nghỉ ngơi như trước, chỉ tăng thêm thời gian rèn luyện buổi sáng. Giờ là mùa hè, An Thừa Trạch dậy từ 5h,7h chuẩn bị xong xuôi, thấy thời gian dư dả hơn trước quá nhiều, suy nghĩ một lát liền đi gọi Thạch Nghị.

Bảy giờ, bảo mẫu đến làm bữa sáng phát hiện cơm đã được bày sẵn trên bàn, bản thân chẳng có gì làm, rốt cuộc cũng có thể xen vào một câu: “Mỗi ngày chưa đến 7h50 thì có gõ trống ngay sát tai Tiểu Thạch, nó cũng không tỉnh nổi đâu, trước đây dì gọi đến rách cả họng mà nó còn mặc kệ.”

An Thừa Trạch lắc đầu: “Gọi nhiều cũng vô ích.”

https://thuviensach.vn

Nói xong thì vào phòng Thạch Nghị, tư thế ngủ của nhóc đen nhẻm này dứt khoát là phát minh mới. Đại khái là ban đêm nóng nực, cậu chàng đạp chăn xuống giường, kết quả lại lạnh, thế là bắt đầu chui rúc, chui thẳng xuống dưới nệm, chôn đầu vào sâu trong đó, một đôi chân gác lên gối, chiếm lấy vị trí vốn để đặt đầu và đang tản ra hương vị tối qua chưa được rửa ráy.

An Thừa Trạch khụt khịt mũi, sắc mặt càng lúc càng khó coi. Dưới ánh mắt "gọi được dậy mới lạ" của bảo mẫu, hắn đến bên giường Thạch Nghị, thò tay kéo người trên giường, dùng kỹ xảo quăng mạnh Thạch Nghị xuống đất!

Bảo mẫu: "…"

Thạch Nghị đang đại sát tứ phương trong mơ, đánh bại An Thừa Trạch trước mặt chúng tiểu đệ, củ cải đỏ đáng yêu tâm phục khẩu phục, thẹn thùng nhào tới gọi "anh ơi", lúc thi còn trực tiếp giúp mình giải đề để mình leo lên đứng đầu khối, ông ba Thạch Lỗi cầm roi da đến bảo: "Chúng ta đã thỏa thuận rồi, thi được hạng nhất khối thì cho mày quất ba, nào quất đi!"

Trong mộng, thằng con bất hiếu cầm roi da, cười dâm đãng đi về phía ông ba mình, tính làm chuyện trời đất không tha. Ai ngờ thân thủ ông ba quá đỉnh, ngay lúc mình giơ tay lên, ổng lại hứa lèo nắm chặt cổ tay mình, rồi hung hăng quật ngã lăn quay!

"Ui da!" Thạch Nghị bụm lưng giãy giụa trên sàn, lầm bầm than thở, "Thạch Lỗi ông dám hứa lèo…"

Một đôi giày thể thao trắng sạch như mới xuất hiện trước mắt, sạch sẽ y như chủ nhân của nó vậy. Thạch Nghị chuyển mắt từ đôi giày ngó lên, quỳ rạp trên đất nhìn gương mặt hồng hào do được ăn uống đầy đủ của An Thừa Trạch, "trùm" học thực sự đẹp không chịu được.

"Hắc hắc, giày cậu sạch ghê." Thạch Nghị hãy còn lơ mơ chưa tỉnh hẳn, sờ đầu cười hắc hắc, chưa nhận ra ai là người quăng mình từ mộng đẹp về hiện

https://thuviensach.vn

thực, chỉ cảm thấy sáng ra đã gặp Tiểu Trạch sao mà vui lạ kỳ.

An Thừa Trạch nhấc chân đạp lên lưng Thạch Nghị, dùng ánh mắt như nhìn giòi bọ dòm xuống: “Dậy đi tắm ngay, nhớ kỹ phải ngâm chân và đánh răng!”

Bản thân Liễu Như là người yêu sạch, dù thường xuyên đốt than khiến căn phòng bị khói ám đen, hai người cũng có thể lau dọn phòng sạch bong. Càng không cần đề cập tới cuộc sống gọn gàng trước khi sống lại của An Thừa Trạch, dẫn đến hắn hiện tại rõ ràng đã đủ sạch rồi, ấy vậy mà mỗi lần bước vào nhà vệ sinh kiểu xưa là lại nhe răng nhếch miệng.

Từ tiết kiệm đến xa xỉ thì dễ, đang xa xỉ mà bắt cần kiệm mới khó. Đã quen những ngày sạch sẽ gọn gàng, phải trở lại cuộc sống quá khứ thật sự rất khó thích ứng.

An Thừa Trạch vốn định kéo Thạch Nghị lên, ai dè nhìn thấy bộ dạng đó thì ghét quá thể, nghĩ lại mình thế mà dùng tay quăng tên này, đâm ra hơi hối hận, quyết định tí nữa đi rửa tay lại. Mới đầu, hắn tính lấy giày đá tỉnh Thạch Nghị, nhưng nom đôi giày trắng của mình với mặt Thạch Nghị, tự dưng thấy tiêng tiếc, do dự nửa ngày, cuối cùng cảm thấy chỉ có đế giày mới xứng đôi với Thạch Nghị, vì thế liền đạp lên không chút nể nang.

Thạch Nghị sống 11 năm, người từng bị anh đạp qua tuyệt đối vượt qua hai con số, nào có chuyện bị người đạp như này, thủ phạm còn là em trai mình nữa chứ! Nhục quá đi mất!

Anh bật người dậy, dáng vẻ Quan Công (1) nổi giận mặt đỏ tía tai như muốn đánh nhau với An Thừa Trạch, trông đáng sợ tới mức bảo mẫu tim đập quá tải, sợ hai đứa xảy ra chuyện.

Dè đâu, An Thừa Trạch chỉ nhẹ nhàng dịch vài bước đã né được toàn bộ đòn công kích liên hoàn của Thạch Nghị, hắn nâng chân đá vào ngực Thạch Nghị, nhưng không dùng sức đá thẳng ra ngoài, mà chỉ để nguyên trên đó:

https://thuviensach.vn

“Lặp lại một lần, dậy tắm rửa ngâm chân đánh răng, bằng không coi chừng tôi đánh cho mặt cậu nở bông bây giờ.”

Thạch Nghị: “…”

Ban nãy An Thừa Trạch chỉ di chuyển mấy bước đã khiến anh nhận thức rõ rằng, mình vô cùng có khả năng đánh không lại cậu ta, thật, thật đáng sợ! Thạch Nghị đang tuổi nổi loạn cảm thấy mình bị thương rất nặng rất nặng, tất cả đều là nội thương.

“Tôi dậy từ 5h, tập thể dục tới 6 rưỡi thì về, tối còn rèn luyện tiếp, cậu thì sao?” An Thừa Trạch liếc Thạch Nghị, vóc dáng thấp bé nhưng lại mang đến hiệu quả như từ trên cao nhìn xuống những kẻ ngưỡng mộ mình, cao ngạo cực kỳ.

Thực ra, hiện giờ Thạch Nghị quả thực đánh không lại An Thừa Trạch. Kỹ năng và kinh nghiệm vốn đã không so được với lão yêu tinh từng trải mấy chục năm, huống chi mỗi động tác của An Thừa Trạch đều do Thạch Nghị dạy dỗ. Tuy ký ức không rõ ràng lắm, nhưng hắn khá quen thuộc với chiêu thức và thói quen của Thạch Nghị. Dưới tình huống biết người biết ta, muốn chế ngự Thạch Nghị còn dễ hơn đám Lâm Vạn Lý, Trình Phi. Dù nói một kẻ có sức mạnh đánh bại mười người biết võ, nhưng hiện tại Thạch Nghị mới bây lớn, sức lực có nghịch thiên hơn nữa cũng chả mạnh đến mức có thể đánh bại chiêu pháp tinh diệu cùng kinh nghiệm lão luyện. Huống hồ An Thừa Trạch đã sống lại gần mười tháng, còn không ngừng rèn luyện, thể lực cũng ngày càng tăng. Thạch Nghị muốn vượt qua hắn còn cần nỗ lực nhiều.

Anh hất chân An Thừa Trạch ra, hung hăng lau mặt: “Ngày mai 5h tớ cũng dậy, tớ phải tập đến 8h!”

“7h.” An Thừa Trạch chả thèm để ý tới khiêu khích của Thạch Nghị, chỉ nhíu mày nói, “Cậu dám tập luyện xong mà không đi tắm thử xem?”

https://thuviensach.vn

“Tớ muốn rèn luyện!” Thạch Nghị cố chấp.

“7h.” An Thừa Trạch bất vi sở động, “Tôi tập đến 6 rưỡi thì đi nấu cơm cho cậu, còn cậu về rửa mặt ăn cơm,7 rưỡi chúng ta đi học.”

Không khí giữa bọn họ mới đó còn tràn ngập mùi thuốc súng, bảo mẫu hết sức lo lắng, sợ hai đứa nhóc đánh nhau đến bị thương thì nguy to. Quan trọng nhất, tuy bà là người lớn nhưng khả năng đánh thua vô cùng lớn, bà biết rõ nắm đấm của Thạch Nghị, to cao cỡ đó mà còn quật ngã được, dạo này còn luyện quyền nữa chứ, hãi lắm thôi! Mà An Thừa Trạch này thoạt nhìn là học sinh ngoan trắng trắng mềm mềm, ấy mà có thể đấu ngang với Thạch Nghị… Trời ạ, con nít bây giờ mới học tiểu học đã nghịch thiên thế rồi sao?

Nào ngờ nghe xong thời gian biểu của An Thừa Trạch, nhóc đen nhẻm đột nhiên không xù lông nữa. Anh tưởng tượng đến cảnh Tiểu Trạch nấu cơm cho mình, sau đó hai đứa cùng đi học, thì lạ thay, mọi phẫn nộ đều tiêu tan hết, thậm chí còn có cảm giác hạnh phúc ngọt ngào nữa chứ.

Do vậy, anh gật đầu, vui vẻ nói: “Được, quyết định thế đi.”

Về phần vừa rồi bị An Thừa Trạch ném khỏi giường, còn dùng chân đạp lên người, anh đã quên sạch từ lâu rồi.

Ngắm gương mặt hạnh phúc dạt dào kia, An Thừa Trạch bỗng cảm thấy sinh vật đơn bào sướng thật.

—

Tác giả có lời muốn nói: Tiếng kêu gọi cho Liễu Như lập CP với sư đoàn trưởng Thạch thực sự quá to, tui sắp chống đỡ hết nổi rồi làm sao bây giờ =_=

https://thuviensach.vn

Hai người ấy mà cặp với nhau thì Tiểu An Tử với Cục Đá Nhỏ phải làm sao? Đây mới là đôi chính, rứa mà có người vì CP phụ aka BG mà đòi phá cặp chính mới chết!

Nói nghe nè, đây là câu chuyện tình yêu thuần khiết nha, cớ sao lại đua nhau đòi BG vậy, chẳng lẽ mẹ Liễu đàn ông quá sao? =_=

___

(1) Quan Vũ, còn được gọi là Quan Công, là một vị tướng thời kỳ cuối nhà Đông Hán và thời Tam Quốc ở Trung Quốc. Ông là người đã góp công lớn vào việc thành lập nhà Thục Hán, với vị hoàng đế đầu tiên là Lưu Bị. Ông cũng là người đứng đầu trong số ngũ hổ tướng của nhà Thục Hán theo cách nói của tiểu thuyết Tam Quốc diễn nghĩa, bao gồm: Quan Vũ, Trương Phi, Triệu Vân, Hoàng Trung và Mã Siêu. Ông là anh em kết nghĩa với Lưu Bị và Trương Phi.

dw5a-guanyu

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 17

Lâm Vạn Lý và Trình Phi tỏ vẻ không thể tin nổi khi thấy Thạch Nghị mới 7h40 đã đến lớp, sao bữa nay lão đại đúng giờ vậy, thế mà không canh chuông kêu mới vào, chẳng lẽ mặt trời mọc từ đằng đông sao?

Thạch Nghị lập tức cho hai đứa một cái tát, mặt trời không mọc từ đằng đông thì mọc từ đằng nào, rõ là hai thằng thiếu văn hóa, ra ngoài đừng nói quen mình nha, mất mặt muốn chết.

An Thừa Trạch đi lướt qua trước mặt ba đứa, ngồi vào chỗ lấy sách giáo khoa và vở bài tập của tiết đầu ra, nhìn sang Thạch Nghị rồi thở dài tuyệt vọng, tên này khẳng định lại không làm bài tập, đang chờ chép đây mà.

Vì không có giờ tự học, nên bình thường bài tập đều thu vào cuối tiết thứ nhất. Bởi thế, thời gian làm bài tập hằng ngày của Thạch Nghị chính là tiết đầu, chỉ có khoảng thời gian học thêm với An Thừa Trạch mới tự làm, còn lại đều là sao chép. Hơn nữa, anh còn chép của Lâm Vạn Lý và Trình Phi, cái gì gọi là cá mè một lứa, ba vị này chính là minh chứng hùng hồn nhất. Bài tập tiểu học không nặng, ngày nào Lâm Vạn Lý với Trình Phi cũng có mặt lúc 7h30 để chép bài, tiếp theo đến Thạch Nghị. Hôm nay Thạch Nghị đến sớm, hai đứa đang múa bút thành văn chiến đấu với bài tập, thấy Thạch Nghị có vẻ buồn rầu, liền đe dọa mượn được một phần bài tập, lão đại đến rồi, thôi thì cho anh ấy chép trước đi?

Ai dè Thạch Nghị lại nghiêm mặt đến cạnh An Thừa Trạch, đặt vở bài tập của mình trước mặt hắn, dùng đôi mắt sáng ngời trong suốt như hai viên kim cương đen nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

An Thừa Trạch liếc qua, lấy vở bài tập và thước trong cặp ra, đặt bài tập lên bàn. Thạch Nghị nhanh tay lẹ mắt muốn cướp, nào ngờ vừa đụng tới vở bài tập thì mu bàn tay đã ăn đau, hiện lên một vệt đỏ. Anh ngẩng lên thì thấy An Thừa Trạch đang cầm thước nhướn mày nhìn mình không chút khách khí, ý là cậu chạm một cái tôi quất một cái.

Thạch Nghị nắm chặt tay, đối đầu với An Thừa Trạch, ba giây sau liền bại trận, đến chỗ cậu bạn học đứng nhì lớp, đạp một cước lên ghế người ta, nói đặc biệt ngang ngược: “Đưa bài tập đây coi!”

An Thừa Trạch thầm thở dài, tên này là Hắc Toàn Phong (1) sao, thật không hổ là con trai Thạch thổ phỉ.

Cậu bạn hạng nhì run cầm cập lấy bài tập trong cặp sách ra, nhưng nhấc đầu lên thì không thấy Thạch Bá Vương đâu nữa, người đã bị An Thừa Trạch kéo đến cạnh mình.

“Ngồi đây đi, thành thật một chút, tôi dạy cậu.” An Thừa Trạch áp chế Thạch Nghị.

“Không đủ… thời gian đâu!” 7h45, sắc mặt Thạch Nghị hơi tái, bài tập của mình…

“Làm được bao nhiêu thì làm.” An Thừa Trạch không chút lưu tình, “Từ nay cậu mà còn dám không làm bài tập, vậy mỗi ngày làm được nhiêu thì nộp bấy nhiêu. Tới lúc đó, tôi sẽ chống mắt nhìn xem giáo viên chủ nhiệm quất bài tập vào mặt chú Thạch thế nào.”

Thạch Nghị sắp khóc đến nơi rồi có được không, tới lúc ấy không phải giáo viên chủ nhiệm quất bài tập vào mặt Thạch Lỗi, mà là ông ba sẽ dùng dây lưng quất vào mông anh. Dây lưng quân dụng hai lớp da trâu, gập lại rồi đánh vào mông, chậc chậc, cảm giác đó ấy mà, Thạch Nghị thường xuyên nhấm nháp rồi, phải nói là sướng tê người, bảo đảm thử một lần cả đời khó quên, hơn nữa tuyệt đối không muốn thử lần thứ hai…

https://thuviensach.vn

Thực ra anh có thể phản kháng, dù không phản kháng được, cũng có thể ném bài tập cho Lâm Vạn Lý hoặc Trình Phi, hai nhóc này sẽ giúp anh chép một phần, giáo viên sẽ không vì nét chữ của một học sinh cá biệt có vấn đề mà tìm phụ huynh. Dẫu sao anh viết hay đứa khác viết thì cũng chỉ khác ở chỗ tự sao hay được sao giùm mà thôi. Nhưng trước gương mặt lạnh băng của An Thừa Trạch, Thạch Nghị chả hiểu sao cứ như chuột thấy mèo, cái cổ ương ngạnh từ từ sụp xuống, cúi đầu cầm bút, nghiến răng nghiến lợi bắt đầu cố gắng tự làm bài.

Bạn cùng bàn của An Thừa Trạch đi tới, bắt gặp lão đại đứng đầu trường kiêm giỏi đánh nhau nhất lớp đang ngồi chỗ của mình, sợ tới mức rút lui hai bước. Uy danh của Thạch Nghị lan tới tận trường trung học, có ai không sợ nắm đấm thép của anh chứ. Ngược lại, An Thừa Trạch chỉ ngẩng đầu cười lịch sự với bạn cùng bàn: “Ngại quá, cậu tạm thời đến chỗ Thạch Nghị ngồi đi, bảo đảm lát nữa vào học sẽ đổi về, cám ơn trước nha.”

Còn nói được gì đây, bạn cùng bàn có muốn kháng nghị cũng chả dám, dứt khoát không đáp tiếng nào xuống chỗ Thạch Nghị ngồi. Kết quả, ngồi chung bàn với Thạch Nghị lại là Lâm Vạn Lý, bên kia là Trình Phi… Bạn cùng bàn của An Thừa Trạch lệ rơi đầy mặt, làm chi mà bữa nay không tới trễ cho rồi!

Đương nhiên không thể nào làm xong bài tập, vào tiết thứ nhất, Trình Phi đưa bài tập đã chép xong cho Thạch Nghị, Thạch lão đại nhìn bài tập xoắn quẩy hồi lâu, lại ngẩng đầu nhìn học sinh xuất sắc An Thừa Trạch ngồi ở hàng đầu, cuối cùng đau khổ nghiến răng đẩy trả bài tập. Làm gì có chuyện Thạch lão đại không tuân thủ hứa hẹn, anh là đàn ông đích thực cơ mà!

Đàn ông đích thực rốt cuộc cũng không làm xong bài tập, ai cũng được đi chơi trong giờ ra chơi, riêng anh và các học sinh trốn học khác bị phạt đứng trong phòng giáo viên. Phạt đứng trong phòng giáo viên cũng chả sướng gì, mọi người vừa nhìn là lập tức “Mợ nó, lão đại Thạch Nghị của tiểu học tỉnh

https://thuviensach.vn

đây mà, mi cũng có ngày hôm nay sao, hắc hắc hắc", sặc mùi cười cợt trên nỗi đau của người khác, Thạch Nghị bẽ mặt không thể tả.

Thời ấy, học sinh lớp bốn chỉ có hai tiết buổi chiều, Thạch Nghị và An Thừa Trạch vừa khéo đang học kỳ cuối lớp ba, cũng nhận được đãi ngộ tan học sớm. Hết giờ, vài đồng bọn đến rủ Thạch Nghị đi chơi, lịch trình sau giờ học của họ luôn là trêu mèo ghẹo chó, Thạch Nghị làm lão đại tất nhiên phải đi đầu. Ai ngờ hôm nay, Thạch lão đại thế mà lại xám xịt nhìn thoáng qua học sinh xuất sắc đồng phục gọn gàng sạch sẽ – An Thừa Trạch. Lâm Vạn Lý với Trình Phi muốn khóc quá, lão đại anh đánh không lại An Thừa Trạch chứ gì, chắc cú luôn!

May mà An Thừa Trạch cũng cho Thạch Nghị mặt mũi trước mặt đám đàn em, hắn khẽ gật đầu, Thạch Nghị liền vui mừng chạy theo bọn tiểu đệ.

An Thừa Trạch sờ sờ mũi, hắn đáng sợ thế à? Tới nỗi Thạch Nghị đến cả đi chơi cũng không dám, hắn có bảo không cho Thạch Nghị đi chơi đâu. Tình bạn của đám con trai đều dựng nên từ đánh nhau ẩu đả, chọc mèo ghẹo chó, nghịch bùn nghịch đất. Dù hắn đã đồng ý với Thạch Lỗi sẽ đốc thúc Thạch Nghị học tập, nhưng cũng không định bóp chết thiên tính hoạt bát của trẻ con.

Theo thường lệ, trước tiên rèn luyện một lát, 5h về nhà tắm rửa, nấu cơm, trong lúc nấu cơm thì cầm giấy bút ghi lại những việc hệ trọng có lợi cho mình trong mấy năm gần đây, tránh cho quá lâu không nhớ rõ, từ từ nhớ lại từng chút một. Nấu cơm xong là 6h, Thạch Nghị vác một thân bùn đất về nhà.

Lần này chẳng cần An Thừa Trạch nhắc nhở, Thạch Nghị cũng tự động vào phòng tắm. Ta nói, điều kiện của nhà sư đoàn trưởng Thạch thực sự quá tốt, đầu thập niên 90, được mấy nhà có máy nước nóng để tắm như nhà bọn họ chứ. Ít nhất, nhà An Thừa Trạch không có, hắn vô cùng hài lòng khi được sống ở đây.

https://thuviensach.vn

Hôm nay, giáo viên cho Thạch Nghị gấp đôi bài tập, may có An Thừa Trạch nên anh nghiêm túc làm xong hết. Làm xong anh còn định xuống tiểu khu luyện quyền, nhưng bị An Thừa Trạch kéo lại: “Chưa làm xong đề ôn tập và sách bài tập mà.”

Thạch Nghị mở to hai mắt: “Thầy có bắt làm đâu!”

“Ừ.” An Thừa Trạch bình tĩnh gật đầu, “Thầy không bắt, tôi bắt, cậu có làm hay không?”

“Tớ… làm!” Thạch Nghị đau khổ tiếp tục ngồi xuống bàn cùng An Thừa Trạch làm bài tập. Làm xong vẫn chưa hết đâu, còn phải đồ thêm hai trang chữ mẫu mới được thả ra, lúc này cũng vừa 8h.

Thời gian không đủ rồi, Thạch Nghị xuống lầu luyện quyền đến 9h thì bị An Thừa Trạch lôi về ngủ, 5h sáng mai còn phải dậy, nhất định phải ngủ đủ giấc.

“Ơ này…” Thạch Nghị nhìn An Thừa Trạch đang đi về hướng giường khách muốn nói lại thôi, cuối cùng mắt thấy An Thừa Trạch sắp đi mất, bèn cắn răng lên tiếng, “Giường tớ rộng lắm, hay ngủ chung đi, nếu không sáng sớm tớ dậy không nổi!”

Bản thân anh cũng thấy kỳ quái, rõ ràng thường xuyên bị ông ba đánh vẫn chẳng nghe lời, vậy mà có thể đám ứng mọi yêu cầu “hà khắc” của An Thừa Trạch, thấy hắn muốn đi còn luyến tiếc nữa chứ. Thạch Nghị nghĩ mình đã thích An Thừa Trạch nho nhỏ ngay từ phút đầu gặp mặt, chỉ tiếc không đi cùng đường nên chẳng thể gặp nhau, lần đầu tiên đi thi được xếp ngồi sau An Thừa Trạch anh còn vui vẻ không thôi, kết quả Tiểu Trạch không cho chép bài nên mới đâm ra ghét bỏ.

An Thừa Trạch tự lập từ bé, nào quen chung giường chung gối với người khác, càng ghét đôi chân kia của Thạch Nghị. Hắn lạnh lùng quét mắt qua

https://thuviensach.vn

bàn chân đã được ngâm sạch của nhóc đen nhẻm, hóa ra cũng sạch đấy, nhưng vẫn vô tình cự tuyệt: “Không được, cậu ngủ xấu tướng lắm, ngủ với cậu không ngon.”

Dứt lời, bỏ mặc Thạch Nghị một mình cào giường, còn mình trở về ngọt ngào say giấc. Kỳ thật, kiếp trước hắn chưa bao giờ yên giấc kể từ khi Liễu Như qua đời, Lâm Đức Tuệ biết khúc mắc trong lòng hắn nhưng chẳng biết làm sao. Trước mặt người khác, An Thừa Trạch phong quang vô hạn khiến kẻ thù hận đến nghiến răng, sau lưng lại phải dựa vào thuốc an thần mới có thể ép mình đi vào giấc ngủ, làm việc thâu đêm cũng không cần cà phê. Sau khi sống lại, có lẽ là vì cơ thể trẻ con và gặp lại Liễu Như, nên hắn có thể ngủ được, nhưng nửa đêm vẫn chìm trong đủ loại mộng mị hỗn loạn, thân thể trẻ con không chịu được những suy nghĩ lan man ấy. Nhưng đến nhà Thạch Nghị lại ngủ ngon hẳn, tối qua ngủ rất sâu, hôm nay có cảm giác vừa chợp mắt đã sáng, chuông báo thức vang lên hắn mới không cam nguyện bò dậy, mơ màng dòm ra ngoài cửa sổ. Hắn thế mà cần đồng hồ báo thức mới tỉnh lại, nên biết trước kia luôn tỉnh trước nửa tiếng.

Ngủ ngon khiến thần sắc An Thừa Trạch càng tốt hơn, chạy bộ buổi sáng cũng tràn trề sức lực. Thạch Nghị vẫn chẳng dậy nổi, anh đạp luôn đồng hồ báo thức xuống sàn, quấn thành một cục với chăn, mãi tới 7h khi An Thừa Trạch gọi mới tỉnh dậy.

“Sao không gọi tớ dậy, đã bảo 5h cùng tập thể dục mà!” Thạch Nghị vừa rời giường có chút cáu kỉnh, nghĩ đến An Thừa Trạch tập luyện nhiều hơn, sau này lợi hại hơn mình, liền buồn bực.

“Có giỏi thì tự mà dậy, bám giường còn nói ai.” Đêm qua An Thừa Trạch ngủ ngon, sáng nay tâm trạng vui vẻ, quyết định không so đo với Thạch Nghị, tùy tiện nói một câu rồi thôi.

Dè đâu Thạch Nghị nổi giận, nhảy dựng khỏi giường, đến ngồi cạnh An Thừa Trạch: “Nếu tớ thi vào top 10, tối phải ngủ chung với tớ, sáng sớm gọi

https://thuviensach.vn

tớ dậy!”

“Thi cuối kỳ xong là nghỉ hè rồi, cậu có chắc nghỉ hè cũng muốn dậy sớm thế không?” An Thừa Trạch sửng sốt trước hành vi tự tìm ngược của Thạch Nghị, ngủ chung với hắn có lực hấp dẫn thế sao, đến mức sẵn sàng hi sinh giấc ngủ sáng?

Quả nhiên Thạch Nghị đấu tranh một lát, cuối cùng vẫn kiên định gật đầu: “Phải, tớ nhất định phải luyện quyền từ sáng sớm để đánh thắng cậu trước mặt mọi người, chúng ta quyết đấu công bằng.”

À, hóa ra vì muốn luyện quyền buổi sáng nên mới hi sinh như vậy, đúng là không thể lay chuyển địa vị của ông vua con.

Còn tưởng Thạch Nghị muốn ngủ với mình nên mới trả giá lớn vậy chứ.

___

(1) Hắc Toàn Phong (Gió Lốc Đen): biệt danh của Lý Quỳ, một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết văn học cổ điển Trung Hoa “Thủy Hử”. Cùng với Lỗ Trí Thâm và Võ Tòng, Lý Quỳ là một trong những người khỏe nhất của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc, nhưng cũng là nhân vật lỗ mãng nhất ở Lương Sơn Bạc. Lý Quỳ dùng đôi rìu để triệt hạ kẻ thù. Dù bên ngoài lỗ mãng và hung hăng, Lý Quỳ rất mực trung thành và tín nghĩa. Lý Quỳ thường uống rượu rất nhiều và thường đánh bại kẻ thù khi đang say. Nhân vật Lý Quỳ có nhiều nét tương đồng với Trương Phi trong Tam Quốc Diễn Nghĩa của tác giả La Quán Trung. (wiki)

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 18

Đối với học sinh mà nói, tiểu học tỉnh có một thông lệ vô cùng thiếu đạo đức, trường nhà người ta chỉ tổ chức họp phụ huynh một lần sau mỗi đợt thi giữa kỳ, mà trường mình lại có đến hai lần, giữa kỳ một lần cuối kỳ một lần, nói hay ho là liên hệ mật thiết với quý phụ huynh. Nhưng đám học trò chỉ cảm thấy cả nghỉ đông lẫn nghỉ hè đều không được yên thân, chờ người lớn xử đẹp đi, các bạn trẻ à!

Nhưng sư đoàn trưởng Thạch nào được nghỉ nhiều, đã vậy còn phải dành thời gian cho dịp lễ tết và đoàn tụ với gia đình, mỗi năm có thể tham gia một lần trong bốn lần họp phụ huynh là tốt lắm rồi. Vốn lần này hắn không định tham dự, song lại bị câu nói "Đừng quên đi họp phụ huynh" đầy tự hào của con trai và chủ nhiệm lớp hấp dẫn, nên quyết định đi thử xem có chuyện gì.

Kết quả, lúc đến trường học và cầm phiếu điểm trên tay, Thạch Lỗi tức thì hóa đá như cái tên của hắn.

Thành thật mà nói, cho dù Thạch Nghị tiếp tục thi thố tệ lậu, đứng nhất khối từ dưới đếm lên hay trực tiếp nộp giấy trắng, hắn cũng chuẩn bị tâm lý thừa nhận rồi. Nhưng với thành tích hiện tại, sờ sờ trái tim, thời điểm đánh nhau cũng chưa đập nhanh vậy đâu. Dụi dụi mắt, chưa tới bốn mươi không đến mức lão thị đâu nhỉ? Sau khi xác định toàn thân mình đều khỏe mạnh, Thạch Lỗi rốt cuộc cũng tiếp nhận được cái kết quả hạng mười toàn khối, hạng ba trong lớp này!

Đây là lần tiên con mình thi giỏi đến thế, hắn, hắn phải làm sao đây? Sư đoàn trưởng Thạch dẫu đứng dưới mưa bom bão đạn cũng không hề nao núng, thế mà giờ chân lại khẽ run, hắn thấy mình sắp đứng hết nổi rồi, lập

https://thuviensach.vn

tức ngồi xuống, vững vàng đóng đinh trên ghế, không hề nhúc nhích, tạo dáng núi Thái Sơn. Dáng người thẳng băng hệt như một ngọn giáo, cực kỳ gương mẫu.

An Thừa Trạch tiếp tục đứng nhất như thường lệ, giáo viên chủ nhiệm cũng chẳng lấy làm lạ, chừng nào hắn tụt xuống hạng nhì mới đáng lo. Tuy nhiên, thành tích của Thạch Nghị khiến chủ nhiệm suýt lên cơn đau tim, tìm mọi cách xác nhận với các giám thị coi thi, mãi tới khi xác định Thạch Nghị không hề quay bài mới nghi ngờ dụi dụi mắt, lật bài thi ra, quả nhiên vừa nắn nót vừa sạch đẹp, một lời phê sai cũng không có, hạng mười toàn khối thật rồi.

Vì thế trong buổi họp phụ huynh, mấy bài thi của Thạch Nghị được mang ra làm gương, từ thành tích đến chữ viết, từ chữ viết đến bài thi, khen từ đầu tới đuôi, không sót chỗ nào. Cuối cùng còn quyết định mời sư đoàn trưởng Thạch lên trao đổi một chút kinh nghiệm giáo dục con cái và chia sẻ bí quyết thành công giúp học sinh kém trở nên xuất sắc với các vị phụ huynh khác.

Thạch Lỗi sửng sốt, lúc bảo hắn tới họp phụ huynh có nhắc gì tới chuyện phát biểu đâu! Hắn đã chuẩn bị tinh thần bị phê bình, sao lại bắt hắn phát biểu, thật là…

Thạch Lỗi bất đắc dĩ đứng trên bục giảng, trước kia nói chuyện với cấp dưới trong quân doanh chưa bao giờ luống cuống, hiện giờ đối mặt với ánh mắt mong đợi của một đám phụ huynh, sư đoàn trưởng Thạch cảm thấy mình đứng không vững nữa. Hắn dạy không được thì mặc kệ Thạch Nghị, nếu mang phương thức giáo dục sai lầm này nói cho các phụ huynh khác hại họ dạy hư con, vậy lại càng sai hơn.

Nhưng không nói không được, thế là sư đoàn trưởng Thạch hạ quyết tâm: “Giáo dục con cái phải dứt khoát và quyết tâm, tiếc con thì không bắt được

https://thuviensach.vn

sói (1), không nỡ cho roi vọt thì không có thành tích tốt. Trước khi tôi đã nói rõ với Thạch Nghị, nếu thi không tốt thì đánh gãy chân!”

Phụ huynh và giáo viên chủ nhiệm: “…”

Quá hung tàn, kinh nghiệm này hoàn toàn không đáng tham khảo.

Học sinh không có mặt trong buổi họp, Thạch Nghị lúc này hoàn toàn không biết ông ba nhà mình đang làm màu ầm ĩ cỡ nào, anh đứng trước cổng trường cầm phiếu điểm lắc lư trước mặt An Thừa Trạch một cách sung sướng: “Tớ thi được hạng mười toàn khối rồi, tối nay mình ngủ chung được chưa?”

Trong lòng An Thừa Trạch nảy ra một ý nghĩ quỷ dị, đánh giá Thạch Nghị từ trên xuống dưới một phen. Chỉ là một nhóc tiểu học 11 tuổi thôi, lông chưa mọc dài đâu, làm gì có chuyện biết nhiều thế được. Thế nhưng, cớ gì cứ khăng khăng đòi ngủ hài hòa với mình trên giường-đôi-có-hai-chăn vậy cà? Để đạt được thành tích tốt, khoảng thời gian này, Thạch Nghị hi sinh thì giờ chơi đùa, tan học về là lao vào học như điên, chương trình cấp một lại đơn giản, thành ra Thạch Nghị nước tới chân mới nhảy vẫn đạt kết quả tốt. Đương nhiên, đây cũng nhờ cái tính cố chấp với chuyện vụn vặt của Thạch Nghị, chỉ cần nhắm xong mục tiêu là lập tức xông về phía trước, chưa phá vỡ tường nam (2) tuyệt đối không quay đầu lại.

“Được rồi.” An Thừa Trạch nhún nhún vai, hắn trước giờ đều biết giữ lời, “Từ nay tôi ngủ với cậu. Nhưng trước đó, có phải cậu nên giải quyết vấn đề của mấy người kia không?”

Thạch Nghị quay đầu theo hướng ngón tay An Thừa Trạch, thấy Lâm Vạn Lý và Trình Phi dẫn hơn mười đàn em hùng hổ xông tới, quy mô khá lớn, tập hợp toàn bộ thủ hạ tâm phúc từ lớp một tới lớp năm trong trường, hơn nữa sắc mặt không vui cho lắm.

https://thuviensach.vn

“Phản đồ!” Lâm Vạn Lý lên tiếng trước, “Lâu lắm rồi không đi chơi với tụi này, còn biến thành học sinh xuất sắc, phản đồ!”

60% học sinh kém đều tập trung tại đây, dùng ánh mắt đối địch nhìn cựu-lão đại của họ. Không sai, từ lúc Thạch Nghị lọt vào top 10, chúng nó đã vứt bỏ lão đại này rồi. Trước đây, Thạch Nghị cũng từng một lần đạt thành tích tốt, nhưng vẫn cùng chúng nó chơi đùa chứ không hề bỏ mặc, thi xong còn tức khắc đi tìm tên cao to tính sổ, dẫn dắt chúng nó tiến thêm một bước trên con đường thống nhất toàn trường. Vả lại, thành tích kiểu ấy thỉnh thoảng cũng có đứa đạt được, cùng lắm là thành tích tốt trong lớp thôi mà, không gây chú ý nhiều lắm. Nhưng hiện tại, thành tích của Thạch Nghị quá tốt, còn vì học tập mà nghỉ chơi với chúng nó. Quan trọng nhất là, lão đại biến thành học sinh gương mẫu từ đầu tới đuôi, chơi cùng lão đại mà học hành chẳng ra gì căn bản không ngóc đầu nổi trước mặt người khác, thử hỏi làm sao chúng nó không căm giận Thạch Nghị cho được?

Nhất thời, bè lũ tiểu đệ đồng thời hô to “Phản đồ”, kháng nghị thành tích của lão đại.

An Thừa Trạch nhướn mày, vỗ vỗ vai Thạch Nghị: “Gắng lên anh bạn, tôi nấu sẵn cơm chờ cậu.”

Thạch Nghị: “…”

“Lão đại, có phải về sau anh muốn làm học sinh ngoan với mọt sách, không muốn làm lão đại nữa đúng không?” Lần này Trình Phi rốt cuộc cũng giành được quyền nói chuyện với lão đại trước Lâm Vạn Lý.

“Cái rắm!” Thạch Nghị bị lũ đàn em đang sốt ruột làm loạn tới mức muốn nhảy dựng lên, “Dù thành tích bố mày có tốt mấy thì cũng là lão đại của tụi mày, tao bảo từ chức lúc nào, đứa nào dám đá tao? Không phục thì chiến, gọt chết cả lũ bọn bay.”

https://thuviensach.vn

Lâm Vạn Lý bĩu môi: “Lão đại nói thật đi, anh đánh không lại An Thừa Trạch nên bị nó thu làm tiểu đệ rồi chứ gì?”

“Ai, ai nói tao đánh không lại!” Thạch Nghị hơi chột dạ, “Không phục thì lên đây, hôm nay phải dạy dỗ bọn bay một trận, mới bỏ mặc có mấy bữa mà bọn bay đã đòi nhảy lên nóc lật ngói rồi, muốn sa thải tao phải không?”

Vì vậy, vài đứa cao to tự nhận có thể làm lão đại nóng lòng muốn thử, dĩ nhiên đều bị Thạch Nghị đánh quay đơ hết. Chúng tiểu đệ bị uy phong của Thạch Nghị làm khiếp sợ, chẳng ai dám tiến lên nữa, nhưng vẫn có người không phục: “Thạch Nghị, có giỏi thì đánh với An Thừa Trạch một trận đi, anh thắng nó thì bọn này mới phục!”

Đứa lên tiếng là một đàn em hôm đó chứng kiến An Thừa Trạch quăng Trình Phi với Lâm Vạn Lý thành một cục, cũng coi như là tâm phúc của Thạch Nghị, khiến anh vừa nghe liền tức xì khói. Đang định túm người cho ăn đòn, An Thừa Trạch tưởng đã đi lại xuất hiện đằng sau Thạch Nghị, vỗ lưng anh: “Đánh một trận đi.”

Người Thạch Nghị hơi cứng lại, thời gian gần đây anh đã lĩnh hội sâu sắc thân thủ của An Thừa Trạch, quả thực rất mạnh, không cách nào thắng nổi, cũng không phải khiêm tốn mới nói thế. Có lẽ dựa vào sức mạnh có thể khống chế hắn, nhưng An Thừa Trạch cho mình cơ hội ấy sao?

Nhưng bấy giờ thủ hạ đã hô hào đòi đánh ngã An Thừa Trạch, anh chính là lão đại của tụi em vân vân, Thạch Nghị thật sự không đánh không được.

An Thừa Trạch cười cười, dạo này hắn cao hơn chút, nhưng chưa mất vẻ tròn trịa của trẻ con, nụ cười đọng trên gương mặt rạng rỡ nhờ được ngủ ngon, quả là càng ngắm càng yêu. Thạch Nghị nhìn nhìn, cảm thấy mình nên đấu với Tiểu Trạch một trận, nhưng chẳng hiểu sao nhìn An Thừa Trạch như vậy lại khiến lòng anh ngứa ngáy, ngứa tới mức muốn phân thắng bại với hắn.

https://thuviensach.vn

Thế là đánh, hai người đánh vô cùng ngoạn mục, đứa chậm tiêu nhất trong lũ đàn em chung quanh cũng có thể nhìn ra những quyền cước kia mà dính vào người mình thì nhất định rất đau. Thạch Nghị rất mạnh, An Thừa Trạch lại càng không yếu, người tới người đi cực kỳ lợi hại. Trận quyết đấu ngang tay rốt cuộc cũng chấm dứt khi An Thừa Trạch không tránh thoát một quyền của Thạch Nghị, kế tiếp trúng một chiêu trong năm chiêu liên hoàn, kết quả An Thừa Trạch bị Thạch Nghị đánh ngã trên đất, xem như thua cuộc.

“Hay, hay quá! Thạch lão đại giỏi quá!” Chúng tiểu đệ không đề cập tới việc khai trừ lão đại nữa mà la hét tưng bừng, Lâm Vạn Lý với Trình Phi một lần nữa tặng Thạch Nghị ánh mắt sùng bái vì đã báo thù cho chúng nó.

An Thừa Trạch bị thương, khóe miệng hơi sưng, hắn đẩy Thạch Nghị ra, phủi bụi bặm trên người, vẫn bình tĩnh như cũ: “Tôi về đây.”

Học sinh giỏi vĩnh viễn không nhập hội với những đứa này được, Thạch Nghị bị các đàn em vây quanh, đoạt lại được ngai vàng lão đại, nhưng tâm trạng chẳng mấy vui vẻ. Chơi đùa mà đầu óc cứ nghĩ đâu đâu, thành ra mọi người đành tan cuộc sớm, trên đường về gặp Thạch Lỗi đang quay lại đơn vị. Chả mấy khi sư đoàn trưởng Thạch dịu dàng xoa đầu con trai, bảo tới hè sẽ thu xếp thời gian cho anh đi học kỹ xảo đấu vật phức tạp hơn, ấy vậy mà Thạch Nghị cũng chẳng vui.

Về nhà thấy An Thừa Trạch đang chờ cơm, khóe miệng có vết thương nhẹ do bị mình đánh, anh rốt cuộc nhịn không được phải hỏi: “Hồi nãy cậu nhường tớ đúng không?”

“Không có.” An Thừa Trạch dứt khoát phủ nhận, “Tôi yếu hơn cậu, không đứng lâu được nên mới không tránh thoát, thế nên ngày nào cũng dậy sớm tập thể dục đó thôi.”

https://thuviensach.vn

Thạch Nghị nhòm cả buổi không bắt được nửa điểm sơ hở, cuối cùng cũng vui lên. Anh có chút xấu hổ khẽ đụng vào khóe miệng An Thừa Trạch, cúi đầu bảo: “Xin lỗi, tớ lỡ tay, cũng tại đám nhóc kia, bữa nào rảnh tớ đập cho mỗi thằng một trận.”

“Tôi thấy mà.” An Thừa Trạch gật đầu, hắn có thể bao dung với Thạch Nghị, nhưng không bao dung với lũ gây rối kia được, “Tới hè nhớ đánh đó.”

Thạch Nghị gật đầu, cực kỳ thiếu tình đại ca, cứ như vậy dồn tương lai của các tiểu đệ vào con đường bi kịch. Anh còn hưng phấn vì một chuyện khác: “Ba tớ bảo nghỉ hè đến chỗ ổng ở một thời gian để học đấu vật, tới lúc đó không cần dùng sức mạnh vẫn thắng được cậu.”

“Được, nhớ nhẹ tay nha.” An Thừa Trạch sờ khóe miệng, khí lực của Thạch Nghị thật sự không nhỏ, tương lai lâu dài chỉ e càng khó lường.

“Hắc hắc.” Thạch Nghị ôm chén cười ngu.

Tận đến giờ ngủ vẫn ngây ngô nhìn An Thừa Trạch, thấy Tiểu Trạch mặc áo ngủ ôm chăn gối tới ngủ chung, thân thể bỗng dâng lên một niềm hạnh phúc khó tả, đặc biệt sung sướng. Anh vui vẻ tiến vào mộng đẹp, chỉ cảm thấy đêm nay ngủ ngon vô cùng, nhưng sáng sớm khi An Thừa Trạch gọi dậy, sao mình lại ôm chăn gối nằm dưới sàn vậy ta? Mông còn đau đau như bị đạp nữa chứ.

An Thừa Trạch bị đạp tỉnh tám lần trong đêm làm như không có gì mà rời giường gấp chăn, ý là tại Thạch Nghị ngủ xấu tướng nên tự lăn xuống, tuyệt đối không phải hắn đá.

—

(1) Tiếc con thì không bắt được sói: câu này hắn là của người Mông Cổ trên thảo nguyên. Mông Cổ thống trị Trung Quốc gần một trăm năm. Người

https://thuviensach.vn

Mông cho trẻ con mạo hiểm vào hang sói, một là, hang sói chật, trẻ con mới chui lọt, hai là rèn luyện lòng can đảm. Nếu người Mông o bế trẻ con như người Hán thì dân tộc Mông lụn bại từ lâu. Vậy nên trẻ con Mông Cổ lớn lên đứa nào cũng dũng mãnh.

Ý cả câu là, muốn đạt được mục đích thì phải trả giá xứng đáng. (maxreading)

(2) Tường nam: ý chỉ tường xây làm bình phong ở cổng, là kiến trúc truyền thống của TQ dùng để chắn tầm mắt người ngoài. Đại môn (cửa lớn) bên Trung Quốc thường xây dựng ở phía nam, vào thời trước, bên ngoài cổng lớn của những gia đình thế lực đều có tường bình phong, cho nên lúc ra ngoài sẽ đi vòng sang trái hoặc phải, đi thẳng sẽ đâm đầu vào tường nam!

Chưa đụng tường nam không quay đầu: ví von cho hành động cố chấp, không chấp nhận ý kiến phản đối của người khác. (baike)

2696811751882681212

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 19

Thạch Nghị muốn ngủ chung với An Thừa Trạch là vì cô đơn. Thuở ấu thơ, những đứa trẻ khác đều lớn lên bên cha mẹ, nhưng anh khi còn bé luôn xem ba mình như người xa lạ, và cũng từng được mẹ yêu thương. Nhưng đoạn ký ức ấy quá ngắn ngủi và hư ảo, Thạch Nghị nhỏ tuổi chẳng thể nào nhớ rõ.

Ở trường gây sự đánh nhau và thu đàn em để mưu cầu chút niềm vui, nhưng đàn em nào phải anh em. Trong khoảng thời gian An Thừa Trạch ở nhờ nhà họ Thạch, người vui nhất chính là Thạch Nghị. Hóa ra có người cùng ăn cơm, cùng đi học và làm bài tập lại hạnh phúc đến thế. Đương nhiên, Thạch lão đại tuyệt đối sẽ không thừa nhận bản thân cô độc, anh một mực bảo rằng muốn An Thừa Trạch gọi mình dậy nên mới ngủ chung.

Nhưng lúc thực sự nằm chung rồi, Thạch Nghị vô cùng hưng phấn. Có thể đắp chăn bông tán gẫu về những chuyện phát sinh trong ngày, than phiền về ông ba vừa ác ôn vừa kẹt xỉ, hạng mười toàn khối mà không cho phần thưởng, chẳng qua là mấy mẩu chuyện vụn vặt đời thường, nhưng lại là những hồi ức ngắn đáng trân trọng của Thạch Nghị. Từ khi cha mẹ ly hôn, chưa từng có ai dỗ anh đi vào giấc ngủ. Thỉnh thoảng sư đoàn trưởng Thạch cũng về nhà ở, nhưng hắn áp dụng phương thức giáo dục dành cho nam tử hán, đời nào đi kể chuyện cho con trai trước khi ngủ.

Thế nên tối hôm sau, lúc Thạch Nghị chẳng biết xấu hổ đòi An Thừa Trạch kể lại mấy cuốn truyện hắn thường đọc, tốt nhất là Tam Quốc Diễn Nghĩa, Phong Thần Bảng, Tây Du Ký (1) linh tinh, An Thừa Trạch chỉ biết nghẹn họng trân trối. Tên này mười một tuổi hay một tuổi vậy trời? Hắn với Lâm Đức Tuệ không có con cái, trước nay chưa bao giờ kể chuyện dỗ con nít

https://thuviensach.vn

ngủ. Nom Thạch Nghị ra dáng tiểu đại nhân tự lập thế cơ mà, sao lại thích nghe kể chuyện cơ chứ?

Sửng sốt thì sửng sốt, trước ánh mắt lóng lánh như hai viên kim cương đen của Thạch Nghị, An Thừa Trạch qủa thực không nỡ từ chối. Nhân tiện nói luôn, thói quen săn sóc này được tạo thành từ đời trước, An Thừa Trạch vốn là người quan sát tỉ mỉ, lòng tin mảnh như sợi chỉ, chỉ cần người bên gối hơi nhăn mày là hắn lập tức phát hiện Lâm Đức Tuệ có vấn đề ngay. Nhưng hễ Lâm Đức Tuệ đưa ra yêu cầu, hắn sẽ nghĩ cách thực hiện cho bằng được. Hiện tại, Thạch Nghị đang nằm cạnh hắn là một nhóc con đáng yêu, lại quen thiên y vạn thuận với người bên gối, cộng thêm gần đây luôn lơ đãng nhớ tới những hành động nhìn như xa cách thực ra là quan tâm của Thạch Nghị tại quân doanh trong quá khứ, thành ra hắn không cách nào cứng rắn với đứa bé thiếu thốn tình thương Thạch Nghị được.

Nghĩ một lát, hay là kể Tam Quốc cho Thạch Nghị nghe đi, có không ít mưu lược nhiệt huyết, rất thích hợp với bé trai. Thế là mỗi ngày Thạch Nghị đều chìm vào cõi mộng trong chất giọng trong trẻo chưa tới kỳ vỡ giọng của An Thừa Trạch, phải nói là hạnh phúc đến mức mũi xì bong bóng.

Đáng tiếc, tiệc vui chóng tàn, Tam Quốc mới kể đến Tam anh chiến Lữ Bố, Thạch Nghị đã phải đi học đấu vật, đại khái khoảng một tháng không về nhà. Đồng bọn nhỏ duy nhất đi vắng, An Thừa Trạch ở nhà họ Thạch cũng không hay lắm, liền thu dọn đồ định về nhà mình.

Thạch Nghị bắt đầu nôn nóng, chẳng dễ gì nhận được một em trai (?) vừa dễ thương vừa nghe lời, còn biết kể chuyện, mới ở vài ngày đã muốn tách ra. Lúc này, Thạch Nghị thông minh đột xuất, anh nghĩ kĩ rồi, do Liễu Như với Thạch Lỗi đều không có nhà nên mới cho hai đứa ở với nhau, nhưng giờ mình lại đi, An Thừa Trạch về nhà, một tháng sau mình về, An Thừa Trạch chưa chắc sẽ trở lại nhà mình. Lý do rất đơn giản, ở một mình nguyên tháng còn được, những ngày kế tiếp có xá gì.

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên trong đời, Thạch Nghị luôn coi lời ba mình là mệnh lệnh rốt cuộc cũng làm ra một việc xưa nay chưa từng có với anh, nhưng với những đứa trẻ khác chỉ là chuyện thường ở huyện — khóc lóc om sòm.

Thạch Lỗi tới đón con đi, kết quả Thạch Nghị đứng dưới lầu nhìn An Thừa Trạch một lúc, rồi ôm ghì cột điện không chịu đi!

Sư đoàn trưởng Thạch chả hiểu mô tê gì, vừa thuần thục vừa đẹp trai rút dây lưng ra, chỉ vào Thạch Nghị, hỏi: “Mày suốt ngày khóc lóc đòi học đấu vật, giờ ba khó lắm mới có cơ hội đưa mày đi, vậy mà mày còn quậy cái gì, không đi cũng phải đi!”

“Con đi!” Thạch Nghị ôm cột điện nói, “Con chắc chắn đi, nhưng ba phải đồng ý chuyện này con mới đi!”

“Mày lại nghĩ ra trò quỷ gì nữa!” Thạch Lỗi càng mờ mịt, nếu muốn đi thì sao lại bày ra cái bộ dáng đánh chết không đi này?

“Con đi thì Tiểu Trạch làm sao.” Thạch Nghị rốt cuộc cũng thốt ra mục đích chính, “Tới lúc đó chỉ còn mình cậu ấy, chân tay cậu ấy nhỏ xíu thế kia, không an toàn chút nào.”

“Tiểu Trạch có thể ở nhà mình mà.” Thạch Lỗi nghĩ vô cùng đơn giản, “Tiểu khu này rất an toàn, ngày nào bảo mẫu cũng đến, có gì không ổn bác ấy sẽ báo cho ba biết.”

Thạch Nghị hết biết nói gì, ông ba cao lớn hơn mình thế mà suy nghĩ còn chẳng thấu đáo bằng mình.

“Con không ở nhà, Tiểu Trạch còn ở nhà mình được sao? Cậu nhất định phải về nha. Con mặc kệ, nếu ba không đưa Tiểu Trạch theo cùng, đêm nay con ngủ luôn ở đây cho mà biết.” Thạch Nghị ôm cột bảo.

https://thuviensach.vn

An Thừa Trạch ra tiễn giật giật khóe miệng, hắn thật không ngờ Thạch Nghị coi mòi cũng biết để ý đến thế, cộng thêm trí tuệ… Được rồi, nói trí tuệ thì hơi quá, cùng lắm là thằng bé này cuối cùng cũng biết lợi dụng đặc quyền của trẻ con thôi.

Thạch Lỗi bấy giờ cũng hơi sốt ruột: “Tiểu Trạch, con muốn về nhà thật hả?”

An Thừa Trạch ngẫm lại rồi gật đầu, dù Thạch Lỗi có nhiệt tình đến mấy cũng chẳng phải người thân hay bạn cũ của mình, hắn không nên ở một mình tại nhà Thạch Lỗi. Thạch Nghị thì khác, hắn có thể lấy tư cách bạn học để đến sống với đứa nhóc Thạch Nghị ở nhà một mình, hai đứa trẻ chăm sóc lẫn nhau. Mà Thạch Nghị đi rồi, thì dẫu hắn ở nhà trệt có nguy hiểm chăng nữa, nhưng đến nhà Thạch Lỗi vẫn không danh chính ngôn thuận. Đành rằng chỉ có mình hắn thì còn mặt dày ở tiếp được, nhưng Liễu Như là bà mẹ đơn thân, không tránh được lời ra tiếng vào của người ngoài.

“Ba, cho Tiểu Trạch theo mình đi.” Thạch Nghị năn nỉ.

“Nhưng mà…” Thạch Lỗi gãi gãi đầu, “Lần này con được vào quân doanh là do có đợt huấn luyện hướng đạo trong quân đội dành cho trẻ con từ 12 đến 15 tuổi, đến lúc đó tất cả sẽ được huấn luyện chung. Con 11 tuổi rưỡi, nhưng cao lớn khỏe mạnh nên được đặc cách, còn Tiểu Trạch thì…”

Thạch Lỗi-cao to-cường tráng nhấc cánh tay gầy nhỏ của An Thừa Trạch ước lượng, thở dài, không thốt được lời nào.

Thạch Nghị ngắm vóc dáng thấp bé của An Thừa Trạch, cũng trầm mặc, chậm rãi trượt khỏi cột điện, ngoan ngoãn đứng bên Thạch Lỗi, vẻ mặt tràn đầy uể oải.

An Thừa Trạch: “…”

https://thuviensach.vn

Đúng là hắn rất muốn về nhà lập kế hoạch cho yên tĩnh, cả ngày bị Thạch Nghị quấn lấy khiến hắn có cảm giác mình sắp biến thành học sinh tiểu học chính hiệu rồi, IQ còn đỡ, song EQ lại tụt xuống với tốc độ 300000 km/s. Nhưng giờ bị người ta coi thường thế này, hắn thấy mình nên đi huấn luyện một thời gian.

Kiếp này An Thừa Trạch không định đi quân sự nữa, hắn sẽ thi vào đại học kinh tế tài chính hàng đầu cả nước để bù đắp cho tiếc nuối của kiếp trước. Tuy khi ấy, những sinh viên tài cao kia đều phải làm công cho hắn, nhưng những kỷ niệm của bốn năm đại học không phải địa vị và tiền tài có thể thay thế được. Thế nhưng, trước tiên cứ dùng danh nghĩa hướng đạo để rèn luyện thân thể, tôi luyện chút ý chí cũng chả sao. Dầu sao hiện giờ cũng đang nhàn rỗi, bị mắc kẹt trong thời kỳ phải giấu nghề, hết thảy kế hoạch đầu tư tối thiểu phải chờ tới lúc có chứng minh thư… Hoặc khi cao lên, thoạt nhìn giống người đã có chứng minh nhân dân.

“Chú Thạch,” An Thừa Trạch ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, “ở nhà một mình con sợ lắm, con cũng muốn đi huấn luyện nữa. Thân thể con quá yếu, cần rèn luyện mới cao lên được ạ.”

Nghe hắn nói vậy, Thạch Lỗi liền do dự. Bị dìm trong ánh mắt chờ mong của con trai, hắn rốt cuộc cũng vỗ đùi: “Được, cứ đi theo chú.”

Bí quá thì nhờ chiến sĩ phụ trách huấn luyện chú ý tới Tiểu Trạch một chút, thằng bé nhỏ người tuổi cũng nhỏ, có quan tâm đặc biệt thì mấy đứa khác cũng không nói được gì, muốn làm biếng à, vậy lùn như người ta đã nhé. Chủ yếu là Liễu Như đã giao phó con trai cho hắn, nếu bỏ mặc An Thừa Trạch một tháng này, Thạch Lỗi cũng áy náy lắm.

Vì thế, An Thừa Trạch thu dọn hành lý xong liền lên xe Thạch Lỗi.

Dọc đường đi, Thạch Nghị kích động như khỉ, tung tăng nhảy nhót không chịu yên. Thạch Lỗi biết con mình được đến quân doanh nên hưng phấn,

https://thuviensach.vn

nên không bắt anh ngồi im. Ngẫm lại cũng tự hào, con nhà người ta đến hè chỉ ước được ở nhà chơi, Thạch Nghị lại liều mạng tự tìm khổ, rất có phong phạm của ba nó, hổ phụ vô khuyển tử, sư đoàn trưởng Thạch lấy làm kiêu hãnh.

Người thứ hai có thể ngăn Thạch Nghị làm loạn là An Thừa Trạch lại đang mải chìm đắm trong hồi ức kiếp trước, trí nhớ về hai năm đi lính vẫn mơ hồ như vậy, chỉ ấn tượng mỗi việc Thạch Nghị từng dạy mình đấu vật. Ngược lại, những sự kiện xảy ra sau khi giải ngũ lại cực kỳ rõ ràng, thành ra hắn không vui cho lắm.

Nguyên đoạn đường cứ thế trôi qua với Thạch Nghị mắc chứng tăng động và An Thừa Trạch trầm lặng. Đơn vị đóng quân tại ngoại thành tỉnh lỵ, tuy Thạch Lỗi là sư đoàn trưởng, nhưng cả sư đoàn không thể tập trung hết ở tỉnh lỵ, các chi đội còn lại đều trú ở huyện khác, nơi này chỉ có một lữ đoàn. Giờ mới đầu thập niên 90, qua hai mươi năm nữa, cả tỉnh Kiến chỉ còn một lữ đoàn.

*sư đoàn là một đơn vị có quy mô tương đối lớn trong quân đội, nhỏ hơn quân đoàn, và thường có khoảng mười ngàn đến hai mươi ngàn lính. Trong lục quân các nước, một sư đoàn bao gồm các trung đoàn hay các lữ đoàn.

An Thừa Trạch với Thạch Nghị được sắp xếp ở ký túc xá tân binh, tám người một phòng. Nhóm hướng đạo bao gồm ba mươi học sinh đến từ các trường học khác nhau, chêm thêm hai người họ nữa là ba mươi hai người, vừa đủ bốn phòng.

Bọn họ tới hơi trễ, tất cả giường dưới đều bị chiếm hết. Thạch Nghị nhíu mày, nói với một tên cao to trước cửa sổ: “Anh, qua giường kia ngủ đi, gường này tôi bao.”

Dương Phong sợ ngây người, hắn từ nhỏ trổ mã rất tốt, thân cao bẩm sinh, mới mười lăm đã cao 1m75 bằng An Thừa Trạch đời trước. Dù Thạch Nghị

https://thuviensach.vn

có phát dục tốt mấy chăng nữa, mười một cao 1m65 đã là cực hạn, mới vào cửa đã khiêu khích người mạnh mẽ cao lớn nhất phòng, bỏ qua ba tên mười ba 1m65, hay đấy, nhưng độ khó hơi cao. Dương Phong lướt qua mười cm chênh lệch nhìn xuống Thạch Nghị, không thể nào tin nổi.

Ở ký túc xá, nếu không được sắp chỗ nằm cụ thể, đương nhiên đa số trẻ con đều thích nằm giường dưới, đôi khi cũng có đứa thích giường trên. Nhưng thường những đứa nhỏ gầy mới bị đoạt giường, hiện tại Thạch Nghị trực tiếp chọn đứa bự con nhất chắc chắn là do quen thói làm lão đại, đầu tiên phải cắn thẳng thủ lĩnh ba gai trước, mấy đứa còn lại tự nhiên sẽ dễ bảo.

Thạch Nghị đặt hành lý của An Thừa Trạch lên giường Dương Phong: "Tiểu Trạch, từ nay cậu ngủ đây, anh ngủ giường trên, hai ta vẫn nằm chung."

An Thừa Trạch: "…"

Hắn cảm nhận được tấm lòng che chở, nhưng hóa ra trước giờ cái gọi là bảo vệ của Thạch Nghị chính là nỗ lực kéo cừu hận cho hắn sao?

___

(1) Tam Quốc Diễn Nghĩa: tên gốc Tam quốc chí thông tục diễn nghĩa, là một tiểu thuyết lịch sử Trung Quốc được La Quán Trung viết vào thế kỷ 14 kể về thời kỳ hỗn loạn Tam Quốc (190-280) với khoảng 120 chương hồi, theo phương pháp bảy thực ba hư (bảy phần thực ba phần hư cấu).

Tam anh chiến Lữ Bố là trận đọ sức trực tiếp nổi tiếng giữa Lữ Bố chống lại ba anh em Lưu Quan Trương (Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi).

Phong Thần Bảng: còn gọi là Phong Thần Diễn Nghĩa, là một tác phẩm văn học dạng tiểu thuyết thần quái viết bằng tiếng Trung vào thời nhà Minh, bao gồm 100 hồi.

https://thuviensach.vn

Là một bộ tiểu thuyết được viết lại trên cơ sở cuốn Vũ Vương phạt Trụ bình thoại in đời Nguyên, rồi nhào nặn tư liệu lịch sử với thần thoại, truyền thuyết và tôn giáo mà thành, Phong thần diễn nghĩa xoay quanh việc suy vong của nhà Thương và sự nổi lên của nhà Chu, lồng vào đó là vô số thần thoại, truyền thuyết Trung Hoa, bao gồm các thần, tiên, yêu quái v.v. Trong chừng mực nào đó, Phong thần diễn nghĩa mô tả cuộc sống của người Trung Hoa đương thời, nơi tôn giáo có một vai trò lớn trong cuộc sống hàng ngày. (wiki)

Tây Du Ký: ai không biết đi đập đầu vào gối đi :v

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 20

Tình tiết phát triển không có gì bất ngờ, Thạch Nghị và Dương Phong đấu nhau một chết một còn. Đều là thiếu niên thời kỳ nổi loạn, hormone dư thừa, thể lực quá mức dồi dào, cả hai còn là người đã quen đứng đầu, dù không ở chung phòng và xảy ra sự kiện chiếm giường, hai người sớm muộn gì cũng đánh nhau. Đây chính là quy luật "vua không gặp vua".

*vua không gặp vua: đại khái giống câu "một núi không thể chứa hai cọp"

Thạch Nghị có thể hạ gục tên cao to cùng trường, mà lại đấu ngang với Dương Phong, nhưng sắc mặt Dương Phong cực kỳ kém.

Bảo là hướng đạo do trường học chọn ra, nhưng học sinh bình thường nào chịu được kiểu khổ luyện khép kín trong quân đội. Thế nên, phần lớn người tham gia toàn là con cháu gia đình quân nhân. Tuy cha mẹ Dương Phong chỉ là nhân viên công chức phổ thông, nhưng ông nội đã từng cầm súng, bác cả ở thành phố Đại Liên (1) cũng là một trong những đại tá hải quân xuất sắc nhất, từ nhỏ Dương Phong đã ở đó chơi đùa đến lớn và có tiếng là tiểu Trương Thuận (2). Dù bản lãnh trên mặt đất không bì kịp dưới nước, song hắn cũng là con cua nghênh ngang nhất nhì trong trường, ai ngờ đến đây lại không phân thắng bại với một thằng nhóc tiểu học 11 tuổi chứ? Xét theo tuổi tác, ngang nhau nghĩa là Dương Phong không bằng người ta.

Tuy nhiên, theo quan điểm "ba lão đại, mình lão nhị" của Thạch Nghị, đừng nói Dương Phong 15 tuổi 1m75, cho dù 25 tuổi 1m90 anh cũng không phục, giờ lại không tóm được tên ba gai này, trong lòng đang nghẹn một bụng lửa giận.

https://thuviensach.vn

Dưới tình huống song phương đều ôm lửa giận, chiêu thức đánh ra rất tiêu chuẩn, tuy cả hai chỉ là trẻ con, nhưng đánh qua đánh lại cũng khiến người xem hoa cả mắt. Hai hướng đạo sinh còn lại cũng được người lớn dìu dắt tới lớn, khó tránh khỏi mặc cảm, hơn nữa trong lòng mỗi người đã xác định lão đại cho riêng mình. Duy chỉ có An Thừa Trạch dứt khoát không thèm nhìn hai con trâu đực ẩu đả, thản nhiên sắp xếp hành lý.

Trong bộ đội làm sao cho phép mấy đứa nhóc đánh đến long trời lở đất, chẳng bao lâu sau, chính trị viên Phạm Minh phụ trách nhóm hướng đạo đã chạy tới, cho mỗi đứa một quyền quật ngã hết cả hai. Sư đoàn trưởng Thạch biết rõ điểm đức hạnh này của con mình, nên cử người có thành tích đấu vật tốt nhất lữ đoàn là Phạm Minh đến bắt tráng đinh và giám hộ mấy đứa nhỏ một tháng, một là trông nom thằng con không nghe lời, hai là muốn giữ thầy.

“Làm gì đây, quân đội còn chưa bắt đầu, hôm nay mới báo cáo xong đã đánh nhau, muốn bị kỷ luật hả!” Nhìn hai tên nhóc mặt mũi bầm dập bị người ta kéo ra còn cố tiến lên túm nhau, Phạm Minh đoán một tháng nhân sinh sắp tới của mình sẽ vô cùng đen tối.

“Chuyện gì thế này, tại sao lại đánh nhau! Dư thừa sức lực thế thì dọn cầu tiêu một tuần đi!” Phạm Minh chả cần hỏi ai đầu têu, ai gây sự, ai chịu trách nhiệm, ở đây chỉ nói kỷ luật, cứ hễ đánh nhau là phạt hết.

“Dạ, xin lỗi…” Trong phần đông những cổ họng vịt đực đang trong kỳ vỡ giọng, đột nhiên xuất hiện một chất giọng trong trẻo, “Là lỗi của em.”

Phạm Minh nghe tiếng nhìn qua, chỉ thấy một đứa trẻ thân bốn khúc trắng nõn như đầu hành, chẳng khác gì kim đồng ngọc nữ trong tranh. Thằng bé dựa vào giường, trong mắt đong đầy nước: “Là lỗi của em, em không nên ở giường dưới, đáng lẽ em phải nghe lời anh cao cao qua giường trên bên kia ngủ, em không nên ỷ lại vào anh Thạch, hu hu…”

https://thuviensach.vn

Kỹ năng diễn xuất của lão yêu tinh mấy chục tuổi cực kỳ xuất chúng, đã quen bán manh với Liễu Như, giả bộ non nớt phải nói là hạ bút thành văn không cần bản nháp, không chút áp lực tâm lý lật ngược phải trái trắng đen. Dương Phong và mấy đứa cùng phòng sợ đớ người, rõ ràng hắn mới là nạn nhân, sao nhóc con này dám khai man tình hình chiến đấu? Thạch Nghị cũng hơi khó hiểu, tạm thời không rõ chuyện gì xảy ra, đương nhiên không phải vì kỹ năng diễn xuất An Thừa Trạch, mà do tiếng anh Thạch giòn tan kia. Mịa nó, hạnh phúc đến mức muốn phiêu theo gió luôn rồi này, trên người chả thấy đau gì cả!

Phạm Minh quét mắt qua hai cái giường, phát hiện giường dưới đã xếp chỉnh tề vài bộ quần áo vừa nhìn đã biết là của bé lùn, ngoài ra còn có vài món đồ bị ném lung tung, túi hành lý của Dương Phong đè lên trên, mà giường trên lại lòi ra nửa đoạn tay áo của Dương Phong thay ra lúc mới vào.

Trong nháy mắt, Phạm Minh ngỡ đã nhận ra "chân tướng", một tay nhấc túi hành lý của Dương Phong lên giường trên, tiện chân đá mông nhóc cao to: "To đầu còn đi bắt nạt con nít, không biết xấu hổ hả, cậu ngủ ở trên đi!"

Dương Phong quả thực muốn phun lửa: "Mẹ kiếp, đây mới là giường em, nhóc con này chuyển chỗ lúc nào ấy, tụi bay nói coi, đây là giường ai?"

Chỉ có hai đồng bọn chính nghĩa, nhưng chưa kịp mở miệng, An Thừa Trạch đã ôm mấy bộ quần áo đến dựa vào trước cửa sổ: "Đây là chỗ nằm của anh cao cao, em không nên chiếm chỗ, anh cao cao đừng nổi nóng, em lập tức…"

Được rồi, An Thừa Trạch trước tiên bày ra dáng vẻ bị Dương Phong "hung ác" ép "nói dối", dù các tiểu đồng bọn còn lại có chính nghĩa nói ra sự thật, thì cũng bị xem thành nạn nhân bị đe dọa. Dương Phong mắc một búng máu trong cổ họng, phun không được nuốt chẳng xong, sắp nghẹn chết rồi. Thực ra, hắn không quan tâm ngủ dưới hay trên, nhường cho nhóc con thoạt

https://thuviensach.vn

nhìn rất khiến người thích này cũng được, nhưng phải là hắn tự nguyện, chứ không phải bị Thạch Nghị bắt ép, cũng không phải bị An Thừa Trạch vu khống chỉ hươu bảo ngựa. Mẹ kiếp, thằng nhỏ trông đáng yêu thế mà xấu xa, quần áo hắn bị mang lên giường trên từ lúc nào vậy, còn quần áo của nhóc thúi này xếp xong từ khi nào?

An Thừa Trạch bình tĩnh bày tỏ rằng, hiểu được cách nắm bắt thời cơ mới làm được việc lớn, hai đứa nhóc đánh lộn chắc chắn sẽ dẫn chính trị viên đến, dĩ nhiên phải tranh thủ thời gian sắp xếp cho tốt, đứng đó nhìn hai con bò húc nhau làm gì? Vô nghĩa. Nhưng nói thật, hắn cũng chẳng muốn dùng thủ đoạn này để tranh chỗ nằm với con nít, chẳng qua Thạch Nghị đã lên tiếng, vậy chỗ nằm nhất định phải là của bọn họ. Đối nội có thể âm thầm trừng phạt hành vi gây thù chuốc oán của Thạch Nghị, nhưng đối ngoại phải giữ vững trong sạch cho người nhà mình.

An Thừa Trạch bao che khuyết điểm hết nói nổi, đời trước yêu ai yêu cả đường đi lối về, đành rằng không ưa Lâm Đức Cửu, nhưng nể mặt Lâm Đức Tuệ nên cũng giúp hắn giải quyết không ít rắc rối, chỉ riêng nợ bài bạc đã trả giúp bảy tám lần! Đối đãi với giặc còn thế, khỏi nói Thạch Nghị đã sớm được hắn nhét dưới cánh của mình.

Xem ra đời này Dương Phong phải nuốt uất ức mà sống rồi, Phạm Minh nào có tâm tư nghe cái tên đang toàn thân phừng phừng lửa giận này nói nhảm, trực tiếp áp dụng chính sách đàn áp, bắt Dương Phong ra kia nằm, còn hai người vẫn bị phạt dọn WC bảy ngày. Cơ sở thiết bị trong nơi đóng quân ở tỉnh Kiến không tồi, được ở khu ký túc xá, bên trong có WC, nhưng chỉ mở vào ban đêm, mà mỗi tầng lại chỉ có một cái phục vụ cho 20 phòng gồm hơn trăm người. Dù chỉ dùng WC vào buổi tối, song hương vị cũng khá nồng nàn, đi vào xả một lát đã ám mùi cả người, miễn bàn đến chuyện quét dọn, đã thế còn phải dọn toàn bộ sáu tầng nữa chứ.

Đêm đó, hai người vác một thân hôi hám lượn về phòng, Thạch Nghị muốn sáp đến giường An Thừa Trạch tán gẫu, kết quả bị đạp xuống, đành phải bịt

https://thuviensach.vn

mũi đi tắm, Dương Phong cũng thế. Lúc đi dọn nhà xí, mỗi đứa đều được phân phần mình không thấy mặt nhau, nhưng lại tắm cùng nơi. Nếu không phải Phạm Minh sợ hai đứa đánh nhau trong nhà tắm dẫn đến trượt chân tổn thương xương cốt nên một mực theo dõi, chỉ e nhị vị đã lao vào nhau.

Về phòng thì An Thừa Trạch đã ngủ say, ký túc xá giới hạn điện, đúng 9h30 tối sẽ tắt đèn, Thạch Nghị mượn ánh trăng ngắm gương mặt say ngủ của An Thừa Trạch, đoạn cười ngây ngô chốc lát mới trèo lên giường.

Phạm Minh không hề lo lắng hai thằng nhỏ sẽ lén lút đánh nhau, bởi hắn sẽ không để chúng nó còn sức làm việc này. Ngày thứ nhất như thường lệ, sau khi luyện tư thế, bước đều, giậm chân tại chỗ, đi nghiêm hết buổi sáng, mấy đứa nhóc đã mệt thành cún, nhiều nhất chỉ trừng nhau trong bữa cơm, giữa trưa thì tranh thủ đánh một giấc. Buổi chiều là tập thể dục quân sự và sức bền, mới đầu vô đã chạy năm ngàn mét, khoan nói trẻ con không chạy nổi năm ngàn mét, ngay cả thi việt dã tiểu học cũng chẳng chạy thế! Chạy năm ngàn mét xong thì học thể dục, Thạch Nghị với Dương Phong bị gọi ra làm người bồi luyện, hay còn gọi là đứa chịu đòn, cả buổi chiều đi cũng chẳng vững.

Buổi tối, tối cũng đừng mơ được nghỉ, ăn cơm xong, đứa nhóc nào còn thể lực sẽ được thêm bữa phụ, cũng chính là giờ luyện đấu vật mà Thạch Nghị nhất định phải học, tất nhiên sẽ không chậm trễ. Dương Phong thân cao sức lớn đánh ngang với Thạch Nghị cũng do kỹ năng đấu vật kém hơn, nên quyết định học thật nghiêm túc, thề sớm muộn gì cũng đập Thạch Nghị ngã lăn quay. Cuối cùng luyện đến chín giờ, mọi người đều chuẩn bị tắm rửa đi ngủ, Thạch Nghị với Dương Phong đang lê từng bước nặng trịch trở về thì bị Phạm Minh gọi lại: Hai vị à, còn sáu ngày dọn nhà xí nữa, quên rồi sao?

Đợi dọn xong WC, tắm táp rồi về ký túc xá, Thạch Nghị ngay cả thời gian ngắm An Thừa Trạch cũng không có, leo lên giường ngáy khò khò luôn.

https://thuviensach.vn

Đây mới là khởi đầu, vận động cường độ cao cần thời gian thích ứng, ngày thứ nhất có thể chưa mệt, nhưng ngày thứ hai, thứ ba sẽ càng thêm vất vả. Trước khi kịp thích ứng, e rằng Thạch Nghị và Dương Phong chẳng còn hơi sức đâu mà đánh nhau, cùng lắm thì so xem tư thế của đứa nào tiêu chuẩn hơn, động tác của ai đúng thời gian quy định hơn trong lúc huấn luyện, Phạm Minh lại thích nhìn kiểu cạnh tranh đó.

Về phần An Thừa Trạch, à, ngay sau khi chạy đường dài trong ngày đầu tiên, hắn đã chọn một nơi mềm mại không có đất đá mà lăn đùng rồi. Không phải hắn không có tiền đồ, kiên trì không nổi, mà là hắn mới 11 tuổi, vẫn chưa tới giai đoạn trưởng thành, chẳng thể so với cái loại nhóc con tinh lực tràn đầy ăn phân hóa học mà lớn lên như Thạch Nghị. Thạch Nghị càng thao luyện càng cường tráng, còn hắn sẽ cạn kiệt thể lực, ảnh hưởng đến việc phát dục.

Phạm Minh cũng biết điểm này, cũng nhờ An Thừa Trạch vừa xinh xắn vừa nghe lời, hoàn toàn không gây chuyện, còn thường xuyên nhân lúc nghỉ ngơi rót nước cho chính trị viên, Phạm Minh hiển nhiên sẽ mềm lòng với thằng bé đáng yêu như thế. Thực chất hắn luôn theo sát cực hạn của An Thừa Trạch, quá mệt sẽ gọi người lại. Ai ngờ An Thừa Trạch quả thực rất chuẩn, lần nào cũng bổ nhào xuống trước một giây hắn tính cho thằng bé nghỉ ngơi, Phạm Minh chỉ biết câm nín.

Nào phải tất cả phần tử được chọn đi hướng đạo đều hiếu chiến như Thạch Nghị Dương Phong, không thiếu những đứa lười nhác ôm ý đồ trốn huấn luyện. An Thừa Trạch ngã một lần sẽ có đứa bắt chước ngã theo, rốt cuộc bị Phạm Minh dội cho gáo nước bắt luyện tiếp!

Có đứa không phục kháng nghị, huấn luyện viên, An Thừa Trạch được nghỉ, sao em không được!

Phạm Minh đưa ra lý do cực kỳ đầy đủ, có giỏi thì lớn lên vừa nhỏ vừa lùn như người ta đi rồi tính!

https://thuviensach.vn

Đứa không phục liền im miệng, An Thừa Trạch ngồi nghỉ bên cạnh nghiến răng, giỏi giỏi, binh lính dưới trướng sư đoàn trưởng Thạch quả nhiên cùng một loại đức hạnh.

Mười ngày trôi qua, Thạch Nghị và Dương Phong đều thích ứng với huấn luyện quân sự, mọi phương diện cũng tiếp thu cực tốt, nghỉ ngơi dưỡng sức kha khá rồi, cả hai đều chờ cơ hội phát động đại chiến lần hai. Thân là em trai của Thạch Nghị, "tiểu nhân" trong lòng Dương Phong, An Thừa Trạch quả nhiên là mồi nổ khơi ngòi đại chiến giữa hai người.

—

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 21

Tuy rằng An Thừa Trạch là tiểu nhân, nhưng cũng là bé con 11 tuổi, Dương Phong không phải dạng thích bắt nạt kẻ yếu, nam giới cứng cỏi chỉ cắn người cứng hơn mình. Với loại em trai nhỏ hơn hắn bốn tuổi như An Thừa Trạch, thì dù thằng nhóc có nghịch ngợm hay hư hỏng hơn nữa, Dương Phong cũng chẳng rầy rà làm gì. Đương nhiên, Thạch Nghị cũng 11 tuổi chắc chắn là trường hợp đặc biệt, đừng nói 11 tuổi, cho dù một tuổi, có lẽ Dương Phong cũng sẽ không kiềm chế được nhào lên cho cho nhóc con hai đấm tơi bời hoa lá. Biết sao được, kỹ năng kéo cừu hận của họ Thạch nào đó không còn nằm trong phạm vi đầy nữa, mà bùng nổ rồi.

Dương Phong không so đo với An Thừa Trạch không có nghĩa là đám đàn em của hắn thôi ngứa mắt. Những người sống trong một quần thể sẽ vô thức đi theo một lãnh đạo. Trong nhóm hướng đạo, Dương Phong với Thạch Nghị nổi trội nhất, kết quả là ba mươi người bắt đầu tập trung quanh cả hai, hình thành nên hai đoàn thể nhỏ đối địch nhau. Dù hai vị lão đại quyết định cố nhịn tới buổi kiểm tra quân sự cuối cùng mới so tài công bằng, nhưng các thủ hạ lại không nhẫn nại được như vậy, chúng không ngừng ngấm ngầm gây chiến với nhau. Trong nhà có một nhóc ranh đã khó hầu hạ, huống chi là Phạm Minh dẫn dắt hơn ba mươi nhóc ranh, mới mấy ngày mà tóc hắn đã bạc vài sợi. Nhưng đó lại là phúc lợi lớn với những người sống cùng khu ký túc xá, hơn mười ngày nay số trẻ con phạm lỗi ngày càng nhiều, nhờ thế từng cái WC đều sáng bóng như mới, mùi cũng giảm không ít.

Thân là em trai của Thạch Nghị, người được Thạch lão đại nâng trong lòng bàn tay, An Thừa Trạch hiển nhiên trở thành cái đích cho mọi lời chỉ trích. Bọn họ đánh không lại Thạch Nghị, chẳng lẽ An Thừa Trạch thân bốn khúc

https://thuviensach.vn

còn đánh không nổi sao? Vì thế, vào buổi tối lúc Thạch Nghị với Dương Phong đi ăn bữa phụ, An Thừa Trạch bị hai tên cao hơn mình mười cm nhốt trong nhà xí.

Năm phút sau, An Thừa Trạch áo mũ chỉnh tề đi ra, hai tên nhóc 10cm+ nằm soài trên nền nhà vệ sinh không dậy nổi.

Quả hồng mềm dễ bóp, nhưng mứt hồng dẻo dùng đúng cách có thể đập chết người! Đừng tưởng trong quần thể này chỉ có Thạch Nghị và Dương Phong mới đấu đến mi chết ta sống, nếu thật sự so về thân thủ, có ai bì được với lão hồ ly mấy chục tuổi An Thừa Thạch từng đi lính hai năm, lại được Thạch Nghị trưởng thành đích thân chỉ bảo? Đúng là sức lực hắn khá yếu, sức chịu đựng kém, nhưng đối phó với mấy đứa con nít thì chẳng cần khí lực với sức chịu đựng vẫn có thể đánh cho bọn chúng răng rơi đầy đất. Muốn khống chế An Thừa Trạch, tối thiểu cũng phải là mấy em trai cấp bậc cỡ Dương Phong, hai vị này không đáng nhắc tới.

Không cần cho Thạch Nghị biết những việc nhỏ nhặt này, nhưng hôm sau khi bị bảy tám đứa chặn trong WC, An Thừa Trạch nhận ra tình huống không ổn. Hắn quá đề cao phẩm chất của lũ nhóc con này rồi, chẳng phải ai cũng không chấp nhặt như Dương Phong, ngay cả Thạch Nghị năm đó cũng dẫn đàn em bắt nạt hắn nửa năm, huống hồ là đám hướng đạo bị mình hung hăng đập một trận.

An Thừa Trạch 20 tuổi không chừng có thể đào thoát khỏi vòng vây của bảy tám người, còn đánh cho bốn năm tên mặt mũi bầm dập. Nhưng An Thừa Trạch hiện tại chỉ là đứa trẻ 11 tuổi thân bốn khúc, gặp hạn là chuyện đương nhiên.

Đối diện với sức mạnh và nhân số áp đảo, âm mưu quỷ kế đều là hổ giấy. An Thừa Trạch lật thuyền trong mương, lúc vừa trông thấy mấy tên này đã biết hôm nay không ổn, liền chấp nhận bị bắt nạt và ăn đòn một cách tự

https://thuviensach.vn

nhiên. Thành thật chút thì da thịt bớt khổ, còn nhiều thời gian, An Thừa Trạch lại là người thù rất dai.

Khập khiễng về phòng, đúng lúc đụng phải Thạch Nghị. Ông vua con mới tập luyện xong nhất thời nổi trận lôi đình, vừa khéo bảy tám nhóc con kia lại ở chung một phòng, bị Thạch Nghị dẫn người tới đánh đập tàn nhẫn, không phải đánh bậy đánh bạ, mà là đánh ra lửa thật, một đứa nhóc trong đó ngã ra giường khóc oa oa, Phạm Minh tiến vào suýt nữa không ngăn nổi.

Thạch Nghị bị Phạm Minh ôm lấy hãy còn giãy dụa liên tục, trong mắt bốc hỏa, ngay trước mặt chính trị viên mà vẫn vô cùng lớn lối chỉ vào mấy đứa kia, nói: “Tao nhớ kỹ chuyện hôm nay, từ nay gặp một lần đánh một lần, đánh tới khi bọn mày cút khỏi quân doanh mới thôi!”

Phạm Minh hết sức ưu thương, Thạch tiểu đệ đang ép tôi dùng danh nghĩa khai trừ đuổi cậu ra trước tiên sao? Huấn luyện viên đứng sờ sờ ở đây lại dám phán gặp một lần đánh một lần, có muốn nể tình riêng mà lách luật cũng không được.

Dương Phong cũng tức điên, hắn nghe tin liền chạy tới ngăn cản trận ẩu đả này, ai dè Thạch Nghị không thèm để ý can ngăn phía sau, cố tình đánh cho mấy đứa này phát khóc mới thôi. Dương Phong ngăn cản vô ích, cũng bị quyền cước không có mắt chọc giận, mối hận được hai đội tạm thời đè nén nhất tề bùng nổ, giờ thì mặc kệ ai đúng ai sai, dù sao cũng là gặp một lần đánh một lần.

“Được thôi!” Dương Phong cũng quát, “Mày đánh tụi nó một lần, tao đánh bọn kia hai lần!”

Phạm Minh: “Không ngủ được đúng không, tất cả ra chạy vòng tròn mau!”

An Thừa Trạch một lần nữa hợp thời xuất hiện bên cạnh Phạm Minh, sờ sờ khóe miệng bị đánh sưng, kéo kéo mép áo Phạm Minh: “Em… em chạy thay anh Thạch được không, tất cả là lỗi của em, em không nên để anh

https://thuviensach.vn

Thạch thấy em bị đánh, nhưng em đã bảo bọn họ đừng đánh vào mặt, thế mà họ vẫn đánh, hu hu…”

Đám nhóc ranh bị đánh phát khóc: “…”

Mẹ kiếp, vết thương trên mặt là do mày tự đụng vào nắm tay bọn tao!

An Thừa Trạch có lòng, Phạm Minh lại thực sự có hảo cảm với hắn, còn “vô tình” biết được một phần điểm tâm bọn họ ăn dịp tết nguyên tiêu là do An Thừa Trạch nặn, trong lòng càng muốn gần gũi với thằng bé hơn. Phạm Minh là quân nhân, trong mắt hắn, hướng đạo cũng là quân nhân, đã tới đây thì phải tuân thủ kỷ luật, hễ đánh nhau là phải chịu phạt mặc kệ do ai. Nhưng An Thừa Trạch không tính là hướng đạo, thằng bé chỉ là trẻ con, bảy tám hướng đạo ăn hiếp một bé con, tụi bay mà cũng là đàn ông à?

Dương Phong cũng giận lắm, tuy biết An Thừa Trạch xấu xa, nhưng ăn hiếp con nít là không được, sao thủ hạ của mình lại thất bại như vậy?

Đám nhóc ranh: “…”

Hôm qua rõ ràng chúng nó bị đánh, là chúng nó! Sức chiến đấu của nhóc con này còn cao hơn Dương lão đại, bọn chúng tuyệt đối không nhìn lầm.

Đáng tiếc, tranh cãi vô hiệu, cả đám bị bắt đi đứng tư thế quân đội, hơn mười ngày tới phải dọn WC chưa tính, về sau giữa trưa cũng đừng mong nghỉ, đứng dưới nắng tiêu hao bớt thể lực đi, đỡ mắc công dư hơi đi sinh sự.

An Thừa Trạch rất hài lòng, thù của mình thì mình tự báo, bắt Thạch Nghị ra mặt mãi coi sao được. Hắn là người văn minh ưa làm việc theo quy tắc mà.

Tuy vậy, hắn lại đánh giá sai ý muốn bảo hộ của Thạch Nghị, không phải để mấy thằng nhóc chạy vài vòng, chà nhà xí, phạt đứng là có thể xả được bụng lửa giận này. Bị giày vò đến hơn 10h mới được thả về ngủ, Thạch lão

https://thuviensach.vn

đại khăng khăng muốn chen lên giường đơn của An Thừa Trạch, hơn nữa còn không cho phép từ chối. May mà An Thừa Trạch nhỏ con, đây lại là giường đơn người lớn, thành ra không đến nỗi chật.

Thạch Nghị dùng cánh tay đã mơ hồ hiện ra cơ bắp ôm An Thừa Trạch thật chặt, vây kín hắn trên giường, đầu ngón tay thương tiếc xoa nhẹ lên vết thương nơi khóe miệng. Anh nhích lại gần, hôn lên trán An Thừa Trạch, nắm lấy tay hắn: "Đừng sợ, anh trút giận cho cậu."

An Thừa Trạch sờ cái trán vừa nhận được nụ hôn tràn đầy tình thân, chợt nhận ra từ khi tới thế giới này, mình bỗng dưng có thêm một người nhà ngoại trừ Liễu Như. Ngang ngược đòi chăm sóc hắn, nhất quyết bắt hắn gọi là anh trai, hắn đuổi cũng không đi.

Từ nhỏ đến lớn, An Thừa Trạch chưa từng được nam giới lớn tuổi hơn chăm sóc, nên lúc ở An gia mới ỷ lại An Chí Hằng đến thế. Hiềm nỗi An Chí Hằng với An Mục Dương đều khó lường như nhau, chưa bao giờ thèm nhìn thẳng vào hắn. Hắn khát vọng tình cảm cha anh, hi vọng lúc bị bắt nạt có người đứng ra bảo vệ mà không được, mà khi trở nên mạnh mẽ, hắn lại không cần thứ tình cảm ấy nữa. Hắn luôn cho rằng, khát vọng tình cha anh là bởi bản thân quá yếu đuối, không thể tự chăm sóc chính mình nên mới cần người khác che chở, mà khi đã đủ mạnh mẽ thì chẳng cần nữa.

Nhưng giây phút này, hắn lại cảm thấy có người che chở thật tốt.

Thạch Nghị không phải An Chí Hằng, hắn có thể tin tưởng đứa trẻ đơn thuần lại cố chấp này.

Dù sao sống lại cũng biến thành đứa nhóc mềm nhũn, nếu đã biến về nhỏ yếu thì được bảo vệ cũng chả sao.

Ít nhất, trong mấy ngày ở nhà Thạch Nghị, dù nửa đêm bị Thạch Nghị đạp tỉnh tám lần, hắn vẫn có thể an nhiên đi vào giấc ngủ ngay lập tức. Bầu

https://thuviensach.vn

không khí an toàn bao bọc lấy hắn, chẳng cần lo lắng hãi hùng, chẳng cần nghĩ suy trăm mối, trời sụp đã có người cao chống đỡ, hắn còn sợ gì.

Mà người cao này còn thực sự rất "cao".

Thạch Nghị quả thực không vì đám nhóc ranh bị phạt mà xí xóa, ngược lại còn gặp một lần đánh một lần như đã nói trước đó. Cho dù ngay trước mắt chiến đội, anh cũng sẽ thừa dịp Phạm Minh không chú ý hung hăng đá chúng một cước, tối canh me chặn mấy đứa này trong nhà vệ sinh.

Hai ngày này, Dương Phong cũng ngồi không yên, vốn dĩ thấy An Thừa Trạch nho nhỏ bị thương hắn cũng ngại lắm, nên không cản Thạch Nghị trả thù. Thủ hạ bắt nạt trẻ con khiến hắn mất mặt, cho bọn chúng ăn chút giáo huấn cũng được. Nhưng Thạch Nghị rất quá đáng, đánh hết lần này đến lần khác, hết lần nọ đến lần kia! Dương Phong còn tiếp tục mắt nhắm mắt mở nữa thì không gọi là lão đại, mà là túi da vô dụng.

Do vậy, cuộc chiến lại khai hỏa, còn mang tính tập thể.

Kỷ luật ở bộ đội quả thực rất khắt khe, nhưng mấy đứa nhóc này chung quy chỉ là hướng đạo sinh một tháng, không thể yêu cầu nghiêm khắc như đối với chiến sĩ. Hơn nữa có câu luật pháp không trị quần chúng, khi ba mươi mốt hướng đạo đều tham gia đánh hội đồng, ngay cả Phạm Minh cũng không thể phạt hết toàn bộ. Lại nhìn sang An Thừa Trạch thành thật, Phạm Minh cảm thấy nếu mọi đứa trẻ đều giống vậy thì mình có thể sống thọ thêm mười năm.

Nhưng hắn nào biết, khi ai nấy kéo bè kéo lũ đánh nhau, An Thừa Trạch chuyên môn đi xung quanh chơi xấu. Tất cả những đứa chặn hắn ở WC mấy hôm trước đều bị ăn đá, ngay cả Dương Phong cũng bị đạp vào mông mất phát, cái tội lão đại không biết quản thủ hạ.

Phạm Minh chẳng biết làm sao đành phải mời ba đồng đội, bốn huấn luyện viên đến trông chừng bất chấp thời tiết, bấy giờ mới áp chế được cuộc quần

https://thuviensach.vn

đấu của đám trẻ con.

Hai đội đã đánh ra lửa giận, Thạch Nghị và Dương Phong ngày nào cũng gầm ghè nhau, cả hai đang chờ đến buổi kiểm tra tổng kết để dạy cho đối phương một bài học nhớ đời.

Kỳ hạn một tháng kết thúc, nội dung sát hạch quân sự dành cho hướng đạo bao gồm tư thế, bước đều, đi nghiêm, chạy bộ, thể dục, đấu vật thực chiến và sinh tồn dã ngoại. Sau khi nghe nội dung kiểm tra, Thạch Nghị và Dương Phong đều bắt đầu xoa tay.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 22

Vào hôm sát hạch, các vị lãnh đạo trong quân đội và trường học đều có mặt, tất nhiên có cả Thạch Lỗi. Nhìn con trai sau một tháng lại đen thêm nấc, thân hình dường như cũng cao hơn, Thạch Lỗi ngoài miệng thì bảo kia là ranh con nhà tôi, thực ra trong lòng hí hửng muốn chết. Nào ngờ đối với Phạm Minh, Thạch Nghị đích thực là ranh con.

Những bài kiểm tra tư thế, bước đều, đi nghiêm, chạy bộ, thể dục gì đó cũng không phải nói cho vui, thời gian này Phạm Minh làm gì chứ, không dọn WC thì cũng phạt hạnh kiểm, các anh em tuy không tự nguyện, nhưng cũng trả giá gấp đôi mồ hôi công sức, tư thế tiêu chuẩn động tác chỉnh tề, nhất là Dương Phong dẫn đầu, khiến bác cả Dương Thông Võ đến hội ngộ với các đồng đội liên tục gật gù, cười y như phật Di Lặc, cháu tôi đấy nhá, anh hùng xuất thiếu niên.

Thạch Nghị đáng thương vì thiếu chiều cao nên chỉ xếp chính giữa trong phần thi đồng đội, nhưng không sao, anh có thể tỏa sáng trong phần thi đấu vật.

Thạch Nghị quả nhiên có thiên phú hơn người trong đánh giáp lá cà, một tháng ngắn ngủi đã vét sạch kiến thức trong đầu Phạm Minh, mãi tới khi chẳng còn gì để dạy mới thôi. Hiện Thạch Nghị chỉ là diều hâu non, thể lực, sức nhẫn nại và kinh nghiệm còn thiếu. Đợi một thời gian nữa, chẳng đến bao nhiêu năm, chỉ cần khung xương trưởng thành và bước qua tuổi dậy thì, e rằng ngay cả Phạm Minh giỏi đấu vật nhất đội ngũ cũng bị Thạch Nghị đánh ngã. Giờ Thạch Nghị mới là hướng đạo sinh, chưa thể tiếp tục học đấu vật, súng ống và các loại cận chiến. Phạm Minh không đủ khả năng dạy, binh sĩ huấn luyện thông thường càng không, anh cần tới huấn luyện viên

https://thuviensach.vn

xuất sắc và thời gian rèn luyện khắc nghiệt hơn. Tuy nhiên, hiện tại Thạch Nghị chỉ là trẻ con, muốn giương cánh còn cần thời gian.

Người dẫn đầu phần thi đồng đội là Dương Phong, đấu vật hiển nhiên là Thạch Nghị. Tất cả đối thủ đều bị thuần thục lưu loát thu phục hết, Thạch Lỗi vô cùng vừa lòng, con hắn mới 11 tuổi thôi đấy nhé! Nhưng mọi người cũng có điểm khó hiểu, ai nấy đều nhiệt tình một cách bất thường trong lúc đấu vật, cứ như muốn đánh chết đối thủ. Các lãnh đạo quân đội thì thấy chẳng sao cả, lũ nhóc đánh nhau thôi mà, được huấn luyện lâu như vậy đương nhiên biết tự bảo vệ mình, ngoài ra còn có huấn luyện viên đứng bên cạnh quan sát, chắc chắn không đánh hỏng được. Lãnh đạo nhà trường lại tái hết cả mặt, đây là đấu vật á? Toàn nhắm vào chỗ hiểm thì có! Rốt cuộc phải chất chứa bao nhiêu hận thù thì ánh mắt mới hung hãn nhường kia, chiêu thức mới tàn nhẫn đến thế. Vốn đều là những thành phần cá biệt trong trường học hay người bị mấy đứa ấy ngứa mắt, coi mòi sau một tháng huấn luyện này, mợ nó, sân trường lại nổi lên một hồi gió tanh mưa máu mất thôi.

Đặc biệt là hiệu trưởng tiểu học tỉnh, sau khi chứng kiến Thạch Nghị dùng một quyền quật ngã một học sinh cấp hai cao hơn mình 5cm, nặng hơn ít nhất 10kg, trên mặt ông như bị dán một lớp rau hẹ xanh mươn mướt, thảm cực kỳ.

Chiếu theo dự đoán của nhóm hướng đạo và bốn huấn luyện viên, Thạch Nghị khẳng định đứng nhất trong phần đấu vật. Nếu lúc mới tới còn đánh ngang với Dương Phong, thì trải qua một tháng huấn luyện, sức bền của Thạch Nghị tuy chưa bì kịp Dương Phong, nhưng độ linh hoạt và sức bật lại tiến bộ hơn khi ấy nhiều. Dĩ nhiên, liều mạng sống chết sẽ lưỡng bại câu thương, nhưng đấu vật xét ở chiêu thức và tỉ số, bằng độ linh loạt và sức bật của Thạch Nghị, tự nhiên có thể nhanh chóng thắng lợi trong thời gian ngắn.

https://thuviensach.vn

Thạch Nghị hạng nhất, Dương Phong hạng nhì là cái chắc, ai ai cũng tưởng thế. Nhưng kết quả lại khiến mọi người nghẹn họng, Thạch Nghị vẫn đứng đầu, nhưng người giành hạng nhì lại là đứa nhóc thân bốn khúc, huấn luyện một tháng mà vẫn trắng trắng mềm mềm – An Thừa Trạch!

Dương Phong khinh địch nên chiến bại, nhưng kỹ thuật của An Thừa Trạch là thật, người sáng suốt đều nhìn ra, chỉ e kỹ năng đấu vật của hắn còn cao hơn Thạch Nghị một bậc. Rõ ràng sức bật, độ linh hoạt và sức bền đều không bằng Dương Phong, song dựa vào khả năng quan sát sắc bén cùng với… đủ loại mánh khóe mà giành chiến thắng trước Dương Phong. Kết cục, khi Dương Phong chống thắt lưng hung hăng trừng An Thừa Trạch, hắn rốt cuộc cũng biết ai là tác giả của cú đá vào thắt lưng khiến cả người mình nhức mỏi mất hết sức lực trong lần đánh hội đồng trước đây!

Hai đứa bị An Thừa Trạch nhốt trong nhà xí đập tơi bời lệ nóng doanh tròng, cuối cùng chúng nó cũng được rửa sạch oan khuất, lời nói ra có người tin rồi!

Trong trận chung kết quyết định ngôi quán quân và á quân, An Thừa Trạch vẫn bại dưới tay Thạch Nghị. Lần này không phải hắn nhường, mà là Thạch Nghị chân chính nhờ vào động tác tinh diệu cùng tốc độ khiến hắn muốn tránh cũng không được, để rồi bị chế ngự. Hơn nữa, trong suốt quá trình đối đầu, Thạch Nghị từ đầu tới đuôi đều không cho An Thừa Trạch một đòn nặng nào, cuối cùng cũng chỉ tóm chặt khiến đối phương không thể thi triển quyền thuật, cẩn thận che chở mười phần mười.

Phạm Minh sờ cằm tính toán, hạng nhì đấu vật, đánh thắng Dương Phong… Vậy chuyện nhóc con thân bốn khúc bị bảy tám đứa bắt nạt, nước mắt ròng ròng lần trước… Phạm Minh ngộ ra chân tướng nào đó, ấy vậy mà vẫn không dậy nổi một chút ghét bỏ nào với An Thừa Trạch, quả nhiên là vì điểm tâm sao?

https://thuviensach.vn

Lúc công bố thành tích, tầm mắt của Dương Phong vẫn không rời An Thừa Trạch, đầu năm nay sói con cũng rành khoác da cừu giả cừu non rồi, thói đời sao mà đen tối quá thể!

Thạch Nghị dịch qua ngăn cản đường nhìn của Dương Phong, hạng nhất hạng ba bốn mắt nhìn nhau, tia lửa đùng đoàng, trong mắt song phương chỉ có một câu: Sinh tồn dã ngoại ngày mai cứ chờ đấy!

Sinh tồn dã ngoại của hướng đạo đơn giản hơn bộ đội đặc chủng nhiều, đi theo lộ tuyến quy định sẵn, cho phép mang theo ba lô nhỏ đựng một bữa ăn, phải đến đích trong vòng một ngày một đêm. Chỉ là đường núi bình thường, không cần tự săn mồi, hai bữa ăn được giấu trong rừng, những đứa trẻ phải tự mình tìm ra. Đồng thời, dọc đường còn có lính trinh sát âm thầm bảo vệ, hoàn toàn không thể gặp nguy hiểm.

Thạch Nghị vốn định dẫn An Thừa Trạch theo, nhưng ác ôn thay, tổ bốn người cố tình lại là An Thừa Trạch và Dương Phong, cộng thêm hai nhóc Giáp Ất từng bị An Thừa Trạch đánh, khiến anh hận đến nghiến răng. Phạm Minh không thèm đếm xỉa, Tiểu Trạch nhà mi chắc chắn không giống đứa trẻ 11 tuổi thông thường, cả bụng toàn ý nghĩ xấu chưa tính, đấu vật còn đứng thứ hai, mạnh mẽ hạ gục được cả Dương Phong, lo lắng á, có gì đáng lo, lo cho Dương Phong với hai đứa kia còn hơn! Nếu huấn luyện viên được phép phân tổ, Phạm Minh cũng chẳng cần bận tâm làm chi, nhưng rút thăm ra ca khó như vậy, hết cách rồi.

Ngược lại, An Thừa Trạch vẫn bình tĩnh không phản ứng gì, ba bại tướng dưới tay, hai tên trong đó đầu óc ngu si tứ chi không phát triển mấy, có gì phải sợ. Đi cùng với loại thể lực dồi dào như Dương Phong còn có thể tiết kiệm chút sức lực ấy chứ. Dương Phong nhìn Thạch Nghị ấm ức cảnh cáo hắn không được làm khó An Thừa Trạch mà tâm tình cực tốt, cười tỏ vẻ, cứ bắt nạt đó rồi sao, mày cũng chẳng thấy được, có giỏi thì cắn tao đi.

https://thuviensach.vn

Dù bẩm sinh quang minh lỗi lạc, Dương Phong vẫn là nhóc con thời kỳ nổi loạn, có thể bắt bí đối thủ đương nhiên vui sướng.

Thạch lão đại vừa sắp xếp đồ vật trong ba lô quân dụng, vừa nhớ lại lộ tuyến của Dương Phong đã xem qua trước đó, tính toán khả năng giữa đường đuổi tới tuyến đường của bọn họ mà vẫn đến được điểm cuối. Làm thế sẽ khiến tiến độ của mình chậm hơn, thậm chí có thể không đuổi kịp bọn An Thừa Trạch, song Thạch lão đại chẳng quan tâm. Anh vốn dĩ xen ngang ngay từ đầu, học xong đấu vật xong thì không cần gì nữa, thứ hạng gì đấy chả quan trọng. Nhưng trong lúc anh mải suy nghĩ, An Thừa Trạch từ phía sau đi tới, hung hăng đá lên chân Thạch Nghị, vừa đau vừa tê.

“Không được đi theo.” An Thừa Trạch nói, “Nếu cậu dám đi theo, ra khỏi quân đội tôi chuyển về nhà ngay.”

“Nhưng cậu…” Thạch Nghị có chút lo lắng nhìn An Thừa Trạch, “cùng tổ với Dương Phong mà.”

“Cho nên người cần lo lắng là tên đó.” Nom vẻ mặt tha thiết của Thạch Nghị, An Thừa Trạch hiểu ý cười cười, thò tay tóm lấy bả vai của nhóc đen nhẻm đang sững sờ, khéo léo vật anh xuống đất, “Tên đó là bại tướng dưới tay tôi.”

Thạch Nghị nằm trên đất, trái lại yên tâm hẳn, bò dậy xoa xoa tóc An Thừa Trạch, trong mắt tràn đầy tín nhiệm.

Sau đó, hắn bị Phạm Minh xách đến điểm xuất phát, cạnh hắn còn một vị chơi xấu cứ ở lì tại điểm xuất phát của tổ Dương Phong không chịu đi, Phạm Minh sốt hết cả ruột!

Sinh tồn dã ngoại, bắt đầu.

An Thừa Trạch sức yếu, lúc xếp đồ cũng cố gắng chọn thứ thật nhẹ, chỉ mang theo áo mưa, đèn pin mini, bình nước và một phần cơm, ra trận với

https://thuviensach.vn

hành trang gọn nhẹ. Dương Phong nhìn lướt qua đồ đạc của hắn, nhíu mày nói: “Sao không mang kính viễn vọng, la bàn với túi ngủ, đấy đều là thứ cần thiết mà?”

An Thừa Trạch chỉ chỉ hành lý của Dương Phong: “Anh mang rồi còn gì, chung tổ phải hợp tác nha, tôi giữ đồ ăn giúp anh, sức ăn của anh lớn, đủ tôi ăn hai bữa lận.”

Nói xong liền cười, khoe hàm răng trắng tinh.

Dương Phong run rẩy, theo bản năng ôm chặt ba lô, hình như nếu mình đưa tất cả đồ ăn cho An Thừa Trạch thì vừa đủ cho nó ăn một ngày thì phải! Còn túi ngủ là sao, chẳng lẽ nó định ngủ chung với mình. Được rồi, túi ngủ của hắn dùng cho người trưởng thành, rất lớn, nhét thêm thằng nhóc thân bốn khúc cũng chẳng hề chi… Nhưng An Thừa Trạch dựa vào cái gì mà cho rằng mình sẽ đồng ý với nó, mình với nó là kẻ địch mà!

Khoan… nếu nó nói năng đàng hoàng chút thì cũng được, hận thù cỡ nào cũng không thể bắt một học sinh tiểu học ngủ hoang mà phải không? Trừ thằng Thạch Nghị ra.

Tâm tư hắn quá mức đơn giản, An Thừa Trạch vừa nhìn là hiểu, nhịn không được lắc đầu, 15 tuổi đầu rồi mà khiếm khuyết sức quan sát với năng lực phân tích trầm trọng.

Hôm nay bầu trời trong xanh, khí hậu phương Bắc lại khô ráo, khả năng mưa tương đối thấp, dưới hoàn cảnh tràn ngập ánh nắng, không có mưa và sương mù, cộng thêm bản đồ chỉ dẫn, làm sao nhầm đường cho được. Còn nữa, quy định một ngày một đêm phải đến đích, bọn họ lại xuất phát từ 6h sáng, nếu quả thật tới trình độ cần nghỉ đêm, vậy chứng tỏ tối vẫn chưa đi hết đường. Trong tình huống này, nếu không phải đi suốt đêm thì là bỏ cuộc, túi ngủ căn bản không có đất dụng võ. Về phần kính viễn vọng, trong rừng dùng kính viễn vọng làm gì, ngắm chim non trên cây hử?

https://thuviensach.vn

Một hàng bốn người lên đường, hôm nay đi bộ mấy chục km, dù đã được rào đón đủ đường, nhưng vẫn là khiêu chiến rất lớn đối với bọn nhỏ. So với huấn luyện còn vất vả hơn, phải đi không ngừng nghỉ đến điểm cuối, bằng không bị người khác giành trước thì thảm rồi.

Do sáng ra chưa ăn gì đã lên đường, chừng 7h tất cả đã xơi sạch toàn bộ thức ăn đem theo, đến 10h, ngoại trừ An Thừa Trạch, ba nhóc còn lại đều đói đến nỗi bụng kêu rồn rột. Nhân cơ hội giáo huấn An Thừa Trạch một trận? Giỡn hả, lết đi được là hay lắm rồi.

Thể lực Dương Phong khỏe nhất trong bốn người, mà bụng còn đói réo ùng ục, càng miễn bàn tới mấy đứa kia. Hai đứa khác luôn miệng năn nỉ Dương Phong nghỉ một lát đi, nghỉ một lát đi, mém nữa đã phát khóc, Dương Phong vẫn nhất quyết không đồng ý. Thực ra hắn cũng đang cắn răng mà đi đây này, cũng muốn dừng lại nghỉ lắm, chẳng qua An Thừa Trạch nhỏ con nhất còn đang cố đi tới, đám bọn họ làm gì có mặt mũi nghỉ ngơi?

An Thừa Trạch cũng mệt lắm, thể lực hắn kém nhất, sở dĩ còn có thể kiên trì là nhờ kỹ xảo bảo trì thể lực ngay từ đầu, so với mấy nhóc ranh chỉ lo nhìn đông nhìn tây, chốc thì chạy chốc thì nhảy, nhanh chóng ăn hết veo đồ ăn của mình, hắn vẫn giữ tốc độ đều đều, điều chỉnh hô hấp, khống chế cơn thèm ăn, không để chính mình quá no hay quá đói, bấy giờ mới có thể kiên trì lâu dài. Nhưng lúc này, hắn cũng sắp đến cực hạn rồi.

Đi khoảng nửa tiếng nữa, trên đường Dương Phong bác bỏ bốn lần yêu cầu nghỉ ngơi của Ất, hai lần xách Ất nằm xoài trên đất không đi, một lần đá đít bắt nó tiến về trước. Bởi vậy, thể lực của hắn cũng kiệt quệ triệt để, nhưng An Thừa Trạch vẫn đang đi! Bại bởi thằng bé nhỏ như vậy, Dương Phong cảm thấy hơi mất mặt. Đang lúc hắn do dự không biết có nên mở miệng nói mọi người nghỉ ngơi chốc lát, xem như nhận thua với An Thừa Trạch không, thì An Thừa Trạch rốt cuộc cũng dừng cước bộ, xem xét hoàn cảnh xung quanh rồi bảo: “Dừng chân ở đây đi.”

https://thuviensach.vn

Hắn vừa dứt lời, Giáp Ất lập tức nằm bò trên đất sống chết không dậy, Dương Phong cũng thở phào đặt mông ngồi xuống. Nhóc to xác vừa ngồi xuống liền đỏ mặt, hắn rõ rành rành là người dẫn dội, tại sao phải nghe lời nhóc con xấu xa này!

Vì thế, thiếu niên nổi loạn liền đứng lên nói: “Đi lát nữa rồi nghỉ, chúng ta phải nỗ lực hơn những người khác thì mới tới trước được.”

Giáp Ất khổ muốn rớt nước mắt, An Thừa Trạch lại bảo: “Nghỉ đi, cũng chỉ nghỉ được ở đây thôi.”

“Vì sao?” Dương Phong nhíu mày.

An Thừa Trạch thở dài, đưa bản đồ cho hắn xem: “Anh chưa coi kỹ bản đồ hả? Hai bên tuyến đường là khu vực cấm vào, chứng tỏ sẽ có nguy hiểm. Sọc màu lam trên bản đồ là khe suối, đường cong đôi là đường đi; mà chỗ khoanh tròn là ký hiệu đại biểu cho khu vực an toàn màu xanh, màu xanh còn có nghĩa là dừng chân, nơi này chính là khu vực nghỉ ngơi theo quy định.”

Dương Phong đỏ bừng cả mặt, đoạt lấy bản đồ nhìn nhìn, vẫn mạnh miệng: “Vậy chúng ta có thể đến khu vực nghỉ ngơi tiếp theo, trên đây còn rất nhiều, trước đó đã đã đi qua bốn năm chỗ, giờ đi tiếp một tiếng nữa là gặp rồi.”

An Thừa Trạch liếc hắn một cái, ánh mắt vẫn tràn ngập cảm giác từ trên cao nhìn xuống, khiến Dương Phong chợt thấy bản thân thật vô dụng, chỉ số thông minh thật thấp, thật đáng xấu hổ…

“Căn cứ vào tốc độ tối đa của chúng ta, đây chính là khu vực dừng chân chúng ta có khả năng đến vào lúc 12h nhất. Nói cách khác, rất có thể thức ăn được giấu ở đây, bằng không trên cả đoạn đường rừng núi không một bóng con mồi này, chúng ta ăn không khí chắc?”

https://thuviensach.vn

Nghe đến thức ăn, Giáp Ất tức khắc bò dậy, mắt lấp lánh nhìn An Thừa Trạch: “Nhóc lùn, thức ăn ở đâu ở đâu?”

An Thừa Trạch nhướn mày: “Các anh gọi tôi là gì?”

“An Thừa Trạch.”

“Hửm?”

“Em trai An.”

“Hửm?”

“Bạn học An.”

“Hửm?”

“An… lão đại?”

“Được, tôi dẫn các anh đi tìm đồ ăn.”

Dương Phong: “…”

—

Tác giả có lời muốn nói: Nếu ai hoài nghi về chuyện chiều cao thì đây là tính theo 20 năm trước. Em họ tui mới 14 tuổi đã cao 1m80 rồi, giờ con nít lớn nhanh lắm, mới tiểu học đã bắt đầu trưởng thành. Nhưng 20 năm trước, dậy thì từ cấp hai đã xem như không tệ, hơn nữa nam sinh còn trễ hơn nữ sinh một hai năm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 23

Tìm kiếm thức ăn được giấu sẵn là việc vô cùng đơn giản với An Thừa Trạch, chỉ cần có năng lực quan sát và phân tích kha khá là xong. Hắn nhanh chóng tìm được một hốc cây bên dưới lớp vỏ cây có màu sắc hơi đặc biệt, trong hốc dĩ nhiên không chứa đủ thức ăn cho bốn người ăn no nê, lượng thực phẩm chỉ đủ duy trì thể năng cơ bản nhất, muốn đi được lâu dài thì phải tiếp tục tìm thêm đồ ăn.

Mấy đứa trẻ nuốt xong đồ ăn trong hộp giữ ấm chỉ thấy lưng lửng dạ, vẫn chưa hết thòm thèm. Những người từng có kinh nghiệm giảm cân đều biết, dưới tình trạng đói khát, không sợ tuyệt thực, sợ nhất là chỉ được ăn tí ti hại cơn thèm bị khơi mào, song đâu thể ăn no, lúc này tinh thần và cơn đói sẽ đồng thời giày xéo cảm quan của con người, ý chí phải tương đối mạnh mới vượt qua nổi.

Ý chí của bọn nhỏ hiển nhiên không mạnh được như vậy, huống chi nếu họ thực sự chỉ ăn từng đấy rồi lên đường, e rằng đến 3h sẽ hết đi nổi và bị các tổ khác vượt lên trước. Tuy An Thừa Trạch không để ý điểm số cuối cùng, nhưng đã tham dự hoạt động thì cũng muốn cố gắng hết sức.

“Cá,” An Thừa Trạch cầm bản đồ, chỉ vào đường gợn sóng màu lam trên đó, “giờ là giữa hè, cá đều rất lớn, bắt lên mấy con là đủ ăn rồi.”

Không như những con mồi khác, với trẻ con tỉnh Kiến thì cá là thứ dễ bắt nhất. Trước khi dựng nước, tỉnh Kiến một thời từng là khu đầm lầy hoang vu, mênh mông bát ngát, có thể phát triển đến bây giờ đều nhờ công cuộc khai khẩn cùng sự nỗ lực của dân quân thế hệ trước. Họ đã biến đầm lầy hoang vu thành đất đen và cày cấy suốt nửa thế kỷ nhằm tạo nên tỉnh Kiến

https://thuviensach.vn

ngày nay. Hiện tại, đất đai phì nhiêu, thóc lúa đong đưa, cộng thêm vô vàn giống loài hoang dã trên đất hoang.

Lấy một ví dụ hoàn toàn không nói quá, vào thập niên 90 ở tỉnh Kiến, mỗi khi có khách viếng thăm, rượu và thức ăn không cần ra chợ mua, chỉ cần ra ngoài đi một vòng, mò đại một vũng nước nhỏ là có thể vớt lên mấy con cá lớn. Trẻ con nông thôn thường xuyên ra ruộng chơi vào dịp nghỉ đông và nghỉ hè, rồi cứ đến mấy rãnh nước đọng câu một hai con cá lên nướng ăn là coi như được chén một bữa ngon. Đương nhiên, chuyện này chỉ làm được trong hai mùa hè thu, mùa đông và mùa xuân vẫn vô cùng cực nhọc. Mà đến thế kỷ 21, công nghiệp nặng phát triển cực nhanh, công tác bảo vệ môi trường lại không theo kịp, dần dà môi trường chuyển biến xấu, thuốc trừ sâu và phân hóa học đầy trên ruộng đất, động vật hoang dã ngày càng hiếm, muốn câu cá phải đến khu vực nhất định trả tiền rồi mới được câu, xem như một thú vui nghiệp dư.

Những nhóc ba gai được phân vào nhóm hướng đạo dĩ nhiên đều có kinh nghiệm chạy loạn khắp núi đồi, nghe An Thừa Trạch phân phó cũng bừng tỉnh đại ngộ, bắt đầu chia nhau đi mò cá. Dù chẳng mang công cụ gì, nhưng ở thời đại mà vũng nước nào cũng có cá, kỹ xảo quả thực không cần thiết.

Chả bao lâu sau, ai cũng ôm một con cá về, tùy tiện cạo vảy cá, móc bỏ ruột, rồi nướng ăn ngay. Tất nhiên, An Thừa Trạch luôn biết lo trước lo sau đã chuẩn bị sẵn muối, thành ra cá nướng của hắn ngon nhất, ba đứa nhóc nhòm cái bình rắc muối nho nhỏ của An Thừa Trạch mà nuốt nước miếng.

An Thừa Trạch liếc sang Dương Phong, tiếp tục rắc muối, sau đó lật cá lại, rắc tiếp. Tay nghề hắn khá cừ, thoáng cái mùi cá nướng đã xộc vào mũi, bấy giờ An Thừa Trạch lại liếc Dương Phong.

Hai phản đồ Giáp Ất đã quên phéng việc bị An Thừa Trạch cho ăn no đòn lần trước, quỳ gối dưới xiên cá nướng của An Thừa Trạch, mặt dày đi xin

https://thuviensach.vn

muối. Lần này An Thừa Trạch bất động như núi, làm lơ cả hai đứa, lại liếc Dương Phong.

Thiếu niên Dương Phong vô cùng có chí khí, bất động như núi, thấy cá của mình nướng chín rồi thì cắn mạnh một miếng cho đã thèm, kết quả đắng đến suýt khóc. Hồi trước câu cá thì chỉ câu là xong, loại chuyện làm cá không chút nam tính nào phải phong cách của hắn, hắn chỉ làm việc lớn thôi. Giờ thì hay rồi, cá nửa sống nửa chín và vảy chưa cạo sạch chỉ là thứ yếu, mẹ nó, đau nhất là túi mật bị bể, miệng đắng nghét, tanh ngòm, hắn xém nữa phun ra hết, khó ăn chết được!

Mùi vị cá nướng ngoài khét trong mềm của An Thừa Trạch lượn lờ đến, Dương Phong tinh mắt phát hiện hắn lại liếc sang mình.

Chẳng lẽ phải thực sự cúi đầu trước nhóc thúi xấu xa này? Nhớ lại cú ném qua vai hung hăng lúc thi đấu vật, Dương Phong cắn răng một cái, dẫu có gặm cá sống, dẫu mật đắng nghen nghét cũng phải gắng gượng!

Vì thế, lại cắn một miếng, khó ăn y hồi nãy, sao cá nướng của An Thừa Trạch bên kia thơm dữ vậy ta (ㅋ)…

Trong lúc phần "con" và phần "người" của thiếu niên Dương Phong đang giao chiến, An Thừa Trạch cũng nướng xong cá. Trước ánh mắt sắp chảy ra nước miếng của Giáp Ất, hắn đưa cá tới trước mặt Dương Phong: "Sức ăn của tôi nhỏ, một mình không ăn hết con cá lớn như này, ăn chung đi."

Dương Phong giật giật khóe mắt, không hạ độc đấy chứ?

Không phải tâm lý hắn u ám, mà sau khi nếm trải bàn tay tội ác của An Thừa Trạch thời gian qua, từ chỗ nằm đến đánh nhau, từ dọn WC đến hạng ba đấu vật, Dương Phong nghĩ thế nào cũng thấy oan ức. Đấy là hắn còn chưa xung đột trực diện với An Thừa Trạch đó nhé, nếu thật sự chống lại như với Thạch Nghị, chả biết hắn đã bị ám toán bao nhiêu lần rồi?

https://thuviensach.vn

Nhìn chiều cao của An Thừa Trạch, lần đầu tiên Dương Phong tỏ ra văn hóa, thôi thì xem như phụ nữ với tiểu nhân đều là thứ khó nuôi vậy. Ba hắn thường hay nói thế với mẹ hắn, trước đây hắn không hiểu, hiện tại đã hiểu rõ nửa sau, An Thừa Trạch chính là tiểu nhân chứ còn gì, người lùn thế mà.

May mà An Thừa Trạch nghe không hiểu lời oán thầm của Dương Phong, bằng không cành oliu hắn hiếm khi vươn ra sẽ bốc hỏa. Hắn nhét cá vào tay Dương Phong, bảo: “Nếu anh thấy một con không đủ, để tôi đi bắt tiếp.”

Đối mặt với cá nướng thơm nức mũi, Dương Phong gian nan hỏi giữa nước miếng tràn lan: “Sao tự dưng tốt vậy?”

An Thừa Trạch đặc biệt khôn khéo cười cười: “Tôi với anh vốn đâu có thù hằn gì. Ban đầu tranh giường là tôi với Thạch Nghị, cậu ấy vì tôi, các anh đánh nhau dĩ nhiên tôi phải giúp cậu ấy, nếu không thì còn gì nghĩa khí. Tuy sau này đàn em của anh đánh tôi là thật, nhưng tôi biết anh luôn không cho họ bắt nạt tôi, cuối cùng khi cả đám gặp nhau làm rùm beng hết lên, anh cũng đâu ỷ mình cao to rồi ăn hiếp tôi, bọn mình vốn không có thù nha. Huống hồ giờ mình còn chung tổ, trước lúc xuất phát huấn luyện viên đã dặn rồi mà, mặc kệ trước đây có thù hận gì, chỉ cần cùng tổ thì chính là chiến hữu. Chiến hữu chính là anh em, giờ anh cũng là anh em của tôi, để anh em mình đói bụng coi sao được?”

Không thể không nói lời này của An Thừa Trạch quả thực đã chạm đến đáy lòng của thiếu niên nổi loạn Dương Phong, tựa như cam lộ giải tỏa cơn khát, than đá trong ngày tuyết rơi, thật dễ chịu biết bao! Quan trọng nhất là, An Thừa Trạch còn công nhận phẩm chất không ức hiếp nhỏ yếu của hắn! Dương Phong chợt cảm thấy hai người đã gạt bỏ hiềm khích cũ, hết thảy thù hận ngày trước đều là do lập trường bất đồng, An Thừa Trạch chỉ vì nghĩa khí anh em thôi, thằng nhỏ tốt bụng làm sao, hoàn toàn có thể hóa thù thành bạn. Hiện bọn họ là anh em, cá nướng thuộc về anh em, muối rắc lên cá nướng vừa chín tới, ngon thật là ngon!

https://thuviensach.vn

Giáp Ất cố sức nuốt nước miếng, lập tức lết tới bên An Thừa Trạch, mượn lời thoại bên trên: “An Thừa Trạch, cậu xem, chúng ta cũng là anh em chiến hữu với nhau nha, chia cho ít cá với.”

Thân bốn khúc trợn tròn mắt, làm bộ ngốc manh: “Các anh vừa gọi tôi là An lão đại cơ mà? Loại việc cỏn con như nướng cá mà để lão đại đích thân ra tay sao? Anh em với lão đại là quan hệ trên dưới nha, đáng lẽ hai người phải làm mấy việc vặt này mới đúng chứ? Các anh như vậy là làm khó lão đại tôi rồi, chả nhẽ làm lão đại nghĩa là phải nướng cá hả?”

Giáp Ất: “…”

Hai đứa rất muốn tranh luận một phen, ban đầu gọi An Thừa Trạch lão đại là vì miếng ăn, mi chính là lão đại ăn uống, mi không nướng thì ai nướng. Dè đâu một tiếng “lão đại” của An Thừa Trạch lại kích thích nội tâm bị phản bội của thiếu niên nổi loạn Dương Phong, sực nhớ hồi nãy hai đứa này làm phản chẳng kiêng nể gì, Dương Phong liền khoác vai An Thừa Trạch: “Tự nướng đi, không thấy Tiểu Trạch mệt rồi sao, hai đứa to đầu đi bắt nạt em trai nhỏ hơn ba tuổi không thấy xấu hổ à?”

Giáp Ất: “…”

Muốn trừng An Thừa Trạch, ai ngờ hắn lên cùng thuyền với Dương lão đại từ lúc nào chẳng hay, bấy giờ mới phát hiện bản thân bị chơi xỏ, cuối cùng không lấy lòng được ai.

Khẽ cắn môi đi ăn món cá cháy khét của mình, vừa cười nịnh nọt An Thừa Trạch, vừa nghiến răng nghiến lợi trong lòng, nghĩ thầm: Đồ quỷ thất đức, quá sức âm hiểm!

An Thừa Trạch nhón miếng cá trong tay Dương Phong rồi từ tốn nhai, đoạn cười híp mắt, đặc biệt moe.

https://thuviensach.vn

Dương Phong nắm chặt tay, em trai đáng yêu, nghĩa khí, lại còn thông minh, hắn nhận!

Nhờ có An Thừa Trạch, tổ bốn người quả nhiên đến đích trước khi trời tối, khiến người ta bất ngờ là, tổ của Thạch Nghị thế mà đến cùng lúc với họ. Tuy ai nấy cũng mặt xám mày tro, toàn thân chật vật, trên người Thạch Nghị còn dính lông gà rừng sặc sỡ, nhưng dù sao họ cũng dựa vào nghị lực mới tới được đây, còn ngang tài ngang sức với tổ Dương Phong!

Thạch Nghị và Dương Phong bốn mắt nhìn nhau, tia lửa đùng đoàng, cờ kình địch đồng thời dựng thẳng. Mà khi Thạch Nghị trông thấy Dương Phong lơ đãng vỗ vai An Thừa Trạch, lửa kia càng bùng cháy dữ dội hơn.

Ai ai ai, ai cho mi gọi cậu ấy là Tiểu Trạch, ai cho mi nhận cậu ấy làm em trai, ai cho mi ôm vai cậu ấy, ai cho mi ăn cá cậu ấy nướng, ai!

Giây phút nghe thấy Dương Phong dương dương tự đắc cảm ơn cá nướng của An Thừa Trạch ngay trước mặt mình, lửa giận ngút trời của Thạch Nghị dứt khoát hết dập nổi, anh lập tức nhào tới chỗ Dương Phong.

Cuối khóa huấn luyện quân sự, một trận chiến giải quyết ân oán diễn ra long trời lở đất. Lúc Phạm Minh dẫn người đến can ngăn, cả hai liền tỏ ra vô cùng an phận, ai ngờ vừa kéo người đi, hai vị lại tức khắc xáp lá cà. Đánh vô cùng cao hứng, hai người sở hữu kỹ năng đấu vật tương đối ưu tú còn có thể lơ đãng đấm đá trúng huấn luyện viên tiến lên ngăn cản, ngoại trừ Phạm Minh.

Cuối cùng, mâu thuẫn nội bộ biến thành bất kính với cấp trên, không phục tùng quản thúc, mỗi đứa bị trừ hết điểm!

Hôm sau lúc tính điểm trao thưởng, hoạt động nhóm tiêu chuẩn, hạng nhì đấu vật, sinh tồn dã ngoại là tổ đầu tiên đến đích, trong đợt huấn luyện hướng đạo này, tổng thành tích của An Thừa Trạch cao nhất, được tặng sách vở tiểu học và cộng năm điểm trong kỳ thi lên cấp hai.

https://thuviensach.vn

Thạch Nghị, Dương Phong, Thạch Lỗi + mọi người: "…"

Nhất định là phương thức tỉnh ngủ của bọn họ sai bét nhè rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 24

Mùa hè xứ Bắc rất ngắn, gió giữa tháng tám đã có phần mát mẻ, và khi gió thu tháng chín thổi mở cổng trường, khắp nơi trên cả nước bắt đầu công chiếu một bộ phim thảm kịch mang tên — [Tựu trường].

Trước khai giảng một ngày, Thạch Nghị bày vài cuốn vở lên bàn, cẩn thận xếp chồng lên, sau đó bỏ vào cặp sách. Anh nhìn mấy cuốn vở mà suýt nhảy dựng lên – không ngờ lại làm hết bài tập hè trước khi kỳ nghỉ chấm dứt!

An Thừa Trạch hết biết nói gì, tổng cộng chỉ có hai sách bài tập văn toán, cùng mấy đề thi toán cuối kỳ, dăm bài tập đọc và chép chính tả, hắn vừa làm vừa mơ màng mà hai ngày đã làm hoàn tất. Học sinh tiểu học những năm 90 quả thực chính là những cô cậu học trò sung sướng và thoải mái nhất trong lịch sử, nào giống đồng sinh thời xưa phải học tập không ngừng nghỉ, hơn nữa còn học bằng cách thuộc lòng và bị đánh bản tử; cũng không như học trò sau thế kỷ hai mốt, thành tích không những phải tốt, mà còn phải phát triển năng khiếu sau giờ học. Hắn nhớ rõ khi đó con gái An Chí Hằng năm tuổi, chưa đến tuổi đi học mà đã được đăng ký cho bốn lớp ngoại khóa gồm thư pháp, đàn tranh, piano và hội họa, ấy là do con bé khóc quá nên lớp học múa mới bị gạch bỏ, bằng không còn nhiều nữa. Vả lại, đây mới là giáo dục trước nhập học, vào tiểu học còn phải học hình thể và cưỡi ngựa. Dẫu An Thừa Trạch không ưa An Chí Hằng, nhưng cũng có chút thương hại cô bé kia. Đương nhiên sau này lớn lên, cô bé hoàn toàn quên sạch những môn năng khiếu đã học ngày bé. Ngược lại, đứa con riêng của Lâm Đức Cửu lại chẳng tham gia lớp ngoại khóa nào, cả ngày chỉ mân mê di động chụp hình linh tinh, còn từng dùng điện thoại chụp hình Lâm Đức

https://thuviensach.vn

Cửu ăn vụng và khơi dậy một cuộc đại chiến gia đình. Thế mà cuối cùng, cậu ta lại trở thành nhiếp ảnh gia quốc tế hàng đầu.

Đối lập với quá khứ và tương lai, tiểu học hiện tại chỉ học văn toán, không có lớp năng khiếu ngoại khóa, cộng thêm chút ít bài tập hè, nhiệm vụ trong ngày nghỉ chỉ có chơi và chơi. Thời bấy giờ cũng nhiều trẻ con, môi trường trong lành, xe cộ ít, bọn nhỏ mặc sức chạy chơi khắp đường mà chẳng lo bị xe đụng. Chúng thậm chí có thể đến vùng quê bơi lội bắt cá, đặt bẫy bắt thỏ, không có sân bóng rổ hay bóng đá thì cứ ghép hai cái bàn lại là có thể đánh bóng bàn. Quả là thuở thiếu thời vô tư lự, vui vẻ và ung dung không gì sánh bằng.

Được ôn lại những năm tháng ấu thơ ấy, An Thừa Trạch dần cảm thấy tuổi nhỏ không thể thi triển khát vọng kỳ thật là một loại may mắn, thời niên thiếu vô vị kiếp trước được mấy ngày nay bù đắp trọn vẹn. Đời trước, trước năm mười một tuổi luôn vì khốn cùng mà tự ti, chưa từng chơi đùa cùng chúng bạn đồng trang lứa, sau mười một tuổi đến An gia làm kẻ hạng hai, tiếp tục bị gia tộc khinh thường, địa vị thấp không được gặp mặt bề trên, khi ấy chỉ nói chuyện được với mỗi cô con gái nuôi Đỗ Vân của nhà họ Đỗ, cô là bến dỗ tâm hồn duy nhất của An Thừa Trạch thuở thiếu niên, thế nên mới có mối tình đâu sâu đậm và đau khổ nhường ấy.

Bây giờ ngẫm lại, quá khứ như vậy đa phần cũng tại mình. Tự ti lại quá tự tôn, hắn tự xây nên một bức tường cao vây quanh chính mình, người ngoài không thể đi vào, bản thân càng không thể bước ra. Chỉ mở một cánh cửa hông nho nhỏ cho An Chí Hằng và Đỗ Vân. Trước kia, An Thừa Trạch lấy bi kịch của mình để đùn đẩy trách nhiệm cho người khác, hiện tại sau khi tiếp xúc với Thạch Nghị, hắn phát hiện nếu truy cứu nguyên nhân, phần lớn đều do hắn tự làm tự chịu.

Kiếp này hắn vẫn nghèo khó như trước, Liễu Như vẫn là công nhân thất nghiệp, dù trong tay có chút tiền, con đường tương lai cũng rất xa vời, căn

https://thuviensach.vn

bản chẳng thể so với gia đình Thạch Nghị, nhưng tiền bạc và địa vị không cách nào bù đắp cho sự thỏa mãn trong tâm hồn.

Dẫu túng quẫn, cũng có một nhóc đen nhẻm sẵn lòng làm anh trai bảo bọc hắn; Dẫu không thể tự nhiên hòa đồng, nhưng lạ thay vẫn bảo trì được phong cách và ở chung hòa hợp với đám bạn đồng trang lứa; Dẫu vẫn kênh kiệu như ngày trước, vậy mà lại có người chấp nhận sự kênh kiệu ấy.

Thì ra người phân rõ giới hạn với người khác là chính bản thân mình.

Giúp bạn cùng lớp học phụ đạo, thỉnh thoảng vẽ cái khung thành để chơi trò bóng đá vô quy tắc với đồng bọn nhỏ, thuận tiện tham gia hướng đạo được cho thêm cái bằng khen vô dụng, trước khai giảng thức đêm giúp nhóc con đen nhẻm chỉ lo chơi làm bài tập, tất thảy đều là những kinh nghiệm ngây thơ không có ý nghĩa mà hắn chưa từng trải qua, ấy mà lại có thể góp thêm sắc màu rực rỡ cho miền ký ức chỉ toàn đen trắng. An Thừa Trạch nhận ra mình bắt đầu thích sưu tầm hình chụp, dù tiêu tốn kha khá tiền, hắn cũng muốn rửa thêm một tấm hình và mua quyển album để lưu giữ lại toàn bộ những trải nghiệm trong thời gian qua. Sống qua một đời, hắn hiểu rất rõ những hình chụp ấy vào mấy chục năm sau sẽ là bằng chứng duy nhất in dấu năm tháng xưa cũ.

Mới một năm mà An Thừa Trạch đã nhét đầy một album ảnh, hắn để dành tiền tiêu vặt tính mua thêm quyển nữa. Bên cạnh mỗi tấm hình đều ghi chú ngày tháng và giới thiệu vắn tắt tình huống, những hồi ức ấy mới là tài sản đáng giá nhất của hắn.

Phải chăng hắn thật sự già rồi, bằng không sao đã sớm bồi hồi về năm xưa. Nhưng già thì có sao, trẻ già hay trẻ nhỏ cũng như nhau cả.

An Thừa Trạch không gấp gáp đi gom góp vốn liếng để đạt được thế lực tài sản nữa, vì vinh quang là thứ mà tiền cũng chẳng mua được. Nếu đã là thiếu niên thì nên tận tình hưởng thụ cuộc sống thong dong tự tại của trẻ thơ,

https://thuviensach.vn

không nên quan tâm tới những chuyện chưa phát sinh. Thiếu niên du, chim non giương cánh, chí khí ngút trời, cứ mặc ý vui tươi, còn gì mà nuối tiếc.

Kéo suy nghĩ ra khỏi hồi ức, không chút khách khí cốc đầu nhóc thầy giáo đã dạy hắn đạo lý đời người này: "Có từng đấy bài tập mà dây dưa đến tận cuối kỳ nghỉ mới làm xong, vậy mà làm như vui lắm, không biết quê hả."

Thạch Nghị đâu thèm để ý hắn "lấy hạ phạm thượng", mừng rỡ hớn hở ôm sách bài tập, đáp: "Đây là lần đầu tớ làm xong hết đó, chẳng những không sợ bị phạt đứng, mà còn có thể cho đám Lâm Vạn Lý Trình Phi mượn chép, cậu không biết đâu, trước kia toàn là tớ chép của tụi nó…"

Tuy rằng cảm thấy chép bài tập là không hay, nhưng học sinh tiểu học không cóp pi bài tập cũng giống như sinh viên chưa từng trốn tiết, đều là của quý hiếm thấy, hắn không nên nghiêm khắc quá, thôi thì mặc kệ bọn Thạch Nghị đi. Dù sao tương lai bất kể Lâm Vạn Lý hay Trình Phi cũng là nhân vật có tiếng tăm tại Trung Quốc. Lâm Vạn Lý là họ hàng với Lâm Đức Cửu, quan hệ tuy không gần lắm, mà chi này cũng đã hơi xuống dốc, thế mà Lâm Vạn Lý lại quyết đoán thành lập một công ty giữa thời điểm giới giải trí đang đình trệ và trở thành ông trùm giải trí nhất nhì cả nước sau mười mấy năm phấn đấu, bao nhiêu siêu sao hàng đầu cuối cùng vẫn phải nhìn mặt mũi hắn.

Đàn em số một Lâm Vạn Lý khéo đưa đẩy lấy lòng cấp trên, là người thích hợp với giới giải trí phức tạp. Đàn em số hai Trình Phi tâm tư ngay thẳng, làm việc luôn chậm nửa nhịp, trình độ nịnh hót không bằng Lâm Vạn Lý, nhưng dùng tính tình ổn trọng cẩn thận đi học pháp luật, rồi trở thành kiểm sát trưởng nghiêm cẩn xuất sắc nhất Trung Hoa, phải nói là xét nét đến mức một sợi tóc cũng đừng hòng qua lọt, biết bao án oan án giả án sai được giải quyết trong tay hắn.

Hai người như thế có cóp pi bài tập thời tiểu học… cũng vô tư đi.

https://thuviensach.vn

Ngược lại, lão đại của hai người lại lâm vào kết cục như vậy. Nếu chỉ bị hủy khuôn mặt, Thạch Nghị vẫn còn cơ hội dùng năng lực để trèo lên, chờ đến khi kỹ thuật thẩm mỹ phát triển, nhất định có thể dựa vào kinh nghiệm tích lũy để bay vọt lên trời. Song, khi chim ưng có thể vỗ cánh bay lượn trên bầu trời bao la thì lại vướng vào tàn phế cả đời…

An Thừa Trạch nhéo lỗ tai nhỏ hơn người thường rất nhiều của Thạch Nghị, trong đầu chợt lóe lên một đoạn hồi ức.

Thạch Nghị mặc quân phục không nhận rõ màu sắc vẻ mặt nghiêm khắc, không lộ ý cười, kéo tay một chàng trai đặt lên tai mình, trầm giọng nói: “Chuyện quá khứ tôi không trách cậu, trẻ con thôi mà, là do tôi dùng hung khí dọa dẫm cậu trước. Nhìn tai tôi này, vành tai rất nhỏ đúng không, dân gian có câu tai to tất nhiều phúc, tôi trời sinh tai nhỏ lại không có vành tai, hồi bé bác tôi từng cay nghiệt bảo tôi tai nhỏ vô phúc, là kẻ mệnh khổ. Khi đó ba tôi rất tức giận, từ đấy không qua lại với bác nữa, nhưng hiện tại… có lẽ đúng là vô phúc thật.”

Lời ấy là nói với ai? Người được Thạch Nghị nắm tay ấy, là ai?

An Thừa Trạch bám lấy đoạn hồi ức này, muốn cố gắng nhớ lại nhưng không bắt được đầu mối, càng nhớ càng rối. Hắn lơ mơ đoán được người kia có thể là mình, đó là chuyện xảy ra trong hai năm ở quân doanh – quãng ký ức thất lạc của hắn. Nếu là kiếp trước, thậm chí có nhớ lại hắn cũng không vòng vèo làm gì, nhưng giờ quan hệ với Thạch Nghị ngày càng thân mật, cảm giác nhớ lại có chút buồn phiền.

Ba cô sáu bà nào lại cay độc đến mức rủa một đứa trẻ trời sinh số khổ vô phúc chỉ vì lỗ tai lớn nhỏ. E là do không ưa đứa nhóc không mẹ, đồng thời ghen ăn tức ở với địa vị của Thạch Lỗi đây mà. Thạch Nghị từng kể trước đây chỉ ăn Tết ở nhà ông nội một năm liền dứt khoát không đi nữa, Thạch Lỗi mặc kệ phải chăng cũng bởi nguyên nhân này. Suốt hai tháng hè, Thạch Nghị thà chịu nhàm chán đến làm bài tập với hắn, chứ nhất quyết không

https://thuviensach.vn

nhắc tới chuyện đi nhà ông nội thăm người thân, chắc hẳn cái kiểu gia đình như vậy khiến Thạch Nghị đau đầu.

*ba cô sáu bà: những người đàn bà làm nghề bất chính, lừa đảo

Để Thạch Nghị rời xa nơi đó là đúng, một quân nhân kiên cường mà bị nhốt trong nhà cả ngày đấu đến đấu đi mới thực sự hủy hoại đứa bé này.

Nắm tai Thạch Nghị, An Thừa Trạch bỗng dưng nảy sinh tâm tư giống Thạch Nghị. Thạch Nghị muốn nhận hắn làm em trai, muốn bảo bọc hắn, mà hắn cũng muốn thế. Hắn rất chắc chắn với tương lai, có thể trải cho Thạch Nghị một con đường thông thoáng nhất, không có phúc thì hắn cũng có cách đoạt lấy.

Người hắn che chở, người nhà của hắn, kẻ nào dám can đảm minh trào ám phúng chỉ cây dâu mắng cây hòe, một chưởng đập chết hết.

*minh trào ám phúng: ngoài tươi cười trong chế giễu

Không được không được, phải đùa chết kẻ đó mới phải. Thế giới tốt đẹp đến thế, hắn lại táo bạo như vậy, nhất định đều là lỗi của Thạch Nghị.

Vì thế, ngón tay nắm tai hạ độc thủ, Thạch Nghị đau đến kêu gào lại chẳng nỡ đánh em trai mình. Cậu em trai xinh xắn học hành giỏi giang thể thao cừ khôi hạng nhì hướng đạo của anh [khụ khụ, Thạch Nghị tin chắc nếu không có Dương tiện nhân mình khẳng định đứng nhất, An Thừa Trạch đứng nhì], em trai xuất sắc nhường ấy, che chở còn không kịp, làm sao nỡ đánh chứ.

Đợi khi vào học, nhất quyết phải khoe khoang bằng khen của Tiểu Trạch một chút mới được, cộng năm điểm lận nha, Tiểu Trạch chắc chắn có thể thi được điểm cao nhất từ trước tới nay, văn 100, toán 110 [10 điểm câu hỏi phụ], cộng thêm 5 điểm là 215, ai có thể vượt qua An Thừa Trạch đây, trước không có sau này cũng chẳng lần ra!

https://thuviensach.vn

Khai giảng đối với các học sinh khác và Thạch Nghị những năm trước là bi kịch, giờ anh lại vô cùng chờ mong ngày đó, hay là học kỳ sau lại lọt vào top mười nhỉ? Đâu thể làm Tiểu Trạch mất mặt nha.

—

Tác giả có lời muốn nói: Tui thấy hướng đạo dừng ở đây được rồi, chuyện thực tình chả có gì lớn, hơn nữa nếu hai vị kia không tự tìm chết thì hạng nhất làm sao đến tay An Thừa Trạch. Còn phản ứng á, đương nhiên là mở rộng tầm mắt rồi, Thạch Nghị với Dương Phong đều là anh em với hồ ly nên sẽ không để bụng cái gì, mấy tiểu đệ còn lại thì… đấu vật không lại người ta, dám nghĩ gì mới lạ ヽ(ﾍ _ ヽ)ノ

Về phần thiếu niên du, tui nghĩ thời thơ ấu thì phải mặc sức chơi đùa cho thỏa những tiếc nuối ngậm ngùi, biết bao người trưởng thành luyến tiếc bản thân ngày bé chưa chơi đủ, học hành không đàng hoàng, để rồi day dứt cả đời. Đã sống lại mà còn tự đày đọa bản thân như kiểu 6 tuổi mở nhà máy, 10 tuổi thành lập công ty, 12 tuổi đưa công ty ra thị trường, 16 tuổi giàu nhất địa phương, 20 tuổi lắm tiền nhất nước, mấy cái đó sớm muộn gì cũng lọt vào tay nhân vật chính, ai tranh đâu mà lo, cho nên còn hôi sữa thì cứ lo chơi đi [An Thừa Trạch], có thể học thì lo học đi [Thạch Nghị], ha ha.

Thời gian như gấm, cảnh xuân dễ tàn, hãy đi mà quý trọng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 25

Do cách nghĩ có điều thay đổi sau kỳ nghỉ hè, sang học kỳ hai An Thừa Trạch không đi theo con đường cao quý lãnh diễm như dĩ vãng, mà dần dần hòa nhập vào đoàn thể nhỏ của Thạch Nghị. Bắt chước những đứa trẻ bình thường khác ra ngoài rong chơi, cùng nhau ngâm cứu xem Thiên Mã Lưu Tinh Quyền với Lư Sơn Thăng Long Bá (1) cái nào lợi hại hơn, làm thế nào luyện ra Tiểu Vũ Trụ, có phải cứ nắm chặt quả đấm là có thể nổ tung quần áo, hay vũ điệu băng có giúp đông lạnh khí không, cuối cùng vẫn là Phượng Hoàng hay nhất, chết kiểu gì cũng sống lại được, còn có em gái… Ớ, không phải em gái á? Mịa nó, tim nát đầy đất rồi.

*Tiểu Vũ Trụ: tuyệt chiêu của các nhân vật trong Saint Seiya, tiểu vũ trụ chính là năng lượng tiềm tàng trong cơ thể chờ cơ hội bộc phát

Đương nhiên, mỗi lần thảo luận đến cuối cùng, mặc kệ là Thiên Mã Lưu Tinh Quyền hay Thiên Mã Sao Chổi Quyền, giành chiến thắng vẫn là quả đấm thép ngày càng cứng rắn của Thạch lão đại, tẩn một lũ nhóc nhít đến gà bay chó sủa, rồi hài lòng cười ha ha như thường lệ.

Bọn chúng cũng bắt đầu nghiên cứu xem nữ sinh nào xinh đẹp, nữ sinh nào thích trang điểm, ai thích nhỏ nào, ai cáu lên thì kéo bím tóc của nhỏ, thiếu niên ngây ngô quả thực hết sức ngây thơ, cũng vô cùng hồn nhiên.

Hiển nhiên trong suốt quá trình này, An Thừa Trạch vẫn giữ điệu bộ cao quý lãnh diễm, chỉ ngẫu nhiên khích một câu khiến các nhóc con tranh luận kịch liệt hơn. Nhưng lạ thay, thái độ này của hắn lại có thể dung nhập hoàn hảo với đám bé trai, khiến các đồng bọn chấp nhận hắn, sẽ không vì hắn học giỏi mà khinh bỉ. Nói thế nào nhỉ, tuy An Thừa Trạch là mọt sách đứng đầu khối, nhưng cũng là đàn ông đích thực, đích thực đó nha.

https://thuviensach.vn

Thạch Nghị lúc này không quá mức chiếm hữu nữa, An Thừa Trạch gia nhập đoàn thể nhỏ của mình anh vui còn chả kịp, thi thoảng thấy hắn thân mật quá đà với đứa khác cũng sẽ ghen tuông, song đều nằm trong phạm vi chấp nhận được. Tóm lại, mỗi tối về nhà có đồng bọn nhỏ nấu cơm cho ăn, sáng sớm có đồng bọn nhỏ gọi ra ngoài tập thể dục, trước khi ngủ đồng bọn nhỏ còn kể chuyện cho nghe, hiện đã nghe xong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Triệu Vân vì răng lại ngầu như vậy!

Những ngày tịch mịch đã có người bầu bạn, ba tháng ngắn ngủi cứ thế trôi qua một cách phong phú, đôi khi rỗi rãnh đánh lộn trêu ghẹo nhau, thường xuyên cùng rèn luyện học tập chơi đùa, cuộc sống tràn ngập sắc thái.

Trung học sát vách có thằng nhóc Dương Phong thỉnh thoảng tan học gặp được An Thừa Trạch sẽ vỗ vai hắn, sau đó nhét cho cục kẹo linh tinh gì đó, thiệt chịu hết nổi mà!

Cấp hai với tiểu học dầu sao cũng thuộc hai đẳng cấp, học sinh cấp hai không thèm bắt nạt nhóc con, cũng chẳng muốn chơi với chúng. Mà học sinh tiểu học rất sợ mấy anh cấp hai cao cao to to, luôn nỗ lực cách xa bọn họ. Thạch Nghị dĩ nhiên không sợ học sinh cấp hai, nhưng trước kia cũng là nước giếng không phạm nước sông, có lẽ đã tình cờ gặp qua Dương Phong, song không tiếp xúc nên chẳng mấy ấn tượng. Chỉ khi nào chú ý tới một người mới cảm thấy bất cứ nơi nào cũng có mặt hắn, nhất là xung quanh Tiểu Trạch. Kỳ thật, mỗi tháng họ chỉ thấy nhau ba lần, nhưng lần nào lần ấy bị Thạch Nghị biến thành quang cảnh ngập mùi thuốc súng. Dương Phong cũng thế, vóc người hắn rất lớn, sau kỳ nghỉ dường như còn cao thêm chút, thế mà lại đánh đấm với một tên nhóc 11 tuổi, quan trọng nhất là còn đánh không nổi!

May mà giữa cấp hai với tiểu học có ranh giới, dù hai lão đại đánh nhau cỡ nào, thủ hạ hai bên cũng sẽ không ẩu đả. Nhưng đứa nào cũng thấy kỳ quái, An Thừa Trạch lần nào cũng bị vây ở trung tâm bão táp, sao tới giờ vẫn

https://thuviensach.vn

chưa bị gì, hơn nữa hai lão đại đều đối tốt với hắn nữa chứ? Vô cùng may mắn là trung học số 4 với tiểu học tỉnh chỉ có hai vị này tham gia hướng đạo, còn lại đều đến từ các trường khác, bằng không chỉ e mặt mũi của hai lão đại sẽ nát bét hết, thành tích học tập chưa tính, huấn luyện hướng đạo còn bị một nhóc con thân bốn khúc giành mất hạng nhất, ê mặt chưa.

An Thừa Trạch lắc đầu, chả cách nào điều hòa mâu thuẫn giữa Thạch Nghị và Dương Phong, ai cũng nghĩ đối phương là tiện nhân, đại khái cũng là một dạng anh em, là địch mà cũng là bạn.

Tháng ngày hạnh phúc đi qua rất nhanh, trong lúc Thạch Nghị mải vui đến quên trời quên đất, Liễu Như ra ngoài khảo sát gần bốn tháng rốt cuộc cũng mang một đống máy móc trở về!

Do nhà An Thừa Trạch không có điện thoại, thông tin thời bấy giờ cũng chưa phát triển, Liễu Như chắc cũng muốn tạo bất ngờ cho con trai, nên không thông báo mà trực tiếp kéo máy móc và nguyên liệu làm điểm tâm vào nhà, xong xuôi mới đi tìm con mình, tính cho con trai một niềm vui bất ngờ.

Liễu Như đứng trước cổng trường, thời ấy trường cách nhà rất gần, trên đường lại an toàn, phụ huynh đi đón con rất ít, dù có muốn đến đón, chính bản thân đứa trẻ cũng thấy xấu hổ, mấy đứa khác đều tự về nhà nha. Trước cổng chỉ có mình cô là người lớn, học sinh lớp một hai ba tan học trước liếc qua, dì kia đẹp quá đi!

Một tiết nữa trôi qua, các bạn nhỏ mới lục tục kéo nhau ra ngoài. Lúc này, Lâm Vạn Lý đang bận huyên thuyên: “Vương Di lớp ba xinh lắm nha, tính tình phóng khoáng, da trắng, về sau khẳng định là mỹ nhân; Tiếp theo là Triệu Nghiên lớp một, tuy mắt một mí, nhưng ngũ quan rất ưa nhìn, lớn lên chắc chắn cũng xinh; Thiến Thiến lớp sáu… Hắc hắc, người đẹp nhất chính là đây, mặt như cục bột, da trắng như kem bơ… Nhân tiện, bánh gatô kem

https://thuviensach.vn

bơ ngon lắm, tháng trước cô nhỏ tớ mua đem đến đại thọ bà nội, ngon lắm ấy…”

Lâm Vạn Lý không hổ là ông trùm giải trí tương lai, mới đó đã lập ra bảng xếp hạng các mỹ nữ có tiềm năng và khí chất trong trường, Thiến Thiến lớp sáu hiển nhiên có quan hệ khá tốt với nó, nên cũng kéo theo chút hảo cảm. Đáng tiếc, hiện ông trùm giải trí vẫn chỉ là nhóc ham ăn chưa thạo việc đời, mỹ nữ cùng kem bơ không thể kiêm được, ham ăn vẫn chọn kem bơ thôi.

Nói một hồi, nó đột nhiên chỉ ra cổng, ồ òa hai tiếng: “Kia, kia là đẹp nhất! Còn đẹp hơn cô nhỏ tớ nữa!”

Nhóc con đều nghĩ người nhà mình tốt nhất, người phụ nữ có thể khiến Lâm Vạn Lý cho rằng đẹp hơn cả cô nhỏ cực mốt của nó chỉ e thực sự là mỹ nhân. An Thừa Trạch nhòm theo ngón tay nó, xém nữa ngẩn ngơ.

Khi đó chịu ảnh hưởng của kịch Hồng Kông, phái đẹp vùng duyên hải đang theo mốt tóc quăn môi đỏ jacket hưu nhàn, phụ nữ nội địa đều thấy ăn diện như vậy không đứng đắn, nhưng trong lòng cũng rất hâm mộ các cô nàng thời thượng xinh đẹp. Liễu Như có lẽ vẫn còn bảo thủ, tuy học tập phương thức ăn mặc của địa phương, nhưng không uốn tóc thật quăn, mà chỉ uốn đuôi tóc hơi quăn, cộng thêm tóc cô vốn đen mượt lại thẳng, hơi quăn như vậy thoạt nhìn vừa tự nhiên vừa thời trang. Cô trang điểm nền nã, song vì bảo thủ nên không tô môi quá đỏ mà chỉ phơn phớt, vừa không khiến người ta cảm thấy quá diễm lệ, vừa giúp sắc mặt sáng sủa lên. Mắt trông to hơn ngày trước, hẳn là vẽ viền mắt, nhưng vẽ chìm chứ không hun khói, tại cái thời mà mọi người không nhìn quen trang điểm, căn bản chẳng ai nhận ra cô vẽ mắt. Bóng mắt vốn đã đẹp rồi nên không tô thêm, chỉ thoa chút phấn lên mặt, giúp da nom có vẻ trắng hơn, lại vô cùng tự nhiên. Lông mày cũng chỉnh sửa chút đỉnh, chỉ đơn giản chỉnh lại hình dạng, chứ không nhổ sạch rồi xăm như người ta, vẫn mày liễu như mực.

https://thuviensach.vn

Tính cách bảo thủ và phong cách trang điểm của thời đại này khiến Liễu Như tạo ra cách trang điểm tự nhiên trước thời đại, mới nhìn cứ như không trang điểm, so với dĩ vãng còn rạng rỡ hơn ba phần.

Nhưng may là cô không mặc jacket và quần jean rộng như trong kịch Hồng Kông, đàn ông ăn mặc như thế rất ngầu, nhưng với phụ nữ thì hoàn toàn không thể hiện được đường cong cơ thể, chỉ trông có vẻ mập. Gió mùa thu ở tỉnh Kiến rất lớn, cô mặc áo khoác dài và quần len ống thẳng phối với giày da cao gót, trang nhã mà đúng mực, không quá lố lại đường hoàng, thể hiện hoàn mỹ ưu điểm thon thả cao gầy của cô.

Khi ấy chưa lưu hành khuyên tai cỡ lớn, Liễu Như chỉ đeo khuyên tai nhỏ để tăng thêm phần rạng rỡ, vừa ý nhị vừa phóng khoáng, khiến phong cách thời trang đẹp đẽ bị xem là không đứng đắn tại đương thời hóa thành khí chất. Ba cô sáu bà cổ hủ nhất cũng sẽ không bảo cô trang điểm đẹp, cùng lắm chỉ quở trách cô phá của, phụ nữ độc thân nuôi con đã chẳng dễ, thế mà còn dám mặc loại quần áo vừa nhìn đã thấy quý này.

Thực ra tại Quảng Châu, những kiểu quần áo nội địa có thể bán tới một hai trăm, trong khi giá mua chỉ có mười mấy thậm chí mấy đồng.

Lần đi Quảng Châu này, Liễu Như được mở rộng tầm mắt, rốt cuộc cũng liên hệ được kiến thức thời đại học với thực tế, phát hiện bản thân lúc trước quả là ếch ngồi đáy giếng, cứ bám mãi vào cái xí nghiệp nhà nước kia chỉ bỏ lỡ cơ hội kinh doanh cực tốt ở tỉnh Kiến. Giá thấp mua vào, giá cao bán ra, tích lũy vốn, thị trường chứng khoán, bất động sản, hiện tại không cần An Thừa Trạch nhắc Liễu Như về sự sôi trào của thị trường bất động sản tương lai, chỉ ngẫm lại năm đó trong tay rõ ràng nắm mấy ngàn lại không mua mấy căn nhà lều, Liễu Như liền hối hận không thôi.

Đã phát triển được kha khá ở Quảng Châu rồi, muốn gây dựng sự nghiệp không khó, sức cạnh tranh cũng lớn. Liễu Như lưỡng lự mấy ngày, sau cùng vẫn quyết định trở lại tỉnh Kiến đang phát triển mở tiệm điểm tâm. Quảng

https://thuviensach.vn

Châu tốt thì tốt thật, nhưng muốn kiếm nhiều tiền thì phải chọn đúng thời cơ thành phố đang khởi bước.

Cô hùng tâm tráng chí ngập tràn hi vọng trở lại tỉnh Kiến, khoảnh khắc bước vào cửa nhà lại buông lơi tất cả khát vọng, trong lòng đâu đâu cũng là hình bóng con trai bé bỏng.

Giờ cô có thể dựa vào chính mình, tuy An Thừa Trạch không phải chỗ dựa duy nhất của cô, nhưng là niềm quyến luyến duy nhất. Người có thể cưỡng chế di dời hết thảy tham vọng, chừa lại mỗi dịu dàng, chỉ mình An Thừa Trạch.

Thấy con trai cùng một đám đồng bọn nhỏ ra khỏi cổng trường, coi mòi quen không ít bạn, Liễu Như vẫy vẫy tay, nụ cười ấm áp mang chút gió mát ngày thu, nắng chiều rực rỡ sưởi ấm thân hình.

An Thừa Trạch nhận ra bản thân bỗng trở nên bé nhỏ, lực khống chế yếu đi, hắn thế mà muốn làm chuyện mất thể diện như vừa gọi "Mẹ" vừa vội vàng lao vào lòng Liễu Như cọ cọ… Được rồi, đại khái là lệ tuôn lưu truyền từ Saint Seiya, lệ tuôn cũng dần xuất hiện, dù chỉ tượng trưng, nhưng cũng quê chết.

Chân hắn cứng đờ, phảng phất như không tin vào mắt mình, dụi mắt mãi mới xác định đây chẳng phải ảo tưởng, mà thực sự là người mẹ xinh đẹp quyến rũ của hắn, còn chờ gì nữa, lao vào ngay chứ còn!

Hiềm nỗi luôn có cái loại thẳng tính thân thể hành động trước đại não, vừa trông thấy Liễu Như liền kêu to "Dì Liễu", rồi tiến lên giành ôm Liễu Như trước, rúc vào lòng cô dụi dụi. Đồng chí đen nhẻm còn vừa dụi vừa giơ tay chữ V đắc ý với Lâm Vạn Lý, thấy chưa, dì xinh đẹp này là dì tao đó nha!

An Thừa Trạch: "…"

Chả biết chúng nó so cái quái gì nữa!

https://thuviensach.vn

Song, lúc này An Thừa Trạch nào còn tâm tư thổ tào, chậm nửa nhịp nhưng cũng nhanh chóng nhào vào lòng Liễu Như, lúc tới gần liền đạp chân Thạch Nghị, lợi dụng vóc người lùn chui xuống dưới nách Thạch Nghị, đẩy hắn khỏi lòng Liễu Như, đoạn quăng luôn ra ngoài.

Liễu Như: "…"

Tuy con trai kết được bạn, nhưng có vẻ cũng học đòi đánh nhau, nhất định là Thạch Nghị làm gương xấu, sau này tìm thằng nhóc tính sổ mới được.

___

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 26

Cũng như mọi gia đình khác, khi ba hoặc mẹ đi vắng lâu ngày trở về, đứa trẻ sẽ dựa vào lòng họ líu ríu kể về những chuyện gần đây, dù toàn mấy lời chẳng đâu ra vào đâu, đấng sinh thành cũng sẽ mỉm cười lắng nghe với vẻ mặt ngập tràn hạnh phúc.

Liễu Như cũng thế, nhưng người dựa vào cô bộc bạch nỗi niềm chia xa lại là Thạch Nghị.

An Thừa Trạch: "…"

Đánh nhau nhờ kỹ xảo, nhưng làm lá chắn thì phải có sức mạnh. Hắn người nhỏ sức yếu, rốt cuộc bị Thạch Nghị gạt ra hòng chiếm chỗ trong lòng Liễu Như, chả biết anh lấy tự tin ở đâu cho rằng Liễu Như sẽ không đẩy mình ra, ai không rõ còn tưởng Liễu Như mới là mẹ Thạch Nghị ấy chứ.

Tối đó, nhà An Thừa Trạch không ai phản đối, lần đầu tiên dắt nhau ra tiệm ăn cơm. Tiệm cao cấp đương nhiên ăn không nổi, nhưng tỉnh Kiến không thiếu quán nhỏ ngon rẻ, chẳng qua trước kia vì tiết kiệm nên họ chưa từng nếm thử, Tết năm rồi buôn bán lời mấy ngàn cũng không đi. Liễu Như đúc kết được kinh nghiệm qua chuyến đi vừa rồi, quan niệm chuyển biến không nhỏ.

Bấy giờ muốn mở tiệm cơm thì tài nấu ăn phải vững, bởi lượng khách không lớn như ngày sau, bị hãm hại cũng đành chịu, hiện tại mọi tiệm ăn đều sống nhờ khách quen. Mà tiệm ăn có thể kiên trì vào thời điểm này mai sau đều trở thành tên tuổi hàng đầu, lấy nhà này làm ví dụ, tương lai sẽ biến thành nhà hàng tư nhân Lão Mã, đầu bếp nấu gì khách ăn đó, hơn nữa còn

https://thuviensach.vn

chẳng phải nơi người bình dân đến được, vinh dự được đề danh trên mạng tới một năm sau.

Tuy gia cảnh Thạch Nghị rất tốt, song cũng hiếm khi ra tiệm, chung quy trong nhà đã có bảo mẫu, Thạch Lỗi lại đi vắng, dù anh bất hảo nhưng không phá của, có tiền cũng ít tiêu xài. Dẫu thỉnh thoảng mời các đồng bọn ăn vặt, nhưng trực tiếp mời đến tiệm ăn cơm vẫn là chuyện quá sớm với học sinh tiểu học thời đó. Mà bệnh chung của mấy người ít khi đi tiệm chính là tương đối thích thú các món ăn vị nặng nhiều muối nhiều dầu nhiều gia vị, cộng thêm sức ăn nghịch thiên của Thạch Nghị, ăn đến chả biết trời trăng gì, cái đĩa cũng sắp bị gặm luôn rồi.

Nhưng, nhiều đồ ăn như vậy cũng không ngăn được cái miệng Thạch Nghị, anh nào có thói quen ăn ngủ không nói chuyện, thế nên vừa ăn vừa nói, kể hết một lần những chuyện xảy ra thời gian này. Liễu Như nghiêm túc lắng nghe, biết An Thừa Trạch thế mà trổ hết tài năng tại huấn luyện hướng đạo để trở thành người đứng đầu, cô nhịn không được xoa xoa gương mặt trẻ thơ mập mạp của con mình.

Đây là niềm kiêu hãnh của cô, cô cũng muốn con kiêu hãnh về mình.

Ăn cơm xong, Liễu Như muốn dẫn An Thừa Trạch về nhà, Thạch Nghị giờ mới trợn tròn mắt, thấy dì Liễu đến thăm nên vui vẻ, vậy mà lại quên lúc cô về cũng là lúc Tiểu Trạch trở lại nhà cậu ấy, làm sao ngăn chặn đây?

Đứng ngốc ở giao lộ một lát, An Thừa Trạch vẫy tay với anh, không chút lưu tình theo Liễu Như về nhà. Thạch Nghị bi thương đầy mặt, chăm chú trông theo bóng lưng hai người một hồi, đoạn dậm chân đuổi theo!

Nhóc đen nhẻm bịch bịch chạy tới, chặn ngang ôm chặt vai An Thừa Trạch, nói với Liễu Như: “Dì Liễu, tối nay chỉ còn một mình con…”

Gương mặt dứt khoát không bỏ cuộc khiến khóe miệng Liễu Như giật giật, trước đây cũng toàn ở một mình mà đâu thấy nói gì. Nghe Thạch Nghị kể

https://thuviensach.vn

chuyện, Liễu Như biết An Thừa Trạch ở cùng đứa nhóc này chẳng những học xấu, mà còn có tiến bộ tại phương diện hắn vốn không am hiểu, điều này khiến cô rất mừng, cũng biết ơn Thạch Nghị đã chăm sóc An Thừa Trạch suốt thời gian qua. Cô càng thêm thấu hiểu cảm giác lẻ loi của bé con khi phải ở nhà một mình, Thạch Nghị lúc trước muốn làm lão đại hắn là vì cô đơn nên cần nhiều đồng bạn.

Bởi thế, Liễu Như xoa xoa đầu Thạch Nghị, quả nhiên mái đầu ram rám liền cọ vài cái vào tay cô, An Thừa Trạch như bắt gặp chó cưng Husky thịnh hành mười mấy năm sau, vừa dính người vừa phá phách, thích giở trò vô sỉ.

So với Thạch Nghị lạnh lùng nói năng vụng về biểu cảm hiếm hoi kiếp trước, hắn cảm thấy ngốc chút càng khả ái. Cũng phải, nếu có thể cười thì ai tình nguyện rơi nước mắt chứ. Chẳng qua khi ấy, Thạch Nghị đã trải qua thời kỳ nổi loạn trong sự giễu cợt và thương hại do vết sẹo trên mặt, vô luận là thiện ý hay ác ý, có lẽ anh đều không cần. Khi biểu cảm chỉ làm vết sẹo càng thêm dữ tợn, biểu cảm với anh trở thành có cũng được, mà không có chả sao.

Nghĩ đến đây, lòng An Thừa Trạch bỗng mềm nhũn, ngầm đồng ý hành vi quấy rầy mẹ con nhà người ta ôn chuyện của anh.

Đêm đó, hai mẹ con trò chuyện rất lâu, Thạch Nghị mới đầu còn chen hai câu, sau mệt quá thành ra ngủ gà ngủ gật, tựa vào An Thừa Trạch thiếp đi.

Liễu Như dịu dàng ôm An Thừa Trạch, vỗ vỗ lưng hắn: “Con cũng về ngủ đi, phòng con mẹ thu dọn xong rồi, mai còn phải đi học nữa, sau này lại nói tiếp.”

An Thừa Trạch gật đầu, kéo Thạch Nghị đã ngủ kỹ đến mức lay thế nào cũng không tỉnh trở về. Không sai, kiếp này đâu phải kiếp trước, hai mẹ con sẽ không vì mình gia nhập An gia mà ít gặp nhau, cũng sẽ không vĩnh viễn

https://thuviensach.vn

chia ly trong lúc mình ở quân doanh, hắn với Liễu Như còn mấy chục năm để tiếp nối mối duyên mẫu tử này.

Sau khi nghỉ ngơi một ngày, Liễu Như liền bắt tay trang hoàng mặt tiền, trang hoàng là cả một nghệ thuật, dù chỉ là nhà trệt Bắc Kinh phổ thông cũng phải bày trí sao cho có cảm giác sang quý. Giá máy móc ở Quảng Châu còn rẻ hơn cô nghĩ nhiều, thế nên cô dư dả tiền trang trí mặt bằng.

Trang hoàng mặt tiền kinh doanh thực phẩm tuyệt đối không thể dè xẻn, cần phải cho khách hàng vừa bước vào liền cảm nhận được vệ sinh, an toàn. Liễu Như mở tiệm điểm tâm, nên cô dùng tông màu ấm trang trí mặt bằng, các loại điểm tâm đặt trong tủ kính trưng bày. Phần lớn điểm tâm đều dùng túi đựng thực phẩm đóng gói đàng hoàng, có thể mua theo cân hoặc mua lẻ, đương nhiên, mua theo cân chắc chắn lợi hơn.

Trong tiệm còn có chỗ ngồi, tiện cho các học sinh và phụ huynh tới ngồi một lát, đều là ghế theo kiểu xích đu. Vào thời đại ấy, phong cách trang hoàng này quả thực quá cao sang, khiến người ta vừa đặt chân vô lập tức có cảm giác “Oa, đẹp quá trời, chắc mắc lắm đây”. Mà khi dời tầm mắt lên điểm tâm, họ sẽ phát hiện bánh bao ở đây mắc hơn giá ngoài chợ đáng kể, nhưng nom rất đẹp mắt, hơn nữa đẹp vậy mà còn tiện nghi, vẫn hời chán. Cách trang trí kết hợp với giá cả như vậy tất nhiên sẽ thôi thúc khách hàng muốn mua một hai món thử xem, mua rồi mới nhận ra hương vị không tồi, vả lại mua theo cân càng lời.

Sau bếp đặt máy móc làm điểm tâm, chỉ cần thiết lập khuôn mẫu và hình dạng, trộn bột mì, trứng, bơ và gia vị xong xuôi, rồi khởi động máy, đại bộ phận điểm tâm đều có thể làm bằng máy. Liễu Như quyết định thuê một người đáng tin để giúp cô lúc bận rộn, ngoài ra còn chỉ bảo tay nghề, bằng không chỉ e sau này bận không lo xuể.

Cách sắp xếp của cô khiến An Thừa Trạch liên tục gật gù, Liễu Như đã bắt đầu có tố chất thương nhân thành công, nắm được cách hấp dẫn khách

https://thuviensach.vn

hàng. Nhưng cô còn rất nhiều điều cần học trong tương lai, tỷ như tuyên truyền khuyến mãi, nhân viên quản lý vân vân, điều này phải do chính cô chậm rãi cân nhắc. Đương nhiên trong quá trình này, An Thừa Trạch sẽ âm thầm dẫn dắt Liễu Như mà không để lại dấu vết.

Trước đây có rất nhiều công nhân viên chức bị đơn vị Liễu Như cho thôi việc, trong đó có một phụ nữ trẻ khá thân với cô tên là Quách Tiểu Hoa, hơn hai mươi tuổi, tình tính tốt, nhưng số tương đối khổ. Quách Tiểu Hoa trẻ trung xinh đẹp, song nhà mẹ đẻ ở nông thôn lại gả cô cho một người què trong nội thành vì muốn có sinh lễ hỏi vợ cho con trai. Tuy cô thiếu trình độ, nhưng trước khi kết hôn, nhà chồng tìm cho cô một công việc trong xí nghiệp nhà nước, cô vô cùng biết ơn gả qua, ai ngờ ông chồng lại mắc chứng điên cuồng gián đoạn.

Thời ấy không hiểu biết về loại bệnh này, nhà chồng và Quách Tiểu Hoa đều tưởng tính tình chồng cô không tốt, hắn bị người ta cười nhạo từ bé, tốt tính mới là lạ. Quách Tiểu Hoa gả cho người này đã biết điểm ấy, nhưng cô chẳng để ý, nhà chồng cho cô hộ khẩu thành phố, giúp cô tìm việc, còn giúp em trai cô lấy vợ, cô cảm ơn còn không hết. Dù chồng bị què, tính tình còn khó chịu, nhưng chỉ cần cô hòa hợp với chồng thì chả sao hết, mang trong mình niềm khát khao về tương lai mà mỗi thiếu nữ đều có, Quách Tiểu Hoa về nhà chồng.

Đêm tân hôn, chồng không cho cô nhìn chân mình, suốt mấy năm cung sống, chỉ cần Quách Tiểu Hoa bất cẩn đụng phải chân hắn, đều sẽ bị ăn no đòn. Cô tận tâm tận lực phụng dưỡng cha mẹ chồng, mẹ chồng lại ghét bỏ món hàng phải bù thêm tiền như cô, coi thường người nhà cô, cả ngày nhiếc móc cô, khinh miệt cô là gái quê. Chồng cô giữ chức ngồi không ở đơn vị, chẳng đi làm lại nhận lương giám đốc, Quách Tiểu Hoa ngày làm việc ở phân xưởng, tối về chăm lo một đám người, hôm nào cũng mệt chết đi sống lại, đã thế còn bị chồng đánh chửi.

https://thuviensach.vn

*món hàng phải bù thêm tiền: hình dung cô gái khi về nhà chồng ba mẹ phải cho thêm của hồi môn, hay còn chỉ phụ nữ đẹp nhưng vô dụng chỉ biết xài tiền

Ngay cả An Thừa Trạch cũng nhớ rõ, đại khái vào một tối hai năm trước, Quách Tiểu Hoa mặt đầy máu chạy đến nhà bọn họ, ôm Liễu Như gào khóc. An Thừa Trạch nhỏ tuổi nghe được dăm ba câu đối thoại của hai người, cái gì mà "gà không đẻ trứng", "sao chổi xui xẻo", "khắc chết ba chồng", rồi "đập đầu vào tường", còn có ban đêm nằm cạnh chồng, nếu lỡ đụng phải chân hắn, bất kể mấy giờ cũng sẽ đánh thức hắn, rồi bị túm lấy hung hăng tẩn một trận.

Lần đó Quách Tiểu Hoa bị đánh đến mức não chấn động nhẹ, chóng mặt buồn nôn mấy ngày. Hôm sau cô về nhà mẹ ở vài bữa, sau cùng hình như vẫn bị đón về nhà chồng. Mà một năm sau, xí nghiệp phá sản, Quách Tiểu Hoa với ông chồng ăn không hưởng lương triệt để thất nghiệp, ba chồng tài giỏi cũng qua đời, mẹ chồng liên hợp với chồng hành hạ cô cả ngày, chị dâu lại bảo muốn ra riêng, nhớ thương chút tài sản ba chồng để lại.

Quách Tiểu Hoa ra ngoài làm công nuôi sống gia đình, thậm chí đến công trường đi vác bao cát, lại bị chồng với mẹ chồng chỉ trích không làm tròn bổn phận người vợ, đi dụ dỗ đàn ông. Nhưng may mà từ khi kinh tế trong nhà dựa cả vào cô, chồng không phát bệnh thì sẽ không đánh cô, cuộc sống mới dễ chịu hơn chút.

Kỳ thật Quách Tiểu Hoa không phải lựa chọn tốt, gia đình cô quá phức tạp, vô cùng có khả năng gây chuyện lớn. Nhưng Liễu Như nhìn trúng một điểm ở cô, từ năm mười tám tuổi đến nay, đăng ký kết hôn năm năm, lấy nhau bảy năm, bất kể bị đối đãi ra sao, Quách Tiểu Hoa vẫn thủy chung nhớ rõ, năm đó nhà bọn họ đói rét, là gia đình chồng cho mình đường sống.

Cô luôn biết ơn điều đó, phẩm chất như vậy rất hiếm thấy.

https://thuviensach.vn

Liễu Như mở tiệm điểm tâm, một mình làm không xuể, nếu chẳng may tay chân không sạch sẽ thì phiền toái lớn. Mà dạy xong người ta lại chạy ra ngoài mở tiệm riêng, vậy cũng rắc rối chẳng kém. Mà Quách Tiểu Hoa thì Liễu Như dám khẳng định, dù mẹ chồng có vào tận cửa tiệm bắt cô trộm tiền, cô cũng thà ôm tiền chết chứ nhất quyết không để bà mang tiền đi.

Quách Tiểu Hoa rất rạch ròi thị phi ân oán.

Gia đình phức tạp nhưng chỉ cần không tới tiệm quậy thì chẳng sao, nếu thực sự đến…

Liễu Như khẽ nhướn mày, phải bảo đảm họ tới một lần không dám tới lần thứ hai!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 27

D

ĩ nhiên An Thừa Trạch hiểu rõ tâm sự trong lòng Liễu Như, theo hắn, Quách Tiểu Hoa cũng không phải lựa chọn tốt nhất, hết lòng thì hết lòng, nhưng bất kể là nhà mẹ đẻ hay nhà chồng cô đều phiền phức vô cùng, cắt không đứt còn loạn ấy chứ. Song, nếu Liễu Như có tâm, đồng thời có năng lực giải quyết rắc rối mò tới cửa, An Thừa Trạch sẵn lòng chứng kiến thành quả. Đây là bước trưởng thành tương đối lớn đối với Liễu Như.

Hiện tại, quả thực kế hoạch nghề nghiệp của cô đã thay đổi, lý niệm kinh doanh cũng đổi khác, nhưng quan niệm về gia đình vẫn chẳng chút biến hóa. Cô vẫn chưa cạn tình với An Mục Dương, giữ vững suy nghĩ chung thủy với một người đến chết. Nếu cô có thể học được cách đối phó với người nhà khó chịu từ Quách Tiểu Hoa thì cũng tốt. An Thừa Trạch nhớ rõ lúc mình cùng Liễu Như đến Bắc Kinh kiếm sống, gặp được An Mục Dương, rồi bị đón về An gia, mà Liễu Như lại không cần một xu nào, tự mình làm thuê ở thành phố.

Khi đó, sở dĩ cô thà rằng bị người nhà họ An châm chọc khiêu khích cũng muốn ở lại Bắc Kinh, là để thường xuyên thấy An Thừa Trạch. Đáng tiếc, lúc ấy hắn chỉ là nhóc ranh, nào cảm nhận được tình thương của mẹ, ngược lại nghe lời An Chí Hằng, cho rằng Liễu Như ở lại Bắc Kinh để vòi tiền An gia.

Đời trước, thực ra An Mục Dương có tìm Liễu Như, muốn bao nuôi cô, song bị Liễu Như quả quyết cự tuyệt. Ngày trước bị lừa thì thôi, chứ Liễu Như quật cường nhất định không làm kẻ thứ ba. Nhưng cô chỉ không phản ứng với An Mục Dương, lại chưa bao giờ nghĩ tới việc đòi công bằng cho mười mấy năm thanh xuân của mình. Nếu đời này Liễu Như có thể ưỡn ngực đối mặt với tất cả, An Thừa Trạch tuyệt đối ủng hộ mẹ.

https://thuviensach.vn

Hi vọng người nhà Quách Tiểu Hoa sẽ cho Liễu Như một khóa học sinh động.

Trong thời gian trang hoàng mặt tiền cửa hàng, Liễu Như còn dạy Quách Tiểu Hoa nhiều kỹ thuật làm điểm tâm, Quách Tiểu Hoa học rất nghiêm túc, làm việc cũng cẩn thận, chẳng qua không biết cách tiếp đón khách hàng. Việc này tạm thời do Liễu Như đảm nhiệm, cô đã có kinh nghiệm kha khá.

Vào ngày hoàng đạo trong thượng tuần tháng 11, điểm tâm Như Ký chính thức khai trương, đông như trẩy hội.

*một tuần ở đây là 10 ngày, một tháng chia làm ba tuần: thượng tuần, trung tuần, hạ tuần

Tại sao lại đông đến thế? Trước khi khai trương, Liễu Như cứ lo nếu không ai biết, không ai đến mua thì phải làm sao, bấy giờ An Thừa Trạch nói: “Để con viết thông báo lên bảng tin trong lớp.”

Thạch Nghị hiển nhiên không cam lòng tụt hậu: “Con sẽ cho học sinh toàn trường biết hết!”

Liễu Như cười, xoa đầu hai đứa bé: “Để mẹ nghĩ đã.”

Bảng tin và kiến thức học được ở Quảng Châu khiến cô nghĩ tới việc phát tờ rơi, liền chụp mấy tấm hình điểm tâm, rồi tiêu tốn một mớ tiền đi in hàng loạt tờ rơi. Hôm khai trương, những ai cầm tờ rơi đến mua điểm tâm đều được hưởng ưu đãi mua một tặng một, nhưng mỗi người chỉ được mua nhiều nhất nửa ký.

Dùng ánh mắt của người đời sau đánh giá, phát tờ rơi là việc vô cùng bình thường, nhưng hình ảnh điểm tâm đóng gói hoàn mỹ cũng rất gợi cảm giác thèm ăn. Thạch Nghị ôm một đống điểm tâm phân phát cho các đồng bọn, rồi cho mỗi đứa một tờ rơi. Các đồng bọn cực kỳ hưng phấn, ra sức kêu gọi

https://thuviensach.vn

việc phát tờ rơi, lần lượt đến từng lớp phát, muốn học sinh nào cũng cầm trong tay tờ rơi này. Vừa phát vừa móc điểm tâm trong túi cắn một miếng, ừm, ngon ghê á!

An Thừa Trạch thì đi tìm Dương Phong, vẫn áp dụng thế công điểm tâm và tờ rơi, nhờ hắn phát tờ rơi cho các học sinh trong trung học số 4. Vì chuyện này, An Thừa Trạch thừa dịp Thạch Nghị và các đồng bọn đi phát tờ rơi, mời Dương Phong về nhà ăn cơm, hơn nữa còn tặng hắn mấy cái tàu chiến bằng chocolate. Dương Phong đã lên lớp tám, sớm qua tuổi ham đồ ngọt, nhưng lại vô cùng thích mô hình chocolate này, thêm nữa cảm thấy mẹ của Tiểu Trạch sao mà trẻ trung xinh đẹp hoàn hảo dịu dàng đến thế, nấu ăn cũng cực ngon, dù không được nhận chocolate hắn cũng sẽ hỗ trợ. Đương nhiên cho càng tốt, đồ đẹp như vậy làm hắn chẳng nỡ ăn tí nào.

Học sinh phụ trách phát tờ rơi ở trung học cũng được nhận điểm tâm, dù trẻ lớn không thích ăn, cũng có thể mang tặng người khác. Nhưng thời này chẳng mấy khi thấy điểm tâm tinh xảo như vậy, đã cầm trong tay thì không thích cũng sẽ nếm thử cho biết, chả mấy ai mang tặng người khác. Phần lớn đàn em của Dương Phong đều là nhóc to đầu, chẳng những phát trong trường, mà còn đến tận tiểu khu gần trung học số bốn và tỉnh Kiến.

An Thừa Trạch cầm máy tính mới mua tính toán, tiền trả công phát tờ rơi thực sự quá hời, mỗi người một cái điểm tâm chưa tới một hào, so với đời sau phải trả công một ngày 50 thì rẻ hơn nhiều.

Nhờ hai lão đại dốc sức tuyên truyền, Liễu Như và Quách Tiểu Hoa bận tới mức vắt giò lên cổ trong hôm khai trương, tuy bảo đa số điểm tâm đều chỉ 2, 3 hào, nhưng không ngăn nổi nhiều người, mới giữa trưa mà hàng chuẩn bị sẵn đã sạch trơn, một đám khách hàng nhí cầm tờ rơi kháng nghị. Quách Tiểu Hoa đã sớm thu tiền đến nhũn chân, chả biết làm sao trấn an mọi người, vẫn là Liễu Như hòa nhã nói, trong vòng một tháng, chỉ cần cầm tờ rơi nguyên vẹn đến tiệm đều được mua một tặng một, bấy giờ mới đuổi được các vị khách nhí chưa mua được điểm tâm đi.

https://thuviensach.vn

Đuổi hết người đi rồi, An Thừa Trạch với Thạch Nghị ngồi ệp xuống ghế, mệt bã cả người. May mà chọn khai trương vào thứ bảy, hai người có thể chia nhau Thạch Nghị phụ trách trật tự, An Thừa Trạch giúp thu tiền, bằng không Liễu Như và Quách Tiểu Hoa nhất định bận không gánh nổi.

“Không ngờ bán hết nhanh dữ vậy!” Quách Tiểu Hoa toát mồ hôi đầy đầu, nhìn cửa hàng như mới bị châu chấu dọn sạch, ngay cả bã đậu cũng không chừa, quét sạch không còn một mống. Nhớ lại thời điểm làm điểm tâm trước đó, cô còn sợ nhiều vậy không bán hết thì chỉ có nước hỏng.

“Tờ rơi đã dùng nhất định phải tiêu hủy.” An Thừa Trạch nói, “Bằng không trong một tháng đều có hiệu lực, chúng ta bù lỗ chết luôn.”

Liễu Như ngồi cạnh hắn, nhìn con trai ra dáng tiểu đại nhân, lắc đầu bảo: “Không sao, dù vậy cũng chẳng lỗ được, chỉ kiếm được ít hơn thôi.”

Trên thực tế, nếu không đến Quảng Châu, cô chắc chắn chỉ định giá vài xu cho điểm tâm, bán cao hơi giá vốn chút chút, thu nhập một tháng đủ sống tạm là được. Nhưng thấy rồi mới biết, có những thời điểm nếu ra giá quá thấp, sẽ khiến người ta có cảm giác tiền nào của nấy. Hai hào tuy không rẻ, nhưng cũng chẳng mắc, hiện tại đang thắt chặt kế hoạch hoá gia đình, ở quê thì còn có chuyện vì sinh con trai mà vượt quy định, chứ ở thành phố thì mỗi nhà căn bản chỉ có một đứa con. Bởi vậy, trong tay đám nhỏ luôn có mấy hào tiêu vặt, bán điểm tâm ngay cạnh trường học khỏi lo ế.

An Thừa Trạch gật đầu, hắn biết rõ đa số người lớn và học sinh đến mua điểm tâm hôm nay đều bị hình ảnh và khuyến mãi mua một tặng một hấp dẫn, tuy đông người nhưng mua rất ít, vì chỉ mua để thử mà thôi. Lúc nếm thấy ngon muốn mua nhiều hơn, rồi lại đi mua một tặng một thì phiền to. May mà trước đó hắn đã ghi rõ chỉ được mua nhiều nhất nửa ký trên tờ rơi, vậy cho dù những tờ rơi đã bị ném vào thùng rác bị lục lại, cũng sẽ không thiệt hại nhiều.

https://thuviensach.vn

An Thừa Trạch đâu ngờ bữa đó những người mua điểm tâm về nhà ăn đều cảm thấy ngon, sau đó đi tìm tờ rơi để mua nhiều hơn, lại phát hiện tờ rơi rụng đầy đường chẳng ai nhặt lúc trước giờ không còn một tờ! Mà bên trong tiểu học tỉnh và trung học số bốn, tờ rơi trở thành vật mua bán trong một tháng, muốn ăn điểm tâm thì phải cầm một hào đi mua tờ rơi, mà người cầm tờ rơi ở tiểu học lại là Lâm Vạn Lý, tại trung học là Trần Khải Hàng – một đàn em của Dương Phong. Cả hai đứa đều từng nếm qua điểm tâm Như Ký, cũng chứng kiến quang cảnh người người tranh nhau mua hôm ấy, sau khi về bèn bắt đầu thu thập tờ rơi, cực kỳ có đầu óc kinh doanh.

Quách Tiểu Hoa được triển vọng nghề nghiệp khích lệ, chiều hôm ấy liền cùng Liễu Như vào bếp làm rất nhiều điểm tâm, có máy móc hỗ trợ nên rất tiện. Thực ra, số điểm tâm bán hôm nay đều được làm từ hôm qua và sáng nay, những thứ này chỉ để được trong thời gian ngắn, không thể làm nhiều, cho nên mới xảy ra tình trạng bán hết.

Liễu Như vẫn rất bình tĩnh, 3h chiều cho Quách Tiểu Hoa nghỉ, để cô về chăm sóc người nhà, về trước giờ nấu cơm đỡ bị ăn chửi hơn. Tối đó, Liễu Như bảo hai nhóc Thạch Nghị và Dương Phong đến ăn cơm, kỳ thật cũng muốn mời Quách Tiểu Hoa, nhưng cô chắc chắn không thoát thân nổi.

Thạch Nghị bị An Thừa Trạch ém chuyện rất kỹ, từ đầu tới đuôi đều không biết Dương Phong tham dự vào chuyện này. Chung quy cũng nhờ tiểu học tỉnh không tiếp xúc nhiều với trung học số 4, bàn tay Thạch Nghị lại chẳng dài đến thế. Về phần đàn em của Dương Phong, nó đã kết thù với Thạch Nghị từ lâu, càng không có khả năng mật báo.

An Thừa Trạch nghe nói Liễu Như muốn mời khách, liền bình tĩnh báo cho Thạch Nghị, nhưng không nói Dương Phong cũng đến. Trước năm 95 chưa thi hành quy định hai ngày nghỉ, học sinh lớp tám Dương Phong đến chiều vẫn có tiết, An Thừa Trạch báo Thạch Nghị xong thì bớt thì giờ đi nói cho Dương Phong. Nhớ tới người mẹ xinh đẹp của An Thừa Trạch và tàu chiến

https://thuviensach.vn

chocolate còn đặt ở nhà, Dương Phong vui vẻ gật đầu. Thời điểm đầu phát tờ rơi, các đàn em đều không thích lắm, nhưng trưa nay thế mà có một đám học sinh chạy tới xin bọn họ tờ rơi, ai nấy cúi đầu khom lưng khiến Dương Phong hết sức hưởng thụ. Trần Khải Hàng lên giá ngay tại chỗ, một tờ năm xu, mua hay không thì tùy.

Bọn họ ra ngoài ăn mừng, xế chiều Liễu Như không nấu cơm, 3h cho Quách Tiểu Hoa về nhà xong liền đóng cửa tính tiền. Mặc dầu khai trương và mua một tặng một, nhưng tới trưa cũng bán được hơn vạn chiếc điểm tâm, tuy thu toàn tiền lẻ, song cũng được gần một ngàn. Vì giá cả thấp nên có một nửa là vốn, tiền lời thu được trên dưới năm trăm, ngoài ra còn phải thanh toán tiền công cho Quách Tiểu Hoa và chi phí gia dụng, cuối cùng lời được bốn trăm. Một ngày bốn trăm, một tháng sẽ là mười hai ngàn… Dù từng chứng kiến muôn mặt xã hội, biết giao dịch hàng trăm hàng ngàn vạn ở mấy khu vực phát triển chỉ là chuyện thường, Liễu Như cũng mền nhũn cả tay, hàng trăm hàng ngàn vạn chính là ông chủ lớn, cô chưa từng nghĩ bản bản thân ngày nào đó vô cùng có khả năng gia nhập hàng ngũ ăn trên ngồi chốc này.

Tất nhiên, nay khai trương mới bán được nhiều thế, lợi nhuận cụ thể còn phải xem điểm tâm có được ưa thích và mở ra thị trường mới hay không. Tuy vậy, Liễu Như rất có lòng tin với tay nghề của mình, cũng dự đoán được sức mua của người dân trong tỉnh, cô tin chắc sẽ kiếm được bộn tiền.

Cất tiền xong, Liễu Như dẫn Thạch Nghị và An Thừa Trạch đến tiệm ăn, gọi món được một lát thì Dương Phong tới, lúc này Thạch Nghị đang hạnh phúc ngồi giữa An Thừa Trạch và Liễu Như và hưởng thụ niềm vui được người nhà vây quanh, nào ngờ trong số khách mời có mặt Dương Phong!

“Mi tới đây làm gì?” Nhóc đen nhẻm vỗ bàn đứng giận, cực kỳ tức giận.

Dương Phong biết An Thừa Trạch thân thiết với Thạch Nghị, trước khi đến đã chuẩn bị tâm lý nên chẳng lấy làm bất ngờ. Chẳng qua có kẻ trời sinh đã

https://thuviensach.vn

khó đối phó, gặp Thạch Nghị chỉ nhún nhún vai, hất đầu kiêu ngạo nói: “Dì Liễu mời tao đến, người phát tờ rơi ở trung học số 4 là tao. Mày tưởng mấy thằng ranh ở tiểu học tỉnh giúp được dì Liễu nhiều lắm chắc, vẫn phải nhờ vào tao đây này.”

Thôi xong, Thạch Nghị bốc cháy rồi. Anh đứng khỏi ghế, lập tức nhảy qua bàn xáp lá cà với Dương Phong, hên là thức ăn chưa lên, dù lật bàn cũng chẳng hề gì.

Dạng quán ăn này hiển nhiên không có phòng riêng, vẫn có các khách hàng khác đang ăn cơm, hai đứa nhóc làm loạn khiến người ta chú ý, An Thừa Trạch chen vào đạp đạp Thạch Nghị: “Làm ơn ra ngoài quẹo phải giải quyết, tôi còn muốn ăn cơm.”

Thạch Nghị quay đầu trừng An Thừa Trạch, trong mắt ngập tràn nỗi niềm bị phản bội, An Thừa Trạch bất vi sở động, phun lưỡi với Thạch Nghị đang hờn dỗi, tuyên bố “Có giỏi thì cắn tôi đi”.

Thạch Nghị chẳng nỡ cáu với An Thừa Trạch, vả lại bọn họ quả thật cần giúp đỡ. Có điều, đây không có nghĩa tiêu chuẩn kép của anh không nghiêm chỉnh, nhất định là bởi Dương Phong lừa em trai mình, chắc chắn là thế, đồ học sinh cấp hai đê tiện!

*tiêu chuẩn kép: là cách nhìn nhận sự việc theo hai cách khác nhau cho cùng một người/ nhóm/cộng đồng. Dễ dàng phân biệt bằng hình thức thể hiện, tỷ như một số việc được xem là tốt nếu do một nhóm người làm nhưng cũng chính việc đó lại là thứ không thể chấp nhận và cấm kị nếu do nhóm người khác làm

Lúc này, Thạch Nghị đã sớm quên phứt việc Dương Phong và đoàn thể bị lừa đến răng rơi đầy đất trong huấn luyện hướng đạo, cũng quên mất sự kiện giường dưới kia. Dù thế nào Tiểu Trạch nhà mình cũng là cậu em trai thiện lương, đơn thuần, ngoan ngoãn, học hành giỏi giang nhất, có khi ngày

https://thuviensach.vn

nào đó An Thừa Trạch đưa Thạch Nghị đi bán, Thạch Nghị còn vừa đếm tiền vừa khen em trai mình buôn bán lời to ấy chứ.

Thức ăn chưa lên bàn, hai người không vội ăn, liếc nhau rồi ra ngoài. Hai đứa đi rồi, Liễu Như nghi hoặc nhìn An Thừa Trạch, lão hồ ly họ An mỉm cười, đơn giản kể lại ân oán lúc huấn luyện. Thạch Nghị kể chuyện cho Liễu Như nghe, chủ yếu chỉ khoe khoang về An Thừa Trạch, riêng chuyện về Dương tiện thì không hé một chữ, nhớ tới đã thấy ghê tởm, hoàn toàn không muốn nhắc.

Liễu Như đương nhiên biết mấy bé trai thỉnh thoảng ẩu đả cũng chẳng hề gì, cạnh tranh bình thường thôi mà. Với lại, qua lời kể của An Thừa Trạch, cô cảm thấy Dương Phong cũng rất ngoan, vừa hào phóng vừa nghĩa khí, đáng kết thân. Về phần hai đứa nó ra ngoài giải quyết chút ân oán… Ách, chả sao, cùng lắm thì đánh nhau thôi.

Lát sau đồ ăn được bưng lên, An Thừa Trạch đứng dậy ra ngoài, đứng trước hẻm nhỏ cách đó không xa nói với hai thằng nhóc đang liều chết oánh nhau: “Ăn cơm, tôi đếm tới ba mà hai người còn chưa về thì tôi đổ hết cho chó ăn. Một, hai…”

Hai chữ vừa phát ra, hai đứa liền tranh nhau chạy về tiệm, Liễu Như ngẩng đầu nhìn, úi chà, tóc rối bù, người ngợm dơ dáy, nút áo rơi rụng, áo ngoài tơi tả, mặt mày bị thương, dữ dội qúa trời, chẳng biết Tiểu Trạch làm thế nào gọi được hai đứa đang đánh đấm kịch liệt này về nữa.

“Rửa tay ăn cơm đi, ăn no mới có sức đánh nhau.”

Liễu Như thốt ra lời giật gân, lại khiến Dương Phong và Thạch Nghị càng thích hơn, người lớn chỉ biết dạy dỗ chúng nó, nào biết còn có người ủng hộ, thật là một người dì vừa xinh đẹp vừa thấu hiểu lòng người mà.

Hai vị này ăn cơm cũng không yên, thi nhau ăn, Thạch Nghị ăn gì Dương Phong ăn nấy, đồng thời tốc độ phải lẹ hơn thằng kia. Ăn chưa được mấy

https://thuviensach.vn

miếng, hai đôi đũa đã cùng lúc chạm vào một miếng sườn, ai cũng không chịu bỏ cuộc, cái đĩa giữa bàn lúc thì tới gần Thạch Nghị, khi lại tới gần Dương Phong, cả bàn đều đang lung lay. An Thừa Trạch nhanh chóng càn quét mấy món yêu thích, ôm chặt chén không buông.

Quả nhiên, Dương Phong ỷ tuổi lớn sức nhiều, rốt cuộc kéo được đĩa đến trước mặt mình. Thạch Nghị nóng nảy định giành lại, Dương Phong không cam tâm yếu thế, vung nắm đấm lên…

Ờm, nửa bàn đồ ăn đều bị hai vị hất xuống đất, ấy vậy mà vẫn tiếp tục đập nhau.

Liễu Như mặt không chút thay đổi đặt mạnh đũa lên bàn: “Đủ rồi!”

Giọng không lớn nhưng khí thế mười phần, hai thiếu niên vô thức ngừng tay, sắc mặt chần chừ, mới nãy còn đồng ý cho đánh mà, sao giờ lại cáu rồi?

“Dì nghĩ con trai nóng tính chút cũng không sao, dù sao các con vẫn còn nhỏ, chỉ cần không dùng hung khí gây chuyện là được. Nhưng dì không bảo các con có thể phân cao thấp trên bàn cơm, lãng phí đồ ăn!” Liễu Như chỉ vào đống hỗn độn dưới sàn, “Chẳng lẽ lúc đi học, thầy cô không dạy các con Cấy lúa giữa trưa trời đổ nắng, Mồ hôi tuôn thấm lúa dưới chân* sao?”

*trích trong “Khúc giang nhị thủ” của Lý Thân, bản dịch của Anh Nguyên

Dương Phong với Thạch Nghị trầm mặc, học rồi chứ, trước kia học mầm non, mỗi lần ăn cơm còn phải đọc một lần mới được ăn. Từ nhỏ đã có người dạy họ rằng, mỗi một hạt cơm đều đánh đổi từ mồ hôi và máu của người nông dân.

“Tốt, biết là được rồi.” Liễu Như gật đầu, cất giọng ôn hòa: “Hôm nay đã bảo là dì mời, chén đĩa vỡ dì cũng chịu, nhưng không có thêm đồ ăn đâu.”

https://thuviensach.vn

Hai đứa cúi đầu nhìn rau trộn còn sót lại trên bàn, trợn tròn mắt. Mợ nó, bọn họ vì bữa cơm này mà đặc biệt nhịn đói đó!

An Thừa Trạch đã gắp đủ đồ ăn vào chén lớn đang vùi đầu xơi cơm, bình tĩnh vây xem.

Đáng đời!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 28

Mấy hôm trước, khách đến mua bánh ở điểm tâm Như Ký đều dùng tờ rơi, nên hàng tiêu thụ rất nhanh. Nhưng khi đa số tờ rơi thu về đều bị tiêu hủy hết, khách hàng cũng ngày càng ít. Thạch Nghị cắm chốt ở An gia cả ngày hơi sốt ruột, Quách Tiểu Hoa cũng sốt ruột thay Liễu Như, cô biết Liễu Như đang được ăn cả ngã về không, ném toàn bộ tiền vào cửa hàng này, chẳng may lỗ thì chỉ có nước trắng tay. Cô đi lòng vòng bên ngoài từ sáng tới chiều, chỉ thiếu điều vọt ra cửa giang hai tay chặn đường chèo kéo khách trên đường.

Ngược lại, hai vị chủ lớn nhỏ của tiệm thì chẳng vội chút nào, Liễu Như vẫn rất thong thả, kỳ thật suốt thời gian ở Quảng Châu, chỉ đi làm công đã kiếm được không ít tiền. Lương tháng hai trăm ở xí nghiệp nhà nước đã khiến người ta hâm mộ, nhưng tại Quảng Châu, ngay ngày đầu cô đã nhận công việc nhân viên phục vụ, cầm chứng minh thư đăng ký xong liền nhậm chức, không cần tấm bằng mà cô nghĩ đã sớm mất tác dụng. Sau này, ông chủ thấy cô nói tiếng phổ thông tiêu chuẩn, giao tiếp tự nhiên khéo léo, bèn cẩn thận hỏi thăm, phát hiện cô thế mà có bằng đại học chính quy. Tại thời đại mà bằng trung cấp chuyên nghiệp đã tương đối đáng vênh váo, sinh viên đại học phải nói là quý hiếm như nghiên cứu sinh thế kỷ 21. Hơn nữa, Liễu Như quả thật có năng lực ấy, cuối cùng được thăng làm quản lý, việc cần xử lý càng nhiều, năng lực được trui rèn thêm, tiền lương cũng khiến cô hết sức giật mình, một tháng nhận được tới sáu trăm, mà còn là thử việc, chính thức có thể lên tám trăm!

Nhớ lại những ngày lấy hai trăm làm tự hào ở tỉnh Kiến, Liễu Như cảm thấy bản thân hồi đó sao mà ngu muội đến thế, chẳng khác gì ếch ngồi đáy giếng trông coi một phương. Quả thực tiệm điểm tâm có khả năng lỗ,

https://thuviensach.vn

nhưng lỗ thì sao? Cùng lắm là làm lại từ đầu. Nhà vẫn còn, cô với Tiểu Trạch có chốn an cư, dù không nán lại tỉnh Kiến được, đi Quảng Châu vẫn kiếm được tám trăm một ngàn.

Con người chỉ cần sống sót, thì vĩnh viễn không có thời khắc tuyệt vọng.

Về phần An Thừa Trạch, hắn đã trải qua biết bao sóng to gió lớn, nên càng không có chuyện lo lắng. Mới cả, sắp tới năm 1992 rồi. Tháng 1 năm 1992 nổi tiếng với "bài phát biểu tại miền Nam*" xác định rõ công cuộc cải cách thể chế kinh tế, giúp Trung Quốc nghênh đón một mùa xuân mới. Ngay sau đó, vô số xí nghiệp tư nhân mọc lên, mà Liễu Như hiện giờ đang nương theo ngọn gió xuân này. Sau khi kinh tế cải cách, mạng lưới mậu dịch Nam Bắc lưu thông, thị trường kinh tế phát triển nhanh chóng. Tỉnh Kiến mở rộng cửa, sau khi dân số nông thôn không ngừng thành thị hóa, lưu lượng khách tại đây sẽ không đơn giản như bây giờ. Điểm tâm Như Ký chiếm hết tiên cơ, chỉ e sẽ trở thành nhóm người đầu tiên phất lên ở nội địa, hắn sợ cái gì, vui còn chả kịp ấy chứ.

*năm 1992, Đặng Tiểu Bình đã có bài phát biểu quan trọng trong chuyến thị sát tại các nơi Vũ Sương, Thâm Quyến Chu Hải, Thượng Hải ở miền nam Trung Quốc và kêu gọi các quan chức đồng ý cải cách, can đảm thử nghiệm cái mới

Quả nhiên, tình trạng tiêu điều kéo dài chưa tới mấy ngày đã quay đầu, chung quy điểm tâm Như Ký vừa vệ sinh vừa ngon, còn không ngọt đến phát ngán, không chỉ trẻ con thích ăn, mà người lớn cũng vậy. Thời điểm ấy chỉ cần tiếng tăm tốt, chẳng sợ không ai biết, huống hồ điểm tâm Như Ký lại tọa lạc ở vị trí gần trung tâm, khách viếng thăm là đương nhiên.

Một tháng sau, tuy khuyến mãi mua một tặng đã kết thúc, mọi người cũng hiểu món ngon như vậy, nguyên liệu và máy móc lại mua từ miền Nam, mà chỉ bán 2,3 hào thực ra đâu có mắc. Thành ra, chỉ cần gia đình nào có trẻ nhỏ và không nghèo tới mức thiếu ăn, đều thỉnh thoảng tới mua một hai

https://thuviensach.vn

món. Không bán được hơn vạn cái như ngày đầu tiên, nhưng một hai ngàn là chuyện nhỏ, dầu sao ngoại trừ đám nhỏ cầm tiền lẻ, có người lớn nào đến mà chỉ mua một cái đâu.

Bộ đôi u sầu rốt cuộc cũng tươi cười, Quách Tiểu Hoa nhiệt tình dâng cao, đối nhân xử thế dần tiến bộ. Tuy diện mạo cô chỉ xem là thanh tú, nhưng thắng ở tuổi trẻ, Liễu Như lại cố ý mang bộ đồ vest mua từ Quảng Châu cho cô mặc, đứng trong tiệm nom đầy sức sống, vô cùng thu hút. Hai quý cô trẻ tuổi diện vest mở tiệm, xét từ hình tượng đã ăn đứt những cửa hàng khác. Tỉnh Kiến đương thời, chỉ có khách sạn sang trọng bậc nhất chuyên tiếp đón khách nước ngoài mới có đồng phục thống nhất, điểm tâm Như Ký có một đôi như vậy quả thực rất cao sang, hơn nữa giá còn rẻ! Ở khách sạn một đêm tốn hơn trăm đồng, điểm tâm Như Ký lại chỉ cần 2 hào, trả hơn một đồng còn có thể bê khay ngồi chơi trên ghế xích đu trong tiệm!

Việc kinh doanh điểm tâm ngày càng phát đạt, một mùa đông rét lạnh nữa cũng đến gần. Năm nay, An Thừa Trạch mặc áo lông trắng Liễu Như mua ở miền Nam, đứng trong tuyết đáng yêu như chú cún nhỏ, ai gặp cũng muốn qua nựng. Mà Thạch Nghị sang đông cũng trắng trẻo hơn chút, dáng cao lên không ít, đã sắp chạm mốc 1m70, một con số khó tin vào thời ấy.

Càng đáng nói là, Dương Phong đã gần 1m80, Thạch Nghị cứ hễ thấy hắn là bốc hỏa.

Do An Thừa Trạch thân thiết với Thạch Nghị, nên cả hai đều tràn đầy sức chiến đấu. Năng lực kéo cừu hận của Thạch Nghị quá mạnh mẽ, lúc trước có học sinh lớp năm muốn giáo huấn Thạch Nghị nhưng không dám xuống tay với anh, lại đê tiện hạ thủ với An Thừa Trạch, kết quả bị An Thừa Trạch áo lông trắng tẩn đến kêu cha gọi mẹ. Bởi thế, từ đấy hai người có biệt hiệu là — Hắc Bạch Song Sát.

[Anh Hùng Xạ Điêu] du nhập vào nội địa, nhiệt huyết với Thiên Mã Lưu Tinh Quyền của lũ đồng bọn đã chuyển sang Hàng Long Thập Bát Chưởng

https://thuviensach.vn

và Cửu Âm Chân Kinh, dù gì so với phim hoạt hình, người thật làm người ta cảm thấy gần gũi với thực tế hơn. Theo lời các đồng bọn thì Thạch Nghị chính là Hàng Long Thập Bát Chưởng, còn An Thừa Trạch là Cửu Âm Chân Kinh, chân âm!

An Thừa Trạch: "…"

Một học kỳ nữa trôi qua, Thạch Nghị rốt cuộc giữ được thành tích top mười toàn khối. Dưới sự dạy dỗ của An Thừa Trạch, giờ không cần ai trông chừng, anh cũng sẽ ngoan ngoãn làm xong bài tập, ôn tập tốt bài học mới ra ngoài ném tuyết.

Mùa đông miền Bắc vào thập niên 90 vẫn rất khắc nghiệt, không như sau thế kỷ 21, Trái Đất ấm lên, hiệu ứng nhà kính khiến bông tuyết ngày đông trở nên thưa thớt. Khi ấy, có khi giẫm bừa một cái là tuyết ngập eo, An Thừa Trạch nhớ bản thân rất ghét tuyết, bởi nó làm hắn nhớ tới con đường tuyết vĩnh viễn không đi hết ngày bé, mỗi bước một hố sâu, loạng choạng đi đến trường, giày vải và ống quần từ đầu gối trở xuống đều ướt đẫm, ngồi trong lớp mà lạnh đến phát run, ngón chân đau buốt. Mà lúc trở về, lại chỉ bắt gặp căn phòng tối đen và người mẹ mãi mãi vắng nhà.

Nhưng năm nay, ngắm bông tuyết tung bay như tơ liễu bên ngoài, An Thừa Trạch lần đầu tiên cảm nhận được một niềm hân hoan tràn ra từ nội tâm. Chạy vọt ra sân, bàn tay không mang bao tay vươn ra, một bông tuyết nhẹ như lông ngỗng rơi vào lòng bàn tay, bị hơi ấm hòa tan, lành lạnh, phảng phất như mùa đông đang hôn lên tay mình.

Ít xe, người đi đường thưa thớt, cây cối rậm rạp. An Thừa Trạch leo lên chỗ cao, nhìn tỉnh Kiến được bao phủ bởi một màu trắng, bỗng thấy vui khó tả.

Một màu trắng thuần, tẩy sạch những xui xẻo và u buồn một năm qua, chỉ còn lại màu bạc xinh đẹp nhất, khiến bầu trời cũng trong vắt theo.

https://thuviensach.vn

Hắn lăn vào tuyết, cầm chổi đắp người tuyết trong sân. Kỹ thuật của hắn dĩ nhiên có thể đắp được người tuyết cực kỳ đẹp, lúc Thạch Nghị đánh trận tuyết xong, vác cả thân toàn tuyết đến An gia ăn chực cơm, đã thấy An Thừa Trạch đứng cười bên cạnh người tuyết vừa cao vừa trắng vừa tròn giống hắn, anh mừng rỡ nhào lên ngay tắp lự, nhét một hòn tuyết vào cổ An Thừa Trạch.

An Thừa Trạch: "…"

Giờ ăn cơm, Liễu Như kinh ngạc nhìn Thạch Nghị chỉ mặc áo ba lỗ: "Tiểu Nghị, quần áo con đâu?"

Thạch Nghị run run: "Ướt, ướt hết rồi ạ."

Liễu Như nhìn nhìn An Thừa Trạch, hắn bình tĩnh đáp: "Quần áo con nhỏ lắm, cậu ấy mặc không vừa đâu."

"Vậy lấy đồ của mẹ…"

"Của mẹ là đồ nữ, cậu ta mặc nhìn mất giá lắm." An Thừa Trạch nghiêng mặt liếc Thạch Nghị, "Đúng không?"

Thạch Nghị run bần bật hai cái, gắng gượng gật đầu: "Dạ, con, con là con trai, sao có thể mặc, mặc…"

Nắm chặt tay, ra sức giãy giụa, cuối cùng vẫn vô cùng "đàn ông", nói: "Sao có thể mặc quần áo phụ nữ!"

An Thừa Trạch hài lòng, cho Thạch Nghị một chén đồ ăn đóng hộp: "Ừ, đây là đồ hộp cậu thích ăn nhất, hàng thủ công của Như Ký đấy, nhà bọn mình gần nhau, sau này mùa đông cũng có thể ăn trái cây."

Thạch Nghị ôm hộp mà khóc không ra nước mắt, được Tiểu Trạch cho anh rất vui vẻ, nhưng đây nào phải đồ nóng, mà là đồ ướp lạnh lôi ra từ kho

https://thuviensach.vn

hàng, vẫn còn vụn băng đây này!

Liễu Như lắc đầu, thôi, trẻ con hờn dỗi ý mà, chắc Thạch Nghị lại chọc gì Tiểu Trạch nhà cô rồi. Tiểu Trạch có chừng mực, sẽ không để Tiểu Nghị bị cóng đến hỏng, cô rất yên tâm.

Mùa đông thuần trắng này lưu lại trong ký ức An Thừa Trạch một thành phố tuyết, người tuyết, cuộc chiến tuyết cùng thiếu niên Thạch Nghị toàn thân vương đầy tuyết như quả cầu trắng. Hết thảy đều được hắn tìm mọi cách chụp lại và cất kỹ vào album, đây là lễ vật hắn gìn giữ cho tương lai của mình, một báu vật vô giá.

Gần Tết, Như Ký cho ra mắt hộp quà điểm tâm, một hộp năm đồng, bên trong có 24 cái điểm tâm nhỏ. Nếu mua lẻ thì năm đồng có thể mua 25 cái loại này, nhưng mua về ăn thì được, chứ xách túi nilon qua nhà họ hàng không hay lắm. Bấy giờ, mang một hộp quà thoạt nhìn xa xỉ tinh xảo đi biếu thân thích bạn bè thì sang hơn nhiều, chỉ mắc hơn 2 hào thôi mà.

Đồng thời, vào hôm 23 tháng chạp, Như Ký lại tiếp tục bày bán loại hộp giá mười đồng, mười đồng rất đáng giá, điểm tâm vẫn chỉ có 24 cái, điều này thật khó hiểu. Đã thế, số lượng còn có hạn, bán hết thì thôi, không hơn. Hỏi thăm một chút mới biết thì ra điểm tâm mười đồng là do đầu bếp hoàn toàn làm bằng tay, tốn thời gian hơn gấp bội, hương vị thủ công cũng ngon hơn, rất có giá. Tuy lúc ấy chưa có quan niệm bằng tay hay máy móc, nhưng vẫn không thiếu kẻ có tiền đi mua những sản phẩm thủ công này, là hàng do đích thân đầu bếp làm cơ mà.

Thạch Lỗi 23 vẫn ở đơn vị không cách nào về nhà bỗng nhận được điểm tâm từ Như Ký, không nhiều lắm, chỉ hai mươi hộp thủ công nhưng giá cũng đã 200 đồng. Thạch Lỗi mở một hộp, ngậm vào miệng, mềm mại thơm ngọt như người phụ nữ trong trí nhớ… Ách, thôi thôi, phải là người đàn ông tay đấm kẻ giành chỗ, chân đạp máy kéo mới đúng, mềm mại cái gì, toàn ảo tưởng.

https://thuviensach.vn

Mặc dù đã qua tuổi ăn điểm tâm ngọt, Thạch Lỗi vẫn rất thích những món vừa ít đường vừa ngon do Liễu Như đích thân làm ra, đang ru rú trong văn phòng ăn lén thì ủy viên chính trị tới.

Sau đó… không có sau đó, ủy viên chính trị phê bình hành vi ăn mảnh của Thạch Lỗi, đến Tết, các chiến sĩ đều nhớ nhà, thân là lãnh đạo phải quan tâm cấp dưới, kỷ luật bộ đội có nghiêm cẩn đến đâu cũng không thể thiếu tình cảm nha. Mau mau, nhanh chia đồ ngon cho các anh em không được về ăn Tết, gần đây Như Ký ăn nên làm ra lắm, nghe bảo nhà ai cũng chất mấy hộp điểm tâm Như Ký đấy, nhưng không phải thủ công đâu, hàng thủ công dễ gì mua được!

Thạch Lỗi đáng thương mới hồi tưởng được chút hương vị xưa, còn lại đều bị đám quân nhân như lang hổ chia nhau hết, đồng chí ủy viên là quá quắt nhất, lợi dụng chức vị cướp mất hai cái, hai lận đó, hắn mới ăn có một. Ủy viên quý trọng cắn một miếng rồi nhún nhún vai, hắn còn muốn để phần cho con gái mình mà, hừ.

Vì thế, hai ngày 27-28 tháng chạp, Như Ký xuất hiện rất nhiều chàng trai trẻ xách hành lý đang muốn đuổi kịp xe lửa. Đó là những binh lính không phải trực ban có thể về quê vào Tết năm nay, vài năm chưa về nên muốn mua ít đồ mới mẻ, Như Ký đương nhiên là lựa chọn tốt nhất. Liễu Như không bán hộp quà cho những quân lính này, vì chúng không mang lại lợi ích thực tế, mà chỉ bán theo cân, cân nhấc cao cao thì tính là một cân, kỳ thật phải đến cân rưỡi.

*1 cân = ½ ký

Giữa trưa 29 tháng chạp, Quách Tiểu Hoa cầm bao lì xì Liễu Như cho mà xúc động đến đỏ mắt, tiền lương hồi trước ở xí nghiệp là 200, chồng được 240, lương hai vợ chồng tổng cộng 440 đồng, sinh hoạt rất thoải mái. Sau này xí nghiệp phá sản, phu thê bọn họ nghỉ việc cùng lúc, cô làm thuê làm

https://thuviensach.vn

mướn bên ngoài chỉ kiếm được hơn trăm, cuộc sống gian nan vô cùng. Lúc thuê cô, Liễu Như đã thỏa thuận trả 300 đồng một tháng, còn hậu hĩnh hơn cả xí nghiệp, cô vui vẻ đồng ý. Nào ngờ, đến Tết cô lại được nhận bao lì xì đến một ngàn, còn bảo năm nay mới khai trương chưa làm được mấy tháng nên không cho nhiều, sang năm sẽ nhiều hơn! Chị Liễu quả thực là quý nhân của gia đình họ, trên đường về nhà, Quách Tiểu Hoa tiến từng bước thong dong, năm nay có thể trôi qua thuận lợi rồi.

Sáng 30 Tết, hàng hóa cơ bản bán sạch, Liễu Như đóng cửa tiệm, dán thông báo từ mùng 8 đến 15 chỉ bán nửa buổi, đoạn bắt tay làm cơm tất niên.

Lúc này, Thạch Nghị đã biến thành con nhà họ Liễu rồi, dù sao Tết nhất cũng chỉ có mình anh ở nhà, thôi thì ở nhà Tiểu Trạch luôn. Năm nay còn là năm tuổi của anh với An Thừa Trạch, nên phải buộc đai lưng đỏ, quần áo lót cũng đỏ nốt, để trừ tà tránh tai.

Cuối cùng cũng được thả về ăn cơm tất niên, sư đoàn trưởng Thạch liền chạy vội về nhà, ơ, sao phòng tối thui thế này? Sao chẳng có ai?

Thời buổi thiếu vắng di động muốn tìm người cũng khó, Thạch Lỗi đành đến nhà đồng bọn nhỏ của Thạch Nghị hỏi xem thằng nhóc đi đâu, may mà nhà Trình Phi gần nhà họ, biết Thạch Nghị hào hứng chạy đến nhà An Thừa Trạch ăn Tết rồi.

Vặn vặn tay, chẳng nói chẳng rằng đã đến làm phiền nhà người ta, đã lâu không quất nhóc con, hơi ngứa tay rồi.

Vội vã chạy sang căn nhà trệt Bắc Kinh mà Liễu Như mới mua, trên đường trông thấy điểm tâm Như Ký đã đóng cửa, bảng hiệu đầy khí thế khiến Thạch Lỗi sung sướng gật đầu, phụ nữ có thể chèo chống gia đình quả nhiên chả kém đàn ông.

Vòng ra sau nhà gõ cửa, người mở là An Thừa Trạch, hắn thấy Thạch Lỗi thì nhiệt tình cười rộ lên: “Chú Thạch, chú tới đón Tiểu Nghị đúng không

https://thuviensach.vn

ạ?”

Thạch Lỗi: “…”

Ớ? Mình tới đón con về nhà á? Tính ăn chực bữa cơm tất niên cơ mà?

Trong phòng bếp, Liễu Như đeo tạp dề ló đầu ra hỏi: “Tiểu Trạch, ai tới vậy con?”

“Là chú Thạch đến đón Tiểu Nghị đó mẹ.” An Thừa Trạch đáp.

Thạch Nghị đầu đầy lông từ trong phòng chạy ra, thấy ba mình lập tức xoay người, bị Thạch Lỗi một phát tóm được.

“Nhóc thúi này lại gây chuyện gì nữa?” Là người cha cực kỳ hiểu con mình, Thạch Lỗi liếc mắt liền biết nhóc con lại sinh sự.

“Dạ có gì đâu,” An Thừa Trạch lắc đầu, “Tiểu Nghị chỉ nhét đầu vào áo lông của con thôi, không có gì lớn đâu.”

Ngữ khí rất đạm, chứng tỏ An Thừa Trạch đã ở sát bờ vực phẫn nộ. Liễu Như làm việc vất vả ở Quảng Châu để kiếm tiền mua quần áo, vậy mà cứ thế bị Thạch Nghị phá hoại, dù An Thừa Trạch không để ý chút tiền ấy, song chứng kiến tâm huyết của Liễu Như bị người ta chà đạp, hắn không khỏi tức giận.

Thạch Nghị gục đầu đi tới cạnh An Thừa Trạch, thân hình toàn lông cọ cọ hắn, thấy người ta không phản ứng, lại cọ cọ tiếp.

Bấy giờ, trong lúc chờ thức ăn hầm xong, Liễu Như cũng lên phòng khách chào hỏi Thạch Lỗi, cám ơn hắn đã hết lòng tuyên truyền cho Như Ký, giúp cô thu hút khách hàng.

Tự tin là món trang sức tuyệt nhất, Liễu Như bây giờ mặt mày như vẽ, lại mang tạp dề, toàn thân tràn ngập hương vị gia đình, cộng thêm sự tự tin từ

https://thuviensach.vn

trong ra ngoài, nom khác hẳn lúc trước.

Thạch Lỗi ngây ngẩn, trong mắt thoáng qua chút kinh diễm. Hơn nửa năm không gặp, nữ hán tử hóa thành đại mỹ nữ rồi, tạp dề kia sao lại dễ nhìn đến thế!

Thạch Lỗi nhất thời quên béng những lời muốn nói, bị Liễu Như nho nhã lễ độ mời ra khỏi nhà cùng con hắn, ảo não về nhà ăn Tết. Hết cách rồi, nếu chỉ một mình Thạch Nghị thì còn giải thích là ba mẹ đi vắng nên qua nhà bạn ở, nhưng sư đoàn trưởng Thạch đã về thì bọn họ không thể nán lại nhà phụ nữ đơn thân được.

Tuy nhiên, Thạch Nghị mang về khá nhiều sủi cảo, hai ba con cùng nấu trong lúc đón giao thừa, vượt qua cái Tết đầy thảm thương.

Sủi cảo ngon ghê, cha con nhà đá cùng nghĩ thế.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 29

Đông đi xuân đến, xuân mạt hạ chí, một năm nữa nháy mắt trôi qua, An Thừa Trạch và Thạch Nghị sắp lên lớp năm, mà chuyện khiến Thạch Nghị vui vẻ là tên khốn Dương Phong tốt nghiệp, chạy đến thành phố Đại Liên học trung học. Bác cả của Dương Phong có ý bồi dưỡng đứa cháu này, đương nhiên muốn đặt hắn dưới mí mắt mình, hơn nữa hắn sắp lên trung học, chứng tỏ thân thể căn bản đã trưởng thành, có thể bắt đầu thao luyện rồi.

Trước khi đi, Dương Phong cũng mua rất nhiều điểm tâm Như Ký. Theo sau "bài phát biểu tại miền Nam", làn gió xuân cải cách bắt đầu len lỏi khắp các ngõ ngách, tỉnh Kiến là một trong số thành lớn của phương Bắc, hiển nhiên cũng là nơi được chú trọng. Thời điểm nhà nước tích cực thúc đẩy thị trường kinh tế, khuyến khích xí nghiệp tư nhân phát triển, việc làm ăn của Liễu Như cũng ngày càng sôi động.

Trước lúc lên đường, Dương Phong đã gọi Thạch Nghị 12 tuổi cao 1m70 thuộc diện trổ mã quá đà ra, hai người chiến một trận hóa giải ân cừu, đánh đến long trời lở đất, song phương không từ bất cứ thủ đoạn nào, cuối cùng Dương Phong lấy ưu thế cường tráng chiếm thượng phong, quật ngã hòn đá ngoan cường kia.

Thạch Nghị chống tay ho khan hai tiếng, hung ác trừng Dương Phong, giống như con sói vùi trong tuyết nơi núi rừng miền Bắc.

"Cứ chờ ba năm nữa đi, sớm muộn gì cũng hạ gục mi!" Nhóc đen nhẻm quát to trong cái lạnh -10 độ.

Có lẽ do phải đến ký túc xá ở Đại Liên, rời khỏi thành thị đã sinh hoạt từ nhỏ, Dương Phong luôn kiên cường cũng có chút phiền muộn. Hắn nhìn

https://thuviensach.vn

Thạch Nghị cũng thấy thuận mắt hơn chút, nên không so đo mấy lời nói bậy của thằng nhóc, ngược lại còn khen: “Mày lợi hại lắm, tao chưa từng gặp nhóc 12 tuổi nào giỏi bằng mày.”

Nhóc đen nhẻm mặt mũi bầm dập cao ngạo ngưỡng cổ, học đòi ánh mắt từ trên cao nhìn xuống của An Thừa Trạch, lại bắt chước chẳng ra cái gì, trông còn hơi giống mắt lé.

Nhưng Dương Phong chỉ bùi ngùi một chốc, sau đó vẫn cất lời độc địa: “Ba năm chứ gì, ai cha, ba năm sau tao mười chín, mày mới mười lăm, hắc hắc, có đánh nữa mày vẫn thua thôi. Chà, chiếm ưu thế tuổi tác thiệt ngại quá, nhưng ai bảo tao lớn hơn mày làm chi?”

Thạch Nghị tức giận nhìn đối phương, rõ ràng với quan niệm “ba lão đại, mình lão nhị” của nhóc đen nhẻm, tuổi tác không phải cái cớ thua cuộc.

Dương Phong tính toán, lúc này mới phát hiện Thạch Nghị thế mà nhỏ hơn mình bốn tuổi, giờ mới là học sinh tiểu học 12 tuổi, mà nửa năm sau hắn đã lên cấp ba, đích xác đang bắt nạt nhỏ yếu. Chẳng mấy khi bộc lộ lòng mến trẻ, Dương Phong rộng lượng một lần, vươn tay với Thạch Nghị: “Ba năm thì ba năm, ba năm sau chúng ta hẹn nhau tái đấu, được không?”

“Được!” Hai bàn tay đập vào nhau, đánh dấu ước định của đàn ông.

Hè này, An Thừa Trạch trẻ con được làn gió cải cách thổi cho mở cờ trong bụng, tiếc là trẻ con không ra mặt làm gì được, muốn khuyến khích Liễu Như mau mở rộng thị trường, khởi công xưởng gia công điểm tâm, đưa Như Ký trở thành nhãn hiệu bán chạy nhất toàn quốc cũng không có khả năng, dù sao bọn họ cũng mới cất bước, tên tuổi chưa lan xa, muốn mở rộng rất khó.

Tuy nhiên, hiện giờ hai người Quách Tiểu Hoa và Liễu Như đã có chút làm không xuể, dù có máy móc, nhưng nguyên liệu vẫn cần người chuẩn bị, hai người vừa làm điểm tâm vừa bán hàng, dẫn đến Như Ký thường xuyên xảy

https://thuviensach.vn

ra tình trạng hết hàng vào 2h chiều, khiến rất nhiều khách hàng phàn nàn do không mua được. Liễu Như định thuê thêm người, nhưng người được thuê phải học các kỹ thuật trong tiệm cô, vậy thì không thể nào yên tâm, người thành thật như Quách Tiểu Hoa rất hiếm.

Từ khi đi làm ở Như Ký, Quách Tiểu Hoa mang về rất nhiều tiền, cuộc sống cũng khấm khá hơn. Mẹ chồng với chồng đại khái cũng ý thức được mình đang ăn chùa, thành ra rất ít đánh Quách Tiểu Hoa, sinh hoạt trôi qua không tệ. Nhưng hai vợ chồng vẫn không có con, ngày nào mẹ chồng cũng sắc thuốc cho Quách Tiểu Hoa, uống tới mức cô nuốt cơm không vô, người ngày càng gầy yếu.

Mùa hè vốn nóng bức, máy móc sau bếp khởi động càng khiến không gian như biến thành lồng hấp, máy điều hòa chưa phổ biến, Liễu Như cũng hết cách. Cũng may thể chất cô khá tốt, ngoại trừ đổ mồ hôi khó chịu, còn lại đều không sao. Nhưng Quách Tiểu Hoa thì khác, cô đã ăn không vô, sang hè sụt cân lại gầy đi không ít, vậy mà vẫn gắng chống chọi với cái nóng. Liễu Như khuyên nghỉ ngơi mấy lần, song cô vẫn lắc đầu, cảm thấy chị Liễu cho mình lương cao như vậy, mình còn nhàn hạ thì không hay. Ai ngờ tới giữa trưa, cô thật sự chịu không nổi nóng bức, hôn mê bất tỉnh.

Quách Tiểu Hoa suýt nữa ngã vào đám máy móc, may mà Liễu Như vẫn chú ý tình trạng của cô nên đỡ được, nhờ vậy tóc mới không bị cuốn vào máy. Liễu Như nghe được không ít chuyện ở Quảng Châu, có mấy người trực đêm ngủ quên, tay hoặc nơi nào đó đụng phải máy móc, cuối cùng bị tàn phế. Mà đáng sợ nhất chính là tóc bị cuốn, nghe nói có một cô gái trẻ bị cuốn mái tóc dài vào máy, người chung quanh lập tức tắt máy, nhưng nửa phần da đầu vẫn bị lột xuống, máu tươi đầm đìa, chấn thương sọ não, sau cùng không trị nổi.

Loại máy móc bán thủ công này của cô tuy chưa đáng sợ bằng, nhưng nếu Quách Tiểu Hoa thực sự ngã lên đó, chỉ e cũng đi luôn nửa khuôn mặt.

https://thuviensach.vn

Biết cô trúng nắng, vừa may đang đóng cửa, Liễu Như liền đưa Quách Tiểu Hoa đến phòng khám Trung y gần đó. Nơi này dầu sao cũng gần tiểu học và trung học, có phòng khám tư nhân cũng bình thường. Bác sĩ chuyên khoa nhi, nhưng vẫn am hiểu một số bệnh cấp tính, các hộ gia đình quanh đây đều tin tưởng ông. Có một lần An Thừa Trạch cảm mạo phát sốt cũng đến chỗ ông kê đơn.

Người té xỉu đều rất nặng, cộng thêm ban ngày ít người, Liễu Như đỡ được Quách Tiểu Hoa đến phòng khám đã thở hồng hộc. Kể cũng lạ, thời tiết bên ngoài rõ là nóng, thế mà trong phòng khám lại mát cực kỳ, bên trong đã có mấy đứa trẻ bị cảm nắng hoặc ăn nhiều đồ lạnh hư bụng, bác sĩ Từ thấy Quách Tiểu Hoa ngất xỉu, vội vàng bảo những bệnh nhân chưa cần gấp chờ một lát, qua khám cho Quách Tiểu Hoa.

Vọng văn vấn thiết xong, bác sĩ Từ nhíu mày: “Cô này không bị cảm nắng, mà là uống nhầm thuốc, bị thương nguyên khí.”

*vọng văn vấn thiết: nhìn nghe hỏi sờ, bốn phương pháp chẩn bệnh của Trung y

Thuốc không thể uống bậy, chưa khám mà đã tùy tiện kê đơn tuyệt đối là tối kỵ. Chỉ tiếc mẹ chồng dốt nát, Quách Tiểu Hoa cũng cảm thấy mình có bệnh, có bệnh mà uống thuốc chắc chắn không sai, thành ra mới suýt gặp chuyện không may. Hên là chưa uống lâu, chỉ cần ngưng thuốc, rồi bổ sung thức ăn bổ huyết bổ khí để điều dưỡng thân thể là được, bác sĩ kê ít thuốc bắc, dặn về pha uống.

Lúc này, Quách Tiểu Hoa được bác sĩ bấm mấy cái lên nhân trung đã tỉnh lại, nghe xong chỉ mím môi không đáp, Liễu Như lại đỡ cô về nhà. Liễu Như không mở tiệm, mà ra sau nhà nấu nước, chuẩn bị pha thuốc cho Quách Tiểu Hoa.

https://thuviensach.vn

“Chị Liễu, xin lỗi… làm ảnh hưởng đến việc làm ăn của chị…” Quách Tiểu Hoa hết sức áy náy, cô bây giờ đặc biệt suy yếu, nói vài câu đã hết hơi.

“Không sao, mùa hè ít người ăn điểm tâm, hơn nữa cũng không để lâu được, một hai ngày là hư, cũng không chậm trễ bao nhiêu đâu.” Liễu Như pha thuốc xong liền đưa cho Quách Tiểu Hoa, “Nhân lúc còn nóng uống đi, bác sĩ dặn rồi đó, từ nay đừng uống thuốc kia nữa. Nếu thực sự muốn có con, vậy cùng chồng tới bệnh viện kiểm tra, vấn đề nằm ở đâu sẽ biết ngay thôi.”

Quách Tiểu Hoa ngoan ngoãn gật đầu, uống thuốc xong nằm nghỉ một lát, đỡ hơn chút thì lảo đảo về nhà. Liễu Như muốn đưa cô về, cô chết sống không chịu, cuối cùng đành kêu chiếc xe mui bồng chở về. Thời này xe taxi chưa thịnh hành, nhưng có một loại xe nhỏ có thể chở người, cũng không mắc, Quách Tiểu Hoa xấu hổ, song không lay chuyển được Liễu Như, cuối cùng chỉ phải về.

Bữa tối hôm đó, An Thừa Trạch nghe Liễu Như kể lại vụ việc, không chỉ nhíu mày. Dựa vào miêu tả của Quách Tiểu Hoa về hai mẹ con nhà ấy, nếu biết chẩn đoán này nghi ngờ ông chồng có vấn đề, còn chả làm loạn lên sao? Thời gian qua phải sống trong nỗi ngột ngạt vì bám váy vợ, gã chồng mắc chứng điên cuồng gián đoạn kia đã thấy khó khăn lắm rồi, giờ lại bị kích thích như vậy…

Quả nhiên, hôm sau Quách Tiểu Hoa không tới, mà là bà mẹ chồng hơn năm mươi tuổi vẫn rất khỏe mạnh của cô. Bà ta đi thẳng vào tiệm Như Ký, khạc một ngụm đờm lên gạch men sứ trơn bóng, một cô gái bên cạnh lập tức né ra, giận dữ nói: “Bà làm gì thế!”

An Thừa Trạch sợ có chuyện không may, nên hôm nay ở tiệm giúp Liễu Như, thấy vậy liền nhíu mày.

https://thuviensach.vn

Cho dù là đời sau, bất kể chi nhánh nhà nước hay công ty cũng sợ nhất những kẻ như thế. Chẳng cần biết có chiếm được gì hay không, chỉ cần vừa vào cửa, bản thân người già đã thuộc quần thể yếu thế, khiến người ta tự giác cho rằng bên kia có lỗi, dư luận sẽ bắt họ phải giải quyết. Từng có một khoảng thời gian, trên đường bắt gặp người già bị té ngã cũng không dám đỡ, sợ bị vu cáo.

Hiện giờ trong tiệm khá đông khách, có lẽ bà ta đã đứng ngoài chờ một lúc, canh lúc nhiều người mới vào.

“Làm gì ư?” Bà ta gây khó dễ, “Tôi đến đòi công bằng!”

“Liễu Như cái đồ lẳng lơ, cô nghe cho rõ đây, làm ăn mà lòng dạ hiểm độc vô lương tâm, ăn hiếp Tiểu Hoa thật thà nhà chúng tôi. Hôm qua Tiểu Hoa về nhà ói chết đi sống lại, giờ vẫn nằm ở nhà không dậy nổi, cô là loại người gì vậy! Mọi người chớ có mua mấy thứ gì đó của cô ta, bên trong chẳng biết nhét cái quỷ gì đâu. Tiểu Hoa nhà chúng tôi làm việc ở đây, cái gì cũng biết hết, ôi chao, đám nguyên liệu kia ấy mà, chậc chậc…”

Khách hàng trong tiệm lộ vẻ chán ghét, đa phần là dành cho bà ta, còn lại cũng hơi hoài nghi. Cái thứ gọi là bịa đặt này, sở dĩ có thể tồn tại, không phải vì có người tin sao. Ai cũng biết Quách Tiểu Hoa đã làm trong tiệm thời gian dài, là một người rất thành thật, không chừng…

Liễu Như chau mày liễu giận dữ, lập tức muốn bộc lộ sức chiến đấu, cô không sợ bà già ác độc này. Nhưng với loại chuyện như ẩu đả, nếu là hai người trẻ đấu nhau, người ngoài chưa thể kết luận ai đúng ai sai, nhưng nếu là người trẻ với người già, vậy dư luận tất nhiên sẽ hướng về người già.

An Thừa Trạch giành trước một bước ôm lấy Liễu Như, chôn đầu vào lòng cô, oa một tiếng khóc lên: “Hu hu… Mẹ ơi… Hu hu…”

Xét về kỹ năng diễn xuất, An Thừa Trạch chắc chắn thuộc cấp bậc ảnh đế, nói khóc liền khóc, còn gào cực to, tuyệt đối vang dội hơn bà già kia, chung

https://thuviensach.vn

quy giọng con nít cũng rất cao. Chưa bao lâu đã khóc đến nấc cụt, ôm Liễu Như không buông, ngẩng đầu chăm chú nhìn bà già đang tố khổ lại phát hiện mình chưa khổ bằng An Thừa Trạch, sợ tới mức trốn vào lòng Liễu Như trong lòng.

“Mẹ ơi con sợ lắm… hu hu… có phải chú xấu xa đánh người lại đến nữa không… hu hu…” An Thừa Trạch khóc vô cùng thê thảm, có khách hàng thấy hắn là trẻ con, muốn ở lại xem kịch nên không đi, ai cũng cách xa bà già kia một chút để nhìn An Thừa Trạch. Mấy khách quen đều biết mặt đứa bé như bước ra từ tranh tết này, thằng nhỏ vừa ngoan vừa hiểu chuyện, cái miệng nhỏ nhắn lại ngọt, các phụ huynh tiểu học đều biết đây chính là học sinh giỏi đứng đầu khối!

Liễu Như vốn bị nước mắt bất thình lình của An Thừa Trạch khiến lòng nóng như lửa đốt, chẳng buồn phản ứng bà kia nữa, sốt ruột quay mòng mòng. Cô hiểu con trai mình, là một đứa trẻ quật cường dù bị Thạch Nghị đâm một vết thương thật dài cũng không khóc, giờ lại khóc thảm như vậy, ai bắt nạt thằng bé! Nhưng khi nghe thấy chú xấu xa đánh người, Liễu Như câm lặng. Cái khác thì không biết, nhưng muốn mưu đồ đánh người, Liễu Như tự thấy sức chiến đấu của Thạch Nghị có thể hạ gục một người đàn ông trưởng thành, chủ yếu chỉ có nó đánh người, không ai đánh được nó, An Thừa Trạch làm sao bị chú xấu xa đánh người dọa khóc được.

“Tiểu Trạch đừng khóc, chú xấu xa chưa tới, không phải sợ.” Liễu Như không hiểu, nhưng vẫn nâng con mình lên, sờ đầu trấn an.

“Nhưng, nhưng mà…” An Thừa Trạch khóc đến nấc cụt, chỉ vào bà già đã khoanh chân ngồi dưới đất tính khóc lóc ăn vạ, “Bữa đó con chính mắt nhìn thấy, thấy, bà, bà ý với chú xấu xa cùng đánh dì Tiểu Hoa, dì bị đánh vỡ đầu, hu hu…”

Liễu Như: “…”

https://thuviensach.vn

Con mình trở nên gian trá, biết trợn mắt nói dối từ lúc nào vậy?

“Ngày, ngày đó… mẹ giúp dì Tiểu Hoa, chú xấu xa còn đánh mẹ, sau đó cướp tiền nhà mình, hu hu…” An Thừa Trạch khóc chết đi sống lại, ra sức dụi vào Liễu Như. Tuy làm trẻ con không thể phát huy khát vọng, nhưng vẫn còn một chiêu ít người biết, đó chính là dây dưa, chuyên trị mấy cục xương khó gặm.

“Ranh con chết tiệt dám nói dối, xem bà có xé nát miệng mày không!” Bà ta nghe hết, nhanh chóng đứng lên tính đánh An Thừa Trạch.

Liễu Như vốn định cầm chặt tay bà ta, ném người ra ngoài, song giữa lúc điện quang hỏa thạch, não bộ chợt lóe lên một kế sách, lập tức che chở An Thừa Trạch, đỡ được cú này, cũng run run thân thể: “Bà đánh tôi thì được, nhưng không được đụng vào con tôi! 29 tết năm ngoái, nhà chúng tôi đang yên lành thì các người xông vào hành hung Tiểu Hoa, còn cướp mất một ngàn tiền bán hàng trong tiệm, tôi nể mặt tình chị em bao năm với Tiểu Hoa nên không tố cáo, cũng chẳng truy cứu chuyện này, không ngờ các người ngày càng táo tợn hơn, sao hôm nay Tiểu Hoa không tới, có phải bị các người đánh đến không dậy nổi không, tôi muốn đi thăm cô ấy!”

“Một ngàn kia là bao lì xì cô cho Tiểu Hoa!” Bà ta cũng la lối om sòm, không thể bị cái bô chất thải to bằng trời như thế ụp lên đầu được, dù bà có ngu muội đến đâu cũng biết giật tiền là phạm pháp.

Đáng tiếc, mấy người xem kịch đều không tin. Đầu năm nay, một ngàn bằng tiền lương cả năm của người bình thường, tuy ai cũng biết Như Ký khẳng định kiếm được tiền, nhưng kiếm thì kiếm chớ, ai lại cho bao lì xì dày như vậy.

“Phải không?” Liễu Như nắm chặt tay bà ta, “Bà nói của bà, tôi nói của tôi, muốn tôi nói hay để Tiểu Hoa định đoạt, chúng ta đi thăm Tiểu Hoa ngay bây giờ nhé, cho hàng xóm láng giềng cùng phân xử?”

https://thuviensach.vn

Sức cô rất lớn, bà ta không thoát nổi, vội nói: “Tiểu Hoa bị cô làm mệt tới mức lâm bệnh, thăm thế nào mà thăm!”

“Vậy tôi càng muốn thăm, tôi bỏ tiền đưa cô ấy đi bệnh viện là được chứ gì, kiểm tra xem là bị lao lực, hay bị các người đánh!” Liễu Như quát một tiếng, triệt để khiến bà ta đớ người.

Người không đụng tôi, tôi không phiền người. Chuyện trong nhà Quách Tiểu Hoa, người ngoài như cô dù thế nào cũng không thể nhúng tay, bằng không sẽ phá hoại tình cảm phu thê người ta. Nhưng nếu người ta đụng đến trên đầu cô, Liễu Như tuyệt đối sẽ không ăn nói khép nép, mặc người khi dễ.

Bị tát là phải tát lại, muốn lừa tiền cô á? Vậy cứ chờ xem rốt cuộc là ai lừa ai!

An Thừa Trạch chậm chạp cọ vào lưng Liễu Như, lộ ra con mắt đã khóc đến đỏ bừng nhìn bà già đã hết đường chối cãi, trong lòng thầm khen mẹ mình.

Rất tốt, đã học xong cách giải quyết sự việc không dựa vào vũ lực, đối phó với kẻ như thế, tỏ ra yếu thế kỳ thật là lấy lui làm tiến. Tại sao người tới lừa bịp tống tiền lại là bà già, mà không phải chồng Quách Tiểu Hoa, nguyên nhân vì Liễu Như là bà mẹ đơn thân, một gã đàn ông cho dù què quặt cũng bị xem là bắt nạt người, thế nên phải để bà già ra trận.

An Thừa Trạch dùng quần áo Liễu Như lau nước mắt trên mặt, trốn sau lưng mẹ mình, công thành lui thân, kế tiếp chỉ cần xem kịch thôi.

Dựa vào bờ lưng tuy gầy nhưng vô cùng thẳng tắp của Liễu Như, An Thừa Trạch cảm thấy có chỗ dựa thật tốt!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Chương 30

D

ưới ánh mắt chỉ trích của mọi người, bà ta xám xịt cuốn xéo, đến cái rắm cũng chưa kịp phóng. Nhưng Liễu Như và An Thừa Trạch đều biết đây chưa phải lần cuối. Hiển nhiên, người nhà Quách Tiểu Hoa nhìn thấy khoản tiền lương kếch xù và bao lì xì nên sinh lòng ganh ghét, cũng là công nhân nghỉ việc như nhau, một phụ nữ như Liễu Như dựa vào gì có thể kiếm nhiều tiền như vậy, mà con trai họ chỉ có thể ở nhà. Thứ nhất là bởi lòng người không đủ rắn nuốt voi, hai là thấy Liễu Như thân phụ nữ đơn côi dễ chèn ép.

*lòng người không đủ rắn nuốt voi: tương đương với "lòng tham không đáy"

Đúng như An Thừa Trạch suy đoán, đại khái từ Tết vừa rồi, khi Quách Tiểu Hoa cầm nhiều tiền thưởng về nhà, ý đồ xấu đã được khơi mào, sở dĩ nhịn tới bây giờ, coi mòi cũng nhờ công lao của Quách Tiểu Hoa. Hiềm nỗi hôm qua Quách Tiểu Hoa về nhà không chịu tiếp tục uống thuốc, kích thích cảm xúc đè nén của hai mẹ con, chỉ e đêm qua Quách Tiểu Hoa bị đánh không nhẹ, không chừng đến bò cũng không bò nổi, thế nên mới không đi làm, tùy ý mẹ chồng đi gây chuyện.

Đoán chừng đôi mẹ con vô lương muốn lừa bịp tống tiền, muốn chiếm cửa tiệm của Liễu Như. Bằng sự cố gắng suốt nửa năm nay của Liễu Như, toàn tỉnh đều biết đến điểm tâm Như Ký, nếu có thể đoạt được cửa tiệm đó, tương đương có được con gà đẻ trứng. An Thừa Trạch cảm thấy bản thân vẫn quá xem thường sự đen tối của lòng người, hồi ấy hắn nghĩ mẹ con đó cùng lắm chỉ dụ dỗ Quách Tiểu Hoa trộm tiền, nào ngờ lại nuôi dã tâm lớn đến thế, cũng không ngờ nhị vị lại cực phẩm tới trình độ này.

https://thuviensach.vn

Xế chiều, sau khi bán hết số điểm tâm làm hôm nay, Liễu Như liền đóng cửa tiệm, dắt tay An Thừa Trạch ra nhà sau, đầy mặt nghiêm túc nhìn hắn, im lìm không nói.

Không khí trong phòng rất nặng nề, An Thừa Trạch lại chẳng sốt ruột mấy, Liễu Như đang giận vì hắn nói dối đây mà. Quả nhiên chẳng mấy chốc đã sụp đổ, hán tử Liễu vĩnh viễn không thể nổi nóng với con mình, cuối cùng đành ôm lấy An Thừa Trạch, nói: “Học được nói dối ở đâu, hả?”

An Thừa Trạch tựa vào lồng ngực ngập tràn mùi điểm tâm ngọt ngào của mẹ mình, vùi đầu vào lòng cô, lộ ra vành tai đỏ rực. Hắn rầu rĩ nói: “Con không nói dối, dì Tiểu Hoa quả thực cả ngày bị đánh, chính mắt con thấy, lúc còn ở nhà cũ, cứ mỗi lần trông thấy dì Tiểu Hoa là sợ hết hồn.”

Hắn thực sự không bịa chuyện, sở dĩ mấy chục năm sau vẫn có thể nhớ rõ ký ức ngày nhỏ là bởi thảm trạng của Quách Tiểu Hoa đã khắc sâu vào đầu An Thừa Trạch. Kiếp trước, sau khi hắn cùng Liễu Như rời khỏi tỉnh Kiến thì không liên hệ với Quách Tiểu Hoa nữa, rồi mẹ qua đời, hắn ở An gia có chút thế lực, liền lén lút dời mộ Liễu Như về quê nhà. Bắc Kinh phồn hoa không thích hợp với Liễu Như kiếp trước, An Thừa Trạch tự thấy như vậy, cô vẫn thích tỉnh Kiến – nơi hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau hơn.

Lần trở lại ấy, hắn có về thăm ông bà ngoại đã già cả, người nhà Liễu Như tuy từ mặt cô, nhưng họ đều là nông dân chất phác, còn tạo điều kiện cho con gái lên đại học, làm sao có thể không xót không thương, chẳng qua Liễu Như lại bỏ mặc tất cả, khiến bọn họ giận quá mất khôn. Song, xét thấy Liễu Như kiếp này có thể dễ dàng mượn được xe bốn bánh và tiền, ba mẹ tuy khó chịu với cô, tỉnh thoảng còn mắng vài câu, nhưng quả thật đánh là thân mắng là yêu. Hai cụ khóc cho người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, người bác từng cho Liễu Như học phí lặng thinh không nói, cuộc sống đã đè cong lưng hắn, cái chết của em gái cũng tạo thành cú sốc quá lớn. Người cậu họ trong nhà có chút tiền thì nện một đấm xuống đất, cô em gái nhỏ thắt bím

https://thuviensach.vn

hai bên mới ngày nào còn theo đuôi các anh trai rồi bị côn trùng dọa tới mức khóc sướt mướt, đã đi rồi.

An ủi người nhà xong, An Thừa Trạch nhanh chóng thúc đẩy cơ giới hóa trong sản xuất nông nghiệp ở tỉnh Kiến, tạo cơ hội làm giàu cho quê hương. Mà thời điểm ấy, hắn cũng đi thăm bạn bè cũ của mẹ, Quách Tiểu Hoa là một trong số đó, nhưng cô đã qua đời, thậm chí còn sớm hơn Liễu Như. Người nói uống nhầm thuốc, kẻ bảo bị ông chủ đánh chết, mà mẹ chồng và chồng cô sau khi lừa được một khoản của ông chủ thuê Quách Tiểu Hoa lúc ấy, liền rời khỏi tỉnh Kiến, đi đâu không biết.

Kiếp này chứng kiến bà già kia đến làm loạn, An Thừa Trạch không khỏi nhớ lại kết cục của Quách Tiểu Hoa kiếp trước, trong lòng hết sức khó chịu. Mấy ngày nay, hắn với Quách Tiểu Hoa tiếp xúc không ít, đó là một người phụ nữ an phận, thành thật, tri ân báo đáp, luôn nỗ lực vươn lên, cô mới hơn hai mươi tuổi, trẻ trung như thế, thế hệ sau gọi tuổi này là độ tuổi đầy hoa mộng.

Quả nhiên, An Thừa Trạch vừa bảo mình sợ, Liễu Như liền thở dài một hơi, ôm chặt con trai, không trách hắn tính kế bà già kia nữa.

Cô đương nhiên biết gia đình Quách Tiểu Hoa là rắc rối lớn, nhưng lúc cô vì tiền lương, chủ động xin điều từ văn phòng đến phân xưởng, không hiểu biết gì, người xung quanh biết cô độc thân mang theo con, chồng thì cao chạy xa bay, ai nấy đều chỉ trỏ. Những ngày gian nan ấy chỉ có Quách Tiểu Hoa vươn tay giúp đỡ, hiện tại cô có năng lực, cớ gì không giúp bạn bè một phen.

Sự thật chứng minh, Quách Tiểu Hoa là công nhân vô cùng đáng tin, suốt thời gian qua, có khi tiền nằm sờ sờ ngay dưới mi mắt, thế mà cô chẳng hề chạm qua. Buôn bán ế cô còn nóng ruột hơn Liễu Như, bán được thì mừng rỡ như chính mình kiếm được tiền. Lúc học làm điểm tâm cũng rất cố gắng,

https://thuviensach.vn

chưa bao giờ ăn bớt ăn xén nguyên liệu, đích xác là một cấp dưới, một người bạn kiêm chị em cực kỳ tốt.

“Tối nay mẹ định đi thăm dì Tiểu Hoa.” Liễu Như buồn bã lên tiếng, “Hôm nay dì ấy không tới, mẹ lo quá.”

“Con đi với!” An Thừa Trạch vội nói, dù hiện tại tính cách Liễu Như hết sức dũng mãnh, nhưng sức lực vẫn không bằng đàn ông, hơn nữa nhìn bà già kia, tuổi vậy thôi chứ sức khỏe tốt lắm, Liễu Như có khi sẽ ăn mệt. Tuy bảo đánh người là phạm pháp, nếu thực sự chịu thiệt có thể kiện bọn họ, nhưng tại sao phải để bị đánh rồi mới đòi công bằng, chẳng lẽ không thể cho đối phương một trận trước sao?

“Không được!” Liễu Như vỗ bả vai nhỏ gầy của An Thừa Trạch, chả biết thằng bé bị sao nữa, Tiểu Nghị bằng tuổi nó sắp thành thanh niên tới nơi rồi, Tiểu Trạch vẫn cứ trắng trẻo mũm mĩm như em bé trong tranh tết.

Ách… trên thực tế, An Thừa Trạch tuy nhỏ gầy, nhưng tốc độ trưởng thành tương đối bình thường, đời trước hắn 15 tuổi mới bắt đầu cao, ngặt nỗi chưa cao được bao nhiêu đã bị An Chí Hằng dùng ma túy hãm hại. Ngược lại, như Thạch Nghị mới gọi là bất thường, cứ nhích từng tí và ăn phân hóa học kiểu thế, đầu sắp chọc thủng trời rồi kia kìa.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, trong lúc mẹ con An Thừa Trạch mải nghĩ đến Thạch Nghị, nhóc to xác bơi lặn một ngày vừa cởi áo liền xông vào phòng, lao thẳng đến cái giếng bơm bên trong, bơm một hồi cũng có nước mát lạnh chảy ra, anh bèn uống đầy một bụng.

An Thừa Trạch nhướn mày.

…

Ba chồng Quách Tiểu Hoa sinh thời là lãnh đạo xí nghiệp nhà nước, nhà cũng được cơ quan cấp cho, dù hiện giờ gia cảnh khó khăn, nhưng vẫn

https://thuviensach.vn

được ở một trong những căn nhà lầu đầu tiên. Nhà lầu xuất hiện sớm nhất ở tỉnh Kiến, nghĩ cũng biết Thạch Nghị chắc chắn cũng ở đó, vì thế Thạch Nghị lấy cớ về nhà để đi theo Liễu Như, còn An Thừa Trạch lấy cớ qua nhà bạn chơi.

Liễu Như: "…"

Con trai rất ngoan, cô chẳng nỡ đánh, nhưng nhóc đen nhẻm này còn cao hơn con mình, đập nó hai cái chắc không sao nhỉ?

Đúng là không sao, Liễu Như vừa đập hai cái vào lưng Thạch Nghị để đuổi thằng nhóc đi, Thạch Nghị liền vỗ nhẹ lên ngực, chớp chớp mắt với An Thừa Trạch, tỏ vẻ anh đây không sao cả, chấp khiêng đồ đánh luôn đấy! So với đôi bàn tay trắng trẻo không đành lòng dùng sức của Liễu Như, roi của sư đoàn trưởng Thạch có thể vụt chết ngựa!

An Thừa Trạch ngoảnh đi không nhìn Thạch Nghị, thời kỳ trưởng thành đang đến, Husky ngốc Thạch Nghị lại có thêm một thói quen khiến hắn khó chịu – bảnh chọe. Vào kỳ dậy thì, tâm lý phát triển chậm chạp và sinh lý phát dục quá độ tạo thành nhận thức không hài hòa ở trẻ con, thể hiện rõ ở việc bắt đầu chú ý tới bản thân hơn, dần sinh ra tâm lý phản nghịch không phục người lớn, tâm trí tự cho là đã trưởng thành kỳ thật vẫn rất ngây thơ, muốn làm chuyện chứng minh mình là người lớn, song luôn gây hiệu quả ngược. Trưởng thành cùng chỉ số EQ không đuổi kịp tốc độ lớn lên khiến tâm lý bị chênh lệch, dẫn đến con trẻ nảy sinh lòng tự ti và tự tin thái quá.

Thạch Nghị không có hai điểm này, chủ yếu là do ba anh quá mạnh mẽ, dù đang trong giai đoạn dậy thì, anh cũng không nuôi ý định hạ gục ba mình, phạm lỗi vẫn ăn roi như thường. Vốn lúc này ba luôn vắng nhà, Thạch Nghị thiếu tình thương rất dễ phát sinh vấn đề về tâm lý. Nhưng ở chung với gia đình An Thừa Trạch, trí tuệ của An Thừa Trạch và sự dịu dàng của Liễu Như khiến anh chẳng hề thấy tịch mịch, nên biểu hiện duy nhất cho tuổi dậy thì của Thạch Nghị chính là — lên mặt. Thêm nữa, anh còn là lão đại trong

https://thuviensach.vn

đám nhỏ, khoe với tụi nó cũng vô nghĩa, do vậy đối tượng lên mặt chỉ nhắm vào — An Thừa Trạch.

Quả là… dẫu Thạch Nghị giờ đây giống như khổng tước xòe đuôi suốt ngày khoe khoang ta đây cực ngầu, nhưng thực ra cái thân đen thùi kia nom thế nào cũng không thành khổng tước được, cùng lắm là Shepherd, Shepherd thuộc tính Husky ngốc.

*chó Shepherd (tiếng Trung gọi là hắc bối, vì phần lông trên lưng bé nó màu đen)

Gõ cửa nhà Quách Tiểu Hoa, nhà lầu thập niên 90 chưa có mắt mèo, bà mẹ chồng mở cửa mới biết là Liễu Như, toan đóng sầm cửa, nhưng bị Thạch Nghị ngăn lại, cứng rắn chen vào.

“Mấy người làm gì! Con, con ơi!” Bà ta gọi khàn cả giọng, địa bàn của mình bị xâm nhập, bà không khỏi kinh hoảng.

Con trai bà ta khập khiễng đi tới, An Thừa Trạch không nhịn được nhăn mày. Cả hai đời đều chưa có cơ hội gặp gã đàn ông này, hôm nay vừa thấy liền xem thường. Tuy nói què chân, nhưng thân hình cũng được mét tám, chỉ đi đứng hơi bất tiện, chứ cánh tay còn thô hơn đùi Quách Tiểu Hoa. Mức độ tàn tật chưa đến cấp bốn, thế mà lại mượn cớ không làm việc!

Do thời đó bác trai bác gái của Liễu Như là anh em họ ruột mà lại cố lấy nhau, kết quả sinh ra người anh thứ hai bị bệnh đục tinh thể, cộng thêm mắt lé và rung giật nhãn cầu. Người anh ấy gần như bị mù, chỉ nhìn thấy những hình ảnh rất mơ hồ, đã vậy còn lung lay. Cũng chính vì thế, ông phải lấy một quả phụ mang theo con ở thôn lân cận. Nhưng bác họ của hắn có thể chịu khổ, ruộng trong nhà do một tay ông chăm bón, trừ lúc bán đồ thấy không rõ tiền cần vợ hỗ trợ, còn lại thì không cần, là một người chồng đội trời đạp đất, tình cảm phu thê rất tốt. Thời gian trước còn xin bác họ cả cho vay tiền mổ đục thủy tinh thể, mắt khỏe hơn chút, lại càng nỗ lực làm việc.

https://thuviensach.vn

Vợ ông cũng thương chồng, dù không làm được việc nặng, nhưng mùa đông trong nhà luôn luôn ấm áp, bất kể bác dậy sớm cỡ nào để làm việc, cũng đều được ăn bữa cơm nóng hổi.

Người tàn tật, tàn tật thì sao, chưa từng xem Olympic dành cho người khuyết tật sao! Hơn nữa, cái gã trước mắt thì tàn tật nỗi gì, chẳng qua là một kẻ bất lực chỉ biết ỷ vào khi dễ phái yếu để chứng minh khí phách đàn ông của mình mà thôi.

Thấy chồng Quách Tiểu Hoa, Liễu Như cũng rất phẫn nộ, bèn nói thẳng không chút khách khí: “Tôi tới thăm Tiểu Hoa, hôm nay cô ấy không đi làm cũng không xin phép, tôi hơi lo lắng.”

“Hôm qua cô ta vừa về nhà liền nằm liệt giường, tôi còn tính hỏi xem mấy người đã làm gì đây.” Gã đàn ông sức dài vai rộng hung ác nhìn Liễu Như, chặn trước mặt không cho họ tiến vào phòng ngủ.

Trong phòng ngủ truyền ra tiếng đồ vật rơi xuống đất, Liễu Như nhướn mày, lập tức muốn vọt vào phòng, gã đàn ông vươn tay toan ngăn cản, song bị Thạch Nghị nện vào góc tường.

An Thừa Trạch tiến bước dài xông lên, thừa lúc Thạch Nghị sức lớn quật ngã được gã, liền chen chân đạp lên ngực gã, đạp một lúc mấy cái: “Cho ông dám đánh mẹ tôi, dám đánh mẹ tôi này, đàn ông đàn ang mà lại đi đánh mẹ tôi, ông đánh cả phụ nữ sao!”

Gã đàn ông: “…”

Gã… gã mới chạm đến góc áo thôi mà…

Bà già thấy con trai bị ức hiếp, gào đến tê tâm liệt phế, muốn đi lên giúp, nhưng Thạch Nghị không chỉ khỏe, mà kỹ năng đấu vật cũng hỗ trợ anh không ít, anh xoay người vài cái, vừa đạp gã kia, vừa không đụng vào bà già, nhưng vẫn khiến bà ta chẳng cách nào tới gần An Thừa Trạch.

https://thuviensach.vn

Dưới sự trợ giúp của hai vệ sĩ nhí, Liễu Như rốt cuộc cũng vào được phòng ngủ, tính cô kiên cường là thế, vậy mà vừa mở cửa cũng suýt nữa bật khóc. Quách Tiểu Hoa toàn thân trần truồng bị trói trên giường, miệng bị bịt kín, trên người phủ kín vết thương đáng sợ. Cô vội vàng lao tới cởi dây thừng và miếng vải trên miệng Quách Tiểu Hoa, rồi tìm quần áo cho cô ấy mặc.

Trong miệng Quách Tiểu Hoa còn ít cơm, bọn họ sợ Quách Tiểu Hoa không chịu ăn, nên cưỡng ép nhét thức ăn vào miệng cô, kế đó buộc mảnh vải lên để cô không phun ra được, sau cùng chỉ đành nuốt vào!

Quách Tiểu Hoa ho khan hai tiếng, ôm chặt Liễu Như, cổ họng khàn khàn cố lên tiếng: “Chị, chị Liễu, anh ta, họ muốn đến nhà chị lừa tiền, nhất quyết đừng…”

Bản thân đã ra nông nỗi này, câu đầu tiên lại vẫn quan tâm đến người khác. Liễu Như hít sâu một hơi, cố nén dòng lệ đã tràn ra hốc mắt, cẩn thận mặc xong quần áo cho Quách Tiểu Hoa, ôm lấy cô, vỗ lên bờ lưng khẽ run: “Đi giám định thương tích rồi ly hôn đi.”

*giám định thương tích để yêu cầu bồi thường

Người Quách Tiểu Hoa run mạnh lên, nằm trong lòng Liễu Như lắc đầu.

Liễu Như thở dài, lau nước mắt cho cô, ép cô nhìn thẳng vào mình: “Em biết súc vật là gì không? Chính là thứ bị người ta nuôi trong nhà, nhốt vào chuồng, vui vui thì cho hai miếng cơm, lúc bực thì đánh chửi thỏa thích. Súc vật sở dĩ là súc vật, là bởi chúng nó không biết phản kháng, người ta cho nó miếng ăn, nó liền quên sạch những giam cầm và ngược đãi trước đó, em là người hay súc vật?”

Lời Liễu Như tương đối cay nghiệt và độc địa, chẳng mảy may cho tâm linh bị thương tổn của Quách Tiểu Hoa chút lối thoát nào. Buồn vì ai đó bất hạnh, giận bởi ai đó không chịu đấu tranh! Liễu Như và chồng Quách Tiểu

https://thuviensach.vn

Hoa làm cùng đơn vị, đương nhiên biết mặt nhau, bình thường hai vợ chồng ở trước mặt người ngoài không tệ, lúc đó cô cũng tưởng gã chỉ hơi nóng nảy, uống rượu rồi đánh vợ, rất nhiều đàn ông thời ấy thậm chí sau này phạm phải tật xấu đó, mọi người chỉ khuyên giải chứ không khuyên ly hôn, Liễu Như cũng thế. Nhưng năm ngoái cô tới vùng duyên hải, gặp được rất nhiều người phụ nữ tự lực cánh sinh không dựa dẫm đàn ông, cũng chứng kiến khá nhiều cuộc hôn nhân không hợp thì chia tay, và hiểu rõ hạnh phúc là do chính mình giành lấy, người khác tốt mấy cũng chẳng cho được, phụ nữ phải biết tự yêu bản thân. Nếu chồng Quách Tiểu Hoa chỉ nóng nảy thì thôi, nhưng hắn lại đối đãi với vợ mình như vậy, thế mà cũng là con người sao?

Lời cô kích động đến Quách Tiểu Hoa, Quách Tiểu Hoa chưa từng nghĩ Liễu Như sẽ nói cô như thế, ngôn ngữ gần như sỉ nhục khiến cô đau đớn.

Liễu Như nâng gương mặt chồng chất thương tích của Quách Tiểu Hoa: “Nếu em vẫn muốn làm người, hôm nay hãy theo chị ra khỏi căn nhà này, đến bệnh viện điều trị cũng được, giám định thương tích cũng được, em thích đi đâu thì đi. Còn nếu em không dám bước ra khỏi cánh cửa này, vậy từ nay về sau chị không quan tâm em sống chết ra sao nữa, mau cầm tiền lương tháng này rồi cách chị xa một chút, chị thuê không nổi hai con sói sau lưng em.”

Quách Tiểu Hoa khóc, cô ôm Liễu Như gào đến khàn giọng, cổ họng vốn khản đặc giờ lại vang dội như ống bễ bị vỡ, chói tai đến mức lòng người đau xót. Cô khóc một lát, đoạn nắm chặt cánh tay Liễu Như, thấp giọng nói: “Em, em đi bệnh viện, hôm qua bọn họ đổ thuốc vừa sắc xong vào miệng em, giờ ngực em vẫn hơi đau.”

*ống bễ: đồ dùng để thổi hơi vào một lò nung kim khí cho tan ra

Thuốc còn nóng mà cứ vậy đổ vào? Chỉ e thực quản bị phỏng hư luôn rồi! Liễu Như giận tới mức siết chặt nắm đấm, cô cảm thấy nếu mình ra khỏi

https://thuviensach.vn

phòng này, chỉ sợ sẽ không kiềm được mà cho hai kẻ kia một trận, chớ trách cô bất kính với người già!

Lúc đỡ Quách Tiểu Hoa ra ngoài, hai người phụ nữ, một bi thương, một phẫn nộ, thoáng cái đờ ra.

Gã đàn ông và bà già song song ngồi xổm trên đất, trên người không có thương tích, Thạch Nghị chẳng biết rút được cái dây lưng ở đâu, đang quất lên vách tường bên cạnh gã đàn ông. Dây lưng quật lên tường phát ra tiếng chan chát, vang một tiếng gã liền hét một tiếng, kỳ thật ai cũng thấy dây lưng căn bản chưa hề chạm vào gã. Mà bà già nghe tiếng con mình hét chỉ muốn nhào lên người gã, nhưng An Thừa Trạch đứng sát bên bà ta, bà ta vừa toan đứng lên, hắn lập tức dùng mũi chân đá lên huyệt vị khiến toàn thân bà ta tê mỏi, đến bò cũng bất lực.

Liễu Như: "…"

Đây là con mình sao, con mình thiệt sao? Tự dưng chóng mặt quá đi mất, nhất định là bị Thạch Nghị dạy hư rồi!

Quách Tiểu Hoa nhìn bộ dáng không chút tiền đồ của gã, tâm bỗng hóa tro tàn. Gã là ông trời của cô, gã giúp gia đình cô, hỗ trợ em trai cô lấy vợ, mang tiền cho ba cô chữa bệnh, còn cho cô hộ khẩu thành phố và một công việc đáng tự hào. Không lâu trước đây, người đàn ông này còn là cột chống trời trong lòng cô, cao lớn uy vũ, dù què thì thế nào, gã vẫn có thể chắn gió che mưa cho cô. Nhưng hiện tại… ha ha, dây lưng thôi mà, còn chưa quất lên người mà gã đã gào thành cái dạng này, thật quá hèn! Dây lưng thôi mà, gã cũng từng quất cô như vậy, lúc quất gã có biết cô cũng sẽ sợ, sẽ đau không!

Lắc đầu, không buồn liếc mắt nhìn hai người, chỉ thu thập ít giấy tờ tùy thân rồi ra khỏi nhà. Thạch Nghị và An Thừa Trạch bắt kịp, bà già và gã

https://thuviensach.vn

đàn ông muốn đuổi theo, Thạch Nghị quay đầu vung mấy đấm, hai người lập tức cúi xuống, không dám đứng dậy nữa.

Vừa ra liền lập tức kêu xe đi bệnh viện. Thời ấy, điều kiện bệnh viện tỉnh lỵ chưa tốt lắm, bác sĩ chủ nhiệm đi mở phòng khám, bác sĩ y tá vừa cắn hạt dưa vừa tám nhảm, ca đêm căn bản không ai quản, bác sĩ gây mê chẳng những uống rượu, mà còn không dùng thuốc tê. Nhưng hai năm trước có một nữ viện trưởng đến nhậm chức, người này rất có năng lực, áp dụng chính sách nghiêm trị, làm việc không đàng hoàng thì sa thải, bởi vậy bác sĩ y tá lại trở nên tận chức tận trách, bệnh nhân đi khám cũng nhiều lên.

Bọn họ nhanh chóng được cấp cứu, bác sĩ chụp phim cho Quách Tiểu Hoa, vị bác sĩ trực ban tuổi trung niên đã chứng kiến muôn mặt éo le của đời người cũng phải thốt lên: “Gãy hai xương sườn, nhiều mô mềm bị tổn thương, trên người không chỗ nào lành lặn, còn bị ép phát sinh quan hệ! Ngoài ra còn thực quản, phải nội soi dạ dày xem có bị nhiễm trùng không, thời gian này đừng ăn đồ lạnh, nóng, cay, tôi sẽ làm giấy giám định thương tật cho cô này, mẹ kiếp, gã kia có phải đàn ông không vậy.”

Liễu Như thở dài, ở lại với Quách Tiểu Hoa, bảo hai đứa bé về nhà ngủ. An Thừa Trạch biết bệnh viện tỉnh quản lý nghiêm khắc, đồn công an trước cổng bệnh viện có phòng trực ban, nếu hai mẹ con kia tới quậy càng tốt, bị tạm giam thì ly hôn càng đơn giản, thế nên hắn yên tâm cùng Thạch Nghị về nhà.

Nhóc to xác tự thấy đã lập công lại bắt đầu bày tấm bình phong đen nhẻm trước mặt An Thừa Trạch: “Hồi nãy anh đây lợi hại lắm đúng không! Thật chẳng tiền đồ, mới đánh lên tường mà đã bị dọa như vậy. Tớ mà được dùng roi quất thiệt ấy à, tớ quất cho thảm hơn cả dì Tiểu Hoa luôn!”

Quách Tiểu Hoa không có con, thành ra khá thân cận với con nhà người khác, tuy cô không trộm tiền, nhưng từng nhiều lần cho Thạch Nghị tiền tiêu vặt dưới sự đồng ý ngầm của Liễu Như, ngoài ra còn để dành điểm tâm

https://thuviensach.vn

mới làm cho thằng bé, đối xử đặc biệt tốt với Thạch Nghị và An Thừa Trạch. Thạch Nghị thích người dì này, nên nay chứng kiến cảnh tượng kia, cũng cực kỳ căm hận gã chồng, nghe xong chẩn đoán của bác sĩ còn hối hận sao lúc ấy không quật chết hai mẹ con đó.

“Cậu muốn vào trung tâm cải tạo thiếu niên à?” An Thừa Trạch liếc anh một cái, dù Thạch Nghị chưa thành niên, nhưng với cái đầu ăn phân hóa học kia, nếu thực sự ra tòa, coi mòi cũng bị xử nặng.

Thạch Nghị bắt được một tia quan tâm trong giọng điệu khinh bỉ nồng đậm, anh vươn tay ôm vai An Thừa Trạch: “Anh lợi hại lắm, đã bảo sau này cứ để anh bảo vệ cậu mà.”

Thốt được lời này thật chẳng dễ dàng, nhiều năm qua đối diện với hán tử Liễu Như và Cửu Âm Chân Kinh An Thừa Trạch, Thạch Nghị có lợi hại đến đâu cũng chỉ biết ảo não nghe lời, khí phách nam tử hán á? Thứ đó ăn được không? Cuối cùng cũng có cơ hội biểu hiện, đàn ông đích thực rốt cuộc có thể ưỡn ngực ngẩng đầu đứng trước mặt đôi mẹ con cho mình ấm áp để che chở họ. Chả cần An Thừa Trạch khen, Thạch Nghị đã có cảm giác thành tựu, chảy cả nước mũi sung sướng rồi này.

Lần này, An Thừa Trạch cũng đồng tình mà gật đầu, hắn đâu ngờ gã kia lại cao to cường tráng cỡ ấy, nếu không có Thạch Nghị, một mình Liễu Như chỉ sợ sẽ chịu thiệt, đích xác phải cám ơn Thạch Nghị. Hắn kiễng chân xoa tóc Thạch Nghị, xúc cảm thật tốt, tóc cứng cứng đâm vào tay khiến lòng ai ngứa ngáy, lại vô cùng dễ chịu.

“Làm tốt lắm, anh trai ~~” An Thừa Trạch tăng thêm âm điệu vào lời khen.

Thạch Nghị bị tiếng anh trai lâu ngày không gặp làm muốn bay theo gió, hoàn toàn không ý thức được ngữ khí An Thừa Trạch giống y đúc cái giọng của Trình Phi khi sờ đầu con chó nhà nó “Làm tốt lắm, Đại Hoàng ~”.

https://thuviensach.vn

Anh cũng thò tay nắn mặt An Thừa Trạch, tầm mắt rơi xuống vành tai no đủ của An Thừa Trạch, có chút mất không chế. Lại nói, Thạch Nghị từ nhỏ đã có đam mê cổ quái, có lẽ vì vành tai nhỏ của mình thường xuyên bị người lớn lôi ra bàn luận, nên anh cực kỳ hâm mộ vành tai người lớn, luôn muốn nhéo một cái, nhưng động tác này hơi dọa người, vì thế ông vua con chỉ biết kiềm nén nỗi ngứa ngáy trong lòng.

Nhưng hôm nay có vẻ nhịn không nổi…

Ngắm gương mặt xinh xắn của An Thừa Trạch, nhóc đen nhẻm vẫn quyết định thu tay, tay trái nhéo tay phải, tay phải bóp tay trái, phải nhịn!

Mình là đàn ông đích thực mà!

…..

Màn đêm buông xuống, Liễu Như ở bệnh viện săn sóc Quách Tiểu Hoa không về, hôm sau An Thừa Trạch với Thạch Nghị lấy ít tiền, dán thông báo “Chủ tiệm có việc bận, ngừng kinh doanh mấy ngày” lên cửa, rồi đi thăm Quách Tiểu Hoa. Trên đường đi, Thạch Nghị mua hai chai nước, An Thừa Trạch rất thích trà trái cây Chim gõ kiến thời đó, liền cầm lấy uống, món nước ướp lạnh chẳng mấy khi được uống khiến hắn sảng khoái cả người, bắt đầu tính toán khả năng Như Ký cho ra mắt trà sữa, cafe, vân vân.

Vừa uống trà sơn tra vừa đi vào phòng bệnh, mới vào cửa đã bắt gặp một đôi vợ chồng nông thôn điển hình đang khóc trước giường Quách Tiểu Hoa. Người đàn bà khóc xong còn nói: “Con ơi, đứa con số khổ của mẹ, sao lại gả cho súc vật như vậy chứ, sau này biết sống sao đây.”

Liễu Như nghe hai người khóc một hồi đã có chút phiền, đôi cha mẹ này thế mà không nghĩ đến việc ly hôn, bèn lạnh lùng mở miệng: “Có gì mà không sống được, hắn cứ đi đường chính của hắn, Tiểu Hoa đi cầu độc mộc được rồi.”

https://thuviensach.vn

Bà Quách ngẩng đầu nhìn Liễu Như, sửng sốt một lúc lại khóc: “Ôi chao, đứa con số khổ của mẹ, nằm viện hết bao nhiêu tiền thế, hay thôi đừng chữa nữa, cứ vậy về nhà đi!”

An Thừa Trạch vừa nhịn được lại phun ra, đúng lúc bắn vào đầu người đàn bà, vừa ngọt vừa mát nha.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 31

Thời ấy, quan niệm trọng nam khinh nữ đặc biệt nghiêm trọng, nhà họ Quách gần như bán Quách Tiểu Hoa để em trai cô kết hôn, có lẽ không quá coi trọng cô con gái này. Xem bộ dạng khóc lóc của bà Quách, hẳn là đau lòng thật, nhưng vẫn tiếc số tiền khám bệnh cho Quách Tiểu Hoa. Bà ra vẻ khó xử, cuối cùng biến thành áy náy, song vẫn quyết định hi sinh con gái.

Đương nhiên, giờ những áy náy đó đều trở thành xấu hổ, mặt mũi dính đầy trà Chim gõ kiến, An Thừa Trạch bày tỏ mình thực sự không cố ý. Chẳng qua trong ấn tượng của hắn, một người mẹ dù thế nào cũng thương con mình nhất, ngay cả đôi mẹ con ác ôn kia cũng vậy, khi chứng kiến con trai cao lớn nhà mình bị huy hiếp, bà ta cũng bất chấp tất cả xông lên. Lòng mẹ bao la như biển cả, Liễu Như cũng thế, bà già kia cũng vậy, mẹ An Chí Hằng cũng thế, đáng tiếc luôn có trường hợp ngoại lệ.

An Thừa Trạch ho khan kịch liệt, nom mới thảm thiết làm sao, cứ như muốn ho cả buồng phổi ra vậy. Liễu Như bất đắc dĩ liếc An Thừa Trạch, khóe mắt giật giật, thằng bé này không phải cố tình đấy chứ.

Trời đất chứng giám, An Thừa Trạch chỉ ho để che giấu lúng túng, nhưng lúc phun trà thực tình là do quá hoảng hốt. Liễu Như hiểu con mình, Thạch Nghị lại hơi luống cuống, vội cầm lấy chai trà, không ngừng vỗ nhẹ lưng An Thừa Trạch, trong mắt tràn đầy ân cần, anh quả thực đã đặt người em trai này vào tâm khảm mà yêu thương.

Liễu Như thở dài, có đói đòn đến mấy cũng là con mình. Bèn lấy cuộn giấy thô trên đầu giường đưa cho bà Quách, giọng điệu mang theo xin lỗi: “Thật ngại quá, thằng bé đang bị cảm.”

https://thuviensach.vn

Bà Quách lắc đầu, dùng tay áo lau mặt, không nhận cuộn giấy kia. Cho dù giấy vệ sinh thời đó tệ lậu tới mức có ném trong nhà vệ sinh công cộng thời nay cũng chẳng ai thèm xài, nhưng trong mắt bà Quách, đó vẫn là thứ vô cùng cao cấp, bà không nỡ dùng. Lâu lắm rồi bà không liên lạc với Quách Tiểu Hoa, những lần trước đó đều chỉ xin tiền, từ khi biết vợ chồng con gái thất nghiệp, bà Quách cũng không mặt dày đi vòi tiền con nữa. Ngược lại, bắt đầu từ cuối năm ngoái, con gái luôn nhờ người ta mang tiền về nhà, bà nhận ngay. Bà biết rõ con mình lấy tiền từ đâu, dĩ nhiên biết Liễu Như hiện tại rất có tiền, bà chỉ nhớ mang máng Liễu Như là bạn Quách Tiểu Hoa, cũng là công nhân nghỉ việc.

Khóc sướt mướt một hồi, thấy Quách Tiểu Hoa không phản ứng, y tá lại tới phàn nàn bọn họ quá ồn ảnh hưởng đến bệnh nhân khác, bà Quách đành cẩn thận rời đi, trước khi đi còn không quên dặn Quách Tiểu Hoa tiêu ít tiền thôi. Từ nãy tới giờ, ngoại trừ khóc lóc than thở con gái gặp phải kẻ xấu xa, còn lại không hề nhắc tới vấn đề ly hôn.

Quá dốt nát, quá ngu ngốc.

Quách Tiểu Hoa cũng không biết đáp lời mẹ mình thế nào, cô còn nhớ rõ, hồi nhỏ em trai bị con nhà người ta đánh bị thương, ba mẹ ôm em trai ngồi trước nhà đó khóc lóc om sòm đòi công bằng ra sao, lúc tới lượt cô thì cũng quan tâm, nhưng nào có chuyện đòi công bằng. Từ bé, cô đã luôn yêu thương em trai, có gì ngon thì thà nhịn đói cũng cho em ăn trước, giờ nó thậm chí còn chẳng đến thăm cô.

Nước mắt lăn xuống khóe mắt Quách Tiểu Hoa, cô lặng thinh không nói, chỉ khóc.

Liễu Như nâng tay lau nước mắt cho cô, khẽ nói: “Em đừng lo lắng tiền thuốc men, chỉ cần em còn đi làm, về sau trừ dần vào tiền lương là được.”

https://thuviensach.vn

Vết thương của Quách Tiểu Hoa tuy nặng, nhưng đều là ngoại thương, tĩnh dưỡng một thời gian là ổn, không cần dùng thuốc mắc tiền, cũng chẳng cần giải phẫu, nói chung không tốn bao nhiêu, Liễu Như hiện tại cũng có chút tài sản, ít tiền thuốc vẫn chi được.

Nghe thế, Quách Tiểu Hoa càng khóc to hơn. Chồng đánh, mẹ chồng khi dễ, cha mẹ không đòi công bằng cho mình, em trai lại càng không quan tâm mình. Chỉ có người chị từng làm chung trong nhà xưởng cho cô công việc, cứu cô ra khỏi căn nhà kia, còn giúp cô trả tiền thuốc thang. Nếu cô có thể gượng dậy, sau này nhất định làm trâu làm ngựa cho chị Liễu, nhưng chồng với mẹ chồng có khả năng vẫn đến tìm chị Liễu gây phiền phức, ý đồ lừa gạt số tiền chị ấy khó khăn lắm mới kiếm được. Tối hôm đó, cô thấy hơi khó ở nên về nhà. Lúc mẹ chồng bảo cô uống thuốc, cô từ chối và thuật lại lời bác sĩ nói ban sáng, mẹ chồng lại lập tức cho rằng cô bị mệt mỏi quá độ do làm việc trong tiệm, muốn tìm Liễu Như đòi bồi thường. Quách Tiểu Hoa thật thà nhưng không ngốc, cô hiểu ý mẹ chồng, muốn ngăn cản, song không hiệu nghiệm. Vì thế, cô muốn lao ra tìm Liễu Như báo tin, kết quả bị chồng tóm lại đánh dữ dội, còn cột cô vào giường không cho ra ngoài, rồi hung hăng đổ thuốc vào miệng cô. Mẹ chồng lại bảo tính toán ngày thì hôm nay rất có thể mang thai, chồng liền xâm phạm bất chấp cô vùng vẫy. Khoảnh khắc ấy, tâm cô hóa tro tàn, chỉ cảm thấy cứ thế chết đi cũng tốt.

Cô cũng từng nghĩ đến cái chết khi nghe bà Quách nói, nhưng giờ cô chưa thể chết được. Nếu cô chết, chẳng phải nhà chồng càng có cớ lừa bịp tống tiền chị Liễu sao?

Quách Tiểu Hoa cầm khăn lau mặt, phát hiện nước mắt đã khô cạn, chỉ còn lại dấu vết phơi gió. Cô thả khăn xuống, nhìn Liễu Như nhẹ nhàng nói: “Chị Liễu, em muốn ly hôn.”

“Được.” Liễu Như mỉm cười.

…..

https://thuviensach.vn

Ly hôn có đôi khi rất dễ dàng và đơn giản, tình huống của Quách Tiểu Hoa thuộc diện dễ, nhà chồng phản đối cũng vô dụng, chỉ cần cung cấp giấy xác nhận của bệnh viện là đủ cho gã đàn ông kia uống một bình rồi. Thế nhưng, Liễu Như cảm thấy Quách Tiểu Hoa cực khổ đến thế, ly hôn đơn giản vậy thì hời cho gã quá.

*uống một bình: ý là nhận được một bài học

Trong lúc cô mải suy ngẫm, An Thừa Trạch yên lặng móc một quyển Luật hôn nhân bản mới nhất ra, đây là quyển độc nhất ở nhà sách Tân Hoa mà An Thừa Trạch dùng tiền tiêu vặt mua được. Liễu Như nhìn An Thừa Trạch, im lặng nhận sách, cô phát hiện mình ngày càng không nhìn thấu con mình, nhưng vẫn có thể hiểu được hắn. Rõ ràng là một màn sương mù, nhìn không rõ trong sương có gì, nhưng vẫn thấy được chân tâm đằng sau nó.

Vẫn là con mình ngoan. Còn hiểu được tri thức chính là sức mạnh, rất thông minh.

Liễu Như lật cuốn sách dày cộm ra, nghiêm túc đọc từng trang, bạo lực gia đình, cưỡng ép quan hệ trong hôn nhân, giam giữ… Trong này xác định rõ rằng bạo lực gia đình là một trong những lý do ly hôn, hơn nữa nạn nhân có quyền yêu cầu người có hành vi bạo lực chịu trách nhiệm dân sự bồi thường tổn hại, ngoài ra còn có thể bị tạm giam, thậm chí gánh trách nhiệm hình sự. Bạo lực gia đình sẽ cấu thành tội can thiệp bạo lực vào tự do hôn nhân, tội ngược đãi, tội cố ý giết người và tội xúc phạm. “Tội ngược đãi” chịu mức án cao nhất là 2 năm, có thể tạm giam hoặc quản chế, nếu nạn nhân bị thương nặng hoặc tử vong thì phạt tù từ 2 đến 7 năm.

Liễu Như chống cằm xem từng trang Luật hôn nhân, tình huống như Quách Tiểu Hoa kỳ thực có thể tính là trọng thương, nếu cô truy cứu và tìm luật sư giỏi, chắc chắn có thể khiến gã bóc lịch hai năm. Nhưng Quách Tiểu Hoa chắc chắn không nhẫn tâm như vậy, cô đành khuyên Quách Tiểu Hoa đòi

https://thuviensach.vn

nhiều bồi thường một chút. Lật một hồi tự dưng bắt gặp mấy chữ “tội trùng hôn”, Liễu Như sửng sốt, đọc thật kỹ, rồi ra chiều nghiêm trọng.

*tội trùng hôn: vi phạm chế độ hôn nhân một vợ một chồng

An Thừa Trạch lẳng lặng rút lui khỏi phòng, ra tới cửa liền nhếch khóe miệng.

Trong thời gian Quách Tiểu Hoa dưỡng thương, chồng với mẹ chồng cũng tới bệnh viện quậy mấy bận, họ nghĩ đi tìm nàng dâu nhà mình về là chuyện đương nhiên, đi đâu cũng làm ầm ĩ được. Thậm chí gã đàn ông kia còn định đánh người tại bệnh viện, cuối cùng bị cảnh sát trực ban tại bệnh viện bắt tạm giam hai tối. Gây rối trong bệnh viện chưa đủ, còn toan ra tay với người vợ đang bị thương nặng, đây là cái loại gì vậy!

Không chỉ Liễu Như khuyên Quách Tiểu Hoa ly hôn, ngay cả bác sĩ y tá trực bệnh viện cũng nhìn không nổi, lúc thay băng cho Quách Tiểu Hoa, cô y tá tốt nghiệp trường vệ sinh căm phẫn nói cô mau mau ly hôn đi, cả anh cảnh sát kéo gã tới trại tạm giam hôm đó cũng phẫn nộ tỏ vẻ loại này không xứng làm đàn ông!

Có câu tam nhân thành hổ, miệng nhiều người xói chảy vàng, những thành ngữ ấy trong trường hợp này lại mang ý tốt. Với sự khuyên bảo của nhiều người, Quách Tiểu Hoa vốn còn đang dao động rốt cuộc trụ vững niềm tin, quyết định tố tụng ly hôn dưới sự trợ giúp của anh cảnh sát.

*tam nhân thành hổ: 3 người nói có hổ, thiên hạ cũng tin có hổ thật. Ngụ ý, một việc dù sai nhưng nhiều người tuyên truyền, lặp đi lặp lại thì cũng khiến người nghe tin theo

Thời điểm nhận được lệnh triệu tập của Tòa án, hai mẹ con triệt để choáng váng.

https://thuviensach.vn

Nhờ những nhân chứng nhiệt tình gồm các bác sĩ y tá, cảnh sát trực ban và Liễu Như, cùng nhiều bằng chứng có lợi như giấy giám định thương tích bệnh viện cung cấp và những thương tổn chưa lành trên người Quách Tiểu Hoa, vụ án ly hôn kết thúc chóng vánh trong một tháng. Luật pháp yêu cầu chồng Quách Tiểu Hoa ly hôn, hơn nữa còn phải bồi thường chi phí thuốc men và tổn thất tinh thần cho Quách Tiểu Hoa. Do bản thân Quách Tiểu Hoa không muốn truy cứu trách nhiệm hình sự của chồng, nên gã tránh được một kiếp. Tuy nhiên, vì hiện giờ người trả tiền thuốc là Liễu Như, để phòng ngừa gã quỵt nợ, mà Quách Tiểu Hoa không tiền đồ cũng từ chối áp dụng thủ đoạn luật pháp, Liễu Như vừa ra khỏi Tòa liền thừa dịp này bắt gã và Quách Tiểu Hoa viết giấy nợ, tiền mỗi người tự trả cho Liễu Như, Liễu Như cũng sẽ không nương tay, không trả á, được thôi, vậy lấy nhà ra mà thế chấp. Đúng lúc căn nhà kia cũng gần tiểu học tỉnh và cửa tiệm của cô, đi bộ mất mười phút, chạy xe ba phút, còn được cung cấp hơi ấm, An Thừa Trạch không cần đốt than vào mùa đông nữa, dù hiện nay cơ bản đều do Thạch Nghị đốt…

Giày vò một trận, lại không có Quách Tiểu Hoa hỗ trợ, việc buôn bán ở Như Ký bị đình trệ, thường xuyên không mở cửa. Rốt cuộc vụ án cũng xử xong trước khi kỳ nghỉ hè chấm dứt, Quách Tiểu Hoa dưỡng thương thêm một tháng thì trở lại làm việc, Như Ký một lần nữa náo nhiệt. Hai mẹ con có ý đồ đến phá, song bị Thạch Nghị dọa sợ mất mật, cuối cùng để tránh mất nhà, bà già đành dùng tiền chồng lưu lại trả hết nợ, con dâu trưởng biết được lại khuấy động một hồi đại chiến gia đình, nhưng những chuyện đó đã không liên quan tới Quách Tiểu Hoa nữa.

Dưới sự giúp đỡ của Liễu Như, Tiểu Hoa rảnh nợ nhẹ thân dần nở nụ cười, giờ cô ở nhà Liễu Như, hai người phụ nữ sống chung phòng, người ngoài cũng bớt nói nhảm đi. Bởi Thạch Nghị luôn vây quanh An Thừa Trạch, còn ở nhà bọn họ, nên gần đây lại rộ tin đồn Liễu Như với Thạch Lỗi, nhưng số lần Thạch Lỗi lộ diện quá ít, một năm căn bản không xuất hiện bao ngày, lời đồn đãi cũng lan không nổi. Từ khi Quách Tiểu Hoa dọn vào sống chung

https://thuviensach.vn

với Liễu Như, lời đồn càng không thể lan truyền, Liễu Như tư thông với Thạch Lỗi thế nào được, chẳng lẽ thêm Quách Tiểu Hoa để chơi trò ba người sao?

Giải quyết xong chuyện Quách Tiểu Hoa, hết thảy đều xuôi chèo mát mái, nóng bức thối lui, Như Ký cũng buôn bán phát đạt hơn trước đây nhiều. Đảo mắt lại đến mùa đông, An Thừa Trạch và Thạch Nghị vượt qua năm tuổi, chào đón tuổi 13. Mà tiểu học thời này vẫn giữ chế độ năm năm, nên mùa thu này hai người sẽ lên cấp hai.

Trước đó, vẫn còn một chuyện lớn, đó là Như Ký thực sự quá đông khách, vẻn vẹn hai người Liễu Như Quách Tiểu Hoa cùng với cửa tiệm gần tiểu học này có vẻ cung không đủ cầu. Đến Tết, lúc tính toán lợi nhuận một năm, Liễu Như từng trải cũng muốn nhũn cả chân. Hồi trước, cô dựa vào năm vạn tiền đền bù nhà để mở tiệm, năm vạn khi đó đã là con số thiên văn. Nhưng hiện tại, riêng lãi ròng đã gần mười vạn.

Nhất định phải mở chi nhánh!

Chủ chi nhánh hiển nhiên là Quách Tiểu Hoa, hiện cô đã có tay nghề, tuy hương vị điểm tâm thủ công vẫn kém Liễu Như, nhưng cũng được khá nhiều người ưa thích. Liễu Như thuê thêm người, cảm thấy cô bé này rất an phận, nửa tháng sau liền yên tâm giao Như Ký cho Quách Tiểu Hoa quản lý, còn cô lại chạy đến Quảng Châu xem máy móc.

Cô đi rồi, nhóc to xác Thạch Nghị không thích hợp ở chung với Quách Tiểu Hoa tại nhà trệt, bèn dụ An Thừa Trạch đến nhà mình, nhà lầu không cần đốt than nha, lại vừa sạch sẽ vừa có bồn cầu tự hoại nữa chứ.

Điều cuối cùng đả động tới An Thừa Trạch, hắn thản nhiên liếc Thạch Nghị, xem như đã bị hấp dẫn. Nhà trệt tuy rộng nhưng trong hoàn cảnh Liễu Như vắng nhà, hắn vẫn mong được sống ở nơi có nhà vệ sinh sạch sẽ hơn. Hắn chịu đủ cái dạng nhà xí thô sơ rồi.

https://thuviensach.vn

Một lần nữa "lừa" được An Thừa Trạch đến nhà mình, Thạch Nghị mừng rỡ xoa tay. Đã lâu không được ở riêng với Tiểu Trạch rồi, anh thật hoài niệm kỳ nghỉ hè sung sướng như chiêm bao hai năm trước.

Nhưng lần này An Thừa Trạch từ chối ngủ chung với Thạch Nghị.

"Sao không được, trước kia bọn mình vẫn ngủ chung đó thôi, ngày nào tớ cũng tắm rửa kỳ cọ lâu lắm đấy!" Thạch Nghị ấm ức, thân là người phương Bắc, vậy mà sang Đông còn phải tắm hàng ngày quả không dễ dàng gì. May trong nhà có máy nước nóng, bằng không sẽ tốn một khoản đáng kể đi tắm ngoài. Vì An Thừa Trạch mà trên thân một thằng con trai như anh lại thiếu vắng mùi mồ hôi và hôi chân, chẳng nam tính chút nào, nhưng Tiểu Trạch không thích, anh đành chịu vậy.

An Thừa Trạch nhìn cái giường mét rưỡi kia mà giật khóe mắt, mịa nó, sao giống y hai năm trước vậy? Hai năm trước Thạch Nghị 1m65, hai người nằm vừa vặn trên giường mà Thạch Nghị còn đạp tỉnh hắn tám lần, giờ Thạch Nghị 1m75, mình hắn ngủ giường này còn ngại nhỏ, thế mà đòi hai người ngủ. Lúc ngủ tại nhà hắn trước đó, nằm trên giường lò tự nhiên nên không sợ, hiện tại… ha ha, An Thừa Trạch không có ham mê bị đạp.

"Giường nhỏ quá." An Thừa Trạch lạnh lùng cự tuyệt Thạch Nghị, rồi đi thu dọn phòng cho khách. Nhà Thạch Nghị có ba phòng ngủ, phòng ngủ chính dành cho Thạch Lỗi hiếm khi về nhà, một phòng của Thạch Nghị, còn lại là phòng cho khách. An Thừa Trạch mới ở phòng cho khách mấy đêm đã Thạch Nghị kéo lên giường mình, nhiều năm qua chưa hề có phòng riêng, thật vô nhân đạo hết sức. Giờ đây rốt cuộc cũng có được không gian riêng, trong lòng cũng hơi hơi vui vẻ.

Dù không ghét Thạch Nghị mà còn xem anh là người nhà, nhưng hắn vẫn thích có chút không gian. Hai năm qua quá phong phú và hạnh phúc, cảm giác của An Thừa Trạch lúc nhớ về kiếp trước rất nhạt nhòa, trừ việc Liễu

https://thuviensach.vn

Như qua đời vẫn khiến hắn đau lòng, ấn tượng với những người còn lại đều mơ hồ. Nhưng Thạch Nghị thì khác, quãng thời gian bị khi dễ đời trước cũng ngày một rõ ràng. Hiện tại ngẫm lại, lấy tình tình của Thạch Nghị lúc ấy, mình thực sự không bị thương tổn gì, cũng chưa bị đánh cái nào, chỉ suốt ngày bị người ta dẫn người chặn đường không cho về nhà, khi đó cảm thấy hận không chịu nổi, giờ càng nhớ càng thấy đáng yêu.

An Thừa Trạch chỉ thấy lạ một chuyện, chẳng lẽ Thạch Nghị không cần không gian riêng sao? Nói thế nào cũng là trẻ con đang tuổi dậy thì, đáng lẽ nên bắt đầu có ý thức không gian, thích giấu này nọ gạt người nhà mới đúng, sao Thạch Nghị vẫn thích quấn lấy hắn, vì hồi nhỏ thiếu tình thương chăng?

Thạch Nghị muốn chen vào phòng cho khách, nhưng giường trong đó còn nhỏ hơn, chỉ có mét hai. An Thừa Trạch tỏ vẻ nếu anh khăng khăng muốn chen lên, vậy hắn ngủ sofa, dẫu sao Thạch Nghị khẳng định chẳng nỡ để An Thừa Trạch ngủ sofa, sau cùng buộc phải thỏa hiệp thôi. Tối nằm trên giường hai người mà cứ trằn trọc, rõ ràng có thể lăn lộn trên giường, nhưng vẫn cảm thấy thiêu thiếu cái gì, Thạch Nghị dính giường liền ngủ lần đầu tiên nếm trải tư vị mất ngủ.

Trái lại, An Thừa Trạch đêm đó không bị ăn đá lại ngủ vô cùng ngon, đồng thời hạ quyết tâm sau này phải giữ nguyên như vậy, dù Liễu Như về rồi cũng thế. Dầu gì hiện nay họ cũng không thiếu tiền, có thể phá tường bên kia để xây thêm phòng nữa, như vậy lúc giải quyết xong giấy tờ, diện tích nhà còn rộng hơn.

Hắn đã 13 tuổi, trong nhà cũng đang dần khởi bước, hắn phải chăng cũng nên nghĩ cách kiếm tiền? Đáp án của An Thừa Trạch là, vẫn nên học xong cấp hai rồi tính. Khi ấy hắn đã 16 tuổi, vóc dáng cũng đủ cao, chứng minh thư có thể khai gian thêm hai tuổi rưỡi, thành niên có thể làm rất nhiều chuyện. Về phần vốn khởi đầu, chỉ cần tìm được lý do chính đáng thì dù hắn trực tiếp xin Liễu Như, Liễu Như cũng sẽ cho.

https://thuviensach.vn

Hay chơi thêm ba năm nữa nhỉ? An Thừa Trạch cảm thấy bản thân thật sa đọa, thế mà chỉ muốn chơi đùa đến quên hết mọi thứ, nhất định là tại Thạch Nghị.

…..

“Nếu tớ lọt vào top 10 toàn tỉnh trong kỳ thi lên cấp hai, cậu phải ngủ chung với tớ!” Thạch Nghị nghiêm túc đàm phán với An Thừa Trạch.

“Miễn bàn.” An Thừa Trạch phất tay, tiếp tục đọc báo tiếng Anh, ngoại ngữ là thứ mà lâu không xem lại sẽ quên, có muốn chơi thêm ba năm cũng phải chăm chỉ ôn tập ngoại ngữ. Kiếp trước hắn biết bốn thứ tiếng Đức, Pháp, Anh và Nhật, nhưng giờ quên mất rất nhiều, quả là đau đầu mà. An Thừa Trạch đành mỗi ngày cố gắng nhớ lại, lúc đọc sách thường xuyên phiên dịch ra bốn thứ tiếng này, song không có ngữ cảnh nên cũng dần quên sạch, cuối cùng chỉ có thể cố gắng giữ vững trình độ tiếng Anh, sau này ôn lại mấy ngôn ngữ kia chắc cũng dễ. Hắn có chút muốn học cấp hai ở Bắc Kinh hoặc Ma Đô, đây là hai nơi phát triển mạnh nhất tại nội địa, ngữ cảnh tương đối phong phú, sách đĩa và phim giọng chuẩn cũng rất đáng mua.

*Ma Đô là biệt danh của Thượng Hải

“Tớ tắm hai lần một ngày, mỗi ngày cho cậu đánh một trận.” Thạch Nghị bắt đầu đánh mất quyền hành.

“Không bàn nữa!” An Thừa Trạch ngẩng đầu khỏi sách, trán vô thức nổi một sợi gân xanh, “Tôi không có sở thích ngược đãi!”

“Vậy… tớ đưa tất cả tiền tiêu vặt và tiền lì xì cho cậu nhé!” Lần này Thạch Nghị thực sự ra vốn gốc, anh biết An Thừa Trạch mê tiền kể từ lần bán pháo chung với nhau. Nhưng hắn chung quy vẫn còn nhỏ, Liễu Như sẽ không dung túng cho hắn nhiều tiền như vậy, nhưng tiền tiêu vặt căn bản không để hắn thiệt thòi, An Thừa Trạch hiện đã là “kẻ có tiền” trong tiểu

https://thuviensach.vn

học tỉnh. Có điều vẫn thua tiền lì xì của Thạch Nghị và sinh hoạt phí mỗi năm một nhiều lên mà Thạch Lỗi đưa. Quan trọng nhất là, Thạch Nghị chủ yếu ăn ở tại An gia, đại thể chẳng tiêu xài gì, Liễu Như chắc chắn không cần tiền của anh, kết quả đã tích cóp được số tiền cực lớn đột phá năm con số, khiến An Thừa Trạch lại được một phen hận kẻ lắm tiền.

“Cái này… miễn, không bàn nữa!” An Thừa Trạch gian nan lên tiếng, chống lại cám dỗ này khó quá đi mất. Đầu năm nay một vạn rất lớn, hơn nữa 17 tháng kể từ tháng 2 năm 93 đến tháng 7 năm 94 là thời điểm thị trường chứng khoán rớt giá, mà sau ngày 29 tháng 7 năm 94 sẽ có hai tháng tăng giá, hiện tại là cơ hội tốt để mua vào với giá thấp, tới lúc tăng giá là kiếm bộn. Một vạn một vạn… Khỏi bàn nữa, giấc ngủ quan trọng nhất.

“Vậy…” Thạch Nghị nhìn thấy một tia hi vọng, xoa tay nói, “Tớ nói ba đổi thành giường hai mét tư được không?”

“Thành giao.” An Thừa Trạch ngẩng đầu, sắc mặt có chút phấn chấn.

Do đó, khi sư đoàn trưởng Thạch rốt cuộc cũng được về nhà, phát hiện Liễu Như lại đi Quảng Châu, tâm tình đang siêu kém thì nghe thằng con phá sản muốn đổi giường, nhịn không được nhíu mày: “Mày nặng quá đè sập giường hay sao mà đòi đến hai mét tư?”

Thạch Nghị có phần hối hận vì không phá sập giường, đương nhiên chủ yếu là sợ ba phát hiện chân tướng liền lôi mình ra đập. Vì thế, anh nghiêm túc thương lượng với Thạch Lỗi: “Ba, giờ con cao quá, giường bắt đầu khó nằm rồi.”

“Cộp”! Sư đoàn trưởng Thạch nện đũa lên bàn: “1m75 mà cao cái gì? Lính quân doanh cao 1m9 mà vẫn phải nằm giường đơn kia kìa, có đứa nào yếu ớt như mày không, muốn ngủ thì tự mua đi, tiền cho mày xài hết rồi hả?”

Thạch Nghị lặng thinh, tiền anh quả thực đủ mua vô số giường, nhưng khoản tiền đó đã đổi họ, tuy vẫn nằm trong tay anh, nhưng đã sớm là tài sản

https://thuviensach.vn

riêng của An Thừa Trạch. Thạch Nghị biết dù đổi giường cũng không thể động vào tiền kia.

Lúc ăn cơm, An Thừa Trạch cũng có mặt nhưng không nói gì, chỉ lẳng lặng ăn. Có chút không hiểu sự cố chấp của nhóc đen nhẻm, sao cứ khăng khăng đòi chung phòng với mình.

Thạch Nghị không xin được tiền, Thạch Lỗi không gặp được Liễu Như, hai ba con như đôi gà trống bại trận, lớn gục đầu ủ rũ về đơn vị, nhỏ gục đầu tiu nghỉu trong phòng. Trong nháy mắt đó, An Thừa Trạch thực sự có xúc động đồng ý chen chúc với Thạch Nghị, nhưng hắn không nói ra, trong đầu chỉ mơ hồ xuất hiện một đoạn ký ức ngắn không rõ ràng, hắn cần hồi tưởng, cảm thấy hoàn cảnh có chút tương tự với tình huống trên.

Mấy ngày tiếp theo, Thạch Nghị xuất quỷ nhập thần, tan học liền mất dạng, hơn nửa đêm mới về, hôm sau trong mắt vương đầy tơ máu, rõ ràng ngủ không đủ lại còn cố nghe giảng, kiên trì làm xong bài tập. Nhìn bộ dáng ấy, An Thừa Trạch bỗng dưng hơi đau lòng.

Tối đó, hắn liền đi theo Thạch Nghị, kỳ thật Thạch Nghị rất cảnh giác, mấy hôm trước theo dõi đều bị anh cắt đuôi, nhưng thời gian này anh hơi mệt, thiếu thốn tinh lực, sau khi An Thừa Trạch giả vờ bị bỏ lại, anh lập tức buông lơi cảnh giác, để An Thừa Trạch theo tới tận đích.

Đó là một quán bar quần ma loạn vũ của xã hội đen thập niên 90. Thạch Nghị đi vào, nom có vẻ rất quen thuộc với gác cổng, sau đó đổi sang âu phục đen, thân hình cao lớn cùng nước da đen bóng khiến chẳng ai nhận ra anh chỉ là thiếu niên, một đứa trẻ 13 tuổi.

An Thừa Trạch quan sát từ xa, tìm kiếm từ giữa một lần, Thạch Nghị đang cùng những người khác đuổi người đi. Thân thủ Thạch Nghị rất tốt, chẳng những không bị thương, mà còn đánh chạy không ít người và nhận được bao đỏ. An Thừa Trạch vẫn nhìn, nhưng không ra mặt.

https://thuviensach.vn

Mãi tới khi Thạch Nghị về nhà, theo thường lệ vào xem An Thừa Trạch, phát hiện hắn không nằm trên giường mới hoảng hồn, vội vàng chạy xuống tìm người.

An Thừa Trạch ngồi trên bồn hoa của tiểu khu, đầu óc hỗn loạn.

Nghĩ tới thời điểm mới vào quân doanh, hắn thỉnh thoảng sẽ phát tác phản ứng cai nghiện, trong phòng ngủ còn có người được An Chí Hằng dặn dò "chăm nom" hắn, những ngày đầu thực sự rất khổ sở. Sau khi phát hiện phản ứng cai nghiện đó, Thạch Nghị liền đề nghị cho An Thừa Trạch chuyển đến ký túc xá bọn họ, An Thừa Trạch quả quyết cự tuyệt.

Đại khái ba ngày sau đó, tên "chăm nom" hắn thuận lợi dọn ra, Thạch Nghị lại dọn vào. Mới đầu hắn cho rằng Thạch Nghị dựa vào quan hệ để chuyển vào, sau này mới biết lúc Thạch Nghị cầu cạnh sĩ quan hậu cần, anh phải lập quân lệnh trạng bảo đảm giành được hạng nhất tại tất cả hạng mục cá nhân trong lần diễn tập tiếp theo mới được phép chuyển vào săn sóc hắn.

An Thừa Trạch biết chuyện thì khiếp sợ không thôi, hắn với Thạch Nghị chỉ là hai đường thẳng song song, có một đoạn nghiệt duyên chẳng ai muốn vào thời điểm không nên gặp nhau, Thạch Nghị vốn nên hận hắn, vì sao lại muốn giúp hắn?

Khi đó hắn có hỏi Thạch Nghị, vì vậy người đàn ông ấy kéo tay hắn lên, cho hắn sờ vành tai anh, rồi nói lời kia.

—

Đọc lại chương 24 để biết nội dung lời kia

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 32

Thạch Nghị vừa ra khỏi cổng liền thấy An Thừa Trạch ngồi bên ngoài, thân hình nhỏ gầy đơn bạc lộ vẻ bất lực khác thường. Anh tiến lên ôm người vào lòng, nắm bàn tay lạnh lẽo của hắn, giọng hơi thở gấp: "Trễ rồi sao chưa ngủ mà chạy ra đây làm gì!"

"Còn cậu trễ rồi chưa ngủ mà đi làm gì?" An Thừa Trạch bình tĩnh nhìn Thạch Nghị.

"Tớ… nít nôi không cần quan tâm, anh đương nhiên đi chơi." Ánh mắt Thạch Nghị lập lờ, anh không giỏi nói dối.

An Thừa Trạch hơi mệt, trực tiếp tựa vào lòng Thạch Nghị, nói: "Cậu mà còn đi nữa, tôi sẽ không ngủ chung với cậu."

Thạch Nghị nhất thời hóa đá, lắp bắp nói: "Cậu, cậu biết tớ đi đâu sao?"

"Còn nữa, nếu cậu đồng ý không đi tới đó nữa, tối nay tôi lập tức chuyển vào phòng cậu, giường chật cũng không sao, cậu đừng đá lung tung là được." An Thừa Trạch không trả lời vấn đề ngớ ngẩn của anh, tiếp tục nói.

Cứ như một cái bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống đập vào mặt khiến anh hạnh phúc đến mê muội, Thạch Nghị choáng váng một lúc mới gật đầu thật mạnh: "Được, từ mai tớ không đi nữa, dù sao tên tuổi tớ cho bọn họ đều là giả, họ không ngờ tớ là học sinh tiểu học đâu!"

Nhóc đen nhẻm ngốc thì ngốc, nhưng không ngu. Anh biết nơi mình đến chẳng tốt lành gì, dĩ nhiên sẽ không khai tên và địa chỉ thật. Để nhỡ ngày nào đó anh không làm nữa thì còn có đường lui, mà dù đối phương có bản lĩnh tìm được Thạch Nghị, phát hiện anh là con trai Thạch Lỗi, thì ai dám

https://thuviensach.vn

đến tìm học sinh tiểu học nhà sư đoàn trưởng tính sổ chứ. An Thừa Trạch hiểu điểm này, nhưng hắn vẫn đau lòng, cũng chẳng biết tại sao đau lòng, chỉ không muốn Thạch Nghị làm bất cứ chuyện gì vì hắn nữa.

Đêm đó, nhóc đen nhẻm một lần nữa được mĩ mãn ngủ bên An Thừa Trạch, chẳng bao lâu đã ngáy khò. Lần này anh không đá An Thừa Trạch nữa, tư thế ngủ ngoan hơn trước đây nhiều.

An Thừa Trạch nhắm mắt, nặng nề chìm vào giấc ngủ, một đêm vô mộng, ngọt ngào vô cùng.

An Thừa Trạch không nhắc lại chuyện mua giường mà cứ sống như thế cho tới hai tháng sau, Thạch Nghị vẫn dọn giường mới hai mét tư vào, lúc ấy toàn bộ tiền của anh đã chuyển cho An Thừa Trạch, An Thừa Trạch dùng chứng minh thư của Quách Tiểu Hoa mở tài khoản tại công ty chứng khoán tỉnh Kiến, đồng thời mua được cổ phiếu hắn ngắm trúng. Tiền đã sớm đổ vào thị trường chứng khoán, nào còn dư cho Thạch Nghị mua giường?

Thấy An Thừa Trạch nghi hoặc nhìn mình, Thạch Nghị nhếch miệng cười: “Không làm chuyện xấu, hồi trước sốt ruột kiếm tiền quá mới vào đó làm. Thực ra tớ vừa cao vừa khỏe thế này, khiêng bao cát ở công trường cát cũng kiếm được tiền. Tất nhiên không phải ngày nào cũng đi, chú của Trình Phi thầu công trường đó, tớ thấy thiếu người nên vào làm hai tháng, đủ tiền rồi thì nghỉ.”

An Thừa Trạch nhìn chằm chằm cái giường kia, mãi chẳng thốt nên lời. Không lâu trước đây, biết bao người tặng hắn những lễ vật xa xỉ, song tất cả đều không đáng quý bằng giường này. Chỉ vì sợ hắn ngủ chật chội mà không ngại vất vả bán sức lao động mua giường, đây là phần quý trọng hắn nhận được.

Là lễ vật tuyệt với nhất hắn từng có.

https://thuviensach.vn

Đáng tiếc, giường chưa dùng bao lâu Liễu Như đã về, An Thừa Trạch và Thạch Nghị lại chuyển vào phòng nhỏ của Liễu Như. Nhưng trong ba năm cấp hai của An Thừa Trạch, Liễu Như thường xuyên vắng nhà chạy tới chạy lui, dẫn tới An Thừa Trạch cũng chuyển đi chuyển về giữa nhà Thạch Nghị và nhà mình, giường lớn vẫn phát huy được tác dụng của nó.

Mà ba năm này, An Thừa Trạch rốt cuộc vứt bỏ biệt danh nhóc lùn, bắt đầu nhổ giò từ năm 15 tuổi, lên lớp tám cũng đạt tới 1m70. Nhưng bấy giờ Thạch Nghị đã 1m90, cao đến vô lý, An Thừa Trạch tương đối bất mãn vì lần nào cũng phải ngẩng đầu nhìn anh.

Lúc này, ngay cả giường hai mét tư cũng có vẻ chật.

Tích lũy ba năm cũng không thừa, đây là ba năm tỉnh Kiến phát triển nhanh nhất, kinh tế toàn thành phố dần khôi phục. Theo sự khuyếch trương của thị trường kinh tế nội địa, mọi người bắt đầu thoát khỏi phạm vi cố định, dòng máu ngoại lai đổi mới thị trường tỉnh Kiến, nền kinh tế bản địa cảm nhận được khiêu chiến từ bên ngoài mà thể hiện sức cạnh tranh vô cùng mạnh mẽ. Nhất thời, hàng loạt cửa tiệm mọc lên, kinh tế tỉnh Kiến dần phồn vinh, sức mua của dân chúng cũng ngày càng mạnh.

Ba năm qua, Như Ký nhờ vào chất lượng có lương tâm mà đạt danh tiếng nổi trội, đồng thời gầy dựng được chỗ đứng vững chắc, bấy giờ chỉ cần nhắc tới điểm tâm ngọt ở tỉnh Kiến, tất cả đều nhớ đến Như Ký. Không chỉ có điểm tâm trong nước, Như Ký còn cho ra mắt công nghệ sản xuất bánh kem. Mà một năm trước, do khá nhiều siêu thị đặt mua điểm tâm Như Ký, một hai chiếc máy trong tiệm không kham nổi, Liễu Như liền mở một xưởng nhỏ chuyên sản xuất điểm tâm ở ngoại thành, vừa cung cấp hàng cho siêu thị địa phương, vừa chậm rãi mở rộng ra thành thị xung quanh, và đã dần gây được tiếng vang tại Đông Bắc.

Nhằm dốc sức ủng hộ nền kinh tế, truyền thông tỉnh Kiến chọn ra mười người sáng nghiệp xuất sắc nhất, Liễu Như là phái nữ duy nhất được mời

https://thuviensach.vn

phỏng vấn và trở thành tâm điểm chú ý, song lúc này không ai dám nói ra nói vào nữa, người nào người nấy đều kính nể nỗ lực của cô.

An Thừa Trạch cũng nước đẩy thuyền lên, từ đứa trẻ đáng thương trong gia đình đơn thân vụt biến thành phú nhị đại mới toanh, ngoại hình hắn vốn kế thừa ưu điểm của Liễu Như, thời kỳ trưởng thành dần kéo dài, khuôn mặt non nớt ban sơ cũng tăng thêm một phần cương nghị của phái mạnh. Nếu nói trước kia An Thừa Trạch chỉ khả ái đáng yêu, thì giờ hắn đã biến thành đẹp trai ngầu. Có điều thân hình hơi thấp, nhưng mới lớp tám, ai cũng biết An Thừa Trạch khẳng định còn lớn nữa, dù không đến mét tám, nhưng 1m75 đến 1m78 vẫn được. Với chiều cao, diện mạo và gia thế như vậy, hắn tuyệt đối là hoàng tử bạch mã thế hệ mới của tỉnh Kiến.

Tiếc thay, hoàng tử bạch mã không ưng bất kỳ cô bé nào gửi thư tình cho hắn trong trường, cấp hai thời ấy lưu hành viết thư tình, những thiếu nam thiếu nữ thuần khiết gửi gắm tâm tình lên trang giấy hồng thoang thoảng hương thơm, rồi dùng phong thư đẹp đẽ bao lại, lén lút bỏ vào hộc bàn người mình thầm thương trộm nhớ. Hồi năm nhất, An Thừa Trạch vẫn chưa hiển sơn lộ thủy, sáu tháng cuối năm hai bắt đầu hấp dẫn ánh mắt nữ sinh, đến năm ba được chọn làm người đứng đầu top mười hotboy toàn trường, ngày nào sờ hộc bàn cũng mò được dăm ba lá thư tình. Ấy là học sinh Trung Quốc vẫn còn kín kẽ, chứ như đảo quốc nào đó, chỉ e hộc bàn An Thừa Trạch đã sớm nổ tung.

*hiển sơn lộ thủy: ngấm ngầm, chưa thể hiện cái gì

Thực ra An Thừa Trạch không hề cảm thấy dáng người hơi gầy của mình có chỗ nào hấp dẫn mê người, nam tử hán chân chính là phải như Thạch Nghị, thân cao 1m85, làn da màu lúa mạch, cơ bắp rắn chắc trong trang phục thể thao. Mỗi lần ngắm hình dáng cơ ngực hoàn mỹ của Thạch Nghị, An Thừa Trạch lại phát hiện năng lực tự chủ luôn lấy làm kiêu ngạo có chút không chống nổi dụ hoặc, cứ muốn sờ mó hai phát, thật hâm mộ quá đi mất.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng, các cô bé chỉ mê hoàng tử bạch mã tao nhã, không phải hán tử hắc mã. Vì diện mạo Thạch Nghị quá mức thô lỗ nên chẳng những không được đề cử vào top mười hotboy, mà gần như bị xem là dã nhân. Trong ba năm cấp hai, Thạch lão đại vẫn là đại ca thống lĩnh trường học, không ai gây được sóng gió gì trước mặt anh. Mà điều khiến các thiếu niên dậy thì luôn thần tượng Cổ Hoặc Tử (1) buồn bực là, làm lão đại thì phải ra dáng lão đại, lão đại nhất định phải oánh lộn vô địch, khí phách vô địch, nghĩa khí vô địch, học tập kém cỏi. Thạch Nghị làm được cả ba điều trước, nhưng thành tích luôn trong top 10 toàn khối là chuyện gì vậy, lão đại anh chẳng nghĩa khí gì hết, giờ mấy thầy cô trong trường cứ thích răn dạy các học sinh cá biệt thế này – sao không học tập lão đại Thạch Nghị của các trò ấy, quậy ra quậy, học ra học, thành tích lúc nào cũng tốt, bảy môn của trò cộng lại cũng không bằng một môn của lão đại, chẳng lẽ không thấy xấu hổ với lão đại các trò sao? Trò làm đàn em kiểu gì thế?

Dân phong mạnh mẽ và lời răn dạy mang tính đại biểu ấy vẫn kéo dài đến mấy chục năm sau, trở thành lời răn danh ngôn của trung học số bốn. Thạch Nghị làm đầu tàu cho các đàn em, đàn em biết đánh đấm dưới trướng của anh cũng là những học sinh có thành tích tốt nhất, từ đó trở thành truyền thống của trung học số bốn. Vì thế, trung học số bốn xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ, trong trường ai ăn mặc càng lố lăng, càng thích đánh nhau gây sự thì học càng giỏi! Biết sao được, học kém thì có lỗi với lão đại, học kém sẽ kéo chân lão đại, học kém thì ngay cả cái mép của thế lực trong trường cũng sờ không tới, chỉ có thể làm người cô đơn chẳng ai thèm chơi chung.

Hết thảy bắt nguồn từ một ước định của An Thừa Trạch và Thạch Nghị — thành tích thi cử không lọt vào top 10 thì miễn ngủ chung.

Nói đến vấn đề cùng ăn cùng ở của cả hai, ngay cả phụ huynh của hai đứa cũng thấy quái. Tính tình An Thừa Trạch nom có vẻ thoải mái, nhưng thực ra rất xoi mói, theo lý thuyết hắn không thể chấp nhận người khác xâm nhập không gian của mình. Thạch Nghị lại càng miễn bàn, tiểu bá vương

https://thuviensach.vn

một cây, đi đâu cũng muốn làm lão đại, thế mà lại ở chung cực kỳ hài hòa với An Thừa Trạch.

Khi các phụ huynh khác đều nhức não vì tuổi dậy thì của con trẻ, An Thừa Trạch lại ngoan như chưa từng có thời kỳ trưởng thành, mà Thạch Nghị thì cứ như đã bước vào thời kỳ trưởng thành từ lúc mới chào đời, Thạch Lỗi phải rút dây lưng mới chế phục nổi nhóc lưu manh này.

Về phần Thạch Lỗi, mấy năm nay sư đoàn trưởng Thạch thường xuyên xum xoe Liễu Như, ngặt nỗi Liễu Như toàn tâm toàn ý lo cho sự nghiệp, bớt được chút thời gian tâm sự với con trai cưng đã không dễ, căn bản không rảnh phản ứng sư đoàn trưởng Thạch. Thêm nữa, thời gian tự do của sư đoàn trưởng Thạch quá ít, suốt những năm qua, Liễu Như chỉ xem hắn là ba của bạn con mình, là kim chủ mang đến số vốn đầu tiên, ngoài ra chẳng còn gì khác.

Ngược lại, Quách Tiểu Hoa lại kết hôn với một cảnh sát nhỏ hơn cô hai tuổi. Đây chính là anh cảnh sát nhiệt tình trực bệnh viện năm đó đã giúp Quách Tiểu Hoa ném gã chồng vào trại tạm giam. Mới đầu anh chỉ thương hại Quách Tiểu Hoa, sau khi cô ly hôn vẫn nhịn không được quan tâm một chút, sợ chồng cũ tìm cô gây khó dễ. Tuy nhiên, gã đã sớm bị Thạch Nghị dọa sợ, lòng vòng quanh Như Ký vài lần rồi bị Thạch Nghị hễ gặp là đánh, vị thành niên đánh người lớn có ý đồ gây rối thì không phạm pháp, cuối cùng gã đành ôm thất vọng rời đi.

Anh cảnh sát không phát huy tác dụng hộ hoa phải lòng hương vị điểm tâm Như Ký ngọt ngào, mà Quách Tiểu Hoa sau ly hôn cũng tìm về bản thân mình, sắc mặt rạng rỡ nom càng xinh đẹp hơn, khiến anh cảnh sát mê muội không nỡ dời mắt. Tuy điều kiện hai người cách nhau quá xa, gia cảnh anh cảnh sát bần hàn, chỉ là hiệp cảnh ở đồn, cộng thêm chưa có biên chế chính thức, căn bản không thể cưới vợ, mà Quách Tiểu Hoa trẻ trung xinh đẹp lại là trưởng chi nhánh giỏi giang của Như Ký, được xếp vào hàng thu nhập cao tại tỉnh Kiến. Quá trình từ thích đến yêu của hai người cũng phát sinh

https://thuviensach.vn

rất nhiều ô long, cũng gặp phải rào cản gia đình, song những trắc trở đó chỉ khiến tình cảm đôi lứa càng thêm vững bền, cuối cùng đến với nhau.

*hiệp cảnh: cảnh sát phụ trợ; ô long: ở đây có thể hiểu là "hiểu lầm"

Lại nói tiếp, Quách Tiểu Hoa với anh cảnh sát có lẽ thực sự hợp nhau, lấy nhau không lâu, vấn đề biên chế của anh cảnh sát được giải quyết, mà Như Ký cũng xây nhà xưởng ở ngoại thành, đăng kí thành công ty trách nhiệm hữu hạn thực phẩm, Quách Tiểu Hoa trở thành trợ lý của Tổng giám đốc Liễu Như, cao hơn cái chức trưởng chi nhánh nho nhỏ nhiều lắm.

Ba năm, mọi thứ đều âm thầm thay đổi, nhưng chuyện nên đến vẫn phải đến.

Một tháng trước khi thi An Thừa Trạch cấp ba, Liễu Như đột nhiên lên tiếng trên bàn cơm: "Tiểu Trạch, học cấp ba ở Bắc Kinh được không con?"

___

(1) Cổ Hoặc Tử: Người trong giang hồ (Young And Dangerous), tên đầy đủ Cổ hoặc tử: Người trong giang hồ, là một bộ phim Hồng Kông về đề tài xã hội đen của đạo diễn Lưu Vĩ Cường được công chiếu lần đầu năm 1996. Với dàn diễn viên chính gồm Trịnh Y Kiện, Trần Tiểu Xuân, Ngô Chấn Vũ, Lê Tư, Nhậm Đạt Hoa… Khi công chiếu, bộ phim đã được khán giả đón nhận nồng nhiệt và các nhà sản xuất đã quyết định cho ra đời tiếp phần thứ 2 của bộ phim là Cổ hoặc tử 2: Mãnh long quá giang. Người trong giang hồ sau đó đã trở thành một loạt phim ăn khách với 6 phần xoay quanh nhân vật Trần Hạo Nam và nhiều phần khác nói về những nhân vật phụ của bộ phim gốc.

Người trong giang hồ đề cập tới sự thành lập và thanh trừng lẫn nhau tranh giành địa bàn những băng đảng xã hội đen của Hồng Kông. Phim xoay quanh nhân vật chính Trần Hạo Nam, là đại ca của Hồng Hưng, băng đảng nắm khu Vịnh Đồng La (Cáuseway Bay), là một khu địa bàn rất ăn nên làm

https://thuviensach.vn

ra, gây sự ghen tị cho nhiều đối thủ các băng xã hội đen đối nghịch rắp tâm hãm hại. (wiki)

626199546_559943561

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 33

An Thừa Trạch hơi sửng sốt, hắn không ngờ chuyện này lại do Liễu Như đề xuất. Thực ra An Thừa Trạch cũng nghĩ hắn nhất định phải tới Bắc Kinh. Hắn là kẻ có thù tất báo, dù kiếp trước đã khiến An Chí Hằng và An Mục Dương bị báo ứng, nhưng nỗi hận trong lòng hắn vẫn chưa giải được. Bọn họ nhận kết cục như vậy là do gieo gió gặt bão, An Mục Dương trốn thuế còn liên quan đến buôn lậu, mà An Chí Hằng thì dính vào ma túy, đó đều là hình phạt tất yếu, năm ấy hắn chỉ làm tròn nghĩa vụ công dân mà thôi. Song hai cha con kia không cách nào bù đắp cho cái chết và những phản bội Liễu Như phải gánh chịu. Kiếp này, Liễu Như khỏe mạnh xem ra có thể sống thêm vài chục năm, phải giáo huấn lúc cô còn sống thì mới thực sự hả giận.

Có điều, hắn không nghĩ tới Liễu Như thế mà muốn rời khỏi tỉnh Kiến đến nơi khác phát triển. Nên biết, đối với nông dân và phụ nữ Trung Quốc mà nói, thổ địa là nền tảng, là mái ấm sinh tồn của họ. Nguyên do của những đợt di dân lớn trong lịch sử đều vì sống không nổi, mà Liễu Như hiện tại đang như mặt trời ban trưa ở quê nhà, vậy mà lại muốn rời đi?

Thấy bộ dáng ngốc lăng của con trai, Liễu Như thấy trong lòng ngọt ngào không thôi. Từ ba năm trước, khi con nhà mình thể hiện khả năng tính kế vô cùng xuất sắc, nhóc con ngu ngơ đáng yêu liền rời xa cô, thay vào đó là một tiểu đại nhân luôn trưng ra vẻ mặt bí hiểm ta đây biết tỏng. Hiện tại, chẳng mấy khi khiến hắn giật mình được, bà mẹ Liễu Như rất có cảm giác thành tựu.

Xoa xoa đầu con trai, vóc dáng cao lên, nhưng tóc vẫn mềm mại như trước, Liễu Như vui vẻ nói: “Như Ký đã đứng vững ở tỉnh Kiến, thiếu mẹ cũng không ảnh hưởng gì. Mẹ cứ vậy ở quê dưỡng lão luôn cũng được, nhưng

https://thuviensach.vn

giờ mẹ còn trẻ, mới hơn ba mươi tuổi, vẫn dốc sức làm được ít nhất hai mươi năm nữa, nên mẹ muốn thử sức một lần.”

Xông ra thế giới, sống cho ra giá trị bản thân. Bắc Kinh là trung tâm văn hóa, kinh tế và chính trị của Trung Quốc, thực phẩm ở đó vốn đứng đầu. Như Ký đã mở rộng thị trường tại tỉnh Kiến, thậm chí cả các vùng miền lân cận, toàn miền Bắc rộng lớn gần như đều xuất hiện hàng hóa của Như Ký, nhưng miền Nam và Trung Nguyên lại không hề có bóng dáng Như Ký. Liễu Như tự nhận điểm tâm của mình cũng thích hợp với khẩu vị người miền Nam, nhưng từ Nam chí Bắc rất dài, chẳng những chênh lệch khu vực, mà còn khác biệt về văn hóa, muốn miền Nam chấp nhận Như Ký không phải chuyện dễ. Bắc Kinh thuộc miền Bắc, lại là thủ đô quốc gia, lưu lượng khách Nam Bắc tương đối lớn, lấy Bắc Kinh làm cầu nối để mang Như Ký phát triển đến Thiên Tân và Ma Đô là có thể tiến quân miền Nam.

Nghe Liễu Như giải thích xong, mắt An Thừa Trạch sáng rực, hắn chưa nghĩ tới việc này nhiều lắm, vậy mà mẹ hắn lại có tham vọng lớn như vậy.

An Thừa Trạch là người rất mâu thuẫn, từ sự tương phản cực lớn ở đời trước là có thể nhìn ra chênh lệch trước sau của hắn. Ban đầu, hắn không quan tâm đến gia sản nhà họ An, thầm nghĩ có cha mẹ anh em cùng sống những ngày bình dị là đủ. Hắn sẵn lòng đi theo An Chí Hằng, tin tưởng anh ta, ngoại trừ thể hiện khát vọng với người nhà, còn tỏ ý chính mình không hề tơ tưởng đến gia sản. Hắn an phận thủ thường, chỉ muốn cưới Đỗ Vân rồi sống cuộc đời của mình.

Nhưng sau khi bị hại, An Thừa Trạch phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, trở nên cực kỳ có tính công kích, hừng hực dã tâm, chẳng những cướp lại được những thứ thuộc về mình và đoạt toàn bộ gia sản An gia, mà còn dồn người nhà họ An vào đường cùng, cuối cùng bán sạch tài sản, dùng tài chính gầy dựng sản nghiệp của chính mình.

https://thuviensach.vn

Hắn vẫn cho rằng sự khao khát với bình yên là di truyền từ Liễu Như, còn tham vọng đến từ An Mục Dương. Nhưng giờ xem ra, chỉ e tham vọng xuất phát từ Liễu Như, bản chất người phụ nữ này là hoa hồng có gai, trước đây chẳng qua bị kiềm nén bản tính mà thôi.

“Dạ được,” An Thừa Trạch sung sướng gật đầu, “dù sao con học ở đâu cũng bắt kịp được, mẹ yên tâm đi ạ.”

Liễu Như cũng tin tưởng điểm này, An Thừa Trạch mấy năm nay luôn giữ vững thành tích, ngay cả giáo viên cũng hết sức kinh ngạc. Thời tiểu học đạt điểm tối đa tất cả các môn là bình thường, nhưng lên cấp hai, theo sự gia tăng của số môn học và độ khó của bài tập, thế mà hắn vẫn có thể đạt điểm tối đa hoặc gần tối đa, khiến người khác không khỏi bất ngờ. Phải biết con người không thể nào không có khuyết điểm, học sinh dù thông minh cũng có sở trường và sở đoản, An Thừa Trạch sao lại toàn tài đến mức ấy? Môn chính thôi còn chưa tính, thậm chí cả thể dục cũng xuất sắc, vào mỗi đợt đại hội thể dục thể thao và thi việt dã, Thạch Nghị với An Thừa Trạch luôn chia nhau hai hạng đầu, nhóm học sinh thể dục sắp khóc rồi có được không, chúng nó sống bằng thể dục mà còn kém hơn mấy đứa học giỏi, đừng giành chén cơm của nhau thế chứ?

Thuyết phục con trai xong, Liễu Như liền bắt tay lo liệu việc chuyển trường. Mình cô đến Bắc Kinh cũng xử lý được, cô không thiếu tiền, chỉ cần mua nhà ở Bắc Kinh, chuyện hộ khẩu thời đó dễ giải quyết lắm, chứ không gian nan như sau này. Chẳng qua muốn cho An Thừa Trạch chuyển trường trước kỳ thi lên cấp ba, để An Thừa Trạch tham gia thi ở Bắc Kinh, vậy mới có thể học trung học chính thức tại đó, không cần chi tiền hoặc tự túc.

An Thừa Trạch chắc chắn không phản đối đi Bắc Kinh, nhưng nếu hắn rời khỏi tỉnh Kiến, vậy Thạch Nghị làm sao bây giờ?

https://thuviensach.vn

Thạch Nghị sắp thành thanh niên tới nơi rồi, đương nhiên không có chuyện xa hắn thì sống không nổi. Trước kia, Thạch Lỗi còn lo lắng Thạch Nghị ở nhà một mình, giờ hắn chỉ lo cho người khác thôi. Con trai sắp cao hơn mình rồi, Thạch Lỗi sợ sau này ngay cả roi cũng không chế trụ được nó nữa. Tuy nhiên, Thạch Nghị lại dính An Thừa Trạch như keo, lớn vậy rồi mà không cho ngủ chung giường cũng bất mãn. Như Ký mở rộng kinh doanh, Liễu Như mua nhà lầu chuyển vào, Thạch Nghị tặng An Thừa Trạch cái giường vô cùng to để tiện cho mình qua ở. Điều này làm Liễu Như đau hết cả đầu, vì cô đã chuẩn bị phòng cho Thạch Nghị, nhưng thằng bé này khăng khăng muốn ở chung với Tiểu Trạch, lớn tướng rồi sao vẫn quấn con trai mình, thật kỳ lạ.

Chỉ có thể giải thích là tình cảm anh em quá tốt thôi.

Không chỉ quấn quýt, Thạch Nghị cũng rất nhạy cảm với việc An Thừa Trạch nhận thư tình. Người ngoài cho là ghen ăn tức ở với gà bệnh An Thừa Trạch được hoan nghênh hơn, kỳ thật trong lòng anh nghĩ thế nào, giấu được người khác nhưng không lừa được An Thừa Trạch.

Hễ là trai gái trong độ tuổi dậy thì, nhiều ít đều thầm mến hoặc công khai thích người khác phái nào đó, đây là điều bình thường do ảnh hưởng từ hormone trưởng thành, chẳng có gì phải thẹn thùng. Ở tuổi này, An Thừa Trạch cũng có cảm tình với Đỗ Vân, mỗi ngày có thể ngắm cô từ xa đã thấy sung sướng không thôi. Hắn chẳng rõ Đỗ Vân rốt cuộc có từng thích hắn hay không, nhưng ít nhất vào lúc ấy, Đỗ Vân cũng xem hắn là người tương đối thân mật.

Trình Phi thầm mến cô bé mắt to tóc đuôi ngựa luôn mặc váy trắng lớp bên, còn Lâm Vạn Lý đã thay hai cô bạn gái từ khi lên cấp hai. Dân phong tỉnh Kiến khá chất phác, nó vẫn chưa vươn ma trảo với các thiếu nữ, song An Thừa Trạch đoán chừng chưa cần đến đại học, chỉ cần lên trung học nó sẽ lén nếm trái cấm ngay.

https://thuviensach.vn

Ngay cả lão già hắn cũng sẽ bất giác thưởng thức các thiếu nữ như nụ hoa đang hé nở, Thạch Nghị lại chẳng hề liếc ngang liếc dọc mà chỉ dõi theo một mình hắn, thậm chí không có ý gì với con gái, hoặc là anh bị rối loạn bẩm sinh không phân bố hormone, hoặc là đối tượng phân bố không phải nữ.

Mỗi ngày ngủ chung với nhau, ôm vai tai sẽ hồng, không cẩn thận nắm tay sẽ như bị phỏng, đêm ngủ thỉnh thoảng sẽ lăn qua lộn lại thao thức, mở to đôi mắt sáng như bóng đèn chăm chú nhìn mình, tầm mắt quá mãnh liệt khiến An Thừa Trạch muốn giả bộ ngủ cũng chẳng xong.

An Thừa Trạch không xác định Thạch Nghị trời sinh tính hướng như thế, hay chỉ đơn thuần vì sinh hoạt với hắn, trọng tâm cuộc sống đều đặt trên người hắn, nên bị u mê tới mức không phân biệt được tính hướng. Bất luận là điểm nào, tách nhau ra cũng là lựa chọn tốt nhất.

Khoảng cách có thể giúp người ta tỉnh táo, để Thạch Nghị nhận rõ tính hướng bản thân, cũng cho phép An Thừa Trạch xác định cảm giác của mình với Thạch Nghị.

Không sai, An Thừa Trạch cũng chưa biết cảm giác của mình với Thạch Nghị là gì. Hắn chỉ biết bản thân luôn đau lòng cho Thạch Nghị kiếp trước, không kiềm lòng được muốn chiều chuộng anh, đáp ứng từng yêu cầu của anh, thực hiện tất cả nguyện vọng của anh, mặc kệ anh có nói ra hay không. Rõ ràng cảm nhận được ánh mắt quá mức nóng cháy của Thạch Nghị, nhưng lại chẳng thấy phản cảm như với Lâm Đức Cửu, ngược lại còn thấy hơi hơi vui sướng, sẵn lòng dung túng ánh mắt càn rỡ của Thạch Nghị.

Có lẽ, đây cũng do thời kỳ trưởng thành quấy phá, hai người lại quá gần gũi với nhau.

An Thừa Trạch quyết định trước tiên chưa nói gì cả, lúc đi mới nói rõ với Thạch Nghị, như thế đều tốt cho cả hai.

https://thuviensach.vn

Năm ấy, mùa hè đổ bộ tỉnh Kiến khá sớm, mới tháng năm mà ve sầu đã bắt đầu kêu liên miên, Thạch Nghị bị tiếng ve quấy nhiễu, liền ngày đêm kéo đồng bọn đi bắt ve. Sang tháng sáu, tiết trời nóng đến mức chút gió cũng không có, Liễu Như đã mua nhà và chọn được mặt bằng ở Bắc Kinh, hiện đang xử lý việc chuyển trường cho An Thừa Trạch, chỉ cần làm xong thủ tục, hai người sẽ chuyển đi ngay. Vốn dĩ chuyển nhà rất phiền toái, nhưng Liễu Như có thể trực tiếp bỏ lại đa phần tài sản ở đây, cô với An Thừa Trạch mang tiền đi là được.

Dự tính cuối tuần sẽ hoàn tất thủ tục chuyển trường, chậm nhất là Chủ nhật phải cho Thạch Nghị biết tin. An Thừa Trạch nằm trên giường bị nóng đến phát cáu, phương Bắc hiếm khi nóng đến độ này, hè chỉ cần có quạt điện là thoải mái vượt qua. Hắn có chút hối hận, sớm biết vậy thì xúi Liễu Như mua điều hòa cho rồi, để bây giờ phải lăn lộn chịu tội.

Thạch Nghị lại chạy đi bắt ve, sắp thi lên cấp ba, nhưng tự tin với lực học của mình nên Thạch Nghị vẫn chơi đùa thỏa thích.

An Thừa Trạch toát mồ hôi đầy đầu, đang mơ màng bị bóng đè thì đột nhiên cảm giác ai đó chạm vào mình. Hắn mở bừng mắt, bắt gặp Thạch Nghị đang dùng khăn ướt lau mồ hôi cho mình, thấy hắn tỉnh thì cong môi cười khoe hàm răng trắng: “Nhìn cậu có vẻ khó chịu nhỉ, ngủ không được vậy có muốn ra ngoài với tớ không, tớ tìm được chỗ này mát lắm.”

An Thừa Trạch dao động, gật đầu bò dậy, cùng Thạch Nghị ra ngoài. Liễu Như vắng nhà, nửa đêm hai đứa nhóc chạy ra hoàn toàn không cần rón rén.

Tối 12 âm lịch, mặt trăng hé lộ hơn nửa gương mặt tươi cười, chẳng cần đèn đường cũng có thể nhìn rõ. Thạch Nghị cưỡi xe đạp 28 Vĩnh Cửu chở An Thừa Trạch ra ngoại thành. Ngoại ô có một con sông nhỏ trong veo, trẻ con thập niên 90 thường xuyên ra đây tắm rửa bơi lội bắt cá, nhất là vào hai mua xuân hè. Nhưng đến thế kỷ 21, ô nhiễm nghiêm trọng, nước cũng đục

https://thuviensach.vn

dần, cuối cùng không ai tới nữa. Đời trước An Thừa Trạch cũng từng đến, nhưng sau khi sống lại thì chưa.

*xe đạp 28 Vĩnh Cửu (Vĩnh Cửu là tên hãng, 28 là đòn ngang dài 28 tấc):

169941873_528903531

Thạch Nghị dựng xe ở bãi lau sậy, ngọn cỏ cao cao che giấu nước sông trong veo nhẹ nhàng lay động trong đêm khuya thanh vắng. Bờ sông luôn mát mẻ, không khí oi bức bị quét sạch, An Thừa Trạch ngồi trên cỏ, lắng nghe âm thanh gió lay lau sậy và tiếng côn trùng kêu vang, lòng dạ khô nóng rốt cuộc tĩnh lại.

Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, tỉnh Kiến đều giống như thế giới mộng ảo thuần khiết thoát tục, nơi cất chứa hồi ức đẹp nhất đời hắn.

Chẳng mấy chốc hắn phải xa rời thành phố khiến mình quyến luyến suốt hai đời này rồi.

Thạch Nghị chạy ra xa chẳng biết đang làm gì, An Thừa Trạch nằm trên cỏ, không để ý bùn đất dưới thân có làm dơ quần áo hay không, chỉ im lặng nhắm mắt lắng nghe âm thanh đêm hè, thưởng thích bản hòa tấu ly biệt.

Một lát sau, khi hắn sắp thiếp đi, nhóc đen nhẻm liền vỗ vai hắn, lay hắn thức dậy. An Thừa Trạch mở mắt, chỉ thấy Thạch Nghị ra vẻ thần bí: “Cho cậu xem thứ này hay lắm.”

Trong tay anh cầm túi vải, thấy An Thừa Trạch tỉnh thì mở ra, đốm sáng lấp lánh bay ra, bao phủ xung quanh hai người, tựa như đang lơ lửng giữa trời sao mông lung huyền ảo.

“Đom đóm đó,” Thạch Nghị cười nói, “tớ biết cậu thích mà.”

https://thuviensach.vn

An Thừa Trạch vươn tay, mấy con đom đóm chui qua kẽ tay hắn, rồi lại nghịch ngợm lập lờ quanh đó. Thấy hắn muốn đom đóm, Thạch Nghị liền quơ tay mấy phát, rồi nắm hờ bàn tay, bắt lấy tay An Thừa Trạch, mở ra, đặt thứ gì đó trong tay vào tay hắn.

Điểm sáng bay ra khỏi lòng bàn tay An Thừa Trạch, ánh sáng đom đóm thắp sáng tâm tình.

Từ nhỏ đến lớn đều như vậy, chỉ cần hắn muốn, Thạch Nghị sẽ nghĩ cách giúp hắn. Chỉ cần hắn có chút xíu không vui, Thạch Nghị sẽ nghĩ cách chọc hắn vui vẻ. Nhóc đen nhẻm chưa từng quên hứa hẹn thuở xưa bên giường bệnh, lời hứa sẽ bảo vệ hắn, một đời.

Kỳ thật là cả hai đời, dẫu hắn đã quên mất hơn nửa, nhưng từng chút hồi ức vẫn luôn nhắc nhở hắn thời điểm trong quân doanh kia, lúc ma túy chưa buông tha hắn, nếu không có Thạch Nghị, e rằng hắn đã bị hủy hoại. Nếu không có quãng thời gian ấy, thì khi giải ngũ biết tin Liễu Như qua đời, hắn sẽ khó lòng chịu đựng nổi, có khi còn tái nghiện.

Thạch Nghị giúp hắn dứt bỏ hắn chữ "nghiện" trong lòng, dạy hắn thế nào là kiên cường.

Mà bây giờ, anh lại dùng thực tế dạy hắn biết thế nào là tươi đẹp, thế nào là hạnh phúc.

Đom đóm dần tản đi, An Thừa Trạch lưu luyến nhìn những côn trùng nhỏ chỉ sống được một đêm bay đi, ngóng theo từng đốm sáng của chúng.

Sau một hồi, hắn mới dời tầm mắt sang Thạch Nghị, có chút thấp thỏm nói: "Anh trai, tôi muốn đi Bắc Kinh với mẹ."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 34

Đại não Thạch Nghị nhất thời trống rỗng, trong nháy mắt ấy, anh chỉ thấy miệng An Thừa Trạch đang chuyển động, chứ không rõ hắn nói gì. Thậm chí không nghe được An Thừa Trạch muốn đi đâu, mà dù có chăng nữa thì địa danh đó cũng chẳng có ý nghĩa gì với anh, anh chỉ ý thức được rằng An Thừa Trạch muốn rời xa mình, rất rất xa và lâu thật lâu.

An Thừa Trạch ôn hòa giải thích lý do mình muốn đi, hơn nữa tỏ vẻ nghỉ đông và nghỉ hè hàng năm đều sẽ về tỉnh Kiến, nơi này là quê hắn, bác với bà ngoại đều ở đây, hắn không thể đi xa được. Song trong lúc nói chợt cảm giác có gì đó không đúng, cảm thấy cổ tay rất đau, vừa cúi đầu liền thấy Thạch Nghị đang nắm chặt tay hắn, mu bàn tay nổi đầy gân xanh chứng tỏ anh dùng lực mạnh cỡ nào.

An Thừa Trạch không ngăn lại, mà dùng tay kia phủ lên tay Thạch Nghị, vỗ nhẹ hai cái, lặp lại: “Tôi phải đi, dù cậu có lôi kéo tôi cả đêm thì tôi vẫn phải đi.”

Bấy giờ, tai Thạch Nghị rốt cuộc cũng phát huy tác dụng lần nữa, ai ngờ mới khôi phục thính giác thì câu nghe được vẫn là tin dữ.

Đom đóm đã bay đi rất xa, tuổi thọ chúng nó chẳng kéo dài bao lâu nữa, chỉ có thể thỏa sức bay lượn trong đám lau sậy một đêm này. Bờ sông bắt đầu nổi gió, áng mây mờ nhạt che lấp mặt trăng. Cảm giác mông lung huyền ảo vừa rồi đã tán đi, chỉ còn lại khúc ca ly biệt do côn trùng trong bụi cỏ diễn tấu.

Phẫn nộ, u sầu, kiềm nén phủ kín nội tâm Thạch Nghị, anh muốn hét lên, nhưng mãi chẳng ra lời; Muốn chạy như điên, nhưng không nỡ rời khỏi nơi

https://thuviensach.vn

này. Trái tim như hóa thành một viên lựu đạn, chỉ châm ngòi liền nổ. Nhưng cuối cùng, tất thảy cảm xúc đều biến thành bất đắc dĩ và không thể buông tay, anh chỉ có thể ôm An Thừa Trạch thật chặt, ngoài ra chẳng thể làm gì.

Lúc này, An Thừa Trạch mới phát hiện Thạch Nghị cao lớn bao nhiêu, không chỉ là chênh lệch giữa 1m85 và 1m70, mà cơ bắp Thạch Nghị còn rất cường tráng, hai tay như đôi kìm sắt đanh thép, thân hình mang đến cảm giác vĩ đại.

Thạch Nghị có xúc động muốn phá hỏng tất cả, nếu trước mặt là cái bình, anh sẽ đá bay nó; Nếu là thủy tinh, anh đập nát nó; Nếu là người, anh sẽ không phân tốt xấu mà hung hăng đánh đối phương một trận để xả giận.

Nhưng người đối diện là An Thừa Trạch, nên anh không làm được gì. Chỉ đành ôm chặt hắn, mặc cho hơi thở tuyệt vọng bao bọc lấy hai người.

Sau một hồi, trên người cả hai cũng xuất hiện chút hơi mát đêm hè, Thạch Nghị bấy giờ mới chậm rãi buông ra. Dùng bàn tay luôn nóng bỏng như than lửa bắt lấy bàn tay hơi lạnh của An Thừa Trạch, nắm trong lòng bàn tay, nhìn hắn chốc lát, mới do dự nói: “Tớ, tớ sờ vành tai cậu được không?”

An Thừa Trạch đã tưởng tượng đủ mọi khả năng, hắn nghĩ Thạch Nghị sẽ tùy hứng gầm thét; Nghĩ anh sẽ nói rằng anh cũng muốn đi Bắc Kinh; Thậm chí nghĩ anh sẽ lôi kéo hắn không buông, ý đồ muốn bỏ trốn, hoàn toàn không ngờ Thạch Nghị lại nói ra lời như vậy.

Thấy mặt hắn hơi đần ra, Thạch Nghị có chút sốt ruột, bèn giải thích: “Cậu nhìn nè, tai tớ… nhỏ thế này, thành ra tớ thích vành tai lớn từ lâu rồi, sờ lên thịt thịt mềm mềm, cậu sắp đi rồi, cho tớ sờ tí đi.”

Thạch Nghị tự cho là tình cảm với An Thừa Trạch vẫn dừng ở giai đoạn huynh đệ, vì vậy anh không làm ra bất cứ chuyện gì. Giá như Thạch Nghị có thể cảm nhận được một chút khác thường, giờ anh sẽ muốn hôn lên đôi môi thoạt nhìn vừa mỏng vừa nhạt của An Thừa Trạch, nhưng Thạch Nghị

https://thuviensach.vn

chưa hiểu. Dù vậy, anh vẫn muốn tiếp xúc gần gũi hơn với An Thừa Trạch, thế nên trong giây phút không biết làm sao giải tỏa nỗi niềm, anh chỉ có thể chọn sờ tai An Thừa Trạch để thỏa mãn niềm khao khát bé nhỏ.

Đầu tiên, An Thừa Trạch thò tay bóp cái tai nhỏ bị người ta rủa là vô phúc của Thạch Nghị, trong lòng đau xót, liền chậm rãi gật đầu. Do đã sớm coi Thạch Nghị là người nhà, An Thừa Trạch cũng một mực chiều ý anh. Hắn – người từ trước tới nay luôn thích đi về một mình – lại dung túng Thạch Nghị ngày đêm dán vào mình, dung nhập vào đoàn thể nhỏ của anh; Dung túng Thạch Nghị chiếm cứ không gian của mình, đêm cũng ngủ cùng nhau; Lúc huấn luyện hướng đạo, dung túng Thạch Nghị tùy hứng trước mặt người ngoài, vì một cái giường mà bắt nạt Dương Phong vẫn còn là trẻ con.

Nom vành tai đầy đặn kia, Thạch Nghị vươn tay, khẽ nắm lấy rồi vuốt vuốt. An Thừa Trạch cảm giác tai hơi nóng lên, bèn lui về sau một chút, ai ngờ eo lại bị Thạch Nghị giam chặt bằng tay kia, tránh không thoát. Giờ đây, cái tay có thể bóp nát hạch đào đang nhẹ nhàng xoa nắn vành tai hắn như nâng niu bảo vật, chỉ sợ xoa hơi mạnh một chút sẽ phá hỏng. Mới đầu là sờ nhẹ, sau này một tai không thể thỏa mãn Thạch Nghị, anh liền thả tay ôm eo An Thừa Trạch, dùng cả hai tay vân vê tai hắn, xoa nắn tới mức vành tai hắn nóng đỏ lên.

Giống như xoa cả đời cũng không đủ, giống như chỉ sờ căn bản không đủ. Trong lòng Thạch Nghị trào dâng cảm giác đói khát kỳ dị, nhìn An Thừa Trạch trước mặt, phảng phất như làm gì cũng không thể thỏa mãn, chỉ muốn nuốt hắn vào bụng, từ từ hòa tan hắn vào thân thể, giao hòa với hắn, như vậy hắn sẽ không trốn ra được nữa.

Anh không hiểu thứ cảm xúc này, cũng không biết kiềm chế khát vọng này ra sao, anh buông tay ra, An Thừa Trạch suýt nữa tưởng Thạch Nghị muốn kéo rụng tai mình, vừa thở phào liền thấy mặt Thạch Nghị ngày càng gần, hơi cúi đầu với hắn, môi mỗi lúc một kề sát.

https://thuviensach.vn

An Thừa Trạch cảm giác anh muốn hôn môi, nhưng hắn không trốn, khoảnh khắc ấy đầu óc hắn trống rỗng, chẳng biết nên đáp lại hay đẩy ra.

Nhưng đôi môi đang gần kề đột nhiên nghiêng qua, Thạch Nghị cúi đầu cắn vành tai hắn, cánh môi ma sát phần thịt rũ xuống, răng khẽ cắn không nhả. Tim An Thừa Trạch đập mạnh như muốn vọt ra ngoài cổ họng, không cảm thấy đau, chỉ thấy cảm giác tê dại từ vành tai xuyên thẳng qua đại não, giật đến mức hắn bất động.

Dường như có gì đó ươn ướt chạm vào tai, Thạch Nghị chợt lui hai bước, cách xa An Thừa Trạch một chút. Ánh mắt anh hơi mơ màng, mang theo chút si dại, lại có chút hoang mang. Lát sau, Thạch Nghị lắc đầu, giữ chặt tay An Thừa Trạch, nói: “Trời sắp sáng rồi, mình về thôi.”

An Thừa Trạch gật đầu, ngồi lên ghế sau xe đạp.

Đêm ấy, sau khi chở An Thừa Trạch về nhà, Thạch Nghị lần đầu tiên không theo vào, mà về nhà chính mình. An Thừa Trạch ngồi trên giường, đầu óc rỗng tuếch, hoàn toàn không suy tư, chỉ lẳng lặng ngồi đó.

Thạch Nghị thì về ngủ ngay, anh mơ một giấc mộng kỳ lạ, trong mộng có vành tai xinh đẹp, dưới tia nắng ánh lên sắc hồng trong suốt. Anh ôm vành tai kia ra sức hôn, thân tâm đều rối loạn.

Kỳ thật anh ngủ rất nông, đại khái mới một tiếng đã bừng tỉnh, tỉnh lại thấy quần đùi ẩm ướt, Thạch Nghị đỏ mặt bò dậy đi giặt quần, thầm may mắn mình không ngủ chung với An Thừa Trạch, đồng thời có cảm giác hưng phấn và xấu hổ khó nói của thanh thiếu niên.

Năm ngày sau, An Thừa Trạch hoàn tất thủ tục chuyển trường, cùng mẹ Liễu Như rời khỏi tỉnh Kiến – nơi họ đã sinh sống mười mấy năm, ngồi trên máy bay hướng về trung tâm đất nước – Bắc Kinh.

https://thuviensach.vn

Ngày đó, Thạch Nghị tiễn họ ra sân bay, hành xử như một anh trai tiêu chuẩn, giúp họ xách hành lý, cho em trai cái ôm huynh đệ. Chỉ trong lúc nghiêng mặt ôm, vô tình sượt qua tai An Thừa Trạch, Thạch Nghị mới nhớ tới một đêm ấp ủ đầy cảm xúc mập mờ chẳng nói ra lời kia.

Duy mĩ như thơ ca, mê ly như sương mù, tình cảm thiếu niên hư huyễn như ảo mộng.

Ngồi trên máy bay, ngắm trời xanh mây trắng gần như gang tấc ngoài cửa sổ, An Thừa Trạch yên lặng nhắm mắt.

Hắn rốt cuộc thừa nhận tình cảm này chính là loại trái cây tươi ngon và thanh khiết nhất, trong chua đắng ẩn chứa vị ngọt khiến người ta nhịn không được muốn cắn một miếng.

Hẹn gặp lại, mối tình đầu đầy mộng mơ của tôi.

…..

Đến Bắc Kinh, An Thừa Trạch không có thời gian thích ứng với cuộc sống nơi đây, chỉ chờ ở trường một tuần liền nghênh đón kỳ thi phổ thông. Tỉnh Kiến lúc ấy vẫn giữ chế độ tiểu học năm năm, cấp hai ba năm, tám năm giáo dục bắt buộc; mà Bắc Kinh đã là tiểu học sáu năm, cấp hai ba năm, tổng cộng chín năm, sách giáo khoa hơi khác với sách An Thừa Trạch từng học, trọng điểm dự thi cũng khác. Nhưng vấn đề này không làm khó được hắn, ngay từ lúc Liễu Như bắt đầu xử lý thủ tục, hắn đã nhờ mẹ mình mua đề thi gần mười năm nay ở Bắc Kinh, rồi tự học một khoảng thời gian, nắm được trọng điểm, nên thi rất thuận lợi.

Liễu Như bên này lại khó khăn vô vàn, Bắc Kinh không thể so với tỉnh Kiến, sinh hoạt lạ lẫm, không người nương tựa, kiếm ăn vô cùng gian nan, huống chi là mở rộng sự nghiệp. Nhưng cô có động lực và nhiệt tình không gì sánh được, chỉ cần nghĩ đến thời điểm gian khổ cùng đường bí lối năm năm trước, bỏ qua mặt mũi đến nhà anh họ mượn hai ngàn đồng và xe bốn

https://thuviensach.vn

bánh, khoác áo bông dày dẫn theo hai đứa nhỏ chưa tới 11 tuổi đi họp chợ nông thôn khi trời chưa sáng hẳn, thì cô chẳng sợ gì cả.

Cô hiện tại có tỉnh Kiến làm trụ cột, sở hữu số của cải cả đời chưa từng mơ tới, có con trai và con nuôi [Thạch Nghị] ngoan ngoãn, có nhà mặt tiền và giấy phép kinh doanh hợp pháp, có mấy nhân viên biết ăn nói, cô còn sợ cái gì?

Chẳng qua là mở rộng thị trường, mang hàng hóa sản xuất ở tỉnh Kiến đẩy mạnh tiêu thụ đến Bắc Kinh, khiến các siêu thị lớn của Bắc Kinh chấp nhận điểm tâm Như Ký, lại cố gắng thực hiện quảng cáo thôi mà, nghĩ sao cũng thấy chẳng tốn kém bao nhiêu. Liễu Như mang sức mạnh khi lái xe bốn bánh giữa gió bấc lạnh thấu xương đến thị trường Bắc Kinh, xem nó như chợ ngoại thành tỉnh Kiến, xông lên!

An Thừa Trạch cảm thấy có sức mạnh và động lực như vậy thì Bắc Kinh tính cái gì, toàn Trung Quốc còn được ấy chứ.

Do vậy, hắn yên tâm mặc Liễu Như đi qua đi lại, bản thân bắt đầu cân nhắc hốt một mớ tại thị trường chứng khoán Bắc Kinh.

Vì hiểu rõ thị trường chứng khoán, một vạn năm đó có được nhờ cho Thạch Nghị ngủ chung đã lên đến vài chục vạn, bản thân Quách Tiểu Hoa cũng không biết trên danh nghĩa của cô đã có thêm khoản tiền kếch xù. Hiện cô là Phó tổng giám đốc Công ty trách nhiệm hữu hạn thực phẩm Như Ký, tiền lương cộng thêm hoa hồng cuối năm cũng được hai ba vạn, là một phú bà thời bấy giờ, bằng không cũng không lấy được anh cảnh sát trẻ. Nhưng dù vậy, cô cũng không dám tưởng tượng đến con số mấy chục vạn, mà An Thừa Trạch luôn luôn bí ẩn, hơn nữa internet thời ấy chưa phát triển, muốn tra xét này nọ cũng khó, nên mới giấu được suốt ba năm nay.

Chẳng những thế, trước khi rời tỉnh Kiến, An Thừa Trạch cũng vụng trộm sửa lại tuổi tác để làm chứng minh thư. Dù sao cũng cao tới 1m70, lùn ở

https://thuviensach.vn

tỉnh Kiến, nhưng đến miền Nam lại thành cao nhất nhì, chỉ cần không phải thân bốn khúc như hồi 11 tuổi, An Thừa Trạch có thể tự do thao túng tuổi của mình. Làm xong chứng minh là có thể mở tài khoản, vì thế lúc đặt chân tới Bắc Kinh, khoản tiền trên danh nghĩa Quách Tiểu Hoa lại xuất quỷ nhập thần về với danh nghĩa An Thừa Trạch. Từ vào đến ra, Quách Tiểu Hoa đều chẳng hay biết gì, không ai biết An Thừa Trạch có nhiều tiền đến thế, bao gồm cả Liễu Như và Thạch Nghị.

Chứng khoán Bắc Kinh phồn vinh hơn tỉnh Kiến rất nhiều, tuyệt đối là cơ hội bỏ túi một khoản lớn. An Thừa Trạch dựa vào ký ức và kinh nghiệm đời trước mua mấy cổ phiếu, ngày nào cũng theo dõi sát sao thị trường chứng khoán, trước khi kỳ nghỉ hè chấm dứt liền tung cổ phiếu ra, mấy chục vạn biến thành hơn hai trăm vạn, con số có chút dọa người.

Đáng tiếc tuổi vẫn quá nhỏ, bằng không hắn sẽ đầu tư vào mấy công ty có tiềm lực trong trí nhớ. Hiện tại, dù là Bắc Kinh thì hơn hai trăm vạn cũng tương đối đáng giá, không thấy trong phim truyền hình Hông Kông, một hai ngàn vạn đã xem là lớn sao. Tuy chưa thể làm chuyện gì quá lớn, nhưng đầu tư vẫn được. Về phần thị trường chứng khoán, đã có quốc gia điều tiết vĩ mô, tài khoản 18 tuổi của hắn cứ âm thầm một chút thì tốt hơn, kiếm tiền cũng được, nhưng không nên quá kiêu ngạo trong điều kiện thiếu bối cảnh và vốn liếng, hốt một mớ nho nhỏ được rồi.

Bắc Kinh rất lớn, lớn đến mức sau kỳ nghỉ hè hai tháng, cả An Thừa Trạch lẫn Liễu Như đều không gặp được An Mục Dương. Nhưng họ sớm muộn gì cũng gặp thôi, Liễu Như đang đẩy mạnh tiêu thụ Như Ký đến từng nhà, An Mục Dương không phải người thích dạo siêu thị, dĩ nhiên không có cơ hội gặp Liễu Như. Nhưng một khi Như Ký đứng vững tại Bắc Kinh, An Mục Dương muốn không chú ý đến họ cũng không được.

An Thừa Trạch chỉ mong ngày đó đến trễ một chút, vậy hắn sẽ có nhiều thời gian chuẩn bị hơn.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, An Thừa Trạch rốt cuộc tìm được Lưu Sấm đang đau khổ gom góp tài chính. Lưu Sấm là người khai phá [Cửu Châu Truyền Kỳ], đồng thời là người sáng lập kiêm chủ tịch công ty mạng Thịnh Dịch của Trung Quốc, Thịnh Dịch đã phát triển vô số mạng lưới và website trò chơi, giá trị trong tương lai lên đến cả trăm tỉ, đích xác là gà đẻ trứng vàng. Nhưng vào năm khai thác game [Cửu Châu], Lưu Sấm vẫn nghèo rớt mồng tơi, nghèo tới mức xém nữa phải lột cả quần đi cầm, đến từng nhà xin tiền. Lúc ấy hình tượng y không tồi, diện tây trang giày da bước vào công ty người ta, kết quả ánh mắt tiếp tân nhìn y chẳng khác gì con buôn bắt gặp hành khất ăn mặc rách rưới gõ chiêng tiến vào, chỉ thiếu điều gọi bảo vệ trực tiếp đuổi đi.

Lưu Sấm khổ sở vì một hai vạn, cuối cùng cũng mượn được hơn trăm vạn làm vốn lưu động, sau lại đến ngân hàng vay ít tiền, bấy giờ mới gom góp đủ tài chính tiền kỳ cho [Cửu Châu]. Sau này, những lão tổng từng cho y mượn tiền suýt nữa phát khóc, mượn mượn cái rắm, một hai vạn có tiền liền trả, vậy sao không dứt khoát góp vốn đi!

Nhưng biết sao được, thời ấy công nghệ mạng Hồng Kông rất bình thường, internet căn bản chưa thông dụng ở Trung Quốc, game online càng không được người đời để mắt, làm sao có ai chịu giao số tiền lớn như vậy cho Lưu Sấm.

Sống lại một đời, An Thừa Trạch đương nhiên bắt được cơ hội này, lúc Lưu Sấm mặc bộ quần áo sang trọng duy nhất đến Công ty trách nhiệm hữu hạn tập đoàn Hồng Thế, rồi bị bảo vệ đuổi ra, nhất định phải tóm chặt nhóc con Lưu Sấm mới hơn 20 tuổi ấy. Khi đó, Lưu Sấm chưa ăn sáng, đói tới độ bụng réo ầm ĩ, dáng y vốn không cao, bận bịu lâu dài khiến hai má y gầy đến mức hõm vào, hình tượng không tốt chút nào, đổi lại là ai cũng sẽ xem y là tên lừa đảo.

Nhìn Lưu Sấm hiện tại, rồi nhớ lại cái tên bụng phệ mập mạp đời trước, An Thừa Trạch chỉ có thể cảm thán thời gian đúng là con dao giết heo. Nếu

https://thuviensach.vn

Lưu Sấm không biến hóa lớn như vậy, thì làm gì có chuyện y lượn hai ba lần trước mặt mà hắn vẫn chẳng nhận ra?

Lưu Sấm bị bảo vệ đẩy ngã xuống đất, được An Thừa Trạch "đi ngang qua" đỡ dậy, phủi bụi trên tây trang của y, rồi hỏi: "Anh không sao chứ?"

"Không sao đâu người anh em." Lưu Sấm cao chưa tới 1m70, còn lùn hơn An Thừa Trạch, cộng thêm An Thừa Trạch tuy mặt mũi non nớt nhưng khí chất thành thục, nhất thời Lưu Sấm cũng tưởng hắn gần hai mươi tuổi, là bạn bè cùng thế hệ.

Y lảo đảo đứng lên, đang suy nghĩ nên đi đâu tiếp theo thì ngửi thấy một mùi thơm bay vạn dặm… Được rồi, ít nhất là bay vào mũi y, nhìn lại, người anh em vừa đỡ y dậy đang vừa gặm bánh rán vừa uống sữa đậu nành một cách ngon lành.

Sờ sờ đồng tiền xu dùng đi xe buýt trong túi quần, Lưu Sấm chật vật rời mắt khỏi bánh rán, cười với An Thừa Trạch: "Cám ơn cậu lần nữa."

Lúc này, Lưu Sấm đã dồn hết tiền mua thiết bị và máy tính nhập khẩu đời mới, biến ổ nhỏ của mình thành công ty, buổi tối ngồi thiết kế sửa đổi, ban ngày chạy vạy khắp nơi mượn tiền, phải nói là nghèo đến mức không có tiền ăn.

An Thừa Trạch cười cười với y rồi đi, trước lúc đi "bất cẩn" sượt qua Lưu Sấm, làm rơi thứ gì đó. Lưu Sấm cúi đầu nhìn, là một ví tiền. Nhặt lên mở ra thì run bắn cả tay, mười mấy tờ bốn ông lão lận! Mệnh giá 100 lớn vậy mà có tới mười mấy tờ, tiền mang bên người mà quá trời quá đất!

*tờ 100 đồng thập niên 90, trên đó có bốn ông là Mao Trạch Đông, Lưu Thiếu Kỳ, Châu Ân Lai, Chu Đức

Y nuốt nước miếng, nuốt nước miếng, rồi lại nuốt nước miếng, rốt cuộc lương tâm chiến thắng đói khát, giơ ví tiền đuổi theo: "Người anh em, cậu

https://thuviensach.vn

làm rơi ví tiền này.”

An Thừa Trạch đang quay lưng với y nở nụ cười, rồi ngoảnh lại nhìn y, làm bộ rờ rờ túi, chạy về hướng Lưu Sấm: “Trời đất, đúng là ví tôi rồi, cám ơn nha.”

Lưu Sấm trả ví cho hắn: “Đếm thử đi.”

Vừa trả vừa dán chặt mắt vào ví tiền, một đống bánh rán bay qua trước mặt, tim sắp nát vụn rồi mà có ai hay.

An Thừa Trạch cầm lại ví rồi tiện tay mở ra liếc, chưa kiểm tra đã nhét vào túi, nói: “Tôi chả nhớ có bao nhiêu nữa, giấy tờ chưa mất là được, cám ơn.”

Bao nhiêu tiền cũng chả nhớ… Lưu Sấm đang đớn đau vì một cái bánh rán chợt dâng trào nỗi hận kẻ lắm tiền, thật muốn giết người cướp của quá đi, làm sao bây giờ!

“Ớ? Cũng sắp trưa rồi nhỉ, ông anh, để cám ơn anh giúp tôi tìm ví, tôi mời anh ăn cơm được không!” An Thừa Trạch trưng bộ mặt tươi cười rất chi chân thành và nhiệt tình với Lưu Sấm.

Lưu Sấm cố nén niềm đau trong lòng, lập tức gật đầu: “Vậy tôi không khách khí.”

Nói xong lại thấy mình đồng ý quá nhanh, vội nói lại: “Thực ra tôi cũng không đói lắm…”

“Đi đi mà, chúng ta ăn cơm!” An Thừa Trạch dễ gì bỏ qua cơ hội tiếp cận đã tỉ mỉ thiết kế, bèn lôi kéo Lưu Sấm vào nhà hàng hắn nhìn trúng từ lâu, bàn đồ ăn vô cùng phong phú, tuyệt đối đủ ăn no, còn có phòng riêng để tha hồ tâm sự.

https://thuviensach.vn

Dưới tác dụng của rượu, thức ăn ngon và cách dò xét đầy kỹ xảo của An Thừa Trạch, Lưu Sấm thổ lộ hết thảy nỗi vất vả bôn ba của mình, thậm chí còn ba hoa một ít thuật ngữ chuyên nghiệp trong chương trình thiết kế. Kỳ thật y hoàn toàn không nghĩ người trẻ tuổi như An Thừa Trạch có thể giúp mình cái gì, có điều uống nhiều rượu, thời gian qua lại quá gian khổ, thành ra cần người dốc bầu tâm sự.

“Vậy sao, thiết kế trò chơi à…” An Thừa Trạch làm bộ như hứng thú lắm, “Giống như… phòng game đầu phố hả?”

“Không phải không phải,” Lưu Sấm giải thích, “là game online, có thể chơi chung với người trên toàn thế giới, có cả nội dung và bối cảnh, cực kỳ thú vị. Trên internet, kẻ vô tiền đồ cũng có thể là đại hiệp được người người kính ngưỡng, người khiêm nhường cũng có thể tự cao, tóm lại là nơi mọi người thỏa sức buông thả chính mình. Hơn nữa còn chơi với người thật, cùng những người chưa từng gặp trên toàn thế giới chơi chung.”

“Thú vị ghê.” An Thừa Trạch gật đầu, rót thêm rượu cho Lưu Sấm, “Hồi nãy anh bảo cần bao tiền ấy nhỉ?”

“Vốn tiền kỳ chỉ cần mấy chục vạn là đủ rồi, chủ yếu là trang thiết bị công ty với…” Lưu Sấm nói ra cũng cảm thấy khoản tiền này quả là con số thiên văn, bèn lắc đầu, nốc cạn rượu An Thừa Trạch mới rót cho.

“Có mấy chục vạn thôi mà…” An Thừa Trạch cực kỳ thổ hào mà nói, “Cho anh một trăm vạn đủ không?”

*thổ hào: phú hào địa chủ có quyền thế ở nông thôn trong xã hội cũ

“Một trăm vạn… tôi đi cướp ngân hàng chắc?” Lưu Sấm còn đang uống rượu, hôm nay được bữa no nê nên cũng vui vẻ.

“Tôi bảo tôi cho anh một trăm vạn, đủ không?”

https://thuviensach.vn

“Một trăm vạn đương nhiên đủ, tiếc là… A? Cậu cho tôi một trăm vạn á!” Lưu Sấm đánh rớt ly rượu lên mặt bàn, rượu chảy ra làm ướt bộ tây trang sang trọng duy nhất của y.

“Đúng vậy,” An Thừa Trạch gật đầu, “tôi rất hứng thú với trò chơi của anh, muốn đăng kí công ty không, tôi góp vốn, anh lo phần kỹ thuật, thế nào?”

“Một trăm vạn, người anh em, một trăm vạn lận đó!” Lưu Sấm thấy mình nhất định bị bảo vệ đẩy tới té xỉu rồi, nên giờ mới làm một giấc mộng hão huyền đến vậy.

“Một trăm vạn nhiều thế sao?” An Thừa Trạch xòe tay, bộ dáng hết sức đói đòn.

Nhưng đối với Lưu Sấm, hắn không hề đói đòn, mà là một đứa nhóc trần truồng mọc hai cái cánh lấp lóe ánh vàng nha!

Cuối cùng cũng lừa được Lưu Sấm, An Thừa Trạch cúi đầu uống một ngụm rượu, bởi vì rượu không tốt với cơ thể vị thành niên, nên hắn rất ít uống. Nhưng thành công lừa được quyền cổ đông của công ty trăm tỉ, uống một hai ly chúc mừng cũng không tồi.

Lưu Sấm mộng du làm hợp đồng với An Thừa Trạch, mộng du chứng kiến một trăm vạn bay vào tài khoản mình, mộng du đăng kí công ty và thuê văn phòng trong cao ốc, mộng du khiêng máy tính của mình vào văn phòng, mộng du mang thông báo tuyển dụng đến chợ nhân tài, mộng du nhìn ngắm văn phòng có ánh sáng vô cùng tốt, mộng du lật lật sổ tiết kiệm, rồi bừng tỉnh!

Mới một tuần trôi qua mà y đã có đủ hết, a ha ha ha ha ha ha ha ha!

Chàng trai lập tức xắn tay áo, cởi cái áo vest duy nhất của mình ra rồi vắt lên ghế, đặt mông ngồi xuống, ngón tay lướt như bay trên bàn phím, khởi công thôi!

https://thuviensach.vn

Còn An Thừa Trạch thì mỉm cười nhìn hợp đồng đạt được, trong tình huống biết tất thảy mọi thứ, đầu tư tuyệt đối là nghề dễ ăn mà nhàn nhã nhất, hắn chỉ cần bỏ tiền chứ không cần làm gì hết, còn lại giao cả cho Lưu Sấm tự rối trí đi.

Giải quyết xong trước khi kỳ nghỉ kế thúc, An Thừa Trạch yên tâm tiến vào cổng trường trung học số một Bắc Kinh. Trong khi đó, sư đoàn trưởng Thạch xa nhà hai tháng rốt cuộc cũng trở về thì phát hiện, mẹ nó, vợ tương lai bay mất rồi!

“Sao, sao lại đi?” Sư đoàn trưởng Thạch không thể tin nổi mà nhìn Thạch Nghị.

Tâm trạng Thạch Nghị cũng không tốt mấy, anh đang thầm oán An Thừa Trạch, đi Bắc Kinh thì đi, sao nghỉ hè cũng mất biệt! Đương nhiên, thực ra An Thừa Trạch không về thì anh tự đi cũng được, chẳng qua bắt đầu từ đêm hè lạ lùng hai tháng trước, Thạch Nghị bỗng dưng có chút không dám gặp An Thừa Trạch, nhịn suốt kỳ nghỉ cũng chẳng dám đi Bắc Kinh tìm người.

Sau khi một lần nữa xác nhận sự thật Liễu Như đi rồi, sư đoàn trưởng Thạch ngồi trên sofa trầm tư, tới lúc hạ quyết tâm rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 35

Hàng năm, sĩ quan Trung Quốc đều có thời gian nghỉ phép về thăm gia đình, nếu nhà ở gần nơi đóng quân thì có thể đi làm như bình thường, ngoại trừ bộ đội dã chiến. Vì liên quan tới địa vực tỉnh Kiến, nên đơn vị của Thạch Lỗi thuộc về bộ đội dã chiến, thường xuyên phải vào núi diễn tập, cũng như thực hiện nhiệm vụ. Thân làm lãnh đạo như Thạch Lỗi rất hiếm khi được về nhà.

Năm đó, vợ cũ của Thạch Lỗi cũng từng yêu cầu hắn nhờ quan hệ để được điều khỏi bộ đội dã chiến, làm bộ đội đóng quân bình thường về nhà thường xuyên hơn. Mà Thạch Lỗi khi ấy mới hơn 30 tuổi chưa phải sư đoàn trưởng, sự nghiệp đang trong giai đoạn đỉnh cao, thân thể vẫn gánh vác được, dĩ nhiên không muốn rút khỏi đội dã chiến. Giả như rời đi, hắn chắc chắn không phát triển tốt bằng bây giờ. Đây mới là nguyên nhân cuối cùng khiến quan hệ giữa Thạch Lỗi và vợ cũ tan vỡ, Thạch Lỗi vẫn thấy có lỗi với vợ cũ, mà đấy là hắn chưa truy cứu chuyện vợ cũ ngoại tình đó chứ. Nếu hắn truy cứu, vợ trước và kẻ thứ ba tuyệt đối sẽ bị khép tội phá hoại hôn nhân quân đội, trốn không thoát một hai năm tù.

Mà hiện tại đã khác, Thạch Lỗi bước vào tuổi bốn mươi, thân thể không được như xưa, cảm giác dẫn đội cũng mỗi năm một xuống dốc. Hơn nữa hắn đã là sư đoàn trưởng, muốn tiến thêm một bước lại chưa đủ tuổi, trình độ chuyên môn đã tích lũy đủ, giờ chính là thời điểm chuyển tới nơi đóng quân thông thường. Nhất là mấy năm nay, rõ ràng đã rung động, nhưng lần nào trở về Liễu Như cũng đi vắng, lần nào cũng đi vắng, cũng đi vắng! Cả tâm lẫn lực của sư đoàn trưởng Thạch đều tiều tụy, theo đuổi vợ sao khó quá vậy, ngay cả mặt cũng không gặp được!

https://thuviensach.vn

Bây giờ còn thảm hơn, bà xã tương lai trực tiếp bay đến Bắc Kinh, hồi trước đến Tết còn có thể ăn chực sủi cảo để gặp mặt, hiện tại sủi cảo cũng chẳng có mà ăn.

Nhất thời cảm thấy sao mà thê lương, cứ tưởng đã quyết định chính xác. Lúc trước sở dĩ vẫn chần chừ, là vì nếu chuyển tới bộ đội bình thường thì không được ở tỉnh Kiến nữa, cả tỉnh chỉ có một sư đoàn, còn tính chuyển đi đâu. Trong lúc hắn đang phân vân không biết chuyển hay ra riêng, thì Liễu Như đã quyết định giúp hắn, mục tiêu — Bắc Kinh.

Lý lịch của Thạch Lỗi dư sức đi Bắc Kinh. Chẳng qua tại một nơi ngẩng đầu toàn cấp tướng như Bắc Kinh, một sư đoàn trưởng chẳng có gì đáng xem, căn bản không thể so với địa vị vua một cõi khi ở tỉnh Kiến. Song vì bà xã, nhất định phải viết đơn xin thuyên chuyển công tác.

“Nhóc con, muốn đi Bắc Kinh không?” Thạch Lỗi thỉnh thoảng vẫn trưng cầu ý kiến con trai trước khi ra quyết định, đương nhiên nếu thằng con không muốn đi, hắn không ngại dùng roi để duy trì “dân chủ”. Được rồi, hắn chỉ thuận miệng hỏi chơi thôi.

“Đi được hả ba!” Giọng Thạch Nghị cũng run rẩy, anh thực sự rất nhớ Tiểu Trạch, nằm mơ cũng nhớ! Nhưng mỗi lần thức dậy đều tương đối xấu hổ.

“Muốn đi không?”

“Muốn!”

“Vậy đi thôi, sự do người làm mà.” Thạch Lỗi rờ rờ cằm, bắt đầu nghiên cứu đại nghiệp theo đuổi vợ.

…..

Sau khai giảng chính là học quân sự, trung học thời ấy không sướng như hiện tại, huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc, từ nội vụ đến đội ngũ đều dựa

https://thuviensach.vn

theo tiêu chuẩn, nhất thời làm khổ rất nhiều người. Tuy nhiên, học sinh lớp mười An Thừa Trạch lại chả thèm quan tâm, so với kiếp trước vừa gặp phản ứng cai nghiện vừa phục dịch, cộng thêm có kẻ âm thầm giở trò sau lưng, học quân sự ở trung học phải nói là vừa dễ vừa vui vẻ, hoàn toàn có thể ngâm nga một bài.

Chỉ khổ những đứa nhóc lớn lên trong mật ngọt, Bắc Kinh là thủ đô đất nước, kế hoạch hoá gia đình cũng nghiêm khắc nhất, gần như mỗi nhà chỉ có một đứa con, thành ra cưng chiều vô cùng. Thêm nữa, mức sống ở Bắc Kinh cũng cao hơn tỉnh Kiến rất nhiều, bọn nhỏ đều được nuông chiều từ bé tới lớn, mới ngày đầu tiên đã có đứa ngất xỉu. Đáng tiếc, trung học số một là trung học tốt nhất Bắc Kinh, huấn luyện quân sự nổi tiếng nghiêm ngặt, phàm là học sinh trong trường thì không ai được phép trốn, xỉu thì kéo xuống nghỉ ngơi, mai lại tiếp tục, trình độ của bác sĩ trường cũng thuộc hàng top.

Do học quân sự, nên dù đa số học sinh đều là dân bản địa Bắc Kinh, nhà cũng gần, nhưng vẫn phải ở ký túc xá. An Thừa Trạch vốn đang ung dung vui vẻ ôm hành lý tìm phòng, nhưng trông thấy danh sách và chỗ nằm dán trên cửa, biểu tình lập tức thay đổi.

Hắn số 8 nằm giường dưới, số 7 nằm giường trên tên Lâm Đức Cửu.

Mẹ Lâm Đức Tuệ là người dân tộc thiểu số, có thể sinh hai con, thế nên mới có Lâm Đức Lâm Đức Cửu nhỏ hơn Lâm Đức Tuệ năm tuổi, vừa vặn bằng tuổi hắn. Trước hôm thi cấp ba kiếp trước, An Thừa Trạch cả ngày bị An Chí Hằng dẫn ra ngoài chơi, hết vũ trường đến uống rượu, một ngày trước khi thi mà còn say xỉn, tới lúc làm bài thì bị chóng mặt, căn bản không thi đậu trung học số một. Kiếp này, hắn dùng thành tích xuất sắc nhất tiến vào ngôi trường này, nào ngờ Lâm Đức Cửu cũng ở đây, lại còn đúng lúc được phân vào cùng phòng mới đau.

https://thuviensach.vn

Về phần Lâm Đức Cửu, kỳ thật An Thừa Trạch vẫn luôn ghét tên này. Đương nhiên hắn ta cũng từng có ý đồ mê gian An Thừa Trạch, ai ngờ An Thừa Trạch vì ma túy mà có tính kháng thuốc rất mạnh, đã tỉnh lại trước khi Lâm Đức Cửu vào khách sạn. Lâm Đức Cửu vào phòng còn ngâm nga đi tắm, tới hồi khoác áo choàng tắm đi ra, An Thừa Trạch đã tỉnh từ lâu, hơn nữa còn dùng các loại đạo cụ điều giáo chuẩn bị sẵn trong phòng hung hăng giáo huấn Lâm Đức Cửu một phen. Bản thân hắn rất phản cảm với hành vi này, hiển nhiên chẳng làm gì Lâm Đức Cửu, chỉ giữ lại nhược điểm đề phòng Lâm Đức Cửu trả thù, thành ra mới quay đoạn clip và chụp một ít ảnh, khiến Lâm Đức Cửu hận mà chả dám hó hé gì.

Lâm Đức Cửu đáng thương chưa từng bị ai chạm vào cúc nhỏ, cả đêm bị đủ loại đạo cụ dằn vặt đến suýt tàn phế, đã thế còn bị An Thừa Trạch bắt uống thuốc do chính mình chuẩn bị, một đêm xoay eo rõ tiêu hồn, đây cũng là một trong những lịch sử đen tối nhất của Lâm Đức Cửu. Xong việc, Lâm Đức Cửu vừa hận vừa sợ An Thừa Trạch, ai biết An Thừa Trạch chẳng rụng sợi tóc nào mà vẫn chán ghét hắn như vậy.

Bởi đối tượng Lâm Đức Cửu mua chuộc là Đỗ Vân, hủy mất điều tốt đẹp duy nhất trong lòng An Thừa Trạch. Thực ra, bản chất Đỗ Vân vốn vậy, sớm muộn gì cũng lộ mặt thật. Nhưng người xé rách màn che lại là Lâm Đức Cửu, An Thừa Trạch lòng dạ hẹp hòi dĩ nhiên hận hắn. Nếu không phải vì mắc nợ Lâm Đức Tuệ, hắn đã sớm khiến Lâm Đức Cửu nghèo mạt rệp rồi, làm gì có chuyện giữ lại chút cổ phần kia cho hắn, giúp hắn dựa vào tiền chia hoa hồng hậu hĩnh an dưỡng tuổi già.

Đời này gặp lại tên đó, An Thừa Trạch không thấy ghét đủ đường như kiếp trước, suy cho cùng trúc mã kiếp này của hắn cũng là Thạch Nghị, hắn tin tưởng Thạch Nghị, người này giống như cái tên của anh, là một tảng đá cứng rắn vĩnh viễn không dao động. Chán ghét giảm bớt, phản cảm vẫn như trước, hết cách rồi, cả đời trước đều không ưa, giờ dậy không nổi cảm tình.

Nhưng người nào đó lại cố tình tìm ngược.

https://thuviensach.vn

Giường trên giường dưới mãi mãi là vấn đề gây mâu thuẫn trong ký túc xá, Lâm Đức Cửu vốn đâu muốn học quân sự, tiếc rằng kết quả thi phổ thông quá kém nên người nhà phải lo lót tiền cho hắn vào trung học số một, khoảng thời gian này tuyệt đối không thể trái lời gia đình, bắt buộc phải học quân sự. Phải học quân sự còn chưa tính, chỗ nằm còn ở giường trên, Lâm Đức Cửu bực bội hết sức, vừa vào cửa liền sai tài xế đặt hành lý lên giường An Thừa Trạch, chảnh chọe nói: “Tao muốn giường này.”

Bấy giờ, An Thừa Trạch đang vừa trải giường vừa tự nhủ kiếp này không chấp nhặt với Lâm Đức Cửu nữa, dù sao qua nửa tháng quân sự là có thể về nhà rồi, tiếp tục bắt nạt một người đã bị mình bắt nạt cả một đời để làm gì. Ai ngờ có kẻ mắc bệnh thích tìm đường chết, đã vậy còn thường xuyên quên uống thuốc, mới vào đã đâm đầu vào đây.

An Thừa Trạch híp mắt nhìn hắn chốc lát, chẳng ừ hử gì, chỉ im lặng cuộn chăn đệm lên. Tài xế giúp Lâm Đức Cửu trải giường xong thì truyền đạt lời của vợ chồng Lâm thị, tiền, điện thoại di động và máy nhắn tin cũng bị tịch thu, trong vòng nửa tháng cấm ra khỏi trường và sử dụng mấy thứ này, lo mà học quân sự cho nghiêm túc đi. Nếu quân sự không đạt yêu cầu, thì từ nay về sau cấm tiệt luôn. Lâm Đức Cửu lầm bầm đáp ứng, An Thừa Trạch thấy tài xế vừa đi, lập tức bê chăn đệm của Lâm Đức Cửu vào phòng tắm, đặt dưới vòi nước, mở cho nước chảy mạnh nhất.

*máy nhắn tin (BP)

Lâm Đức Cửu quay đầu lại: “Mẹ nó, chăn đệm đâu rồi!”

An Thừa Trạch không chút khách khí trở về, trải cho xong chăn đệm của mình. Lúc ấy, trong phòng chỉ có hai người họ, những người còn lại đứa thì chưa tới, đứa đi ăn cơm, đứa đi múc nước, đứa đi làm quen sân trường, An Thừa Trạch vẫn luôn chờ cơ hội “ở chung đơn độc” này.

https://thuviensach.vn

Mang hành lý Lâm Đức Cửu đi ngâm nước hết, An Thừa Trạch tiếp tục trải chăn đệm lên giường trên, làm ra vẻ ngoan ngoãn lắm, cứ như hoàn toàn không phản kháng mà cam chịu số phận. Lâm Đức Cửu ngờ vực nhìn An Thừa Trạch một lúc rồi ra ngoài, chẳng mấy chốc đã trở lại, trèo lên giường trên tóm cổ An Thừa Trạch: “Dám đùa giỡn thiếu gia tao hả!”

An Thừa Trạch lúc này đã 1m72, không chênh bao nhiêu với Lâm Đức Cửu, điều này làm hắn rất đắc ý. Hắn biết rõ gia giáo nhà họ Lâm, đối phó Lâm Đức Cửu không cần thủ tục ngoằn ngoèo, bèn nắm cổ tay Lâm Đức Cửu, lực cánh tay rất lớn, xách tay hắn ta khỏi quần áo mình, bình tĩnh nói: “Cậu chiếm chỗ nằm của tôi, tôi còn giúp cậu giặt chăn, cậu tức cái gì?”

Lâm Đức Cửu thường ngày đã quen kiêu ngạo, làm gì có ai dám trả treo với hắn, cực có bản lãnh phô trương thanh thế cáo mượn oai hùm, hiềm nỗi tới lúc cãi nhau thật, ngoại trừ “Dám giỡn mặt với thiếu gia tao”, “Không muốn lăn lộn nữa đúng không”, “Bắt ba mày phải phá sản thất nghiệp” linh tinh lang tang, thì chẳng còn gì khác, sao xứng làm đối thủ của An Thừa Trạch miệng mồm lanh lợi, chưa được bao câu đã nổi hỏa, vung quyền muốn đấm hắn. Thôi đi, đời nào đấu lại An Thừa Trạch được?

Vì thế, chỉ thấy Lâm Đức Cửu liều mạng đánh, mà mãi vẫn chưa đấm trúng An Thừa Trạch cái nào, ngược lại còn bị đánh cho hết đau chỗ này đến đau chỗ khác. Quả nhiên là cọp giấy, chưa bị đánh bao nhiêu mà đã đau tới suýt khóc, may mà còn có chút khí phách thiếu niên, từ đầu chí cuối không hề rơi nước mắt, nhưng vẻ mặt nhăn nhó vì đau vẫn khiến An Thừa Trạch hớn hở không thôi. Thù hận giữa hắn và Lâm Đức Cửu không lớn, chỉ cần thấy hắn ta khó chịu, trong lòng liền thoải mái. Cho nên lúc đối mặt với người này, hắn không chọn né tránh nhẫn nhịn mà trực tiếp đánh trả. Còn chuyện Lâm Đức Cửu có bảo người nhà tìm Liễu Như gây chuyện hay không… Ha ha, nếu hắn ta có sức ảnh hưởng đến thế, vậy cần gì bị nhốt trong trường, tới cái di động cũng bị tịch thu.

https://thuviensach.vn

Trong trường hợp xấu nhất, dù hắn ta thực sự sai người đi gây sự với Liễu Như, An Thừa Trạch cũng biết cách chống lại uy hiếp. Yêu ghét của Lâm Đức Tuệ, cái gì có thể đả động cô, khiến cô vươn tay trợ giúp, An Thừa Trạch đều biết rõ, hắn hiểu người phụ nữ này đến tận xương tủy, hắn biết làm thế nào khiến quan hệ giữa Lâm Đức Tuệ và Liễu Như trở nên tốt đẹp, và làm Lâm Đức Cửu không thể đối phó gia đình mình.

Song đời này, hắn sẽ không phát triển mối quan hệ vượt quá giới hạn với Lâm Đức Tuệ, mà chỉ thầm lặng chúc phúc cô, giúp cô tìm được hạnh phúc đích thực.

Đánh được một lúc thì nghe có tiếng bước chân ngoài cửa, An Thừa Trạch lập tức thả lỏng tay, Lâm Đức Cửu theo quán tính đẩy hắn lên giường, rốt cuộc cũng thành công được một chiêu nên Lâm thiếu gia chẳng rảnh suy nghĩ nhiều, liền nhào lên đánh tiếp, kết quả bị bạn học mới vào ký túc xá ngăn cản. Hiện tại, học sinh cấp ba vẫn khá trọng chính nghĩa, mà dù không chính nghĩa, nhưng thấy hai người đánh nhau trong ký túc xá, người ngoài cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Lâm Đức Cửu hùng hùng hổ hổ bị kéo dậy, đang tính lao lên giường thì thấy An Thừa Trạch đỏ mắt bò dậy, phần thái dương bị đập nhẹ ban nãy hơi xanh tím.

Chưa đợi hắn chửi rủa, An Thừa Trạch đã đánh đòn phủ đầu: “Chỉ không muốn đổi chỗ nằm với cậu thôi mà, sao lại quăng hành lý của tôi vào phòng tắm, tối nay tôi ngủ thế nào đây!”

Lâm Đức Cửu: “…”

Một người bạn cùng phòng vọt vào phòng tắm, chỉ thấy một bộ chăn đệm ướt đẫm dưới vòi nước, có bằng cotton cũng bết thành một đống, không thể đắp nữa. An Thừa Trạch canh đúng lúc phòng tắm vắng người mới vào, trên chăn đệm lại chẳng viết tên, trừ hai người họ, thị phi trắng đen toàn xuất

https://thuviensach.vn

phát từ mồm miệng. Mọi người chỉ thấy Lâm Đức Cửu đè An Thừa Trạch lên giường đánh, An Thừa Trạch thì đỏ mắt, biểu tình cực kỳ khuất nhục.

Chung quy vẫn là học sinh cấp ba, lại còn là bé cưng trong nhà được chiều chuộng tới tận bây giờ, làm sao biết cái gì gọi là đổi trắng thay đen. Trên thực tế, Lâm Đức Cửu kiếp trước luôn là thằng nhóc bị chiều hư đến tận lúc chết, trước đó thì được cha mẹ cưng nựng, sau này An Thừa Trạch tuy ngấm ngầm hại hắn, nhưng vẫn nể mặt Lâm Đức Tuệ mà giúp hắn áo cơm không lo. Hắn là người hiểu Lâm Đức Cửu nhất, trong tình huống bị cô lập hoàn toàn, tên này sẽ chẳng thèm giải thích với đứa coi thường mình, cho rằng chỉ lãng phí miệng lưỡi. Mà trong lòng Lâm Đức Cửu, ngoài cha mẹ và chị ra, tất cả những người còn lại đều chả là cái thá gì.

Quả nhiên, dưới ánh mắt chỉ trích của những người lục tục vào phòng, Lâm Đức Cửu bị chọc điên, trực tiếp leo lên giường trên đã được An Thừa Trạch trải xong xuôi, thầm nghĩ bố mày bây giờ còn có cả đứa hầu hạ trải giường cho. Hắn ngồi trên giường chỉ vào An Thừa Trạch: “Tao làm ướt chăn của mày rồi, sao trả được bây giờ!”

Nói xong, tự dưng thấy mình sao mà thông minh nhanh nhạy linh hoạt dễ thích ứng quá chừng, cái này xem như ăn trộm gà bất thành còn mất nắm gạo nhỉ, xem tối nay mày ngủ ở đâu, không biết làm vậy là tự hắt nước bẩn vào người à.

An Thừa Trạch hiểu hắn, nhưng hiểu là hiểu một Lâm thiếu gia đã thành niên và có chút đầu óc, ai ngờ thiếu gia thời dậy thì lại ngu tới mức khiến người ta chẳng nỡ bắt nạt thế này!

Trong ánh nhìn thương hại của bạn cùng phòng, An Thừa Trạch oán hận nhìn Lâm Đức Cửu, khẽ cắn môi nói: “Giờ mới giữa trưa, để tôi đi mua bộ chăn đệm khác, nhưng cậu phải trả tiền!”

Lâm Đức Cửu: “…”

https://thuviensach.vn

Chăn đệm của bố bị mày làm ướt, giờ mày còn bắt bố mua mới cho mày là thế đéo nào?

Hắn chẳng đời nào chịu bỏ tiền, hơn nữa cũng chả có tiền mà bỏ, hai người đều dùng bộ dạng nổi giận đùng đùng trừng nhau. Lát sau, có người trong phòng cảm thấy thế là không được, vậy tối nay An Thừa Trạch ngủ bằng cách nào, ngay chính họ cũng chẳng ngủ yên. Mai bắt đầu học quân sự rồi, mất ngủ thì chỉ có thảm.

Thế giới luôn có người chịu ra mặt, An Thừa Trạch chưa cần làm gì, quản lý ký túc xá đã được gọi tới, chủ nhiệm lớp được gọi tới, tài xế nhà họ Lâm mới đi tức thì cũng được gọi tới…

Tài xế là nhân viên lão làng của Lâm gia, là người nhìn Lâm Đức Cửu lớn lên, tuy chiều nhưng không sợ hắn. Một cú điện thoại đánh tới chỗ Lâm Viễn Sơn, Lâm Đức Cửu tức khắc bị mắng đến máu chó xối đầu, tài xế chẳng những bỏ tiền mua chăn đệm cho An Thừa Trạch [chăn đệm khi học quân sự đều thống nhất, nhưng phải tự mua], mà còn làm hết mọi chuyện giúp hắn, bao gồm dùng xe mang chăn đệm về, trải giường cho An Thừa Trạch, còn cho thằng nhóc mấy trăm đồng mua đồ ăn, bảo đừng để bụng chuyện này.

Lúc này, Lâm Đức Cửu được ba mình nhắn gửi rằng từ nay về sau, tiền xài một năm và điện thoại di động đều bị cắt giảm, còn bị bắt trọ ở trường, trước tết không được về nhà, phải ngoan ngoãn học tập! Nếu thành tích không tốt, lên lớp mười một sẽ áp dụng hình thức giáo dục phong bế.

“Thật ngại quá, là em sai trước.” An Thừa Trạch lễ phép thưa trước mặt chủ nhiệm và tài xế Lâm gia, “Đáng lẽ em nên đồng ý đổi chỗ nằm với bạn học, nhưng vì tư tâm nhất thời mà không đồng ý. Thực ra đây là lần đầu tiên em xa nhà đi sống tập thể, phải chi biết nhường nhịn một chút là được rồi. Em thực sự không nên làm thế, sao lại không chịu đổi chỗ với bạn học Lâm

https://thuviensach.vn

chứ, ngàn vạn lần đều là em sai. Chú Triệu [tài xế], chú cầm lại số tiền này đi, cả tiền mua chăn đệm nữa, con không nhận được đâu ạ."

Ngay sau đó, các người lớn đều lần lượt gật đầu, thằng bé ngoan thế mà. Còn chủ nhiệm lớp thì, ồ, thủ khoa kỳ thi lên lớp mười toàn thành phố, đại biểu học sinh mới đây mà! Nom phẩm chất mà xem, thật rộng lượng biết bao, ánh mắt tài xế Triệu nhìn Lâm Đức Cửu tràn ngập ý tứ "sao cậu không lo mà học tập người ta ấy", nói gì thì nói cũng không thể lấy lại tiền được, cứ nhét vào dưới gối An Thừa Trạch vậy.

Chẳng may, Lâm Đức Cửu lại vừa nhận được tin dữ là lệnh cấm của ông ba, hắn gào một tiếng, lao tới chỗ An Thừa Trạch: "Tao liều mạng với mày!!"

…..

Thế giới tốt đẹp biết mấy, thế mà lại sinh ra kẻ táo bạo như vậy, không ổn, không ổn chút nào.

Lâm Đức Cửu mới nhập học đã bị thông báo phê bình một lần, tài xế Triệu về nhà liền thuật lại toàn bộ "chân tướng" từ đầu tới cuối không hề thêm mắm dặm muối, đồng thời hết sức tán dương An Thừa Trạch, hơn nữa còn bày tỏ nếu thiếu gia được học tập và sinh hoạt chung với một đứa trẻ vậy, nhất định sẽ học tốt.

Do vậy, Lâm Đức Cửu lại nhận thêm một cuộc điện thoại của ba mình, bảo về sau phải tích cực cùng bạn học An học tập, cả thành tích lẫn nhân phẩm đều chẳng bằng người ta.

Con nhà người ta vĩnh viễn là chủ đề kéo cừu hận nhiều nhất, mới hôm đầu tiên mà đã hết thù mới đến hận cũ. Trước khi ngủ, Lâm Đức Cửu hung tợn nhìn chằm chằm An Thừa Trạch trèo lên giường, hung hăng cắn chăn đệm vốn-là-của-An Thừa Trạch một lúc, cào cào hai phát, rồi nằm xuống ngủ. An Thừa Trạch thì có một đêm ngon giấc, trong mộng Thạch Nghị dần Lâm Đức Cửu một trận nên thân, hắn đứng bên cạnh cười hí hửng.

https://thuviensach.vn

Kỳ thật hắn cũng đánh được, song hắn luôn là người nhã nhặn, thích tính kế hơn là tự mình ra tay, thường thì hắn thích Thạch Nghị động thủ hơn.

Sáng sớm hôm sau, từng lớp được dẫn tới địa điểm cố định gặp gỡ huấn luyện viên trong mười lăm ngày sắp tới. An Thừa Trạch nhìn anh lính trẻ thân hình thẳng tắp cao lớn, mặt mày anh tuấn trước mặt mà trợn tròn mắt, chỉ nghe vị huấn luyện viên kia nói: "Tôi tên Dương Phong, từ hôm nay chính là huấn luyện viên của các bạn."

Dương Phong! Người kia lớn hơn họ bốn tuổi, bốn năm trước đã lên cấp ba, vậy mà giờ lại đến huấn luyện cho họ! Lại nói, hàng năm trường đều mời binh lính đóng quân gần đây tới dạy, Dương Phong có mặt ở đây đại khái vì hai khả năng, một là thành tích bết bát không đậu nổi trường quân đội phải đi làm lính, trùng hợp tới nơi này; hai là trường vũ cảnh hàng đầu Bắc Kinh đã bắt đầu cho sinh viên năm hai đi thực tập. Thực tập nghĩa là, có lúc đi huấn luyện đặc chủng, khi thì diễn tập thực chiến, thi thoảng cũng đi giao lưu học hỏi kiểu này. Chung quy muốn rèn luyện năng lực lãnh đạo thì bắt đầu từ việc làm huấn luyện viên cũng không sai.

*vũ cảnh: viết tắt của Lực lượng Cảnh sát Vũ trang Nhân dân Trung Quốc

An Thừa Trạch cảm thấy khả năng thứ hai khá lớn.

Đột nhiên cảm giác lần đi học này rất thú vị, vốn rời xa Thạch Nghị một mình đến Bắc Kinh, ai ngờ lên trung học lại giống như đoàn tụ với người quen cũ, hai ngày nay gặp được bao nhiêu người. Nhưng Dương Phong không như Lâm Đức Cửu, hắn rất coi trọng người thiếu niên – hiện tại là thanh niên – này, phẩm chất ưu tú, tính cách kiên nghị, mai sau chắc chắn có tiền đồ. Dương Phong với Thạch Nghị là đồng loại, đều là quân nhân kiên cường bất khuất, tính An Thừa Trạch lại thiên về u ám, thế nên luôn hướng tới cũng như thưởng thức những người có tính cách như bọn họ.

https://thuviensach.vn

Trong ánh nhìn hoa si của đám nữ sinh, Dương Phong quét mắt qua An Thừa Trạch đứng hàng đầu, khóe miệng khẽ cong lên, đổi lấy những câu đối thoại sặc mùi mê giai như "đẹp trai quá đi à", "huấn luyện viên lớp mình ngầu nhất". Nhưng lại bị tầm mắt sắc bén của Dương Phong đảo qua: "Phía sau trật tự đi, hôm nay bắt đầu học tư thế quân đội!"

Hai chân đứng thẳng tách ra sáu mươi độ, ngón cái dán vào đốt thứ hai ngón trỏ, hai tay kề sát cụp xuống một cách tự nhiên. Hóp bụng, ưỡn ngực, ngẩng đầu, mắt nhìn phía trước, hai vai căng ra sau. Để khí trong cơ thể khí phối hợp với cơ bắp trên người, điều hòa cân bằng khung xương, mở rộng khí và lực một cách hoàn mỹ.

Mọi người đứng xiêu xiêu vẹo vẹo, Dương Phong chỉnh sửa cho từng người, yêu cầu các học sinh giữ nguyên như thế, Bắc Kinh khác tỉnh Kiến, thời tiết tháng chín còn nóng hơn giữa hè, mồ hôi từ trượt xuống từ nón của lũ học trò, không ít nữ sinh bắt đầu lung lay. Nhưng quân sự của trường trung học số một đề cao sự nghiêm khắc, giáo viên chủ nhiệm chỉ đứng một bên quan sát, không cho phép ai tụt lại, bắt buộc phải kiên trì. Dương Phong cũng đặc biệt nghiêm nghị, hoàn toàn chẳng thương hương tiếc ngọc với thiếu nữ như hoa, ai không đúng chuẩn là khiển trách, nhất thời chẳng đứa nào dám nói chuyện nữa, ráng chịu đựng dưới ánh nắng chói chang.

Giữa đám học sinh xiêu vẹo, An Thừa Trạch nổi trội nhất, tựa như một cây tùng cứng cáp cao ngất, thẳng tắp kiên cố, thế đứng cực kỳ ra dáng đội trời đạp đất.

Dương Phong cúi đầu cười một tiếng, nói với An Thừa Trạch: "Bạn thứ ba hàng đầu ra khỏi hàng!"

Để An Thừa Trạch đứng đối diện mọi người, nói: "Đây chính là tư thế chuẩn mực nhất, nhìn theo bạn này mà đứng."

An Thừa Trạch: "…"

https://thuviensach.vn

Biết ngay Dương Phong sẽ tìm cơ hội chèn ép hắn mà, hắn đây không phải là nằm cũng trúng đạn, mà bị bắt đi làm bia ngắm, bị hàng loạt đường nhìn đâm thành cái sàng chưa nói, đứng mẫu cũng đồng nghĩa với việc đứng lâu nhất, đứng trong đội còn có thể hoạt động chút chút, hắn lại phải đứng suốt dưới ánh mắt chú mục của mọi người!

Chẳng qua, gần như hè năm nào cũng vào quân doanh tham gia huấn luyện với Thạch Nghị, nên An Thừa Trạch chẳng hề để tâm, chỉ học quân sự thôi mà, có thể nghiêm khắc tới mức nào chứ. Hắn có thể đứng một tiếng không nhúc nhích, đám học sinh làm được chắc?

Quả nhiên nửa tiếng sau, không đứa nào chịu nổi nữa, Dương Phong cho An Thừa Trạch về đội, mọi người hoạt động tại chỗ một lát, tí nữa đứng tiếp.

Bạn học bên cạnh chọc chọc An Thừa Trạch: “Sao cậu đứng được hay vậy?”

“Hồi trước có tham gia huấn luyện hướng đạo trong quân doanh một tháng, nên có chút ăn bản ấy mà.” An Thừa Trạch khiêm tốn trả lời.

Huấn luyện khoảng hai tiếng sau, Dương Phong cho nhóm học sinh giải tán hoạt động tự do, các nữ sinh rối rít tới gần chẳng dám cất lời, dè đâu Dương Phong lại tới chỗ An Thừa Trạch, cúi đầu ghé sát tai hắn: “Hồi trước tập cùng nhau, giờ tôi là huấn luyện viên của cậu rồi. Không lấy được giải thưởng cá nhân tiên tiến thì đừng khoe từng huấn luyện chung với tôi.”

An Thừa Trạch cười với hắn, Dương Phong vỗ vai thằng nhóc, thở dài nói:

“Cao lên rồi.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 36

Đối với An Thừa Trạch, mười lăm ngày quân sự dễ như uống nước hàng ngày, với các bạn học khác thì càng lúc càng mệt mỏi rã rời hơn, còn với Lâm Đức Cửu chính là ác mộng.

Vốn dĩ quân sự đã đủ vất vả, ấy mà còn có một kẻ khó ưa cứ rảnh rỗi là tiến lên khiêu khích người ta, kết quả bị ngầm chơi lại, đúng là đáng đời.

Đừng nhìn các học sinh than khổ thấu trời mà lầm, thể chất của trẻ em thập niên 90 rất khá, ngày đầu tiên toàn trường không một ai cảm nắng té xỉu, dù có la hét thảm thiết như "huấn luyện viên, em sắp tiêu đời rồi", "huấn luyện viên, em mệt sắp ngỏm rồi", nhưng vẫn không hề ngất xỉu, mà còn ép được giá trị thặng dư. Song đến cuối cùng, ngay cả nữ sinh mê giai nhất cũng chẳng còn tâm trí đâu mà ngắm nghía gương mặt anh tuấn của Dương Phong, được nghỉ là đặt mông ngồi ngay trên sân thể dục, chả quan tâm có dơ hay không.

*giá trị thặng dư: giả sử một người có trong tay giá trị nguyên vật liệu là 1000. Trên cơ sở sức lao động đã bỏ ra, người lao động đó sẽ làm ra được sản phẩm mới có giá trị 1100. Số tiền 100 chênh lệch đó chính là giá trị thặng dư

Cố tình lúc này Dương Phong lại nghiêm túc nói: "Tối nay sẽ dạy các bạn dọn dẹp phòng ốc, ngày mai bắt đầu kiểm tra giường. Ai không đạt tiêu chuẩn thì phải dỡ ra, tối ôm chăn tới chỗ tôi gấp, gấp chuẩn mới được đi ngủ."

Huấn luyện quân sự yêu cầu chăn phải gấp như miếng đậu hủ, đa số tân binh đều không làm được. Vì chăn cotton rất xốp, căn bản không thể gấp ra

https://thuviensach.vn

góc cạnh, phải đè xuống liên tục mới được. Chăn của lão binh đã thành hình, gấp đại đại cũng ra đậu hủ, tân binh thì phải hi sinh giấc ngủ ban đêm, hoặc dậy sớm hơn một tiếng để gấp chăn.

Tối đó, Dương Phong dạy học sinh phương pháp gấp chăn, bạn cùng phòng ngạc nhiên phát hiện chăn của An Thừa Trạch đã ngay ngắn chỉnh tề. Rồi chợt nhớ ra chiều nay An Thừa Trạch đã đặt toàn bộ quần áo hành lý của mình lên chăn, hơn nữa còn ngồi trên chăn nói chuyện. Khi ấy An Thừa Trạch có nhắc bọn họ nên ép chăn cho bằng phẳng chút, tới lúc gấp cho dễ, tiếc là chẳng ai nghe. Đến tối, Dương Phong dẫn nhóm học sinh đến từng phòng dạo một vòng, gật đầu với chăn của An Thừa Trạch: “Sắp đạt chuẩn rồi, sáng mai gấp kỹ hơn chút là được.”

Lũ học sinh sợ ngây người, thế mà còn chưa đạt chuẩn, chúng ta đây phải gấp sao bây giờ!

Tối ấy, các học sinh vốn định làm đến cùng mới ngủ bắt đầu hừng hực khí thế ép chăn, mang chăn trải xuống nền dẫm qua dẫm lại, Lâm Đức Cửu không thèm chung đụng với người khác, một mình ngồi trên giường nhìn An Thừa Trạch giúp mấy bạn khác gấp chăn. Hắn “hừ” một tiếng, cất lời sặc mùi ‘ai cũng say, chỉ mình ta tỉnh’: “Đạo, đức, giả!”

An Thừa Trạch không phản ứng, chỉ mấy bạn cùng phòng xong thì đi về giường, ngẩng lên nhìn Lâm Đức Cửu, vẫn áp dụng kỹ xảo độc quyền – trong cái ngửa đầu hàm ẩn cảm giác khinh miệt của kẻ từ trên cao nhìn xuống. Đồng thời, lời thốt ra lại đầy nhiệt tình: “Bạn Lâm mau xuống đi, tôi giúp cậu gấp chăn, bằng không tối mai lại ngủ không ngon.”

Lâm Đức Cửu lãnh diễm cao quý giật khóe miệng: “Mẹ nó, bớt vuốt mông ngựa đi, thấy thiếu gia có tiền nên hối hận rồi chứ gì!”

An Thừa Trạch nhún nhún vai, có bạn học tới kéo áo hắn, bảo: “Đừng để ý tới nó, có tiền thì giỏi lắm sao.”

https://thuviensach.vn

Bấy giờ, chưa ai biết Lâm Đức Cửu là công tử của Lâm gia nổi tiếng Bắc Kinh, chỉ biết nhà bọn họ có tài xế lái xe. Nhưng tình hình bên trong Bắc Kinh rất phức tạp, có xe thì sao, xe cũng chả là gì, huống chi xe mà Lâm gia dùng để hộ tống Lâm Đức Cửu là sản phẩm của Hồng Kỳ – một nhãn hiệu xe trong nước khá bình dân, khá giả một chút là mua được, nên chẳng ai quan tâm điều này. Lâm Đức Cửu cả ngày mọc mắt trên huyệt bách hội (đỉnh đầu), dùng lòng bàn chân nhìn người, ai mà ưa cái dạng như vậy, đâm ra cũng hơi bài xích hắn.

An Thừa Trạch tốt tính cười cười, lắc đầu nói: “Bạn học phải giúp đỡ lẫn nhau mà, tôi cũng chỉ biết từng đấy thôi, giúp được bao nhiêu thì cứ giúp. Học quân sự bạn nào cũng mệt mỏi, nếu mai cậu ta không đạt chuẩn, tối bị gọi đi gấp chăn làm ảnh hưởng đến giấc ngủ, hôm sau lại càng khó chịu.”

Vì thế, hắn nói thêm lần nữa với Lâm Đức Cửu, vẫn chỉ rước lấy ánh mắt khinh khỉnh. An Thừa Trạch mỉm cười, tiếp tục đến từng ký túc xá giúp gấp chăn. Mấy nữ sinh biết hắn gấp giỏi, hơn nữa còn vừa đẹp trai vừa học giỏi, muốn hắn đến hỗ trợ, nhưng lại không thể dẫn hắn vào ký túc xá nữ, ai nấy gấp đến dậm chân. Về phần các nam sinh thì ngoại trừ Lâm Đức Cửu, đứa nào cũng được hắn chỉ dẫn.

Hôm sau khỏi nghĩ cũng biết, cả khối chỉ có chăn của Lâm Đức Cửu bị kéo thẳng xuống đất, đêm đó mệt rã rời còn phải ôm chăn tới chỗ Dương Phong luyện gấp, chả biết mấy giờ mới được về.

Ngày thứ ba, Lâm Đức Cửu trưng đôi mắt quốc bảo đi tập quân sự, thần sắc tiều tụy, nom rất chi đáng thương.

*mắt quốc bảo: ý chỉ mắt gấu trúc

Cuộc đời sau khi sống lại của An Thừa Trạch trôi qua quá thoải mái, thành ra mềm lòng hơn chút, thấy Lâm Đức Cửu như vậy cũng hả giận, không tính hành hạ hắn nữa. Ai dè vào giờ nghỉ, Dương Phong ngồi cạnh hắn khẽ

https://thuviensach.vn

hỏi: “Hôm khai giảng thằng nhóc kia quăng chăn cậu vào phòng tắm thiệt hả?”

Xem ra binh lính cũng bà tám phết nhỉ.

Dương Phong ra vẻ không tin, hắn còn không rõ tính tình An Thừa Trạch sao? Hạng nhất huấn luyện hướng đạo cơ mà! Cho dù đã sớm xóa bỏ ân oán trước kia với An Thừa Trạch và Thạch Nghị, nhưng lần hướng đạo ấy vĩnh viễn là vết nhơ trong lịch sử trưởng thành của Dương Phong. Ba mươi mốt thiếu niên cao to bị nhóc con thân bốn khúc đoạt mất hạng đầu, ê mặt nhất là, đấu vật còn bại dưới tay An Thừa Trạch, nửa đêm bừng tỉnh luôn cảm thấy xấu hổ. Dù hiện tại Dương Phong đã là anh em của hắn, nhưng Dương Phong khác với Thạch Nghị, Thạch Nghị được An Thừa Trạch che chở dưới cánh chim của mình, Dương Phong lại là nhóc xui xẻo đánh nhau xong mới thành bạn bè. Vấn đề nằm ở chỗ, ha ha, quen thuộc ấy mà.

Quả nhiên, An Thừa Trạch liếc nhìn hắn: “Anh thấy sao?”

Lưng Dương Phong lạnh toát, tự dưng nhớ tới cái giường dưới đáng thương bị chiếm mất của mình, cùng những ngày dọn nhà xí đầy bi kịch. Nhìn quầng thâm dưới mắt Lâm Đức Cửu, đột nhiên có chút thương hại.

Nhưng thương hại thì thương hại, tên Lâm Đức Cửu này thực sự rất đói đòn, dứt khoát viết hai chữ “tìm chết” trên mặt. Đã bị dày vò ra nông nỗi đó, thế mà vẫn ngày ngày tìm An Thừa Trạch gây sự, còn một mình chiến đấu cực kỳ hăng hái, cuối cùng thái độ lớn lối vẫn bị trừng trị. Hắn quả thực rất không biết điều, Dương Phong mấy lần biết chân tướng đều nhìn không nổi, tới giờ nghỉ liền bắt hắn đi đứng tư thế quân đội, vài ngày tiếp theo Lâm Đức Cửu muốn sống cũng không nổi.

Song, giờ hắn gấp chăn rất khá, nhờ luyện cả đêm mà.

Tuy bảo là quản lý quân sự hóa, nhưng nhà trường cũng không thể ép học sinh mệt chết. Một tuần sau, các lớp được nghỉ vào chiều chủ nhật, dù học

https://thuviensach.vn

sinh không được ra khỏi trường, nhưng phụ huynh được phép tới thăm và đưa con em ra ngoài chơi hết ngày. An Thừa Trạch không báo cho Liễu Như, mẹ hắn đang chiến đấu anh dũng trên tuyến đầu khảo sát thị trường, hiện các siêu thị lớn Bắc Kinh đều nghe danh Liễu Tắc Thiên . Các siêu thị chống đỡ hết nổi thế công trùng điệp của Liễu Như, bắt đầu ký hợp đồng đặt hàng, lượng tiêu thụ bước vào thời điểm then chốt nhất, khoảng thời gian này Liễu Như hết quảng cáo, phát tờ rơi đến khuyến mãi, bận tới mức chỉ ước một ngày có bảy mươi hai giờ. An Thừa Trạch dĩ nhiên sẽ không làm phiền cô, dù sao mình hắn cũng làm tốt.

Ngoài hắn còn có Lâm Đức Cửu, Lâm Đức Cửu không báo với người nhà, dầu sao người đến cũng là tài xế. Hai vợ chồng Lâm thị có sự nghiệp riêng của mình, ai cũng bận rộn, vậy nên khuyết thiếu việc quan tâm con cái, hiển nhiên chẳng hơi đâu quản hắn. Kiếp trước, đây chính là nguyên nhân Lâm Đức Cửu mới trung học đã bắt đầu trà trộn vào các địa điểm bất lương, lên đại học thì triệt để biến thành phá gia chi tử.

Đời này, ha ha, mới ngày đầu đã bị cắt tiền rồi, cắt suốt ba năm.

An Thừa Trạch ngồi trong phòng đọc tạp chí nước ngoài, Lâm Đức Cửu thì ngủ bù, hắn thực sự quá mệt mỏi, mà chẳng mấy khi được ngủ một giấc. Nào ngờ chẳng bao lâu đã có người gõ cửa, An Thừa Trạch xuống giường mở cửa, thấy người bên ngoài thì đờ ra, lần đầu tiên trong hai kiếp hắn không biết đối mặt với người này thế nào.

Lâm Đức Tuệ lớn hơn hắn và Lâm Đức Cửu năm tuổi, hiện là sinh viên ưu tú của đại học Bắc Kinh, chủ tịch tương lai của Lâm gia, một người phụ nữ vừa xinh đẹp vừa tài năng, vợ kiếp trước của hắn.

“Chào em, chị tìm Lâm Đức Cửu.” Lâm Đức Tuệ nở nụ cười của người xa lạ, đối với nam sinh trung học mà nói, cô chẳng khác gì tiên nữ. An Thừa Trạch chưa từng thấy Lâm Đức Tuệ như vậy, lần đầu hai người gặp nhau ở kiếp trước, cô gái này mới đi phá thai về, rồi lái xe quẹt phải An Thừa

https://thuviensach.vn

Trạch đang đi ven đường, cô dẫn người đi bệnh viện, kết quả lại ngất xỉu trước.

An Thừa Trạch gặp Lâm Đức Tuệ vào thời điểm bất lực và đen tối nhất trong cuộc đời cô, chàng trai trẻ An Thừa Trạch khi ấy tựa như ánh nắng ấm áp soi rọi đêm tối nơi đáy lòng, khiến cô vô thức phải lòng hắn, chẳng hề quan tâm vấn đề tuổi tác.

Mà hiện tại, cô vẫn là sinh viên đại học, cô gái trẻ trong sáng, xinh đẹp cùng tương lai tươi sáng đang vẫy gọi. Lâm Đức Tuệ không đời nào đi yêu một học sinh cấp ba nhỏ hơn mình năm tuổi, chỉ cần cô không gặp phải gã đàn ông kia.

An Thừa Trạch ngu người một lúc mới cười bảo Lâm Đức Tuệ chờ mình đi gọi Lâm Đức Cửu đang ngủ say. Sắc mặt điềm tĩnh nhưng nắm tay siết chặt, tình cảm nương tựa lúc hoạn nạn dẫu chẳng phải ái tình, nhưng hắn cũng xem Lâm Đức Tuệ là người thân. Bằng mọi giá, hắn sẽ không để cô gái này bị tổn thương nữa. Lâm Đức Tuệ nên mãi là cô gái rạng rỡ như ánh dương, chung thủy với tình yêu, nóng bỏng và chói lòa như ngọn lửa, nửa đời sau của cô không nên tối tăm lây lất như thế. Hai tên đàn ông kiếp trước đều chẳng thể đáp lại tình cảm của cô, kiếp này, An Thừa Trạch không làm được người mai mối, nhưng ít nhất có thể ngăn gã kia hại Lâm Đức Tuệ.

Mãi không gọi tỉnh được Lâm Đức Cửu, Lâm Đức Tuệ không khỏi lắc đầu, thằng em này thật là…

Cuối cùng, An Thừa Trạch đành dùng sức lay người, Lâm Đức Cửu đang mơ thấy mình cầm tiền mặt nói với An Thừa Trạch “cầu xin tao đi”, An Thừa Trạch thì quỳ gối liếm nom vô cùng ti tiện, giấc mộng đẹp thế mà lại bị ngắt ngang, vừa mở mắt liền thấy An Thừa Trạch, khiến hắn tức tới mức đấm một quyền qua: “Tao đập chết mày!”

https://thuviensach.vn

“Tiểu Cửu!” Lâm Đức Tuệ không tiện vào ký túc nam, đứng trước cửa cất lời giận dữ.

“Chị!” Lâm Đức Cửu lăn qua, lăn thẳng xuống giường…

May có An Thừa Trạch ở ngay bên cạnh, tuy hắn khó chịu với Lâm Đức Cửu, nhưng chưa tới mức thâm cừu đại hận, đương nhiên sẽ không trơ mắt nhìn tên này té hỏng, liền đưa tay đón lấy, ôm eo Lâm Đức Cửu, đỡ hắn lên giường mình: “Cẩn thận một chút.”

Lâm Đức Cửu quê chết được, mặt đỏ lên, dùng ánh mắt vô ơn trừng An Thừa Trạch, bấy giờ mới tươi cười với Lâm Đức Tuệ: “Chị, sao lại tới thăm em thế?”

“Nghe chủ nhiệm lớp em nói, hồi trước chị có nhắn chú Triệu đưa số điện thoại cho giáo viên.” Lâm Đức Tuệ vô cùng dịu dàng với em trai, vỗ vai hắn ra chiều xót xa, “Ốm quá.”

Thiếu niên nổi loạn Lâm Đức Cửu nào nghe lọt tai lời người lớn, bèn ưỡn ngực nói: “Đây là khỏe mạnh.”

“Phải phải!” Lâm Đức Tuệ cười khẽ, ánh mắt nhìn em trai ngập tràn yêu thương, “Đi thôi, chị dẫn đi ăn, không thích đồ ăn căn tin đúng không.”

“Đúng đó chị, dở muốn chết!” Lâm Đức Cửu sờ sờ bụng, nhảy lên giường thay quần áo, toan đi theo Lâm Đức Tuệ.

Trước khi đi, Lâm Đức Tuệ nhìn lướt qua ký túc xá, thấy chỉ có mỗi An Thừa Trạch thì tỏ vẻ khó hiểu: “Sao chỉ có mình em vậy?”

“Ai biết thằng đó, cái thứ không ba không mẹ…”

“Tiểu Cửu!” Ngữ khí Lâm Đức Tuệ có chút nghiêm khắc, cô lườm Lâm Đức Cửu, rồi chuyển mắt qua An Thừa Trạch, ôn hòa nói, “Bạn học của

https://thuviensach.vn

Tiểu Cửu phải không? Đi ăn chung luôn đi, chị mời.”

An Thừa Trạch chăm chú nhìn Lâm Đức Tuệ chốc lát, đoạn gật đầu.

Lâm Đức Cửu trợn tròn mắt, ngặt nỗi không dám làm càn trước mặt ngự tỷ nhà mình, cuối cùng chỉ đành ra dấu cắt cổ với An Thừa Trạch, uy hiếp hắn không được đi. Đáng tiếc, dọa dẫm kiểu ấy vô tác dụng với An Thừa Trạch, lão hồ ly có tâm tư riêng, nên gật đầu đáp ứng lời mời của Lâm Đức Tuệ.

Hắn phải bảo hộ không cho gã đàn ông kia tổn thương Lâm Đức Tuệ, nhưng làm một người ngoài thì không có bất cứ lập trường gì. Trừ phi có thể kết thân với Lâm Đức Tuệ, tùy thời quan sát hướng đi của cô, chú ý không để cô sa vào lưới tình. Hơn nữa trong quá trình này, hắn không thể đích thân ra tay, tránh cho Lâm Đức Tuệ vì ơn nghĩa mà yêu hắn, thế nên cần một bàn đạp…

Tầm mắt đảo qua gương mặt thiếu niên của Lâm Đức Cửu, An Thừa Trạch ngầm thở dài. Thật chẳng muốn cho thằng ngốc này ra mặt tí nào, nhưng chỉ có em trai Lâm Đức Tuệ mới là người thích hợp giúp cô nhất, vậy mới không khiến cô bị cuốn vào lốc xoáy khác.

Do vậy, trong lúc Lâm Đức Cửu đang bực bội ra mặt, An Thừa Trạch liếc mắt nhìn hắn, chính là cậu ta.

Lúc ăn tối, Lâm Đức Cửu giở đủ kiểu chèn ép, Lâm Đức Tuệ phải thò tay nhéo thằng em dưới bàn mấy lần, thấy xấu hổ thay em trai. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, cô đã cảm thấy An Thừa Trạch là đứa trẻ tốt bụng, sao lại có thằng bé vừa ưa nhìn, vừa nhu thuận ngoan ngoãn thế chứ, nghe chú Triệu kể ngay cả thành tích cũng hạng nhất, phải nói là hoàn mỹ. Còn thằng em hoàn toàn trái ngược của mình thì… so được mới là lạ.

Ăn cơm xong lại dẫn hai đứa đi xem phim, đoạn tranh thủ đưa về dưới cổng ký túc xá trước 10h tối. Lâm Đức Tuệ kéo thằng em bị chiều hư của mình, nói với An Thừa Trạch: “Tính tình Tiểu Cửu không tốt lắm, thành tích

https://thuviensach.vn

không tốt lắm, thói quen cũng không tốt lắm… Khụ khụ, làm phiền bạn An quan tâm đến nó nhiều hơn.”

Lâm Đức Cửu: “…”

Chị ruột đây sao? Phá đám vậy mà coi được hử?

An Thừa Trạch vui vẻ gật đầu, đang lo không có cớ hóa thù thành bạn với Lâm Đức Cửu, có lời dặn của chị xinh đẹp, nam sinh trung học dĩ nhiên phải nghe. Về phần Lâm Đức Cửu có tình nguyện kết bạn với hắn hay không, bản thân tên đó không có quyền phát ngôn, chỉ cần An Thừa Trạch nhận định người nọ là bạn, vậy chính là bạn.

Khi lên lầu, An Thừa Trạch đột nhiên mở miệng: “Chị cậu vừa đẹp vừa dịu dàng, thật tốt.”

“Còn phải nói?” Mũi Lâm Đức Cửu hếch trên trời, Lâm Đức Tuệ luôn là tấm gương của Lâm gia, là tồn tại hoàn hảo nhất. Có người khen chị mình, thì dù là kẻ địch, Lâm Đức Cửu cũng cực kỳ sung sướng, thoáng cái sẵn lòng đáp lời An Thừa Trạch.

“Cô gái tuyệt vời như vậy cần một người đàn ông tốt.” Trong lời An Thừa Trạch hàm chứa ý khác, hắn rũ mắt, cất giấu toàn bộ suy nghĩ.

“!!” Lâm Đức Cửu nắm cổ áo hắn, “Đừng hòng có ý gì với chị tao, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga hả.”

An Thừa Trạch đẩy hắn ra, thản nhiên nói: “Cậu suy nghĩ nhiều rồi.”

Ngày kế, Lâm Đức Cửu bỗng cảm giác bản thân dễ chịu hơn rất nhiều, ít nhất không mệt mỏi như vậy nữa, ánh mắt người xung quanh nhìn hắn cũng ôn hòa hơn không ít. An Thừa Trạch dư sức xoay chuyển ấn tượng về một người, lúc trước cô lập là hắn làm, loại thân mật hiện tại cũng là kiệt tác của hắn.

https://thuviensach.vn

Có một lần, Dương Phong phạt Lâm Đức Cửu làm sai chạy vòng quanh sân, An Thừa Trạch còn chủ động ra khỏi hàng chạy giúp vài vòng, nhờ vậy Lâm Đức Cửu đỡ được rất nhiều. Ai cũng cảm thấy An Thừa Trạch là người tốt không giới hạn, nhưng đồng thời, bầu không khí quanh Lâm Đức Cửu cũng bất giác hòa hoãn hơn.

Đương nhiên, hắn vẫn cực ghét An tiện nhân, hừ!

Một hạng mục thiết yếu trong quân sự – huấn luyện dã ngoại.

Bọn họ phải đi bộ từ trường đến ngọn núi ngoại ô thành phố, giữa trưa nghỉ một lát lại quay về. Đoạn đường này thực sự rất dài, các học sinh vừa đi liền phát hiện những bài huấn luyện trước đó đều chưa là gì, đứng tư thế quân đội mệt còn được nghỉ ngơi, mà huấn luyên dã ngoại thì phải không ngừng đi theo trung đội, dẫu bước chân trở nên cứng nhắc, dẫu giây tiếp theo chẳng nâng nổi chân thì khoảnh khắc này vẫn phải tiến bước.

Các học sinh đi đến độ suýt khóc, đã thế còn phải cõng đồ nặng gồm một đống nước và cơm trưa. Không sai, sinh tồn dã ngoại trong huấn luyện hướng đạo còn có thể tìm đồ ăn, lần dã ngoại này phải tự mang cơm trưa, ăn xong ở nơi dừng chân thì quay về. Nhưng phải đeo nước và cơm trên lưng thật mệt không chịu nổi, cộng thêm phải xuất phát từ sáu giờ sáng, đến giờ đã mệt muốn đòi mạng, mọi người đi một hồi liền bắt đầu lục đồ ăn. Huấn luyện viên mấy lần nhắc đừng ăn hết, không thì trưa không có cơm ăn, song đám học sinh vẫn nhai luôn mồm.

Đi đường dài thôi mà, hoàn toàn chẳng vấn đề gì với An Thừa Trạch, hắn cất bước nhẹ nhàng, mà Lâm Đức Cửu vóc dáng tương đương thì sắp kiệt sức tới nơi. Chỉ thấy hắn đổ mồ hôi liên tục, uống hết bình nước này đến bình nước khác, thoáng cái đã nốc sạch bốn bình nước trong ba lô, qua một hồi ngay cả thức ăn cũng hết. Không cần vác nặng nữa, Lâm Đức Cửu đi lại dễ dàng hơn nhiều, nhưng tới trưa liền đần ra, chẳng còn chút đồ ăn nào cả!

https://thuviensach.vn

An Thừa Trạch cho hắn thức ăn và nước còn dư của mình, Lâm Đức Cửu hiển nhiên không cần, đánh bay ý tốt của An Thừa Trạch, qua bên kia ngồi, bụng kêu rột rột nhưng vẫn kiên cường ngồi thẳng.

Đáng tiếc, lúc trưa có thể chống đỡ, đường về thì ngược lại. Thân thể vốn đang uể oải không chịu nổi, giờ lại phải đi chặng đường bằng buổi sáng, chưa kể thiếu thức ăn, riêng thiếu nước đã đủ mất nước cảm nắng rồi. Trên đường đi thấy hắn hơi lắc lư, môi trắng bệch, An Thừa Trạch cho hắn đồ ăn với nước mấy lần, song Lâm Đức Cửu đều cự tuyệt, mãi đến khi mơ hồ dựa vào An Thừa Trạch mới cảm thấy cả người nhẹ bẫng, được người ta cõng lên.

“Thả xuống mau.” Giãy giụa cực kỳ yếu ớt.

Bình nước và một gói bánh gạo nếp Như Ký được đưa tới trước mặt, An Thừa Trạch dùng bình nước gõ đầu hắn, bảo: “Ăn no mới có sức chửi tôi.”

Hắn quét mắt qua chiếc xe vẫn luôn bám theo, nhìn học sinh tụt lại bị kéo vào xe: “Bằng không cậu cứ xỉu đi, rồi được ngồi xe như mấy đứa kia, muốn không?”

Như người khác thì sẽ muốn, nhưng trong lòng Lâm Đức Cửu hiện hữu một ít cao ngạo, ngất xỉu trong lúc huấn luyện dã ngoại rồi bị xe chở đi, với hắn mà nói tuyệt đối không được. Năm đó, chị hắn cũng là học viên ưu tú trong thời gian học quân sự, hắn dù không ưu tú, cũng không thể quá kém. Tại sao khóa quân sự của trung học số một luôn nghiêm khắc đến độ chẳng ai dám làm loạn, bởi vì nếu quân sự không đạt chuẩn, lên lớp mười một và mười hai phải học lại! Hiện giờ, xung quanh bọn họ đã có vài học sinh rớt đài rồi.

Lâm Đức Cửu quăng không nổi người kia, đành giằng lấy nước và bánh gạo nếp, mở gói ra cắn một miếng thật mạnh, hương vị mềm xốp thơm ngon tràn ngập khoang miệng, ngon quá đi mất! Lâm Đức Cửu chỉ cảm thấy mọi

https://thuviensach.vn

của ngon vật lạ từng nếm thử đều không sánh bằng miếng bánh gạo này, Như Ký à, sau này mua nhiều nhiều mới được.

Sau khi bổ sung thức ăn nước uống, lại được cõng đi một đoạn đường, Lâm Đức Cửu hồi đầy máu và trạng thái, bèn nhảy khỏi lưng An Thừa Trạch, quay đầu nói cám ơn, mang tai hơi hồng lên. An Thừa Trạch cười khẽ, bảo không cần khách khí rồi chẳng để ý tới Lâm Đức Cửu nữa. Ngược lại, trên đường đi Lâm Đức Cửu cứ nhìn hắn mãi, bộ dạng muốn nói lại thôi. An Thừa Trạch chẳng quan tâm, nghẹn chết mi đi.

Sĩ quan huấn luyện Dương Phong nhìn Lâm Đức Cửu, trong lòng chợt trào dâng một luồng đồng cảm. Hồi tưởng lại những chuyện Lâm Đức Cửu trải qua, sao mà giống… lần huấn luyện hướng đạo đó của mình đến thần kỳ. Mới đầu, hắn cũng vì chỗ nằm mà trở mặt với Thạch Nghị và An Thừa Trạch, rồi qua thời gian dọn WC, huấn luyện dã ngoại, ấn tượng liền biến chuyển hoàn toàn, từ đấy trở thành anh em trung thành với An Thừa Trạch…

Vì thế mà sinh lòng đồng cảm trứng trứng với Lâm Đức Cửu.

Tới cạnh An Thừa Trạch, cúi đầu nói thầm vào tai hắn, An Thừa Trạch cười đáp một câu, cảnh tượng hai anh đẹp trai bên nhau quá mê người, các nữ sinh chẳng còn biết mệt mỏi là gì nữa.

Lâm Đức Cửu lại thấy có chút khó chịu, tương đối khó chịu, nhất định là bởi An Thừa Trạch rất đáng ghét, nhưng vừa rồi mới cắn người miệng mềm, hắn cũng không muốn nói gì.

*bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm: hưởng lợi từ người khác thì đến lúc cần phải giúp người ta.VN có câu tương tự là “của biếu là của lo, của cho là của nợ”

Những đứa nhóc bị chiều hư như Lâm Đức Cửu rất thiếu dạy dỗ, An Thừa Trạch biết rõ từ kiếp trước. Có điều khi ấy, hắn hoàn toàn không có hứng đi

https://thuviensach.vn

giáo dục người mình ghét, còn đời này sao, nếu đã gặp được một Lâm Đức Cửu vẫn chưa lệch lạc hẳn, cộng thêm có việc cần dùng đến tên này, thôi thì tiện tay giúp đỡ đi.

…..

Đợt học quân sự kết thúc trong chớp mắt, đại biểu học sinh mới kiêm học viên ưu tú nhất An Thừa Trạch lên phát biểu tại lễ bế mạc, tham gia đủ loại hoạt động. Lâm Đức Cửu vừa đủ điểm đậu vớt, sang năm không cần học lại. Dương Phong muốn về trường tiếp tục rèn luyện và học tập, kế tiếp nghênh đón hắn chính là diễn tập thực chiến, so với làm huấn luyện viên thì vất vả hơn nhiều.

Dĩ nhiên, làm huấn luyện viên cũng rất cực, cổ họng gào sắp rách tới nơi, vẫn là An Thừa Trạch cho hắn mấy viên ngậm sương dưa hấu. Không thể không nói, lúc An Thừa Trạch muốn quan hệ tốt với ai thì người đó khó lòng cự tuyệt được.

Trước khi đi, Dương Phong mời An Thừa Trạch ăn cơm, đưa số điện thoại ở ký túc xá mình cho hắn: “Có việc thì cứ tìm anh, anh em với nhau mà, chẳng mấy khi ở Bắc Kinh, chừng nào nghỉ dẫn cậu đi chơi.”

An Thừa Trạch tất nhiên không để tâm, chỉ nhắc nhở: “Ước hẹn ba năm của anh với Thạch Nghị qua mất rồi.”

Dương Phong nhíu mày: “Vốn định tốt nghiệp cấp ba thì về đánh nó một trận, nhưng bị bác cả tóm lên tàu chiến thực tập suốt mùa hè, đợi có cơ hội chắc chắn phải về tỉnh Kiến đập nó.”

“Khó lắm.” An Thừa Trạch đánh giá Dương Phong, cũng 1m85 bằng Thạch Nghị, sức chịu đựng cũng có tiến bộ nhảy vọt, nhưng Dương Phong am hiểu thuỷ chiến hơn lục chiến, chỉ sợ không giành được lợi thế trước Thạch Nghị. Những thứ An Thừa Trạch học năm đó vẫn chưa có gì đáng xem, Thạch Nghị mới là thiên tài đặc chủng.

https://thuviensach.vn

“Chưa chắc đâu nha.” Dương Phong mỉm cười tự tin.

Trong lúc đó, Thạch Lỗi thông báo tin tốt mình xin điều đi nơi khác cho Thạch Nghị biết, đồng thời còn bảo phải khảo sát ba tháng thì lệnh điều động mới gửi xuống.

Thạch Nghị đang đóng gói hành lý ngồi bệt xuống đất.

Thạch Lỗi lại nói tiếp, nhưng có thể xử lý thủ tục chuyển trường trước, cho Thạch Nghị ở trường một thời gian.

Thạch Nghị: “…”

Thể nào cũng có ngày mình bị ông ba thời mãn kinh tìm không được vợ đùa giỡn tới mức đoạn khí.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 37

Lâm Đức Cửu là cọp giấy chính cống, ít nhất trong mắt An Thừa Trạch, dù hắn có phát ngôn bao nhiêu câu vớ vẩn bảo muốn giáo huấn mình, nhưng vô luận kiếp trước hay kiếp này cũng đều chưa thực hiện được.

Sau khi khóa quân sự chấm dứt, vì chương trình học cấp ba rất nặng, Liễu Như lại thường xuyên vắng nhà, An Thừa Trạch ở một mình cũng vô vị, cộng thêm nấu cơm phiền phức, tối còn phải đến lớp tự học, thành ra hắn quyết định tạm thời trú trong trường, vừa lúc mấy người bạn trong ký túc xá cũng trọ ở trường, nên giường chiếu vẫn chưa dọn đi, rất tiện. Ngược lại, Lâm Đức Cửu muốn về nhà, nhưng trong nhà không cho hắn về, sự tình xảy ra lúc học quân sự chính là cọng rơm cuối cùng đè gãy lưng lạc đà, năm tháng cấp ba thoải mái vui tươi kiếp trước biến thành những ngày tu khổ hạnh, giường dưới còn có An Thừa Trạch đáng ghét cũng không về nhà.

Mà trong mấy ngày nghỉ sau đợt quân sự, ở nhà ngoại trừ tài xế và bảo mẫu thì chẳng còn ai. Trước đây, phương thức giáo dục con trai của vợ chồng Lâm thị là cho nó tiền xài, hiện tại phát hiện mình dạy dỗ sai lầm, bèn dứt khoát cắt luôn tiền. Khai giảng là tài xế chở đi, trong quá trình học quân sự có Lâm Đức Tuệ đến thăm, chẳng mấy khi được về nhà cũng ăn cơm do bảo mẫu nấu. Không quản được con thì bắt nó ở trường cho thầy cô quản, Lâm gia xưa nay luôn như vậy. Lâm Đức Tuệ bị quản theo cách đó, rồi dần hình thành tích cách tự lập tự cường, chuyện gì cũng giấu người nhà. Đến đời Lâm Đức Cửu cũng vậy, nhưng lại nuôi ra một đứa cáo mượn oai hùm, cả ngày lười biếng chơi bời lêu lổng.

Nán lại nhà một ngày cũng vô nghĩa, Lâm Đức Cửu về trường ngay tối đó, kết quả phát hiện An Thừa Trạch thế mà cũng có mặt. Trong lòng bỗng dưng thấy thỏa mãn lạ kỳ, bèn đứng trước giường An Thừa Trạch cười xấu

https://thuviensach.vn

xa: “Tao nhớ lần nghỉ trước ba mẹ mày cũng không tới, lần này lại không về nhà, không ai cần mày chứ gì, ha ha ha ha!”

Cho dù đã từ bỏ ý định tính sổ An Thừa Trạch, Lâm Đức Cửu vẫn là kẻ đói đòn như trước. An Thừa Trạch chẳng buồn phản ứng, trở mình tiếp tục đọc sách, hắn khác Lâm Đức Cửu, Lâm Đức Cửu từ nhỏ đã không được cha mẹ quan tâm, cách thương con của vợ chồng họ Lâm không đúng. Mà hắn lại lớn lên trong vòng tay yêu thương của Liễu Như, bây giờ sở dĩ Liễu Như bỏ mặc hắn là bởi bản thân An Thừa Trạch thấy không sao. Còn nếu An Thừa Trạch không thích sống một mình, Liễu Như dù thế nào cũng sẽ ở bên hắn. Về phần cha, An Thừa Trạch đã sớm coi kẻ huyết mạch tương liên với mình là quân địch từ kiếp trước.

Lâm Đức Cửu khiêu khích mãi cũng bẽ mặt, bò lên giường lăn qua lộn lại, nghe An Thừa Trạch lật sách mà phiền muốn chết, bèn ló đầu ra nói: “Lật sách nhẹ chút coi!”

Đúng là thằng nhóc thiếu tình thương, An Thừa Trạch không để ý tới hắn, tiếp tục lật sách. Quả nhiên Lâm Đức Cửu chịu hết nổi, quăng gối xuống dưới: “Không nghe tao bảo lật sách nhẹ nhẹ hả, ngủ đây!”

An Thừa Trạch dùng một tay bắt được gối đặt lên giường mình, để sách sang một bên, ngẩng đầu nhìn Lâm Đức Cửu một lát, đoạn giẫm thang trèo lên giường trên, mặt không chút thay đổi. Lâm Đức Cửu lập tức ôm chăn lui vào góc giường, ngóc cổ phô trương thanh thế, hỏi: “Mày, mày muốn làm gì?”

An Thừa Trạch trèo lên giường, ngồi đối diện hắn, thò tay nắn cằm hắn: “Cần tôi chơi chung không?”

“Ai, ai thèm!” Lâm Đức Cửu cảm thấy An Thừa Trạch thực sự rất ngang ngược, hắn căn bản không ưa mình, chỉ ước gì mình cuốn xéo mà thôi.

https://thuviensach.vn

“Gọi anh rể xem nào?” An Thừa Trạch đột nhiên nhớ tới kiếp trước lúc Lâm Đức Cửu gây chuyện đến cầu xin hắn hỗ trợ, phải nhục nhã gọi hắn là “anh rể”, dáng vẻ rất thú vị. Dù sao giờ cũng đang chán, có đồ chơi sống động thế này cũng vui.

“Đồ không biết xấu hổ! Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, chị tao mà mày cũng đòi tơ tưởng sao?” Lâm Đức Cửu hết sức phẫn nộ, vợ chồng Lâm thị không quan tâm nhiều tới con trai, nói cách khác, kỳ thật tính cách Lâm Đức Cửu thế này đa phần cũng do Lâm Đức Tuệ nuông chiều mà ra. Tương tự như thế, Lâm Đức Cửu cũng xem chị mình là cô gái hoàn mỹ nhất thế giới, kiếp trước lấy vợ sinh con rồi, hắn vẫn coi Lâm Đức Tuệ là người quan trọng nhất đời mình. Tóm lại, “tỷ khống” một cây.

“Chà, chị cậu giỏi như vậy, tài nữ Bắc Kinh… vậy thành tích của cậu chắc cũng không kém đâu nhỉ?” An Thừa Trạch hỏi.

“Đương nhiên, người khác chưa biết, hơn mày là cái chắc.” Lâm Đức Cửu nói, thực ra hắn được vào trường này là nhờ đút tiền, chứ sức học vô cùng thê thảm, tiểu học cũng tàm tạm, lên cấp hai liền trượt dốc không phanh.

“Thế sao, vậy cố gắng nha.” An Thừa Trạch nhét bộ sách giáo khoa lớp mười được phát sau đợt quân sự cho Lâm Đức Cửu, trong mắt tràn đầy thương hại.

Lâm Đức Cửu bấy giờ mới ngớ ra, mẹ nó, An Thừa Trạch là Trạng Nguyên kỳ thi tuyển sinh lớp mười toàn Bắc Kinh nha, mình rốt cuộc nghĩ gì mà đòi so thành tích với hắn! Đáng lẽ nên so cái khác… còn cái khác để so sao? Sau đợt quân sự, An Thừa Trạch đã từ học sinh xuất sắc biến thành hoàng tử nhỏ tao nhã, ánh mắt nữ sinh nhắc tới tên hắn đều bốc đầy sao, đẹp trai, học giỏi, chơi thể thao rất cừ, quan trọng nhất là tốt bụng, lúc học quân sự ai ai cũng từng được hắn giúp đỡ, người này chắc chắn là nhân vật hoàn hảo bước ra từ truyện cổ tích.

https://thuviensach.vn

So thành tích với An Thừa Trạch á… Ha ha, so xem ai thi điểm thấp hơn thì dễ hơn đấy…

Tuy nhiên, nghĩ tới lời nói hùng hồn ban nãy của mình, Lâm Đức Cửu lại thấy thi quá kém thì nhục chết được, liền cầm sách lật xem, bình tĩnh ngồi đọc. Tối thiểu thì bài đọc ngữ văn với từ vựng tiếng Anh còn có thể học thuộc được, còn toán… thực ra hắn không hiểu cho lắm.

Kết thúc đợt quân sự, mọi người bắt đầu quen thuộc nhau, An Thừa Trạch sau khai giảng lại được bầu là lớp trưởng kiêm ủy viên học tập, dứt khoát trở thành người đáng tin cậy nhất lớp, chưa đi học được mấy hôm mà trong hộc bàn đã xuất hiện thư tình. Nhìn mấy tờ giấy viết thư màu hồng, An Thừa Trạch chợt nhớ tới Thạch Nghị thường xuyên lén lút giấu mất thư tình của hắn, rồi âm thầm hù dọa các nữ sinh, khiến mấy nhỏ hết dám tiếp cận mình, thật tình hơi nhớ tên đó rồi. Từ khi sống lại, hắn với Thạch Nghị chưa từng xa nhau quá một tháng, người này đã trở thành một phần trong sinh mệnh hắn, khắng khít không thể chia lìa. Thạch Nghị có thể giúp hắn phát tiết khía cạnh u ám trong lòng, vắng bóng Thạch Nghị, An Thừa Trạch luôn cảm thấy làm một lão già tốt bụng có chút mỏi mệt, một mực ép chính mình phải kiềm nén, sớm muộn gì cũng ngã bệnh.

Nhưng hắn chẳng thể về gặp Thạch Nghị, nhất là sau cái đêm mê hoặc kia, An Thừa Trạch không chắc khi gặp lại Thạch Nghị, mình có liều lĩnh bẻ cong người ta, tìm mọi cách để có được anh hay không. Thạch Nghị bất đồng với mình, anh nên đi trên con đường thênh thang sáng sủa, mọi nhân tố bất ổn ảnh hưởng đến tương lai đều không nên tồn tại.

Ngầm thở dài, bỗng nhận ra đây là lần đầu tiên trong hai đời mình suy nghĩ cho người khác, Thạch Nghị nhất định gặp may lớn rồi. Nhận được ân đức như vậy thì nên biết thân biết phận mà lết tới đây dâng chính mình cho hắn, đồng thời phải tỏ ý cả đời sẽ không không rời xa, mặc hắn chà đạp…

Được rồi, hắn lại mâu thuẫn, đặc điểm tuổi dậy thì ấy mà.

https://thuviensach.vn

Song, Thạch Nghị quả nhiên là người nhà Tào Tháo, luôn chọn đúng thời điểm An Thừa Trạch nhớ mình cần mình thì xuất hiện. À không, mới vừa thông qua thư tình nhớ đến Thạch Nghị thì chủ nhiệm lớp đã gọi hắn tới văn phòng.

“Vì ba bạn Thạch Nghị chuyển công tác, nên bạn ấy chuyển từ trung học số một tỉnh Kiến đến Bắc Kinh, đã tham gia kỳ thi nhập học, thành tích rất xuất sắc. Hơn nữa, còn có giấy chứng nhận hướng đạo do bộ đội dã chiến tỉnh Kiến trao tặng, được miễn học quân sự. Trường sắp xếp bạn Thạch vào lớp một, đến tiết thể dục em dẫn bạn đi làm quen sân trường và môi trường ký túc xa nhé, tiết sau thầy sẽ giới thiệu bạn Thạch Nghị trước lớp.” Chủ nhiệm dặn dò An Thừa Trạch.

Tầm mắt Thạch Nghị vẫn bay đi đâu đâu, chẳng thèm nhìn An Thừa Trạch. Lão hồ ly biết tên này đang giận vì mình nghỉ hè không về thăm đây mà, ba tháng không gặp, hình như lại cao thêm chút rồi.

Cả trường đang học thể dục, An Thừa Trạch với Thạch Nghị lẳng lặng đi trong sân trường, Thạch Nghị không nói chuyện, chỉ vang lên tiếng giới thiệu của An Thừa Trạch. Lúc sau, An Thừa Trạch cũng im lặng, hai người trầm mặc chốc lát, Thạch Nghị không nín được phải hỏi: “Cậu không hỏi tớ vì sao đến Bắc Kinh à?”

“Còn không phải đuổi theo tôi sao?” An Thừa Trạch trả lời vô cùng tự tin, “Cậu rời xa tôi được chắc?”

Thạch Nghị: “…”

“Vậy, vậy sao cậu… không nói nhớ tớ?” Trước mặt An Thừa Trạch, nhóc đen nhẻm cao to cường tráng hạ thấp gương mặt luôn cao ngạo, trong mắt mang theo tha thiết.

https://thuviensach.vn

An Thừa Trạch thoáng cái mềm lòng, thò tay bóp cái tai nhỏ của Thạch Nghị, cảm thấy cái tai không vành này càng ngày càng đáng yêu, nhịn không được dùng sức kéo tai Thạch Nghị đến môi mình, khẽ thổi vào tai anh. Thân thể Thạch Nghị run rẩy, nhưng không giãy giụa. Trái tim An Thừa Trạch mềm thành một đống bùn nhão, nói thầm: “Tôi cũng nhớ cậu, từ lúc lên máy bay đã bắt đầu nhớ, nhớ tới tận bây giờ.”

Nháy mắt tâm hoa nộ phóng, trong đầu Thạch Nghị ngập tràn tiếng pháo nổ, cả thế giới đều bừng sáng. Anh chăm chú nhìn An Thừa Trạch, không rõ tại sao mình lại vui vẻ, sung sướng thế?

“Nếu nhớ tôi, vậy sao nghỉ hè không về?” Thạch Nghị biết mình phiền phức như đàn bà, nhưng vẫn nhịn không được phải hỏi. Trong tình yêu không quan trọng dong dài, chỉ xem ai trả giá nhiều hơn, ai không có lòng nhẫn nại hơn.

“Cậu cũng đâu tới thăm tôi?” An Thừa Trạch liếc Thạch Nghị, vươn ngón út, “Hòa nhau, thế nào?”

“Vỗ tay đi.” Thạch Nghị nhìn ngón út kia, cố nén xúc động nắm chặt nó trong lòng bàn tay, lựa chọn cách thức của người lớn.

An Thừa Trạch mở tay ra, mở cả tay Thạch Nghị, rồi đặt tay mình lên: “Tay cậu to hơn tay tôi.”

Hai bàn tay áp sát vào nhau, mặt nhóc đen nhẻm đỏ lên một cách đáng ngờ.

Thật đơn thuần, mới chạm tay mà đã đỏ mặt. An Thừa Trạch có cảm giác trâu già gặm cỏ non, nhưng tâm lý lại muốn trêu ghẹo Thạch Nghị. Ngay từ giây phút trông thấy anh ở phòng giáo viên, An Thừa Trạch liền hạ quyết tâm, vì cớ gì hắn đã rung động mà Thạch Nghị lại chẳng thèm đếm xỉa? Hắn nhất định phải có được người này, mỗi ngày muốn gặp thì gặp, muốn thân thì thân, muốn làm thì làm.

https://thuviensach.vn

Đáng tiếc tuổi còn quá nhỏ, mới cấp ba thôi, thậm chí còn chưa thành niên.

An Thừa Trạch vẫn rất liêm chính ở phương diện này, sẽ không ra tay với vị thành niên, nhưng dụ dỗ chút đỉnh cũng được, dầu sao Thạch Nghị cũng rung rinh trước, khiến tên này tỉnh ngộ là ổn rồi.

Nắm tay Thạch Nghị, mười ngón đan xen, An Thừa Trạch ý vị thâm trường nói: “Chúng ta lại ở bên nhau.”

Thạch Nghị cũng đỏ mặt, cầm tay An Thừa Trạch không buông, chỉ hiểu được ý nghĩa bên ngoài: “Chúng ta lại cùng lớp.”

Thật ngây thơ, An Thừa Trạch hài lòng nghĩ, tất cả đều là của hắn, người có thể tùy ý múa bút trên tờ giấy trắng này, chỉ có hắn.

Ngặt nỗi lý tưởng thì đầy đủ, nhưng hiện thực mới là nòng cốt, việc Thạch Nghị đến đối với An Thừa Trạch còn đang trọ ở trường tuyệt đối là họa lớn.

Lúc phát hiện mình với An Thừa Trạch không ở cùng ký túc xá, An Thừa Trạch thế mà muốn ở chung với bảy thằng con trai khác, khó tha thứ nhất là trong số bảy người này không có mặt anh, Thạch Nghị giận cực kỳ. Tối đó, anh liền tóm Lâm Đức Cửu từ giường trên xuống: “Đổi phòng đi, tôi ở giường dưới, nhường cho cậu đó.”

Lâm Đức Cửu đương nhiên muốn giường dưới, đây chính là vết sẹo đau thương nhất của hắn. Nhưng thằng này là cái thá gì, vì quái gì phải nhường cho nó? Thân cao thì giỏi lắm à, có cao cũng không đấu lại hắn, thiếu gia đây vươn ngón tay cũng đủ đè chết thằng này.

Vì vậy, Thạch Nghị ngang ngược và Lâm Đức Cửu đang lao đầu vào chỗ chết xông vào đánh nhau ngay ngày đầu tiên… Được rồi, là Thạch Nghị đánh Lâm Đức Cửu, nắm đấm khiêm tốn kia của Lâm Đức Cửu căn bản không đáng nhìn.

https://thuviensach.vn

Nếu là người khác nghe Thạch Nghị nói vậy thì đại thể đều đồng ý, giường trên đổi lấy giường dưới vốn là chuyện tốt, đã thế Thạch Nghị còn cao to, chỉ riêng chiều cao đã mang theo lực uy hiếp, chẳng mấy người dám cự tuyệt. Nhưng Lâm Đức Cửu là một gã thiếu gia đệ nhất thiên hạ, hoàn toàn không bị chiều cao hù dọa, còn có chút khuynh hướng chịu ngược thích nằm giường trên An Thừa Trạch, không đổi, dứt khoát không đổi.

An Thừa Trạch híp mắt đầy hưởng thụ xem Thạch Nghị tẩn Lâm Đức Cửu, trước khi ồn ào to chuyện thì kéo hai người ra, giữ chặt tay Thạch Nghị, bảo: “Lớn đầu rồi còn đi gây sự vì chỗ nằm, ngủ đâu chẳng được. Cuối tuần tôi xin ra ngoài, nhà tôi cách trường gần lắm, nhưng tại ở một mình chán quá, giờ có cậu rồi thì không sao nữa.”

Hắn đứng sát Thạch Nghị, ghé vào tai anh khẽ nói: “Giường rộng lắm nha ~”

Tai Thạch Nghị lại đỏ bừng, nhéo nhéo tai, cảm thấy vô cùng mĩ mãn, đấm cho Lâm Đức Cửu một quyền nữa, miễn cưỡng đồng ý ở ngoài trường. Lâm Đức Cửu bên cạnh nghe được toàn bộ cuộc đối thoại lập tức hóa đá, bị đánh thêm một quyền vẫn ngu người, so với Thạch Nghị thuần khiết trưởng thành tại tỉnh Kiến, Lâm Đức Cửu đã sớm hội đủ ngũ độc. Câu giường rộng với hắn mà nói, rất phức tạp. Hơn nữa, An Thừa Trạch với Thạch Nghị là quan hệ gì mà lại ở chung?

*ngũ độc: nghĩa gốc là năm loài động vật: bò cạp, rắn, rết, thạch sùng và cóc; nghĩa bóng là chỉ người cái gì cũng rành, cũng biết (thiên về nghĩa xấu)

“Bọn tôi lớn lên cùng nhau,” Thạch Nghị đi rồi, An Thừa Trạch giải thích với bạn cùng phòng, “hai đứa đều là dân tỉnh Kiến, lại vô cùng có duyên với nhau, vì ba mẹ hai bên đều chuyển công tác đến Bắc Kinh. Cậu ta mới đến, chưa quen sinh hoạt ở đây nên muốn ở chung với tôi, chẳng qua hành

https://thuviensach.vn

động hơi xúc động thái quá, hi vọng các bạn đừng cho chủ nhiệm với quản lý ký túc xá biết.”

Mọi người: “…”

Tuy bọn này sẽ không mách lẻo, nhưng bảo Thạch Nghị chưa quen… An Thừa Trạch cậu nói thế mà không thấy chột dạ hả? Cậu ta không thích ứng chỗ nào, sắp thành lão đại trường rồi có được không!

Không sai, mặc kệ đi đến đâu Thạch lão đại vẫn luôn là lão đại. Trung học số một cũng có học sinh cá biệt và học sinh tự túc cả ngày gây chuyện thị phi, lúc học quân sự ai cũng bị hành hạ tới mức chẳng còn hơi sức sinh sự, nhưng chỉ vài ngày sau đợt quân sự đã phát sinh sự kiến ẩu đả, tân sinh khiêu chiến thế lực lão sinh, thế lực trong trường trải qua biến hóa nghiêng trời lệch đất, gần đây đang tiến vào thời kỳ dây dưa và thống nhất.

Trong tiết thể dục buổi chiều đầu tiên, Thạch Nghị liền gọi mấy nhóc ba gai học cùng sang một bên “tâm sự”, tâm sự xong, mấy đứa này lập tức tạo phản, quay sang nhận Thạch Nghị làm lão đại, ngày đầu đi học đã nắm được một nửa quyền lực trong trường. Sang ngày thứ hai thứ ba, chịu hết nổi việc không được chung giường với An Thừa Trạch, Thạch Nghị phát tiết toàn bộ sức lực vào việc chinh phục trung học số một. Một tuần sau, An Thừa Trạch còn chưa viết xong đơn xin chuyển ra ngoài, Thạch Nghị đã tay đấm lớp mười hai chân đạp lớp mười, chính thức lên ngôi lão đại, đầu lĩnh đã xuất hiện, mấy thầy cô không cần lo trong trường xuất hiện đánh nhau nữa đâu!

Sau đó, mọi người đều biết, đại biểu học sinh mới kiêm hạng nhất toàn khối chính là em trai của Thạch lão đại, nhân vật số hai trong trường, là đại nhân vật tuyệt đối phải tôn trọng.

Đối với việc này, ngoại trừ ha ha hai tiếng, An Thừa trạch cũng chỉ có thể nghi ngờ ánh mắt của mình, cần phải cân nhắc lại việc mình vừa ý Thạch

https://thuviensach.vn

Nghị mới được.

Thạch Nghị thu phục hết đám côn đồ, nhưng còn rất nhiều người chưa phục An Thừa Trạch. Một học sinh xuất sắc õng ẹo kiêm lớp trưởng áo trắng thì thôi đi, tính quản mấy đứa không sợ không sợ đất như bọn này á? Ngây thơ. Tuy lời lão đại không thể không nghe, nhưng ngầm bắt An Thừa Trạch ăn chút thiệt cũng được mà nhỉ.

Thời gian định vào sau đại hội thể dục thể thao, đúng lúc ngày 1 tháng 10 được nghỉ, đứa nào cũng tưởng Thạch Nghị sẽ về quê, An Thừa Trạch liền lạc đàn, là cơ hội tốt để giáo huấn.

*1/10 là lễ quốc khánh Trung Quốc

Nhưng trong đại hội thể dục thể thao, An Thừa Trạch đăng ký chạy 5000m xuất sắc vượt qua học sinh thể dục, lập kỷ lục mới, thậm chí còn giành luôn hạng nhất của Thạch Nghị!

Đám học sinh thể dục: "…"

Hai hạng đầu đều bị học sinh giỏi chiếm mất, tụi này biết sống sao đây?

Thạch Nghị có chút chán nản nện một quyền xuống đất: "Sao lại bại trước cậu chứ?"

"Không biết nhẫn nại, thiếu kỹ xảo." An Thừa Trạch cười nói, kiên nhẫn là phẩm chất đáng tự hào nhất của hắn, chạy nhanh gì đó hắn chắc chắn không bằng, nhưng chạy dài mà muốn thắng hắn thì cần cố gắng nhiều. So về nhẫn nại, chẳng ai bì kịp hắn.

Tuy nhiên, Thạch Nghị hoàn toàn không thấy uể oải, An Thừa Trạch càng ưu tú anh càng vui vẻ. Trước kia cảm thấy có em trai xuất sắc như vậy rất đáng hãnh diện, hiện tại nha… có em trai xuất sắc vẫn hãnh diện.

https://thuviensach.vn

Lâm Đức Cửu cũng bị An Thừa Trạch ép đăng ký chạy 5000m, còn kết quả… Ha ha, kiên trì được đến cùng đã xem như chiến thắng rồi.

Nhìn hai người nhất nhì đoạt giải, dù chỉ nhận được bút và sách vở nhưng cũng rất vinh dự. Lâm Đức Cửu chả hiếm lạ cái loại phần thưởng này, song những thứ hắn không hiếm lạ đều là thứ không chiếm được.

Sau đại hội thể dục thể thao, An Thừa Trạch và Thạch Nghị đều dọn khỏi ký túc xá, về lại căn nhà Liễu Như mua ở Bắc Kinh. Lúc mua nhà, Liễu Như có suy xét đến vấn đề trường của An Thừa Trạch, nên nhà chỉ cách trường mười phút đi bộ. Hiên tại, dù nhà trong khu trường học Bắc Kinh chưa bị rao giá trên trời, nhưng vị trí này chung quy không hề dễ mua, Liễu Như bỏ tiền mà chẳng chớp mắt lấy một cái. An Thừa Trạch từng thử hỏi cô không thấy xót tiền sao? Liễu Như chỉ ý vị thâm trường đáp, giá nhà bây giờ chưa gọi là cao đâu, chờ đến năm 2000 mới chân chính biết cái gì là cao.

Cô thậm chí còn nhắc tới tòa cao ốc vắng vẻ họ đến đầu tiên, Liễu Như bảo giá nhà ở đó nhất định sẽ khá cao, chủ nhà kiếm được gấp bội là cái chắc, hiềm nỗi giờ cô không đủ vốn xoay vòng.

Lúc ấy, An Thừa Trạch liền hỗn độn trong gió, ý tưởng giống hắn như đúc nha! Hắn cũng vì không đủ vốn nên mới không mua tòa nhà kia, Liễu Như cũng thế, nghĩa là mẹ con họ đang cạnh tranh nhau sao?

Nhưng chứng kiến sự tiến bộ của Liễu Như, An Thừa Trạch cũng tương đối vui mừng.

Mẹ mình quả nhiên xuất chúng.

Thời gian này Liễu Như chủ yếu ăn ở tại công ty, còn đi đi về về giữa tỉnh Kiến và Bắc Kinh, rõ ràng rất mệt, nhưng nét mặt luôn toả sáng, phảng phất như trẻ ra mấy tuổi, thường xuyên có người hỏi cô hai mấy tuổi. Số lượng hàng tiêu thụ đợt đầu của Như Ký rất khả quan, các siêu thị lớn lần lượt ký

https://thuviensach.vn

hợp đồng lần hai với Liễu Như. Liễu Như biết thành công đang cách mình ngày càng gần, thế nên khi An Thừa Trạch quyết định trọ ở trường, cô quyết đoán lấy công ty làm nhà, tuyệt đối là nữ hán tử.

“Cho nên, giờ trong nhà chỉ có hai đứa mình?” Thạch Nghị giấu không được ý cười trong mắt, trời biết anh vui vẻ vì cái gì, rõ ràng rất nhớ mẹ nuôi, mẹ nuôi xinh đẹp như vậy, Lâm Vạn Lý lần nào nhìn cũng tỏ ra hâm mộ, đến bây giờ vẫn nói dì Liễu là người đẹp nhất nó từng thấy, không phải diện mạo và khí chất, mà là khí thế.

Lâm Vạn Lý nói, hồi trước Liễu Như đẹp dịu dàng, thanh lịch, Liễu Như hiện tại lớn tuổi hơn, khí thế mạnh mẽ hơn, không còn dịu dàng thanh lịch nữa, mà đẹp đến đồ sộ, tựa như non sông hùng vĩ, nhìn thấy cô phảng phất như đang ngắm nghía một mảnh non sông tuyệt vời.

Phản ứng của Thạch Nghị đập Lâm Vạn Lý một trận tơi bời, dốt văn thì đừng có dùng từ linh tinh, đồ sộ mà dùng để hình dung người sao?

An Thừa Trạch lại thấy Lâm Vạn Lý miêu tả tương đối hình tượng, hoàn toàn thuyết minh được sự lột xác của Liễu Như, tuy đồ sộ không thể dùng cho diện mạo, nhưng khí thế thì được.

“Phải, hai chúng ta… à không, còn một người nữa.” An Thừa Trạch móc máy nhắn tin đang kêu bíp bíp ra, nụ cười vừa vẽ ra tức khắc cương cứng, cái quái gì đây.

[Cứu, cứu mạng, tôi sắp bị tống cổ ra ngủ đầu đường rồi, thu nhận tôi một đêm được không — Lưu Sấm] Tin nhắn trong máy khiến lòng người tan nát.

An Thừa Trạch suýt nữa cắn nát một cái răng, thế giới hai người khó lắm mới có được cứ vậy biến mất chưa nói, còn Lưu Sấm bên kia rốt cuộc chọc phải rắc rối gì?

https://thuviensach.vn

Lúc này, Lưu Sấm chưa phải là chủ tịch Lưu oai phong kiếp trước, giờ y chỉ là một kỹ sư tràn ngập đam mê với internet, một lòng lao vào việc thiết kế game. Trước đó, An Thừa Trạch thuê văn phòng cho y, y liền ăn ở luôn tại đó, hiện tại sao thế này, phòng làm việc bị niêm phong?

“Hu hu… Họ nói văn phòng của tôi mượn danh thiết kế game online để truyền bá thông tin đồi trụy. Trong máy tính của Tiểu Trương đúng là có không ít người đẹp mặc đồ bơi, cũng download rất nhiều, chia sẻ rất nhiều, còn vượt qua quản chế của nhà mạng để chia sẻ, nhưng chúng tôi làm vậy cũng vì thiết kế nhân vật thôi, dáng nhân vật nữ không đẹp thì thằng trai nào thèm nhìn, ngực Xuân Lệ cũng bự quá trời còn gì!” Lưu Sấm chạy đến nhà An Thừa Trạch, đầu tiên là than thở về giá phòng, sau đó bắt đầu ca bài tố khổ.

*Xuân Lệ: nhân vật được biết nhiều nhất trong game đối kháng Street Fighter

12001566_164510317130_2

An Thừa Trạch: “…”

Lưu Sấm đời trước cũng là cái dạng không thể khiến người ta yên tâm được như này sao? Bộ y không biết năm nào nhà nước cũng có chiến dịch càn quét tệ nạn hả? Thiết kế nhân vật thì lo mà thiết kế đi, còn tiện thể ấy một phát là thế nào? Đừng tưởng hắn không biết đức hạnh của mấy tay thanh niên suốt ngày ru rú trong phòng, mượn cớ thiết kế nhân vật, nhưng chả biết đã tải xuống bao nhiêu G hàng Nhật đâu. Đương nhiên, giờ phần lớn đĩa Nhật không truyền lưu trên internet, mà là ngầm sao chép. Khỏi cần nghĩ cũng biết, mấy tên này ỷ có kỹ thuật cao, chia sẻ nội dung trong đĩa lên mạng, mẹ nó, không bị niêm phong mới là lạ!

Vào thời điểm này kiếp trước, Lưu Sấm còn đang bận thu gom tài chính, rèn luyện được một thân bản lãnh, tiền đến không dễ, lúc làm đương nhiên

https://thuviensach.vn

phải thật cẩn thận. Đời này không cần nếm trải mùi vị đó, mà tự dưng có một đống tiền từ trên trời rơi xuống, không làm mà hưởng, chẳng thể nào sõi đời bằng kiếp trước.

An Thừa Trạch nhìn Lưu Sấm ăn vạ ở chỗ mình, xoa bóp mi tâm, thật muốn ném tên này ra ngoài.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 38

Cũng may mấy người này chỉ giữ lại tự xem, chứ không lợi dụng CD để thu lợi nhuận, còn Tiểu Trương – người chia sẻ nội dung đĩa lên mạng – thì bị tạm giam, đoan chắc phải tốn một khoản mới được thả ra. Công ty mới đăng kí tạm thời bị niêm phong, chờ xác định không dùng việc truyền bá thông tin đồi trụy để tuyển người mới giải niêm phong.

Chẳng qua đám Lưu Sấm vốn sống luôn trong phòng làm việc, giờ phòng bị niêm phong, chỉ đành đến xin An Thừa Trạch giúp đỡ. Trên thực tế, bọn họ rất hâm mộ Tiểu Trương, Tiểu Trương khác với những người tình nghi đang chờ thẩm vấn, nhiệm vụ của hắn là bị giam, có nơi ngủ, còn được cung cấp ba bữa cơm.

Lúc nhận ra ý tưởng đó của Lưu Sấm, An Thừa Trạch thực sự thực sự rất muốn quăng mấy tên này từ tầng 30 xuống, toàn một lũ gì đâu không, chẳng tên nào khiến người ta bớt phiền được.

Nhưng nói gì thì nói, hắn cũng chẳng thể mặc xác những người này, sau khi nghe chi tiết sự tình, An Thừa Trạch khẳng định công ty với Tiểu Trương đều không sao. Mục tiêu của công ty đúng là thiết kế phần mềm, chỉ cần điều tra xong là ổn. Về phần tin tức bị rò rỉ, ít nhất trước khi [Cửu Châu] nổi tiếng sẽ không có loại chuyện này phát sinh. Nếu thật có người coi trọng trò chơi thì căn bản không cần hao tâm tổn trí đến thế, chỉ việc bơm tiền là được.

Nói cách khác, những người này thực sự đụng vào họng súng "tảo hoàng đánh phi", giả như họ chỉ xem thôi còn đỡ, dù sao cũng là người lớn, cùng lắm bị tịch thu đĩa phim. Song họ còn truyền bá lên mạng, đã truyền còn bị phát hiện, tuyệt đối không thể dung túng hành vi này!

https://thuviensach.vn

An Thừa Trạch nhìn mấy người ngồi trong phòng khách mà chẳng nói năng gì, cực kỳ khí thế. Hắn ở trong tòa cao ốc mới xây tại phụ cận khu trường học, đầu năm nay cao ốc vốn là của hiếm, cách trang hoàng và bố trí trong nhà lại hết sức sang trọng, rất phù hợp với thân phận phú nhị đại của hắn. Cộng thêm Thạch Nghị im lìm đứng sau lưng hắn lại cường tráng đến mức không giống học sinh cấp ba, giống binh lính xuất ngũ thân kinh bách chiến đến làm vệ sĩ cho An tiểu thiếu gia hơn.

Lưu Sấm hồi tưởng quá trình quen biết với An Thừa Trạch, phát hiện mình hoàn toàn chẳng biết An Thừa Trạch là người thế nào, mới thấy một trăm vạn đã nhào lên rồi. Hiện tại chứng kiến một An Thừa Trạch khí thế sức bén, và Thạch Nghị quanh thân ngập tràn sát khí, y đột nhiên hoài nghi mình có trêu ghẹo phải nhân vật chớ nên dây vào hay không, trong lòng bắt đầu lo ngay ngáy.

Tầm mắt quét qua đám người, An Thừa Trạch thả lỏng dựa ra sau, Thạch Nghị đứng sát lưng ghế dựa, đầu An Thừa Trạch vừa lúc áp vào bụng anh.

“Tôi sẽ sắp xếp chỗ ở cho các anh.” An Thừa Trạch thấy họ toát mồ hôi đầy đầu mới hài lòng ngưng lại, mở miệng nói, “Nhưng tôi sẽ thu phí tá túc.”

Bọn Lưu Sấm: “!!”

“Tôi, chúng tôi không có tiền…” Lưu Sấm ấp úng nói, toàn bộ tiền trên người họ đều bị cảnh sát thu làm tiền phạt hết rồi, hơn nữa số tiền ấy cũng là chi phí nghiên cứu An Thừa Trạch cấp cho. Chi phí nghiên cứu bao gồm cả tiền sinh hoạt cho nhân viên nghiên cứu, nhưng trên hợp đồng cũng viết rõ rằng họ là cổ đông nên kinh phí nghiên cứu không bao hàm tiền lương, vẻn vẹn chỉ có tiền sinh hoạt, dầu gì bọn họ cũng tự trả lương cho mình. Lưu Sấm thành lập công ty pháp nhân, động vào phí nghiên cứu bị xem là tham ô, nên y chỉ cầm khoản tiền được ghi là sinh hoạt phí trên hợp đồng, giờ tiền sinh hoạt ba tháng đã bị tịch thu, ba tháng tới biết sống sao đây.

https://thuviensach.vn

“Thế nên, đây là mượn, phải viết giấy nợ.” An Thừa Trạch nói, “Nói trước, tiền phạt nộp cho Tiểu Trương, hai phần tiền sinh hoạt kế tiếp cho các anh và khoản tiền phạt có thể phải nộp khi công ty giải niêm phong, đều không thể tính bằng nhân dân tệ, như vậy quá thiệt cho tôi. Vì đây là sai lầm của chính các anh, các anh sai mà tôi phải ra tiền để kết thúc, cuối cùng nếu các anh chỉ thanh toán đúng giá trị nhân dân tệ tôi bỏ ra lúc ấy thì người lỗ là tôi.”

Bọn Lưu Sấm nghe An Thừa Trạch nói mà ngu người, trơ mắt nhìn hắn. Lúc này trong công ty Thịnh Dịch, An Thừa Trạch là cổ đông lớn nhất chiếm 40% cổ phần, mấy người kia cộng lại mới được 60%. Tóm lại, mai sau Thịnh Dịch thực sự lưu thông ra thị trường rồi, An Thừa Trạch chính là chủ tịch, tuyệt đối có quyền phát ngôn. Đương nhiên, lúc ký kết Lưu Sấm chưa suy nghĩ cẩn thận về việc này, y chỉ biết mình có tiền thôi.

May mà An Thừa Trạch căn bản không định muốn cướp Thịnh Dịch, cướp đi thì có ý nghĩa gì, hắn lại chẳng rành thiết kế phần mềm máy tính, phải bảo đảm bản thân được chia hoa hồng rồi ngồi nhà đếm tiến mới tốt, vì vậy hắn trao mọi quyền hành tại Thịnh Dịch cho Lưu Sấm, còn mình thì làm ông chủ bù nhìn. Hậu quả của bù nhìn khiến hắn nẫu hết cả lòng.

Tuy nhiên, An Thừa Trạch đời nào để mình chịu thiệt, hắn nói: “Tôi có thể chu cấp tiền sinh hoạt cơ bản, tiền thuê nhà, thậm chí cả tiền lương cho mỗi nhân viên tới khi trò chơi thu được lợi nhuận mới thôi, thế nhưng thứ các anh trả tôi không phải tiền, mà là lợi nhuận từ trò chơi, hoa hồng mỗi người được chia trong năm năm tới. Dĩ nhiên, tôi không cần toàn bộ, mỗi người đưa một phần ba thôi.”

Một phần ba của 60% là 20%, nói cách khác, trong tương lai năm năm tới, 60% tiền lời đều vào túi An Thừa Trạch, tất cả tiền do một mình hắn kiếm được, mấy vị còn lại ăn không khí đi! Nhưng mấy tên lỗ mãng còn chưa nhận ra mình bị lừa, vì họ vốn dĩ không ngờ đến năm năm sau [Cửu Châu]

https://thuviensach.vn

sẽ thu về bao nhiêu lợi nhuận cho Thịnh Dịch! Hoặc là nói, họ xưa nay chưa từng nghĩ [Cửu Châu] biết kiếm tiền.

Gật đầu ký hiệp nghị bán thân, mấy tên đần nào biết bản thân đang cầm tiền bán thận, còn thiên ân vạn tạ lăn đi tìm chỗ ở. An Thừa Trạch cho bọn họ tiền nửa năm, trong vòng nửa năm nếu tiêu hết, lại mò đến ôm đùi hắn sẽ không quản. Trước khi đi, An Thừa Trạch gọi Lưu Sấm lại, cuối cùng vẫn tốt bụng dặn dò: "Anh là người tập hợp những người trẻ tài hoa đầy hoài bão này, thế nên anh phải có trách nhiệm với bọn họ. Nhớ kỹ, công ty không phải trò chơi nhà các anh, nhân viên cũng không phải bạn bè nối khố. Anh muốn chịu trách nhiệm với công ty, phụ trách chính mồ hôi công sức của các anh thì phải học cách trưởng thành, đợi đến khi trò chơi thử nghiệm hoàn tất và chính thức ra mắt, anh sẽ càng bận rộn hơn nữa. Nếu vẫn giữ nguyên tình trạng như này, tâm huyết của chúng ta đều đổ sông đổ biển hết, anh hiểu không?"

Lưu Sấm vốn cũng có chút nghĩ mà sợ, nếu thực sự trở thành công ty trái phép chuyên truyền bá thông tin đồi trụy, y có khóc cũng chẳng xong. Hên là An Thừa Trạch chịu nộp tiền phạt cho bọn họ, y nhất định phải nhớ kỹ bài học này, ngoài ra còn phải học thêm cách quản lý cấp dưới, làm một người có trách nhiệm với công ty.

Sau khi họ đi hết, An Thừa Trạch xoa bóp mi tâm, mặc dù có chút bực mình, nhưng vừa nghĩ đến 20% hoa hồng có thêm kia, hắn liền mừng tới mức muốn bay trên trời! Ai dè chưa kịp toét miệng đã nghe Thạch Nghị nghi hoặc hỏi: "Tiểu Trạch, một trăm vạn, cậu lấy đâu ra nhiều tiền thế?"

Tuy Thạch Nghị nghe họ tán gẫu mà như lọt vào sương mù, nhưng không cản trở đến việc anh nghe ra An Thừa Trạch cho Lưu Sấm một trăm vạn. Đến cả Thạch Nghị – người chỉ cần để dành mấy năm tiền tiêu vặt là gom được hơn vạn – mà còn phải chậc lưỡi, trừ chú út Thạch Nham buôn bán đồ điện ra, anh chưa thấy ai trong nhà mình có thể rút ra khoản tiền lớn như vậy.

https://thuviensach.vn

Như người khác đời nào không biết quê mà đi hỏi về số tiền lớn như thế, làm vậy có khác gì tơ tưởng tiền nhà người ta. Anh với An Thừa Trạch là người nhà nên mới hỏi thẳng, đừng nói một trăm vạn, một ngàn vạn cũng phải hỏi.

An Thừa Trạch cũng chả giấu giếm Thạch Nghị, tựa vào trên sofa ngẩng mặt, đắc ý nói: “Dùng một vạn của cậu biến ra.”

Thạch Nghị trừng mắt nhìn một lát, nhớ lại hai ngàn biến tám ngàn vào năm 11 tuổi ấy, dần dần hiểu được. Mấy năm nay anh đã chứng kiến từ đầu tới cuối, tương đối bội phục bản lĩnh kiếm tiền của An Thừa Trạch và Liễu Như, cũng tự tìm được lời giải thích.

Thạch Nghị ngồi bên An Thừa Trạch, mắt lấp lánh sáng rỡ: “Tiểu Trạch thật lợi hại!”

Lời khen xuất phát từ chân tâm không chút giả dối, còn thò tay bóp tai nữa chứ.

An Thừa Trạch quen nghe a dua nịnh hót, cũng quen nghe khẩu thị tâm phi. Đâm ra có chút không thích ứng với tấm lòng chân thành của Thạch Nghị. Kiếp trước, người nói với hắn lời này luôn âm thầm đào móc tổ tiên nhà hắn ra mà mắng tới bốc khói xanh, song An Thừa Trạch chả quan tâm mười tám đời tổ tông nhà họ An có bị ai nghĩ bậy không, hắn quá quen với dạng người trước mặt thế này sau lưng thế khác rồi, nên lúc nghe lời khích lệ thật tình của Thạch Nghị, chẳng hiểu sao lại hơi thẹn thùng.

“Cũng chả có gì,” An Thừa Trạch cố gắng nghiêm mặt, “chỉ đơn thuần là mua vào bán ra. Cái gọi là thương nhân chính là nghĩ cách mua vào hàng hóa có thể tăng giá trị, sau đó mang đi tiêu thụ với giá cao hơn giá gốc. Tôi thậm chí không tiến hành tuyên truyền sản phẩm, chỉ dựa vào chênh lệch giá cả đơn giản nhất mà thôi.”

https://thuviensach.vn

Thạch Nghị nghe không hiểu, nhưng chẳng ngại gật đầu thật mạnh. Cùng An Thừa Trạch ngồi dựa trên sofa chốc lát, Thạch Nghị chợt hỏi: “Công ty bị niêm phong… có sao không?”

“Không sao,” An Thừa Trạch lắc đầu, “cây ngay chẳng sợ chết đứng, chỉ cần không ai cố ý giở trò thì chẳng việc gì. Nhưng điều này sẽ gây cản trở đến quá trình công tác của họ, việc tung trò chơi ra thị trường phải hoãn lại, khẳng định sẽ tạo thành tổn thất. Lỡ như thời điểm này có trò chơi nào ra mắt trước, Cửu Châu không phải game online đầu tiên của Trung Hoa, danh tiếng sẽ giảm bớt rất nhiều, tương lai công ty phát triển cũng khó khăn.”

Nói tới đây, hắn lại hơi lo lắng, xem ra vẫn nên tranh thủ nộp tiền phạt cho xong. Nhưng công ty sẽ bị niêm phong bao lâu, An Thừa Trạch chưa quen thuộc với đời sống nơi đây, biết sao được, đành đợi thôi.

“Nghiêm trọng thế á, hạng nhất mà cũng bó tay hả?” Thạch Nghị hơi bất mãn, trong lòng anh, An Thừa Trạch vĩnh viễn là đệ nhất ở mọi phương diện, tất nhiên là trừ đấu vật với diễn tập thực chiến.

“Hết cách rồi, ai bảo tôi nhỏ quá làm chi.” An Thừa Trạch lắc đầu, giá hắn lớn thêm chút nữa thì sẽ tự ra mặt giải quyết vấn đề.

“Kỳ thực vẫn có cách.” Thạch Nghị nói, “Bác cả tớ là cục trưởng cục công an Bắc Kinh…”

An Thừa Trạch: “!!!!”

Mặc dù hữu dụng nhưng hoàn toàn không nên dùng, để cục trưởng cục công an đi áp bức cấp dưới mau giải quyết một vụ án nhỏ chả khác gì dùng dao mổ trâu giết gà, lãng phí hết sức! Vả lại họ vốn chẳng bị gì, chỉ cần điều tra lẹ lẹ rồi tháo niêm phong thôi.

“Còn anh họ tớ nữa, ảnh mới đi làm không lâu, giờ đang làm nhân viên ở cục công an…” Thạch Nghị cố gắng lục lọi trí nhớ xem ai có thể hỗ trợ.

https://thuviensach.vn

“Khỏi nghĩ nữa, chính là anh ta!” An Thừa Trạch gõ nhịp, sự tình khiến hắn đau đầu chỉ cần một câu của đối phương là giải quyết được ngay. Nhắc đến chuyện này, nếu hắn có thể đích thân lên tiếng thì cũng chả cần tìm người, chỉ việc chạy đến đồn công an lôi kéo quan hệ nhờ họ mau mau điều tra là xong, nhưng hắn chỉ là học sinh, mặt mũi non choẹt, lại không rảnh cắm cọc cả ngày tại đồn, ngộ nhỡ bị tra ra là học sinh thì hỏng bét, thế nên anh họ của Thạch Nghị tuyệt đối thích hợp.

An Thừa Trạch ngắm nghía Thạch Nghị, tự dưng phát hiện mình tìm được quan nhị đại nha.

Thực ra, trước đây hắn dùng phương pháp tự hại mình để giao hảo với Thạch Nghị và Thạch Lỗi cũng chính vì mục đích này, nhưng tiếp xúc lâu dài lại quên béng bên cạnh còn một người hữu dụng như vậy.

Đối với An Thừa Trạch luôn lấy lợi làm đầu mà nói, có thể coi trọng một người đến trình độ này quả thực rất đáng quý.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 39

Có quan nhị đại Thạch Nghị giúp, mọi chuyện được giải quyết rất nhanh, mấy tên gây chuyện trở lại phòng làm việc, An Thừa Trạch tiếp tục làm ông chủ nhàn rỗi. Nhưng hắn không thu lại tiền tá túc cho mượn, hoa hồng năm năm sau cũng không trả, thế mà mấy người này còn tưởng mình chiếm được món hời lớn, tự dưng được dùng nhiều tiền hơn một đoạn thời gian, thật ngây thơ làm sao.

Bận bịu lo xong việc, kỳ nghỉ quốc khánh chỉ còn ba ngày, may mà cả hai đã nhân lúc rãnh rỗi làm hết bài tập, ba ngày còn lại có thể thư giãn. An Thừa Trạch nằm trên giường nhẹ nhàng nhắm mắt lại, Thạch Nghị dựa bên người hắn, chợt cảm thấy hạnh phúc nhất thế gian chỉ đến thế mà thôi.

“Quên nói,” Thạch Nghị đột nhiên mở miệng, “hai tháng nữa ba tớ cũng tới Bắc Kinh, ổng được điều đến đây, có thể đúng giờ đi làm về nhà, nên tớ cũng phải dọn về.”

Giọng Thạch Nghị có phần uể oải, ban đầu lúc muốn đến Bắc Kinh, anh nghĩ chỉ cần nhìn thấy An Thừa Trạch là được, dù tách ra cũng chẳng sao. Nhưng sau khi trải qua khoảng thời gian ngày ngày chung giường với An Thừa Trạch, được ngắm gương mặt ngày một xinh trai mà tiến vào cõi mộng, đến cả trong mơ cũng có thể nhìn thấy, Thạch Nghị thật sự rất hạnh phúc. Từ tằn tiện đến xa xỉ thì dễ, chứ từ xa xỉ mà quay về tằn tiện khó lắm, nếm trải những ngày được gặp An Thừa Trạch cả ngày lẫn đêm, nếu sau này biến thành chỉ lên lớp mới thấy, Thạch Nghị nghĩ mình khó lòng chịu đựng nổi.

“Thật sao, thế cũng tốt.” An Thừa Trạch tỏ ra chẳng hề gì, hắn không nói đùa, mà thực sự cảm thấy ban đêm nên tách ra với Thạch Nghị.

https://thuviensach.vn

Thạch Nghị bên kia rốt cuộc có cảm giác hay không thì hắn không biết, tóm lại An Thừa Trạch có chút nhịn không được. Cho dù kiếp trước hay kiếp này, hắn đều tự hào về sức nhẫn nại của mình, nhưng đang tuổi tràn trề nhựa sống, mỗi ngày lại chung giường với người mình hơi có cảm tình, cứ tới nửa đêm là An Thừa Trạch muốn bốc hỏa. So với Thạch Nghị đốt đặc cán mai, An Thừa Trạch chẳng thiếu kinh nghiệm gì ở kiếp trước, nên biết rất rõ chuyện giữa nam nam, một khi đã hiểu thì càng dễ liên tưởng tới Thạch Nghị, cũng càng dễ bén lửa. Vừa nghĩ mình thế mà còn kiềm chế thua nhóc đen nhẻm, An Thừa Trạch lại khó chịu, muốn chia phòng ngủ.

Nhưng Thạch Nghị đã lên giường, với tính cố chấp của nhóc con này, tuyệt đối không đời nào đi xuống.

Thạch Lỗi đến Bắc Kinh là chuyện tốt, phải mau đuổi nhóc này đi mới được.

Thạch Nghị giương đôi mắt đáng thương như chú cún bị vứt bỏ nhìn hắn, đến hôm nay, người chung quanh An Thừa Trạch cũng học xong bộ bán manh đại pháp của hắn. Thằng nhóc ngót nghét 1m9 lại lộ ra ánh mắt đáng yêu như vậy, An Thừa Trạch nhắm mắt quay đi, khỏi thấy đỡ phiền.

Thạch Nghị trợn mắt muốn rụng cả song mà chẳng thấy An Thừa Trạch hồi tâm chuyển ý, đành chán nản nằm lại. Anh đâu phải thằng ngốc, kể từ lần xa nhau trước, giữa mình và Tiểu Trạch đã có gì đó thay đổi. Song rốt cuộc là thay đổi ở đâu, Thạch Nghị nghĩ không ra. Anh chỉ biết Tiểu Trạch vẫn là người quan trọng nhất với mình, là người mình yêu thương đến tận đáy lòng. Dẫu hắn không còn là thân bốn khúc trong quá khứ nữa, mà đã cao đến 1m75, anh vẫn thích hắn như vậy, cảm thấy hắn ngày càng dễ nhìn.

Bất kể thế nào, ít nhất hiện tại họ vẫn ở cùng nhau. Thạch Nghị cũng xoay người ôm An Thừa Trạch từ sau lưng, nhịn không được thò móng vuốt sờ sờ vành tai hắn, nắm chặt lấy, ngủ.

https://thuviensach.vn

Tháng 10 tại tỉnh Kiến đã bắt đầu khoác áo ấm thật dày, khí hậu Bắc Kinh lại đang vào thời điểm ấm áp nhất, ngọn gió thu mang chút se lạnh ngoài cửa sổ thổi lên người hai thiếu niên, khiến Thạch Nghị không khỏi ôm chặt An Thừa Trạch.

Vào ngày nghỉ cuối cùng, An Thừa Trạch nhận được điện thoại của Lâm Đức Cửu. Chẳng rõ hắn từ đâu biết được số máy nhà An Thừa Trạch, rồi làm như kéo được nhị ngũ bát vạn không bằng, giọng điệu chả khác gì bố thí: “Sắp đi học rồi, tâm trạng tôi đang tốt nên muốn mời cậu ăn cơm, giờ đi luôn đi, tới chỗ lần trước ấy.”

*kéo được nhị ngũ bát vạn: tiếng địa phương Bắc Kinh, trên bàn mạt chược 258 là “tướng”, phải có đôi 258 thì mới ù được, nên người nắm được 258 giống như nắm trùm trên bàn cờ. Vì vậy, câu này đại biểu cho thái độ ngông cuồng ngạo mạn, coi trời bằng vung

An Thừa Trạch: “… Không có hứng, tôi cứ dòm thấy bản mặt cậu là khó chịu.”

Lâm Đức Cửu đầu kia xù lông: “Thiếu gia mời cậu ăn cơm là nể mặt cậu, người khác có mời tôi cũng không thèm đi đâu!”

“Vậy hở, hay là cứ xem thường tôi đi.” An Thừa Trạch trực tiếp cúp máy, dù đã quyết định quan hệ tốt với Lâm Đức Cửu, nhưng thế không có nghĩa hắn thuận mắt tên này, tốt nhất là ít gặp thôi.

Lúc này, Thạch Nghị mới tập luyện và tắm rửa xong, ở trần bước ra, mới lên lớp mười mà cơ ngực cơ bụng lẫn nhân ngư tuyến đều không thiếu. Tay dài eo thon, vai rộng mông hẹp, đôi chân dài xuyên quần đùi tứ giác, chiếc quần bó sát phác họa hình dáng cơ thể, An Thừa Trạch nhìn mà có xúc động trào máu mũi.

https://thuviensach.vn

Chẳng khoa học chút nào, rõ ràng Thạch Nghị nảy sinh tâm tư với hắn trước, hắn thấy thầm mến quá đáng thương mới tiện thể đáp lại chút đỉnh, giờ chính hắn lại hóa thành nhóc con vừa thấy người trong lòng liền thao thức con tim là sao? An Thừa Trạch cảm giác mặt hơi nóng lên, giận bản thân không biết khống chế cảm xúc, mà Thạch Nghị lại chọn ngay lúc này nhào lên, thân trên trần trụi dán sát vào cánh tay An Thừa Trạch, chỗ nhô ra trên ngực thỉnh thoảng cọ qua tay hắn. Thạch Nghị vắt chéo chân ngồi cạnh hắn, cầm chai nước tu một hơi đến hết, nước đọng từ khóe miệng chảy xuống, lướt qua chiếc cằm cương nghị như dao tước và hầu kết đang chuyển động không ngừng, nước trên mái tóc chưa khô nhỏ từng giọt xuống bờ vai.

“Mát ghê! Bắc Kinh nóng thật, rõ ràng thuộc miền Bắc mà tới tháng 10 vẫn nóng như vậy, miền Nam chả biết sống thế nào nữa. Phải như tỉnh Kiến mới tốt, sang đông toàn hoa tuyết trắng xóa đẹp quá trời… Tiểu Trạch cậu sao vậy?” Thạch Nghị đặt chai xuống, chỉ thấy An Thừa Trạch đang híp mắt dòm mình, ánh nhìn như lửa quét qua toàn thân, nhìn tới mức anh run rẩy, muốn nổi cả da gà, có cảm giác lâng lâng. Tuy ánh mắt này khiến anh hơi bối rối, nhưng lại thích hắn nhìn mình như vậy.

An Thừa Trạch buộc mình thu hồi tầm mắt, đang lẩm nhẩm “sắc tức là không, không tức là sắc” thì điện thoại reo. Hắn tiện tay nhấc máy, quả nhiên vẫn là Lâm Đức Cửu.

“Tôi bảo này, thấy cái mặt cậu là muốn ói rồi, không muốn ăn với cậu.” An Thừa Trạch nói chẳng chút nể nang, hắn đối với Lâm Đức Cửu là lúc cần thì sờ đầu hai phát, thằng nhóc này sẽ ngốc nghếch sáp lên ngay, lúc không cần chỉ đã thấy bực thì một cước đạp đi.

Không sai, An Thừa Trạch quá đáng như vậy đấy, chính là máy bay chiến đấu của phần tử bại hoại* trong truyền thuyết.

*VIP trong số bại hoại aka bại hoại của bại hoại

https://thuviensach.vn

“Đừng cúp máy!” Lâm Đức Cửu tức giận hô to, “Chị tôi muốn mời cậu ăn cơm, đi không thì tùy!”

Nói đoạn, hắn liền nóng nảy ngắt điện thoại. Còn An Thừa Trạch vẫn cầm ống nghe, trong điện thoại vang lên tiếng tít tít cũng không định cúp máy.

Lâm Đức Tuệ sao… Mới gặp nhau một lần, tại sao muốn mời mình đi ăn? Muốn mình quan tâm đến Lâm Đức Cửu? Hay muốn cảm ơn mình vì đã chăm sóc Lâm Đức Cửu thời gian qua? An Thừa Trạch đoan chắc Lâm Đức Cửu chẳng nói lời hay nào về hắn, nhưng thành tích và thể năng tiến bộ thể hiện rành rành bên ngoài, nhờ ai thì vừa nhìn đã hiểu. Với tư cách là chị cả quan tâm em trai nhất, lại dưới tình huống cha mẹ vắng nhà, Lâm Đức Tuệ thay mặt cảm ơn mình cũng bình thường.

Nhưng cơ hội này…

An Thừa Trạch quay số gọi lại: “Tôi đi, cho tôi biết cách liên lạc với chị cậu, tôi trực tiếp cám ơn chị ấy.”

“Hừ, biết ngay cậu có mưu đồ bất chính với chị tôi mà, còn khuya mới cho cậu biết!” Lâm tiểu thiếu gia ngạo kiều cúp điện thoại, tuy rất vui vì tối nay có thể ăn cơm chung với An Thừa Trạch, nhưng cảm giác bức bối trong lòng là sao thế này, nhất định là bởi nhóc con kia quá không biết điều.

“Tối nay tôi có việc ra ngoài,” An Thừa Trạch nói với Thạch Nghị, “cậu tự gọi cơm đi.”

“Cậu đi làm gì?” Thạch Nghị lập tức phất cờ nguy cơ, anh luôn có một trực giác khó tả với An Thừa Trạch. Dạo trước An Thừa Trạch bận việc ra ngoài, Thạch Nghị chẳng cảm thấy gì, nhưng chỉ cần hắn đi tìm Dương Phong, Thạch Nghị tức khắc cảm giác được, một là không cho hắn đi, hai là theo dõi rồi đánh nhau với Dương Phong.

https://thuviensach.vn

An Thừa Trạch theo bản năng không muốn cho Lâm Đức Tuệ với Thạch Nghị gặp nhau, họ hắn là hai đường thẳng song song vĩnh viễn không giao nhau, gặp cũng chẳng lợi lộc gì. Vì thế, hắn đẩy ngực Thạch Nghị xuống, bị nhiệt độ trên làn da kia làm bỏng tay: "Về mặc quần áo đi, dù gì cũng tháng 10 rồi, coi chừng cảm bây giờ. Tôi ra ngoài ăn bữa cơm thôi, đừng có canh chặt như vậy chứ."

Thạch Nghị hiển nhiên vẫn muốn đi theo, đáng tiếc An Thừa Trạch ăn mặc rất chỉnh tề, đổi giày là đi được ngay. Mà anh lại trần trụi, cứ vậy đi thì không hay, chờ thay đồ xong thì An Thừa Trạch đã xuống lầu một từ đời nào rồi. Bắc Kinh chẳng phải tỉnh Kiến mấy năm trước, cách mấy trăm mét vẫn có thể đuổi kịp. Bắc Kinh đất rộng người đông, chớp mắt mà người cách đó mấy mét đã biến mất tăm hơi, Thạch Nghị căn bản không đuổi kịp.

An Thừa Trạch đến nơi hẹn rất nhanh, tối nay Lâm Đức Tuệ đưa Lâm Đức Cửu về trường, nên nhà hàng được chọn nằm ngay gần trường, nhà An Thừa Trạch trong khu này nên đi vài phút là tới. Hắn vào nhà hàng, phát hiện chị em họ Lâm đã ngồi sẵn chờ mình. Quả nhiên là phong cách của Lâm Đức Cửu, sát lúc muốn đi ăn mới gọi cho mình, người khác có việc quan trọng cũng phải bỏ đó đi gặp hắn ta, tính đại thiếu gia hết chỗ nói.

Ngồi đối diện Lâm Đức Tuệ, coi nhẹ ánh mắt Lâm Đức Cửu, đoạn An Thừa Trạch cười nói: "Đã lâu không gặp, chị Tuệ."

Cậu trai trẻ ăn nói khéo léo, diện mạo lại đẹp mắt, cho dù Lâm Đức Tuệ sẽ không động lòng trước một bé trai, nhưng con người luôn thích thưởng thức cái đẹp. Cô rất thích thằng bé An Thừa Trạch này, đỡ lo hơn em trai mình biết bao nhiêu. Nhất là học kỳ này em trai nề nếp hơn nhiều, về nhà cũng làm bài tập trước mới ra ngoài lêu lổng, Lâm Đức Tuệ từng tò mò hỏi Lâm Đức Cửu, sao lần này lại chịu làm bài tập hắn hoi vậy, còn không bỏ tiền thuê người làm hộ. Lâm Đức Cửu trả lời rằng, trước khi ra khỏi trường có đánh cược với An tiện nhân, An tiện nhân bảo hắn chắc chắn làm không

https://thuviensach.vn

xong bài tập, dù có xong cũng là nhờ người khác làm giùm hoặc cọp bài giải, vậy nên lúc đi học phải đập bài tập vào mặt An tiện nhân mới hả giận.

Lâm Đức Tuệ hết sức sửng sốt, vậy mà có người quản được em trai mình, chợt nhớ lần trước từng gặp qua thiếu niên này, thầm nghĩ phải tìm cơ hội cám ơn cậu bé. Ai dè hơn một tháng không gặp, nom cậu bé lại càng khôi ngô hơn, nếu lớn thêm chút nữa, Lâm Đức Tuệ cũng chẳng dám chắc liệu mình có thích hắn hay không, nhưng giờ thì vẫn con nít lắm.

Trong bữa ăn, Lâm Đức Cửu có lên tiếng xem thường An Thừa Trạch mấy lần, song hắn đều tỉnh bơ phản kích lại, Lâm Đức Tuệ cũng bất giác trao đổi số nhắn tin và số điện thoại với An Thừa Trạch, đồng thời còn dặn tuổi thiếu niên có điều chi phiền muộn thì nhớ tâm sự với chị, chị rất quý các bé ngoan. An Thừa Trạch thành công xây dựng được quan hệ tốt với Lâm Đức Tuệ, vậy là có thể theo sát hướng đi của cô rồi. An Thừa Trạch không rõ cụ thể vào năm nào thì Lâm Đức Tuệ quen biết gã kia, nhưng hắn nhìn ra được một cô gái có đang yêu hay không.

Ăn cơm xong, Lâm Đức Tuệ mua cho An Thừa Trạch vài món quà mà bé trai thích, bấy giờ mới áp tải Lâm Đức Cửu về ký túc xá. An Thừa Trạch xách một túi đồ về nhà, phát hiện Thạch Nghị nối gót hắn tiến vào.

“Cậu thân với Lâm Đức Cửu lắm hả?” Thạch Nghị tỏ ra cực kỳ bá đạo, tuyên bố kiểm soát cả chuyện kết bạn của An Thừa Trạch.

An Thừa Trạch không muốn thảo luận về vợ kiếp trước với người yêu kiếp này, bèn đáp qua quýt: “Thì cũng thế thôi, nói chung không ưa nó.”

“Vậy thích cái chị xinh xinh kia à.” Giọng Thạch Nghị có chút đè nén, “Yêu sớm không tốt.”

An Thừa Trạch suýt nữa cười sặc sụa, yêu sớm không tốt? Thạch Nghị quan tâm chuyện này từ hồi nào vậy, cứ như lão già cổ hủ ấy. Hồi trước Lâm Vạn Lý theo đuổi bạn gái, lũ lưu manh này còn xúm vào đùa bỡn cơ mà.

https://thuviensach.vn

“Cậu nghĩ nhiều rồi, bọn tôi chỉ là bạn, đó là chị gái tri kỷ của tôi, còn tôi là em trai tri kỷ, đơn giản thế thôi.” An Thừa Trạch vỗ ngực Thạch Nghị cho có lệ rồi đi lướt qua, về phòng nghỉ ngơi. Thạch Nghị cũng chẳng tiếp tục truy hỏi, nhưng tối đó, Thạch Nghị ngủ quay lưng với hắn, cả đêm không thèm xoay lại.

Kỳ nghỉ quốc khánh qua đi, kiếp sống bận rộn của học sinh cấp ba lại bắt đầu. An Thừa Trạch tính ngày, năm 97 Hồng Kông trở về, thị trường chứng khoán xào xáo một trận và lắng xuống ngay sau đó, đây chính là cơ hội. Cũng may khoảng thời gian ấy học sinh sắp nghỉ, hắn có thể tập trung dán mắt vào đó mỗi ngày, và canh đúng lúc tung cổ phiếu ra. Đây là một cơ hội tuyệt vời, trong tay hắn còn dư mấy chục vạn, vận hành tốt có thể tăng thành mấy trăm vạn. Có khoản tiền này, hắn có thể tiến hành giai đoạn tiếp theo trong kế hoạch.

*Hồng Kông từng là lãnh thổ phụ thuộc Vương quốc Liên hiệp Anh và Bắc Ireland từ năm 1842, và trở lại Trung Quốc vào năm 1997

Còn Thạch Nghị vẫn y như cũ, mỗi ngày cùng ăn cùng ngủ với hắn, chẳng qua dạo này Thạch Nghị luôn bám sát hắn, cứ như muốn xơi tái luôn người ta. Mỗi lần thấy hắn tiếp túc với nữ sinh trên 8 tuổi và dưới 80 tuổi, biểu tình Thạch Nghị chẳng khác gì muốn ăn thịt người, đương nhiên An Thừa Trạch nhận ra tâm tư của anh, song hắn không nói toạc. Hắn không phải người buông được bỏ được, Thạch Nghị đã cám dỗ đến mức hắn sắp dục hỏa đốt người, thế nên đừng mơ sống yên. Nhóc đen nhẻm chưa hiểu tình cảm của mình, vậy bắt đến khi hiểu ra thì thôi.

Trước kỳ nghỉ đông phát sinh một việc lớn đáng nhắc tới, Như Ký rốt cuộc cũng mở rộng được thị trường tại Bắc Kinh, tình hình buôn bán rất sôi động. Đặc biệt là Lâm Đức Cửu, sau đợt nghỉ quốc khánh, hắn xách một túi to điểm tâm Như Ký về trường, còn chất đống trên chiếc giường mà An

https://thuviensach.vn

Thừa Trạch đã dọn đi, tràn ngập cả giường, người khác nhìn mà ngỡ hắn mới đi cướp siêu thị về.

Lượng tiêu thụ ở Bắc Kinh rất lớn, một khi mở được thị trường thì không chỉ các siêu thị địa phương, mà tại các tỉnh khác cũng có không ít nhà buôn thấy được cơ hội kinh doanh, tìm Liễu Như thương lượng vấn đề mở đại lý. Liễu Như tính toán, nhà xưởng ở tỉnh Kiến e rằng cung không đủ cầu, mà tuy mới năm 96, nhưng đất đai ở Bắc Kinh đã tấc đất tấc vàng, muốn xây thêm nhà xưởng thì nên chọn khu vực ngoại thành Bắc Kinh cho tiện vận chuyển, giá đất cũng rẻ hơn.

Sau khi xác định vị trí, Liễu Như bắt tay vào việc mua đất xây nhà xưởng, bấy giờ không thể không đến Cục Đất đai và Tài nguyên một chuyến. Cố tình vào lúc này, An Mục Dương cũng đang chuẩn bị khai phá một mảnh đất, cả ngày chạy ngược chạy xuôi trong văn phòng cục.

Theo lý thuyết, một người ở trung tâm thành phố xây kiến trúc, người kia ra ngoại ô xây nhà xưởng, hai mảnh đất tuyệt đối không cùng cấp bậc, Liễu Như chỉ đến đơn vị cấp thấp, căn bản chẳng thể đụng mặt An Mục Dương. Nhưng sự việc cứ khăng khăng trùng hợp như thế, vào ngày cuối cùng của học kỳ một năm lớp mười, Liễu Như định xong đất xây cất, cầm hợp đồng đóng dấu đầy đủ ra ngoài, gặp phải An Mục Dương đang đưa cục trưởng về ký kết hợp đồng, kẻ vào người ra, rồi cứ vậy gặp gỡ ngay trước cửa chính.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 40

Dù hiện tại Liễu Như đã thuộc hàng ngũ những nữ cường nhân xuất sắc nhất, nhưng khi tên đàn ông duy nhất từng yêu thương và thù hận xuất hiện trước mắt, cô vẫn khó lòng bình tĩnh được. An Mục Dương sống với Liễu Như một quãng thời gian thì bỏ đi, qua Tết năm nay An Thừa Trạch sẽ mười bảy tuổi, cộng thêm thời gian mang thai, tổng cộng mười tám năm. Vài năm đầu Liễu Như luôn sống trong oán hận, hận đến nghiến răng nghiến lợi, hận tới nỗi mỗi lần trông thấy An Thừa Trạch đều sẽ ngẩn ngơ nhớ lại mối thù ấy. Cô từng khờ dại vọng tưởng phải chăng An Mục Dương đã xảy ra chuyện gì, thậm chí còn đến tận công ty tìm và được biết An Mục Dương đã rời khỏi nơi này.

Sau này cô cũng bỏ cuộc, không phải dứt bỏ nỗi hận, mà là buông tay với người này, coi như hắn đã chết.

Mười tám năm trước, Liễu Như còn là sinh viên công tác trong bộ phận đối ngoại của hội sinh viên, quen biết An Mục Dương trong một lần đi kêu gọi tài trợ, khi ấy An Mục Dương là quản lý nghiệp vụ tại công ty chi nhánh của Hồng Thế ở tỉnh Kiến, tuổi vừa tròn ba mươi, trẻ trung, anh tuấn, đầy hứa hẹn. Hắn vừa ý cô sinh viên xinh như hoa Liễu Như, nên ra sức đóng góp tiền và sức lực ủng hộ hoạt động của hội sinh viên, đồng thời trở thành nhà tài trợ thường xuyên ra mặt, rồi giành được trái tim Liễu Như.

Lúc đó, kỳ thực An Mục Dương bị An lão gia điều đến tỉnh Kiến rèn luyện, anh hai nhập ngũ, anh ba gia nhập chính trị, chỉ còn con trai út An Mục Dương có tiền nhất là theo nghiệp kinh doanh, bảo tồn cơ nghiệp. Hồng Thế mới đến tỉnh Kiến khai thác thị trường, An Mục Dương làm quản lý nghiệp vụ trong một công ty chi nhánh nho nhỏ, ngay cả nhân viên công ty cũng chẳng biết hắn chính là con trai thứ ba nhà họ An, người nắm quyền

https://thuviensach.vn

tương lai của Hồng Thế, chỉ nghĩ hắn là họ hàng xa gì đó trong họ nội An gia, nhờ quan hệ mà chen vào kiếm miếng cơm.

Xa nhà hơn hai năm, An Mục Dương vốn chẳng phải người có thể kiềm nén, nếu không gặp Liễu Như, chỉ e đã sớm bao nuôi một em biết nhìn xa trông rộng. Nhưng hắn gặp được Liễu Như trẻ tuổi, xinh đẹp, tràn trề sức sống như ánh mặt trời, luồng sinh khí ấy hấp dẫn An Mục Dương. An Mục Dương đang ở thời kỳ khám phá rất cần loại sức sống mới mẻ này, vì thế hắn không giao dịch công khai như bình thường, mà giấu chuyện mình có vợ, lựa chọn theo đuổi Liễu Như.

Suy cho cùng hẳng còn là sinh viên, Liễu Như nhanh chóng bị vẻ lịch lãm bất phàm và cử chỉ tao nhã của An Mục Dương mê hoặc, chẳng qua khi đó cô vẫn biết tự bảo vệ, cũng vô cùng quý trọng đời con gái của mình, nếu chưa thấy được tương lai ổn định, cô không muốn giao mình cho ai. Rơi vào đường cùng, An Mục Dương lấy lý do Liễu Như chưa đầy 20 tuổi và vẫn còn đi học để về quê tổ chức tiệc rượu trước, chờ đủ tuổi mới đi đăng ký. Thời ấy, đa số nông dân đều làm vậy, bởi đều là đồng hương biết rõ gốc gác của nhau, sẽ không xuất hiện tình trạng quất ngựa truy phong. An Mục Dương còn bảo để không ảnh hưởng đến việc Liễu Như tốt nghiệp, đợi cô ra trường mới mời bạn bè cùng lớp đến chung vui một bữa, vì vậy cũng giấu luôn cả bạn học của Liễu Như.

Tuy Liễu Như rất biết giữ gìn cho mình, nhưng dầu gì vẫn còn quá trẻ, lúc An Mục Dương đích thân vào thôn mời bạn bè thân hữu và người nhà mình ăn cơm, liền cho rằng hai người đã kết hôn. Lúc ấy, An Mục Dương lần đầu tới nhà Liễu Như, "sính lễ" mang đến rất dọa người, bà Liễu cũng chấp nhận người con rể này, tính đợi ông bà sui nghe đồn đang ở nước ngoài trở về mới tổ chức tiệc đàng hoàng.

Mở tiệc chiêu đãi bạn bè thân hữu xong, Liễu Như cứ ngỡ hai người đã cưới nhau, cũng đồng ý giao ra bản thân. Ngày ấy, cô vẫn đang đi học và trọ ở trường, thường xuyên ra ngoài hẹn hò với An Mục Dương. Cô luôn nghĩ

https://thuviensach.vn

đây là chồng mình, tin rằng sau khi tốt nghiệp, khi sinh nhật hai mươi tuổi qua đi, cô sẽ có được thân phận hợp pháp.

Liễu Như vừa tốt nghiệp đại học thì được cử đến xí nghiệp nhà nước làm việc, căn nhà sau này sống với An Thừa Trạch cũng do đơn vị cấp cho. Thỉnh thoảng cô ở nhà đơn vị cấp, lúc lại đến ở với An Mục Dương. Để không gây chú ý, An Mục Dương tạm thời sống trong căn hộ công ty bố trí, Liễu Như cũng ít khi ở đó, hơn nữa còn dự định để dành tiền mua một căn nhà cách nơi mình làm việc và Hồng Thế không xa.

Tiếp theo đến một hôm, ban ngày An Mục Dương đến nhà Liễu Như, tiêu hồn xong thì tới giờ ăn trưa, Liễu Như đứng trong bếp gọi An Mục Dương sang cửa hàng sát vách mua chai nước tương. Tiếng xào rau rất to, chẳng biết An Mục Dương có nghe thấy không, Liễu Như chỉ nghe thấy âm thanh đóng cửa, đợi hoài đợi mãi chả thấy nước tương đâu, chờ hồi lâu nữa cũng không thấy An Mục Dương trở về.

Đến Hồng Thế lần nữa mới hay hắn đã thôi việc từ ba ngày trước, vì mọi người đều tưởng hắn là họ hàng xa, phương án bảo mật lại quá tốt, nên Liễu Như đâu ngờ gã đàn ông này là ông chủ tương lai của Hồng Thế. Nếu biết, cô đời nào xem hắn là kẻ chưa có vợ con để rồi bị lừa đẹp?

Với thân phận của An Mục Dương, dạng đàn bà nào mà chả chiếm được, căn bản không cần dùng nhiều thủ đoạn hạ lưu như vậy để lừa gạt một cô gái. Nhớ lại thời điểm ma quỷ mê hoặc tâm hồn ấy, hắn bị Liễu Như quyến rũ đến cùng cực, bằng mọi giá phải có được cô, thành ra càng thêm đê tiện. Về sau có được người rồi, bản thân cũng tỉnh táo trở lại, may mà chưa trả giá quá nhiều, hơn nữa không ai biết thân phận thật của hắn, khi đã tích lũy đủ vốn ở tỉnh Kiến, bèn lập tức không từ mà biệt, xem tất thảy chỉ là một giấc mộng xuân.

Bảo hắn không nhớ thương Liễu Như là sai, dù sao cũng là cô gái trăm phương nghìn kế mới chiếm được. Song kiếp trước sau khi gặp Liễu Như

https://thuviensach.vn

với An Thừa Trạch, mọi hoài niệm trong lòng hóa thành cảm giác chán ghét với đứa con rơi mò tới cửa, huống hồ Liễu Như lúc ấy vô cùng tiều tụy, diện mạo già đi rất nhanh, An Mục Dương đời nào còn thừa tình với cô.

Tuy nhiên, hiện giờ thì khác, dẫu đã qua mười tám năm, nhưng Liễu Như vẫn chưa tới bốn mươi, cộng thêm lối sống năng động trẻ trung, tâm tính khỏe mạnh, tập luyện hợp lý, dáng vẻ bẩm sinh đã trông trẻ hơn tuổi, nên thoạt nhìn chỉ chừng 28 29 30. Ai cũng biết phụ nữ khoảng ba mươi nom vẫn trẻ trung, phối hợp với vẻ ý nhị được cuộc sống hun đúc, tựa như rượu ngon lâu năm làm say lòng người. Liễu Như đang lúc đẹp nhất, cộng thêm khí thế nữ vương được năm tháng trui rèn, tỷ lệ người đi đường ngoái đầu cao đến đáng sợ, ngay cả mấy cậu nhóc còn dán mắt vào Liễu Như một lúc, thầm nghĩ chị này thật đẹp, huống hồ là An Mục Dương từng có quan hệ thân mật với Liễu Như.

Tuổi càng lớn, nhan sắc càng mặn mà. Liễu Như như thể đang trẻ hóa vậy, mỗi ngày một xinh đẹp hơn.

An Mục Dương nhất thời ngẩn ngơ, may có thư ký bên cạnh nhắc nhở hắn. Hắn tức khắc dời tầm mắt, khôi phục nụ cười khách sáo, cùng cục trưởng tiến vào cửa chính Cục Đất đai và Tài nguyên, lướt qua Liễu Như.

Liễu Như cũng chỉ đứng chốc lát, biểu tình vẫn trầm tĩnh như trước. Giây phút An Mục Dương sượt qua, cô nhìn chằm chằm vào hắn, mãi tới khi hắn đi khuất, Liễu Như mới cố gắng đè nén nỗi kích động cởi giày cao gót đập thủng cái bản mặt kia!

Chớ nói với cô bạo lực không thể giải quyết vấn đề, có những lúc bạo lực còn sảng khoái hơn biện pháp khác nhiều!

Liễu Như đột nhiên đờ ra tại chỗ, gương mặt xinh đẹp thoáng hiện sát khí, quản lý phòng nghiệp vụ trong công ty – người cùng đi làm việc với cô – bất chợt run rẩy. Quản lý là một người đàn ông 30 tuổi đã công tác được

https://thuviensach.vn

năm năm từ sau khi tốt nghiệp đại học, ban đầu là thầm mến Liễu Như, sau đó biến thành thầm sợ hãi, người phụ nữ này quá uy vũ hùng tráng, người ta là hán tử bắt ngựa, còn cô là nữ vương dẫm đạp cả hán tử lẫn ngựa dưới gót giày của mình!

*hán tử bắt ngựa (sáo mã hán tử): đàn ông du mục thường dùng sáo mã can (thòng lòng/gậy bắt ngựa) để đuổi bắt ngựa hoặc gia súc

2310_1253845905AhXX

Bắt gặp sắc mặt của Liễu Như, con tim thầm mến của viên quản lý nát thành bảy tám mảnh, đầu gối như hoàng kim của nam nhi mém nữa chịu không thấu mà quỳ xuống. Anh ta run rẩy hỏi: “Nữ (vương)… Liễu tổng, có chuyện gì sao ạ?”

Nguy hiểm nguy hiểm quá, suýt nữa gọi thẳng là nữ vương rồi.

Liễu Như lắc đầu, không quay lại mà đi thẳng tới bãi đậu xe, bước đi vèo vèo, rõ ràng là giày cao gót, mà quản lý chạy cũng chẳng theo kịp!

“Lái đi.” Liễu Như lên xe rồi ra lệnh, đồng thời ném hợp đồng cho quản lý ngồi trên ghế phó lái, “Tìm quản lý phòng sản xuất, hôm nay khởi công luôn.”

“Liễu, Liễu tổng, giờ đang rét đậm, chưa thích hợp động thổ. Không thể chờ tới sang năm sao?” Quản lý run như cầy sấy, bữa nay khí thế của nữ vương đại nhân mạnh hơn gấp mười bình thường, gấp mười lận đó!

“Tôi bảo động thổ bao giờ? Khởi công có hiểu hay không? Kiếm chỗ mua vật liệu và tìm đội xây dựng rồi thương lượng giá cả, sau đó liên hệ máy móc, chẳng lẽ đợi đến đầu xuân năm sau chuẩn bị xây mới xử lý mấy chuyện này sao? Lúc đó hoa cúc cũng lạnh luôn rồi! Tôi muốn thấy bản kế hoạch hoàn chỉnh trước Tết, bằng không đừng mong về nhà ăn Tết. Còn nữa, đơn hàng Tết năm nay không ít đâu, nhắn với quản lý phòng sản xuất,

https://thuviensach.vn

cho dù tăng ca cũng phải đuổi kịp đơn hàng, nhưng tuyệt đối không được bắt công nhân làm việc quá mười tiếng, nếu phát sinh sự cố gì thì anh ta phải tự chịu trách nhiệm!”

*hoa cúc cũng lạnh luôn: hoa cúc vốn tính lạnh, ý là thời gian trôi quá lâu tới mức thứ vốn lạnh như hoa cúc cũng lạnh luôn, hàm ý châm biến sự chậm trễ

“Dạ dạ dạ!” Quản lý phòng nghiệp vụ rụt cổ, năm nay hắn thu được nhiều đơn hàng như vậy, quản lý phòng sản xuất đừng có bóp chết hắn đấy nhé, má nó, quả nhiên năng lực xuất sắc quá cũng mệt.

“Liễu tổng, giờ về công ty hay đi xem đất?” Tài xế lái xe nửa ngày, rốt cuộc cũng bắt được lúc nữ vương đại nhân hạ bớt khí thế mà xen vô một câu, mợ nó, hắn cũng sợ muốn chết, rành rành là lính xuất ngũ vai u thịt bắp thân cao 1m85 nặng 80kg, tuổi mới 25, cớ gì lại bị một câu của Liễu tổng dọa sợ tới mức toát mồ hôi đầy đầu, đến lái xe cũng chẳng nổi?

“Về nhà.” Liễu Như chả muốn đi đâu, cô nhớ con trai mình. Cô hiểu rõ rằng, trời to đất to con trai là to nhất, chỉ thằng bé mới xoa dịu được tâm tình bức bối vì gặp An Mục Dương của cô. Về phần tại sao gã An Mục Dương kia rời khỏi tỉnh Kiến, vứt bỏ vợ con, trước kia cô chẳng quan tâm, nhưng giờ đang ở Bắc Kinh, khó tránh gặp gỡ thường xuyên, cần phải điều tra rõ ràng mới được.

“Tiểu Triệu,” Nữ vương đại nhân ưu nhã mở miệng, “còn nhớ người ban nãy gặp trước cửa không?”

“Nhớ, nhớ chứ!” Quản lý Triệu phòng nghiệp vụ là người khéo đưa đẩy, giỏi giao tiếp, Liễu Như gầy dựng được giang sơn tại Bắc Kinh cũng nhờ những nhân viên cốt cán từ thời còn ở tỉnh Kiến này. Phòng nghiệp vụ là một, phòng sản xuất là hai, cả hai quản lý đều từng một thời túng thiếu, rồi được Liễu Như mời đến nhà xưởng và tôi luyện đến hôm nay. Đối với

https://thuviensach.vn

Quách Tiểu Hoa, Liễu Như luôn dịu dàng, thiện lương và hết lòng quan tâm, còn với những tên đàn ông thô lỗ thì… Ha ha, nhớ năm ấy cô xử Thạch Nghị với Dương Phong thế nào không? Đó là Thạch lão đại với Dương lão đại đó nha, một quyền hạ gục luôn đúng không, nữ hán tử biết lái máy cày đó nhớ không.

"Tên hắn là An Mục Dương, chắc có liên quan với Hồng Thế, điều tra cho cẩn thận đấy. Cần dùng tiền thì cứ tính cho tôi, hiểu ý tôi chứ?" Liễu Như thản nhiên liếc nhìn quản lý Triệu.

Tiểu Triệu run lẩy bẩy, nữ vương đại nhân muốn đào bới cả chuyện người ta thích mặc quần sịp màu gì hả?

Nhưng An Mục Dương của Hồng Thế… Bất đồng với Liễu Như chỉ lo xông về phía trước, ngành nghiệp vụ hiển nhiên phải thường xuyên giao thiệp, Hồng Thế là công ty lớn tại Bắc Kinh, An Mục Dương cũng là nhân vật dậm chân một phát làm rung chuyển cả nền kinh tế Bắc Kinh, Tiểu Triệu có thể không biết hắn là ai sao? Song thứ Liễu tổng muốn biết nào phải những bề nổi đó, cô chắc chắn muốn tìm hiểu về sinh hoạt cá nhân, tỷ như An Mục Dương có bao nhiêu em bồ nhí chẳng hạn…

Đầu óc người làm ngành nghiệp vụ hết sức năng nổ, chả mấy chốc đã vẽ vời ra một đoạn ân oán tình cừu. Đều là nhân viên nòng cốt, còn biết tên An Thừa Trạch, vừa nghĩ thế liền tưởng tượng được tám chín chục phần trăm. Úi chà, chả thế chứ còn gì nữa, nhất định phải điều tra rành mạch mới được.

Bọn họ vẫn ở trong cao ốc bên cạnh trường trung học số một, việc kinh doanh ở Bắc Kinh đã phát triển, Liễu Như cũng rủng rỉnh tiền bạc, lợi nhuận cuối năm chắc chắn không ít. Bấy giờ, giá nhà Bắc Kinh mới hơn một ngàn một mét vuông, căn hộ trong khu trường học lại bán đến hơn hai ngàn quả thực chẳng rẻ, mà Liễu Như còn thấy lợi. Theo cô đoán không bao nữa, chừng năm 98-99, giá nhà tại những thành phố như Bắc Kinh Ma Đô sẽ tăng chóng mặt, phải tranh thủ mua căn biệt thự ở khu đất ngon lành, rồi

https://thuviensach.vn

nuôi Ngao Tạng hay Berger gì đó, tiếc là không thể nuôi sói. Liễu Như ra chiều tiếc nuối, sói tốt biết bao, có tiện nhân mò đến nhà thì sai nó cắn chết tươi luôn.

Dợm vào cửa đã phát hiện không khí trong nhà có gì đó bất thường, chỉ dòm ngoài cửa đã thấy có thêm một đôi giày, còn là giày da quân dụng bằng bông vải, mang ở tỉnh Kiến thì không sao, đến Bắc Kinh thì nên che chân đi. Mấy năm nay, Liễu Như được An Thừa Trạch soi sáng nên cũng có chút ưa sạch, nhớ tới mùi hôi chân thì nhíu mày.

Thạch Lỗi nghe âm thanh mở cửa, mắt sáng lên, phản ứng chớp nhoáng, lao tới còn lẹ hơn An Thừa Trạch một bước, quả nhiên bắt gặp Liễu Như mới vào nhà. Suýt soát một năm không gặp, nhưng Liễu Như dường như càng ngày càng đẹp, hôm nay lại càng lộng lẫy, dáng vẻ trừng mắt lạnh lùng hiển lộ triệt để vẻ đẹp tâm cao khí ngạo!

Như thế đủ chứng minh sư đoàn trưởng Thạch đã tình nhân trong mắt hóa Tây Thi đến trình độ não tàn, không hề nhận ra Liễu Như đang không vui.

Quả nhiên vừa thấy mặt đã ngửi thấy mùi hôi chân, An Thừa Trạch ngày nào cũng lấy bàn chải bắt Thạch Nghị chà chân, còn Thạch Lỗi dầu sao cũng là trưởng bối nên không tiện nói ra. Thạch Nghị biết rõ An Thừa Trạch ghét mùi hôi chân, nhưng chẳng dám nhắc ba mình một câu, sợ bị quất nha, dây lưng còn nằm trên eo kia kìa. Hai đứa nín cả buổi, đang vừa chịu đựng mùi hương nồng nàn vừa nghe Thạch Lỗi đến thăm con trai nói chuyện phiếm, ai dè Liễu Như luôn xem công ty là nhà lại trở về!

Nhác thấy Thạch Lỗi, Liễu Như liền bị xông đến buốt cả óc, đúng lúc tâm tình đang bức bối, bèn cúi xuống nhấc giày Thạch Lỗi quẳng ra ngoài, thủ tiêu luôn cái mùi kia.

Đang định phô bày chút phong thái nam nhi trước mặt người trong lòng – sư đoàn trưởng Thạch: "…"

https://thuviensach.vn

“Đã lâu không gặp, sư đoàn trưởng Thạch.” Liễu Như khách khí gật đầu với Thạch Lỗi, rồi chuyển ngay sang An Thừa Trạch, “Tiểu Trạch, chú Thạch đến mà không biết lễ phép gì hết, còn không mau xả chậu nước ấm cho khách rửa chân đi.”

An Thừa Trạch, Thạch Nghị, Thạch Lỗi: “…”

Không phải rót trà nóng mời như nhà người ta, mà là mang cho chậu nước ấm rửa chân!

Thạch Lỗi khổ người cao to, tuổi khoảng bốn sáu bốn bảy, mặt nghẹn đến đỏ bừng, liên tục sờ đầu, mồ hôi tuôn rơi. Hắn đi đường mệt mỏi, vừa đặt chân tới Bắc Kinh liền đến Liễu Như ngay, còn chưa kịp rửa mặt, mồ hôi sượt xuống kéo theo một chuỗi đất đen.

Liễu Như thở dài, phất tay bảo: “Tiểu Trạch, đừng lấy nước ấm nữa, mở máy nước nóng cho chú Thạch tắm đi. Tiểu Nghị, đưa áo khoác cho ba con mượn mặc, rồi xuống dưới mua hai bộ đồ lót.”

Mặt Thạch Lỗi sắp đỏ như trái ớt rồi, vội vàng xua tay: “Tôi, tôi, trong hành lý của tôi có quần áo thay, nãy mới xuống xe thì đến đây luôn, chưa kiếm chỗ ở, nên không, không cần mua đâu.”

“Sạch không?” Liễu Như dựng mày liễu, ánh mắt đảo qua, sư đoàn trưởng Thạch im re, xám xịt theo An Thừa Trạch vào phòng tắm.

Tắm mà cứ thấy kỳ kỳ sao á, sao hắn lại… chạy tới đây tắm rửa chứ? Dù có hai thằng bé, nhưng đây vẫn là nhà Liễu Như — một phụ nữ độc thân, hắn tắm như này có sao không ta?

Sao hay không sao Liễu Như mặc kệ, giờ đang ở trong cao ốc, cô lại hiếm khi về nhà, nơi này chỉ có hai học sinh, chả ai biết có một ông tướng vừa tới nhà đã bị cô bắt đi tắm. Cô ngắm gương mặt lâu ngày không gặp của con

https://thuviensach.vn

trai, quả là càng lớn càng xinh trai, cũng hên giống cô chứ không giống An Mục Dương. Không chút khách khí ôm lấy con trai hôn chụt lên mặt, An Thừa Trạch bị hôn mà đỏ mặt, mẹ mình độc tài quá đi mất, mình cũng mười bảy rồi mà…

Thay xong đồ ở nhà, Liễu Như liền xắn tay áo: “Tối nay chú Thạch đến nên mẹ muốn xuống bếp, Tiểu Trạch lại đây giúp một tay.”

Thạch Nghị nhất thời vui vẻ, lâu rồi chưa được ăn đồ mẹ nuôi nấu, nhớ chết đi được ấy. Lia mắt qua cửa phòng tắm, nhớ năm đó An Thừa Trạch lần đầu tiên đến nhà mình, chính mình cũng bị cưỡng ép đi chà từ đầu tới chân, tự dưng cảm thấy hình tượng cao lớn của ông ba bốc hơi chả còn gì.

Thôi, tự mình mừng thầm là được rồi, nhanh xuống mua quần lót cái đã.

Còn Thạch Lỗi thì vừa tắm vừa ngộ ra, Tiểu Như không xem mình là người ngoài, cái cảm giác ông chồng về nhà bị vợ bắt đi tắm thiệt hạnh phúc! Được rồi, cứ gọi là Tiểu Như Tiểu Như đi, trước kia thân mật nhất chỉ là em Liễu.

Cha con Thạch Lỗi đều bận mừng thầm, An Thừa Trạch lại sâu sắc cảm nhận được hôm nay Liễu Như không vui. Thừa dịp cha con nhà kia vắng mặt, hắn khẽ hỏi trong bếp: “Mẹ ơi, nay mẹ sao thế?”

Liễu Như dừng động tác băm thịt điên cuồng, cô bảo muốn làm sủi cảo, liền bắt đầu vung dao băm chặt khí thế, chẳng riêng gì An Thừa Trạch, ai thấy vậy cũng phát giác không ổn. Liễu Như nhíu mày, nhíu mày, rồi lại nhíu mày, đang chưa biết nói thế nào với An Thừa Trạch thì nghe giọng nói săn sóc của con trai vang lên: “Mẹ à, sang năm con mười bảy tuổi rồi, tính tuổi mụ là mười tám, sắp trưởng thành đến nơi, đã có thể làm trụ cột cho mẹ, mẹ có chuyện gì không thể cho con biết sao? Mẹ không vui nên về nhà chẳng phải vì trong nhà có con ư?”

https://thuviensach.vn

Thật ngoan! Không hổ là con mình! Liễu Như lặng lẽ gật đầu, tự dưng cảm thấy Tiểu Trạch luôn ngoan ngoãn lại hiểu chuyện như vậy, tuyệt đối không có khả năng vì chút quan hệ máu mủ mà thiên vị ba nó. Lúc chứng kiến bộ dáng nhân sĩ thành đạt của An Mục Dương, Liễu Như cơ bản đã đoán được mình là cái dạng tiểu tam bị gã lắm tiền nào đó lừa gạt, cô vô cùng khinh bỉ loại chuyện này, nhưng sự tình đã rồi thì hối tiếc cũng vô cụng. Tuy nhiên, hiện tại có chuyện càng đáng giận hơn, An Mục Dương không định cướp con mình, và An Thừa Trạch sẽ không theo ba nó đấy chứ?

Liễu Như lo lắng không thừa, kiếp trước đã phát sinh chuyện như thế, nhưng khi ấy An Thừa Trạch mới mười một tuổi, giờ hắn đã mười bảy, cộng thêm kinh nghiệm kiếp trước, làm gì có chuyện bị An Mục Dương lừa.

Liễu Như yên tâm trở lại, ngẫm nghĩ rồi nói: “Tiểu Trạch, nếu ba con ra ngoài mua nước tương về thì sao?”

Mới tắm xong đang lau tóc – Thạch Lỗi: “…”

“Ổng mua nước tương từ cửa hàng nào thì bắt ổng cuốn xéo về đó.” An Thừa Trạch bình tĩnh trả lời.

Đang cầm đồ lót sạch vừa mua cho ba mình – Thạch Nghị: “…”

“Không hổ là con mẹ, ngoan quá!” Liễu Như nở ruột nở gan, lại hôn lên mặt con mình một cái.

Cha con Thạch Lỗi: “…”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 41

Sủi cảo của Liễu Như luôn ngon như vậy, gần năm ròng không được nếm hương vị món ăn gia đình, Thạch Lỗi quả thực lệ nóng doanh tròng, ăn một miếng sủi cảo, ngắm Liễu Như, lại ăn sủi cảo, ngắm Liễu Như. Ánh mắt thẳng thắn tới độ EQ kém như Thạch Nghị cũng nhận ra ý đồ của ba mình, thật khiến người ta khó lòng nhìn thẳng mà.

Tuy nhiên, Thạch Nghị vẫn hi vọng ba mình theo đuổi mẹ nuôi, suốt mấy năm trời ở chung, anh tiếp xúc với Liễu Như còn nhiều hơn Thạch Lỗi, ấn tượng cũng sâu đậm hơn so với người mẹ ruột chẳng mấy thân thiết. Thạch Nghị đã coi Liễu Như như mẹ từ lâu, tại thời điểm quan trọng nhất trong quá trình trưởng thành, cô gánh trách nhiệm làm mẹ cho hai đứa trẻ, nhờ vậy Thạch Nghị mới có thể khỏe mạnh vô tư mà lớn lên. Kiếp này, Thạch Nghị may mắn và hạnh phúc hơn kiếp trước rất nhiều.

Đối diện với đôi mắt như cặp bóng đèn lớn của Thạch Lỗi, Liễu Như bất động như núi, chỉ điềm đạm gắp sủi cảo cho con trai. Đáp án của An Thừa Trạch xem như cho cô chỗ dựa, cô nghĩ thông suốt rồi, chuyện quá khứ cứ để nó qua đi. Trước kia khổ sở cũng do cô quá ngốc, chẳng phải An Mục Dương không để lại gì cho cô, ít nhất vẫn có đứa con ngoan Tiểu Trạch gắn bó nhiều năm qua. Có đánh đổi bao nhiêu thanh xuân, bao nhiêu tiền của cũng không mua được những tháng ngày nương tựa lẫn nhau. Chỉ cần có An Thừa Trạch, Liễu Như có thể nhẫn nhịn mọi chuyện An Mục Dương gây ra cho mình lúc trước, miễn sau này bọn họ nước giếng không phạm nước sông.

Sở dĩ sai quản lý Triệu điều tra An Mục Dương, chủ yếu là để phòng ngừa chu đáo, nếu An Mục Dương hoặc người nhà hắn ta dám xuống tay với mình và Tiểu Trạch, Liễu Như không định khách sáo với bọn chúng nữa.

https://thuviensach.vn

Đầu tiên phải chuẩn bị sẵn sàng, biết người biết ta, đến khi sự tình ập lên đầu mới không hoảng loạn mà xử lý gọn gẽ.

Có điều, hình như sau khi gặp An Mục Dương, Thạch Lỗi biểu hiện cũng quá trắng trợn rồi!

Khi còn ở tỉnh Kiến, Thạch Lỗi chiếu cố mẹ con cô rất nhiều. Liễu Như đâu phải kẻ vong ân phụ nghĩa, cô chưa từng quên những người đã giúp đỡ và bày tỏ thiện ý với mình trong suốt quãng thời gian nhọc nhằn. Sáu bảy năm qua, ngoại trừ Thạch Nghị, Thạch Lỗi đích xác là người trợ giúp cô nhiều nhất.

Thạch Nghị với An Thừa Trạch lớn lên với nhau từ nhỏ, có một người bạn khỏe mạnh và bản lĩnh đồng hành cùng An Thừa Trạch, giúp hắn ở trường không phải chịu bắt nạt, ở nhà thì có người săn sóc, chỉ riêng điều ấy đã khiến Liễu Như vô cùng yêu mến thằng bé Thạch Nghị này. Hơn nữa, cũng biết ơn Thạch Nghị đã làm bạn và chăm nom An Thừa Trạch nhiều năm qua.

Bỏ qua Thạch Nghị, cả Thạch Lỗi cũng hỗ trợ cô không nhỏ. Năm đó lúc Như Ký chưa khai trương, người đầu tiên cho cô dũng khí để buôn bán điểm tâm chính là Thạch Lỗi. Cô vĩnh viễn nhớ mãi ngày ấy, cái ngày mà đơn đặt hàng trị giá hơn hai trăm đồng đã khai sáng con đường mới cho mình. Kế tiếp lúc Như Ký bắt đầu kinh doanh, một nhóm binh lính mang điểm tâm về nhà thăm người thân chính là nước cờ đầu giúp Như Ký mở rộng thị trường. Thời điểm Như Ký náo nhiệt hơn, sức cạnh tranh của thực phẩm nước ngoài trở nên lớn mạnh, Liễu Như chẳng sợ cạnh tranh, chỉ sợ người khác dùng thủ đoạn hèn hạ, cũng là Thạch Lỗi âm thầm lên tiếng bảo vệ Như Ký. Khi Liễu Như bắt tay xây nhà xưởng, rồi bị đám quan chức bất hợp pháp làm khó, vẫn là Thạch Lỗi bí mật tương trợ.

Quan trọng nhất là, nếu không phải Liễu Như cố ý đi thăm dò, thì Thạch Lỗi cũng chỉ ngầm làm tất cả trong bóng tối, chưa từng tranh công trước

https://thuviensach.vn

mặt cô, càng không nghĩ cách thông qua người khác tiết lộ với Liễu Như. Thạch Lỗi quả nhiên luôn đứng sau lưng giúp cô trong thầm lặng, có thể nói nếu không nhờ Thạch Lỗi, hiện tại Như Ký đại khái chỉ là một tiệm điểm tâm nổi tiếng ở tỉnh Kiến, tuyệt đối không có chuyện xây nhà xưởng và tiến quân toàn quốc như bây giờ.

Ở Bắc Kinh một thời gian, Liễu Như biết rõ việc khai thác thị trường gian nan tới mức nào, hiện cô đã đủ trưởng thành để đương đầu những những khó khăn ấy, nắm được đạo lý "biện pháp luôn luôn nhiều hơn rắc rồi". Trở lại khoảng thời gian ở tỉnh Kiến, cô chẳng qua chỉ là dạng đàn bà con gái yếu đuối vừa mới thoát khỏi kiểu tư duy lối mòn, không có Thạch Lỗi lặng thầm ủng hộ, cô không thể nào có hôm nay.

Thi thoảng vào những lúc rảnh rỗi, Liễu Như cũng từng nghĩ Thạch Lỗi phải chăng có ý với mình. Nào phải cô tự mình đa tình, nam chưa vợ gái chưa chồng, lại đều một mình nuôi con giống nhau, tuy Thạch Lỗi lớn hơn cô khá nhiều, nhưng được cái thường xuyên rèn luyện nên nom khá trẻ trung, họ tương tối hợp nhau nếu xét về điều kiện. Nếu trước đây Liễu Như còn chưa xứng với tài sản nhà Thạch Lỗi, thì hiện tại dựa vào thân phận của cô, Thạch Lỗi lại có chút không xứng.

Thế nhưng, tròn trĩnh sáu năm, số lần cô gặp Thạch Lỗi gần như chỉ một bàn tay là đếm hết, cơ bản chỉ đến Tết mới gặp, mà Tết thì ai về nhà nấy. Qua Tết chưa kịp đi thăm hỏi Thạch Lỗi, thì người ta đã chạy về đơn vị. Cứ thế chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, Liễu Như cũng bỏ cuộc. Thạch Lỗi giúp cô hẳn là vì quan hệ giữa Thạch Nghị với An Thừa Trạch, cô nghĩ vậy, nên chút ý niệm nảy sinh trong đầu liền tiêu tan.

Song, hiện tại hoàn toàn không giống thế nữa! Dạo trước sư đoàn trưởng Thạch im lìm như vậy là bởi không có thời gian gặp cô, xem đi, cách năm năm lại ngồi ăn chung lần nữa, Liễu Như bị hắn nhìn chằm chằm mà muốn nghẹn sủi cảo. May có con trai bên cạnh, có thể gắp sủi cảo cho thằng bé để che giấu chính mình, bằng không thì ngượng chết!

https://thuviensach.vn

Dù Liễu Như có nữ vương đến mấy, nhưng đối mặt với lão lưu manh như lang như hổ thiếu vợ mười mấy năm giống Thạch Lỗi vẫn có chút chịu không thấu. Chủ yếu là lão lưu manh rất quan tâm cô, bản chất cũng vô cùng đứng đắn. Nhất là sau khi gặp An Mục Dương và nhớ lại quá khứ hắn lừa dối mình, Liễu Như bất chợt cảm thấy người với người vốn chẳng cách nào so sánh.

“Lần này tôi đến Bắc Kinh luôn, không đi nữa.” Thạch Lỗi đột nhiên mở lời, “Thường trú ở quân khu Bắc Kinh, có thể mỗi ngày đi làm như bình thường, còn được cấp một căn nhà nhỏ trong sân quân khu.”

Hắn giương mắt tha thiết nhìn Liễu Như, đợi người ấy đáp lại, An Thừa Trạch quay đầu không nỡ nhìn.

Liễu Như không phải người kênh kiệu, nhưng giờ thực sự chẳng hứng thú gì với đàn ông. Từng có lúc cô xao động trước sự chiếu cố của Thạch Lỗi, bởi lúc ấy Liễu Như vẫn khát vọng tình cảm gia đình, tình yêu, vân vân. Song Liễu Như giờ đây chỉ đặt tâm trí vào sự nghiệp, không như hồi trước mở tiệm chỉ vì muốn chăm sóc con trai tốt hơn, giờ cô mở công ty để chứng tỏ giá trị bản thân.

Nói cách khác, xao xuyến ngày trước là vì muốn cho con một gia đình hoàn chỉnh. Hiện tại hết hứng thú là do thực sự không cần. Người ta bảo phụ nữ ba bốn chục tuổi có khao khát mãnh liệt với ái dục, nhưng căn cứ theo tám giai đoạn tâm lý xã hội của Erikson (1), đây là độ tuổi sản sinh. Sản sinh này không chỉ trên sinh lý, mà bao gồm cả thành tựu, cũng chính là sự sinh sôi nảy nở về mặt sự nghiệp. Cái gọi là khao khát mãnh liệt, cũng do nhu cầu sự nghiệp không được thỏa mãn, thế nên mới cần bù đắp trên phương diện sinh lý. Về phần Liễu Như, cô rõ ràng không cần bổ sung.

Thanh tâm quả dục, đây có lẽ là trạng thái hiện thời của Liễu Như.

https://thuviensach.vn

Không phải Thạch Lỗi chưa đủ tốt, mà Liễu Như đã qua cái tuổi cần yêu thương và che chở. Thời điểm vắng bóng người bảo bọc, cô đã học xong kiên cường.

Tóm lại, đối với Liễu Như bây giờ mà nói, muốn che chở cô á, hắc hắc, còn phải xem người ta có tình nguyện hay không.

Giá Thạch Lỗi biết năm đó mà dũng cảm ra tay thì đã có thể ôm mỹ nhân về, nhất định hối hận đến xanh ruột.

Quả nhiên Liễu Như làm như không hiểu ý tứ của Thạch Lỗi, gật đầu bảo: "Vậy thì tốt quá, sư đoàn trưởng Thạch cũng lớn tuổi rồi, mấy năm nay Thạch Nghị không có ba quan tâm cũng chẳng dễ dàng gì. Bây giờ có hoàn cảnh làm việc ổn định, sau này hôm nào Thạch Nghị về nhà cũng được gặp ba, chắc thằng bé vui lắm."

Dứt lời, bèn sờ sờ đầu An Thừa Trạch, An hồ ly lại như tâm hữu linh tê, lập tức vỡ lẽ ý đồ của Liễu Như: Đừng nhiều chuyện.

Liễu Như đang sợ hắn vì muốn giữ chân đồng bọn nhỏ Thạch Nghị mà xen mồm quấy rối lời cự tuyệt uyển chuyển của mình đây mà, An Thừa Trạch lặng thinh nuốt sủi cảo, hắn còn lâu mới lắm miệng. Phải nhanh cho Thạch Nghị dọn ra ngoài mới được, cả ngày nằm lỳ trên giường hắn, đang mùa đông mà vẫn khỏe tới mức ngày ngày ở trần, mặc mỗi cái quần lót tứ giác rồi lang bang trong nhà, khiến lực nhẫn nại của hắn bị khiêu khích nghiêm trọng. An Thừa Trạch đời trước chẳng bao giờ nghĩ mình sẽ xúc động đến thế, càng không ngờ mình sẽ hứng thú với thân thể con trai. Năm ấy, Lâm Đức Cửu bị hắn hung tàn dạy dỗ cả đêm, bày ra đủ loại tư thế, vậy mà An Thừa Trạch vẫn có thể vừa đọc báo vừa trải qua một đêm tương đối xấu hổ với Lâm Đức Cửu. Đứng trước Lâm Đức Cửu triệt để hóa thân thành dụ thụ, An Thừa Trạch chút xíu phản ứng cũng không có.

https://thuviensach.vn

Khi đó, An Thừa Trạch cứ ngỡ mình thắng đến không thể thắng hơn, giờ xem ra, chỉ là gặp chưa đúng người mà thôi.

Trước khi Thạch Nghị chưa thấu tỏ lòng mình, An Thừa Trạch không định khiến hai người quá gần gũi với nhau. Cả hai kiếp, khó được một lần rung động, nhưng nếu Thạch Nghị thực sự có thể đi con đường bình thường, hắn sẵn lòng buông tay. Cho nên, giai đoạn này vẫn nên tách nhau ra thì hơn.

Thạch Nghị bên kia thì đần mặt, ý dì Liễu là sao! Lẽ nào từ nay về sau anh phải xa Tiểu Trạch? Còn cái gì mà mỗi ngày gặp ba sẽ vui vẻ? Giời ơi, một ngày ăn ba lần dây lưng quân dụng hai lớp, vui gì nổi mà vui. Nói ra thì bất hiếu, nhưng Thạch Nghị cảm thấy lâu lâu gặp một lần như hồi trước mới tốt. Cũng chả trách Thạch Nghị được, đều tại kỷ niệm thời thơ ấu quá đỗi tan nát cõi lòng, cứ hễ về nhà là Thạch Lỗi lại lôi sổ nợ ra thanh toán dứt điểm, dĩ nhiên không thể thiếu một trận dây lưng. Đối với Thạch Nghị nhỏ tuổi mà nói, ông ba về nhà = bị đánh, đối với Thạch Nghị hiện nay mà nói, ông ba về nhà = bị đánh + phải xa An Thừa Trạch… Chậc, ba mình về lại quân doanh thì hay quá, đừng ngày nào cũng về.

Thạch Nghị – đã phát triển thành chàng đen nhẻm – liên tục nháy mắt với An Thừa Trạch, Thạch Lỗi không ngừng liếc mắt đưa tình với Liễu Như, kết quả cả hai vị này đều che chắn cho nhau, hoàn toàn ngó lơ họ.

Vì vậy, tối ăn cơm xong, hai cha con đành ảo não xách hành lý về nơi ở quân khu xếp cho Thạch Lỗi, bi thương không thể tả. Do quân khu cách trường khá xa, nên sáu tháng cuối năm Thạch Nghị phải xin trọ ở trường. Vừa nghĩ không còn được ngủ chung giường với An Thừa Trạch, Thạch Nghị liền bi ai, rồi phẫn nộ nhìn ba mình, đến Bắc Kinh làm chi không biết, để một mình anh chuyển trường tốt bao nhiêu.

Ngược lại, Thạch Lỗi chẳng mấy khổ sở, hắn dù sao cũng là người trưởng thành, biết Liễu Như bao năm qua không tìm ai, khẳng định đã quen cuộc sống hiện tại, đón nhận một người đàn ông đâu chỉ là thêm cái chén đôi

https://thuviensach.vn

đũa, mà còn phải mở rộng tâm hồn dung nạp người ấy. Đã độc thân mười tám năm, giờ quá khó khăn để chấp nhận thêm ai khác. Nào có ai theo đuổi bà xã mà chưa bị từ chối. Nhớ năm ấy trong quân đội rặt một lũ lưu manh, đám chiến hữu xem mắt bảy tám lần mới rước được nàng về dinh. Thạch Lỗi cũng đi xem mắt mười mấy lần, mãi tới khi lên chức lữ đoàn trưởng mới gặp mẹ Thạch Nghị, bằng sẽ không có chuyện Thạch Nghị bằng tuổi An Thừa Trạch mà hắn lại lớn hơn Liễu Như khoảng mười tuổi.

Sư đoàn trưởng Thạch tỏ vẻ, cái chuyện cưa vợ ấy mà, bị từ chối hơn mười lần có là cái gì, dầu gì giờ hắn cũng dư thời gian, có thể đi làm về nhà hàng ngày, dốc toàn lực mà theo đuổi thôi!

Về phần con trai, ai thèm để ý tâm tư bé xíu của nó, từ nhỏ đến lớn cứ xem Tiểu Trạch nhà người ta như cô vợ nhỏ mà trông nom. Mấy năm qua, sư đoàn trưởng Thạch cũng thấy nhiều trường hợp giống vậy, cảm thấy con mình tạm thời chỉ thích chơi với An Thừa Trạch, chứ chưa kịp chơi ra chuyện lớn, phải nhân dịp ổn định này cho hai đứa tách ra. Trai tơ mười bảy mười tám sơ sẩy là cọ súng tóe lửa ngay.

Bởi thế, dưới tình huống ba chọi một, tâm tư nho nhỏ của Thạch Nghị hoàn toàn bị bác bỏ. Lúc anh xin ở với An Thừa Trạch hết nửa năm này, liền bị một câu của Thạch Lỗi làm tịt đường cãi: “Giờ khác trước rồi, lớn từng này mà cứ quấn lấy Tiểu Trạch thì còn ra cái gì, mau mau cút về trường cho ba.”

Thế là Thạch Nghị lơ ngơ, tại sao nhất quyết phải là An Thừa Trạch mới được?

___

(1) Erik Erikson (1905-1994) là một nhà phân tâm, người sáng tạo ra một học thuyết khởi đầu và có tầm ảnh hưởng cao đối với sự phát triển tâm lý xã hội và khủng hoảng xảy ra trong những thời kỳ trải dài suốt toàn bộ cuộc

https://thuviensach.vn

đời. Ông chia quá trình phát triển con người thành 8 giai đoạn trong đó có 5 giai đoạn phát triển tâm lý xã hội mô tả đặc điểm quá trình phát triển nhân cách trẻ. Tám giai đoạn và các mâu thuẫn đó là:

Giai đoạn 1: Từ khi mới sinh đến 1 tuổi rưỡi – Mâu thuẫn giữa niềm tin và nghi ngờ.

Giai đoạn 2: Từ 1 tuổi rưỡi đến 3 tuổi – Mâu thuẫn giữa tự chủ và tự hoài nghi và xấu hổ.

Giai đoạn 3: Từ 3 đến 6 tuổi – Mâu thuẫn giữa việc tự khởi xướng và mặc cảm thiếu khả năng.

Giai đoạn 4: Từ 6 tuổi đến lúc dậy thì 12 tuổi – Mâu thuẫn giữa tài năng và sự tự ti hay mâu thuẫn giữa sự chăm chỉ và sự thấp kém.

Giai đoạn 5: Thanh thiếu niên từ 13 đến 20 tuổi – Mâu thuẫn giữa cái chính mình và sự mơ hồ về vai trò bản thân.

Giai đoạn 6: Thanh niên từ 20 đến 35 tuổi – mâu thuẫn giữa gắn bó và cô lập trong các mối quan hệ hay mâu thuẫn giữa sự thân thiện với sự tách biệt.

Giai đoạn 7: Trung niên từ 35 đến 60 tuổi – mâu thuẫn giữa sản sinh và ngưng trệ.

Giai đoạn 8: Cao niên từ 60 tuổi trở lên – mâu thuẫn giữa hoàn thành và thất vọng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 42

Kỳ nghỉ đông của Thạch Nghị trôi qua quá đỗi ấm ức, mỗi lần đi tìm An Thừa Trạch thì người ta đều vắng nhà, cuối cùng đành nghe lời ba mình, chạy đến biên cảnh tham gia trại huấn luyện mùa đông, Tết cũng chẳng về mà hứng gió lạnh ở Nga, nếm trải những ngày đau khổ. Kiểu trại huấn luyện này được chuẩn bị cho những quân nhân chuẩn mực giống Thạch Nghị, cơ thể anh căn bản đã trưởng thành, gánh vác được huấn luyện thể năng cường độ cao. Một mùa đông với đủ loại hành xác, còn vô cùng nhung nhớ An Thừa Trạch, đây chắc hẳn là mùa đông gian nan nhất cuộc đời Thạch Nghị. Đứng trong gió bắc lạnh thấu xương tại tỉnh Kiến xa xôi, cả ngày tương tư An Thừa Trạch, đến cả trong mơ cũng nhớ khôn nguôi.

Còn An Thừa Trạch thì vô tâm vô phế đặt mình vào thị trường chứng khoán Trung Hoa, ngày ngày đắm chìm không cách nào thoát ra. Năm 98 sắp tới, với chính sách mua nhà giảm thuế ở Ma Đô, cả nước bắt đầu nghênh đón mười năm đỉnh điểm của thị trường bất động sản. Trong mười năm này, người hơi có tiền một chút đều chen một tay vào bất động sản để hốt một khoản, Hồng Thế cũng chẳng ngoại lệ. An Thừa Trạch đã mười bảy tuổi, tuổi trên chứng minh nhân dân là mười chín, hắn đời nào bỏ qua cơ hội kiếm tiền cực tốt này, nhưng trước hết phải chồng đủ tiền đã.

Mười năm tư sản sắp đến, có người phất nhanh sau một đêm, kẻ lại nợ nần chồng chất, thành hay bại phải xem nỗ lực mười năm này. Kiếp trước hắn là người thắng lớn, kiếp này đang lúc hái quả tình yêu, nhưng An Thừa Trạch vẫn không định buông tha sự nghiệp thành công.

Nhất là khi Liễu Như đã gặp lại An Mục Dương, sau hai đời, An Thừa Trạch đã nhìn thấu gã đàn ông này. An Mục Dương có dã tâm, có năng lực, cũng chẳng thiếu thực lực. Một kẻ như thế lại có chút hoa tâm, đã định

https://thuviensach.vn

trước không thể nào chung thủy với một người phụ nữ, hắn ai cũng yêu, mà ai cũng không thương. Dẫu Liễu Như có là một phụ nữ xa lạ không quan hệ gì với An Mục Dương, thì cô hiện tại vẫn hội đủ phong tình hấp dẫn hắn, huống chi hai người từng có quá khứ mà An Mục Dương tự cho là ngọt ngào. Hắn chắc chắn sẽ một lần nữa tìm tới Liễu Như, đồng thời còn tự cho là đúng mà phát triển một cuộc tình ngoài giá thú đầy kích thích.

Liễu Như đương nhiên không bao giờ theo ý hắn, nhưng chính vì vậy mà lấy địa vị của Hồng Thế tại giới thương mại Bắc Kinh, sự phát triển của Như Ký trong tương lai sẽ gặp trắc trở. Tuy Liễu Như theo Thạch Lỗi, Thạch Lỗi có thể giúp Liễu Như cả về mặt quân sự lẫn chính trị, nhưng giới kinh doanh thì khác, có vài thứ không hiện ở mặt ngoài. Dù An Mục Dương không chủ động đối phó Như Ký, song chỉ cần hắn nói một câu, Như Ký sẽ gặp muôn vàn khó khăn ở Bắc Kinh.

Cho nên, An Thừa Trạch cần vốn, thật nhiều vốn, đủ để ở chống đỡ phiền toái trong ngắn hạn.

Tại sao lại là ngắn hạn? Dĩ nhiên là bởi ai sẽ đối kháng trường kỳ với Hồng Thế đây, chẳng kịp đợi đến lâu dài thì Hồng Thế đã sớm tiêu tùng rồi. Cả An Chí Hằng kinh tởm kia cũng giống An Mục Dương, cứ tưởng đã che giấu tốt toàn thân đầy lỗ thủng, ngoài ra còn mấy lần nguy cơ Hồng Thế phải đối mặt ở kiếp trước, nếu An Thừa Trạch không thể dỡ sạch Hồng Thế đi làm củi đốt trong vòng mười năm, xem như hắn sống lại toi công.

Vì quá chuyên chú vào sự nghiệp, An Thừa Trạch với Liễu Như đều chọn tạm thời bỏ chuyện tình cảm, dầu sao cục đá kia vẫn chưa thông suốt, mà hắn cũng mới mười tám.

Cục đá nhỏ chưa thấu tỏ lòng mình, tảng đá to thì thấu từ lâu rồi. Từ lúc có thể đi làm bình thường, mỗi ngày tan tầm Thạch Lỗi lại chạy đến công ty Liễu Như làm sứ giả hộ hoa, tức là đưa đón đi làm chứ sao. Liễu Như vì sao không về nhà mà ở công ty, là bởi tăng ca quá muộn nên đi đường nguy

https://thuviensach.vn

hiểm đó mà. Cho dù lái xe, nhưng còn đoạn đường đến bãi đậu và con đường từ bãi đậu xe về nhà nữa, thành ra để cho tiện và an toàn, Liễu Như tất nhiên chọn xa nhà.

Nhưng sau khi gặp An Mục Dương, cô sợ con trai bị cướp đi, nên lúc nào cũng muốn về. Thể trạng của bảo vệ kiêm tài xế công ty không tồi, nhưng nếu lâm trận thật, thanh niên hơn hai mươi chưa chắc đã đánh lại Thạch Lỗi thân kinh bách chiến.

Ngày đầu tiên Thạch Lỗi tới công ty, Liễu Như đang vội dạy bảo cấp dưới, cô lập tức hất tay bảo đợi đi, chờ tôi làm xong thì về. Do vậy, Thạch Lỗi liền trơ mắt nhìn Liễu Như ném một bản kế hoạch xuống trước mặt quản lý nghiệp vụ, ưu nhã trầm tĩnh nói: “Dự định thiết lập hai đến ba đại lý tiêu thụ ở Thiên Tân, cậu định dùng bản kế hoạch này thu hút đại lý à?”

Tiểu Triệu lau mồ hôi, kế hoạch của hắn sai ở đâu chứ?

“Đặc sản Thiên Tân thì sao! Ở đó có rất nhiều món ăn vặt phong phú đa dạng, cậu có mang sản phẩm bán chạy ở Bắc Kinh giới thiệu cho Thiên Tân cũng chưa chắc bán được! Tiêu thụ phải phù hợp nhu cầu thị trường, Như Ký còn rất nhiều điểm tâm hợp khẩu vị dân Thiên Tân, đừng bỏ gần tìm xa mà nhìn vào mỗi Bắc Kinh, từng khu vực đều có đặc điểm riêng, lấy về sửa đi!” Liễu Như quăng kế hoạch cho quản lý, Như Ký do một tay cô lập nên, bản thân cô chính là bậc thầy điểm tâm ưu tú nhất. Cô biết quà vặt cũng phân khu vực, hiển nhiên hiểu rõ khẩu vị từng địa phương. Lúc xây dựng nhãn hiệu, cô đã chú ý qua vấn đề này, suy xét đến việc chế biến điểm tâm cho từng vùng miền khác nhau.

Tiểu Triệu gật đầu thật mạnh, cực kỳ bội phục mà ôm đống giấy vụn rời đi, coi bộ tuyệt đối phải tăng ca mấy ngày mấy đêm, còn phải điều tra tin bát quái về An Mục Dương nữa chứ, mình vất vả quá đi mất.

https://thuviensach.vn

Giáo huấn quản lý nghiệp vụ xong, kế tiếp là phòng khai thác. Kỳ thực Liễu Như là quản lý khai thác giỏi nhất, nhưng cô chung quy đã là Tổng giám đốc, không thể đâm đầu nghiên cứu mở mang từng cái một. Ăn mấy miếng điểm tâm mà phòng phát triển mang tới, nữ vương lại khẽ nhăn mày.

“Tôi bảo rồi mà, nghiên cứu phát triển sản phẩm mới phải chú ý hai điểm, một là khu vực, hai là thời đại. Khu vực đại biểu cho những thành phẩm xuất sắc mà chúng ta cần nếm thử ở các địa phương, gạn lọc tinh hoa. Điểm tâm Trung Quốc chia thành 12 trường phái: Kinh, Tân, Tô, Quảng, Triều, Ninh, Hỗ, Xuyên, Dương, Điền, Mân và bánh ngọt kiểu Tây. Mỗi trường phái đều có đặc sắc và ưu điểm riêng. Cho nên lúc khai thác sản phẩm, không phải vo tất 12 trường phái thành một cục, khiến mùi vị ăn vào chả đâu ra đâu, mà phải hòa nhập vào phong cách thời đại, đồng thời giữ nguyên được hương vị đặc trưng cùng lịch sử truyền thống tại địa phương ấy. Muốn được như thế, không thể hàng ngày chúi đầu vào bếp với mớ công thức là có thể ngâm cứu ra. Tôi từng nói muốn nhân viên phòng khai thác chia nhau đến các nơi trao đổi kinh nghiệm… Thôi, mọi người cứ tự bàn bạc xem nên đi chỗ nào, rồi đưa bản kế hoạch cho tôi xem.”

Đang lúc quản lý phòng khai thác để lộ sắc mặt vui mừng, Liễu Như nói thêm: “Mặt khác, mọi người có thể dùng tiền công quỹ để đi du lịch, nhưng nếu khi về không thu hoạch được gì, tôi sẽ suy xét lại xem mọi người có thích hợp với phòng khai thác không.”

Nhất thời, nét hớn hở trên mặt quản lý phòng khai thác tắt ngóm, ỉu xìu lui ra.

Thạch Lỗi chờ ngoài văn phòng, thấy một đám quản lý đi vào đều xám xịt đi ra, đột nhiên tim đập gia tốc, bà xã tương lai lợi hại ghê, tim lại đập mạnh hơn rồi làm sao bây giờ, còn không mau hành động thì quá đần rồi! Sư đoàn trưởng Thạch ngẫm nghĩ một lát rồi xoay người ra ngoài, thoáng chốc đã mang vài hộp cơm vào văn phòng Liễu Như.

https://thuviensach.vn

Liễu Như ngẩng đầu liếc hắn, bỏ công việc trong tay xuống, tiện tay chọn một hộp. Đợi cô ăn xong, Thạch Lỗi đã quét sạch mấy hộp còn lại.

Liễu Như: "…"

Sư đoàn trưởng Thạch đã sang tuổi trung niên, song vẫn thường xuyên rèn luyện, sức ăn không thua năm đó.

Thu dọn xong hộp cơm, Thạch Lỗi đi ra, Liễu Như tiếp tục làm việc. Đến 9h tối, Liễu Như gấp hết công tác lại, vừa ra cửa liền thấy Thạch Lỗi đang đợi bên ngoài. Cô cũng chẳng làm bộ làm tịch, trực tiếp ra ngoài với Thạch Lỗi, cùng nhau ngồi lên chiếc Jeep Bắc Kinh của hắn về nhà. Sáng hôm sau trước khi đi làm, Thạch Lỗi lại đúng giờ gõ cửa nhà Liễu Như.

Mọi chuyện cứ tiếp diễn như thế đến tận lúc nghỉ Tết, sư đoàn trưởng Thạch là người không chịu ngồi yên, chẳng dễ được đi làm bình thường như người ta, không đưa đón vợ tương lai thì còn làm gì. Sau đó là tiếp tục đưa rước, cộng thêm cầm hộ túi xách và hành lý. Trước nghỉ Tết, Liễu Như có đi một chuyến đến miền Nam xem máy móc cho nhà xưởng, dự định ký một hợp đồng đặt hàng. Ngoại trừ mấy quản lý đi cùng, sư đoàn trưởng Thạch cũng bớt chút thời gian trong kỳ nghỉ Tết đã tích cóp mấy chục năm, tự bỏ tiền đi theo Liễu Như. Nghe nói trong hành trình đến phương Nam này, trên đường còn đụng độ một đội tự vệ dữ dằn nào đó, sư đoàn trưởng Thạch lấy một địch mười, giành được rất nhiều mặt mũi trước mặt vợ tương lai.

Về tới nhà cũng gần 30 Tết, Như Ký nghỉ đến rằm, Liễu Như hiếm khi được nhàn rỗi, vui vẻ làm vài món ăn, mời chú già cô đơn đến ăn bữa cơm tất niên. An Thừa Trạch nhìn Thạch Lỗi mặt mày hồng hào rạng rỡ, trong lòng hiểu việc này có vẻ khả thi. Liễu Như đụng mặt An Mục Dương cũng vừa khéo, dịp cuối năm công ty nào cũng bận rộn, An Mục Dương khẳng định không rảnh chú ý Liễu Như. Đúng lúc này Thạch Lỗi được điều đến

https://thuviensach.vn

Bắc Kinh, có đủ thời gian công phá trái tim Liễu Như. Sang năm lúc An Mục Dương rảnh rỗi đến tìm Liễu Như, ngại ghê, hoa thơm có chủ rồi.

Cách thức theo đuổi của Thạch Lỗi chẳng có gì cao minh, thậm chí còn hơi ngốc. Hắn không tặng hoa tặng nhẫn, không nói lời ngon tiếng ngọt hay thề non hẹn biển, cũng chả liệt kê các điều kiện hợp nhau giữa hai người như bao người trưởng thành khác để Liễu Như thấy những điểm lợi khi họ đến với nhau. Thạch Lỗi chỉ yên lặng thâm nhập vào cuộc sống của Liễu Như, không dựa vào quyền lực và tiền tài mà để chính bản thân chậm rãi dung hòa, khiến Liễu Như ý thức được nhà đông người kỳ thực rất tiện.

Tuy Thạch Lỗi là đại nam tử hán, nhưng quân đội yêu cầu nghiêm khắc nên phòng ốc lúc nào cũng sạch bong, mùi hôi chân ngày ấy tuyệt đối là ngoài ý muốn, hoàn toàn có thể sửa được. Có thể nói, trong nhà Liễu Như, chẳng ai làm việc nhà giỏi hơn Thạch Lỗi, An Thừa Trạch cũng thế, chung quy nửa đời kiếp trước hắn vẫn sống an nhàn sung sướng, Thạch Lỗi lại ôm đồm hết cả nội vụ lẫn ngoại vụ. Dù không biết nấu cơm, song được cái dư dả thời gian đưa cơm, còn có thể chọn quán ăn và mùi vị Liễu Như thích, đồng thời đưa đón cô đi làm, tạo cơ hội cho cô được về nhà gặp con trai hàng ngày.

Có người như vậy bên cạnh, đi làm tiện lợi hơn bao nhiêu. Lại chẳng cần bận tâm việc nhà, có thể thoải mái chuyên tâm phát triển sự nghiệp.

Mùng một, Thạch Lỗi về thăm cha mẹ. Liễu Như kéo An Thừa Trạch nói chuyện, phân tích ưu khuyết điểm của Thạch Lỗi, ưu điểm đã liệt kê ở trên, khuyết điểm chính là trong nhà quá nhiều đàn ông, phải thường xuyên nhắc hắn rửa chân, nhưng đây không tính là khuyết điểm.

An Thừa Trạch: "…"

Nam chủ nội x nữ chủ ngoại, cái cảm giác nghịch CP cứ đập vào mặt bôm bốp là thế nào.

https://thuviensach.vn

Từ ngày trông thấy Liễu Như lái xe bốn bánh, An Thừa Trạch đã biết mẹ mình nữ hán tử chính hiệu. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ sư đoàn trưởng Thạch cũng là tuýp đàn ông mạnh mẽ mẫu mực mười phân vẹn mười, tại sao lúc suy xét ưu điểm của hắn, Liễu Như không nghĩ tới hướng trong nhà có thêm đàn ông làm trụ cột sẽ tạo cảm giác an toàn!

Một phút mặc niệm vì sư đoàn trưởng Thạch.

Hắn đương nhiên biết rõ, nếu Liễu Như đã nhắc tới chuyện này với hắn, chứng tỏ mẹ đã dao động. Bất kể nhìn từ phương diện nào, Thạch Lỗi cũng là người tốt, hơn nữa còn có năng lực. Thạch Lỗi thích Liễu Như từ sáu năm trước, tới tận bây giờ vẫn si mê chưa từng thay đổi, cũng không hề đi lăng nhăng. Dĩ nhiên, chủ yếu là bởi Thạch Lỗi làm gì có cơ hội lăng nhăng, nhưng đồng thời, dù có cơ hội hắn cũng sẽ không phóng túng, mà tích cực theo đuổi Liễu Như.

Năng lực hành động của sư đoàn trưởng Thạch tương đối dũng mãnh, mới đạt tự do chưa bao lâu đã bắt tay hành động, thêm nữa còn vô cùng hiệu quả.

Kỳ nghỉ Tết chấm dứt, ý định của Liễu Như là trước sống thử một thời gian xem sao. Dẫu sao cô cũng chưa vội kết hôn, Thạch Lỗi có sốt ruột hay không thì thây kệ hắn, sốt ruột đi mà tìm người khác, với điều kiện của hắn thì thiếu gì tiểu cô nương đầu hai mươi chạy theo.

Bởi thế vào mùng bảy, khi sư đoàn trưởng Thạch từ quê lên, chuyện đầu tiên là đến nhà Liễu Như báo tin, rồi ở lại ăn cơm, còn nhận được lời đồng ý của Liễu Như.

“Tuy công ty chúng tôi cho thử việc ba tháng, nhưng quy định của chính phủ tối thiểu là một năm. Tôi dầu gì cũng là phụ nữ, lấy chồng theo chồng lấy gà theo gà lấy chó theo chó, cho nên cứ theo quy định bên anh đi, thử việc một năm, có thể kéo dài thời hạn.” Liễu Như cao ngạo đặt tay vào tay

https://thuviensach.vn

Thạch Lỗi, tay cô bảo dưỡng không tốt, ngày trẻ chịu nhiều khổ cực nên trong lòng bàn tay có vết chai không hết được. Mà tay Thạch Lỗi lại cứng cáp và to hơn đàn ông khác, độ cứng của hai người vừa khớp, cực kỳ phù hợp.

Thạch Lỗi như thể bị sét đánh, thử việc một năm, chẳng lẽ bắt hắn một năm này chỉ được ngó chứ không được sờ, không được ăn sao! Chuyện này đối với một chú già đã nghẹn mười mấy năm mà nói, quả thực quá vô nhân đạo! Cái gì mà lấy chồng theo chồng, nhà họ đâu ngại âm thịnh dương suy, không hề ngại chút nào, theo quy định công ty được không?

Liễu Như tỏ vẻ, không là không, cô là phụ nữ truyền thống.

“Nếu có thể kéo dài thời hạn, vậy tuyên bố chính thức nhé?” Thạch Lỗi hạ mình hỏi, hiển nhiên hắn căn bản chẳng có trọng lượng gì trước mặt Liễu Như. Điều này có liên quan tới tính chất công việc của Thạch Lỗi, thường xuyên vắng nhà nên thấy mắc nợ người nhà, dẫn đến sư đoàn trưởng Thạch đã dưỡng thành thói quen nghe lời vợ răm rắp.

“Ừm… xem biểu hiện đã.” Liễu Như nhìn đôi mắt sáng như bóng đèn của Thạch Lỗi, tự dưng cảm thấy tim như bị ánh mắt lấp lánh này lay động, nhất thời mủi lòng, bớt gay gắt hơn.

Thạch Lỗi mừng rỡ bế Liễu Như xoay vòng vòng trong phòng, còn thừa cơ hôn hai cái lên đôi môi hồng nhạt của nữ vương, nom y hệt cậu nhóc biết yêu lần đầu.

Thân là sư đoàn trưởng, Thạch Lỗi là trưởng quan kiên cường trước mặt quân sĩ, người đàn ông mạnh mẽ trước mặt đồng nghiệp, chiến sĩ bất khuất trước mặt gia đình. Có thể leo lên vị trí cao nhường này, Thạch Lỗi hội đủ cả tâm cơ lẫn sự khôn ngoan. Nhưng những điều ấy không thể áp dụng với người nhà, đứng trước Liễu Như, Thạch Lỗi trút bỏ tâm cơ và sự khôn ngoan, lộ ra dáng vẻ nguyên bản. Hắn khát vọng tình yêu và gia đình, chứ

https://thuviensach.vn

không muốn làm lão lưu manh kết bạn với tay phải đến già, ngay cả một câu yêu đương ngốc nghếch cũng chẳng thốt nên lời, chỉ biết bế bạn gái quay mòng mòng trong phòng đến chóng mặt.

Liễu Như vỗ một cái lên mái đầu quanh năm húi cua của Thạch Lỗi: “Thả tôi xuống, sắp ói rồi!”

Thạch Lỗi cười hắc hắc, ngồi xuống sofa, đặt người ta lên đùi ôm, bà xã xinh đẹp thế này, ngắm kiểu gì cũng chẳng đủ.

Kỳ thực chân Thạch Lỗi chả khác chi hai trụ sắt, căn bản không thoải mái bằng sofa êm ái. Nhưng Liễu Như lại rất hưởng thụ, người này không ngốc, ăn nói cũng chẳng vụng về, song mọi mưu tính của hắn sẽ không bao giờ dùng lên người mình. Nhớ năm ấy sống chung với An Mục Dương, gã ấy lúc nào cũng lượn lờ trước mắt mình, cứ hễ tài trợ cho trường tí tiền nào là lại công khai hoặc ám chỉ bảo là vì cô, tranh công ngấm ngầm hết lần này tới lần khác, khiến Liễu Như có cảm giác mình nợ hắn rất nhiều, sau này được theo đuổi cũng bằng lòng. Khi đó An Mục Dương làm gì nhỉ? À, mời cô đi ăn, tặng hoa, nói lời ân ái, sau đó giở đủ mọi thủ đoạn lừa cô lên giường.

Hồi ấy còn trẻ dại, thế nào lại cho đó là tình yêu? An Mục Dương luôn luôn tao nhã điềm tĩnh trước mặt cô, nhưng ái tình nào có bình tĩnh thong dong, có thể hành động mà không bị cảm xúc chi phối, đó không gọi là yêu.

Phải nhìn Thạch Lỗi đây này, ngốc chết.

Liễu Như bỗng nhiên chờ mong cuộc tình giữa mình và Thạch Lỗi, cũng có chút hưng phấn.

An Thừa Trạch đã sớm trốn vào phòng, không quấy rầy hai người lớn nở hoa lần hai. Tự dưng hắn chẳng còn tâm tư đi tính toán xem sau này nên làm thế nào để trở nên giàu có vượt trội, hắn rất nhớ Thạch Nghị. Nếu Liễu Như và Thạch Lỗi thành đôi, vậy tương lai của hắn với Thạch Nghị sẽ càng

https://thuviensach.vn

thêm chông gai. Hắn nhìn rõ điểm này từ lâu, nhưng không muốn ngăn cản. Liễu Như vất vả cả hai đời người, chưa từng biết thế nào là một gia đình thực thụ, cái gì là nương tựa vào nhau chân chính, cô cần ai đó chiếu cố và che chở. Dù hiện tại cô chẳng khác gì lô cốt, nhưng hết thảy chỉ để bảo hộ một trái tim mềm yếu.

*nở hoa lần hai: ý là đi bước nữa, kết hôn lần hai

Hắn chúc phúc cho họ.

Nhưng cân nhắc đến dây lưng quân dụng hai tầng da trâu của Thạch Lỗi, An Thừa Trạch lắc đầu, vẫn đợi Thạch Nghị suy nghĩ cẩn thận rồi nói sau đi. Nếu đến cuối cùng anh vẫn chưa hiểu được, muốn đi con đường bình thường, hắn sẵn sàng buông tay, như vậy đều tốt cho cả hai.

Tuy nhiên, An Thừa Trạch biết rằng, đời trước, đời này, cả hai đời, hắn sẽ không bao giờ có được cảm giác tim đập nhanh, xót xa, thậm chí đau lòng nữa. Giả như Thạch Nghị cứ mãi u mê, vậy ánh đom đóm trong đêm hè chia ly ấy vĩnh viễn là đốm lửa rực rỡ nhất trong sinh mệnh hắn, là hồi ức đáng trân trọng suốt đời.

…..

Nhà họ Lâm vẫn sẽ đoàn tụ trong dịp Tết, tròn nửa năm bị An Thừa Trạch khinh bỉ, Lâm Đức Cửu rốt cuộc có thể gặp người, Lâm gia cũng thả lỏng quản chế với hắn, tiền và điện thoại lại tới tay, khuyến mãi thêm quyền lái xe. Cuối thập niên 90, quy định về giấy phép lái xe còn lỏng lẻo, chỉ cần không vi phạm luật giao thông, khả năng bị kiểm tra bằng rất nhỏ. Lâm Đức Cửu chẳng mấy khi được lái xe đi chơi với đám bạn xấu. Tại Bắc Kinh, cho dù là Tết, cũng có rất nhiều cửa tiệm mở cửa thâu đêm.

Lũ đồng bọn của Lâm Đức Cửu đều có tiền có thế, bọn họ hình thành một vòng Tứ Cửu thành, người bình dân không vào được. Kiếp trước, nếu

https://thuviensach.vn

không có quan hệ với An gia và Lâm gia, An Thừa Trạch cũng chẳng thể gia nhập giới này.

*Tứ Cửu thành (hay còn gọi là Tử Cấm thành): sở dĩ gọi là "tứ cửu" vì có bốn cổng chính và chín cổng phụ. Bốn cổng chính: Thiên An Môn, Địa An Môn, Đông An Môn, Tây An Môn; chín cổng phụ: Chính Dương Môn, Sùng Văn Môn, Tuyên Vũ Môn, Triêu Dương Môn, Phụ Thành Môn, Đông Trực Môn, Tây Trực Môn, An Định Môn, Đức Thắng Môn.

Thú tiêu khiển của bọn họ chẳng qua là ca hát, nhảy nhót, uống rượu, bao gái. Mấy tiểu thư trong club đều rất xinh đẹp, Lâm Đức Cửu đời trước cũng đến nơi này tìm một em xinh xẻo sạch sẽ để khai trai vào dịp nghỉ Tết năm lớp mười, từ đấy trượt dài trên con đường phá gia chi tử. Hôm nay cũng thế, Quách Lịch Sâm lớn tuổi hơn những người khác, vừa tốt nghiệp đại học, cùng mấy anh em hợp tác làm ăn và mở một công ty người mẫu. Gái được gọi tới hầu rượu dĩ nhiên không phải mấy em tầm thường, mà đều là dạng gái xinh sạch sẽ nổi bật nhất, không ít cô trở thành ngôi sao trong tương lai. Một em chân dài váy ngắn cũn ngồi kế bên Lâm Đức Cửu, còn gác chân lên đùi hắn cọ xát như có như không, trai trẻ dư thừa tinh lực chẳng mấy chốc đã có phản ứng.

Lâm Đức Cửu chung quy vẫn là giai tơ, lúng túng đẩy em người mẫu non choẹt ra, mặt đỏ đến mang tai, nốc cạn ly bia lạnh, chỉ lạnh một lát, lát sau lại càng khô nóng.

Quách Lịch Sâm cười cười vỗ vai hắn: "Lâm tử, chưa từng chơi à, cũng đúng, mới lớp mười mà. Thực ra lớp mười cũng được rồi, không hại thân đâu, bằng không hôm nay anh mời, mấy đứa khai bao đi, mắc công về sau đụng chuyện khéo thành trò cười."

Nói đoạn liền đưa mắt ra hiệu, mấy cô bé tức khắc dán lên. Những người có kinh nghiệm đều rất phóng khoáng, lập tức hôn ngay trong ghế lô, tay cũng không quy củ, chả bao lâu quần áo các cô nương đã xộc xệch, thở gấp phì

https://thuviensach.vn

phò, căn phòng nồng nặc hơi thở tình dục còn xịn hơn thuốc kích dục thượng hạng. Mấy thằng nhóc rối rít ôm cô em bên cạnh trao nụ hôn vụng về, Lâm Đức Cửu rõ ràng rất xúc động, song lại đẩy hai cô bên người ra.

Mới vừa nãy trong đầu hắn chợt lóe lên ánh mắt một người, người này thấp hơn mình lùn hơn mình, nhưng tầm mắt ngửa đầu lại hạ mình xuống lòng bàn chân.

Hắn nhớ rõ thời điểm từng coi thường An Thừa Trạch, An Thừa Trạch chỉ cười khẽ trước tiền tài và địa vị cao chót vót của hắn, rồi đùa cợt bảo rằng: "Đúng rồi, đối với cậu mà nói, xe xịn và mỹ nữ đều dễ như trở bàn tay, chỉ cần cậu muốn, ngoắc tay một cái là đàn bà bò tới liền. Nhưng những người bò đến đều là dạng cậu khinh miệt. Cậu chỉ tìm được khoái cảm trên người mình khinh thường, và vĩnh viễn đeo cảm giác thất bại trước mặt kình địch và người cậu tôn trọng, mềm nắn rắn buông đạp thấp nâng cao, cậu với kẻ cậu xem thường vốn cùng một loại người."

An Thừa Trạch hiếm khi nói dài như vậy với Lâm Đức Cửu, Lâm Đức Cửu nhớ rất rõ ngày ấy, ánh mắt An Thừa Trạch không hề hạ thấp hắn, mà hoàn toàn không đặt hắn vào mắt, sự tồn tại của hắn là con số không trong mắt người đó.

Ngữ điệu châm chọc văng vẳng bên tai, Lâm Đức Cửu lại nhìn cô nàng kia, đột nhiên cảm thấy người đàn bà thân hình cám dỗ và gương mặt xinh đẹp này có chút khó ưa. Bộ dạng rất đẹp, nhưng còn lâu mới sánh bằng người đó.

Người đó là ai? Người đó rất cao, trước kia xấp xỉ mình, giờ hình như đã cao hơn mình chút đỉnh. Người đó còn rất khỏe, có thể cõng mình lên. Người ấy rất đẹp, rành rành là giống đực không ngực không mông, nhưng lại tựa nhân vật trong tranh, từng cử chỉ đều hết sức hoàn mỹ. Thân hình người đó rất tuyệt, cánh tay và bắp chân đều hiển lộ sức mạnh ý nhị, chân

https://thuviensach.vn

dài cùng eo thon phác họa một độ cong mỹ miều, mỗi lần trông thấy bóng dáng ấy, Lâm Đức Cửu đều kìm lòng chẳng đậu mà ngẩn người.

Chợt cảm thấy ý nghĩ của mình hơi nguy hiểm, Lâm Đức Cửu lắc đầu, hất em gái sang một bên, đứng lên nói: “Tôi ra ngoài hít thở không khí.”

Quách Lịch Sâm mắng một câu quỷ nhát gan, Lâm Đức Cửu bất vi sở động, rời khỏi ghế lô, thấy phòng cách vách có đôi nam nữ đi ra, cô gái xinh đẹp hình như là nữ chính của bộ phim truyền hình quảng cáo rầm rộ hai hôm trước. Nam nhìn hơi quen mắt, dường như đã gặp qua ở đâu đó. Lâm Đức Cửu không nhớ ra người nam là ai, bấy giờ Quách Lịch Sâm lại ra kéo hắn về, thấy hắn đang nhìn chằm chằm người nam, bèn hỏi khẽ: “Cậu nhìn An đại thiếu kỹ thế làm gì?”

“An?” Lâm Đức Cửu đột nhiên ngộ ra, người này hình như có điểm giống An Thừa Trạch!

“An Chí Hằng, cháu trai lão tướng An, người thừa kế tương lai của Hồng Thế. An gia không kém Lâm gia là bao, nhưng nhà người ta sinh được, cả họ có hơn mười người, còn nhà cậu chỉ có mỗi cậu với Tiểu Tuệ.”

“An Chí Hằng?” Lâm Đức Cửu lặp lại tên hắn ta. An gia Bắc Kinh, nhân tài kiệt xuất ở cả ba lĩnh vực quân sự – chính trị – thương mại, hắn biết điều này từ lâu. Lâm gia với An gia có hơi hướm “vua không gặp vua”, Lâm Đức Cửu cực kỳ phản cảm nhà họ An, nên tiếp xúc không nhiều, thậm chí chưa từng thấy An Chí Hằng.

Hôm nay gặp lại hơi chần chờ. Thế mà… có phần tương tự An Thừa Trạch.

Hắn đứng trước cửa dõi theo bóng lưng An Chí Hằng mãi tới khi hai người mất hút, Quách Lịch Sâm lại lôi Lâm Đức Cửu về phòng chơi, vừa đi vừa bảo: “Tết gọi Tiểu Tuệ ra ăn một bữa đi, từ lúc lên đại học là mất mặt, nhớ cô bé quá, hồi trước chuyên môn bám theo anh gọi ‘anh Sâm’…”

https://thuviensach.vn

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 43

Đ

ến ngày nhập học thì Thạch Nghị về, vì nhà cách trường tương đối xa, ông ba lại chẳng cho ở chỗ An Thừa Trạch, nên anh đành dọn vào trường, vừa khéo đúng ngay chiếc giường cũ của An Thừa Trạch. Vốn dĩ khi An Thừa Trạch đi rồi, Lâm Đức Cửu hoàn toàn có thể chuyển xuống dưới, nhưng chính hắn cũng không hiểu tại sao lại không muốn chuyển, cảm thấy như vầy rất tốt, kết quả bị Thạch Nghị chiếm mất.

Hai kẻ giường trên giường dưới chả biết vì sao vừa gặp đã bất hòa. Ai cũng biết An Thừa Trạch với Thạch Nghị rất thân, cùng ăn cùng ở, ngày ngày gắn bó bên nhau, Thạch Nghị còn bảo với lũ đàn em rằng An Thừa Trạch là em trai anh, phải trông nom cẩn thận. Lâm Đức Cửu cảm giác mình không ưa An Thừa Trạch, thế nên chẳng thể nào cho Thạch Nghị sắc mặt hòa nhã. Mà Thạch Nghị lại biết An Thừa Trạch luôn liên lạc với cô nàng Lâm Đức Tuệ kia, trong lòng bức bối vô cùng, dáng vẻ trước Lâm Đức Cửu cũng không tốt lành gì, hai người mới gặp liền đánh nhau, Lâm Đức Cửu đánh không lại Thạch Nghị còn cố, hết lần này tới lần khác phải dùng việc dọn khỏi phòng để điều giải, song hai người chẳng ai chịu dọn, quả thực khiến người ta đau đầu mà.

An Thừa Trạch làm lớp trưởng, cuối cùng vẫn bị chủ nhiệm lớp gọi qua. Lâm Đức Cửu thì thôi, nhưng ít nhất An Thừa Trạch có thể kiềm chế Thạch Nghị mà nhỉ? Thực sự không phải giáo viên thiên vị gia cảnh Lâm Đức Cửu, mà qua vài lần đánh nhau, đứa bị đánh đến gào cũng không ra hơi tuyệt đối là Lâm Đức Cửu, Thạch Nghị ngay cả sợi tóc cũng chả rụng. May mà Thạch Nghị đã kinh qua huấn luyện, biết cách đập người thê thảm nhưng không tổn thương đến xương cốt, thương tích của Lâm Đức Cửu chỉ một tuần là khỏi hẳn, sau đó lại thêm vết thương mới. Theo lý thuyết, hắn

https://thuviensach.vn

nếm trải mấy lần cũng nên biết Thạch Nghị không dễ chọc, ai ngờ nhóc con Lâm Đức Cửu này không biết đầu óc có vấn đề hay sao, bị đánh bao lần cũng chưa nhớ đời, khiến giáo viên và quản lý ký túc xá nhức óc không thôi.

“Thưa thầy, em đâu có mặc kệ.” An Thừa Trạch cũng có chút khó xử, Thạch Nghị ăn hiếp con gà bệnh Lâm Đức Cửu làm gì chứ, hồi trước chỉ đánh một trận là xong việc, giờ lại cứ khỏe rồi đánh tiếp, làm như sợ trên mặt Lâm Đức Cửu thiếu thương tích ấy, “Em đã nhắc nhở hai bạn đó rất nhiều lần. Nhưng họ trọ trong trường, vừa đến tối lại đánh nhau, em nước xa không giải được cơn khát gần.”

Chủ nhiệm lớp muốn nói, hồi trước Thạch Nghị ở nhà em cơ mà, không thể thu người về sao? Chẳng qua vấn đề gia đình tương đối phức tạp, giáo viên rốt cuộc vẫn không nói ra, chỉ đành mời phụ huynh hai đứa.

Dĩ nhiên, Thạch Lỗi có mặt là khống chế được thằng con nhà mình ngay, từ bấy đến giờ kỳ thực sư đoàn trưởng Thạch đều chả cần đánh, lườm một cái là xong. Thạch Nghị thấy Thạch Lỗi đến liền thành thật, gật đầu cam đoan không bắt nạt bạn học nữa, thực sự không được thì đổi ký túc xá, thái độ vô cùng hợp tác. Mới đầu Lâm Đức Cửu tưởng là tài xế đến, nhưng xét thấy hắn bị đánh khá thảm, chủ nhiệm liền diễn tả cho nghiêm trọng hơn chút, cần đích thân người nhà tới đây, cha mẹ đều bận rút không ra thời gian, nên để Lâm Đức Tuệ thay mặt. Lâm Đức Cửu phục chị mình nhất, gặp Lâm Đức Tuệ cũng gật đầu nhận sai, thậm chí tỏ vẻ sẵn sàng dọn đi.

Song phương nói chuyện xong, thầy chủ nhiệm rốt cuộc thở phào, quyết định cho hai vị phụ huynh gặp mặt học sinh, bắt tay giảng hòa và viết giấy cam kết hoặc kiểm điểm để chấm dứt việc này. Dè đâu Thạch Nghị vừa thấy Lâm Đức Tuệ liền nổi khùng, Thạch Lỗi cũng không quản nổi, hung hăng bảo gặp Lâm Đức Cửu một lần đánh một lần, đổi lớp đánh, đổi ký túc xá đánh, bị đuổi học cũng đánh, bị ông ba quất cũng đánh, nhìn không vừa mắt đấy thì sao.

https://thuviensach.vn

Lâm Đức Cửu cũng chịu hết nổi, hai người suýt nữa lao vào nhau. Cũng may có sư đoàn trưởng Thạch ở đây, tuy tuổi lớn nhưng thân thủ vẫn tốt, còn chưa già đâu, ra tay trấn trụ thằng con kinh nghiệm non nớt, rút dây lưng quất tại chỗ. Lâm Đức Tuệ đời này chưa từng thấy đôi cha con nào hung tàn như vậy, lập tức vô cùng sầu lo, bày tỏ với giáo viên rằng Lâm Đức Cửu sẽ tiếp tục học tại trung học số một, nhưng bạn học này quá hung hãn, nhất định phải chặt đứt mưu đồ.

Cô nói rất khéo, nhưng ý tứ rất rõ ràng, loại học sinh như Thạch Nghị phải bị đuổi học.

Không trách Lâm Đức Tuệ được, bởi lần tranh đấu này là do Thạch Nghị khởi xướng, hơn nữa nhất quyết không tha. Dù hai người đều bị phạt, nhưng chắc chắn Thạch Nghị bị nặng hơn.

Thạch Lỗi cười làm lành, bảo giáo viên từ từ đã, hắn muốn trao đổi với con mình một lát. Vì thế liền kéo Thạch Nghị tới một góc kín trong văn phòng, đạp cho một phát: “Ngày nào cũng luyện quyền luyện quyền, luyện bao nhiêu năm mà chỉ học được khi dễ nhỏ yếu thôi hả? Có biết cái gì là kính già yêu trẻ không, mày giỏi quá nhỉ, tay đấm viện dưỡng lão chân đá mầm non, không thấy nhục à!”

Lâm Đức Cửu: “…”

Mẹ kiếp, đúng là cha nào con nấy, cách ăn nói của vị này cũng chướng tai quá thể, thế cuối cùng hắn là mầm non hay viện dưỡng lão, hừ!

Thạch Nghị bị đánh một hồi vẫn không mở miệng giải thích, ngược lại cả Lâm Đức Tuệ lẫn chủ nhiệm lớp đều tái mặt. Lâm Đức Tuệ cũng xem như nữ cường nhân, người không đụng ta ta chẳng phạm người, em trai mình bị bắt nạt thành như vậy, cô khẳng định sẽ đòi công bằng tới cùng. Trên phương diện bảo vệ chủ quyền, ép Thạch Nghị nghỉ học đã đủ ác rồi, lại chưa từng thấy ai ác như Thạch Lỗi. Nhìn lực đánh kia mà xem, có đúng là

https://thuviensach.vn

con ruột không vậy? Có chắc không phải ba dượng không, đánh nữa là chết người đó…

Giáo viên cũng bị dọa, nào có ai đánh con ngay trong văn phòng, hết quyền này tới quyền khác nện vào bụng, lực lại mạnh, nhỡ đánh hụt thì có thủng tường không nhỉ? Thầy giáo nhanh chóng tiến lên can, ai dè lúc này Thạch Lỗi lại lắc lắc cổ tay, nói: “Thầy Lưu đừng sợ, thằng nhóc này cường tráng lắm, chả biết nó luyện cơ bụng thế nào nữa, nắm tay tôi cũng phát đau luôn!”

Thạch Nghị đích xác đã luyện được cơ bụng rắn chắc như khối sắt, đánh không hỏng được, nhưng nên đau vẫn đau. Nhưng Thạch Nghị cắn chết cũng không lên tiếng, vì đối với anh mà nói, đây là lần phản nghịch cuối cùng trong giai đoạn trưởng thành của mình, dù thế nào cũng phải đấu tranh một lần, anh muốn ở bên An Thừa Trạch.

Nhưng chẳng còn cách nào khác, lời Thạch Lỗi chính là mệnh lệnh, một khi đã hạ thì vô phương lay chuyển. Trừ phi anh ở ký túc xá không được, bằng không sẽ vuột mất cơ hội sống chung với An Thừa Trạch. Anh nghĩ rất chu đáo, làm loạn thế nào cũng phải cho ông ba ý thức được chỉ An Thừa Trạch mới kiềm hãm được mình, không thì anh ở đâu cũng sẽ gây chuyện. Trùng hợp trong ký túc xá lại có đứa khiến anh khó chịu, Lâm Đức Cửu thuận thế bị đặt ngay họng súng.

Thực ra cách làm của Thạch Nghị giống như một đứa trẻ nghịch ngợm đang lợi dụng việc gây rối để hấp dẫn sự chú ý của cha mẹ. Bao năm qua Thạch Nghị chưa từng nhõng nhẽo với Thạch Lỗi, nên anh tùy hứng một lần, dùng phương pháp ác liệt đặc thù để làm nũng.

Nhưng Thạch Lỗi không hiểu, hắn không có nhiều kinh nghiệm giao lưu với con trẻ, chỉ thấy Thạch Nghị đang gây sự, nhóc con phá phách thì phải ăn đòn mới nghe lời. Bởi vậy, hai người cứ thế giằng co trong văn phòng, cương đến mức cả Lâm Đức Tuệ cũng cho rằng kỳ thực không cần bắt con

https://thuviensach.vn

nhà người ta nghỉ học, Tiểu Cửu nhà họ dọn khỏi ký túc xá là được rồi, đánh nữa lỡ gặp chuyện không may thì…

An Thừa Trạch hiểu rõ hết thảy đứng ngoài nghe chốc lát, cắn chặt răng, gõ cửa vào văn phòng.

Thạch Nghị vẫn chưa hiểu rõ, song hắn cố hết sức mới bắt được tình cảm này, tuyệt đối không buông tay. Vậy là đủ rồi, còn lại để hắn làm đi.

“Thưa thầy.” An Thừa Trạch gõ cửa tiến vào, mắt Thạch Nghị sáng lên, nhìn chằm chằm vào hắn. Thạch Lỗi không phải đồ ngốc, chỉ cần quan sát ánh mắt con mình là hiểu, thở dài một tiếng rồi thả Thạch Nghị ra, mặc anh nhìn An Thừa Trạch ngây ngẩn.

Lâm Đức Cửu cũng sáng mắt, hắn nhìn nhìn An Thừa Trạch, rồi lại nhìn Lâm Đức Tuệ. Trong lòng Lâm Đức Cửu, An Thừa Trạch thầm mến chị hắn, không biết vì sao Lâm Đức Cửu không muốn hắn gặp chị mình, chắc cảm thấy An Thừa Trạch không xứng với chị ấy.

“An Thừa Trạch.” Giáo viên cũng hiểu cứu tinh đến rồi, điều này không có nghĩa năng lực của An Thừa Trạch mạnh tới mức mọi sự trong lớp đều do hắn định đoạt, ngay cả thầy giáo cũng phải dựa vào hắn. Mà là Thạch Nghị chỉ nghe lời An Thừa Trạch, dù chú ngựa hung dữ có đang nổi điên, nhưng được An Thừa Trạch vuốt lông, chú ta lập tức tỉnh táo lại ngay. Đương nhiên chủ nhiệm lớp sẽ không thốt ra mấy lời như mau quản Thạch Nghị đi, mà chỉ nhìn hắn đầy chờ mong.

Đầu tiên, An Thừa Trạch chào Lâm Đức Tuệ, khóe mắt thoáng thấy Thạch Nghị bên kia lại muốn lên cơn, gật đầu với Lâm Đức Cửu, chào hỏi Thạch Lỗi, bấy giờ mới đi tới chỗ Thạch Nghị. Đi đến bên cạnh anh, phủi nhẹ bụi bặm trên người, lau mồ hôi trên trán, ánh mắt hơi phát cuồng của Thạch Nghị dần dịu lại, giống như chú chó săn được an ủi, ngoan ngoãn cho An Thừa Trạch vuốt ve.

https://thuviensach.vn

Trấn an xong Thạch Nghị đang lâm vào bế tắc, An Thừa Trạch nhấc bàn tay vừa lau mồ hôi cho Thạch Nghị một cái tát thật mạnh, khiến mặt anh lật sang một bên.

Một tiếng "Chát" lanh lảnh vang lên, thực ra cũng không mạnh, kém xa mấy cú đấm của Thạch Lỗi, song lại đập mạnh vào lòng mỗi người.

Người ta bảo đánh người không đánh mặt, Thạch Nghị nói thế nào cũng là thanh thiếu niên, Thạch Lỗi trực tiếp đánh anh ở trường đã thô lỗ lắm rồi, nhưng vẫn chú ý không đánh vào mặt để giữ thể diện cho anh. Trên thực tế, trận quyền cước đấm đá ban nãy chỉ là cơm bữa với cha con họ Thạch, ông ba xem thử năng lực đề kháng của con trai thôi mà, nói chung chả có gì lớn. Mà cái tát này của An Thừa Trạch lại hết sức nặng nề. Bởi nó không đánh vào thân thể, mà xoáy vào tâm.

Thạch Nghị nhìn An Thừa Trạch mà không tin nổi, hoàn toàn chẳng ngờ hắn lại đối xử với mình như vậy trước mặt người khác, còn ngay trước mặt Lâm Đức Tuệ nữa chứ.

"Quậy đủ chưa?" An Thừa Trạch cất lời nhẹ bẫng, "Rõ ràng làm sai, còn vịt chết mạnh miệng không nhận lỗi, trong lòng thoải mái không? Giáp mặt chống đối chính ba mình, lễ phép quá nhỉ? Ngay trước mặt bạn và thầy mà không thèm nghe chú Thạch một câu nào, thế có khác gì cái tát vừa rồi của tôi đâu, đó là ba cậu đấy!"

Không sai, hắn thích Thạch Nghị, cảm động vì tâm ý của anh, nhưng trong thâm tâm An Thừa Trạch luôn khao khát hơi ấm gia đình. Một người cha như Thạch Lỗi đáng được tôn kính, dẫu trước kia hắn thiếu Thạch Nghị rất nhiều, nhưng Thạch Nghị không có quyền vì tư tâm mà vô lễ với ba mình, như thế là sai. Hắn thích Thạch Nghị, song người đối diện vẫn chỉ là một đứa trẻ to xác, vô luận là EQ hay sự từng trải đều thua xa hắn.

https://thuviensach.vn

Chẳng qua là tối tách ra ngủ riêng thôi mà, ban ngày họ vẫn cùng nhau học tập, từ sáng sớm đến tối muộn, tính cả giờ học buổi tối ước chừng có mười mấy tiếng bên nhau, vậy còn chưa đủ sao, họ cũng đâu phải vợ chồng, mà có đúng vậy chăng nữa thì mỗi người cũng cần không gian riêng chứ, không thể làm loạn chỉ vì muốn dính sát với nhau cả ngày. Đây là Thạch Nghị không đúng, nhất định phải đánh mắng cho tỉnh, dẫu biết sẽ thương tổn đến trái tim mong manh của thiếu niên cũng phải làm, bởi tuổi trưởng thành luôn đồng hành với những khổ sở và bi ai như thế.

Thạch Nghị im lặng, ánh mắt vốn có chút khuất nhục bị đôi mắt bình tĩnh của An Thừa Trạch khiến cho dần hạ xuống, khẽ nói: “Xin lỗi bạn Lâm Đức Cửu, về sau không làm vậy nữa. Còn có, ba, con sai rồi.”

Thạch Lỗi nhìn con mình, rồi nhìn sang An Thừa Trạch, thở dài một hơi. Này… vốn định để con trai trở lại con đường bình thường mới cho nó trọ ở trường, nhưng hiện giờ sau vài năm nuôi thả, sao cả lời ba nó cũng chẳng hiệu nghiệm bằng Tiểu Trạch vậy? Lại thấy tính tình Tiểu Trạch cũng gần giống Liễu Như, thực ra con mình mới là bên nóng chứ gì? Chỉ cần Tiểu Trạch không đáp lại, con mình hẳn sẽ bỏ cuộc… bỏ cái lông! Con mình thì mình hiểu, nhóc con này ngay cả việc cướp người bỏ trốn chắc chắn cũng không từ!

Được rồi, thừa dịp Thạch Nghị chưa rõ ràng, An Thừa Trạch không nghĩ đến, cho tụi nó cách ra chút cho nguội bớt, ngày nghỉ dẫn Thạch Nghị đến chỗ anh cả chơi, để nó gặp mấy cô bé con của bạn mình. Dĩ nhiên không phải thân cận, chỉ là tạo cơ hội cho người trẻ tuổi quen biết nhau, đều là người trong giới, sau này tụi nó cũng tự tạo được mạng lưới quan hệ cho mình. Thạch Lỗi dạo trước cũng ra lò từ Bắc Kinh, chẳng qua nhiều năm không về, muốn tiến vào giới này lần nữa cần thêm thời gian. Vốn dĩ anh cả định nhân dịp Tết dẫn hắn đi một vòng, ngờ đâu hai cha con nhỏ thì chạy ra biên cảnh, lớn bận đi tán vợ, cho anh cả Thạch gia leo cây.

https://thuviensach.vn

Sự tình cứ vậy được giải quyết êm đẹp, Thạch Lỗi về nhà, An Thừa Trạch làm người trung gian mời Thạch Nghị và chị em Lâm Đức Cửu ăn cơm. Trong bữa ăn, Thạch Nghị thực sự ổn trọng, Lâm Đức Cửu lâu lâu châm chích anh một câu, Thạch lão đại cũng nhịn, bảo nhận lỗi thì nhận lỗi. May mà có Lâm Đức Tuệ, Lâm Đức Cửu cũng chẳng dám được voi đòi tiên, bữa cơm trôi qua coi như viên mãn.

Sau bữa cơm, Thạch Nghị Lâm Đức Cửu quay về dọn ra ký túc xá, cả hai đều chuyển khỏi giường trên giường dưới kia. Nói đến cũng lạ, kể từ đó không ai ngủ trên giường ấy nữa, mãi tới khi hai người tốt nghiệp mới có học sinh mới chuyển vào.

Hai người đi khuất, An Thừa Trạch đưa Lâm Đức Tuệ về, Lâm Đức Tuệ uống ít rượu trong bữa ăn, An Thừa Trạch lại chưa có giấy phép lái xe, hai người liền gọi xe về đại học Bắc Kinh. Khi bốn người tách ra, Lâm Đức Cửu với Thạch Nghị đồng thời quay người nhìn theo bóng dáng An Thừa Trạch chốc lát, rồi đồng thời thu hồi tầm mắt. Lúc chạm mắt, mỗi người đều nhận thấy địch ý trong mắt đối phương.

Trên xe, Lâm Đức Tuệ tiếp điện thoại, mới đầu An Thừa Trạch không chú ý, nghe một tiếng “anh Sâm” mới vô thức nhíu mày

Quách Lịch Sâm!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 44

Từ Tết bắt đầu định ra thời gian thử việc đến giờ, Liễu Như và Thạch Lỗi ở chung khá tốt. Thạch Lỗi thì khỏi nói, lão lưu manh nhận được cái gật đầu của Liễu Như liền cười trộm mà làm thê nô. Liễu Như lại hưởng thụ cực kỳ, có người mang cơm, đưa rước, tối còn đấm bóp cho, linh tinh… quả thực rất giải tỏa mệt mỏi. Phải biết trình độ mát xa của Thạch Lỗi tuyệt đối chuyên nghiệp, dù sao cũng từng luyện qua, nên tương đối hữu dụng.

Đương lúc Liễu Như đang cân nhắc có nên chuyển chính thức trước thời hạn hay không thì gặp An Mục Dương.

Gặp ở đây rất không đáng tin, bởi An Mục Dương tự mình tìm tới cửa, còn hẹn riêng Liễu Như ra ăn cơm, đồng thời hi vọng cô dẫn theo An Thừa Trạch, hắn cũng muốn trông thấy con trai mình. Lời lẽ sao mà thành khẩn, ngữ khí rất chi thâm tình, da mặt dày dạn tới mức khiến Liễu Như mặc cảm.

Cái gì mà sự tình năm ấy cũng chỉ bất đắc dĩ, có thể gặp lại cô là ông trời ban ơn, sau khi biết mình có con trai càng mừng rỡ như điên… Điên điên cái lông, bộ mi ít con trai lắm chắc! Được rồi, là rất ít, vợ cả Tô Ngọc Đình chỉ sinh được một con trai là An Chí Hằng, hai bồ nhí bên ngoài đẻ hai con gái đều không được phép tiến vào An gia, hiện tại lại coi trọng con trai cô, nghĩ ngon ăn dữ ha.

Mấy ngày này, cấp dưới của Liễu Như là quản lý Triệu cũng xem như lợi hại, cố gắng đào bới được không ít lịch sử phong lưu của An Mục Dương. Khi Liễu Như mới gặp An Mục Dương, Hồng Thế vẫn là xí nghiệp nhà nước, An Mục Dương hồi ấy cũng làm việc khiêm tốn, ấy mà còn lừa cô tới tay. Sau này trở lại Bắc Kinh, Hồng Thế vì nợ nần đủ đường mà phá sản, An Mục Dương dùng giá cải thảo biến Hồng Thế thành tài sản cá nhân, và

https://thuviensach.vn

trở thành nhóm đầu tiên đầu tư vào thị trường ở đầu thập niên 90. Hồng Thế luôn đi trước thời đại, hiện giờ vô cùng có tiếng nói tại Bắc Kinh.

Đương nhiên, những điều đó chưa có gì đáng kể. Hồng Thế chân chính hùng bá thương giới là vào năm 2000 sau khi bất động sản phát triển mạnh, An Mục Dương nắm tin tức nội bộ ngay từ đầu, nên đã sớm ra giá hời thu mua khá nhiều đất đai vào năm 97, tới lúc bất động sản trỗi dậy thì đúng là phất nhanh sau một đêm. Vốn dĩ thực lực rất hùng hậu, nương theo làn gió bất động sản kiếm thêm một khoản to, sau đó vươn tay đến các ngành nghề, mười mấy năm sau rốt cuộc trở thành công ty hàng đầu Trung Quốc, chẳng qua khi ấy Hồng Thế đã đổi sang tên An Thừa Trạch, An Mục Dương với An Chí Hằng làm người không tốt nên bị hại vào đường cùng.

Lúc mới bắt đầu, An Mục Dương làm việc coi như cẩn mật, đối với những người khác là giao dịch công khai, với Liễu Như là lừa hôn. Sau khi quay về Bắc Kinh, mang Hồng Thế đặt dưới danh nghĩa mình, và dần dần trở thành người đi trước thời đại, hắn chẳng che giấu việc tìm tình nhân nữa. Thời điểm Liễu Như gặp lại hắn, gã này đã có hai ba gia đình nhỏ ở Bắc Kinh.

Loại người này lại chạy tới tìm mình, thông minh như Liễu Như sao không đoán được ý đồ của hắn.

Thật đáng ghê tởm, còn muốn cô dắt theo An Thừa Trạch đến ăn cơm, nghĩ đẹp ghê. Liễu Như đang nhìn chằm chằm điện thoại mà nhíu mày, ông xã thực tập nhị thập tứ hiếu Thạch Lỗi mang cơm tới. Liễu Như thấy hắn thì mắt sáng lên.

*Nhị thập tứ hiếu: là một tác phẩm trong văn học kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp biên soạn. Hầu hết các người con hiếu thảo là nam giới báo hiếu cho mẹ già

“Tối anh đi ăn cơm với em.” Liễu Như nhận hộp cơm, vừa ăn vừa bảo.

https://thuviensach.vn

Thạch Lỗi: "…"

Tối có tiệc mà giờ còn ăn nhiều như này thực sự không sao chứ?

"Anh cũng ăn nhiều chút đi." Liễu Như đẩy hộp cơm đến trước mặt Thạch Lỗi, "Bằng không tối nay sẽ mắc ói ăn không vô, chúng ta phải bảo tồn thể lực."

Ai cần biết sư đoàn trưởng Thạch rối rắm cỡ nào, nghe lời bà xã mới là quy tắc hàng đầu. Cái câu "chúng ta" sưởi ấm lòng hắn, vừa nghe đã biết là người của mình rồi.

Vì thế, lúc An Mục Dương ngồi đợi trong nhà hàng cao cấp đã dày công đặt chỗ lại bắt gặp Liễu Như đi cùng Thạch Lỗi cường tráng, mặt triệt để tái mét.

"Vị này là…" Thạch Lỗi trong lòng biết rõ, nhưng vẫn dùng ánh mắt hỏi Liễu Như, cố ý chọc tức An Mục Dương.

Liễu Như cực kỳ ung dung, bảo: "Đây là ông chồng trước đi mua nước tương rồi không về của em, anh ta nghe nói em đến Bắc Kinh, nên cố ý mời chúng ta ăn bữa cơm chúc phúc."

Nụ cười đông cứng trên mặt An Mục Dương, theo những gì đã điều tra trước đó, hắn biết Liễu Như nhiều năm qua đều chẳng tìm ai khác, tự kỷ cho rằng Liễu Như vẫn chưa quên mình, thứ đàn bà ngu ngốc như vậy, dĩ nhiên tùy tiện ngoắc ngoắc tay là chạy về bên mình ngay. Ngu thì ngu, song hắn quả thực từng thích Liễu Như, hiển nhiên sẽ nhớ mãi không quên thứ tình cảm khiến người ta như trở lại thời thanh xuân tràn đầy sức sống ấy, cũng muốn hồi tưởng một chút quãng thời gian tuổi trẻ. Phụ nữ có tâm tư với An Mục Dương rất nhiều, hắn theo bản năng nghĩ rằng tất cả đàn bà đều khó lòng cưỡng lại sức quyến rũ của mình, cảm giác Liễu Như nhất định sẽ quay lại bên hắn.

https://thuviensach.vn

Hiềm nỗi đời không như mơ, Liễu Như lại mang Thạch Lỗi đến ăn cơm, căn bản không gặp được đứa con trai ưu tú là thủ khoa toàn thành phố của hắn! An Mục Dương nén giận, bữa ăn trôi qua đầy ấm ức, Liễu Như với Thạch Lỗi đã chuẩn bị sẵn, chẳng hề đụng đũa vào cả bàn thức ăn tinh xảo, chỉ đến để diễn ân ái chọc tức An Mục Dương.

Bữa cơm tối đó diễn ra chưa bao lâu, An Mục Dương đã hết nhìn nổi hai kẻ khiến mình tức chết đối diện, bèn nhanh chóng tính tiền rời đi. Mà Liễu Như có uống ít rượu đỏ nên hơi say, cả quãng đường về nhà đều dựa vào Thạch Lỗi, còn bị bắt cóc đến nhà hắn.

Thạch Nghị trọ ở trường, nhà chỉ còn mình Thạch Lỗi, bên trong rất ngăn nắp gọn gàng. Vào cửa và cởi giày xong, Liễu Như tới gần hắn ngửi ngửi, nghiêng đầu đỏ mặt, rõ ràng là phụ nữ gần bốn mươi khí thế mạnh mẽ, giờ thoạt nhìn lại có chút khả ái: “Sao không có mùi hôi chân nhỉ?”

“Tan tầm xong, anh tắm rửa trước rồi mới đi tìm em.” Lần đầu ghé thăm nhà Liễu Như liền bị lườm đi tắm là nỗi đau mãi không phai trong lòng Thạch Lỗi, nên lúc nào trước khi đi gặp bạn gái, hắn cũng tắm rửa sạch sẽ.

“Có mùi thơm này.” Đầu óc Liễu Như hơi mờ mịt, tuy vẫn còn tỉnh, nhưng dưới sự kích thích của cồn lại thoáng phóng túng chính mình. Dầu gì cũng là bạn trai tương lai, tựa vào ngửi chút hương xà phòng cũng đâu có sao.

Thạch Lỗi ôm eo Liễu Như, cảm thụ mùi vị tuyệt vời của ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, hạnh phúc đến trào máu mũi: “Là mùi bột giặt, anh tự giặt quần áo.”

Mặc dù có máy giặt, nhưng sư đoàn trưởng Thạch vẫn thích tự giặt đồ hơn, đây là thói quen đã nuôi dưỡng nhiều năm.

Liễu Như cọ cọ trước ngực Thạch Lỗi, thơm quá. Không phải cái mùi nước hoa nhập khẩu trên người An Mục Dương, mà là hương vị bột giặt và xà

https://thuviensach.vn

bông. Mùi mồ hôi đặc trưng của đàn ông đã bị sư đoàn trưởng Thạch thủ tiêu sạch sẽ, chỉ để lại hương chanh thoang thoảng, thực sự rất dễ ngửi, quần áo cũng thật mềm.

Thạch Lỗi rút khăn lau máu mũi, thử vươn tay giữ chặt eo Liễu Như, vuốt ve theo đường cong, mở một nút áo ra.

Liễu Như ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt trong suốt, cô biết rõ chính mình đang làm gì, cũng hiểu điều Thạch Lỗi đang làm.

Thế nhưng, cô không ngăn cản.

Do đó khắc tiếp theo, cô bay lên, bị người ta bế ngang vọt nhanh vào phòng ngủ, đặt trên giường, nút áo cởi ra toàn bộ, một thân hình nặng trĩu đè lên, hơi thở nóng rực phun lên cổ. Có chút giống con ngựa nhà bác cả hồi trước, lúc cô lén lút vươn tay sờ nó, con ngựa liền ngoan ngoãn phun khí lên cổ cô, nong nóng, ngưa ngứa.

Liễu Như nhắm hai mắt, tùy ý để dòng nhiệt này vây quanh mình, cô ôm cánh tay rắn chắc kia, hương bột giặt đã rút đi, mùi xà bông thay bằng mùi mồ hôi. Đây là một người đàn ông cường tráng, nhưng hắn thật dịu dàng, rõ ràng rất kích động, song vẫn cố gắng kiềm chế.

Những thước phim quá khứ lướt qua đầu, tâm tư của Liễu Như từ đám mây rơi vào lòng Thạch Lỗi, chỉ cảm thấy vô cùng bình yên.

Ngủ thẳng đến tám giờ sáng, Liễu Như bị hương đồ ăn gọi tỉnh, vừa mở mắt liền thấy Thạch Lỗi cười trước mặt mình, cười đến… má nó, đến là no say thỏa mãn. Liễu Như vỗ một phát lên mặt Thạch Lỗi, đỡ eo ngồi dậy, trừng hắn: “Không thể nhẹ nhàng chút sao, có biết chừng mực hay không?”

Thạch Lỗi vẫn cười, đặt bữa sáng trước mặt Liễu Như, chỉ thiếu điều đút từng miếng.

https://thuviensach.vn

Liễu Như nếm một miếng, nhíu mày nói: “Lại là mua ngoài, sao anh không học nấu cơm đi?”

“Học, học liền, mốt đăng ký học.” Thạch Lỗi tiếp tục cười, nhìn Liễu Như mà cười, người đàn ông cao lớn thô kệch, một ông chồng mẫu mực mạnh mẽ, lại cười như con hươu ngố trong núi rừng Đông Bắc, ánh mắt còn trắng trợn như thế, Liễu Như bị hắn nhìn mà mặt như thoa son.

Thạch Lỗi thấy đẹp, nhào qua hôn một cái, quả nhiên là bà xã mình, hôn thế nào cũng không đủ.

Liễu Như và Thạch Lỗi trải qua buổi sáng ấm áp, An Thừa Trạch thì tương đối phiền lòng, vừa đến trường đã đụng phải cái quái gì thế này, tự xưng là ba hắn á? Ngại quá, từ lúc sinh ra chưa từng gặp. Bảo mấy năm qua chỉ có một mình Liễu Như khẳng định đã khiến hắn chịu khổ? Ngượng ghê, đây sống tốt hơn ai hết. Còn vui vẻ cho mình tiền nữa chứ.

An Thừa Trạch nhìn chòng chọc một ngàn đối diện, đặc biệt khinh thường mà vòng vo: “Mẹ tôi nói hai bữa nữa mua xe cho tôi. Tuổi trên chứng minh thư của tôi sớm hơn hai năm, giờ thi bằng lái được rồi.”

Bị Liễu Như đả kích xong chạy tới thăm An Thừa Trạch – An Mục Dương: “…”

Vì An Mục Dương tìm đến trường học, giữa trưa mời An Thừa Trạch ăn cơm, bởi thế An Thừa Trạch liền gọi Thạch Nghị hiện đang rất thành thật tới, thức ăn trong căn tin thiếu chất béo, cậu trai trẻ Thạch Nghị ăn bao nhiêu cũng chẳng no. Đúng lúc có người mời ăn, phải dẫn theo Thạch Nghị để bắt chẹt ông ta một bữa mới được.

“Anh,” An Thừa Trạch kéo dài ngữ điệu với Thạch Nghị, “hồi mới lên cấp hai lúc mà em thiếu tiền tiêu ấy, anh cho em bao nhiêu nhỉ?”

https://thuviensach.vn

Anh trai lâu lắm mới tái xuất Thạch Nghị đặt chén đũa xuống, trừng mắt nhìn gã đàn ông nghe đồn đi mua nước tương suốt mười tám năm, nghĩ nghĩ rồi nói: “Hơn một vạn thì phải.”

“Còn nữa, lúc em học tiểu học còn cầm của anh hơn hai ngàn đúng không.” An Thừa Trạch cười rõ ngượng ngùng, tầm mắt đảo qua một ngàn của An Mục Dương, “Trước kia em không hiểu chuyện, giờ mới biết hóa ra chẳng phải ai cũng cho em tiền giống anh.”

Thạch Nghị nhìn hắn tươi cười mà tâm can ngứa ngáy, nhịn không được nựng mặt hắn: “Không sao, tiền anh chính là tiền em. Hiện anh còn dư mấy ngàn nè, cho em hết đó.”

“Anh của em thật tốt ~~” An Thừa Trạch lại quét mắt qua một ngàn của An Mục Dương, thò tay cầm lấy, “Tuy chả đáng bao nhiêu, thôi coi như có lòng vậy.”

An Mục Dương: “…”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 45

Theo An Thừa Trạch biết, An Chí Hằng đã có tài khoản riêng từ khi còn rất nhỏ, hơn nữa học cấp ba đã hợp tác với mấy anh em cùng lớn lên, lợi dụng công cuộc cải cách để kiếm lớn. Lúc An Thừa Trạch mới sống lại, An Chí Hằng cũng chạy đến vùng duyên hải để khai thác kinh tế, dùng thủ đoạn phi pháp thu lợi nhuận.

Trên thực tế, An Chí Hằng là nhân tài kiệt xuất, còn trẻ mà đã táo bạo và có năng lực nhìn thấu chính xác, đối xử với kẻ địch cũng không chút nể tình. Có lẽ vì là anh em, nên dù là thiên phú hay tính cách không chịu buông tha, An Thừa Trạch đều giống hệt An Chí Hằng. Đương nhiên, chắc chắn không kế thừa từ An Mục Dương, trong mắt An Thừa Trạch, An Mục Dương chỉ là một gã thương nhân giảo hoạt háo sắc và hèn nhát, tính cách của hắn với An Chí Hằng di truyền từ lão tướng An mạnh mẽ.

Nhưng hai anh em vẫn có điểm bất đồng, tuy An Thừa Trạch luôn trừ diệt tận gốc rễ, hoàn toàn không chừa đường sống cho địch thủ, song sẽ không áp dụng thủ đoạn trái lẽ thường. Hắn được Liễu Như dạy dỗ rất tốt, làm việc đều đường đường chính chính, xấu trả xấu, âm trả âm, nhưng hắn có nguyên tắc và mấu chốt, không làm những chuyện vi phạm pháp luật táng tận lương tâm. Mà An Chí Hằng để đạt được mục đích thì chẳng từ thủ đoạn, bằng không năm ấy lúc phát hiện không thể triệt để nuôi hỏng An Thừa Trạch, sẽ không lợi dụng ma túy khiến hắn khuất phục.

Ngược lại, An Mục Dương chẳng hề kế thừa ưu điểm của ba mình, trên hắn có hai người anh tay cầm thực quyền, lúc trước công tác tại xí nghiệp nhà nước cũng an nhàn sung sướng, căn bản chỉ là "bình hoa". Kiếp trước, sở dĩ Hồng Thế có thể phát triển đến quy mô đời sau, thứ nhất là nhờ có người tài làm việc, An Mục Dương tham ô hủ bại đứng giữa kiếm lời trong xí nghiệp,

https://thuviensach.vn

sau này dựa vào việc xí nghiệp phá sản để biến Hồng Thế thành tài sản riêng. Tiếp đó, lại mượn tin tức nội bộ từ ông anh hai chức vị cao để từng bước đi trước thời đại, bắt kịp thời điểm bất động sản dậy sóng, vì vậy Hồng Thế mới chân chính đạt được vị trí khó lòng lay chuyển, An Chí Hằng cũng bỏ công kha khá trong đó.

Cũng bởi tính cách này, An Mục Dương rất ít quan tâm người nhà. Đừng nói An Thừa Trạch, ngay cả An Chí Hằng, hắn cũng chỉ biết con mình không thiếu ăn thiếu mặc, chứ rốt cuộc nó có bao nhiêu tiền, cần bao nhiêu tiền, An Mục Dương đều không rõ. Hắn vốn không biết An Chí Hằng đã sở hữu tài sản khá lớn từ hồi cấp ba, cũng chẳng biết An Thừa Trạch cần bao nhiêu tiền. Đúng là hắn điều tra Liễu Như, nhưng vào thời đại chưa có internet, điều tra rạch ròi mọi chuyện trong thời gian ngắn rất khó. Hắn tra xét xong tình hình Liễu Như, nhưng lại xem nhẹ tài khoản trên danh nghĩa An Thừa Trạch.

Hắn cho rằng An Thừa Trạch chỉ là cậu nhóc trung học, nhóc con thì cần bao nhiêu tiền chứ? Năm 97, một ngàn đã bằng hai tháng lương của nhân viên bình thường, học sinh ăn một bữa no tại căn tin chỉ tốn một đồng, nữ sinh sức ăn nhỏ thì năm hào là đủ. An Mục Dương có tiền, song hắn đâu nghĩ tới việc tặng xe cộ gì đó cho con trai, hắn tưởng Liễu Như cũng không có khả năng cho An Thừa Trạch nhiều tiền như vậy, bởi thế mới móc một ngàn ra cho, còn ngỡ là nhiều lắm.

Nhận tiền của An Mục Dương xong, An Thừa Trạch cầm trong tay lắc lắc, cười với Thạch Nghị: “Anh ~~, hay tụi mình mang tiền này đi cúng đi, cầu nguyện cho công trình, cũng xem như tích chút đức cho người nào đó đi mua nước tương từ tỉnh Kiến tới Bắc Kinh, anh cũng thấy vứt bỏ vợ con là nghiệp chướng đúng không.”

Dù đầu óc Thạch Nghị có thẳng đến mấy, nhưng ở chung với An Thừa Trạch nhiều năm, hiển nhiên hiểu rõ ý đồ của cái tên xấu xa này, giờ chỉ cần phối hợp là được.

https://thuviensach.vn

Do đó, cục đá nhỏ gật đầu: “Vầy đi, hai bữa trước anh tóm được một tên chuyên cướp tiền của học sinh tiểu học, nhưng mãi vẫn chưa tìm được khổ chủ của số tiền bị cướp, chắc con nhà người ta cũng chẳng để tâm đến tí tiền ấy. Vốn muốn giao nộp cho chú cảnh sát, thôi hay cũng mang đi cúng để tích đức đi. Tên cướp kia cũng quá thiếu tiền đồ, dám giật tiền tiêu vặt của con nít, thật thiếu đạo đức.”

Làm tốt lắm! An Thừa Trạch cực kỳ vừa lòng, cha con Thạch Lỗi đúng là thần trợ công của hắn, chưa bao giờ cản trở. Năm ấy Liễu Như bước lên con đường làm giàu, cũng nhờ hai thần trợ công này thúc đẩy chứ đâu. Bảy năm sau, nhóm trợ công vẫn hữu dụng như vậy, quả là bảo đao chưa cũ.

Lúc ăn cơm vẫn bị hai thằng nhóc chèn ép bằng lời lẽ, cố tình An Thừa Trạch lại nói chuyện mập mờ, thuộc dạng mắng chửi người không thô tục không nêu tên họ, trúng ai thì kẻ đó biết, nghẹn đến mức An Mục Dương chẳng mở nổi miệng, bữa cơm trôi qua đầy uất ức, còn bị lấy mất một ngàn, cuối cùng ngay cả mặt nạ nho nhã cũng không giữ được, đen mặt lái xe đi. An Thừa Trạch cầm một ngàn, vịn vào Thạch Nghị cười to, tát vào mặt bôm bốp thế này sướng quá đi mất. Thạch Nghị thấy vậy cũng vui lây.

“Đi, đi quyên tiền thôi.” An Thừa Trạch vung vẫy tiền, một ngàn á, nhìn đã thấy chướng mắt.

Kiếp trước kiếp này, An Mục Dương đều không xứng là kình địch, gã ta chỉ là viên đá vụn đá một phát liền văng. Phiền phức nhất phải là An Chí Hằng, An Chí Hằng lớn hơn hắn sáu tuổi, hiện đã hai mươi ba, sắp tốt nghiệp đại học. Lúc này, An Chí Hằng có không ít tiền riêng, khi gió xuân cải cách thổi tới lại vơ vét thêm một mớ ở Bắc Kinh, nhưng vẫn chỉ là làm ăn nhỏ, chưa quá lớn mà thôi. Trước mắt, tài sản riêng của An Chí Hằng bằng cả Như Ký cộng lại, thực sự không thể khinh thường.

https://thuviensach.vn

Như Ký chưa phải công ty niêm yết nên tương đối dễ bị lật đổ, chuỗi tài chính mà ngắt đoạn thì Như Ký phá sản trong chớp mắt. Nay hắn với Liễu Như đều đồng thời làm An Mục Dương mất mặt, ngộ nhỡ gã này quê quá hóa giận, hoặc rước lấy sự chú ý của An Chí Hằng, Như Ký liền gặp nguy hiểm. Để bảo đảm Như Ký an toàn, nhất định phải niêm yết trên thị trường.

*công ty niêm yết (listed company): là công ty cổ phần có tên trên thị trường chứng khoán, chứng khoán của họ sẽ được giao dịch trên thị trường chứng khoán tập trung

Nhưng niêm yết không hề dễ, Như Ký vừa đứng vững gót chân tại Bắc Kinh, muốn đạt được điều kiện trong vòng bao nhiêu năm phải thu được chừng ấy phần trăm lợi nhuận thì hơi khó, Liễu Như cũng đang vì việc này mà sầu não. Một khi trở thành công ty niêm yết, Như Ký có tối thiểu ba năm an ổn.

Liễu Như rầu rĩ, An Thừa Trạch lại không sốt ruột, có một loại niêm yết tên là niêm yết cửa sau. Mua một công ty niêm yết không lợi nhuận, thay tên mượn vỏ tương đối dễ. Hắn định tìm cách ổn thỏa để nhắc nhở Liễu Như, giờ ngẫm lại thấy không cần nữa, học sinh cấp ba biết nhiều chút đâu có sao. Quan trọng nhất là mau giúp Liễu Như bảo vệ Như Ký, tiếp đó thúc giục Thạch Lỗi liên hệ với mấy nhân vật cấp cao nhà họ.

*niêm yết cửa sau (back-door listing): là một công ty chưa đủ điều kiện niêm yết đã dùng biện pháp thâu tóm hoặc sáp nhập để chiếm quyền kiểm soát một công ty đã niêm yết và nghiễm nhiên được niêm yết trên thị trường chứng khoán bằng sự đổi tên của cổ phiếu đã niêm yết

Tại Bắc Kinh, người có máu mặt nhan nhản khắp nơi, nhưng chiếm lĩnh cả giới quân sự lẫn thương mại chỉ có hai nhà An Lâm, tạo cảm giác hai thế lực lớn đối lập. Mà trên thực tế, cũng chớ nên xem thường nhà họ Thạch trong giới quân sự, chính trị. An gia chủ yếu phát triển trong chính phủ, Lâm gia là tài chính, mà Thạch gia lại chọn công-kiểm-pháp. Dạo trước

https://thuviensach.vn

Thạch Nghị từng bảo có bác cả là cục trưởng cục công an, nhưng chưa nhắc tới bác hai là Ủy ban kiểm tra Trung ương!

*công-kiểm-pháp: công an, kiểm sát, tư pháp

Trước kia An Thừa Trạch chỉ coi Thạch Nghị với Thạch Lỗi là hai chúa đất ở tỉnh Kiến, kiếp trước mải lo đấu với An gia Lâm gia, chưa từng nghĩ đi điều tra Thạch Nghị, đâu ngờ anh hóa ra có liên quan chặt chẽ với mấy vị kia. Hèn gì Thạch Nghị bị hủy mặt mà vẫn vào được đội quân đặc biệt, không phải bản thân có thực lực, thì cũng là quý nhân tương trợ.

Cả hai kiếp đều lăn lộn bao năm với Thạch Nghị, ấy mà vẫn không rõ tình huống, chủ yếu vì Thạch Nghị ngày bé luôn bị mấy cô mấy thím và anh chị em bắt nạt, rất hiếm tiếp xúc với người nhà họ Thạch, Tết cũng chẳng về, sau Tết mới cùng Thạch Lỗi về chúc Tết ông bà, tất nhiên không thân cận. Nếu kiếp trước Thạch Nghị không bị hủy mặt, chỉ e vẫn sẽ híp mắt luôn ở tỉnh Kiến chứ không liên hệ với thân thích, tự mình phấn đấu tiến lên. Đời này nếu không phải Thạch Lỗi chạy theo vợ tới Bắc Kinh, ở trên đại bàn Thạch gia, cậu nhóc quật cường Thạch Nghị có lẽ sẽ không nhắc tới sự tình trong nhà mình.

Mà từ khi biết bác hai Thạch gia là Ủy ban kiểm tra kỷ luật Trung ương, An Thừa Trạch hoàn toàn an tâm. Vốn hắn còn trù bị trong vòng mười năm giải quyết đôi cha con rắc rối nhà họ An, song nếu xây dựng được quan hệ với Ủy ban kiểm tra kỷ luật, chí ít lúc bước sang thế kỷ 21, An Mục Dương cũng gần bị bại lộ. Biến xí nghiệp nhà nước thành tư nhân, cả hắn ta lẫn tên họ hàng làm trong Ủy ban Cải cách và Phát triển đều không sạch sẽ, bọn họ làm rất hoàn mỹ, nhưng làm sao giấu được lão hồ ly An Thừa Trạch. Kiếp trước hắn cũng nắm rõ điểm này của An Mục Dương, chỉ cần đợi tới thời điểm nghiêm túc chỉnh đốn kỷ luật, là có thể nhân cơ hội ấy đặt dấu chấm hết cho An Mục Dương và tên chính trị kia.

https://thuviensach.vn

Không ba ủng hộ, không tin tức nội bộ, nhưng mình không tin bọn họ biết trước tiên cơ trong thị trường bất động sản!

Chủ ý đã định, tiếp theo chính là nhẫn nại và… chắp nối quan hệ tốt với người nhà họ Thạch.

Song An Thừa Trạch không cần lo chuyện này, hai tuần sau khi An Mục Dương bị chọc ê mặt chính là Quốc tế Lao động, Liễu Như tự cho mình vài ngày nghỉ, đích thân xuống bếp nấu cơm cho bọn nhỏ và Thạch Lỗi đang gào khóc đòi ăn. Nói thật, cô đã hết chịu nổi cơm Thạch Lỗi nấu với đồ ăn ngoài, Thạch Lỗi dĩ nhiên rất nỗ lực, hiềm nỗi thiên phú ở mảng này không phải cố gắng là đột phá được.

Trên bàn cơm, An Thừa Trạch với Thạch Nghị bị cảnh tượng ân ái của cặp cha mẹ chói mù mắt.

Ách… thực tình mà nói, bị hành động ân ái của Thạch Lỗi làm mù mắt.

“Đừng, đừng động vào! Cua này hơi cứng, coi chừng cắt vào tay, để anh để anh.”

“Em nấu nướng mệt rồi còn dọn bàn gì nữa, Tiểu Nghị, mau qua rửa chén đi.”

“Ấn chỗ này thoải mái không? Em dựa bàn làm việc lâu dài dễ bị đau vai lắm, cả xương cổ, cột sống, eo hông đều dễ gặp vấn đề. Sau này ngày nào anh cũng mát xa cho em, nếu em có thời gian, sáng sớm chúng ta tập thể dục với nhau đi.”

“Mệt chưa? Anh trải xong giường rồi, anh bế em đi ngủ nhé, tối nấu nhiều thức ăn vậy chắc mệt lắm, lần sau bắt thằng ranh kia ra ngoài ăn, một bữa ăn gì mà đến tám chén, vì nó mà phải nấu tới hai nồi cơm, ai mà nuôi cho nổi, đừng nấu cho nó ăn nữa. Mì phở hay màn thầu suông được rồi, bao sủi cảo cho nó ăn bao nhiêu cũng chẳng đủ, quá vất vả.”

https://thuviensach.vn

An Thừa Trạch với Thạch Nghị nghẹn họng nhìn Thạch Lỗi tất cung tất kính đưa Liễu Như vào phòng, chả khác chi hầu hạ lão Phật gia. Sau đó sư đoàn trưởng Thạch quay đầu lại, đá thằng con mình một cước: “Lâu vậy rồi mà chưa thấy mày mang Tiểu Trạch đi xem nhà chúng ta, tối nay hai đứa tới đó ngủ, mau đi đi.”

An Thừa Trạch: “…”

Xem ra lão lưu manh Thạch Lỗi đã thành công, hèn chi mấy hôm nay Liễu Như không về nhà, tình cảm thuận lợi nên ở suốt trong căn nhà tại quân khu của Thạch Lỗi chứ gì.

Mặt đối mặt với Thạch Nghị, cố tình phớt lờ dòng chữ chói lọi “cuối cùng lại được ngủ chung với Tiểu Trạch rồi” trong mắt anh, An Thừa Trạch cúi đầu trầm tư.

Với trình độ thê nô của Thạch Lỗi, đoán chừng Liễu Như chẳng mấy chốc sẽ kết hôn cùng hắn. Kết hôn tức là sẽ gặp họ hàng hai họ, tới lúc ấy sẽ có cơ hội quen biết ủy ban kiểm tra kỷ luật Trung ương trong truyền thuyết – bác hai Thạch gia.

Quả nhiên, hồi trước quyết định ôm đùi nhà họ Thạch tương đối đúng đắn, An Thừa Trạch một mặt được Thạch Nghị ôm nằm trên giường, mặt khác vui vẻ nghĩ, còn tiện tay nhéo cơ bụng của Thạch Nghị.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 46

Đang tuổi tràn trề tinh lực, không có kích thích đã đêm đêm phi ngựa, huống chi còn bị người trong lòng nằm bên cạnh dùng thủ pháp lão luyện mơn trớn cơ bụng. Tuy suy nghĩ của Thạch Nghị vẫn dừng ở cảnh giới chỉ nam nữ mới yêu đương, nhưng bản năng nơi đáy lòng vẫn khó lòng kháng cự. Thân thể anh có cảm giác với An Thừa Trạch, đầu ngón tay thon dài kia như nhành trúc cứng cáp, lúc bàn tay giữa đêm hè mà vẫn hơi lành lạnh ấy chạm vào người, toàn thân Thạch Nghị giật một phát, khắp ngõ ngách trong cơ thể run rẩy đầy vui sướng, mỗi lỗ chân lông đều co lại, cả người sinh ra phản ứng hồi đáp, từng tế bào nhất tề đáp lại những cái vuốt ve nóng bỏng của An Thừa Trạch.

An Thừa Trạch suy nghĩ ổn thỏa rồi thì có chút buồn ngủ, nhưng hắn vẫn chưa muốn ngủ. An Thừa Trạch là kẻ vừa ác liệt vừa mâu thuẫn, hắn luôn miệng bảo muốn Thạch Nghị quay lại con đường đúng đắn, sẽ không trói buộc anh. Nhưng trên thực tế, ham muốn chiếm hữu của hắn quá mạnh, khó lắm mới gặp được một người đáng để yêu suốt hai đời, An Thừa Trạch làm sao nỡ buông tay, tất nhiên phải tìm mọi cách giữ Thạch Nghị bên người mình. Lý trí và dục vọng xung đột khiến hắn một mặt nỗ lực lảng tránh Thạch Nghị, mặt khác luôn vô thức làm ra vài động tác khiêu khích khi gặp Thạch Nghị, đây là bản năng yêu một người, cũng là ích kỷ của An Thừa Trạch.

Càng quá đáng hơn là, sau khi thành công kích thích Thạch Nghị, thằng nhóc đốt lửa xấu xa nào đó lại quay lưng ngủ mất, bỏ mặc Thạch Nghị lăn lộn trên giường, cuối cùng chịu hết nổi phải vào nhà vệ sinh kết tình hữu nghị với tay phải. Thạch Nghị nhảy xuống giường rồi, An Thừa Trạch bò dậy, nhìn cửa phòng vệ sinh đóng chặt mà bất chợt thở dài.

https://thuviensach.vn

Thạch Lỗi và Liễu Như kết đôi càng khiến họ khó đến với nhau, nếu song phương chỉ có một người lạc lối thì cùng lắm một phụ huynh thương tâm khổ sở, rồi từ từ cũng chấp nhận được. Song nếu cả hai đều muốn bên nhau, dù là Liễu Như hay Thạch Lỗi đều khó lòng thừa nhận. Mà trong chuyện này, Thạch Nghị làm chim đầu đàn hiển nhiên đứng mũi chịu sào, bị mọi người cho rằng anh làm hư An Thừa Trạch.

Muốn hai vị phụ huynh đồng ý, trước cần phải che giấu, tiếp đó chờ mười mấy năm nữa khi khoa học kỹ thuật phát triển, nhờ người mang thai hộ để có con nối dõi, bấy giờ mới dùng khổ nhục kế lay động hai trưởng bối. Có thân phận đồng lứa làm tấm mộc, cộng thêm khổ nhục kế, Thạch Lỗi với Liễu Như cũng dễ tiếp nhận. Hiện tại khó nhất là giấu giếm, hắn nhìn ra Thạch Lỗi đã nhận thấy tâm tư của Thạch Nghị từ lâu, nếu chọn ngay lúc cục đá nhỏ còn mờ mịt mà vươn tay ngăn trở, khi ấy sẽ biến thành thế nào đây.

Thôi, có bày tính nhiều hơn nữa mà Thạch Nghị chưa tỉnh ngộ thì cũng uổng công. An Thừa Trạch có thể giúp Lâm Đức Tuệ, đồng thời lợi dụng cô kích thích Thạch Nghị, cũng có thể giở đủ loại cách thức dẫn đường cho Thạch Nghị trong những lần gặp mặt, nhưng không được làm quá thẳng thừng.

Bởi bản tính hắn vốn giảo hoạt, bất cứ lúc nào cũng đặt mình ở vị trí an toàn mà tách biệt, sống lại hay không cũng đều như thế.

An Thừa Trạch dần thiếp đi giữa luồng nghĩ suy, khi Thạch Nghị mang một thân hơi lạnh về giường, An Thừa Trạch mơ màng tỉnh một chút, hình như thời gian rất dài, mới chỉ là trai tơ cái gì cũng không hiểu thôi mà.

Vừa nghĩ thế thì ngủ mất, bệnh mất ngủ kiếp trước của An Thừa Trạch được Thạch Nghị chữa khỏi sau bảy năm chung giường. Hiện tại đừng nói khó ngủ, dù Thạch Nghị có một đêm đạp hắn tám lần, hắn vẫn có thể vừa

https://thuviensach.vn

đạp lại vừa ngủ tiếp, hết thảy tuân theo bản năng chứ hoàn toàn không tỉnh giấc. Về phần cần thuốc ngủ mới chợp mắt nổi, thực sự đã là chuyện của đời trước rồi.

Giấc ngủ tốt đến mức An Thừa Trạch cũng chả hiểu, Thạch Nghị leo lên giường mãi vẫn chưa ngủ được, vẫn chăm chú ngắm gương mặt say giấc của An Thừa Trạch. Nhóc đen nhẻm nhịn không được vươn tay sờ mặt hắn, thấy An Thừa Trạch khó chịu nhíu nhíu mi, ngón tay liền bị dọa rụt về. Anh ngắm An Thừa Trạch hồi lâu, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng cúi đầu hôn khẽ lên vành tai đầy đặn mượt mà kia.

Rõ ràng là cậu nhóc lỗ mãng không biết khống chế sức lực, nụ hôn này lại dịu dàng như cánh bướm.

…..

Thạch Lỗi vốn định nhân kỳ nghỉ một tháng năm mang bà xã tương lai về gặp người nhà, An Thừa Trạch cũng xoa tay chờ đại triển quyền cước. Ai dè Liễu nữ vương đột nhiên cho một câu "Anh chưa hết thời gian thử việc", khiến hai kẻ đang tích góp sức mạnh trực tiếp bổ nhào, hết sức bò lên. Thử việc khoảng một năm, phải chờ tới Tết sang năm mới có thể chân chính xác định quan hệ, chẳng lẽ trước giờ toàn làm tình nhân bí mật sao? Quá ưu thương rồi!

An Thừa Trạch sao cũng được, dù sang năm kết hôn cũng đủ thời gian chơi chết An Mục Dương, nhưng Thạch Lỗi không nhịn được nữa! Tán bảy năm, mắt thấy sắp tới tay, thậm chí đã tiến tới bước kia, sao lại không gặp người nhà, lỡ…… lỡ có thì làm sao? Ngộ nhỡ là con gái xinh đẹp khả ái giống Liễu Như, lẽ nào bắt con gái hắn phải làm con riêng, tuyệt đối không được!

Lão lưu manh lúc này đã quên mình với Liễu Như đều có con trai, chỉ nghĩ nếu sinh thêm đứa nữa thì tiền đồ phấp phới rồi, sung sướng nghĩ tới chuyện mình và Liễu Như có con gái, cuối cùng còn ảo tưởng đến cảnh con

https://thuviensach.vn

rể tới cầu hôn mà đánh thua hắn với Thạch Nghị thì không cho gặp con gái hắn nữa. Ôi chao, nghĩ thế lại thấy "cưới chạy bụng" cũng chẳng sao đâu, cần cố gắng hơn nữa.

Sự thật chứng minh, chỉ cần là đàn ông, dù tính tình có thẳng thắn thì đối mặt với phụ nữ vẫn biết tính toán thiệt hơn.

Bấy giờ, Thạch Lỗi buộc lòng phải trả lời trái lương tâm với Liễu Như, không sao, em cứ tận hưởng cuộc sống độc thân cho thoải mái đi, anh không sốt ruột đâu. Chẳng qua, dầu có độc thân cũng không nên khiến mình chịu thiệt đúng không, năng lực gì gì kia cũng coi như một hạng mục thử việc đi, còn kết hôn á, anh chẳng vội đâu mà.

Thạch Lỗi thẳng tính cũng nói năng luống cuống, biết sao được, phụ nữ muốn học lễ nghi và cách nói năng, đàn ông học cách nói dối; Phụ nữ muốn học tô son điểm phấn, đàn ông học cách nói dối; Phụ nữ muốn học yoga giữ dáng, đàn ông học cách nói dối; Phụ nữ muốn học phối hợp quần áo, đàn ông học cách nói dối. Bởi nếu đàn ông không biết nói dối, phụ nữ bắt buộc phải học hết những thứ trên đây…

Vì lời từ chối của Liễu Như, nên sau kỳ nghỉ Quốc tế Lao động, cuộc sống quay về quỹ đạo vốn có, Liễu Như vẫn xoay quanh nhà và công ty, Thạch Lỗi chạy ba đầu, An Thừa Trạch chỉ có một đường từ nhà đến trường, Thạch Nghị trọ trong trường. Song vào hôm một tháng năm, An Thừa Trạch có đi dạo phố với Liễu Như, mua không ít sách kinh tế, ưu tiên chọn mua những bộ sách nói về các doanh nghiệp nước ngoài thành công đưa công ty lên sàn chứng khoán, lật từng trang cho Liễu Như xem, thiếu điều hóa thân thành thầy giáo dạy thuyết pháp thành công cho Liễu Như.

Xoa xoa mái đầu đã cao hơn mình, Liễu Như cười nói: "Đừng gấp, mẹ hiểu ý con mà."

https://thuviensach.vn

An Thừa Trạch đẩy sách tới trước mặt Liễu Như, cố ý cười ngại ngùng. Tuy hắn không còn ở cái tuổi thân bốn khúc có thể bán manh, nhưng dáng vẻ vẫn là cậu nhóc mặt mũi non choẹt, đặc biệt là làn da trắng hơi ngượng chút liền đỏ lên, rất dễ khiến người ta thả lỏng cảnh giác. Qua hai kiếp luyện tập, An Thừa Trạch đã có thể thuần thục khống chế biểu tình của mình.

Đáng tiếc, không gạt được Liễu Như.

“Tiểu Trạch, có lúc mẹ rất muốn giúp con trắc nghiệm chỉ số thông minh.” Liễu Như vuốt sách mà thở dài, “Nếu không phải dạo trước mẹ muốn niêm yết công ty nên chú ý tới thị trường chứng khoán, có lẽ tới giờ vẫn chưa biết con mình đang đầu cơ cổ phiếu, hơn nữa còn nắm đến mấy trăm vạn.”

An Thừa Trạch: “…”

“Rồi lại nghĩ cách điều tra tài khoản của con, hóa ra đã bắt đầu từ lúc học cấp hai, trước đó còn lén lút dùng chứng minh của dì Tiểu Hoa nữa chứ.”

An Thừa Trạch: “…”

Liễu Như trái lại không tức giận, cũng chẳng nghi ngờ, mà cười nói đầy tự hào: “Con mẹ thông minh hơn mẹ tưởng nhiều, mẹ còn tra xét lịch sử giao dịch của con, con rất biết dừng đúng lúc, thấy được liền thu tay, thế nên chưa từng lỗ bao giờ. Mẹ có đứa con trai tự lập như vậy, quả thực sống không uổng phí mà. Nhưng có điểm này mẹ vẫn chưa hiểu, hơn một vạn khởi đầu của con lấy từ đâu? Mẹ biết con chưa bao giờ đụng vào tiền của mẹ, có cho con cũng chẳng cần.”

An Thừa Trạch: “…”

Thực sự không thể ỷ mình sống lại mà xem nhẹ người khác, ai ngờ Liễu Như lại bất tri bất giá tra được nhiều chuyện như thế, mệt hắn còn tự cho là làm rất bí mật. Đương nhiên, đây cũng vì Liễu Như quan tâm hắn, dù đang ở thời điểm bận rộn nhất trong công cuộc tiến quân Bắc Kinh, ấy mà vẫn

https://thuviensach.vn

không quên vừa yêu đương vừa quan tâm con trai, khiến An Thừa Trạch cảm động không thôi. Nhưng chuyện của Liễu Như cho hắn một bài học, sau này làm việc phải cẩn thận hơn, ít nhất không thể bị lòi đuôi. Bị Liễu Như tra được thì không sao, nhưng có một số việc nếu bị cha con An thị phát hiện thì không xong.

“Là Tiểu Nghị chứ gì.” Liễu Như thở dài, “Tiểu Nghị đối với con thật tốt. Từ lúc làm con bị thương tới giờ, nó liền xem con như em ruột… Không, còn thân thiết hơn cả em ruột ấy chứ, coi con như tâm can bảo bối mà yêu thương, đôi khi thằng bé khiến mẹ có cảm giác mình làm mẹ cũng không xứng chức bằng nó.”

An Thừa Trạch bỗng dưng cảnh giác, Liễu Như nói mấy lời này là ý gì, chẳng lẽ mẹ mình đã nhận ra cái gì? Thạch Lỗi phát giác ngay từ đầu, bởi hắn đã công tác tại một nơi toàn đực rựa suốt mấy chục năm, chưa thấy qua nhưng cũng từng nghe nói. Nhưng trừ phi đầu Thạch Lỗi bị An Chí Hằng đá, bằng không hắn tuyệt đối chả đời nào cho Liễu Như biết, vậy là Liễu Như tự nhận ra?

Tại sao luôn có cảm giác chuỗi mưu tính liên tiếp sắp bại lộ trước mặt người nhà, quả nhiên là do sống lại nên tính cảnh giác xuống cấp sao?

Bất chợt, Liễu Như dùng một tay ôm hắn vào lòng, tuy tuổi cô đã lớn hơn, nhưng vòng ôm vẫn ấm áp mềm mại như năm ấy.

“Con không cần vất vả như vậy,” Liễu Như nói, “con mới mười bảy tuổi thôi, tuy mẹ không rõ con sốt ruột kiếm tiền như thế là muốn làm gì, nhưng việc này quá mệt mỏi. Mẹ chỉ mong con có thể như những đứa trẻ khác, ra ngoài chơi bóng đá bóng rổ, cho dù ngày ngày đánh lộn ẩu đả, theo đuổi con gái hay yêu sớm cũng được, mẹ hi vọng con được thỏa sức chơi đùa ở cái tuổi này, không cần mạnh mẽ như vậy đâu, bởi vì mẹ con rất mạnh rồi.”

https://thuviensach.vn

Trong phút chốc, nước mắt An Thừa Trạch suýt nữa rơi xuống, cả kiếp trước lẫn kiếp này, hắn đã từng nhận được nhiều cưng chiều như thế chưa?

Hắn không cần trở nên mạnh mẽ, không cần tính toán, chỉ cần làm một đứa trẻ vô tư lự, đã có biết bao người tranh nhau muốn chăm sóc hắn, muốn hắn vĩnh viễn làm Peter Pan. Hắn tài đức gì mà gặt hái được nhiều hạnh phúc đến thế.

*Peter Pan là một nhân vật hư cấu của nhà văn J. M Barrie, xuất hiện trong nhiều tác phẩm của hãng Hoạt hình danh tiếng Walt Disney. Peter Pan mang hình hài của một thiếu niên 15-16 tuổi biết bay, luôn muốn vui chơi và hưởng thụ cuộc sống, chính vì thế cậu luôn tìm cách chối bỏ "sự trưởng thành" và mãi mãi không chịu lớn lên

"Mẹ ~~" An Thừa Trạch không nhận ra chính mình đã quen uốn éo ngữ điệu làm nũng, "Con không mệt chút nào hết, như này rất vui, đó đam mê của con. Hơn nữa con có thể yên tâm lớn mật tiến lên như vậy đều nhờ mẹ đứng sau hậu thuẫn mà, có lỗ cỡ nào cũng không sao nha."

Liễu Như thò tay chọt trán hắn: "Quỷ con xảo quyệt, biết ngay con thích mân mê mấy thứ này mà, hồi trước luôn tìm cách dao động mẹ bảo nhà lầu sẽ tăng giá, muốn mẹ mua nhiều nhiều chút chứ gì, còn muốn tự mình xoay tiền thu mua tòa cao ốc mới khánh thành của tỉnh Kiến nữa chứ, chưa ra tay là do thiếu tiền đúng không?"

An Thừa Trạch cười hắc hắc, trước mặt Liễu Như, ngoại trừ bí mật sống lại thì hắn sắp thành người trong suốt rồi, quả nhiên không ai hiểu con bằng mẹ.

"Nhưng mẹ cũng muốn mua chỗ đó, còn dự tính mua không ít, nhưng tiền không đủ thì biết làm sao?" Liễu Như tự hỏi tự đáp, "Bằng không như vầy đi, dù sao con cũng âm thầm xử lý chứng minh thư, có muốn góp vốn vào công ty mẹ không, mẹ đang cần cổ đông để đưa công ty ra thị trường đây."

https://thuviensach.vn

“Dạ?” An Thừa Trạch bị ý tưởng lớn mật của Liễu Như làm sợ cứng người, hắn mới mười mấy tuổi, Liễu Như đã to gan tin tưởng hắn thế rồi sao?

“Thế nào, không dám à? Chả phải muốn mẹ làm hậu thuẫn của con sao? Nghĩ kỹ thì với cách này mẹ có thể quang minh chính đại làm hậu thuẫn cho con rồi.” Liễu Như cười tự tin, cô có thể cho con trai một tương lai bình yên, cô có lòng tin này.

Mẹ con đồng thời ra trận sao? Lòng An Thừa Trạch tự nhiên có chút ngứa ngáy, cái cảm giác không phải chiến đấu một mình và nhận được trăm phần trăm tín nhiệm chẳng tồi chút nào.

“Dạ được!” An Thừa Trạch đáp, “Từ nay chúng ta là quan hệ cấp trên cấp dưới rồi, thưa Liễu đổng.”

“Đúng thế, Tiểu Trạch đổng.” Liễu Như nháy mắt nghịch ngợm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 47

Tiểu Trạch đổng? An Thừa Trạch nghĩ một lát rồi hỏi: “Mẹ ơi, mẹ không thích con họ An à?”

Liễu Như nhớ tới xưng hô ban nãy của mình, suy tư một hồi mới đáp: “Kỳ thực cũng không sao, chủ yếu tại mọi người đều gọi An Mục Dương là An đổng, gọi con như vậy mẹ thấy không thoải mái lắm. Hồi xưa mẹ ngốc lại lưu luyến tình cũ nên mới để con mang họ An, sớm biết vậy theo họ Liễu cho rồi. Nhưng gọi nhiều năm cũng quen, thay đổi hay không không quan trọng. Thực ra nếu muốn sửa, thì phải sửa ngay từ lúc chuyển từ tỉnh Kiến đến Bắc Kinh, khi ấy còn mới chưa ai biết con, sẽ không nảy sinh thêm rắc rối. Bây giờ mà sửa chỉ sợ thầy cô với bạn học lại dùng ánh mắt khác thường nhìn con, mẹ nghĩ không nên đâu. Nếu thực sự muốn sửa thì nên làm trước khi thi đại học, chờ lên đại học, bước vào hoàn cảnh mới sẽ có nhiều lợi thế hơn.”

Từ đây tới lúc thi đại học còn hơn hai năm, Liễu Như quả thực không ngại hắn họ An.

Chỉ người thật lòng quan tâm, quý trọng hắn, mới có thể suy xét sự tình một cách cặn kẽ và toàn diện như vậy. Thực ra trong tâm tưởng của Liễu Như, hiển nhiên chẳng hi vọng hắn vẫn cùng họ với gã khốn An Mục Dương, nhưng cô biết kiềm nén cảm xúc, một lòng nghĩ cho An Thừa Trạch, đồng thời ném ý nguyện của bản thân sang một bên.

Đây chính là tình thương của mẹ, kiếp trước hắn từng vứt bỏ để rồi hối hận khôn nguôi, hiện tại có thể tiếp nhận tình cảm này một lần nữa, hắn thật sự rất may mắn.

https://thuviensach.vn

An Thừa Trạch gật đầu, không nhắc đến chuyện sửa họ nữa. Hắn luôn đặt lợi ích lên hàng đầu, nếu Liễu Như không ý kiến với họ của hắn, vậy tốt nhất chưa cần thay đổi trong thời gian ngắn. Dĩ nhiên chẳng liên quan tới việc người xung quanh chỉ trỏ, hắn đâu phải thiếu niên nổi loạn mà có trái tim thủy tinh mong manh. Mà bởi hiện giờ, ít nhất họ An vẫn có tác dụng kiềm chế đối với An gia. Bất kể Liễu Như có gả cho người khác hay chăng, chỉ cần hắn vẫn mang họ An, là con cháu An gia, thì vị nắm quyền cao nhất của An gia sẽ không ra tay độc ác đối phó hắn. Nhờ thế, hắn sẽ có thời gian hòa hoãn để chơi chết An Mục Dương và An Chí Hằng.

Sau khi hai tên này thất bại và nghèo mạt rệp, hắn mang họ gì chẳng được.

Cho dù mượn "vỏ", nhưng quá trình chuẩn bị niêm yết cũng không dễ dàng. An Thừa Trạch giao toàn bộ tiền trong tay cho Liễu Như, tạm thời làm ông chủ nhàn rỗi, an tâm làm học sinh của hắn. Lần này hắn với Liễu Như sắp xếp sổ sách hết sức thỏa đáng, dù có ai tra được An Thừa Trạch từng đầu cơ cổ phiếu kiếm tiền, cũng sẽ cho rằng Liễu Như mượn tài khoản cá nhân của An Thừa Trạch để tránh nhân tố công ty.

Có Liễu Như che chắn phía trước, An Thừa Trạch tiếp tục ngụy trang thành cậu học sinh cấp ba vô hại, điều này tạo thuận lợi cho hắn âm thầm làm việc và khiến kẻ khác xem nhẹ hắn. Hắn một lần nữa dồn lực chú ý vào trường học, đúng lúc hội thi thể thao giữa các trường diễn ra vào tháng năm cũng mở màn, An Thừa Trạch đăng ký chạy việt dã 10.000m, rèn luyện mỗi ngày giúp thân thể khỏe mạnh hơn.

Thấy An Thừa Trạch tham gia chạy việt dã, Thạch Nghị không tranh hạng nhất với hắn, mà đăng ký thi chạy 100m và nhảy cao. Quả thực những học sinh thể dục do trung học số một đặc biệt tuyển chọn rất ưu tú, nhưng mấy đứa trẻ này chung quy vẫn là học sinh, làm sao so được với Thạch Nghị thường xuyên chạy vào quân doanh tham gia huấn luyện đặc biệt, Tết năm nay còn hoàn thành khóa huấn luyện đặc chủng. Xét về sức chịu đựng, Thạch Nghị cũng không thua lính đặc chủng chân chính bao nhiêu, song

https://thuviensach.vn

trước mắt anh vẫn đang trong giai đoạn phát triển, sức bật cần được nâng cao, thế nên mới tham gia chạy 100m và nhảy cao.

Khiến người ta khó hiểu chính là đại thiếu gia Lâm Đức Cửu quen sống sung sướng, vừa thấy An Thừa Trạch ghi danh chạy việt dã 10.000m, hắn cũng lon ton đi đăng ký theo.

Kỳ thực nhà trường vốn chẳng muốn Lâm Đức Cửu vào sân, danh sách dự thi của mỗi trường đều có hạn, hiển nhiên phải ra sức khuyến khích học sinh thể dục tham gia. An Thừa Trạch không tính, đại hội thể dục thể thao lần trước bỏ xa học sinh thể dục cả con phố, Lâm Đức Cửu thì sao, quân sự còn miễn cưỡng lắm mới qua nổi.

Chẳng qua nhờ học kỳ trước tiến bộ, Lâm Đức Cửu được ông ba Lâm Viễn Sơn giải lệnh cấm, một lần nữa có tiền, đồng thời còn kiếm được chiếc xe, mặc dầu chưa đủ tuổi lái, nhưng nghĩ cũng biết Lâm Đức Cửu đời nào nghe lời. Cuộc sống tự tại khai màn lần thứ hai, Lâm Đức Cửu lại không lêu lổng với đám bạn, hàng ngày vẫn đi học làm bài tập cực kỳ quy củ, chỉ ngày nghỉ mới thỉnh thoảng đi chơi một chút. Điều này khiến lũ bạn xấu ngầm lấy làm kỳ lạ, Lâm đại thiếu đổi tính rồi sao.

Đối với Lâm Đức Cửu thuở xưa, học tập là quái gì, dù hắn thi rớt đại học thì trong nhà cũng đưa hắn ra nước ngoài, vài năm sau xách cái danh du học về nước, bảo đảm ăn đứt đại học hàng đầu. Kiếp trước, Lâm Đức Cửu chưa tốt nghiệp cấp ba đã chạy qua Mỹ đợi bốn năm, lúc đi chỉ là tên phá của, khi về ngũ độc đều đủ, thứ nên học không học, năng lực với thứ không nên học lại vô cùng xuất sắc. Chẳng bao lâu sau khi du học về, Lâm Đức Cửu treo chức ở công ty mẹ mình, rồi lơ đãng trông thấy An Thừa Trạch trong một lần gặp gỡ An gia. Khi đó, An Thừa Trạch mới thử thách hai năm ở bộ đội, cộng thêm hận thù khiến toàn thân hắn tràn ngập hơi thở lạnh lẽo. Hắn luyện được dáng vóc vô cùng tốt trong quân doanh, tư thế đi đường với bờ lưng thẳng tắp và đường cong thắt lưng mượt mà khiến Lâm Đức Cửu xao động không thôi. Nhưng, một mặt bị chàng trai lạnh lùng mang chút hương

https://thuviensach.vn

vị hắc ám này cám dỗ, mặt khác nghe ngóng được tin tức con riêng nhà họ An không được ra mặt, hắn bèn lợi dụng Đỗ Vân đang nịnh bợ mình để xuống tay với An Thừa Trạch, kế tiếp chính là bi kịch cả đời.

Còn Lâm Đức Cửu đời này, lần tụ tập thối nát do Quách Lịch Sâm khởi xướng khiến rất nhiều đồng bọn nhỏ của hắn thoát thân gà giò, chỉ riêng Lâm Đức Cửu ngồi một lát trong phòng thì chịu hết xiết, càng nhìn càng thấy đám đàn bà kia giống mấy tảng thịt luộc, cảnh tượng xác thịt dây dưa tuy khiến thiếu niên xúc động, nhưng đáy lòng luôn có một đôi mắt đang quan sát mình, khinh thường mình. Lâm Đức Cửu cảm giác chỉ cần mình vượt qua bước này thì người đó sẽ càng khinh miệt mình hơn, vì vậy mới chọn rời khỏi, đến nay vẫn là gà giò như cũ.

Từ bỏ chơi bời, đổi sang học tập rèn luyện, biểu hiện của Lâm Đức Cửu khiến gia đình vô cùng hài lòng, lại càng thu được nhiều lợi lộc, từ hè này có thể cùng chị gái Lâm Đức Tuệ tới công ty mẹ mình trau dồi kiến thức.

Hết thảy đều hướng tới phương diện tốt, Lâm Đức Cửu cũng dần dần có một nhóm bạn trong lớp. Trong số những người này, có người thật lòng thích tính cách của hắn, cũng có đứa thấy hắn lắm tiền nên nịnh hót, song An Thừa Trạch nằm ngoài số đó. Hắn với Lâm Đức Cửu vẫn giữ quan hệ nửa địch nửa bạn như cũ, thỉnh thoảng châm chọc nhau, đôi khi giúp đỡ chút chuyện nhỏ, lúc lại họp thành bộ ba với Lâm Đức Tuệ ra ngoài ăn cơm.

Dần dà, Lâm Đức Cửu bắt đầu phân cao thấp với An Thừa Trạch, vô luận là học tập hay sinh hoạt. Ngặt nỗi chẳng ai dao động được vị trí đứng đầu toàn khối của An Thừa Trạch, chớ thấy An Thừa Trạch bề bộn nhiều việc mà lầm, bất kể bận rộn tới đâu hắn cũng không lơ là việc học, kiếp trước không lên đại học là nỗi đau vĩnh cửu trong lòng hắn, hắn chẳng thể nào quên được vẻ mặt mất mát của Liễu Như khi hay tin hắn đi bộ đội. Dẫu biết mình không lên đại học cũng có thể thu được đầy đủ kiến thức và kinh nghiệm,

https://thuviensach.vn

An Thừa Trạch vẫn quyết tâm vào đại học cho bằng được, vào ngôi trường tốt nhất, đạt được thành tích xuất sắc nhất.

Lâm Đức Cửu học không lại bèn cố gắng ở phương diện khác, An Thừa Trạch tham gia thi việt dã hắn cũng ghi danh, thậm chí lợi dụng thân phận để tạo áp lực với giáo viên. Lâm đại thiếu cải tà quy chính cả nhà đều vui, căn bản chẳng cần kinh động vợ chồng Lâm thị, chỉ cần quản gia gọi điện liền ok. Vì thế, bằng sự nỗ lực tìm chết của mình, Lâm đại thiếu cùng các vận động viên khác bước vào quá trình luyện tập sống không bằng chết.

Sáng sớm mỗi ngày An Thừa Trạch vừa thức dậy liền lao đầu chạy 10.000m, trưa 10.000m, tối 10.000m, mà thế đã là gì, chạy xong còn hăng hái đi học lớp buổi tối, tuyệt đối không phải người mà!

Còn đệ nhất thiên tài Lâm Đức Cửu thì hoàn thành 10.000m, trong buổi sáng tập xong hai bài nhảy ếch với chạy bước nhỏ xong thì hai chân đã phát run, miễn bàn đến chạy thêm 10.000m nữa, nâng chân còn chẳng nổi đây này. Thầy thể dục cũng không ép hắn luyện tiếp, đùa hả, cũng đâu phải học sinh thể dục chính quy, lập tức tiến hành huấn luyện cường độ cao như thế sao chịu nổi. Ngược lại, chứng kiến An Thừa Trạch hô hấp vững vàng nhanh chóng chạy hết 10.000m, học sinh thể dục sắp khóc tới nơi rồi!

Giữa trưa, Lâm Đức Cửu được An Thừa Trạch đỡ tới căn tin ăn cơm, vì huấn luyện bước vào giai đoạn cấp bách nên dạo này An Thừa Trạch đều ăn tại trường, chứ không về nhà nấu cơm.

Lâm đại thiếu đang tiếp xúc thân thể với An Thừa Trạch thì bẽ mặt cực kỳ, lại bị tên này chiếu cố rồi, tới khi nào mới vượt qua hắn đây!

“Đến ngày thi đấu, chạy cho xong 10.000m là được, đừng liều mạng.” An Thừa Trạch thật tâm khuyên nhủ, thấy Lâm Đức Cửu lộ biểu tình không phục, bèn nói tiếp, “Cậu không được huấn luyện thường xuyên, rèn luyện quá mạnh chỉ hại thân, tới lúc ấy coi chừng vĩnh viễn lùn hơn tôi.”

https://thuviensach.vn

Kiếp trước Lâm Đức Cửu 1m78, An Thừa Trạch 1m75, vì 3cm chênh lệch này mà bị Lâm Đức Cửu gọi là "tên lùn" cả đời. Kiếp này hai người gặp nhau khi chiều cao chưa cách biệt bao nhiêu, mười sáu tuổi là thời điểm An Chí Hằng mang An Thừa Trạch đi hít ma túy, còn giờ không bị thuốc phiện tàn phá, An Thừa Trạch cảm thấy mình nhất định có thể đạt tới 1m80.

Lâm Đức Cửu vốn đang định gia tăng cường độ huấn luyện, nghe thế tức khắc im bặt, hắn cũng biết lùn cả đời là nỗi đau lớn cỡ nào. Lâm Đức Cửu quả là dễ bị lừa, cái tuổi ẩm ương đúng kiểu chỉ chỗ nào đánh chỗ ấy, vừa không được tự nhiên vừa bị An Thừa Trạch điều khiển, còn tự cho đã làm trái lời An Thừa Trạch nữa chứ, thực ra sắp biến thành đầy tớ của người ta rồi có được không.

Thông qua Lâm Đức Cửu ngu ngốc, An Thừa Trạch đã bước đầu thám thính được quan hệ giữa Quách Lịch Sâm và Lâm Đức Tuệ, trước mắt cả hai chỉ là bạn, chưa tiến triển gì đáng kể.

Tạm thời An Thừa Trạch chưa sốt ruột, kiếp trước Quách Lịch Sâm cũng chung sống với Lâm Đức Tuệ mấy năm mới phát sinh sự kiện mang thai phá thai, hiện tại hai người đích xác là bạn bè. Quách Lịch Sâm hắn đang theo đuổi Lâm Đức Tuệ, nhưng bản thân chị Tuệ không hề nghĩ đến hướng kia.

"Tôi có cảm giác anh Sâm kia của cậu đang cưa chị Tuệ." Vào giờ cơm, An Thừa Trạch cố tình lôi đề tài này ra, nếu không phải muốn thăm dò chuyện hai người, hắn đời nào tốt bụng đỡ Lâm Đức Cửu đến căn tin.

"Ảnh á…" Lâm Đức Cửu lắc đầu, "Anh Sâm rất nghĩa khí, nhưng không hợp với chị Tuệ."

Nói đoạn, hắn lại sầm mặt với An Thừa Trạch: "Cậu cũng không xứng!"

https://thuviensach.vn

“Cũng” không xứng sao? An Thừa Trạch cúi đầu cười, xem ra đời này suy nghĩ của Lâm Đức Cửu có chút cải biến.

Trong mắt Lâm Đức Cửu, mặc kệ kiếp trước hay kiếp này, mặc kệ bản thân ham chơi ưa quậy thế nào, Lâm Đức Tuệ mãi mãi là nữ thần số một trong lòng hắn, không một ai xứng với chị. Chẳng qua kiếp trước hắn chơi thân với Quách Lịch Sâm, mà lúc Quách Lịch Sâm theo đuổi Lâm Đức Tuệ, rồi ra bộ thủ thân như ngọc trước mặt hắn, Lâm Đức Cửu liền mắt nhắm mắt mở. Bởi đối với quan niệm tiết tháo rơi rụng của Lâm Đức Cửu lúc ấy, quãng thời gian thối nát của Quách Lịch Sâm trước đó chẳng là gì, chỉ cần gã chịu thay đổi vì chị mình là ổn.

Nhưng Lâm Đức Cửu đời này vẫn là gà tơ, sau khi chứng kiến quan hệ nam nữ hỗn loạn của Quách Lịch Sâm, tự nhiên sẽ thấy gã không xứng với Lâm Đức Tuệ.

Nếu tác hợp của Lâm Đức Cửu biến thành phản đối, đời này chưa chắc Quách Lịch Sâm sẽ được như ý.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 48

Có một loại đàn ông vô cùng đê tiện, rõ ràng bản thân vứt bỏ không cần, hiện tại lại tha thiết chạy tới ăn năn hối hận, An Mục Dương chính là loại người đó.

Hôm đó, mục đích Liễu Như dẫn theo Thạch Lỗi là để nói với An Mục Dương rằng cô là hoa đã có chủ, mong hắn đừng quấy rối hay ra chủ ý vớ vẩn nữa. Liễu Như hiện đã trở nên thành thục, cô cẩn thận suy ngẫm lại sự tình lúc trước, tuy bảo An Mục Dương lừa gạt ngay từ đầu, nhưng chính mình cũng có trách nhiệm. Cho dù còn trẻ chưa trải đời, song không thể ngay cả cha mẹ người ta cũng chưa gặp mà đã tùy tiện theo đối phương, năm ấy cô quả thực quá ngây thơ, bị lừa là đáng đời. Thế nên, Liễu Như không định truy cứu chuyện quá khứ, cô chỉ muốn mang theo con trai sống thật tốt, thuận tiện thu nhận một người khỏe mạnh biết làm việc nhà và sưởi ấm giường, còn ân oán giữa cô với An Mục Dương xem như chấm dứt sau một bữa cơm đi.

Ngờ đâu lại có kẻ hèn hạ đến thế, từ khi gặp lại Liễu Như tràn đầy phong tình, rồi nghĩ người phụ nữ đẹp như vậy lại béo bở cho cái tên cao lớn thô kệch kia, hắn liền giận điên lên. Có vài kẻ chính là thế đấy, dâng lên tận nhà thì chẳng thèm, vừa có đối thủ lại muốn cướp.

An Mục Dương về suy nghĩ trăm mối, bắt đầu cố gắng theo đuổi Liễu Như. So với khả năng nhận thức úng nước, thủ đoạn tán gái của hắn hiển nhiên cao minh hơn. Tương tự mười mấy năm trước, cách thức hắn cưa đổ Liễu Như cũng rất cao siêu, thuộc về khát đưa đồ uống, đói đưa đi ăn, buồn ngủ đưa gối, ngủ thì đắp chăn cho, vân vân… chẳng hề lộ vẻ cố ý, mà lại hết sức thực dụng, chẳng cần bày đặt tặng hoa tặng đá quý gì cả. Như Ký đang huy động vốn để lên sàn niêm yết, hắn bèn cung cấp thông tin về một mớ

https://thuviensach.vn

công ty thích hợp làm "vỏ" trên thị trường tài chính, còn phân tích tính cách, sở thích, nhược điểm của mấy lão tổng trong công ty ấy. Liễu Như đầu tư cổ phiếu, hắn đưa tới một loạt tiên đoán về chính sách điều tiết vĩ mô mà chính phủ nhắm vào thị trường chứng khoán.

An Mục Dương không trực tiếp đưa tiền tặng đồ, mà tặng thứ càng có giá hơn, hơn nữa còn khó lòng chối từ, ngấm ngầm thay đổi cách nhìn của Liễu Như về mình.

"Lão hồ ly, đầu óc không đặt trên đường thẳng!" Liễu Như đập tài liệu lên bàn, rõ ràng biết ý đồ của An Mục Dương, nhưng không trút giận được, lại tiếc rẻ mớ tư liệu này.

An Thừa Trạch đã được nghỉ hè, kỳ nghỉ này hắn không ngâm mình trên sàn giao dịch nữa, mà chạy tới công ty Liễu Như quan sát học tập. Hắn cầm tư liệu trên bàn, nói: "Sao mẹ phải tức, nếu ông ta đã có lòng, mấy thứ này lại chẳng vấn đề gì, vậy mình cứ dùng thôi. Tức tối với kẻ như thế chỉ tổ vô dụng, chúng ta mặt dày thêm chút là được, chính ổng tự nguyện cho mà."

Đúng vậy, An Mục Dương có thể trơ trẽn bỏ mặc Liễu Như mười tám năm, rồi vừa dắt theo vợ vừa van lơn tái hợp, còn muốn nhận lại con trai. Một kẻ mặt dày như thế, họ cần gì phải so mặt mũi với hắn. Tặng đồ thì nhận, chủ yếu phải nhớ kỹ hắn là hạng người gì, đừng để bị mê hoặc.

"Dạo này phải dặn chú Thạch giám sát chặt chẽ hơn mới được," An Thừa Trạch cười nói với Liễu Như, "bằng không vợ sắp bị dụ dỗ chạy mất rồi."

"Lông chưa mọc dài mà dám chọc mẹ mi." Liễu Như vươn tay xoa đầu An Thừa Trạch, bới tung mái tóc mềm mại của hắn, "Mẹ chưa đến mức bị lão khốn kiếp kia lừa đâu. Hắn đâu biết mẹ tìm hắn bao lâu, mấy năm nay phải ăn bao nhiêu khổ, chút ít ơn huệ ấy chưa đủ trả nợ đâu. Mà dù có trả đủ, cũng chỉ là hắn hết nợ mẹ, hai bên sòng phẳng, mẹ đây càng có thể tìm mùa xuân thứ hai."

https://thuviensach.vn

“Mùa xuân thứ hai nha, xem ra không lâu nữa con phải sửa miệng rồi.” An Thừa Trạch trêu ghẹo.

“Xéo mau! Chả phải con muốn mua đất đầu tư sao, ở Bắc Kinh chúng ta thiếu quan hệ với tin tức, tranh không lại An Mục Dương. Đợi công ty niêm yết xong, tài chính dồi dào rồi, trước hết thu mua loạt cao ốc tại tỉnh Kiến, sau đó tiếp tục với Bắc Kinh.” Liễu Như phất tay xua thằng con đi, cô rất yên tâm giao việc này cho An Thừa Trạch.

“Tuân mệnh.” An Thừa Trạch mỉm cười rời đi, vừa ra khỏi liền thay đổi sắc mặt.

An Mục Dương theo đuổi gióng trống khua chiêng kiểu này, nhà họ An khẳng định sẽ phát hiện, khi ấy thân thế của hắn chẳng giấu được nữa. An Mục Dương coi tất cả mọi người là đồ ngu, nhưng trên thực tế, Tô Ngọc Đình biết rõ từng bà vợ bé của hắn tại Bắc Kinh, đừng tưởng dễ qua mặt phụ nữ. Dựa vào hiểu biết của hắn về Tô Ngọc Đình kiếp trước, người đàn bà này đã tuyệt vọng với An Mục Dương, chỉ toàn tâm toàn ý quan tâm con trai. Vốn dĩ bà ta không để ý An Mục Dương có bao nhiêu phụ nữ bên ngoài, nhưng con thì không được, kiếp trước An Thừa Trạch uy hiếp đến vị trí của An Chí Hằng, nên đôi mẹ con này mới giở mọi thủ đoạn tồi tệ nhằm hủy hoại hắn.Nếu không gặp được Thạch Nghị trong quân doanh, e rằng bọn họ đã thành công.

Kỳ thực hắn cũng đâu muốn bị nhận về An gia, hiềm nỗi sự tình không do hắn quyết định.

Đúng như An Thừa Trạch dự đoán, chưa tới vài ngày Tô Ngọc Đình đã nhận thấy hành động khác thường của An Mục Dương, bèn âm thầm cho người điều tra hắn, còn tra ra nợ cũ mười mấy năm trước. Vừa thấy Liễu Như ấy mà có con trai mười bảy tuổi, Tô Ngọc Đình tức đến phát run. Bà ta nắm chặt tư liệu, móng tay cơ hồ đâm vào thịt, trong tư liệu viết An Thừa

https://thuviensach.vn

Trạch là một đứa trẻ vô cùng ưu tú, từ tiểu học đến trung học, từ tỉnh Kiến đến Bắc Kinh, từ học tập đến thể thao, không nơi nào không đứng đầu. An Thừa Trạch gần như hoàn mỹ, mọi người quen đều khen hắn chẳng tiếc lời, biểu hiện bề ngoài không chút khuyết điểm.

Lão tướng An là người coi trọng huyết thống, năm đó An Thừa Trạch nghiện ma túy chật vật không chịu nổi, ông cũng không nghĩ tới việc từ bỏ đứa trẻ này, mà đưa hắn vào quân doanh để đoạn tuyệt với thuốc phiện. Kiếp này nếu biết mình còn một cháu trai xuất sắc như thế bên ngoài, làm sao có chuyện bỏ mặc hắn sống tại nhà người khác, nhất định phải nhận về. Việc Liễu Như kết hôn với Thạch Lỗi, ngoại trừ An Mục Dương sắc tâm chưa cạn thì chẳng ai quan tâm, bọn họ chỉ để ý An gia có mọc thêm một người thừa kế hay không.

Không được, trước khi An gia nhận An Thừa Trạch, nhất định phải diệt nó!

Đời trước, sở dĩ Tô Ngọc Đình gật đầu đồng ý nhận An Thừa Trạch, là bởi lúc ấy hắn mới mười một tuổi, vẫn là đứa bé đáng thương sống không nổi tại tỉnh Kiến. Dạng này rất dễ thích nghi, bà ta tin rằng có thể nuôi hỏng thằng nhóc, sự thật thì bọn họ cũng suýt thành công. Khi đó An Thừa Trạch không xuống tay với số tài sản thảm thương của Tô Ngọc Đình là vì An Chí Hằng bị phán chung thân, Tô Ngọc Đình bị trời đạp xuống mặt đất, không còn hình phạt nào tàn khốc hơn. Thứ hai, thủ phạm ly gián quan hệ mẹ con họ, lừa gạt hắn từ đầu tới đuôi chính là An Chí Hằng, Tô Ngọc Đình cùng lắm chỉ mắt nhắm mắt mở, không quá khắt khe với hắn, cũng chưa từng hãm hại Liễu Như.

Nhưng đời này, Tô Ngọc Đình lại đang tính gạt mọi người để xuống tay trước.

Giết người sao? Dĩ nhiên bà ta đâu ngu mà dâng thóp vào tay kẻ khác, ngộ nhỡ điều tra ra còn liên lụy tới mình. Bà ta chỉ cần thiết kế một sự cố nhỏ,

https://thuviensach.vn

khiến An Thừa Trạch nằm liệt trên giường nửa đời sau là đủ, An gia chấp nhận nuôi một kẻ tàn phế, xem như bà ta rộng lượng rồi còn gì.

Thực tế chứng minh, có thể nuôi ra một thằng nhóc như An Chí Hằng, Tô Ngọc Đình tuyệt đối không tốt lành gì, kiếp trước bà ta chỉ lười để ý mà thôi. Vì Liễu Như, nên An Thừa Trạch sẽ theo bản năng mềm lòng với người làm mẹ, nhưng người ta lại chẳng mềm lòng với hắn.

Mặc dù sống lại, An Thừa Trạch cũng không thể nắm rõ hết thảy. Hắn tuần tự tiến tới, làm việc trong công ty Liễu Như, rồi lĩnh ngộ được phương pháp quản lý xí nghiệp tiêu chuẩn hóa của Liễu Như từ lúc nào chẳng hay, dành cả kỳ nghỉ để ngày ngày đi làm tan tầm, nhưng không cùng đường với Liễu Như. Liễu Như tăng ca, An Thừa Trạch sẽ không làm chung, bởi đã có Thạch Lỗi ở đó, hắn đâu muốn làm bóng đèn. Sau khi hết giờ làm việc, Thạch Lỗi thường đón Liễu Như về Thạch gia, còn An Thừa Trạch về nhà mình, trong nhà có mặt Thạch Nghị.

Từ khi thành công lừa được vợ tương lai lên giường, Thạch Lỗi không quản Thạch Nghị ở đâu nữa. Hắn cho rằng, hiện thằng con ngốc nhà mình vẫn chưa hiểu gì cả, mà An Thừa Trạch lại chẳng mảy may có chút dấu hiệu nào. Tiểu Trạch là đứa bé kiên định, dẫu thằng con ngốc có đi đường cong, thì vẫn còn Tiểu Trạch bình thường mà, chắc chắn chả sao hết.

Xót xa thay sư đoàn trưởng Thạch không biết nhìn người, hiện tại thằng nhóc "kiên định" ấy đang với quyến rũ nhóc đen nhẻm nhà ngài đó!

Mượn cớ không muốn làm bóng đèn, cùng Thạch Nghị ở nhà mình, căn hộ ba phòng một sảnh, hai cậu trai trẻ lại chen chúc trên một chiếc giường. Thừa dịp trời nóng rảnh rỗi, tắm rửa rồi mặc độc quần lót tứ giác đi lung tung, một đôi chân dài không ngừng giao điệp trước mặt Thạch Nghị. Đợt huấn luyện mùa hè không giảm bớt được hỏa lực của người trẻ tuổi, tối nào cũng phải đi xối nước lạnh thực quá tàn nhẫn với nhóc đen nhẻm!

https://thuviensach.vn

Học kỳ trước, Thạch Nghị có đụng độ với Dương Phong, hai người đấu một trận công bằng dưới sự chứng kiến của An Thừa Trạch, cuối cùng Thạch Nghị thắng hiểm. Nhưng không có nghĩa Thạch Nghị mạnh hơn Dương Phong, sở trường cả hai bất đồng, nếu là trong nước, đoán chừng con vịt cạn miền Bắc chưa kịp duỗi chân đã bị Dương Phong tiêu diệt.

Dương Phong đã qua tuổi nổi loạn, trận này tuy thua, nhưng hắn hiểu ai cũng có sở trường riêng, nên vô cùng bội phục kỹ năng lục chiến của Thạch Nghị. Thạch Nghị cũng khá hứng thú với kiến thức hải chiến của Dương Phong, hai người chẳng những bắt tay giảng hòa, mà còn cùng các bạn học của Dương Phong say sưa một bữa. Lúc say khướt trở về, Thạch Nghị cũng quen biết được rất nhiều anh em tốt đáng tin cậy.

Vô luận kiếp trước hay kiếp này, tính tình Thạch Nghị đều định đoạt anh là lão đại được mọi người tín nhiệm, ai như An Thừa Trạch, điển hình của thông minh tới mức không có bạn bè, tính cách cả hai người vừa vặn bù đắp cho nhau.

Ngày nghỉ, Thạch Nghị không đến khu huấn luyện gian khổ, chẳng biết như nào lại được thầy của Dương Phong coi trọng, trà trộn vào đó tập luyện chung với họ, nhưng tối vẫn về nhà ngủ. An Thừa Trạch đi làm như thường lệ, về sớm hơn Thạch Nghị, nên hàng ngày khi Thạch Nghị vác một thân đẫm mồ hôi trở về, cơm tối đã nằm sẵn trên bàn.

Những ngày này quá đỗi hạnh phúc, Thạch Nghị như đang quay lại khoảng thời gian còn ở quê. Hễ về nhà là dính chặt lấy An Thừa Trạch, y xì con mèo bự đuổi không đi, luôn bám theo An Thừa Trạch mọi lúc, dính đến mức hắn xém nữa định đè thẳng nhóc ra làm.

Thạch Nghị dư thừa tinh lực, nửa đêm bò dậy tuốt vài hiệp cũng không sao. An Thừa Trạch thì khác, hắn thiên về ẩn nhẫn, theo lời người khác bảo là khá rành giả ngu, sao có thể làm chuyện mất mặt như Thạch Nghị dùng xong nhà vệ sinh, hắn cũng chạy vào giải quyết. Hắn tương đối kiềm chế,

https://thuviensach.vn

mà kiểu kiềm chế này lại đúng lúc hại hắn nghẹn tới khó chịu, đại khái là tạo nghiệp khó tha, tự gây họa đừng mong tránh đây mà.

Hôm ấy hắn về nhà như bình thường, theo thường lệ đi nấu cơm, dọn bàn xong thì nhân lúc Thạch Nghị chưa về mà xuống lầu mua đồ. Siêu thị cách nhà năm phút đi bộ và phải băng qua một con đường, lúc An Thừa Trạch ra ngoài, một chiếc xe đã theo dõi hắn vài ngày cũng lăn bánh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 49

An Thừa Trạch luôn sang đường cẩn thận, hôm nay cũng thế, ngó trước ngó sau không có xe mới bước lên vạch theo đúng quy định. Kết quả vừa đi hai bước thì một chiếc xe chạy ngược chiều lập tức lao về phía hắn, tốc độ nhanh đến mức không kịp phản ứng.

Cũng may thân thủ An Thừa Trạch khá tốt, vội vã lùi về, chiếc xe kia sượt qua hắn với tốc độ gần 160km/h, An Thừa Trạch bị gió tạt quay nửa vòng mới đứng vững, đang tính lui về ven đường, ai ngờ lúc hắn bị quán tính làm quay tròn, chiếc xe kia thế mà xoay đầu!

Do quán tính nên hắn vẫn hơi lảo đảo, giờ hết cách lùi về, lấy tốc độ này mà đụng vào thì không chết cũng bị thương nặng. Dưới tình huống nguy cấp, An Thừa Trạch chỉ đành ngã ra sau, như vậy chí ít sẽ bảo vệ được đầu, nhưng từ phần eo trở xuống khẳng định sẽ bị nghiến qua!

Song hắn không có quyền lựa chọn, đây đã là biện pháp tốt nhất. An Thừa Trạch cắn răng ngã ra sau, trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, một người đột ngột xông tới đẩy hắn ra bên đường. Động tác người nọ cực nhanh, vừa đẩy An Thừa Trạch vừa nhảy lên rất cao, đứng giữa không trung đạp lên đuôi xe, rồi lại nhảy lên nóc chiếc xe đang lao vun vút. Xe chạy vô cùng nhanh, người nọ bám chắc vào xe, dùng một tay cố định chính mình trên nóc, đồng thời thả tay kia xuống, vừa lúc chạm vào cửa sổ bên ghế lái. Cửa sổ không phải kính chống đạn, khi ấy ngành công nghiệp thủy tinh chưa phát triển, người nọ nắm chặt quả đấm đập vài phát, thế mà đập vỡ được kính.

Bàn tay chảy đầy máu do bị kính cắt trúng với vào xe, nắm chặt cánh tay tài xế, quát to: “Dừng xe!”

https://thuviensach.vn

Tài xế bị dọa toát một thân mồ hôi lạnh, trước đó có nốc cạn chai rượu để để tiếp thêm can đảm, lúc này cũng hóa thành mồ hôi bốc hơi sạch, gã nhất thời tỉnh táo, đạp thắng.

Bấy giờ xe chạy đã được mấy chục mét, An Thừa Trạch lông tóc vô thương, hắn ổn định tinh thần, tức khắc đuổi theo. Chẳng qua trong mấy chục giây này, hắn đã hoàn toàn nhìn ra chiếc xe kia không đơn giản là tài xế say xỉn cầm lái, mà có người muốn hắn gặp chuyện chẳng lành.

Chờ An Thừa Trạch bắt kịp, Thạch Nghị lôi người ra khỏi xe, mặc kệ tay trái dính đầy mảnh kính đang chảy máu, anh vẫn tóm chặt lấy gã tài xế. Hốc mắt Thạch Nghị đỏ bừng, ấn mặt tài xế vào cửa kính vỡ: “Nói, ai sai mày tông cậu ấy!”

“Tôi, tôi… tôi uống, uống nhiều quá, không, không chú ý!” Mặt tài xế bị thủy tinh quẹt xước, Thạch Nghị dí mắt gã vào một mảnh kính bén nhọn, ấn mạnh chút nữa thì mắt sẽ bị chọc thủng, gã sợ tới mức run bắn người, nhưng vẫn khăng khăng bảo mình say rượu lái xe.

“Khoan đã!” An Thừa Trạch hấp tấp chạy tới ngăn Thạch Nghị, cho tới bây giờ mọi hành vi của Thạch Nghị đều vì tự vệ hoặc giúp người khác, vết rạch trên mặt tài xế có thể khai là lúc đập cửa kính bất cẩn làm bị thương, nhưng nếu hủy mắt gã, Thạch Nghị đã quá mười sáu tuổi, hơn nữa còn sắp mười tám, rất có khả năng bị gán tội cố ý gây thương tích.

“Tôi báo cảnh sát rồi.” An Thừa Trạch vẫy vẫy điện thoại vô tuyến trong tay, vào năm 2000 di động mới phổ biến, nhưng điện thoại vô tuyến được sử dụng từ năm 96, “Anh họ cậu làm trong đồn mà, có thể hỏi thăm sau, tới lúc ấy rồi từ từ hỏi, gã chạy không thoát đâu. Trước mắt nên xử lý tay cậu kìa.”

An Thừa Trạch quét mắt qua toàn thân Thạch Nghị, nhíu mày nói: “Còn chân nữa, cậu phải kiểm tra toàn thân.”

https://thuviensach.vn

Thạch Nghị chợt nhìn sang An Thừa Trạch, màu đỏ trong mắt dần rút đi, lúc này mới thả lỏng cổ tay, xách tài xế lên: “Cậu cũng nên kiểm tra.”

Dùng tay bị thương kéo tài xế không để gã chạy, còn mình thì dịu dàng vuốt má An Thừa Trạch, ngón tay vậy mà lại khẽ run.

An Thừa Trạch cầm bàn tay kia áp vào má mình, nghiêng mặt khẽ cọ vào lòng bàn tay.

Thạch Nghị ôm chầm lấy An Thừa Trạch bằng một tay. An Thừa Trạch dựa vào vai Thạch Nghị, tinh tường cảm nhận được nhịp thở gấp gáp và cánh tay siết chặt eo mình, lực mạnh đến nỗi An Thừa Trạch hơi đau. Hắn nghe Thạch Nghị thì thầm bên tai: “May quá, may mà hôm nay tớ về sớm, thật may…”

Bàn tay từ eo chuyển lên vuốt gáy An Thừa Trạch một cách nhẹ nhàng, An Thừa Trạch vùi đầu vào vai Thạch Nghị, lộ ra một bên tai. Hắn nhận thấy hơi thở ấm áp của Thạch Nghị dần dán vào tai mình, môi chạm vào vành tai, sau một hồi tựa như ngập ngừng, đôi môi ấy lại chẳng chút do dự ngậm lấy vành tai, nhẹ nhàng mút vào.

An Thừa Trạch chỉ thấy toàn thân bủn rủn mất khống chế, rõ ràng ban nãy vẫn chưa hết hãi hùng, rõ ràng đang sợ hãi mà vẫn có thể bình tĩnh tự hỏi rốt cuộc ai sai khiến tên đó, rõ ràng vẫn có thể phân tâm chú ý xem Thạch Nghị có phòng vệ quá mức mà vi phạm pháp luật hay không… Mà giờ phút này, cái con người luôn điềm tĩnh và tự kiềm chế ấy lại không thể nhúc nhích, đầu óc trống rỗng, mặc kệ Thạch Nghị hôn mút như gặm cắn, khiến tai mình vừa đỏ vừa nóng, lại sưng.

May sao chỉ sau vài phút, cảnh sát đã có mặt giải tài xế đi, đầu tiên Thạch Nghị với An Thừa Trạch được hộ tống tới bệnh viện kiểm tra, tiếp đó mới theo cảnh sát ghi khẩu cung. Bởi hai người chưa trưởng thành, cảnh sát phải gọi điện báo cho người nhà, Thạch Nghị đọc cả số của anh họ Thạch Thành.

https://thuviensach.vn

Tay Thạch Nghị không việc gì, chỉ bị thương phần mềm, có hai vết thương khá nặng phải khâu, còn lại chỉ rách da, sát trùng rồi băng bó là xong. Tuy nhiên lúc nhảy lên xe, chân trái bị ma sát mất một mảng da, máu chảy đầm đìa, thoạt nhìn rất đáng sợ. Nhưng tất cả toàn là thương ngoài da, không ảnh hưởng đến xương cốt, thế nên lành rất mau, mới mấy hôm đã đóng vảy, chưa tròn một tháng là có thể nhảy nhót. Cánh tay An Thừa Trạch bị thương nhẹ khi sượt qua lần đầu, cũng không nặng lắm, chỉ cần bôi ít thuốc để tránh nhiễm trùng.

Hai người đều không sao, đây mới là điều may mắn nhất.

Thạch Nghị đi khâu vết thương, An Thừa Trạch ngồi ngoài đợi, lúc này hắn rốt cuộc có thể tĩnh tâm suy nghĩ xem bên nào có khả năng gây ra sự việc vừa nãy nhất, nào ngờ đầu óc hắn chẳng tiến lên, ngược lại không ngừng hồi tưởng sự cố hại Thạch Nghị tàn phế cả đời vào kiếp trước.

Khi đó hắn đang ở Bắc Kinh, đã thu gom được bằng chứng phạm tội của An Chí Hằng, lợi dụng những chứng cứ ấy ép Tô Ngọc Đình chuyển nhượng toàn bộ cổ phần Hồng Thế với giá thấp cho mình, Tô Ngọc Đình đáp ứng. Sau này hắn dùng chứng cứ uy hiếp cả hai mẹ con, khi đã có trong tay cổ phần của Tô Ngọc Đình và An Chí Hằng, đồng thời thu mua không ít cổ phần của các cổ đông nhỏ lẻ và nắm giữ hơn 51% cổ phần, hắn lập tức giao bằng chứng phạm tội của An Chí Hằng cho viện kiểm sát. An Chí Hằng có quá nhiều nhược điểm, hắn dùng chứng cứ An Chí Hằng từng cố ý gây thương tích để chiếm cổ phần của Tô Ngọc Đình, rồi dùng chứng cứ An Chí Hằng mua bán hối lộ để lấy cổ phần của An Chí Hằng, cuối cùng dùng chứng cứ buôn lậu ma túy để đưa An Chí Hằng ra công lý.

Lúc ấy Tô Ngọc Đình không đồng ý bán cổ phần cho hắn ngay, mà im hơi lặng tiếng mất mấy ngày. Trong thời gian chờ đợi, An Thừa Trạch đã gặp sự cố khi đang thị sát công trường. Đống vật liệu xây dựng hơn trăm ký rơi xuống từ cần cẩu, hắn chẳng hiểu vì sao Thạch Nghị lại tới ôn chuyện, đang

https://thuviensach.vn

định mời anh đi ăn, cuối cùng hắn tránh được một kiếp, mà Thạch Nghị bị đè dưới đống vật liệu, xương sống bị thương vô phương cứu chữa.

Hắn mời bác sĩ giỏi nhất cho Thạch Nghị, rồi gặp lại Thạch Lỗi và suýt bị Thạch Lỗi, khi ấy đã lên chức tướng, đánh chết. Hai lần sự cố, một lần hủy con đường làm quan của Thạch Nghị, mà khoa học kỹ thuật lại đang phát triển, Thạch Nghị trải qua hai lần phẫu thuật, chỉ một lần nữa là xóa được vết sẹo trên mặt, nhưng vì hắn mà nửa đời sau của anh cũng tan nát.

An Thừa Trạch đâu còn như xưa, bất luận Thạch Lỗi muốn bao nhiêu tiền hắn đều cho được. Nhưng thanh toán xong viện phí cơ bản, Thạch Nghị không cần thêm nữa. Sau đó dù hắn đến bệnh viện thăm bao nhiêu lần, anh cũng không chịu gặp. Đó là lần cuối cùng hắn gặp Thạch Nghị, từ đó về sau người này vĩnh viễn biến mất trước mặt hắn. An Thừa Trạch luôn đều đặn chuyển tiền cho Thạch Nghị hàng tháng, mới đầu tiền bị trả về nguyên vẹn, sau này An Thừa Trạch gửi cho Thạch Lỗi, kết quả vị tướng này bê một rương tiền mặt đến nhà hắn, ném từng xấp vào mặt hắn và Lâm Đức Tuệ. Kể từ đấy, cho đến tận lúc chết, An Thừa Trạch không biết bất cứ tin tức nào về Thạch Nghị nữa.

Hắn từng hoài nghi chuyện này do An Chí Hằng làm, nhưng bất kể tra thế nào cũng không ra, An Chí Hằng trong sạch như được chất sát trùng 1984 tẩy qua, chẳng điều tra ra cái gì, cuối cùng chỉ có thể giải quyết như một tai nạn đơn thuần, Thạch Nghị xui xẻo đụng phải mà thôi.

*chất sát trùng 1984: là chất tẩy cực mạnh sản xuất vào năm 84, có thành phần chính là NaClO

Tại sao lại nhớ tới chuyện này? An Thừa Trạch tựa vào băng ghế trên hành lang, nhắm mắt suy ngẫm.

Từng phân cảnh kiếp trước xẹt qua đầu, hắn gặp phải sự cố này vì lý do gì?

https://thuviensach.vn

Hắn không đắc tội ai, Liễu Như có lẽ sẽ đắc tội người trên thương trường, nhưng đối phương cũng chỉ phản kích trên thương trường, chưa đến mức dùng thủ đoạn hạ lưu dễ bị liên lụy này, khả năng duy nhất chính là bên An gia. Nhưng An Thừa Trạch thiết nghĩ, thời gian ngắn như vậy, lão tướng An lão hẳn chưa biết chuyện về mình, An Mục Dương trước khi thu phục được Liễu Như sẽ không chủ động tìm lão tướng An nhận hắn về An gia. Hơn nữa, cho dù lão tướng An biết, cũng chỉ nổi giận với An Mục Dương một trận, sau đó hòa ái đón hắn về nhà, không thể phát sinh chuyện như này được.

Là ai, sự tồn tại của hắn gây chướng ngại đến lợi ích của ai? Ai sẽ không tiếc hết thảy trừ bỏ hắn? Là ai, kiếp trước và kiếp này… phải chăng hắn đã xem nhẹ một người?

An Thừa Trạch nhắm mắt lại, kiếp trước kiếp này không ngừng chập chờn trong đầu hắn, trói buộc đời trước nảy ra, từng màn từng cảnh một, đột nhiên một người vọt vào tâm trí.

Tô Ngọc Đình!

Kiếp trước, tại sao An Thừa Trạch lại coi nhẹ Tô Ngọc Đình, bởi Tô Ngọc Đình quả thực chưa làm ra chuyện gì, từ đầu chí cuối đều là An Chí Hằng ra tay. Sau khi có thế lực, việc đầu tiên An Thừa Trạch làm là điều tra nguyên nhân cái chết của Liễu Như năm đó, khi ấy nghi can số một là Tô Ngọc Đình, song sự thật nào cũng xác thực Liễu Như qua đời là do u uất và làm lụng vất vả, không liên quan tới Tô Ngọc Đình. Mà kẻ xui khiến hắn hít ma túy và hãm hại hắn luôn là An Chí Hằng, Tô Ngọc Đình cực kỳ trong sạch. Vì vậy, An Thừa Trạch hành động như đám đàn ông sâu bướm đặt nặng chủ nghĩa nam giới, phạm vào lỗi mà đa số đàn ông đều mắc phải – coi thường Tô Ngọc Đình, coi thường phụ nữ, thậm chí coi thường sức mạnh của một bà mẹ.

https://thuviensach.vn

*sâu bướm là loài côn trùng có hại diệt hoài không hết, suy ra bệnh gia trưởng là bệnh trị hoài chả dứt

An Mục Dương kiếp trước chỉ chán ghét Liễu Như, ngay cả nhìn cũng chẳng muốn, Tô Ngọc Đình dĩ nhiên sẽ không đụng đến Liễu Như. An Thừa Trạch mới mười một tuổi đã có An Chí Hằng lo liệu, Tô Ngọc Đình cũng vui lòng rảnh tay, dù sao con trai cũng lớn rồi. Nhưng khi An Thừa Trạch dùng An Chí Hằng uy hiếp Tô Ngọc Đình, người làm mẹ sao có ngồi yên thờ ơ, bà ta liền bất chấp tất cả loại bỏ An Thừa Trạch, song bị Thạch Nghị phá kế hoạch. Về sau An Thừa Trạch sinh lòng cảnh giác, nên hết cách xuống tay.

Mà đời này, An Mục Dương cũng không thân cận với An Chí Hằng, trước lúc hắn ta chưa chính thức đề cập việc nhận hắn với lão tướng An, An Chí Hằng sẽ không chú ý đến sự tồn tại của mình. Người duy nhất nhận thấy trước tiên chỉ có người bên gối, kẻ hiểu chồng mình nhất — Tô Ngọc Đình. Số tuổi đời này và khoảng cách năng lực khiến An Chí Hằng khó lòng ám toán hắn, mà nếu người xuất sắc như hắn trở lại An gia, tất nhiên sẽ uy hiếp đến An Chí Hằng, bà mẹ Tô Ngọc Đình nhất định sẽ xuống tay.

Dẫu kiếp trước Thạch Nghị vì cứu hắn mà ôm hận suốt đời, nhưng kiếp này vẫn tiếp tục cứu hắn.

An Thừa Trạch chậm rãi đứng lên, dựa vào tường bệnh viện, mở mắt ra, thấy Thạch Nghị đi ra từ phòng điều trị. Nhóc đen nhẻm chăm chú nhìn hắn, trong mắt ngập tràn hình bóng hắn, không bỏ lỡ một khắc nào.

Vì sao đối tốt với hắn như thế? Vì sao? Rõ ràng mình đã hủy hoại gương mặt anh, hại tiền đồ anh trở nên chông gai, tại sao anh vẫn giúp hắn, thậm chí tự hại bản thân phải ngồi xe lăn nửa đời sau?

Thạch Nghị kiếp trước rốt cuộc đã nghĩ gì?

https://thuviensach.vn

Cớ gì Thạch Nghị lại tìm đến hắn đúng thời điểm thị sát công trường, đấy là nơi người không phận sự miễn vào cơ mà. Ngoại trừ việc hắn đe dọa Tô Ngọc Đình, còn xảy ra chuyện gì nữa?

Mắt An Thừa Trạch nhìn Thạch Nghị, đầu lại không ngừng được, ký ức vốn mơ hồ càng lúc càng rõ ràng, dần dà trở thành bộ phim độ nét cao đang tua lại trong trí óc.

A, đúng rồi. Lúc ấy trừ nghĩ biện pháp cướp Hồng Thế, còn hôn lễ giữa hắn cùng Lâm Đức Tuệ nữa. Hắn với Lâm Đức Tuệ đính hôn trước, sau công tác tại Lâm gia một thời gian, thành tích xuất sắc khiến Lâm Viễn Sơn vừa lòng. Nếu Lâm Đức Cửu có năng lực, Lâm Viễn Sơn tuyệt đối sẽ không đồng ý cho loại người giống hắn cưới Lâm Đức Tuệ, nhưng Lâm Đức Cửu chẳng nâng nổi tường, Lâm Viễn Sơn liền bắt tay đầu tư, chọn hắn chiếu cố hai đứa con của mình.

Khi vượt qua kỳ khảo sát, hắn đã nắm được thế lực rất lớn, có thể hạ thủ với Hồng Thế. Nhằm tránh Lâm Viễn Sơn nhận ra hành động của mình và quyết định đổi ý, An Thừa Trạch lựa chọn kết hôn với Lâm Đức Tuệ.

Dù chưa nhớ rõ những sự việc trong quân doanh, song An Thừa Trạch cũng lờ mờ nhận thấy quan hệ giữa mình với Thạch Nghị không tồi, chả hiểu nghĩ thế nào lại gửi thiệp mời cho anh.

Đại khái là Thạch Nghị nhận thiệp mời xong thì trực tiếp tìm gặp hắn, thậm chí bất chấp ngăn cản mà xông vào công trường.

Tại sao chứ?

Lần đầu tiên An Thừa Trạch cơ hồ viết hắn dấu chấm hỏi lên mặt, im lặng nhìn Thạch Nghị. Hắn không hiểu, kiếp này mình với Thạch Nghị có tình trúc mã, trước đó lại mập mờ với nhau, Thạch Nghị cứu hắn xuất phát từ tình ý. Nhưng kiếp trước hắn hủy mặt Thạch Nghị, chỉ dựa vào hai năm đi lính chẳng mấy thân thiết, lý gì lại muốn cứu hắn? Vì sao làm thế?

https://thuviensach.vn

Nhóc đen nhẻm Thạch Nghị đi từng bước về phía An Thừa Trạch, thấy mặt hắn đầy vẻ mờ mịt, bèn dùng tay phải không bị thương xoa gáy hắn, trán kề trán với An Thừa Trạch, cất giọng nhẹ nhõm: “Cậu không sao là tốt rồi.”

Ký ức như thủy triều dâng tràn tâm trí An Thừa Trạch. Đời trước hắn luôn canh chừng ngoài phòng giải phẫu, Thạch Nghị trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, phẫu thuật xong vẫn giữ được tỉnh táo, bắt gặp An Thừa Trạch nom có chút tiều tụy đang canh ngoài cửa thì gian nan giơ tay vẫy hai phát, An Thừa Trạch không nắm lấy, chỉ đứng bên cạnh anh. Thạch Nghị cố vẽ ra khuôn mặt tươi cười, khẽ nói: “Cậu không sao là tốt rồi.”

Khắc ấy, toàn bộ gông xiềng mà An Thừa Trạch dùng để khóa chặt nội tâm bị tình cảm sục sôi đập nát, luân lý xã hội, ánh mắt người đời, ý kiến của Thạch Lỗi và Liễu Như, sự thông suốt của Thạch Nghị… chẳng còn nghĩa lý gì, tất thảy chỉ là cái cớ, là mâu thuẫn của chính hắn. Thạch Nghị chưa từng rối rắm về việc này, anh luôn đặt hắn trong tâm khảm mà che chở.

Nắm chặt tay phải của Thạch Nghị, mười ngón giao nhau, An Thừa Trạch nghiêm túc nhìn anh: “Tôi không sao.”

Người này thuộc về mình, bắt được thì đừng mong mình thả.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 50

Tài xế gây tai nạn khăng khăng lúc đó gã uống say nên không đủ tỉnh táo khống chế tốc độ, quay đầu xe là để kiểm tra xem cậu bé bị đụng có sao không, kết quả một người khác lên xe làm gã hoảng quá thắng không kịp. Sau khi đo lường nồng độ cồn, gã quả thực có uống rượu, mà say xỉn lái xe quá tốc độ là bình thường, lúc phóng qua phát hiện quẹt phải người còn quay lại xem xét. Việc này có khả năng xảy ra đối với tài xế non kinh nghiệm hoặc căng thẳng quá mức, về phần tốc độ vòng xe quá nhanh cũng có thể đổ do rượu. Quan trọng nhất là, An Thừa Trạch với Thạch Nghị đều bị thương nhẹ chứ không nghiêm trọng, luật pháp năm chín mấy chỉ bắt tạm giam và bồi thường là cùng, tài xế gây chuyện chẳng gặp bất cứ vấn đề gì.

Tài xế chỉ là một công nhân bốc vác phổ thông, xe là xe cũ của một người họ hàng lắm tiền thải ra, hết thảy đều do một mình gã làm, không liên quan tới ai. Vốn dĩ vụ này kết thúc rất nhanh, nhưng An Thừa Trạch và Thạch Nghị đều một mực cho rằng chiếc xe này mưu đồ đụng chết người.

Âm mưu giết người và uống rượu lái xe gây tai nạn tuyệt đối thuộc hai phạm trù khác nhau, tài xế cắn chết không nhận, khoa học kỹ thuật thập niên 90 cũng không tra ra điểm bất thường tại hiện trường, càng không có cách xác định độ chân thật trong lời khai của tài xế, vì thế vụ án bế tắc ở đây. Sau khi Thạch Nghị xử lý vết thương xong thì Thạch Lỗi với Liễu Như vội vàng chạy tới bệnh viện, nghe An Thừa Trạch thề thốt chắc nịch bảo tài xế muốn mưu sát, Thạch Nghị cũng nói y vậy, Liễu Như bèn vào văn phòng đội cảnh sát giao thông đòi công bằng. Cô chẳng phải hạng đàn bà chanh chua chỉ biết chửi đổng, ở lì trong văn phòng không đi, mà khăng khăng cho rằng đó là mưu sát, từng câu từng chữ đều có lý, cảnh sát giải thích mấy cũng vô dụng, quay đầu á, chẳng lẽ lúc quay đầu không nhìn xem con tôi có

https://thuviensach.vn

đằng sau không hả? Đã va phải người ta sao vẫn bất cẩn như vậy, chỉ nhìn điểm ấy đã thấy có vấn đề, đáng lẽ tài xế phải lập tức dừng xe chứ, sao lại quay đầu đụng tiếp!

Còn Thạch Lỗi thì kiểm tra thương thế của con mình và An Thừa Trạch thật kỹ lưỡng, hỏi han cẩn thận tình huống lúc ấy, ra ngoài gọi cuộc điện thoại, rồi gọi Liễu Như ra khỏi văn phòng.

“Chuyện này mà muốn lập án thì chưa đủ chứng cứ.” Thạch Lỗi lắc đầu nói với một lớn hai nhỏ, “Anh mới vừa hỏi anh cả, một là thiếu động cơ gây án, tài xế không có quan hệ gì với Tiểu Trạch, nên động cơ âm mưu giết người bất thành lập; Hai, chứng cứ tại hiện trường hoàn toàn chứng tỏ đây là một tai nạn giao thông, khả năng vô ý rất lớn, hơn nữa Tiểu Trạch với Tiểu Nghị không bị thương nặng, tình huống này chỉ cần bồi thường mấy vạn và nộp tiền phạt, nặng nhất là tạm giam một hai tháng. Muốn tố cáo hắn âm mưu giết người, trừ phi tìm được bằng chứng mới để kháng án, bằng không dù có kiện thì tòa án cũng chỉ phán phạt tiền, tạm giam hoặc tự hòa giải ngoài tòa. Chúng ta thiếu chứng cứ, muốn làm căng cũng phí công, tốt nhất nên về suy nghĩ thêm.”

“Gã đó muốn tông Tiểu Trạch.” Thạch Nghị nhớ lại sự tình phát sinh trước đó, mắt hơi đỏ lên, “Con thấy rất rõ, vả lại lúc con nhảy lên xe, hắn còn bẻ tay lái lao về hướng Tiểu Trạch nữa mà!”

“Vậy bắt đầu điều tra từ ai muốn đụng Tiểu Trạch, nếu là bỏ tiền mua hung thủ giết người, thì tra xem gần đây tài xế có nhận được khoản thu nhập bất ngờ nào không, điểm này cũng có thể làm chứng cứ xin lập án.”

“Em chỉ nghĩ ra mỗi An Mục Dương thôi.” Đôi mày đẹp của Liễu Như gần như nhíu cùng một chỗ, vừa nghĩ tới An gia vô cùng có khả năng tạo thành uy hiếp với An Thừa Trạch, cô chỉ muốn xách súng tiểu liên xông vào nhà họ An pằng pằng chết cả lũ.

https://thuviensach.vn

“Khả năng là An Mục Dương rất thấp.” An Thừa Trạch bình tĩnh phân tích, “Tuy con ghê tởm ông ta, nhưng chưa xung đột gì lớn, ổng không có lý do giết con. Còn mẹ, bọn họ không ra tay với mẹ, nói cách khác mẹ uy hiếp không lớn tới họ, chủ yếu vẫn nhắm vào con. Suy ra phạm vi sẽ thu nhỏ thành hai người, chính là vợ và con ông ta.”

Thạch Lỗi kinh ngạc nhìn An Thừa Trạch, dứt khoát sợ ngây người. Hắn mới là học sinh lớp mười, suýt nữa bị đụng chết, ấy mà vẫn có thể phân tích tinh tường như thế, quá nghịch thiên rồi. Nhưng con mình cũng đâu kém, lên xe đập vỡ cửa kính cứu em trai, quả nhiên là anh trai tốt… Ài, là anh thật thì tốt rồi.

“Mình về nhà trước đã.” An Thừa Trạch xem đồng hồ, “Mười giờ hơn rồi, anh Nghị bị thương lại chưa ăn cơm, con đã nấu xong hết, vẫn đang giữ ấm ở nhà, về ăn miếng hẵng bàn tiếp. Mẹ ơi, nhà mình có hai phòng, tối nay không cần chú ý, đều là người nhà cả mà, mẹ với chú Thạch một phòng, con với anh Nghị một phòng, con rất muốn ngủ chung với ảnh.”

Liễu Như, Thạch Lỗi: “…”

Mặt mũi già dặn cả rồi, song nghe An Thừa Trạch nói thế vẫn có chút thẹn thùng. Nhưng An Thừa Trạch nói quá tự nhiên, hai người biểu hiện lúng túng thì không hay lắm. Ngoại trừ bị vạch trần mối quan hệ mà ai cũng nhìn ra trước mặt lũ nhỏ, trong lòng Thạch Lỗi vẫn canh cánh một điều, rốt cuộc Tiểu Trạch có ý gì với cục đá nhà mình không đây? Chắc không đâu, nếu có thì sẽ chột dạ, đời nào bình thản được như vậy, Tiểu Trạch được thằng nhóc cứu nên muốn thân cận ấy mà. Thằng ranh kia cứu Tiểu Trạch hết lần này đến lần khác, tách chúng nó ra không hay lắm, thôi toi, lời cho nhóc con rồi.

Dù Thạch Lỗi có thầm thì cỡ nào trong bụng, nhưng người bị hại đã lên tiếng, tối nay hiển nhiên phải nghe An Thừa Trạch sắp xếp. Về đến nhà, đồ ăn vẫn nóng hổi, Thạch Lỗi nếm thử, ừm, tay nghề không thua Tiểu Như, đúng là con trai ngoan.

https://thuviensach.vn

Thạch Lỗi và Liễu Như dầu sao cũng lớn tuổi rồi, tối ăn khá ít, An Thừa Trạch tâm sự nặng nề cũng ăn không nhiều, chỉ có Thạch Nghị là nhiệt tình nhất, gió cuốn mây tan quét sạch cả bàn thức ăn, xong còn vỗ bụng bảo tối buồn ngủ ăn no tám phần được rồi. Quả là tiểu tử choai choai ăn mạt lão tử, may mà An Thừa Trạch không thiếu tiền, tương lai Thạch Nghị ăn bao nhiêu cũng nuôi được.

Tới giờ ngủ, Thạch Lỗi ôm Liễu Như vào phòng, hung hăng liếc Thạch Nghị, ai ngờ thằng con chỉ dán mắt vào An Thừa Trạch, chả thèm phản ứng hắn. Thạch Lỗi nghĩ Tiểu Trạch là đứa bé kiên định, con mình lại chưa thông suốt, đêm nay coi như mắt nhắm mắt mở đi.

Thạch Nghị cùng An Thừa Trạch vào phòng, cởi áo khoác, đoạn do dự nói: “Đợi tớ tắm đã rồi ngủ.”

Từ nhỏ đã được dạy dỗ rất tốt, bất luận phương diện nào cũng thuận theo cảm xúc của mình, giai đoạn chung đụng hoàn thành từ thời thơ ấu, ngay cả thử thách cũng khỏi cần. An Thừa Trạch bắt lấy Thạch Nghị: “Tay chân cậu bị thương không tiện tắm rửa, để tôi giúp đi.”

Thạch Nghị chưa thông suốt, nghe tắm chung cũng chẳng thấy sao, bèn gật đầu. Lúc mua nhà, Liễu Như có suy xét đến việc An Thừa Trạch đã lớn, nên chọn mua căn khá rộng, mỗi phòng đều có phòng tắm riêng, hai người tắm rửa khỏi phải phiền người khác. Thạch Nghị cởi quần áo vào phòng tắm, An Thừa Trạch chỉ mặc quần lót tứ giác, để lộ đôi chân dài trần trụi, cẩn thận dùng đồ bao không ngấm nước vừa mua dưới lầu bọc kín tay và chân trái của Thạch Nghị, bấy giờ mới cầm vòi nước dội rửa cho anh.

Có tỉ mỉ đến mấy cũng khó lòng không bị dính nước, chẳng mấy chốc trên người An Thừa Trạch đã ướt, giọt nước chậm rãi trượt qua thân thể hắn. Thạch Nghị ngồi trên ghế, An Thừa Trạch đang giúp anh vò tóc, tầm mắt Thạch Nghị đặt ngay ngực An Thừa Trạch, hai điểm nho nhỏ bị nước thấm

https://thuviensach.vn

ướt, Thạch Nghị lập tức đỏ mặt, anh bắt đầu hối hận khi đồng ý để An Thừa Trạch giúp mình tắm, nhưng đáy lòng lại thầm cảm thấy may mắn. Sợ hãi An Thừa Trạch phát hiện, rồi lại khao khát cứ mãi như này.

Gội đầu xong, quần An Thừa Trạch cũng ướt đẫm, mặc hơi khó chịu, song lại cố ý không cởi, còn áp dụng phương pháp kiếp trước là liên tục cúi đầu nhặt xà bông trước mặt Thạch Nghị, xà bông nhặt lên rồi, tiết tháo lại rơi rụng đầy đất. Hiện An Thừa Trạch đã gần trưởng thành, thân cao 1m75, xem ra vẫn có thể cao thêm, hi vọng đạt tới 1m80. Nhờ chăm chỉ rèn luyện, tay chân hắn thon dài, eo thon mà rắn chắc rất có mỹ cảm mềm dẻo. Bụng bắt đầu hình thành cơ, bằng phẳng không chút thịt thừa, làn da trơn ướt thôi thúc người ta vươn tay sờ soạng. Mỗi lần khom lưng, eo thon mạnh mẽ và chân dài sẽ họa thành đường cong quyến rũ, đặc biệt là cái quần ướt dính sát vào người, cặp mông hoàn mỹ khiến miệng lưỡi ai đó khô nóng.

Thạch Nghị nhận ra mình sắp hết khống chế nổi tay, An Thừa Trạch rõ ràng đang xoa xà bông cho mình, đại khái là không quen tắm cho người khác nên đánh rơi mấy lần. Hai lần đầu An Thừa Trạch nhặt xà bông, Thạch Nghị còn chưa chú ý, nhưng sau đó anh phát hiện tay mình bị như hút qua đó sờ… khụ khụ, là vỗ mông. Thế nhưng giữa anh em với nhau, kề vai sát cánh thì không sao, chứ vỗ mông… dù có chậm tiêu đến mấy, thì độ xấu hổ của Thạch Nghị vẫn vô cùng bình thường, dám động tay động chân mới lạ.

Thế vẫn chưa hết đâu, nếu An Thừa Trạch đã quyết định tóm chặt Thạch Nghị, nào có chuyện dễ dàng bỏ qua cho anh như vậy, nhặt xà bông chỉ là case, còn tiết tháo bị quẳng lên chín tầng mây rồi. Từ từ giúp Thạch Nghị xoa đến bộ phận mấu chốt, An Thừa Trạch ngắm một cái, đoạn cười nói: “Anh ~~~, anh thật lớn.”

Âm cuộn sóng lâu ngày không gặp, là đàn ông đều chịu không nổi. Thạch Nghị căn bản không kiềm chế được, tay phải giữ chặt eo An Thừa Trạch, An Thừa Trạch thuận đà ngồi hẳn lên đùi anh, dù sao Thạch Nghị cũng khỏe, một chân vẫn chịu được. Đầu óc Thạch Nghị đã cháy sạch sành sanh,

https://thuviensach.vn

bàn tay không ngừng vuốt ve thắt lưng An Thừa Trạch, vùng giữa eo mông tựa như lằn ranh lý tính của Thạch Nghị, bản thân anh thì đang giãy giụa bên rìa.

Đại khái vài giây sau, khi lý trí sắp bị thiêu rụi, chỉ cần chỉ đạo của đầu ngón tay nữa là có thể đột phá đường ranh giới vài mét. Rõ ràng là phòng tắm mịt mờ hơi nước, Thạch Nghị lại khát khô cả cổ, anh liếm liếm môi, chậm rãi tới gần An Thừa Trạch. Thạch Nghị chẳng biết mình muốn làm gì, chỉ muốn kéo gần khoảng cách với Tiểu Trạch một chút, một chút nữa, tốt nhất là gắn kết chặt chẽ với nhau. Nhưng An hồ ly còn lâu mới cho anh toại nguyện, câu đến đây đủ rồi, còn lại để Thạch Nghị tự suy ngẫm.

Ngay khoảnh khắc hai đôi môi gần như áp sát, An Thừa Trạch đột nhiên cọ khẽ chóp mũi lên mũi Thạch Nghị, thừa dịp anh hóa đá thì đứng lên bảo: “Tôi xoa gần xong rồi, mấy chỗ khác cậu tự xoa được mà, dùng tay phải ấy.”

Hắn vô cùng tà ác mà nắm hờ tay phải rồi cử động lên xuống mấy cái, đoạn quay lưng toan ra khỏi phòng tắm, Thạch Nghị cầm chặt tay hắn, nuốt nước miếng, gian nan nói: “Người cậu cũng ướt rồi, tắm tiện thể luôn đi.”

“Tôi á?” An Thừa Trạch cười nói, “Lúc mới về tắm rồi, cậu biết mùa hè tôi chịu nóng dở lắm mà, giờ thay cái quần đùi rồi lau sơ là được.”

Dứt lời, liền hào phóng lột phăng quần lót ngay trước mặt Thạch Nghị, kế đó chà xát thân thể và giặt quần lót trong ánh mắt hừng hực lửa của cục đá kia, rồi bước ra phòng tắm. Suốt quá trình, Thạch Nghị cơ hồ đóng đinh mắt trên người An Thừa Trạch, chẳng rời một khắc nào.

Hắn vừa ra khỏi cửa, Thạch Nghị liền nện đầu vào tường, thở ra một hơi, chả rõ là thả lỏng hay thở dài nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 51

Cuộc sống khôi phục lại sự yên ả, Thạch Nghị hết cách tới chỗ Dương Phong huấn luyện tiếp, nhưng lại được hưởng thụ An Thừa Trạch – tắm rửa – hầu hạ mỗi ngày, đau thương mà sung sướng. An Thừa Trạch đặt an toàn lên trên hết, cũng tạm thời ở nhà và trì hoãn việc thu mua bất động sản ở tỉnh Kiến, chung quy còn hai năm nữa giá nhà mới tăng vọt, chưa cần vội. Chẳng qua mười năm giá nhà nổi bão ngày càng gần, mua sớm ngày nào an tâm ngày ấy, để tránh người khác cũng biết hớt tay trên. Nhưng tạm hoãn cũng chẳng việc gì, bọn họ càng có nhiều thời gian chuẩn bị tài chính, dù sao Như Ký vẫn chưa niêm yết.

Bởi trong chuyện An Thừa Trạch, khả năng có ý định mưu sát lên tới 99%, thế nên Liễu Như và Thạch Lỗi ngày nào cũng về nhà, vì hai người ở chung phòng, suy ra Thạch Nghị được hời lớn.

Vốn dĩ Liễu Như còn tính mời vài binh lính xuất ngũ làm vệ sĩ, nhưng ý định này khiêu khích nghiêm trọng đến tự tôn của cha con Thạch gia. Thạch Nghị nện một đấm thủng bàn ăn, dùng hành động chứng minh cho dù bị thương, anh vẫn đánh thắng kẻ xấu chắn được đạn.Thạch Lỗi cũng muốn trình diễn một chút, biểu hiện bản thân tuy già nhưng vẫn uy mãnh, kết cục chưa kịp động đậy gì, Liễu Như đã vỗ tay lên trán Thạch Nghị, bàn ăn gỗ xịn cứ vậy bị đập? Tính đốn củi hả!

Vì vậy, Thạch Nghị lập tức ỉu xìu, ủ rũ lui về phòng chả nói lời nào, An Thừa Trạch cười trộm, ra ngoài trấn an Liễu Như.

“Không cần phải thần hồn nát thần tính, kỳ thực ngay từ đầu con đã đoán được tình huống gặp chuyện không may mà thiếu chứng cứ này, muốn tài xế nhận tội rất khó, sở dĩ lúc ấy một mực bảo hắn muốn mưu sát, là để xao

https://thuviensach.vn

sơn chấn hổ. Con làm lớn thế, đối phương chắc chắn biết chúng ta có phòng bị, trong thời gian ngắn tuyệt đối chưa dám ra tay tiếp, mẹ đi làm cũng an toàn. Con ở nhà chăm sóc anh Nghị hết kỳ nghỉ hè, một mình ảnh ở nhà bức bối khó chịu biết bao nhiêu.” Nói đoạn, tầm mắt vô thức đảo qua Thạch Lỗi, sư đoàn trưởng Thạch không khỏi giật mình.

Chưa đến mức… bị nhìn ra đâu nhỉ? Dù Tiểu Trạch có thiên tài có thông minh tới đâu, cũng chỉ là thằng nhỏ mười bảy tuổi thôi. Nhưng mấy lời vừa rồi thì… chẳng giống của một đứa trẻ xíu nào, quá thông minh rồi.

An Thừa Trạch không để ý Thạch Lỗi có cảm thấy hắn thông minh khác thường hay không, trên thực tế bắt đầu từ năm mười lăm tuổi, hắn đã chậm rãi phô bày những đặc điểm vượt trội hơn chúng bạn đồng trang lứa, bao năm hạng nhất không phải vô ích, mà là một cách trải đệm. Dầu gì cũng mười bảy tuổi, sáng dạ một tí đâu có sao, Tào Xung (1) nhỏ thế đã biết cân voi, Lạc Tân Vương (2) bảy tuổi sáng tác [Vịnh Nga], còn hắn kiềm nén chính mình tới năm mười lăm tuổi là nhẫn nại lắm rồi.

Liễu Như nghe An Thừa Trạch giải thích, bấy giờ mới yên lòng tiếp tục đi làm, song cô tăng ca rất ít, thà rằng mang tài liệu về nhà xem, chứ không ở lại công ty.

Ban ngày khi Liễu Như và Thạch Lỗi đi vắng, bên cạnh việc xem TV, đánh cờ, chơi [Cửu Châu] phiên bản beta với Thạch Nghị, An Thừa trạch luôn dành thời gian tĩnh tâm suy tư.

Thạch Lỗi… có gì đó kỳ lạ.

Hắn hiểu Thạch Lỗi, với tính cách sắt đá của người này, nhất định không phải cái dạng khắc nghiệt với con riêng của vợ, mà thật lòng xem mình là người nhà. Lúc hắn suýt nữa bị xe đụng chết hoặc tàn phế, Thạch Nghị tức giận đến mức muốn chọc mù mắt kẻ gây tai nạn, sao Thạch Lỗi lại bình tĩnh nhường ấy? Dù không có cách định tội tài xế, chắc chắn cũng sẽ nghĩ biện

https://thuviensach.vn

pháp khác giúp mình tính sổ, đồng thời cố gắng truy tìm hung phạm, nào có chuyện nỗ lực dàn xếp cho khỏi phiền. Vừa bảo mình dè chừng cẩn thận, đồng thời không tán thành bọn họ miệt mài theo đuổi.

Liên tưởng tới sự cố hại Thạch Nghị tàn phế kiếp trước, mạch suy nghĩ của An Thừa Trạch rõ nét hơn nhiều, dần dà lần ra rất nhiều manh mối đã vô tình bỏ lỡ.

Tai nạn trên công trường khiến con mình tàn phế, hắn không tra ra Tô Ngọc Đình, lẽ nào Thạch Lỗi cũng thế sao? Vậy vì sao vẫn lựa chọn nhân nhượng, mà không thuận theo con đường đó để truy cứu Tô Ngọc Đình. Đời trước Tô Ngọc Đình còn một ít sản nghiệp, mặt khác, thực lực của Tô gia cũng không tầm thường, dù Hồng Thế bị hắn cướp đi, Tô Ngọc Đình vẫn có thể sống tốt. Chiếu theo tình hình này, An Chí Hằng có bị phán chung thân, An gia sụp đổ, Tô gia cũng đâu thể mặc kệ, song An Chí Hằng vẫn ngồi tù đến cuối cùng. Mà An Chí Hằng ngồi tù chưa bao lâu, cả nhà họ Tô bỗng nhiên chuyển đi đâu không biết. Mới đầu, Tô Ngọc Đình còn thỉnh thoảng đến thăm An Chí Hằng, sau này Tô Ngọc Đình cũng biến mất, mãi tới vài chục năm sau An Thừa Trạch qua đời, đều chả biết tăm tích Tô gia.

Có thể nào không phải Tô gia chuyển đi, mà bị bí mật giam giữ?

Hắn lấy làm lạ, An Chí Hằng biết cách hít thuốc phiện thì thôi, cớ gì còn dính líu tới buôn lậu, tài sản Hồng Thế chưa đủ ư? Vả lại, trước khi gia nhập Hồng Thế, từ lúc đi học An Chí Hằng đã biết tận dụng số tiền mẹ mình cho để làm ăn nhỏ, hiện tại ngẫm lại, có vẻ lợi nhuận hơi quá lớn.

Nếu hắn đoán không lầm, chỉ e trong đó cất giấu bí mật càng sâu mà cả hai đời hắn đều mù tịt.

Thạch Lỗi nhất định biết, cả kiếp trước lẫn kiếp này đều biết.

Nhìn Thạch Nghị để trần cánh tay xỏ dép lê chơi game, An Thừa Trạch tiến lên vuốt ve chân trái bị thương của anh mà xót xa khôn nguôi, nếu hắn đoán

https://thuviensach.vn

đúng, kiếp trước Thạch Nghị trả giá còn nhiều hơn mình tưởng.

Giữa họ rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì trong quân doanh? Rõ ràng trong trí nhớ của mình chỉ tồn tại mối quan hệ không mặn không nhạt mà! An Thừa Trạch tin rằng, nếu giữa hai người thực sự xảy ra cái gì, hay từng có tình cảm rất sâu đậm, vậy hắn sẽ không vì cái chết của Liễu Như mà đau buồn tuyệt vọng tới mức cho rằng hai năm ấy đã khiến mình không cách nào nhìn thấy đầu sỏ hại Liễu Như, và phong bế hoàn toàn đoạn ký ức đó. Nhất định hắn đã bỏ quên chi tiết nào đó, có thể chẳng quan trọng với hắn, nhưng lại vô cùng quan trọng với Thạch Nghị.

Mấy chục năm kiếp trước, bảy năm sống lại ở kiếp này, bao nhiêu năm cộng lại, dẫu hắn có ký ức cũng chưa hẳn nhớ được một chi tiết nhỏ xíu, huống chi đã quên từ lâu.

Phát hiện An Thừa Trạch đang sờ chân mình, mặt nhóc đen nhẻm đầu tiên là đỏ lên đầy khả nghi, tiếp theo bỏ game xuống, nâng tay sờ sờ mái tóc mềm của An Thừa Trạch: “Không sao mà, bác sĩ bảo dăm ba hôm nữa là khỏi liền, anh đây cường tráng lắm, đừng lo.”

An Thừa Trạch đột nhiên ôm Thạch Nghị, má cọ cọ lên sườn mặt cương nghị của anh: “Tôi cứ đau lòng đấy, cậu quản được chắc.”

Thạch Nghị: “…”

Mặt sắp nổ tung rồi được không.

“Còn nữa, cậu từng nói của cậu chính là của tôi, vậy thân thể cậu cũng là của tôi, cậu bị thương mà chẳng chú ý gì cả, tôi còn khó chịu đây này. Đồ của tôi, sao cậu dám mang ra chà đạp lung tung, săn sóc nó cẩn thận không được sao, của tôi đấy nhé.” An Thừa Trạch sờ soạng cơ ngực của Thạch Nghị, tiện tay nhéo điểm dưới ngực, thầm nghĩ để cậu ta ngưng việc không mặc áo lót, mình phải sờ mới được!

https://thuviensach.vn

Thạch Nghị: “…”

Trái tim cũng sắp nổ tung rồi!

…..

Sau khi đưa Liễu Như đến công ty, Thạch lỗi không tới đơn vị, mà rẽ vào chỗ anh cả hắn. Hai người không vào văn phòng của Thạch Nham, mà vào điểm tập hợp bí mật của đại đội đặc công.

“Sao thế này?” Thạch Nham sầm mặt hỏi, hắn với Thạch Lỗi bình thường giống nhau như tạc, nhưng ngồi trên địa vị cao nhiều năm, thành ra uy nghiêm hơn Thạch Lỗi vẫn thuộc cấp quản lý cơ bản.

Thạch Lỗi đặt mông xuống ghế, tóm tắt sơ lược sự tình, Thạch Nham xoa xoa thái dương, nhăn mày, vẻ mặt rối rắm tới độ sắp vặn thành cái bánh quai chèo: “Vợ tương lai của chú là nhân tình của chồng của con gái nhà họ Tô?”

“Không phải nhân tình! Là bị lừa.” Thạch Lỗi gõ gõ bàn, tỏ ra bất mãn với miêu tả của Thạch Nham. Tiểu Như là người phụ nữ thuần khiết thiện lương nhất, nếu mình gặp cô ấy sớm một chút, chắc chắn đã sớm xác định rồi, hiện tại Thạch Nghị cũng đâu tới nỗi đần như vậy, Tiểu Trạch nhà người ta thông minh thế mà.

“Tội trùng hôn, nếu khi đó đã mở tiệc chiêu đãi gia đình bạn bè, tuy chỉ làm trong phạm vi nhỏ ở nông thôn, nhưng chỉ cần thu thập đủ chứng cứ thì có thể kết tội và bị phán một hai năm. Nhưng chuyện ấy không quan trọng, anh chỉ lo vụ Tô Ngọc Đình, phía Tô gia đang chuẩn bị mua một lượng lớn hàng hóa tại duyên hải, mạng lưới của chúng ta chưa được bao lâu, tạm thời không thể động vào cô ta, phải thật thận trọng.” Thạch Nham nghiêm túc nói.

https://thuviensach.vn

“Em biết rồi, đến lúc đó em sẽ đi.” Biểu tình Thạch Lỗi cũng nghiêm trọng hẳn lên, gật đầu đáp.

“Đi cái rắm! Sắp năm mươi tới nơi, chẳng dễ gì mới tìm được vợ còn không biết giữ chặt lấy yên ấm, chưa cần tên già chú tự mình ra trận đâu.” Mặt Thạch Nham tràn đầy vẻ quan tâm, ngữ khí lại chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Lần cuối cùng thôi.” Thạch Lỗi lắc đầu, “Xong việc em lập tức đưa thân phận ra ánh sáng, tạm giữ chức quân đoàn trưởng, rồi an tâm ăn lương thực nộp thuế, sau đó chờ về hưu. Có chức vị có sức mạnh, còn có bà xã xinh đẹp, tương lai mới tốt đẹp làm sao.”

“Trên chiến trường mà nói đánh giặc xong về nhà nghỉ hưu lấy vợ, cuối cùng chẳng ai quay về được.” Thạch Nham lạnh mặt nói.

“Biến đi, ông đây còn muốn ôm vợ tới trăm tuổi đó! Như trước kia em có thể làm tổng chỉ huy, nhưng hiện tại Tô Ngọc Đình đã vươn tay lên đầu Tiểu Trạch, nhất định phải gặm cục xương Tô gia này. Nội ứng của bọn anh giăng lưới năm năm mới bắt được cơ hội, lần này không tranh thủ nắm đuôi lão già họ Tô, tính đợi thêm năm mười năm nữa chắc. Tô gia giấu quá kỹ, nếu năm năm trước em không nhờ anh điều tra kẻ phụ bạc Tiểu Như, thì làm sao tra được sau khi Hồng Thế phá sản, An Mục Dương bỏ ra khoản tiền nhiều bất thường để mua Hồng Thế. Cứ ngỡ tra được tham ô hủ bại gì đó, ai ngờ lại tóm được mạng lưới này, tưởng trùm buôn ma túy lớn nhất Bắc Kinh là lão già họ Quách chứ, hóa ra còn có người đứng trên nữa. Thế nên Tiểu Như chính là vượng phu, bằng không giờ chúng ta vẫn tìm sai người thôi, hắc hắc…” Thạch Lỗi dứt lời, liền đỏ mặt.

Thạch Nham: “…”

Nhà nào có thằng em trai mất mặt thế này, hắn không cần, lôi ra ngoài mau!

Bởi mới nói, cha nào con nấy, cả hai cha con đều là chuẩn thê nô não tàn!

https://thuviensach.vn

“Lính đánh thuê ở khu Tam Giác Vàng toàn một lũ liều mạng, chú đâu còn trẻ nữa, sắp năm mươi rồi, làm sao nhanh nhẹn bằng mấy người trẻ tuổi.” Nói hết câu cuối, Thạch Nham vẫn không đồng ý cho Thạch Lỗi lên tiền tuyến mạo hiểm.

Cuối cùng, Thạch Lỗi vỗ bàn phá ngang, không thèm phân rõ phải trái: “Ông đây thuộc quân khu, bộ công an anh xía vào làm gì!”

“Cút! Tôi là tổng chỉ huy của đợt hành động này, chiến đội đặc biệt trung ương của các chú có nhiệm vụ hiệp trợ chúng tôi phá án, phải nghe tôi!” Thạch Nham cũng lật bàn.

Hai anh em trừng nhau nửa ngày chẳng ai phục ai, sau cùng mỗi người ngồi một góc hờn dỗi. Thạch Nham dẫu sao cũng công tác tại hệ thống công vụ, khéo đưa đẩy hơn em trai trong bộ đội, chỉ giận dỗi chốc lát rồi cũng vươn cành oliu trước: “Thích thế cơ à, lưỡi cũng sắp vươn tới đây rồi, tìm thời gian cho người nhà gặp mặt đi, đừng giấu như bảo bối nữa. Giờ nhà nào có con nít ở Bắc Kinh chả biết Như Ký, Tết năm ngoái nhà mình còn mua một gói kia kìa, Thạch Thành lớn vậy rồi còn mê ăn điểm tâm. Nó mà biết chú sắp rước bà chủ Như Ký về nhà, thể nào cũng ngâm mình ở nhà chú thím không chịu đi.”

Vừa nhắc tới Liễu Như, Thạch Lỗi quả nhiên vui lên: “Hừ, nó còn chưa nếm thử điểm tâm Tiểu Như tự tay làm đâu, cả máy bay xe tăng hình người khắc bằng chocolate cực kỳ đẹp nữa. Nhưng thứ đó không để được lâu, mấy cái của Thạch Nghị bị kiến ăn hết rồi.”

“Tìm hôm nào đó dẫn cả nhà tới, dẫn cả thằng bé con cô kia nữa, thủ khoa toàn Bắc Kinh, hạng nhất toàn trường, đầu lớn kiểu gì mà thông minh dữ dằn vậy.”

Thạch Lỗi siết chặt nắm tay, cuối cùng chỉ đành khai thật: “Em cũng muốn dẫn lắm, nhưng Tiểu Như chưa đáp ứng, thời gian thử việc chưa hết… Đợi

https://thuviensach.vn

cô ấy gật đầu, em sẽ đưa người ta tới đây trước tiên. Phải rồi, ừm… anh quen biết nhiều người, có thể giới thiệu cho thằng ranh nhà em mấy cô bé cùng tuổi không?"

Thạch Nham: "… Không nên yêu sớm, Thạch Thành mới lên cấp hai đã bày đặt yêu đương, cứ nhìn thành tích là tôi lại muốn rút dây lưng quất nó mấy cái. Tiểu Nghị nhà chú khó khăn lắm học giỏi như vậy, đừng cản trở thằng bé."

Thạch Lỗi sờ sờ đầu, buồn bực nói: "Em thà rằng nó học dốt, còn hơn đi đường vòng! Tới lúc đó cản trở chính mình còn chưa tính, nom điệu bộ của nó có khi còn cản trở cả Tiểu Trạch nhà người ta ấy chứ. Anh đừng quan tâm, mốt bảo Thạch Thành giới thiệu cho nó mấy cô bé, nó chưa có cô bạn gái nào cả."

Thạch Nham cũng thuộc dạng kiến thức rộng, nghe một lát cũng đoán sơ được ý tứ của Thạch Lỗi, tuy tán thành nhưng không thể không nói: "Trước kia tôi phá án cũng gặp nhiều trường hợp như vậy, có khả năng là bẩm sinh, cũng không chừng có liên quan tới việc Tiểu Nghị thiếu mẹ từ nhỏ. Có khi tìm con gái là sửa được, có khi cả đời cũng sửa không được."

"Cứ thử xem sao, sửa không được hẵng bàn." Hiện Thạch Lỗi sầu nhất là việc này.

…..

Thạch Lỗi cố ý giấu giếm sự kiện tông xe, An Thừa Trạch thì phát hiện manh mối liền thu tay, tạm thời mặc kệ. Có An Thừa Trạch chu toàn, Liễu Như với Thạch Nghị cũng bình tĩnh trở lại, Thạch Lỗi thành công khiến người nhà tạm thời không đi tra xét. Nếu không nhờ An Thừa Trạch giúp, lần này giữa hắn và Liễu Như chắc chắn sẽ bùng nổ nguy cơ gia đình, vì vậy trong lòng Thạch Lỗi biết ơn An Thừa Trạch rất nhiều, chắc Tiểu Trạch không đoán được gì đâu nhỉ, chắc không đâu.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, sự tình đâu dễ qua mặt như thế, nhằm khiến Liễu Như và Thạch Nghị an tâm, Thạch Lỗi tìm Thạch Thành – hiện đã được điều đến đội hình cảnh – hỗ trợ, một mặt để hắn gặp Liễu Như, mặt khác mạng lưới quan hệ của Thạch Thành khá rộng, lại công tác trong đội hình cảnh, tiện cho việc điều tra, có hắn giúp đỡ so với mình bận bịu vô ích thì tốt hơn nhiều.

Thạch Thành quả thực đẹp trai mù mắt người, hoàn toàn chẳng kém cạnh hình ảnh trưởng thành của An Thừa Trạch năm ấy, chẳng hề mang phong cách thô ráp của đàn ông Thạch gia, đích xác là tiểu bạch kiểm mặt đẹp dáng thon, tuấn dật phi phàm. Thạch Nghị Thạch Lỗi Thạch Nham dũng mãnh như mã tấu, An Thừa Trạch tàn nhẫn như ám khí, mà Thạch Thành lại đẹp rạng rỡ như kiếm. Nói cách khác, ba cha con Thạch gia là sát khí trên chiến trường, An Thừa Trạch là hung khí ám sát, vậy Thạch Thành tuyệt đối là đột biến gen, quý công tử trong đám vũ khí.

Thạch Lỗi ghét bỏ thằng con nhà mình vừa ngốc vừa quậy vừa không nghe lời, Thạch Nham lại hâm mộ Thạch Nghị giống y đúc lão Thạch nhà bọn họ, rồi nhìn lại Thạch Thành nhà mình, đau đầu quá đi mất.

“Đây là thím ba đúng không ạ? Trông thím trẻ quá, con chỉ muốn gọi chị thôi. Thím, có phải chú ba lợi dụng chức quyền ép buộc thím không? Thím đừng sợ, chú hai con là Ủy ban kiểm tra kỷ luật, chú ba mà dám cưỡng đoạt phụ nữ nhà lành trẻ tuổi thì tuyệt đối không tha!” Thạch Thành nháy mắt mấy cái với Liễu Như.

“Thằng nhóc xấu xa, muốn ăn đòn chứ gì.” Thạch Lỗi ra vẻ phẫn nộ, trên mặt lại cười như hoa mẫu đơn, gọi thím ba rồi này.

Liễu Như được Thạch Thành khen nên không tiện phản đối xưng hô của hắn, dĩ nhiên cũng có thể là không muốn. Phụ nữ luôn thích được khen trẻ trung xinh đẹp, huống hồ Thạch Thành còn khéo ăn nói, cô cũng ôn hòa

https://thuviensach.vn

cười đáp: “Tiểu Thành đúng không, đẹp trai quá, cục trưởng Thạch sinh được đứa con ưu tú như con thật có phúc. Đây là Tiểu Trạch, việc của nó đành phiền con vậy.”

An Thừa Trạch đã mười bảy tuổi, độ tuổi tràn trề nhiệt huyết nhất của thiếu niên, hắn lớn lên cực giống Liễu Như, lại không ẻo lả chút nào, rèn luyện thường xuyên giúp tứ chi hắn thon dài, mềm dẻo hữu lực. Cộng thêm kinh nghiệm sống lại và thân hình trẻ tuổi, hai khí chất mâu thuẫn nhào nặn vào nhau tạo thành khí tức thần bí, thời thân bốn khúc là kim đồng trong tranh tết, thiếu niên trưởng thành tựa như thần Hermes (3) trong thần thoại Hy Lạp cổ, vị thần sáng tạo nên kỹ năng đánh lừa, thần của những tên trộm giảo hoạt và kẻ lừa gạt.

Thạch Thành vừa thấy An Thừa Trạch liền sáng mắt, cho dù cùng giới tính, song ai chẳng mê cái đẹp. Huống chi Liễu Như đã bước nửa bàn chân vào Thạch gia, tuy An Thừa Trạch là con riêng nhưng vẫn xem như thân thích của họ, có em trai tuấn tú thông minh nhường này, dầu sao cũng dễ chịu hơn có một đứa như… ách… Thạch Nghị. Ta nói đồng tính đẩy nhau, nên kiểu gì mấy anh em nhà họ Thạch cũng chả ưa nhau, ngay cả Thạch Thành đột biến gen.

“Thím còn khen con đẹp trai, giờ gặp Tiểu Trạch rồi lại thấy không bằng.” Thạch Thành thành thật nói.

Chớ thấy Thạch Thành nói ngọt mà lầm, chung quy vẫn là con cháu Thạch gia, nói chuyện luôn mẫu mực. Tuy hắn giỏi khen người, nhưng tuyệt đối không nói ngoa, chính vì hắn nói thật mới càng khiến người ta mở cờ trong bụng.

Liễu Như thực sự thích Thạch Thành, nghe bảo Thạch Thành thích điểm tâm Như Ký, càng tặng nhiều điểm tâm thủ công số lượng có hạn cho hắn, còn đích thân làm một ít, khiến Thạch Thành cảm động tới mức xém nữa

https://thuviensach.vn

nhận mẹ nuôi, rốt cuộc Thạch Lỗi phải đá một cước vào mông mới ngăn được hắn nhào tới quỳ xuống tôn Liễu Như làm nữ thần.

Thạch Thành cũng biết một số chuyện về Tô gia, vừa mở miệng liền xổ một tràng thuật ngữ chuyên nghiệp, tạm thời ổn định Liễu Như và Thạch Nghị, tỏ vẻ nhất định sẽ điều tra, hơn nữa còn tiến hành thật nghiêm túc. Dù thực sự không bắt được thóp của đầu sỏ sau màn, cũng khiến hắn không dám xuống tay với Tiểu Trạch nữa. An Thừa Trạch cũng hùa theo hắn động viên mọi người, rốt cuộc làm hai người kia yên lòng, chuyên tâm đợi tin từ Thạch Thành.

Đi đi về về một thời gian, Thạch Thành bắt đầu quen thuộc với mẹ con Liễu Như, rảnh rỗi lại chạy đến nhà Liễu Như làm khách, bảo là thăm em trai và bảo vệ tên tuổi của Tiểu Trạch. Sau vài lần cũng thân quen, liền mời Thạch Nghị tạm thời có thể xuống lầu ăn cơm, mới đầu chỉ có mình anh, sau này góp thêm mấy đứa em của bạn bè đồng nghiệp, đều là thiếu niên tuổi xấp xỉ nhau, rất dễ hòa đồng. Chưa đến nửa tháng, khi cánh tay Thạch Nghị tới lúc cắt chỉ, trên bàn cơm cũng xuất hiện con gái.

Vốn dĩ không phải tiệc xem mắt, chẳng qua được Thạch Thành khống chế thành hội ái hữu thanh thiếu niên, nam nữ cùng nhau chơi đùa thật vui vẻ, Thạch Nghị cũng kết giao được hai người anh em hợp tính. Các cô bé đều là học sinh cấp ba, chỉ cùng bạn bè và bạn học ra ngoài chơi, An Thừa Trạch cũng tham gia nhưng không ngăn cản, hắn góp mặt vài lần thì chán, không tham dự nữa, tập trung liên lạc với cùng Lưu Sấm, dù sao phiên bản open beta của [Cửu Châu] cũng đang tiến vào giai đoạn cuối, chuẩn bị ra mắt chính thức. Là game online đầu tiên trong nước, tất nhiên không thể thiếu khoản tuyên truyền, Lưu Sấm lại bắt đầu chạy ngược chạy xuôi.

Thạch Nghị lại khác, chung quy vẫn là học sinh cấp ba hàng thật giá thật, vốn cần phát tiết hỏa lực, lúc đầu huấn luyện với đám Dương Phong thì chưa sao, hiện tại cả ngày nghẹn trong nhà với An Thừa Trạch, sắp tuốt ống ra máu rồi. Tới nước này, dù Thạch Nghị vẫn chậm tiêu cũng sẽ thấy bất

https://thuviensach.vn

thường, bản năng mách bảo anh phải làm quen với bạn bè cùng tuổi, nhìn xem các anh em khác có xuất hiện tình huống như Tiểu Trạch không, hoặc… thử kết giao với con gái coi sao.

Bắc Kinh có rất nhiều chỗ chơi, vết thương của Thạch Nghị gần khỏi, mọi người bèn thường xuyên ra ngoài hát hò, xem phim, chơi game, thỉnh thoảng còn đi nhảy. Thạch Thành không đời nào dắt họ tới mấy nơi không lành mạnh, những đứa nhóc tham dự hoạt động đều là trẻ ngoan.

Vòng bạn bè dần dần mở rộng, đại khái khi kỳ nghỉ hè gần chấm dứt, hôm ấy Thạch Nghị chơi xong game liền chạy đi hát, ca một hồi lại có thêm mấy người được rủ tới, trong đó có một cô nàng chen đến cạnh Thạch Nghị, cười chào hỏi: “Thạch Nghị phải không, tôi là Đỗ Vân.”

___

(1) Tào Xung: con trai của thừa tướng Tào Tháo thời nhà Hán, ông là con của Tào Tháo với người vợ thứ ba là Hoàn phu nhân, Tào Xung chết khi còn rất trẻ, và là một trong những người con được Tào Tháo yêu quý. Ông được cho là thông minh, được công nhận là người đặc biệt tài năng và thông minh từ khi còn rất nhỏ. Khi lên 6 tuổi, trí thông minh của ông được mọi người cho rằng đã tương đương với người lớn và nổi tiếng với giai thoại cân voi.

Vào thời Tam Quốc, Tôn Quyền, người cai trị Đông Ngô vì muốn lấy lòng nước Ngụy đã gửi cho Tào Tháo một con voi làm quà. Vào thời ấy, ở phương Bắc, voi là loài vật hiếm cho nên khi con voi được gửi tới Kinh đô Hứa Xương, Tào Tháo dẫn văn võ bá quan cùng con trai Tào Xung tới xem con thú.

Tào Tháo chưa từng trông thấy con voi bao giờ nên coi đó là kỳ lạ. Con voi rất cao và to, chân của nó dày như chiếc cột nhà và người ta có thể đi dưới bụng của nó. Ông ta hiếu kỳ và muốn biết voi nặng bao nhiêu nên bảo với

https://thuviensach.vn

quần thần tìm cách đo trọng lượng của voi. Điều này khiến mọi người bối rối vì khó có thể tìm được một cái cân to để cân voi. Tào Xung lúc này mới 6 tuổi đã đề nghị được cân voi. Tào Tháo chấp thuận.

Tất cả văn võ bá quan đi theo Tào Tháo ra bờ sông, nơi một chiếc thuyền lớn neo đậu ở đó. Tào Xung yêu cầu lính gác dẫn con voi lên trên thuyền. Khi chiếc thuyền đã thăng bằng, cậu bé vạch một vạch đánh dấu mức nước lên thân chiếc thuyền. Rồi cậu hạ lệnh đưa con voi ra khỏi chiếc thuyền. Lúc đó thuyền lại nổi lên như khi chưa có voi xuống. Sau đó cậu yêu cầu lính gác khuân những khối đá với nhiều kích cỡ lên trên thuyền, và chúng khiến chiếc thuyền chìm thêm xuống mặt nước. Khi mực nước đã đến mức được đánh dấu trên thân thuyền, cậu ra lệnh cho lính gác ngừng khuân đá. Sau đó sai lính lần lượt cân số gạch đá này. (wiki)

(2) Lạc Tân Vương: sinh vào khoảng cuối đời Trinh Quán, Đường Thái Tông. Nổi tiếng về ca hành. Thơ ông đẹp, sinh động. Ông miêu tả cảnh giàu sang, xa hoa của bọn phong kiến quý tộc đương thời rất tài tình. Tính tư tưởng bộc lộ khá rõ nét ở sự căm ghét thói ăn chơi hưởng lạc của bọn quan lại, quý tộc. Thơ ông cũng thiên về hiện thực, không thích lối hào nhoáng phô trương. (thivien)

Vịnh Nga

Nga nga nga

Khúc hạng hướng thiên ca

Bạch mao phù lục thủy

Hồng chưởng bát thanh ba

*Dịch nghĩa:

Vịnh Con Ngỗng

https://thuviensach.vn

Cạp cạp cạp…

Cổ cong hướng lên trời mà hát.

Lông trắng nổi trên mặt nước xanh.

Chân hồng bơi đạp tạo sóng trong.

—Bản dịch của Nguyễn Minh

(3) Thần Hermes: một trong 12 vị thần trên đỉnh Olympus của thần thoại Hy Lạp, thần đã tạo ra đàn lia (lyre). Hermes là con của Zeus và Maia.

Hermes là thần bảo hộ cho kẻ trộm, người du lịch, các sứ thần, mục đồng và chăn nuôi, người thuyết trình, thương nghiệp, khoa học kỹ thuật, văn chương và thơ, các đơn vị đo lường, điền kinh, thể thao, sự khôn ngoan, lanh trí, và các phát minh, sáng chế, ngôn ngữ. Ngoài ra, Hermes còn là vị thần đưa, truyền tin của đỉnh Olympus và là người dẫn đường cho các linh hồn đến cửa địa ngục. Người La Mã còn gọi thần là Mercury. (wiki)

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 52

Cái chốn Bắc Kinh này từ xưa đến nay luôn là thủ đô, cũng là nơi quan viên từ tam phẩm trở lên đi đầy đường, quan nhất phẩm đến thành Tứ Cửu chơi có khi còn gặp được hoàng thân quốc thích. Hiện tại tuy xã hội phong kiến đã chấm dứt, nhưng quan viên hùng bá một phương tới Bắc Kinh cũng chỉ là tôm tép. Được điều động từ địa phương như vậy, Thạch Lỗi vốn dĩ cũng là hai lúa, chẳng đáng được chú ý. Song Thạch gia đứng rất vững tại Bắc Kinh, chẳng qua trước kia chủ yếu chú trọng công-kiểm-pháp, hiếm khi liên hệ với giới chính trị, mà sự có mặt của Thạch Lỗi đã góp thêm nguồn máu mới cho giới quân đội.

*thành Tứ Cửu: Hoàng thành/thành Bắc Kinh

Bề ngoài Thạch Lỗi chỉ là sư đoàn trưởng quê mùa, nhưng hắn thực chất là tổng tư lệnh của một tập đoàn quân, đúng là có chút không thể đưa ra ánh sáng. Nếu không phải chức vị của hắn quá quan trọng, nhiệm vụ quá nhiều, thì lúc ở tỉnh Kiến cũng chẳng tới mức cả ngày không về nhà, sư đoàn trưởng của quân dã chiến đâu cần thiết phải xa nhà thường xuyên.

Có vài người soi không thấu sự sâu xa trong đó, nhưng cũng có người nhận thấy Thạch Lỗi đến Bắc Kinh sẽ gia tăng thế lực cho Thạch gia, có tiền đâu bằng có quyền, có quyền chẳng bằng có súng. Người nhạy cảm với chính trị sẽ không bỏ qua điểm này, có điều từ sau khi đến Bắc Kinh, Thạch Lỗi chỉ chuyên tâm theo đuổi vợ và lang thang ở dải đất biên giới thuộc phạm vi Bắc Kinh, khiến người khó lòng tiếp cận. Đỗ gia dĩ nhiên biết rõ điều này, Đỗ Vân luôn thích bò lên cao cũng hiểu sự lợi hại của Thạch Lỗi, thế nên khi dò la được trong nhóm bạn bè có mặt Thạch Nghị, cô ta liền đi theo.

https://thuviensach.vn

Duyên phận đôi khi kỳ diệu thế đấy, đời này An Thừa Trạch vốn định xem Đỗ Vân là người trong suốt, dầu sao Đỗ gia chỉ là trung lập, không có bất cứ quan hệ gì với Lâm gia và An gia. Đời trước hắn mù mắt nên mới yêu sai người, Đỗ Vân chẳng nợ hắn cái gì, là tự hắn nhìn lầm người, đời này cũng không cần làm phiền cô ta. Nhưng nhiều khi, bạn càng không muốn phản ứng ai, người đó lại càng sáp lên.

Đỗ Vân là con nuôi trên danh nghĩa Đỗ gia, kỳ thực đa số người đều biết cô ta là con riêng. Nhưng thời ấy nếp sống không tốt sẽ ảnh hưởng tới con đường làm quan, tình nhân của Đỗ Lập Phong rất có thủ đoạn, biết bản thân không thể lộ mặt, liền nghĩ mọi cách đẩy Đỗ Vân vào nhà họ Đỗ. Đỗ Vân di truyền từ mẹ mình, nằm mơ cũng muốn trèo cao. An Thừa Trạch với cô ta là bạn học cấp hai, sau này cả hai cùng thi rớt trung học số một, nên tiếp tục làm bạn học với nhau. Đỗ Vân biết thân phận An Thừa Trạch giống mình, nhưng hắn là con trai, tương lai thế nào chưa thể nói trước, thành ra luôn như gần như xa, là tự An Thừa Trạch ngốc nghếch đánh đổi cả con tim.

Kiếp này An Thừa Trạch học cấp hai ở quê, học cấp ba tại trung học số một, hoàn toàn là hai đường thẳng song song với Đỗ Vân, lại càng không phải con thứ hai nhà họ An gì đó, Đỗ Vân và hắn hiển nhiên không thể chạm mặt.

Nhưng thành Tứ Cửu bảo lớn không lớn bảo nhỏ không nhỏ, Thạch Lỗi đến Bắc Kinh, Đỗ Vân theo dõi Thạch Nghị sít sao, trông như tình cờ, thực ra là cố ý. Bởi địa vị của Đỗ Vân trong giới không cao, các thiếu gia tiểu thư thực thụ sẽ không để mắt tới cô ta, cũng may cô ta cũng có chút tự trọng, bằng không đã sớm bị mấy tên phá gia chi tử lừa gạt chơi đùa. Đỗ Vân đâu với tới thiếu gia chân chính, nên kiếp trước mới bám sát An Thừa Trạch, kiếp này lại coi trọng Thạch Nghị vừa tiến vào giới.

Ánh mắt cô ta không tồi, đợi thân phận thực sự của Thạch Lỗi được công bố, thế lực Bắc Kinh tất phải nhường một chỗ cho hắn, đến lúc ấy nước đẩy thuyền lên, Thạch Nghị cũng đắt như tôm tươi ngay. Hiện tại Thạch Nghị

https://thuviensach.vn

còn quen biết được mấy anh em thành thật, mai sau đại đa số kẻ nhào lên đều là những tên mang ý đồ riêng.

Đỗ Vân xinh đẹp, dù tại Bắc Kinh chẳng thiếu mỹ nữ, cô ta cũng thuộc hàng nhất nhì. Cô ta còn am hiểu tâm lý nam giới, đối phó với thiếu niên thì dùng bộ dạng nữ thần hoa sen trắng, tình nhân trong mộng của mấy tên nhóc dậy thì; Đối diện với thanh niên hơn hai mươi thì hóa thành cô em tươi tắn nhà bên, như vậy dù các thiếu gia kia có khinh thường cô ta, cũng sẽ sinh ra chút ít thương tiếc, chung quy con riêng là vấn đề của người lớn, bản thân cô vô tội; Mà khi giáp mặt với người trưởng thành hơn ba mươi, cô ta lại ra vẻ biết điều, ngoan ngoãn nghe lời, khiến người ta nhịn không được thương xót đứa nhỏ này.

Thế nên, giới công tử tuy xem thường thân thế Đỗ Vân, nhưng đều rất thích cô ta, dầu gì cũng là cô nàng vừa xinh đẹp lại đáng yêu. Mà trực giác của nữ giới lại nhạy bén hơn đàn ông, nhắc tới Đỗ Vân căn bản chỉ dùng hai chữ “con điếm”, một phát trúng ngay đích.

Thạch Nghị vừa hát một bản tình ca, mỗi lời ca như thổ lộ tâm tình anh dành cho An Thừa Trạch, lúc ấy nhóc ngốc hát đến say mê, nhìn danh sách bài hát tìm một bài nói về anh em, lại cảm giác bài này rất phù hợp với mình và An Thừa Trạch. Thơ ca luôn đại diện cho tình cảm ấp ủ trong lòng thiếu niên, ngay cả Thạch Nghị cũng sẽ uyển chuyển hàm xúc. Đối với quan hệ giữa mình và An Thừa Trạch, anh đã đứng trước cánh cửa khép hờ, chỉ thiếu dũng khí đẩy ra mà thôi.

Đỗ Vân chào Thạch Nghị, dạng từ nhỏ chưa từng chơi với con gái như Thạch Nghị cũng chẳng thấy cô ta đặc biệt, chỉ tùy tiện gật đầu, rồi tiếp tục xem list nhạc. Đỗ Vân cũng không nóng nảy, cứ vậy ngồi kế Thạch Nghị, thỉnh thoảng đáp vài câu, lần nào cũng cười nhẹ nhàng, nụ cười tao nhã thanh tịnh hệt như hoa lan trắng.

https://thuviensach.vn

Trong suy nghĩ của Thạch Nghị, con gái là sinh vật phiền phức chỉ biết khóc sướt mướt, hơn nữa ngày xưa mẹ còn bỏ lại anh và Thạch Lỗi mà bỏ chạy, toàn bộ ấn tượng của anh về phụ nữ đều đến từ Liễu Như. Trong lớp, những nữ sinh có thể nói chuyện với Thạch Nghị toàn là tomboy, có lẽ trong đó cũng có người thầm mến Thạch Nghị, hiềm nỗi anh làm từ đá, làn thu thủy lại ném cho gấu mù. Cô gái tốt phải biết làm điểm tâm, chống chọi được hoàn cảnh, biết lái máy kéo, kiếm được tiền, đánh được Dương Phong, còn người như Đỗ Vân, Thạch Nghị quả thật lần đầu tiên mới gặp.

Không đáng ghét, nhưng chẳng có gì thú vị.

Thạch Nghị là mục tiêu của Đỗ Vân trong vòng người này, mấy cậu trai bên cạnh đến bắt chuyện cô ta cũng lịch sự đáp lại, chẳng qua không thân cận với ai, ngược lại càng khiến mấy nam sinh sốt ruột muốn thử tán, nhất thời cô ta trở thành tâm điểm chú ý của mọi nam sinh, khiến cô bạn thân dẫn cô ta tới suýt nữa nghẹn khí đến vẹo mũi. Dẫu tất cả nam sinh trong phòng đều thích cô ta, nhưng Thạch Nghị mà chướng mắt thì cũng uổng công. Đỗ Vân học hỏi mẹ mình nhiều năm, nên không sốt ruột, chỉ thỉnh thoảng trò chuyện với Thạch Nghị.

Bấy giờ, Thạch Thành đã biết được gia cảnh Đỗ Vân từ cô nàng mang cô ta tới, hắn nhăn mày, song không ngăn cản Đỗ Vân tiếp cận Thạch Nghị. Rõ ràng Đỗ Vân chẳng phải lựa chọn tốt, nhưng vẫn tốt hơn đi đường cong. Thạch Thành nhớ tới An Thừa Trạch, lắc đầu, cái thằng em họ ngốc trước đây bị người ta sỉ nhục cũng không biết cáo trạng chỉ biết dùng nắm đấm này, có thích con trai cũng đừng thích Tiểu Trạch chứ.

Quá thông minh, đa trí tắc yêu. Nếu là em trai, hắn rất thích tính cách An Thừa Trạch, còn em dâu thì… Nói thật, thậm chí An Thừa Trạch có là con gái, hắn cũng không ủng hộ hai đứa bên nhau. Thạch Nghị quá đơn thuần, rất dễ bị tổn thương.

*đa trí tắc yêu: thông minh quá nhất định gian xảo

https://thuviensach.vn

Tuy Đỗ Vân chẳng tốt lành gì, nhưng nếu thực sự có thể khiến Thạch Nghị hứng thú với con gái thì cũng tạm chấp nhận, về sau giới thiệu người thích hợp hơn.

Thạch Thành tới cạnh Thạch Nghị, khéo léo giúp Đỗ Vân tiếp lời, qua một hai lần, Thạch Nghị cũng quen biết Đỗ Vân, đại khái xem như bạn bè. Mà Đỗ Vân rất giỏi tính toán, cô ta không gấp gáp, chiếm được sự yêu thích của một người đâu phải dễ, vả lại Thạch Nghị có vẻ vẫn chậm tiêu lắm.

Vì An Thừa Trạch rất ít đi cùng, nên không rõ chuyện về Đỗ Vân, nhưng hắn cảm giác được sự thay đổi của Thạch Nghị, cục đá kia đang tìm mọi cách lảng tránh mình, nhưng lại chẳng nỡ tách quá xa. Hàng đêm vẫn ngủ chung trên giường, nhưng không dán sát hắn như dĩ vãng, bảo Thạch Nghị chuyển sang giường khác, anh lại không muốn. Thích thân thiết với An Thừa Trạch, đôi khi để lộ nét mặt mê đắm, mà khi An Thừa Trạch xích tới quá gần khiến Thạch Nghị nổi phản ứng, anh sẽ tận lực kéo giãn cự ly.

Điều này nào liên quan tới Đỗ Vân, Thạch Nghị chỉ cảm thấy tình cảm của mình với An Thừa Trạch quá bất thường, đang cố gắng cân bằng quan hệ cả hai đến quan hệ anh em bình thường. Cố tình chính mình lại thích An Thừa Trạch, kìm lòng không đậu muốn gần gũi, luyến tiếc rời xa, một ngày không gặp liền bứt rứt, vì vậy mới tạo thành cục diện mâu thuẫn này.

An Thừa Trạch biết Thạch Nghị đang lang thang ở ranh giới thẳng và cong, lúc này nhất định phải xử lý tốt cảm xúc của mình, không thể quá mức liều lĩnh, bằng không sẽ gây ảnh hưởng xấu tới Thạch Nghị, dẫu sao tuổi dậy thì cũng là giai đoạn hết sức quan trọng. Thời kỳ trưởng thành kiếp trước, Thạch Nghị chỉ nhìn chằm chằm gương mặt bị hủy, lúc gặp lại không hề thoải mái tự tại và vui vẻ như hiện giờ. An Thừa Trạch phải nắm chắc Thạch Nghị, nhưng quan trọng hơn là, hắn muốn bảo hộ Thạch Nghị, lẳng lặng chờ đợi anh lớn lên thành một người đàn ông xuất chúng. Nếu hắn

https://thuviensach.vn

đoán đúng, đời trước Thạch Nghị vì hắn mà trả giá rất nhiều, còn nhiều hơn hắn nghĩ, đời này để hắn che chở Thạch Nghị đi.

Muốn Thạch Nghị vượt qua cửa ải một cách thuận lợi, cần một cơ hội, An Thừa Trạch từng bỉ ổi nghĩ tới việc lợi dụng sự mập mờ với Lâm Đức Tuệ để khiến Thạch Nghị ghen tuông, rồi từ đó thông suốt, giờ hắn lại buông tay. Trong hai người, một là người thân, một là người yêu, hắn làm sao có thể lợi dụng hai người mình quan tâm nhất.

Giờ mà lưu hành tư vấn tâm lý thì hay biết mấy, ngặt nỗi cuối thập niên 90, đi khám bác sĩ tâm lý sẽ bị xem là tâm thần, trong trường cũng không mở phòng tư vấn. Tóm lại, quan tâm quá sẽ loạn, An Thừa Trạch rõ ràng có vô số biện pháp khiến Thạch Nghị tiếp nhận, nhưng vì sợ nội tâm thô ráp kia chịu chút xíu thương tổn mà đâm ra ném chuột ngại vỡ đồ, cuối cùng chẳng cách nào xuống tay.

Thôi, trước tiên cứ thuận theo tự nhiên đi, thực sự không được thì thổ lộ trước, nhưng đây là thủ đoạn cuối cùng.

Tâm trạng mâu thuẫn làm Thạch Nghị bức thiết tìm đến một cô bé, dù có yêu sớm cũng tốt hơn ôm hôn An Thừa Trạch trong mộng. An Thừa Trạch tính sai một điểm, Thạch Nghị đến giờ chưa từng sợ bản thân khác loài, anh chỉ sợ mình nhịn không được mà vượt quá giới hạn, phá vỡ quan hệ thân mật khăng khít giữa mình với Tiểu Trạch, sợ Tiểu Trạch dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn mình. Tại thứ cảm xúc không được người đời chấp nhận, Thạch Nghị chưa bao giờ nghĩ đến mình, mà chỉ nghĩ cho An Thừa Trạch.

Đỗ Vân xuất hiện vừa đúng lúc, lên lớp mười một Thạch Nghị vẫn đi chơi vào cuối tuần, lần lượt cho Đỗ Vân cơ hội tiếp xúc, dần dà quen thuộc với Thạch Nghị. Hoàn cảnh trưởng thành của Đỗ Vân giúp cô gái này nắm rõ cách tùy mặt gửi lời, Thạch Nghị là người dễ hiểu, sau vài lần thân cận, Đỗ Vân đã biết Thạch Nghị thích gì ghét gì, đề tài nào có thể khiến hai người trò chuyện thân thiện hơn.

https://thuviensach.vn

Thạch Nghị thích quân đội, dù huấn luyện gian khổ, nhưng nhắc tới luôn vô cùng hào hứng. Nhưng trong lúc đối thoại, anh không hề khoe mình từng huấn luyện thế này thế kia, hay lợi hại ra làm sao, mà chỉ thường tán gẫu về bố trí trong quân đội, nội dung huấn luyện hằng ngày, cũng tỏ ra vô cùng hứng thú với quân nhân tại ngũ. Để trò chuyện được với anh, Đỗ Vân cố ý đến thư viện tham khảo các tình huống liên quan tới quân đội Trung Hoa, còn đọc một ít Binh pháp Tôn Tử. Đương nhiên chẳng việc gì phải hiểu quá rõ, chỉ cần có thể khơi gợi đề tài từ điều mình biết, như thế sẽ khiến người ta cảm thấy cô ta hiểu biết và có tiếng nói chung với mình.

*Binh pháp Tôn Tử: sách chiến lược chiến thuật tiếng Hoa do Tôn Vũ soạn thảo vào năm 512 TCN đời Xuân Thu, không chỉ đặt nền móng cho binh học truyền thống, mà còn sáng tạo nên một hệ thống lý luận quân sự hoàn chỉnh đầu tiên trong lịch sử nhân loại. Đây được xem là một trong những binh thư kinh điển trong lịch sử quân sự thế giới

Trong quá trình tiếp cận, Đỗ Vân từ từ phát hiện Thạch Nghị thích Tiểu Trạch, một cậu bé tên gọi An Thừa Trạch. Dù cô ta vĩnh viễn không hiểu cái gọi là tình nghĩa anh em của tụi con trai, bởi cô ta với nhỏ bạn thân chỉ biết tị nạnh nhau, nhỏ bạn cần một cô nàng làm nền cho sự cao quý của nhỏ, mà cô ta cần một con nhóc ngu xuẩn phụ trợ cho trí tuệ của mình. Sự mù mờ này không cản trở Đỗ Vân khen ngợi An Thừa Trạch trước mặt Thạch Nghị, vừa đề cập tới Tiểu Trạch mắt Thạch Nghị liền sáng rỡ, nhưng lập tức lại uể oải, biến thành bộ dạng nửa sống nửa chết.

Trên thực tế, từ lúc Đỗ Vân gặp Thạch Nghị, anh vẫn giữ bộ dạng này, lần nào ra ngoài cũng ỉu xìu. Rõ ràng game offline vui như vậy, chơi KOF căn bản không có địch thủ, nhưng ngay cả thời điểm chơi game, Thạch Nghị vẫn cực kỳ ủ rũ. Nhưng Đỗ Vân nhìn ra, Thạch Nghị tuy đơn giản, nhưng có một sức hấp dẫn bẩm sinh, tại nơi có anh, chẳng cần Thạch Nghị khoe khoang chính mình, chẳng cần kéo bè kéo cánh, tất cả mọi người sẽ vô thức

https://thuviensach.vn

đi theo anh, nghe lời anh. Điều này khiến Đỗ Vân hưng phấn, cô ta cho rằng mình nhắm đúng người rồi, nhất định phải tóm chặt cậu trai này.

*KOF: viết tắt của game đối kháng The King of Fighters

Cô ta thấy mình rất thành công, Thạch Nghị không hứng thú với nhỏ khác, song lần nào cũng trò chuyện với mình chốc lát. Dần dà Đỗ Vân bắt đầu hẹn riêng Thạch Nghị, Thạch Nghị thấy chỉ có mình mình nên chẳng muốn đi lắm, nhưng vẫn cùng Đỗ Vân đi dạo phố, chung quy bỏ mặc nữ sinh một mình trên đường cũng không hay. Tuy nhiên, kể từ đấy, mỗi lần Đỗ Vân hẹn Thạch Nghị ra ngoài, anh đều hỏi còn ai nữa không, tránh cho chỉ có hai người, nhưng Đỗ Vân luôn có cách để người khác hẹn Thạch Nghị rồi xua người đó đi, chỉ chừa lại mỗi hai người.

Đỗ Vân cảm giác thời cơ chín muồi, Thạch Nghị là loại con trai hiếm khi chú ý đến nữ sinh, làm được tới nước này chắc chắn đã thích mình. Cô ta phải giữ chắc cơ hội này, tương lai Thạch Nghị tuyệt đối sẽ có tiền đồ, đến lúc ấy cô ta sẽ thành dân thượng lưu chân chính, xem ai dám khinh thường cô ta nữa.

Phải sớm bắt lấy Thạch Nghị, xác định quan hệ yêu đương với anh. Đỗ Vân làm việc rất có kế hoạch, cô ta biết giờ chưa tới lúc hiến thân, đàn ông đều xem thứ không chiếm được mới là thứ tốt nhất. Thế nhưng, có thể tiếp xúc gần gũi một cách vừa phải, hai người ở bên nhau làm vài chuyện, yêu sớm cũng đâu có sao, dầu gì Thạch Nghị cũng chưa nghiêm túc nhìn con gái bao giờ.

Trước hết phải đến nhà Thạch Nghị. Như thế vừa có thể rút ngắn khoảng cách, vừa có cơ hội gặp ba Thạch Nghị, thậm chí là bác cả và bác hai, họ mới là nhân vật quan trọng trong giới quân cảnh Bắc Kinh. Dù không gặp được cũng chẳng sao, vì như vậy đồng nghĩa với việc chỉ có hai bọn họ, tới lúc ấy cho Thạch Nghị ôm ôm hôn hôn sờ sờ là có thể chiếm được người này.

https://thuviensach.vn

Bởi thế, vào một lần xem phim xong, Thạch Nghị căn bản chưa nghĩ ra muốn đi đâu, mỗi lần đều do Đỗ Vân chủ động. Đỗ Vân nói: “Hay đến nhà cậu chơi đi, tôi chưa từng thấy phòng con trai bao giờ, mấy anh em ở nhà lúc nào cũng đóng chặt cửa hết.”

“Tiểu Trạch ở nhà.” Thạch Nghị đáp ngắn gọn, anh cực kỳ không muốn Đỗ Vân trông thấy Tiểu Trạch. Trong mắt anh, Đỗ Vân là sinh vật thuộc về thế kỷ khác, sạch sẽ xinh đẹp, còn biết ăn nói và trang điểm, ở chung không phiền. Anh sợ Đỗ Vân gặp An Thừa Trạch, rồi An Thừa Trạch phải lòng Đỗ Vân, muốn yêu sớm thì mình biết làm sao, có lẽ mình sẽ điên lên rồi đập chết tươi Đỗ Vân không chừng… Tóm lại Thạch Nghị chẳng biết mình sẽ gây ra chuyện gì đâu.

Thạch Nghị thậm chí còn hối hận vì hành vi đi gặp Đỗ Vân do bị Thạch Thành ép thời gian qua, anh sợ Tiểu Trạch biết mình đi chơi với con gái, dù ngay cả đi đâu cũng chả nhớ.

Sau này không đi với Đỗ Vân nữa, kỳ thực ngay từ đầu anh đã chẳng tình nguyện, nhưng trừ lần đầu tiên Đỗ Vân mở lời hẹn, hai lần còn lại đều là mấy người bạn nam quen biết, cuối cùng đến chỉ thấy mỗi Đỗ Vân. Thạch Nghị có vui vẻ gì đâu, gần như bị lừa ra ngoài mà, lần sau nhất định phải hỏi thật kỹ mới được.

“Tôi đây càng muốn gặp bạn cậu, tôi nghe cậu kể mà đến giờ vẫn tò mò đây này.” Đỗ Vân cười rạng rỡ, An Thừa Trạch là nhân tài của trung học số một, tuy gia thế không có gì đặc biệt, nhưng tương lai chí ít cũng là nhân trung tuấn kiệt, nếu nhìn thuận mắt, biết đâu có thể phát triển thành lốp dự phòng.

Thạch Nghị càng mất kiên nhẫn, chẳng hề muốn dẫn Đỗ Vân đi. Song Đỗ Vân biết nhà anh ở đâu, lúc đi dạo phố luôn cố đi về hướng ấy. Khi tới cửa

https://thuviensach.vn

hàng bách hóa gần trung học số một, Đỗ Vân "bất cẩn" làm đổ thức uống lên quần áo, cần tìm một chỗ lau rửa, bằng không không tiện đi đường.

Thạch Nghị: "…"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 53

Thạch Nghị chung quy vẫn còn non lắm, dù trong lòng phiền muốn chết, nhưng lại không thể từ chối Đỗ Vân. Kiếp trước, Thạch Nghị từ nhỏ đã không được mẹ yêu thương, cực kỳ phản cảm với phụ nữ. Trên mặt có sẹo, vượt qua thời thơ ấu và thiếu niên đầy rẫy kỳ thị. Thạch Nghị có thể tự chăm sóc mình, buộc bản thân trở nên mạnh mẽ từ rất sớm. Kiếp này, tuy Thạch Nghị vẫn thiếu mẹ, nhưng Liễu Như cực kỳ tốt với anh, trên mặt không có vết thương, là một cậu nhóc đẹp trai làm lão đại từ nhỏ đến lớn. Bề ngoài anh bảo vệ An Thừa Trạch, trên thực tế An Thừa Trạch mới là người âm thầm chiều chuộng Thạch Nghị, là người diệt trừ mọi nhân tố bất ổn đầu tiên. Bởi vậy, Thạch Nghị hiện tại vẫn là một học sinh trung học, da mặt hơi mỏng.

Con gái bắt chuyện thì ngượng ngùng không đáp lại, bị bạn bè lừa ra, phát hiện chỉ có Đỗ Vân cũng không quay lưng đi thẳng, cực kỳ không muốn dẫn Đỗ Vân về nhà lại chẳng thể mặc kệ vạt áo cô ta bung ra như vậy. Cuối cùng chỉ đành mang Đỗ Vân về, trong lòng thầm hi vọng An Thừa Trạch đi vắng, rồi nhanh chóng đuổi nữ sinh này đi, về sau không liên lạc với cái đồ vừa bám người vừa đáng ghét này nữa.

Dạo này An Thừa Trạch cũng có chút phiền muộn, dẫu là thần phật trên trời, nhưng một khi vướng phải lưới tình cũng sẽ lo được lo mất. Còn An Thừa Trạch chỉ là phàm nhân chưa thoát ly hồng trần, đã trải qua một kiếp, song khi đối mặt với người mình yêu thì vẫn là phàm nhân. Đã quen thân thiết gần gũi với Thạch Nghị, đột nhiên bị cố ý kéo giãn cự ly, thật sự rất khó chịu.

Trước kia, hắn khó chịu có thể trút giận lên Thạch Nghị, kiểu gì nhóc ngốc này chẳng để mặc hắn ăn hiếp, giờ thì hết cách xả bực lên Thạch Nghị,

https://thuviensach.vn

đành phải tìm Lâm Đức Cửu giải tỏa, dĩ vãng hắn luôn làm vậy mà.

Cùng Lâm Đức Cửu đánh cược vài chuyện, hung hăng đâm nát lòng tự tin vừa dâng lên của thiếu niên. Vốn dĩ gần đây Quách Lịch Sâm lại dụ dỗ Lâm Đức Cửu đi chơi, kết cục thằng nhóc bị An Thừa Trạch chọc tức nên vùi đầu học tập, khiến kế hoạch làm hư Lâm Đức Cửu của Quách Lịch Sâm một lần nữa phá sản.

Đời sau của Lâm gia chỉ có hai người con, Lâm Đức Tuệ và Lâm Đức Cửu, giờ tạm thời không thể hạ thủ với Lâm Đức Cửu, Quách Lịch Sâm chỉ có thể gấp rút theo đuổi Lâm Đức Tuệ. Quách Lịch Sâm tuổi chưa lớn đã duyệt hết hoa thơm cỏ lạ, cực kỳ thấu hiểu phụ nữ, Lâm Đức Tuệ chỉ là sinh viên, trước sự theo đuổi lãng mạn nhường ấy, tuy vẫn chưa gật đầu, nhưng đã có xu thế rung động.

An Thừa Trạch cảm giác Lâm Đức Cửu đời này chưa tới mức đáng ghét như kiếp trước, bắt nạt chẳng thú vị gì cả, thành ra quyết định chuyển sang Quách Lịch Sâm.

Gã đàn ông hèn hạ nhất thế gian, không nam giới họ Quách nào sánh bằng.

An Thừa Trạch đau lòng Lâm Đức Tuệ cũng có lý của hắn, đời trước Lâm Đức Tuệ yêu Quách Lịch Sâm sâu đậm, hai người yêu nhau mấy năm, rốt cuộc chống không được thế công của Quách Lịch Sâm mà nếm trái cấm. Khi ấy, Lâm Đức Cửu hoàn toàn bị nuôi hỏng, Lâm Đức Tuệ chuẩn bị tiếp nhận sự nghiệp gia tộc, áp lực rất lớn, Quách Lịch Sâm liền dụ dỗ cô đi chơi thư giãn. Trong một lần tiệc tùng với bạn bè của Quách Lịch Sâm, Lâm Đức Tuệ chả biết uống phải thứ gì mà mơ mơ màng màng thiếp đi, giữa lúc ngẩn ngơ có người ôm lấy cô. Qua một đêm vui vẻ, hôm sau Quách Lịch Sâm tỉnh dậy bên cạnh cô, trao lời thề son sắt tỏ vẻ đã dùng biện pháp phòng hộ. Lâm Đức Tuệ hồi tưởng đêm mơ hồ vừa qua, lòng vương chút ngọt ngào.

https://thuviensach.vn

Ai dè hơn một tháng sau, cô phát hiện mình mang thai, cô yêu Quách Lịch Sâm nên không muốn bỏ đứa con này, hai người đều đã trưởng thành, chi bằng kết hôn luôn. Nhưng khi cô tìm tới Quách Lịch Sâm, gã nói gì mà tối đó có biết bao nhiêu người, đố biết là con thằng nào, gã mặc kệ.

Nhất thời, máu huyết Lâm Đức Tuệ chảy ngược, toàn thân lạnh run, Quách Lịch Sâm cầm ra một, hai, ba… video khó coi, gã xem rồi cười, vừa xem vừa thân mật với người đàn bà khác.

Lâm Đức Tuệ không rõ mình trở lại công ty thế nào, bạn trai yêu gần mười năm, người anh đáng tin cậy của em trai, sao có thể gây ra loại chuyện này! Nhưng sau khi về công ty, có chuyện càng tàn nhẫn hơn đang chờ cô, Quách Lịch Sâm thừa cơ vào văn phòng cô sao chép hết tài liệu trong máy tính, toàn bộ cơ mật của Lâm thị bị tiết lộ, rất nhiều kế hoạch bị Hồng Thế và Quách gia cướp đi. An Chí Hằng và Quách Lịch Sâm dĩ nhiên cùng một giuộc.

Lâm thị rơi vào nguy cơ, Lâm Đức Tuệ buộc lòng phải bỏ đứa bé. Cô không nói chuyện này với ai, một mình đi phá thai, trên đường về gặp An Thừa Trạch, chàng trai đã cứu vớt cô cũng như Lâm thị.

Lúc Lâm Đức Tuệ gả cho An Thừa Trạch không có tình cảm làm trụ cột, cô chỉ bức thiết tìm người hợp tác, một người có thể dìm chết Hồng Thế và Quách Lịch Sâm. Dưới tình huống đồng lòng vì lợi ích, bọn họ là đồng bọn tốt nhất. An Thừa Trạch cần thế lực nhà họ Lâm, mà cô cần sự nham hiểm và bất chấp thủ đoạn của An Thừa Trạch.

Khi Quách Lịch Sâm bị phán tử hình, An Chí Hằng bị phán chung thân, Lâm thị thôn tính triệt để Hồng Thế, Lâm Đức Tuệ biết mình không chọn sai người, cô sẵn lòng sánh bước bên người đàn ông này cả đời. Nhưng đồng thời, cô cũng sẽ không yêu, cả hai đều không yêu đối phương, mà chỉ nương tựa lẫn nhau như chị em. Cô đối với An Thừa Trạch vô cùng tốt, An Thừa Trạch xem đó là tình yêu; An Thừa Trạch tương đối kính trọng cô,

https://thuviensach.vn

Lâm Đức Tuệ cũng coi đó là tình yêu. Lâm Đức Tuệ tưởng An Thừa Trạch yêu cô, tự giác hổ thẹn với hắn cả đời; An Thừa Trạch lại cho rằng Lâm Đức Tuệ yêu hắn, tự thấy có lỗi với cô cả đời.

Hiểu lầm này kéo tới tận kiếp sau của An Thừa Trạch vẫn chưa được tháo gỡ.

An Thừa Trạch nghĩ đời trước mình không thể đáp lại tình cảm của Lâm Đức Tuệ, đời này cũng thế, nhưng ít nhất có thể chiếu cố cô, giúp cô tránh xa Quách Lịch Sâm và tìm được người yêu cô thật lòng.

Hắn lợi dụng việc thắng cược bắt Lâm Đức Cửu hẹn Lâm Đức Tuệ ra ngoài, quả nhiên lúc này mặt mũi Lâm Đức Tuệ rất hồng hào, ánh mắt đượm chút tình ái ngọt ngào. An Thừa Trạch thầm nghĩ may mà phát hiện đúng lúc, trong lúc ăn cơm khéo léo dẫn đề tài tới Lâm Đức Tuệ, hỏi cô có phải đang tìm bạn trai không.

Lâm Đức Tuệ đỏ mặt, giận dữ bảo không phải, lộ liễu như thế đến Lâm Đức Cửu cũng nhìn ra. Lâm Đức Cửu luôn xem chị mình là tiên nữ, rốt cuộc là con cóc nào dám tơ tưởng chị mình?

Bấy giờ, An Thừa Trạch làm bộ cất lời vu vơ: “Lần trước nghe chị Tuệ gọi điện cho anh Sâm nào đó… Chắc là anh này nhỉ?”

Lâm Đức Tuệ luôn miệng phủ định, nhưng nom vẻ mặt kia, liếc sơ cũng biết là bị nói trúng tim đen, Lâm Đức Cửu không bằng lòng: “Chị, anh Sâm cũng được nhưng… đâu xứng với chị.”

“Cái gì mà xứng với không xứng,” Lâm Đức Tuệ bực bội đánh vào mu bàn tay em trai, “anh Sâm là người tốt, vừa dịu dàng vừa tài giỏi, lại đàng hoàng nữa chứ.”

Lâm Đức Cửu nóng nảy, tính hắn thẳng thắn lại ngây thơ, nói chuyện chẳng biết nhìn tâm trạng người khác: “Đàng hoàng cái rắm! Mẹ kiếp, lúc ổng

https://thuviensach.vn

chơi 3p có khác gì cầm thú đâu, còn rủ em chơi nữa chứ! Ổng không xứng với chị, căn bản không quản được nửa thân dưới!”

Hắn vừa dứt lời, Lâm Đức Tuệ liền tái mặt, bất chấp hình tượng thục nữ mà đập tay lên bàn, kéo áo em trai mình, hỏi: “Nói thật hay giả? Mày có chung chạ gì trong đó không? Dám ra ngoài làm loạn với gái, coi chừng chị đánh chết mày!”

An Thừa Trạch cầm tách trà lên, lưng tựa vào ghế, nhàn nhã nhấp một ngụm.

“Đương nhiên thật, hồi hè ổng còn rủ em đi chơi, gọi một đống gái ra. Bọn Tiểu Nhị đều ngủ với gái, còn chọc em là gà giò không cứng nổi nên đâu dám khai bao.” Lâm Đức Cửu bị uy thế của chị mình bức bách, chỉ đành khai thật. Nói xong lại thấy mất mặt, vụng trộm liếc nhìn An Thừa Trạch, thấy hắn chỉ lo uống trà chẳng thèm nhìn mình, lòng tuy nhẹ nhõm nhưng vẫn hơi bực bội, bị họ An xem thường rồi.

“Không làm loạn là tốt.” Thấy hắn khai ra cả chuyện mất mặt, Lâm Đức Tuệ thả lỏng, lúc này mới ngẫm lại sự việc về Quách Lịch Sâm, nhăn mi, “Anh ấy làm thế thật ư? Rõ ràng anh ấy bảo…”

“Rõ ràng bảo chị Tuệ là cô gái đầu tiên khiến hắn rung động, trước khi gặp chị Tuệ chưa từng quen bạn gái.” An Thừa Trạch tiếp lời, “Hắn nói cũng đúng, dạng như hắn trước kia chỉ chơi bời với phụ nữ, hoàn toàn không coi trọng, đương nhiên đâu tính là bạn gái. Có kết hôn sinh con rồi thì vẫn đi mua nước tương, nói mình chưa từng rung động được như thường. Chị Tuệ, đàn ông chẳng phải thứ tốt, ánh mắt nên sắc bén một chút.”

Lâm Đức Cửu: “…”

Đàn ông chẳng phải thứ tốt… An Thừa Trạch đang mắng cả mình sao, có chị ở đây không tiện phản bác, nghẹn chết mất thôi.

https://thuviensach.vn

“Nhưng mà…” Lâm Đức Tuệ vẫn hơi do dự, phụ nữ đều là sinh vật cảm tính, rất dễ bị tình yêu che mờ hai mắt.

“Chị Tuệ cảm thấy hắn sẽ hồi tâm sau khi quen với chị, muốn cho hắn cơ hội phải không?” An Thừa Trạch biết không kê thuốc đắng thì khó mà thuyết phục được Lâm Đức Tuệ non nớt trong tình trường, “Hay như vầy đi, chị Tuệ tạm thời đáp ứng hắn, em với Lâm Đức Cửu thử hắn một chút. Để xem có bạn gái rồi hắn có tiếp tục lăng nhăng nữa không.”

Lâm Đức Tuệ cắn môi, An Thừa Trạch đoán được tâm tư của cô, tiếp tục tẩy não: “Chị Tuệ cảm giác phương thức câu cá này đê tiện quá hả? Kỳ thực đâu có sao, đầu năm nay thuê nhân viên còn phải thử việc xem biểu hiện, sau đó mới quyết định có nên nhận vào làm chính thức hay không, huống chi là bạn trai. Vả lại chị cũng thật lòng mà, nếu hắn toàn tâm toàn ý với chị, chị Tuệ chắc chắn sẽ không chia tay, mà nghiêm túc ở bên hắn đúng không?”

“Hơn nữa trải qua hết thảy việc này, chị Tuệ sẽ càng thương hắn hơn, đê tiện chỗ nào chứ?”

“… Cũng được,” Lâm Đức Tuệ không ngăn nổi thế công, bèn giơ cờ trắng, “Tiểu Trạch bảo thử làm sao bây giờ, anh ấy biết Tiểu Cửu là em chị, bảo đảm chẳng làm gì trước mặt Tiểu Cửu đâu.”

“Đơn giản thôi.” An Thừa Trạch đã định liệu trước, “Còn em nữa mà, chị Tuệ tin em không?”

“Nhóc con này!” Lâm Đức Tuệ thò tay vò đầu An Thừa Trạch, chả hiểu sao trên người An Thừa Trạch luôn tồn tại một cảm giác thân thiết, khiến cô muốn quan tâm hắn, muốn đối đãi với hắn như người nhà. Nhưng cảm xúc ấy không phải tình yêu, cô chưa tới mức ra tay với thằng bé nhỏ hơn mình nhiều thế đâu.

Lâm Đức Cửu: “…”

https://thuviensach.vn

Có phải hắn bị phớt lờ không ta? Cứ vậy quyết định mà không cần hắn á?

Hiển nhiên không phải, An Thừa Trạch tạm thời chưa quen Quách Lịch Sâm, cần Lâm Đức Cửu dẫn đường. Nhưng tại thời khắc mấu chốt, Lâm Đức Cửu lại mất tự nhiên, vỗ ngực tỏ vẻ mình hắn có thể thử Quách Lịch Sâm, không mượn người ngoài như An Thừa Trạch.

Tên này mà biết nhìn người thì chồn cũng không ăn gà! Sau chừng ấy năm trời, An Thừa Trạch làm sao không hiểu Lâm Đức Cửu, liếc mắt cũng biết hắn đang giận dỗi, liền bảo: “Nói đi, muốn tôi làm gì mới đồng ý giới thiệu tôi với Quách Lịch Sâm? Cứ thoải mái nói, cậu chỉ có cơ hội chiếm thượng phong lần này thôi, đừng bỏ lỡ.”

Ta cần ta cứ lấy, Lâm Đức Cửu lại đâm ra bối rối.

Lâm đại thiếu thường xuyên bị đè đầu cưỡi cổ, có nên phản kích không? Thôi, phản kích quá vô nghĩa, bản lĩnh mình thua kém người ta, An Thừa Trạch có nhận thua cũng là hắn nhường mình. Lâm đại thiếu nào muốn thắng lợi kiểu ấy.

Hắn chỉ không ưa An Thừa Trạch, hay là giáo huấn nhỉ? Cũng không đúng, lắm tiền như mình mà muốn giáo huấn An Thừa Trạch rất đơn giản, thuê đại vài tên đập cho một trận là xong, nhưng hình như hắn không muốn chứng kiến dáng vẻ bị thương của An Thừa Trạch. Sau cuộc thi chạy việt dã 10km, tuy An Thừa Trạch về nhất nhưng vẫn rất mỏi mệt, hôm sau đi học nom có vẻ uể oải lắm, Lâm Đức Cửu mới trông thế đã thấy không thoải mái, làm sao nhìn An Thừa Trạch bị đánh được.

Hắn, hắn… hắn chỉ mong An Thừa Trạch tử tế với mình một chút, đừng luôn châm chọc khiêu khích, đừng dùng lỗ mũi nhìn mình, đừng nhìn như kiểu mình là đứa không có tiền đồ. Nếu có thể đối xử với mình như với Thạch Nghị thì hay biết mấy, Lâm đại thiếu rất hâm mộ Thạch Nghị, sao

https://thuviensach.vn

An Thừa Trạch lại tốt với Thạch Nghị đến thế, còn nấu cơm và ở chung nữa chứ.

“Vậy, vậy cậu nấu cơm cho tôi ăn đi!” Lâm Đức Cửu nghĩ một lát rồi bảo, “Phải mời tôi đến nhà, không được lừa bịp, tận tâm tận lực nấu cơm, món ăn mà khó nuốt tôi liền bôi hết lên mặt cậu!”

“Được.” An Thừa Trạch cười cười, trẻ con dễ dỗ thật.

Đời này Lâm Đức Cửu biết nỗ lực vươn lên chứ không đi lêu lổng, dù tương lai không chèo chống nổi Lâm thị, ít nhất cũng không kéo chân chị mình. Với tính toán của hắn, Lâm Đức Tuệ nhất định có thể nhận rõ bộ mặt thật của Quách Lịch Sâm. Kiếp này hắn muốn dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, không hề muốn gia nhập Lâm thị, thiếu hắn, hai chị em cũng có thể giữ vững Lâm thị. Lâm Đức Tuệ đạt được hạnh phúc, hắn cũng không thẹn với cô.

Tuy nấu cơm rất đơn giản, nhưng không được để Thạch Nghị gặp Lâm Đức Cửu, bằng không nhóc con nóng tính này sẽ quẳng Lâm Đức Cửu từ tầng hai mấy xuống đất mất thôi. May mà Thạch Nghị dạo này luôn rong chơi bên ngoài, cả ngày nghĩ cách tránh né An Thừa Trạch, canh lúc anh vắng nhà rất dễ.

Cuối tuần, Thạch Nghị theo thường lệ bị bạn bè gọi ra, An Thừa Trạch nghi anh quen bạn gái, nhưng không nhúng tay. Hắn muốn Thạch Nghị tiếp xúc với con gái một chút, vậy càng có lợi cho Thạch Nghị xác định tình cảm. Hai người yêu nhau cũng sẽ cãi nhau, hiện tại để Thạch Nghị hiểu rõ, mai sau trong lúc giận dữ sẽ không xuất hiện ý nghĩ “Sao ngày xưa mình không tìm con gái chứ”. An Thừa Trạch muốn hướng mọi sự đến lâu dài, người khác tính một bước hai bước, hắn tính tới mấy chục bước. Khi quyết tâm ở bên Thạch Nghị, hắn đã nghĩ qua mọi khả năng có thể phát sinh.

https://thuviensach.vn

Thạch Nghị đi như vậy sẽ đi cả ngày, An Thừa Trạch gọi Lâm Đức Cửu đến nhà, đã mua đầy đủ nguyên liệu, đang chuẩn bị nấu nướng. Lâm Đức Cửu nhìn là biết đang hưng phấn, song vẫn hết sức kiêu ngạo, ra vẻ ta đây khinh thường, vào phòng An Thừa Trạch sờ đông sờ tây. Thấy An Thừa Trạch khoanh tay dòm mình, liền nhếch môi cười nhạo, rồi lập tức nghiêm mặt nói: “Cái phòng rách nát này sao nhỏ vậy, còn chả to bằng tủ quần áo của tôi.”

“Ừ, lần sau tới nhà cậu, tôi ngủ trong tủ quần áo được rồi.” An Thừa Trạch chả thèm để ý, thuận miệng đáp một câu, sau đó đi nấu cơm.

Lâm Đức Cửu thừa dịp hắn đi mất, cẩn thận ngồi lên giường An Thừa Trạch, lại thừa dịp hắn không chú ý mà nằm lên gối, tim bỗng đập liên hồi.

Bấy giờ có người dùng chìa khóa mở cửa, Lâm Đức Cửu lúc này lại cực kỳ nhạy cảm, tức khắc bật dậy, chạy vọt ra phòng khách, thở hồng hộc ngồi lên sofa nhìn chằm chằm cửa, chỉ thấy Thạch Nghị dẫn một cô rất xinh về nhà.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 54

Đỗ Vân luôn tìm cách kéo tay Thạch Nghị, Thạch Nghị không muốn nắm tay cô ta. Tuy anh đơn thuần nhưng đâu phải đồ ngốc, vẫn cảm giác được nữ sinh này thích mình, song anh không thích Đỗ Vân, không nên cho cô ta hi vọng, phải dứt khoát hơn, sau lần này không gặp nhau nữa.

Lúc mở cửa, Đỗ Vân lại muốn nắm tay Thạch Nghị, Thạch Nghị vừa mở vừa né, lực chú ý đặt trên tay, nhất thời chưa phát hiện Lâm Đức Cửu ngồi trên sofa. An Thừa Trạch ở trong bếp, tiếng máy hút khói rất lớn, nên không nghe thấy âm thanh mở cửa. Khi Thạch Nghị với Đỗ Vân vào nhà, liền nghe An Thừa Trạch gọi vọng từ bếp: "Đồ ăn xong hết rồi, vô đây dọn bàn giúp tôi."

Thạch Nghị bấy giờ cũng mặc xác Đỗ Vân, chưa kịp cởi giày đã hất Đỗ Vân đang không ngừng quấy rối tay mình để xông vào phòng, lập tức thấy Lâm Đức Cửu mới từ phòng ngủ vọt ra phòng khách, bộ dạng mặt đỏ tim đập như vừa vận động kịch liệt xong. Đang chuẩn bị nổi xung, An Thừa Trạch đã bưng hai dĩa đồ ăn ra, vừa đi vừa bảo: "Không nghe thấy à, mau vào lấy chén đũa dọn bàn, lát nữa cậu phải rửa chén đó, đừng tưởng tới đây làm đại gia."

An Thừa Trạch vẫn chưa cắt tóc, tóc hơi dài, cộng thêm chất tóc hắn mềm, tóc mái cứ rũ xuống nên hắn kẹp gọn bên tai, tóc tai chỉn chu khiến An Thừa Trạch nom có vẻ dịu ngoan hẳn lên. Hắn mặc quần áo ở nhà, đeo tạp dề, giọng điệu thoải mái lệnh Lâm Đức Cửu làm việc, thoạt nhìn rất có không khí sinh hoạt, chẳng khác chi phương thức sống chung với Thạch Nghị ngày trước.

https://thuviensach.vn

Một khắc ấy, Thạch Nghị chỉ cảm thấy thứ quý giá nhất đáy lòng bị kẻ khác cướp đi, đó là cuộc sống chỉ thuộc về mình cùng Tiểu Trạch, giờ phút này bị Lâm Đức Cửu đoạt mất! Những cảm xúc trù trừ, sầu não, do dự bị phẫn nộ đập tan trong nháy mắt, anh bảo trì khoảng cách với Tiểu Trạch là bởi muốn giữ vững tình cảm giữa họ, không phải để Tiểu Trạch bị người khác giành mất!

Thạch Nghị bước dài vọt tới bàn ăn, muốn chụp toàn bộ thức ăn lên người Lâm Đức Cửu, nhìn An Thừa Trạch với sắc mặt xanh mét. Nhưng lúc vào phòng phát hiện Tiểu Trạch ấy mà còn nhanh hơn mình, bước xa xông ra cửa nhìn Đỗ Vân.

Thạch Nghị vội quay đầu, định chặn đầu nhốt Đỗ Vân bên ngoài trước khi An Thừa Trạch trông thấy cô ta, đáng tiếc hành động chậm nửa nhịp, An Thừa Trạch đã đứng đối diện Đỗ Vân tự lúc nào.

Chẳng ai biết An Thừa Trạch dùng ánh mắt gì quan sát Đỗ Vân, Lâm Đức Cửu và Thạch Nghị cảm giác thời gian như đông lại năm sáu giây, khắc ấy An Thừa Trạch chỉ đứng bên cửa nhìn Đỗ Vân mà không nói lời nào. Trong mấy giây ấy, không khí như hạ xuống vài chục độ, căn phòng bỗng trở nên lạnh buốt. Song thoáng chốc, họ lại nghe thấy An Thừa Trạch cất giọng nhiệt tình: “Thạch Đầu, sao lại để bạn học xinh đẹp đứng ngoài cửa thế này, bất lịch sự quá đấy.”

Hắn cúi xuống lấy một đôi dép lê đặt dưới chân Đỗ Vân, nói vô cùng lịch thiệp: “Mời vào.”

Đỗ Vân thoắt cái có cảm giác xuyên việt, cô ta không hiểu sao lúc nãy mình lại rét run. Cậu trai tao nhã trước mắt rõ ràng nhiệt tình như vậy, từng cử chỉ đều khiến người ta thoải mái, vừa rồi… chắc là ảo giác. Dù sao khi ấy cô ta đang mải vạch kế hoạch xem nên làm gì tại nhà Thạch Nghị, gặp bạn Thạch Nghị nên biểu hiện thế nào. Đợi Đỗ Vân hoàn hồn chú ý tới An Thừa

https://thuviensach.vn

Trạch, bắt gặp đối phương vừa nồng nhiệt vừa ôn hòa, làm cô ta như được tắm gió xuân, thậm chí có chút xuyến xao trước nụ cười của cậu trai ấy!

Dè dặt đi vào nhà, ngồi lên sofa, cách Lâm Đức Cửu không xa không gần. An Thừa Trạch quay đầu liếc Thạch Nghị đang cứng ngắc, cái liếc ấy sao mà lạnh lẽo, khiến cõi lòng ngập tràn lửa giận của Thạch Nghị bị tạt nước lạnh, toàn bộ ý nghĩ kích động tiêu tan.

“Thạch Đầu, giới thiệu đi chứ?”

Thạch Nghị bấy giờ mới để ý, An Thừa Trạch không gọi mình bằng những xưng hô thân mật như “cậu” “này” hoặc “anh” “anh Nghị” nữa,“Thạch Đầu” nghe như cách gọi thân thiết giữa anh em, qua miệng An Thừa Trạch lại thấm đượm mùi vị xa cách.

Thạch Nghị đơn thuần, người toàn cơ bắp, người khác rẽ tám khúc cua anh vẫn dứt khoát chưa đụng tường nam chưa quay đầu, vừa nhắc tới tính toán liền đau đầu. Nhưng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, anh đặt An Thừa Trạch vào tâm khảm, nên hiểu rõ hắn đến tận xương tủy, dẫu hắn ngụy trang tốt mấy, Thạch Nghị vẫn nhận ra An Thừa Trạch hiện đang tức giận, chưa bao giờ tức giận như vậy. Lửa giận còn mạnh hơn Thạch Nghị, cơ hồ muốn thiêu rụi cả căn nhà. Rõ ràng đang nhoẻn cười khách khí với Đỗ Vân, không khí trong phòng khách vô cùng hài hòa, Thạch Nghị lại thấy như một giây sau nhà này sẽ nổ tung, khí áp nặng trịch đè ép lòng anh, khiến anh không thể tiếp tục nổi giận, chỉ biết nhẫn nhịn đứng sau An Thừa Trạch như kẻ gây tội.

Đỗ Vân ngồi trên salon, An Thừa Trạch lịch sự tiếp cô ta xong, quay sang bảo Lâm Đức Cửu: “Cậu không muốn giúp tôi đón khách thì dọn bàn tiếp đi, đúng lúc hôm nay làm nhiều đồ ăn, Đỗ Vân cũng ở lại ăn cơm nhé, trưa rồi.”

https://thuviensach.vn

Ở lại ăn cơm là cơ hội tốt tiếp cận Thạch Nghị, chẳng qua thân là con gái, trong phòng có ba nam sinh nhưng chỉ mình cô ta là nữ sinh, theo lý thuyết nên từ chối một chút mới chứng tỏ mình có giáo dục. Đỗ Vân đang muốn ra chiều rụt rè, Lâm Đức Cửu lại không bằng lòng: “Bữa cơm đang yên lành biến thành bốn người ăn, giờ cậu còn bắt tôi làm việc á? An Thừa Trạch, đừng quên lý do cậu mời tôi ăn, chị Tuệ…”

“Rồi rồi, là tôi đặc biệt làm cho cậu.” An Thừa Trạch tùy ý vuốt lông Lâm đại thiếu, “Cho nên tự thân vận động càng ý nghĩa hơn chứ sao? Với lại, lúc nào Lâm thiếu gia của Lâm thị ăn cơm chả có người tiếp?”

Mặt Lâm Đức Cửu lại đỏ lên đầy khả nghi, sau đó đứng lên nói: “Ờ, đi thì đi, nhường cậu đó. Dựa vào, Thạch Nghị mày buông cái chén ra coi, An Thừa Trạch bảo tao dọn bàn cơ mà!”

Xử lý xong hai thằng ngốc, An Thừa Trạch mới quay lại cười xin lỗi Đỗ Vân: “Cậu đừng để ý, không có ý xem cậu như người tiếp khách đâu. Lâm Đức Cửu chỉ nói năng chua ngoa thế thôi chứ dễ mềm lòng lắm, kỳ thực cậu ta luôn hi vọng có bạn bè bên cạnh.”

Nghe hai chữ “Lâm thị”, Đỗ Vân khẩn trương tới độ nắm chặt váy, cô ta thấy hơi khô miệng, gian nan mở lời: “Tôi thấy phong thái cậu ấy rất nổi bật, có vẻ khác với học sinh bình thường chúng ta.”

An Thừa Trạch nghe cô ta hỏi khéo, liền thả mồi câu: “Cậu ta là đại thiếu gia đấy. Biết Lâm Viễn Sơn không? Chủ tịch công ty TNHH thương mại hàng hải Lâm thị chính là ba cậu ta, đúng lúc cậu của cậu ta là quan chức bên hải quan. Cậu ta sống sung sướng từ nhỏ nên hơi xấu tính chút, chúng ta cũng nên thông cảm, dù sao bản chất cậu ta cũng tốt.”

Đỗ Vân hít sâu một hơi, mắt mở thật to, nghẹn nửa ngày mới áp chế được cảm xúc kích động, nở nụ cười ngọt ngào: “Trước giờ anh Nghị vẫn thường xuyên nhắc tới Tiểu Trạch Tiểu Trạch, nên tôi rất mong kết bạn với cậu.

https://thuviensach.vn

Cậu mời khách, còn tự tay làm, tôi rất vinh hạnh, cũng không muốn từ chối. Nhưng tôi…”

Cô ta ra vẻ xấu hổ cúi đầu, vết đồ uống trên quần áo thoạt nhìn hết sức buồn cười, còn dính vừa vặn lên bộ ngực phát dục cực tốt. An Thừa Trạch nhìn vết bẩn, nhướn mày cười nửa miệng, nom vừa hư hỏng vừa quyến rũ. Đỗ Vân đỏ mặt, sao chất lượng của ba chàng trong này đều tốt thế nhỉ, vơ đại chàng nào cũng được! Tuy gia thế An Thừa Trạch không hiển hách, tương lai có là nhân tài thì cũng phải phấn đấu hai ba chục năm mới đạt địa vị cao, tới lúc ấy cô ta đã bốn năm mươi tuổi rồi, độ tuổi đẹp nhất cũng trôi qua. Nhưng mà, dẫu địa vị An Thừa Trạch kém cỏi nhất, song là người đẹp trai hấp dẫn nhất… Nếu làm bạn, cũng… cũng được mà, ơ kìa, làm chi mà cứ dòm ngực người ta rồi cười hư hỏng thế kia, mê người chết mất.

An Thừa Trạch chợt nghiêng người dựa sát vào, hương vị nam tính nồng nàn bao trùm Đỗ Vân, cô ta muốn chạy nhưng lại chẳng nỡ, đành thẹn thùng trừng An Thừa Trạch.

“Thì ra quần áo dơ, nếu cậu không ngại thì chỗ tôi có đồ thay, đồ thể dục nam nữ đều mặc được, dù hơi rộng nhưng vẫn còn mới, tôi chưa mặc bao giờ đâu.” An Thừa Trạch lui về khoảng cách an toàn ngay lúc mặt Đỗ Vân sắp bị thiêu cháy. Đỗ Vân thở phào, song vẫn có chút mất mát, ngoan ngoãn gật đầu. Cô ta vô thức bộc lộ hình tượng nhu thuận chỉ thể hiện với người lớn trước mặt An Thừa Trạch.

Đưa Đỗ Vân vào phòng thay quần áo, trong mắt An Thừa Trạch thoáng hiện vẻ chán ghét. Trên thế giới này chẳng ai hiểu rõ Đỗ Vân trẻ tuổi hơn hắn, khi đó hắn thầm mến Đỗ Vân, chỉ ước sao có thể lý giải ý nghĩa của từng động tác và biểu cảm trên mặt cô ta, luôn khao khát hiểu rõ người trong lòng. Hắn biết Đỗ Vân thích tuýp người gì, nên tạm thời giả trang chỉ là chuyện nhỏ.

https://thuviensach.vn

Đỗ Vân tham lam, thực dụng, giỏi vờ vịt, coi trọng lợi ích. Nhưng đồng thời, trong nhận thức của cô ta, muốn nắm chắc đàn ông thì phải ỷ lại vào hắn, đây là dạng "tiểu nữ nhân" điển hình. Nếu nghe lời cô ta răm rắp, đương nhiên cô ta sẽ khinh thường. Phải là những chàng trai mạnh mẽ có tính xâm lược, biết giấu giếm sắc dục dưới lớp vỏ bọc quý ông mới thỏa mãn khát vọng được ái mộ, được ngắm nghía và được nắm trong tay của Đỗ Vân, cô ta tự nhiên sẽ phải lòng mình một cách dễ dàng. Nhưng Đỗ Vân không đề cao gia thế của hắn, thế nên sẽ hi vọng An Thừa Trạch là tình yêu đích thực và treo hắn sang một bên, nếu có thể bắt lấy Thạch Nghị hoặc Lâm Đức Cửu, như vậy vừa có tình yêu vừa có tiền tài địa vị. Về cái thứ mang tên đạo đức, Đỗ Vân không phải không có, chẳng qua bị xếp xuống cuối mà thôi. Đạo đức là thứ không thể thiếu, có nó cô ta mới tự nhủ với lòng rằng bản thân là cực chẳng đã, cô ta chỉ mong được sống những ngày toàn tâm toàn ý thôi.

Lúc này, Lâm Đức Cửu và Thạch Nghị đã dọn bàn xong, thức ăn nóng hổi thơm nức khiến người ta thèm nhỏ dãi. Tuy nhiên, hai người chẳng còn tâm trí đâu mà nghiên cứu, họ chỉ lo nhìn An Thừa Trạch đối đáp với Đỗ Vân, lòng tương đối khó chịu. Thạch Nghị chẳng hiểu vì nguyên cớ gì mà có thể chịu đựng được, Lâm Đức Cửu lại ngứa mắt: "An Thừa Trạch, cậu dám tán tỉnh người khác trong lúc đang theo đuổi chị tôi!"

Sắc mặt Thạch Nghị càng khó coi, An Thừa Trạch chả thèm liếc anh, chỉ bảo với Lâm Đức Cửu: "Suy nghĩ của cậu sao đen tối vậy, tôi thích chị Tuệ, xem chị ấy như chị ruột, chứ không hề giống như cậu nói. Đỗ Vân là bạn gái Thạch Đầu, cô ấy tới chơi mà hai người cứ trưng bản mặt người chết ra, tôi không tiếp thì ai tiếp đây."

"Cô ta không…" Thạch Nghị muốn phản đối, lại bị An Thừa Trạch liếc qua. Anh chưa từng thấy Tiểu Trạch dùng ánh mắt xa cách, lạnh lùng, thất vọng… nhường ấy nhìn mình.

https://thuviensach.vn

Lâm Đức Cửu bĩu môi, nghe An Thừa Trạch trả lời lại bỗng dưng thấy an tâm.

Chẳng lâu sau, Đỗ Vân mặc quần áo An Thừa Trạch đi ra, gương mặt hồng hồng vô cùng khả ái. Thành thật mà nói, Đỗ Vân rất đẹp, khó trách cô ta tham lam, vốn liếng đầy đủ thế mà.

Trong phòng con trai chỉ có quần áo của An Thừa Trạch và Thạch Nghị, Thạch Nghị lại to con hơn An Thừa Trạch, đồ trên người Đỗ Vân tuy mới, nhưng dòm sơ cũng biết là của ai. Sắc mặt Lâm Đức Cửu và Thạch Nghị đều rất kém, song Đỗ Vân là người đẹp, quần áo lại bẩn, đâu thể lột quần áo người ta được.

Đại khái trừ Đỗ Vân, chẳng ai nuốt trôi bữa cơm này, Thạch Nghị bình thường có thể xơi hết cả nồi, hôm nay chỉ ăn mỗi miếng đã thấy nghẹn, đây là Tiểu Trạch đặc biệt nấu cho Lâm Đức Cửu. Lâm Đức Cửu nhìn An Thừa Trạch chuyện trò vui vẻ, tỏ ra ân cần với Đỗ Vân, trong lòng bức bối muốn chết, khốn kiếp, bảo nấu riêng cho mình mà lại ăn chung với đứa khác, còn là con gái nữa chứ, mẹ nó! Về phần An Thừa Trạch, ai biết hắn nghĩ gì, dầu sao nom bề ngoài có vẻ vui lắm.

Nuốt cả bụng bực tức, Lâm Đức Cửu lập tức quăng đũa: “Về đây!”

Đỗ Vân đang tính ở thêm lát nữa, thì nghe An Thừa Trạch nói: “Vân Vân, sắc mặt cậu không khỏe, chắc mệt rồi hả, Thạch Đầu chẳng biết chăm sóc nữ sinh gì cả. Trong nhà toàn nam sinh nên chiếu cố không chu đáo, lần sau rủ thêm mấy bạn nữa cùng đi chơi đi. Lâm Đức Cửu, vừa lúc cậu muốn về, hay đưa Đỗ Vân về trước đi.”

Vừa nghe được Lâm Đức Cửu đưa về, Đỗ Vân vốn đang không vui lắm lập tức sáng mắt, nhưng Lâm Đức Cửu lại khó chịu: “Vì quái gì tôi phải…”

An Thừa Trạch tiến lên đạp hắn một cước: “Đưa con gái về là hành động của người lịch sự, còn nữa, lần sau đi chơi nhớ bảo anh Sâm tìm địa điểm,

https://thuviensach.vn

ảnh rành mấy chỗ đó nhất, lũ học sinh đần như chúng ta thì biết cái gì."

Lâm Đức Cửu nào phải ngu ngốc, nghe An Thừa Trạch nói thì trợn mắt, chỉ vào hắn: "Cậu, cậu…"

An Thừa Trạch cầm chặt tay Lâm Đức Cửu, dùng lòng bàn tay bao lấy ngón trỏ kia: "Cậu gì mà cậu, tôi bảo cậu đưa nữ sinh về, cậu lắp bắp cái gì."

Lâm Đức Cửu nuốt nước miếng, vừa cảm thấy họ An rất cmn xấu xa, chỉ biết gieo tai họa cho nữ sinh, rồi lại gai mắt Đỗ Vân, thật chả biết làm sao mới tốt. Nhưng trong tình huống này, hắn không tiện nói trước mặt Đỗ Vân, rốt cuộc đành ngậm miệng, định lén nói với An Thừa Trạch sau, dù gì vẫn chưa giới thiệu An Thừa Trạch quen biết Quách Lịch Sâm.

Sau khi đuổi Đỗ Vân đương hài lòng thỏa dạ còn cố tình biểu lộ ánh mắt lưu luyến với An Thừa Trạch cùng Lâm Đức Cửu đầu đầy sương mù, đóng cửa, trong nhà chỉ còn thế giới hai người.

An Thừa Trạch vừa đóng cửa liền bị người phía sau dùng lực mạnh đến đáng sợ ôm chặt, như thể muốn bẻ gãy xương hắn. Thạch Nghị vùi đầu vào cổ hắn, nói khẽ: "Tiểu Trạch, Tiểu Trạch… tớ…"

"Cậu làm sao?" Giọng An Thừa Trạch vô cùng lạnh, "Cậu không thích tôi nấu cơm cho Lâm Đức Cửu… Hay nói đúng hơn là bất luận kẻ nào cũng không được, không thích tôi cười với Đỗ Vân, muốn cho tôi biết Đỗ Vân không phải bạn gái cậu?"

Bị đoán trúng tâm sự, thân thể Thạch Nghị cứng đờ, mặc kệ An Thừa Trạch vùng khỏi lòng mình, xoay người đối mặt với anh: "Thạch Nghị, tôi dựa vào cái gì phải nghe lời cậu? Tôi là người độc lập, có tự do của mình, tôi muốn kết bạn với ai thì kết với người đó, thích nấu cho ai ăn thì nấu. Còn nữa, sang năm tôi đủ mười tám tuổi rồi, thích nữ sinh có gì sai? Sau này tôi sẽ kết hôn sinh con, cậu là cái gì mà yêu cầu tôi không được làm những điều ấy? Chúng ta là gì của nhau, anh em? Cậu với Thạch Thành là anh em,

https://thuviensach.vn

chú Thạch với cục trưởng Thạch cũng là anh em, mẹ tôi với dì Tiểu Hoa là chị em, nhưng bọn họ có ai ngăn đối phương kết bạn, có ai cấm người kia kết hôn sinh con đâu! Thạch Nghị, cậu là cái thá gì!”

An Thừa Trạch thật tức giận, thật đau lòng. Hắn thích Thạch Nghị, thích đến mức nghĩ tới tương lai mười năm hai mươi năm, tận khi hai người bạch đầu giai lão, thậm chí tính kỹ từng khả năng gây bất lợi, đồng thời nghĩ biện pháp giải quyết, bất kể xuất phát từ ngoại giới hay từ chính hai người họ. Hắn có thể bình tĩnh nhủ với mình, Thạch Nghị vẫn là trẻ con, hắn chỉ cần âm thầm chờ anh trưởng thành. Thạch Nghị đi gặp con gái giữa thời điểm mờ mịt thế này chẳng có gì đáng trách, hắn cho phép anh tự do suy nghĩ về quan hệ cả hai.

Hắn tính hết thảy, song lại bỏ quên tình cảm của chính mình. An Thừa Trạch cũng là con người, cũng biết ghen, cũng sẽ bị tổn thương. Chứng kiến người mình yêu ở bên phụ nữ khác, đặc biệt là Đỗ Vân, hắn sẽ đau đớn thương tâm, thậm chí là hận, ghen tuông độc đoán chẳng phải độc quyền của Thạch Nghị.

Thạch Nghị bị An Thừa Trạch giáo huấn đến á khẩu, mình dựa vào cái gì, mình là cái thá gì? Tiểu Trạch từ trước đến nay luôn nghe lời anh, anh ghét người nào, Tiểu Trạch liền cố gắng tránh xa người ấy, bất luận lúc nào cũng đứng bên mình, chưa từng rời xa. Bắt đầu từ khi nào chẳng hay, Thạch Nghị đã nhận định Tiểu Trạch là người của mình, mặc kệ giờ phút nào, chỉ cần quay đầu sẽ thấy Tiểu Trạch đứng sau lưng nhìn mình. Lần này cũng thế, anh thích Tiểu Trạch, muốn duy trì mối quan hệ nên tránh né Tiểu Trạch để suy ngẫm rõ ràng. Nhưng sao Thạch Nghị dám chắc, trong khoảng thời gian tách xa này, Tiểu Trạch sẽ không tìm bạn khác, sẽ không thân thiết với người khác hơn cả mình, vì sao?

“Hay cậu cho rằng dẫu thế giới có diệt vong thì tôi vẫn luôn bên cậu?” An Thừa Trạch một lần nữa nói trúng tim đen Thạch Nghị.

https://thuviensach.vn

“Thạch Nghị, đó là vì tôi chiều cậu!” An Thừa Trạch đấm một quyền lên ngực Thạch Nghị, “Trước đây cậu cầm dao đâm tôi bị thương, tôi ở nhà dưỡng thương còn phụ đạo cho cậu, là tôi chiều cậu; Rõ ràng đánh thắng được cậu lại cố ý bại trận trước mặt đám đàn em của cậu, là tôi chiều cậu; Khi cậu vô duyên vô cớ gây thù chuốc oán với Dương Phong lúc huấn luyện hướng đạo, tôi đứng bên cạnh âm thầm hãm hại Dương Phong vô tội mà không lưu lại dấu vết, là tôi chiều cậu; Lúc ngủ bị cậu đạp tỉnh tám lần, nhưng vẫn ngủ chung giường theo ý cậu, là tôi chiều cậu; Bảo mẫu sờ sờ ra đó, song mỗi ngày tan học vẫn chạy vội về nhà nấu cơm sợ cậu đói, là tôi chiều cậu; Cậu đến Bắc Kinh chưa giải thích gì đã đòi cướp giường của Lâm Đức Cửu, còn hành hung bạn học vô tội một trận, tôi ép Lâm Đức Cửu chủ động dọn khỏi ký túc xá, là tôi chiều cậu; Chú Thạch không muốn cậu sống chung với tôi, tôi tìm mọi cách giúp cậu ở lại nhà này, cũng là tôi chiều cậu! Bao nhiêu năm qua, đâu phải cậu bảo vệ tôi, mà là tôi chiều cậu sủng cậu, không muốn cậu chịu chút thương tổn nào, không muốn nghe người ngoài nói xấu một câu về cậu, không chấp nhận cậu bị oan ức! Cậu nghĩ kỹ lại đi, hồi trước ở quê, dù cậu là lão đại vẫn có kẻ đứng trước mặt chửi cậu không cha không mẹ, về sau có từng nghe chưa?”

“Dù chúng ta là anh em, nhưng tôi việc gì phải làm thế. Lâm Vạn Lý với Trình Phi cũng chưa từng làm.” An Thừa Trạch hít một hơi thật sâu, đẩy Thạch Nghị đang ngây ngẩn ra, “Giờ tôi phát hiện mình sai rồi, tôi chiều cậu thành một cậu ấm vô pháp vô thiên, cả người toàn khuyết điểm, đầu toàn lỗ hổng. Từ khi quen nhau đến giờ, cậu chỉ biết mỗi việc cầm dao dọa con nít, chẳng khá khẩm hơn chút nào.”

Dẫu có thích đến mức đặt người ta vào tận đáy lòng, An Thừa Trạch vẫn là kẻ có thù tất báo. Thạch Thành lo lắng chẳng thừa, An Thừa Trạch quả thực không hợp với Thạch Nghị. Một khi giữa hai người phát sinh mâu thuẫn, Thạch Nghị nhất định là bên bị đánh tơi bời. Hắn tức giận thì không ai được quyền dễ chịu, hắn yêu ai thì càng muốn người ấy phải gánh nỗi đau giống

https://thuviensach.vn

hắn, mỗi lời thốt ra vừa có lý vừa đào khoét tâm can, Thạch Nghị ngốc nghếch làm thế nào chịu đựng nổi.

Anh biết mình sai, sững sờ chắn trước mặt An Thừa Trạch, chẳng thốt nửa lời ngon ngọt, ngay cả xin lỗi cũng không. Anh cứ nhìn An Thừa Trạch mãi, trái tim cứng như kim cương bị những lời này đâm đến máu chảy đầm đìa. Thạch Nghị đơn thuần, làm sao biết sức mạnh ngôn ngữ còn đáng sợ hơn nắm đấm của mình gấp trăm lần.

“Cậu về trường đi.” An Thừa Trạch vòng qua Thạch Nghị đang đứng sừng sững như cột, vỗ vỗ vai anh, “Cậu vốn chưa xin học ngoại trú, giờ vẫn trọ ở trường mà, sao cứ cách ngày lại chạy tới đây.”

“Tớ không đi!” Thạch Nghị lại ôm lấy An Thừa Trạch, dẫu cho bị đâm thương tích đầy mình, vẫn dứt khoát không đi.

“Vậy cút đi.”

An Thừa Trạch đã sớm từ bỏ Đỗ Vân. Kiếp trước hắn dạy dỗ Lâm Đức Cửu xong, Lâm đại thiếu sợ đoạn clip trong tay hắn nên chẳng dám hó hé, nên trút giận vào kẻ bỏ thuốc không rõ ràng – Đỗ Vân, hại Đỗ Vân hết đường tồn tại trong giới, bất đắc dĩ phải trốn sang Ma Đô làm vợ hai của một lão trung niên lắm tiền hói đầu béo phệ bụng bia, cả ngày đấu đá với đám họ hàng thích châm chọc của lão. Chưa đợi An Thừa Trạch ra tay trả thù, cô ta đã tự héo tàn, cuối cùng đến một đứa con cũng chẳng có. Mấy chục năm sau, An Thừa Trạch đã quên béng cô ả cùng nỗi hận bị phản bội, thậm chí hình ảnh cô ta cũng phai nhạt trong trí nhớ. Song, khoảnh khắc bắt gặp Đỗ Vân đi theo Thạch Nghị, đầu óc hắn trống rỗng, nỗi hận che trời lấp đất khiến hắn chỉ muốn bóp chết Đỗ Vân.

Thạch Nghị được hắn nâng niu từ nhỏ đến lớn, hắn nguyện che chở anh cả đời, để anh vĩnh viễn làm một Peter Pan vô tư, không cho phép Đỗ Vân thương tổn anh. Cô ta đã hủy hoại tình yêu kiếp trước của hắn, hại hắn cả

https://thuviensach.vn

đời không thể đáp lại Lâm Đức Tuệ, kiếp này lẽ nào còn muốn hủy luôn Thạch Nghị sao!

Nhưng qua vài giây, An Thừa Trạch đã kiềm nén được phẫn nộ, độc kế một tên trúng hai chim xuất hiện trong đầu. Hắn chưa từng nghĩ chủ động đối phó một cô nàng vừa tham lam vừa đáng thương như Đỗ Vân, song cô ta không nên đụng đến người hắn yêu thương nhất.

Song song đó, hắn cũng nhận ra Thạch Nghị phải lớn lên, không thể nào làm Peter Pan cả đời.

Hắn vẫn yêu Thạch Nghị sâu đậm như thế, ký ức kiếp trước lẫn kiếp này xen lẫn vào nhau, khiến hắn đã yêu lại càng yêu Thạch Nghị. Nhưng kiếp này, Thạch Nghị chưa trải qua đau khổ kiếp trước, thành ra khó lòng trưởng thành, cứ tiếp tục như vậy, hắn sẽ nuôi Thạch Nghị thành kẻ vô dụng. Tuy hắn yêu Thạch Nghị, nhưng buộc lòng phải nói rằng, nếu Thạch Nghị giữ mãi bộ dạng này, sẽ không xứng với mình. Hành động của Thạch Nghị không theo kịp An Thừa Trạch, sớm muộn gì cũng có ngày hai người bằng mặt không bằng lòng.

Thích đến mấy cũng phải buông tay.

Dẫu cho sẽ đẩy Thạch Nghị cách xa khỏi mình, trọn đời này cũng khó lòng lấy lại khoảng cách ấy.

“Không cút!” Mắt Thạch Nghị đỏ au, đau xót đến khó thở. Trước giờ chưa từng khó chịu như thế, như một con cá bị vứt lên bờ, bị ánh nắng chói chang thiêu đốt khiến toàn thân nhức nhối, chỉ biết liều mạng há miệng, song mãi không hít được luồng không khí hằng khao khát. An Thừa Trạch là bụi gai cứu rỗi, dù ôm lấy sẽ hại mình bị thương, máu chảy đầm đìa, cũng tuyệt đối không thả. Ôm hắn sẽ bị thương, nhưng rời xa sẽ chẳng sống nổi. Bảy năm, từ một đứa bé ngây thơ ngốc nghếch thành một thanh niên

https://thuviensach.vn

bồng bột ngập tràn nhựa sống, An Thừa Trạch đã dung nhập vào xương cốt, nếu tháo ra, toàn bộ chức năng thân thể sẽ vô pháp vận hành bình thường.

Sao mình ngốc đến thế, cớ gì lại cho rằng có thể rời xa Tiểu Trạch, ấy mà còn muốn thử tìm nữ sinh khác, xem có thể thay thế vị trí Tiểu Trạch trong lòng mình hay không, sao có thể chứ! Vừa nghĩ tương lai Tiểu Trạch sẽ cưới vợ sinh con, một cô gái xa lạ sẽ thay mình chiếm cứ toàn bộ cuộc đời hắn, Thạch Nghị hoàn toàn không chấp nhận nổi. Anh chăm chút bảo vệ tình cảm giữa hai người, nhưng càng che chở càng biến chất, nên đối tốt với Tiểu Trạch ra sao, làm thế nào để thích hắn.

“Tớ không đi, tớ thích cậu!” Thạch Nghị gần như rống lên tâm tình bản thân giờ phút này, anh đè chặt An Thừa Trạch lên tường, hôn hắn một cách vụng về. Nhóc ngốc này, ngay cả hôn môi cũng không chọn ép hôn trước tiên, chỉ biết hôn loạn xạ lên tai An Thừa Trạch, lúc cọ qua môi còn như bị bỏng mà tức khắc dời đi, nhưng giây tiếp theo luyến tiếc nên lại dán lên.

“Tôi thích cậu, tôi thích cậu, tôi thích cậu…” Thiếu niên ngây ngô nồng nhiệt không ngừng lặp lại một câu, Thạch Nghị liếm cắn hầu kết An Thừa Trạch, rồi kiềm lòng chẳng đậu mà nổi phản ứng, lần này anh không chạy vội vào nhà vệ sinh nữa, chỉ cọ xát lên người An Thừa Trạch đầy khao khát.

An Thừa Trạch chống không lại khí lực của Thạch Nghị, mà hắn cũng chẳng định ngăn cản. Hắn đang tuổi tràn trề tinh lực, có giận dữ bao nhiêu, cơ thể cũng cực dễ bén lửa. Người yêu dấu ngốc nghếch lấy lòng mình, lửa giận cũng hóa thành lửa dục. Nhưng hắn vẫn điềm tĩnh, không thể để Thạch Nghị nhận ra mình phản ứng được.

“Thích tôi?” Chất giọng như ngọc thạch sáng bóng lại lạnh lẽo của An Thừa Trạch tiến vào tại Thạch Nghị, “Nên giờ cậu… muốn tôi tiếp tục chiều cậu ư? Cậu định cưỡng bức tôi sao, Thạch Nghị.”

https://thuviensach.vn

Hai từ quá đỗi nặng nề và ác độc với một cậu bé chính trực hung hăng xoáy vào đầu Thạch Nghị, người anh phát run, nhất thời toát mồ hôi lạnh, ngẩng đầu nhìn An Thừa Trạch: “Tớ, tớ không, tớ chỉ… thích cậu.”

“Vậy giờ cậu đang làm gì, có thể giải thích không? Trong số mấy học sinh tỏ tình trong trường chúng ta, cậu từng thấy nam sinh nào thổ lộ ‘tớ thích cậu’ với người ta xong liền đè nữ sinh ấy xuống đất xé quần áo chưa?”

Áo An Thừa Trạch bị xé hơn nửa, xương quai xanh tinh tế hiển hiện trước mắt Thạch Nghị, trên hầu kết còn vương dấu nước bị liếm qua, ngực vì lửa giận và tình dục mà phập phồng từng đợt, cái núm xinh xắn đập vào mắt Thạch Nghị.

Nhưng anh chẳng có tâm trí thưởng thức cảnh đẹp, đôi tay như kìm sắt chậm rãi buông lỏng An Thừa Trạch, đoạn nghe An Thừa Trạch nói: “Trước chưa đề cập tôi có thích cậu hay không, căn bản mà nói, Thạch Nghị, cậu không xứng với tôi.”

Lời nói cao ngạo làm sao, Thạch Nghị lại chẳng thể phản bác.

An Thừa Trạch nâng tay, nhẹ nhàng xoa cái đầu cao hơn mình: “Cậu vẫn là trẻ con, mà tôi đã trưởng thành từ lâu rồi. Tư duy của hai ta vĩnh viễn không cùng cấp độ, dù cậu thích con trai, cũng nên thích người bằng tuổi. Nếu đầu óc tôi cùng trình độ với cậu thì hay rồi, vậy tôi có thể tốt với cậu một cách đơn thuần, nghĩ mọi cách cho cậu thứ cậu muốn, thấy cậu cười liền vui vẻ, thấy cậu giận dữ cũng giận theo, thấy cậu khó chịu liền xót xa, như thế đơn giản biết bao.”

Đây nào phải kích thích hay tính kế, mà là sự thật không hơn không kém. An Thừa Trạch bi ai phát hiện, tình yêu của mình đã đẩy hai người càng lúc càng xa. Hắn không nỡ làm Thạch Nghị đau, nhưng trẻ con phải ngã đau mới biết phân biệt sai trái, biết cái gì cần sửa chữa.

https://thuviensach.vn

Hắn chỉ thích con người nói năng thận trọng luôn âm thầm bảo hộ mình, có thể ôm chặt lấy mình khi bản thân phát cuồng vì phản ứng cai nghiện, người đàn ông mặc mình cắn đến chảy máu cũng không buông tay, người đàn ông kiên cường, cái con người trong hồi ức ấy.

Thằng nhóc đối diện đâu phải Thạch Nghị của hắn, hắn chỉ đặt yêu thương nhung nhớ lên một người khác mà thôi.

“Trở lại trường đi, mẹ tôi với chú Thạch sắp về rồi, chờ họ kết hôn, chúng ta sẽ thành anh em thực sự.” An Thừa Trạch khẽ đẩy Thạch Nghị ra, về phòng mình, khóa trái cửa, toàn thân vô lực ngồi bệt xuống.

Hắn nhớ rồi, nhớ ra khung cảnh bị mình quên lãng trong miền ký ức xa xôi. Trong quân doanh, người ấy luôn bảo vệ hắn, giúp đỡ hắn, quan hệ cả hai không xa không gần, song lại ăn ý lạ kỳ. Suốt thời gian huấn luyện gian khổ, hắn cũng có niềm vui, vào lần hành quân đầu tiên, lớn lên tại An gia nên hắn đần muốn chết, bắt được gà rừng lại nướng cháy hết, Thạch Nghị bất đắc dĩ nhìn hắn, đoạn ăn sạch chỗ khét, ăn tới mức miệng dính đầy tro đen, mà hắn thì vô tâm vô phế chỉ vào anh cười to. Hắn nhớ trong lúc cười, Thạch Nghị bỗng cầm chặt cổ tay hắn, ánh mắt như hắc diệu thạch phát sáng. Hắn nhớ Thạch Nghị rời khỏi quân đội trước hắn một tháng, trước lúc đi anh để lại một địa chỉ, nghiêm túc nói —

“Xuất ngũ nhớ tìm tôi.”

Khi ấy, ánh mắt Thạch Nghị vô cùng kiên định và nóng bỏng, phảng phất như hắn không gật đầu, tầm mắt đó sẽ đốt một lỗ trên người hắn. An Thừa Trạch vẫn ngây thơ không hiểu bị nhìn đến độ gật đầu lia lịa, Thạch Nghị nở nụ cười rực rỡ nhất hai năm qua, cười đẹp vô vàn, giống như đá thô được mài nhẵn, hé lộ ánh sáng óng ánh.

Nếu lúc đó, hắn không xem hai năm này thành đầu sỏ gây tội mà chọn quên đi, vậy sau khi Liễu Như qua đời, người duy nhất hắn có thể ỷ lại chắc chỉ

https://thuviensach.vn

có Thạch Nghị đã vươn tay với hắn trong quân doanh. Hắn sẽ đi tìm anh, để anh an ủi mình trong im lặng, để anh ôm lấy mình trong thời khắc yếu đuối nhất.

Nhưng hắn lại quên, cuối cùng biến thành hai đường thẳng song song mãi mãi không giao nhau với Thạch Nghị, mà bên kia, Thạch Nghị vẫn luôn chờ hắn.

Ngoài cửa, Thạch Nghị nhìn An Thừa Trạch đóng chặt cửa phòng, siết chặt nắm đấm, rốt cuộc hạ quyết tâm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 55

Thạch Nghị dọn về trường, khoảng thời gian này rất ít về nhà, cũng không tiếp tục tham gia dạng họp mặt kia nữa. Muốn tụ tập anh em có rất nhiều cách, cái kiểu ăn uống chơi bời này chỉ quen được bạn nhậu là nhiều.

Thạch Lỗi đương nhiên nhận thấy sự khác thường của con mình, muốn hỏi Thạch Nghị, nhưng cục đá kia chắc sẽ chẳng nói gì. Rồi lại nhìn sang Tiểu Trạch, biểu hiện vẫn bình tĩnh như trước, không có gì thay đổi. Hắn lờ mờ hoài nghi giữa hai đứa phát sinh chuyện gì, cảm thấy như vậy cũng tốt, song ý nghĩ này bị đập tan rất nhanh.

“Mày nói gì!” Lúc hai cha con lén họp mặt, Thạch Lỗi suýt nữa lật đổ cái bàn trong quán ăn, dùng vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Thạch Nghị. Giờ mà không ở ngoài, hắn nhất định sẽ rút dây lưng.

“Con không muốn học cấp ba.” Dưới cơn bão của ba mình, Thạch Nghị vẫn bình thản lặp lại lời vừa nói.

“Mày, mày, mày! Thành tích của mày tốt lắm mà, đâu thất học giống ba, sao lại không muốn học tiếp? Trong trường bị ai bắt nạt hả? Không phải, chỉ có mày đi bắt nạt người khác, ai dám chọc mày chứ.” Thạch Lỗi quả thực hơi hoảng, tính tình thằng con mình thô bạo như vậy, đâu giống cái dạng bị người khác làm tổn thương.

“Con biết trong tay ba có lính.” Thạch Nghị nghiêm túc nhìn Thạch Lỗi, “Lính đó thuộc về đặc chiến. Với kiểu quân đội đặc thù này, chỉ cần hoàn thành huấn luyện tuyển chọn là được, chứ không cần tốt nghiệp học viện quân sự để lấy quân hàm thiếu úy, ngoài ra nhiệm vụ còn phong phú, lập công nhanh, chẳng bao lâu có thể thăng chức. Trước kia ba cũng xuất thân

https://thuviensach.vn

từ quân đội ấy, thế nên mới lên chức sư đoàn trưởng sớm như vậy. Con học xong cấp ba với đại học thì hơn hai mươi rồi, dù có tốt nghiệp khoa chính quy thì cùng lắm chỉ là trung úy, trung đội trưởng không có thực quyền chả là cái rắm gì. Nếu hiện tại con làm lính, sáu năm tới liều mạng một chút, biết đâu trở thành đại đội trưởng có lính dưới trướng, lên đại học thì trễ thời gian mất."

"Liều mạng một chút!" Tay Thạch Lỗi sắp tát lên mặt Thạch Nghị tới nơi, bàn tay to không ngừng lay động giữa không trung, "Cmn, mày rốt cuộc có biết cái gì là liều mạng không, đúng, trong sáu năm mày chỉ cần tóm được một ổ thuốc phiện, bắt vài tên tội phạm hung bạo hay đào ra mấy gã gián điệp thì đều lập công lớn, đừng nói đại đội trưởng, lên trung đoàn còn được nữa là. Nhưng cái này đánh đổi bằng mạng sống, mẹ kiếp, mày có biết để được yên ổn hai năm, ba mày phải…"

"Ba cũng đi lên như thế." Thạch Nghị cố chấp, "Ba từng bảo binh lính chưa trải qua chiến trường đều là lũ hèn nhát. Con chắc chắn có thể vượt qua huấn luyện, cũng sẽ tuân theo tổ chức phân phó mà ở trong quân doanh học tập, con muốn làm lính. Ba liều lĩnh như vậy mới lên được tới đây, vì sao không cho con liều, chẳng lẽ bắt con thoải mái học tập trong trường quân đội, sau đó ra trường dựa vào độ tuổi mà phân cấp bậc sao?"

"…" Thạch Lỗi á khẩu, bởi Thạch Nghị nói rất đúng. Hắn già đi, không còn bốc đồng như hồi trẻ, đã có vợ con nên chỉ muốn an ổn dưỡng lão. Cho cục đá học hành đàng hoàng, thi vào học viện quân sự, kế thừa sự nghiệp của mình, trải qua một đời bình an, lại quên rằng chim ưng phải tung cánh lên trời cao. Ý tưởng của Thạch Nghị chẳng có gì đáng trách, nhưng hắn đau lòng con trai, sợ thằng bé bị thương, nên suýt nữa xem nhẹ sự trưởng thành của Thạch Nghị.

"Con muốn trở thành đàn ông." Thạch Nghị ưỡn ngực, cu cậu cao gần 1m90 đã sớm nhỉnh hơn ba mình, thì ra thằng bé đã lớn từng này rồi.

https://thuviensach.vn

Thạch Lỗi tỉnh táo lại, suy ngẫm kỹ lưỡng rồi bảo: “Mày nói thật với ba đi, chuyện mày đột ngột muốn đi lính có liên quan tới Tiểu Trạch không? Đừng nghĩ lừa được ba, ba nhìn mày lớn lên, trước khi mắt mày sắp mọc với vào trong quần áo Tiểu Trạch nhà người ta, thì mỗi ngày đã muốn thân thiết với nó rồi. Mấy nay lại tự dưng ngoan ngoãn dọn về trường, cuối tuần về ăn cơm cũng không thấy bám đuôi con người ta gọi Tiểu Trạch Tiểu Trạch nữa, đừng tưởng ba nhìn không ra, khai thật đi!”

Hắn vỗ bàn, chén bát bị chấn đến mức nảy lên. Thạch Nghị vẫn chẳng nhúc nhích, chỉ chăm chú nhìn Thạch Lỗi: “Con thích Tiểu Trạch, giống ba thích dì Liễu vậy, muốn lấy cậu ấy làm bà xã.”

“Mẹ nó, đúng là thằng hư đốn, đồ ranh con!” Thạch Lỗi rốt cuộc nhịn hết nổi, dầu sao cũng là phòng bao và con mình, đánh thôi.

Rút ra dây lưng quất hai cái, Thạch Nghị vẫn không suy suyển, nghe Thạch Lỗi khuyên mau chóng hồi tâm đi thì nói: “Hồi không được nữa, con thích Tiểu Trạch, cậu ấy không thích con.”

Tay Thạch Lỗi run lên, cuối cùng cũng ngừng lại, nhìn thằng con ngốc nghếch nhà mình, con tim sắt đá cũng biết đau. Đứa con từ nhỏ đến lớn luôn ở nhà đợi cha mẹ về, đứa con luôn gây rối ở trường để thừa dịp giáo viên đòi tìm phụ huynh để gặp ba mình một lần, đứa con mà mỗi lần hắn rời nhà chỉ biết dõi theo ba mình chứ chẳng hề thốt lời níu kéo nào! Thạch Nghị từ bé đã thiếu sự quan tâm của cha mẹ, lại không có anh chị em gì, từ lúc quen mẹ con Liễu Như mới ôn hòa hơn một ít, thằng bé cùng lớn lên với Tiểu Trạch, tất cả nỗi niềm quyến luyến đều đặt lên người Tiểu Trạch, Thạch Nghị thích An Thừa Trạch là bình thường. Biết con mình thích con trai, hắn chỉ hận rèn sắt không thành thép, nghĩ mọi cách chia rẽ Thạch Nghị với An Thừa Trạch, song khi nghe Thạch Nghị bảo An Thừa Trạch không thích mình, Thạch Lỗi lại nghĩ con ta tốt với mi như vậy, sao không thích nó!

https://thuviensach.vn

“Mày chưa cố gắng gì mà đã nói với Tiểu Trạch hả?” Mỗi từ của Thạch Lỗi đều mang âm rung.

“Dạ, Tiểu Trạch bảo con về trường.” Thạch Nghị trả lời mà mặt không chút thay đổi, nhưng Thạch Lỗi có thể nhìn ra nỗi đau thấu xương từ gương mặt ấy.

“Không phải đâu, con ơi,” con người sắt đá đau lòng, hắn kéo Thạch Nghị ngồi xuống ghế, hiếm có lần tận tình khuyên bảo, “Tiểu Trạch làm đúng đấy, nếu người ta đã không thích con, vậy con cứ tìm một cô bé tốt, yêu sớm cũng không sao, thế có phải hay không?”

“Không được.” Thạch Nghị cắn môi, mặt đen không hiện rõ, nhưng môi đã trắng bệch, “Không phải Tiểu Trạch không được, con thử rồi, giờ rất hối hận.”

“Ba, lúc ba ly hôn với mẹ, con không cầu xin ba; Lúc ba rời nhà đến quân doanh, con không cầu xin ba; Chỉ lần này thôi, con xin ba, con thật lòng thích Tiểu Trạch. Nhưng con quá không hiểu chuyện, con chẳng biết Tiểu Trạch nghĩ gì, con muốn trưởng thành và có năng lực hơn, con muốn nhanh chóng lớn lên.” Thạch Nghị ngẩng đầu, ánh mắt vốn cương nghị giờ tràn ngập van nài.

“Con…” Thạch Lỗi hiểu rõ tình cảm này của con trai nên quả thực chả biết làm sao, “Con chưa nghĩ tới việc con đi liền sáu năm, lúc về Tiểu Trạch đã tìm bạn gái, có khi thai cũng phá mấy cái rồi, hiện tại sinh viên phóng khoáng lắm, chưa danh phận gì đã sống chung với nhau rồi!”

Môi Thạch Nghị càng trắng hơn, thân thể run lẩy bẩy, lắc đầu nói: “Vậy con sẽ tiếp tục theo đuổi, đuổi tới khi cậu ấy gật đầu mới thôi. Cậu ấy yêu đương, con đợi cậu ấy chia tay. Cậu ấy kết hôn, con đợi cậu ấy ly hôn. Dù cậu ấy có chết, tro cốt cũng phải nằm cùng hũ với con, Tiểu Trạch là của con.”

https://thuviensach.vn

Thạch Lỗi: "…"

Của mày cái rắm! Cuối cùng kiếm được mỗi cái hũ, mẹ nó, đời mày cũng bi thảm thật.

Nếu thật như vậy, chẳng bằng mau mau đuổi thằng nhóc vào quân đội, biết đâu sáu năm sau lại quên được tình cảm này… Dựa vào, lời này chính hắn cũng không tin!

Thôi, mặc kệ nói thế nào, muốn đi lính cũng tốt. Nếu hắn đã đi lên như vậy, Thạch Nghị cũng không thể sợ hãi, phải mười lăm khiêng được súng giống ba nó mới được. Mười tám mới đủ tuổi đi lính, nhưng dạng quân đội này thì dưới mười tám vẫn đi được, chỉ cần đủ thể năng. Đương nhiên, yêu cầu thể năng phải nói là biến thái, năm đó hắn mệt y như chó chết, nhưng Thạch Nghị chắc không sao đâu, tự chạy đến biên cảnh hứng gió lạnh thì nhất định có thể thông qua.

"Aiz…" Nam nhi sắt đá cũng sầu vì nhi nữ, Thạch Lỗi thở dài, "Chờ thêm hai tháng nữa, hết năm nay rồi bàn tiếp. Tháng sau ba phải chấp hành một nhiệm vụ đặc biệt, khi về có thể chuyển công tác ra mặt ngoài, rồi chờ dưỡng lão về hưu, tới lúc ấy giao ban cho mày."

Thạch Nghị gật đầu.

Thạch Lỗi nhìn Thạch Nghị lại thấy tức: "Đừng trưng cái mặt cô vợ bị ăn hiếp trước mặt ba mày, thích thì tán đi, mắc công đi sáu năm về, người ta ngay cả con cũng có rồi! Nếu cuối cùng bê cái hũ về thật, ba… cmn đội mồ quất chết mày!"

Thạch Nghị thảng thốt, ba đây là… ủng hộ mình theo đuổi Tiểu Trạch ư?

Thạch Lỗi thở phì phì uống rượu, không ủng hộ thì làm gì, chả nhẽ bắt nó ôm cái hũ cả đời? Thật có lỗi với Tiểu Như, cô ấy… Thôi, dù sao nhóc ranh

https://thuviensach.vn

cũng chẳng bì kịp Tiểu Trạch. Nếu may mắn theo đuổi thành công, thằng bé Tiểu Trạch thận trọng có thể giải quyết chu toàn mọi việc, khẳng định có thể ổn định mẹ mình, hắn bận tâm cái gì.

Quan trọng là bảo Thạch Thành nhanh kết hôn, cho một đứa con thừa tự, con gái cũng tốt, càng bớt lo, chiều chuộng chút là được. Tiểu Trạch bên kia chắc chắn có cách. Nghĩ đẹp thế làm chi, con mình mà tán đổ Tiểu Trạch thì lão Mỹ cũng đánh bại Iraq.

…..

“Cậu tính giới thiệu Đỗ Vân cho Quách Lịch Sâm thật á, vậy có khác gì gieo tai họa cho cô nương nhà người ta đâu!” Lâm Đức Cửu vẫn không tán thành chuyện này, theo hắn, chỉ việc tìm hai gái gọi chất lượng tốt, cho lên giường với Quách Lịch Sâm, sau đó chụp hình cho chị hắn xem là xong. Sao lại rước họa cho nữ sinh trong sạch, An Thừa Trạch thật thiếu đạo đức.

“Sáng kiến của cậu hay nhỉ?” An Thừa Trạch liếc hắn, châm điếu thuốc ngậm vào miệng, “Chị Tuệ vừa đáp ứng Quách Lịch Sâm, hắn khẳng định sẽ hành động cẩn thận, đặc biệt không có chuyện tìm gái trước mặt cậu, dù không nhịn được thì cũng tìm một người kín miệng để dễ khống chế. Đỗ Vân là con riêng nhà họ Đỗ, nằm mơ cũng muốn trèo cao, làm kẻ thứ ba cũng chả sao, Quách Lịch Sâm chắc chắn nghĩ cô ta dễ khống chế. Chị Tuệ không cho Quách Lịch Sâm quả ngọt, hắn sắp nghẹn chết tới nơi, không mắc mưu mới lạ?”

“Vậy cũng đâu thể… Khụ khụ, cậu hút thuốc hả!” Lâm Đức Cửu kinh hãi chỉ vào hắn, từng gặp qua học sinh cấp ba hút thuốc, nhưng An Thừa Trạch sao lại hút thuốc, việc này chẳng khác nào bò bay trên trời cả.

“Hút thuốc thì sao, đừng có mà chỉ trỏ.” An Thừa Trạch ác ý phun khói, làm Lâm Đức Cửu bị nóng đến kêu gào, “Thứ đồ chơi này chẳng có gì thú vị!”

https://thuviensach.vn

Dập tắt tàn thuốc, An Thừa Trạch tâm phiền ý loạn, cơn nghiện lâu ngày có dấu vết xuất hiện. Nghiện ma túy khó nhất chính là tâm nghiện, hắn đã bao năm chưa từng hoài niệm cái cảm giác lâng lâng sung sướng đến quên mình ấy, vậy mà giờ lại nhớ! Thậm chí chạy đi hút thuốc, kiếp trước hắn có thể chẳng hút hơi thuốc nào, bởi vì quá chán.

Hắn ném tàn thuốc xuống đất, hung hăng dẫm lên, giống như muốn đạp nát cơn nghiện của mình, đoạn nói tiếp: "Không phải gieo họa cho nữ sinh, Đỗ Vân vốn là loại người đó, chẳng qua thiếu cơ hội thôi. Huống hồ dù có giới thiệu cô ta cho Quách Lịch Sâm, nhưng chỉ cần Đỗ Vân biết tự trọng, không quan tâm Quách Lịch Sâm, vậy càng giúp con riêng Đỗ gia thêm kiên cường chứ sao? Hắn ta cũng đâu phải cứ cô ta mới được, còn người khác nữa mà."

Nghe An Thừa Trạch giải thích, Lâm Đức Cửu thấy cũng đúng, ngẫm lại rồi đáp: "Đỗ Vân… là loại người đó thật hả, nhìn có giống đâu."

"Còn nhiều chuyện cậu chưa nhìn ra lắm." An Thừa Trạch cười khẩy, "Giới thiệu Đỗ Vân cho Quách Lịch Sâm, tặng cơ hội cho cô ta, có khi cô ta còn cám ơn chúng ta ấy chứ. Tất nhiên, nếu cô ta không mắc câu thì bỏ tiền thuê người khác, thế nào?"

"Được…" Lâm Đức Cửu gật đầu, "Nếu Đỗ Vân người ta từ chối, nhất quyết không được bức lương vi xướng."

"Cậu xem trọng cô ta, cô ta lại chẳng tốt lành gì." Ngữ khí An Thừa Trạch lạnh như băng.

…..

Thương lượng thời gian gặp mặt Quách Lịch Sâm với Lâm Đức Cửu xong, An Thừa Trạch về nhà thì bắt gặp Thạch Nghị cũng bất ngờ trở về, anh không chớp mắt nhìn hắn, nom trưởng thành hơn trước khá nhiều.

https://thuviensach.vn

Hắn hít sâu một hơi, ép bản thân đối mặt với Thạch Nghị, tuyệt đối không giải thích những lời hôm ấy. Đúng vậy, hắn biết mình nói thế quá bất công với Thạch Nghị mười bảy tuổi, cục đá rất đơn thuần, chẳng hề tồi tệ như hắn nói. Nhưng hắn không thể thu lại những ngôn ngữ tổn thương người, bởi chính hắn cũng bị thương.

Khoảnh khắc trông thấy Thạch Nghị dẫn Đỗ Vân vào cửa, hắn đã bị thương. Người như An Thừa Trạch mà bị thương, tuyệt đối không cho kẻ khác thoải mái. Trong từ điển của hắn không có hai chữ "tha thứ", vô luận thời kỳ nhóc con hay sau khi trưởng thành. Có thù tất báo là bản tính của hắn, kiếp trước kiếp này đều chưa từng thay đổi.

Hắn nói đâu sai, cục đá không xứng với hắn, hắn cũng không xứng với cục đá, hai người vốn không nằm trên một trục hoành. Chỉ số thông minh của cục đá theo không kịp suy nghĩ của hắn, mà phẩm chất của hắn… bị cục đá lôi tuột xuống cả một dải ngân hà.

Ghen nào phải độc quyền của Thạch Nghị, Thạch Nghị ghen sẽ thể hiện ra mặt ngay lập tức. An Thừa Trạch mà ghen, thì chỉ hại mình hại người.

Hắn nỗ lực cố định cảm tình, một khi chuyển động, nhất định là vì tư lợi, nham hiểm ác độc, dục vọng chiếm hữu cực mạnh, Thạch Nghị còn lâu mới đuổi kịp trình độ này.

Trong cơn giận, cảm thấy nếu Thạch Nghị không chịu lớn thì mình chẳng thể ở bên anh, lúc tỉnh táo ngẫm kỹ lại, phát hiện tuy giận quá mới thốt ra, nhưng đáng buồn thay là sự thật. Vì nếu Thạch Nghị không lớn, hắn hiện tại vô cùng có khả năng sẽ hủy diệt cây non đang trưởng thành khỏe mạnh ấy.

Thế nên dù thế nào, hắn cũng phải cách xa Thạch Nghị. Đến khi Thạch Nghị có thể chịu được hắn, hơn nữa tình nguyện chấp nhận hắn, bằng không bọn họ… có gặp cũng chỉ là người xa lạ.

https://thuviensach.vn

Quả là bi ai, An Thừa Trạch chợt ngộ ra, tại sao mấy hôm nay mình cứ muốn hít ma túy.

Bởi hắn yêu Thạch Nghị, muốn bảo bọc anh trưởng thành. Song giờ đây, tình yêu đã hóa thành độc tố hủy hoại bộ rễ của anh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 56

Miệng Thạch Nghị khẽ động, nhưng chẳng thốt ra lời nào, chỉ chăm chú nhìn An Thừa Trạch một lúc, đoạn xoay người bỏ đi. Anh về nhà dọn đồ, gặp Tiểu Trạch là việc nằm trong dự liệu và cũng là tình cờ, Thạch Nghị không định cho An Thừa Trạch biết việc mình đi lính, chỉ yên lặng lấy đồ rồi đi.

An Thừa Trạch hít sâu một hơi, xoa nhẹ mặt.

Thời gian Thạch Nghị không ở đây, trong nhà thật im lặng, An Thừa Trạch có thể tĩnh tâm thực hiện kế hoạch của mình. Như Ký đã niêm yết thành công, bọn họ có đủ vốn lưu động, đến lúc bắt tay vào bất động sản rồi. Sau khi đăng kí một công ty bất động sản, An Thừa Trạch bắt đầu kế hoạch mua đất. Cho dù vào kiếp trước, Hồng Thế cũng chẳng thể khống chế tuyệt đối, Bắc Kinh là cái bánh ngọt bức xạ toàn quốc, không ai có thể độc chiếm, quốc gia cũng không cho phép chuyện như vậy phát sinh. Thế nên hắn chả quan tâm tranh đất không lại Hồng Thế, trên thực tế, bản thân An Mục Dương không có năng lực gì, hắn ta chỉ dựa vào tin tức của người anh hai An Mục Húc làm trong NDRC, đó là người giao tiếp rộng, lại nắm chức vị cao. An Mục Dương với ông ta cùng chia sẻ lợi ích chung, vì vậy thường xuyên cung cấp thông tin cho em trai An Mục Dương.

*NDRC: Ủy ban Phát triển và Cải cách Nhà nước TQ

Kiếp trước, Hồng Thế toàn chọn mua những khu đất mà chính phủ chuẩn bị khai phá, hắn ta xuống tay trước, lợi dụng tài sản quốc gia để làm giàu, cực kỳ sâu mọt. Nhưng hắn ta chỉ trông chờ được mỗi tin tức của An Mục Húc, nên bỏ lỡ rất nhiều khu đất đáng giá hơn. An Thừa Trạch dùng tiền trong tay mua mấy khu sẽ trở thành khu vực buôn bán nhộn nhịp trong hai năm tới, đây là những nơi mà kiếp trước Hồng Thế không đụng tới. Hiện tại là

https://thuviensach.vn

thời điểm đất không đáng tiền, mấy miếng đất này bất đồng với các khu vực hấp dẫn trong thông tin Hồng Thế thu được, gần như bị xem là đồ bỏ, An Thừa Trạch mua vào rất dễ dàng. Hơn nữa, giờ chi phí xây dựng cũng tương đối thấp, sớm ra tay có thể tiết kiệm ít nhất hơn một nửa phí tổn.

Khi đã xài hết số tiền chuẩn bị, An Thừa Trạch chỉ cần chờ hai năm sau ôm một khoản to. Đúng lúc hai năm sau khi khoản đầu tư này nhận được hồi báo, có thể tiếp tục mua tòa nhà đã xây dựng xong ở tỉnh Kiến và kiếm thêm khoản nữa.

Cơn sốt bất động sản vừa khởi đầu, hắn có thể xoay vòng tiền của mười mấy năm, trong khoảng thời gian này phải diệt Hồng Thế, trước hết liên hệ với Ủy ban kiểm tra kỷ luật, thu thập chứng cứ An Mục Dương đứng giữa kiếm lợi trong lúc xí nghiệp nhà nước mắc nợ.

Với An Thừa Trạch hiểu rõ đời sau mà nói, hắn biết phải tra chứng cứ như thế nào. Phong thư nặc danh hắn gửi lúc trước đã biệt tăm biệt tích, xem ra vẫn cần anh hai của Thạch Lỗi hỗ trợ.

Trong lúc chuẩn bị bất động sản, An Thừa Trạch thành công kết kết nối Quách Lịch Sâm với Đỗ Vân. Quách Lịch Sâm vừa nhận được cái gật đầu của Lâm Đức Tuệ, dĩ nhiên muốn lấy lòng em trai của bạn gái một chút, thành ra không đưa Lâm Đức Cửu đến mấy chỗ lộn xộn, trong nhóm họp mặt đều là người trong giới thượng lưu, cũng có vài cô bé, Đỗ Vân xuất hiện chẳng có gì bất ngờ.

Cô ta khá vui vẻ khi được Lâm đại thiếu hẹn tới chơi, chưa kể có cơ hội quen biết nhiều nhân vật ưu tú. Quách Lịch Sâm ấy à, là thái tử của công ty TNHH tập đoàn Phong Ích đó nha, bối cảnh gia đình Quách Lịch Sâm tương đương với Đỗ gia. Không hiển hách bằng Lâm gia và An gia, song cũng có địa vị nhất định tại thành Tứ Cửu. Đỗ Vân luôn bị khinh thường ở Đỗ gia, hiển nhiên khá coi trọng Quách Lịch Sâm.

https://thuviensach.vn

Dưới tình huống An Thừa Trạch và Lâm Đức Cửu cố ý bỏ mặc cô ta, Quách Lịch Sâm nhiệt tình đương nhiên trở thành lựa chọn hàng đầu. Đỗ Vân không dấu vết kết thân với Quách Lịch Sâm, Quách Lịch Sâm với Lâm Đức Tuệ quen nhau gần một tháng, tay còn chưa cho nắm, khiến loại đàn ông không đêm nào tịch mịch như gã sắp nghẹn đến tự bốc hỏa rồi. Nhưng trước khi hoàn toàn có được Lâm Đức Tuệ, gã phải nhẫn nhịn, mấy chỗ như hộp đêm có bảo mật tới đâu cũng bị lộ. Một khi bị Lâm Đức Cửu phát hiện, gã sẽ khó lòng tiến hành tiếp kế hoạch.

Gã nắm khá rõ bối cảnh xuất thân của Đỗ Vân, con riêng Đỗ gia, lớn lên trong sự ghẻ lạnh. Nhìn bộ dạng mắt sáng long lanh đầy sùng bái ngưỡng mộ của Đỗ Vân trước mặt mình, Quách Lịch Sâm cười nhạt trong lòng, một đứa con riêng chưa trải việc đời, mấy năm nay Đỗ gia đối với cô ta không tốt lắm. Một cô nàng bị kỳ thị từ nhỏ, đặc biệt khát vọng được yêu thương, chỉ cần cho cô ta chút ngon ngọt, rồi ngoắc ngoắc ngón tay là có thể lừa người lên giường. Thân là con gái của tình nhân, cô ta chắc chắn đã quen không ra mặt, tùy tiện dỗ dành vài câu, cho nhiều tiền xài chút là thành thật ngay.

Tính cách mà Đỗ Vân thể hiện thành công mê hoặc Quách Lịch Sâm, không thể không nói cô ta được mẹ mình chân truyền nên vô cùng hiểu đàn ông. Quách Lịch Sâm chung quy vẫn là thanh niên hơn hai mươi, chưa có nhiều kinh nghiệm với phụ nữ.

Giới thiệu cả hai quen nhau xong, An Thừa Trạch với Lâm Đức Cửu công thành lui thân. Bọn họ thậm chí không cần theo dõi hay chụp ảnh gì, chỉ cần Quách Lịch Sâm dính vào Đỗ Vân, đoạt sự trong sạch của cô ta, Đỗ Vân cam đoan có biện pháp bám lấy Quách Lịch Sâm cả đời. Muốn bưng bít sao, ha ha, chờ trả giá đi. Mà tương tự như thế, khi lợi ích cao hơn đặt trước mặt Đỗ Vân, cô ta có thể bán đứng Quách Lịch Sâm chẳng chút do dự.

Giải quyết ổn thỏa mọi chuyện, Thạch Lỗi đi công tác. Trước khi đi, hắn rốt cuộc cũng được Liễu Như đồng ý, Tết năm nay sẽ cùng hắn đi gặp người

https://thuviensach.vn

nhà và bàn bạc về hôn lễ. Cuối cùng có thể quang minh chính đại gọi bà xã, Thạch Lỗi liền bế Liễu Như quay mấy vòng, An Thừa Trạch rất biết điều mà cầm chìa khóa đến ở nhà Thạch Lỗi trong quân khu, chỗ đó tương đối an toàn. Tuy bảo Tô Ngọc Đình gần đây rất thành thật, nhưng trước sau không thể không phòng bị. Hắn đi rồi, tư lệnh Thạch lập tức ôm Liễu Như lên giường, trải qua một đêm như vầy như vầy. Tư lệnh Thạch càng già càng dẻo dai, hôm sau thức dậy, sắc mặt Liễu Như không tốt lắm, cái tên giày vò cô cả đêm đã dông mất từ giữa đêm hôm, bảo là đuổi máy bay!

Sáng ra eo đau chẳng ai bóp, Liễu Như cảm thấy không quen, một mặt thầm mắng Thạch Lỗi, mặt khác bắt đầu chờ mong lão lưu manh họ Thạch vừa đi xong mau trở về. Tình cảm cằn cỗi mười tám năm rốt cuộc nở hoa dưới sự cố gắng không ngừng của Thạch Lỗi, Liễu Như dường như tìm được cảm xúc của mối tình đầu, được người che chở, nữ hán tử cũng sẽ cảm động.

“Về bắt hắn quỳ bàn giặt ba ngày, dám ăn sạch rồi chạy!” Liễu Như oán hận lầm bầm, mặt lại ửng hồng hạnh phúc.

Song, nói là một tháng, tháng mười một có thể trở về, thế mà đến tận Tết Dương lịch vẫn chẳng thấy tăm hơi Thạch Lỗi. Cuối những năm 90, di động chưa thông dụng tại thị trường Đại Lục, Thạch Lỗi bảo chờ khi đến vùng khác sẽ cho Liễu Như biết cách thức liên lạc. Nhưng chuyến này kéo dài tới hai tháng, người lại như thể đã mất tích, Liễu Như mới đầu còn bình tĩnh, đến đầu năm mới thì bắt đầu sốt ruột, ông chồng cũ đi mua nước tương mười tám năm, vậy ông chồng tương lai tính đi công tác bao nhiêu năm đây?

Tất nhiên trường hợp này khác với An Mục Dương, trong lòng Liễu Như luôn mơ hồ có dự cảm chẳng lành, lập tức liên hệ với Thạch Thành, dầu sao cô vẫn chưa chính thức gặp người nhà Thạch, chỉ biết mỗi Thạch Thành lúc trước hay đến. Thạch Thành nói năng cẩn trọng, chỉ đáp là không biết, Liễu Như từng trải nhiều năm đời nào bị hắn lừa dễ như vậy, trong lúc hắn quanh co lòng vòng, cô trực tiếp vỗ bàn nổi giận: “Đừng có mà nói xằng nói bậy

https://thuviensach.vn

với tôi, tôi biết Thạch Lỗi là quân nhân, anh ấy đi công tác là chấp hành nhiệm vụ bí mật, ngay cả vợ cũng chẳng được biết. Nhưng suy cho cùng tôi vẫn có tư cách biết anh ấy hiện tại có an toàn hay không chứ!"

Thoáng chốc, khí thế nữ vương đã bộc phát toàn bộ, An Thừa Trạch cũng bị ép đến mức phải cách xa Liễu Như, hắn nhìn Thạch Nghị vì lo lắng cho ba mình mà về nhà, gần ba tháng không gặp rồi… Cả ngày nghỉ cũng chẳng về, định vắng mặt suốt Tết luôn sao?

Ngay cả An Thừa Trạch còn nhượng bộ lui binh, Thạch Thành đương nhiên chịu không thấu, hắn luôn cảm thấy Liễu Như vừa trẻ trung xinh đẹp vừa dịu dàng, đặc biệt có cảm giác mẹ hiền, giờ bảo biến sắc mặt là biến ngay sao? Hơn nữa còn sắc bén thế kia!

"Chuyện này…" Nếu Liễu Như đã nói thẳng, Thạch Thành cũng hết cách che giấu, "Thưa thím ba, quả thực không thể nói chú đi làm gì, vả lại tình hình cụ thể của chú… tụi con cũng mất liên lạc với chú nửa tháng rồi!"

Lời này khiến sắc mặt ba người trắng bệch, khí thế của Liễu Như tiêu tan toàn bộ, vô lực ngồi trên sofa. Trong lòng An Thừa Trạch khó chịu cực kỳ, Thạch Lỗi đã sớm được hắn xem là người thân, thậm chí dần thay thế địa vị người cha, một người đàn ông chính trực thiện lương lại dịu dàng như vậy, rõ ràng sắp kết hôn với Liễu Như, thời điểm mình gọi hắn là ba cả đời sắp đến, cố tình lại…

"Ba sẽ không sao." Thạch Nghị vẫn trầm mặc đột ngột lên tiếng, anh vươn tay lau mặt An Thừa Trạch, nghiêm túc nói với Liễu Như và An Thừa Trạch, "Đã bao nhiêu năm rồi, ba không dễ chết thế đâu. Sống phải thấy người chết phải thấy xác, ngày nào chưa tìm được ba chứng tỏ ba vẫn sống."

An Thừa Trạch kinh ngạc trước động tác của Thạch Nghị, rồi tự mình nâng tay sờ mặt, ướt đẫm, hóa ra đã rơi lệ trong vô thức, tại sao lại thế?

https://thuviensach.vn

Liễu Như xoa đầu Thạch Nghị thật mạnh: “Con nói đúng, chưa tìm được tức là vẫn sống, dì sẽ đợi. Nếu ba con khỏe mạnh trở về, dì làm vợ anh ấy; Nếu tàn tật trở về, dì hầu hạ ba con suốt phần đời còn lại; Còn nếu đã chết, bà đây thủ tiết!”

Liễu Như ôm đầu An Thừa Trạch và Thạch Nghị, ôm cả hai thằng bé vào lòng, còn vẻ mặt Thạch Thành thì vô cùng nghiêm túc.

Đời này chú ba hắn sống quá khổ cực, lúc nào cũng lăn lộn bên lằn ranh sinh tử, còn tìm được một bà vợ không đáng tin. Khi ấy, bọn họ đều giận tới mức muốn tố cáo vợ Thạch Lỗi và gã gian phu, Thạch Lỗi lại bảo trước đây hắn thiếu quan tâm gia đình, không nên đối xử với người vợ kết tóc như vậy, thế nên chấp thuận đơn ly hôn. Hiện tại, hắn rốt cuộc tìm được người xứng với mình, Liễu Như tuyệt đối thích hợp với vị trí thím ba!

Những ngày kế tiếp là khoảng thời gian đợi chờ đầy dằn vặt, Thạch Nghị thậm chí không trọ ở trường, mà về nhà với mẹ con An Thừa Trạch. Giữa anh và An Thừa Trạch như có một tấm màn ngăn cách, bề ngoài khách khách khí khí chứ không thân mật như xưa, chuyện xảy ra hôm ấy chẳng ai chịu đề cập trước. Như dĩ vãng, Liễu Như nhất định có thể phát hiện vấn đề giữa hai đứa, song giờ đây Liễu Như chỉ lo cho Thạch Lỗi, cả ngày dùng công việc để võ trang chính mình, chỉ ước dồn tất cả mọi việc lên người chủ tịch là mình, hơi đâu bận tâm tới hai đứa trẻ.

Vốn dĩ lúc ở tỉnh Kiến, Thạch Lỗi cũng luôn đi vắng, căn nhà thiếu hắn trôi qua như vậy. Hiện giờ cả nhà lại có cảm giác như trời sập, người lớn nhất nhà mất tích, trong lòng mỗi người đều vô cùng khổ sở, bao gồm cả An Thừa Trạch lãnh tĩnh.

Thạch Nghị lại nhanh chóng trưởng thành trong quãng thời gian ba mình vắng mặt, năm nay nghỉ đông sớm, đợt nghỉ Tết cũng dài hơn. Thạch Nghị tiếp nhận công việc của Thạch Lỗi, hàng ngày đưa rước Liễu Như và An

https://thuviensach.vn

Thừa Trạch đi làm, đảm nhiệm chức trách vệ sĩ. Biểu hiện lặng lẽ lại kiên cường của anh khiến Liễu Như vui mừng khôn xiết, Thạch Nghị tiến bộ như thế, dù Thạch Lỗi thực sự gặp chuyện, chí ít không cần lo về con hắn.

Mà An Thừa Trạch chỉ cảm thấy… đau lòng!

Rõ ràng trong nhà này, cả Liễu Như và mình đều lớn hơn Thạch Nghị, hiện tại lại do cu cậu chủ động chèo chống gia đình, đảm đương vai trò trụ cột. Ngày ngày chứng kiến Thạch Nghị lặng lẽ chỉ thấy đau lòng khôn nguôi. Thạch Nghị bây giờ cực kỳ giống với con người nói năng thận trọng kiếp trước, An Thừa Trạch muốn Thạch Nghị trưởng thành, nhưng đâu muốn anh dùng phương thức cực đoan để gồng gánh tổn thương. Hắn hiểu rõ hơn ai hết nỗi đau mất đi người thân yêu nhất, năm ấy hắn ngẩn ngơ quỳ gối trước bia mộ Liễu Như, đầu óc trống rỗng chả biết đã nghĩ gì, chỉ biết là một mảng hư vô, tuyệt vọng, cảm xúc dần hóa thành thù hận, trả thù An gia chính là động lực duy nhất giúp hắn đứng vững.

Mà Thạch Nghị, cục đá nhỏ được hắn trông nom từ bé, hiện tại đang dùng cách tiếp nhận trách nhiệm của ba mình để chống đỡ. Tại nơi đây, anh là con ruột của Thạch Lỗi, chẳng ai thương Thạch Lỗi hơn anh, vương vấn máu mủ tình thâm, Thạch Nghị so với mình và Liễu Như còn khó vượt qua hơn, nhưng lại chẳng nói gì.

Giá như có thể khóc ra, giá như có thể tâm sự với mình mọi điều khổ sở như trước đây thì hay biết mấy. An Thừa Trạch nhìn bóng lưng mỗi ngày một nặng trĩu của Thạch Nghị, lòng hối hận vô vàn.

Hắn chưa từng cảm thấy sự quyết tuyệt, ác liệt, ích kỷ và ác độc của mình có gì không tốt. Trong mắt hắn, dẫu yêu đến mấy, nhưng hắn bị thương thì người khác không được quyền dễ chịu. Dù cho có khả năng tạo thành tan vỡ, hắn cũng sẽ không chủ động hòa giải để níu kéo quan hệ, hắn chính là kẻ ích kỷ tư lợi thế đấy, cao ngạo của hắn quan trọng hơn hết thảy. Nhưng Thạch Nghị một lần nữa khiến hắn làm trái nguyên tắc bảo thủ của mình,

https://thuviensach.vn

hắn đau lòng đến khó thở, nếu Thạch Nghị cứ gắng gượng như vậy, người chào thua trước sẽ là hắn. Đó là Thạch Nghị mà hắn đã săn sóc từ nhỏ đấy!

“Anh Nghị!” Đưa Liễu Như về nhà, Thạch Nghị trầm mặc cởi áo khoác dày cộm, An Thừa Trạch bất ngờ ôm lấy anh từ sau lưng.

Tiếng gọi “anh” lâu ngày không gặp khiến Thạch Nghị ngớ người, tay cởi áo cũng dừng lại. Anh do dự, sau cùng vẫn cầm tay An Thừa Trạch, vỗ về an ủi: “Không sao mà, đừng sợ, có tớ ở đây.”

Lòng An Thừa Trạch nhất thời đau như cắt, đây chính là Thạch Nghị của hắn, anh vĩnh viễn bao dung kiên cường như thế. Đây là phẩm chất cao thượng hắn luôn khao khát mà mãi mãi chẳng có được.

Người không xứng với Thạch Nghị là hắn, một kẻ lòng dạ hẹp hòi như hắn.

Tất thảy ngụy trang hạ mũ bỏ giáp trước một câu của Thạch Nghị, lớp vỏ kiêu căng vô nghĩa bị cởi bỏ, An Thừa Trạch ôm Thạch Nghị thật chặt, rốt cuộc thốt ra câu mà cả hai đời chưa từng nói —

“Thật xin lỗi.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 57

B

a chữ đơn giản tựa như máy phá băng công suất lớn, đập nát bức tường băng vô hình không sờ thấy trước mắt cả hai. Thạch Nghị rốt cuộc kiềm lòng chẳng đậu, quay người ôm lại An Thừa Trạch, dụi đầu vào cổ hắn, ôm thật chặt không buông.

Nháy mắt, An Thừa Trạch bỗng thấy xót xa đến khó thở, mấy ngày nay Thạch Nghị biểu hiện quật cường là thế, nhưng thực chất anh là người duy nhất có quan hệ máu mủ với Thạch Lỗi, chẳng ai quan tâm Thạch Lỗi hơn Thạch Nghị.

Đối với Thạch Nghị, Thạch Lỗi không chỉ là người thân, là ba, mà còn là thần tượng anh kính ngưỡng từ nhỏ đến lớn, nếu Thạch Lỗi thực sự không về nữa chẳng khác gì trời đất sụp đổ.

Nhưng anh vẫn cố ra vẻ mạnh mẽ, liều mạng ép mình trưởng thành, cố gắng gánh vác vai trò trụ cột, tuyệt đối không để lộ một chút mỏi mệt nào.

Chỉ là cậu bé mười bảy tuổi thôi mà!

An Thừa Trạch cũng ôm chặt Thạch Nghị, nói khẽ: “Anh Nghị, nếu cậu muốn khóc thì cứ khóc đi, tôi không nhìn đâu.”

Thạch Nghị không đáp cũng chẳng nhúc nhích, lát sau An Thừa Trạch cảm giác vai mình hơi ướt, nhưng không nghe thấy âm thanh. Song Thạch Nghị ngẩng đầu lên rất nhanh, biểu tình vẫn trầm tĩnh như cũ, nếu bả vai không ẩm ướt, căn bản chẳng nhận ra anh vừa không tiền đồ mà rơi lệ. Anh buông An Thừa Trạch, nói thầm: “Cậu cứ đi đi, đừng lo lắng, ba nhất định sẽ không sao. Tụi mình sốt ruột cũng do thời hạn nhiệm vụ mà ba nói thôi,

https://thuviensach.vn

thực ra mới có hai tháng mà. Hồi trước ổng đi liền năm sáu tháng, ai biết có vượt quá thời gian hay không. Mấy năm nay toàn vậy hết, không lý nào đến giờ lại gặp sự cố."

Rõ ràng đau lòng mà vẫn mở miệng an ủi hắn. Sau khi thốt ra ba chữ "thật xin lỗi", sự kiêu ngạo mà An Thừa Trạch luôn cố chấp bị chính mình đạp dưới chân, hắn rất muốn quay về mấy tháng trước tát cho mình vài cái, cái gì gọi là "không xứng", tại sao ghét bỏ Thạch Nghị "chưa chịu lớn". Nói nhiều câu tổn thương người ta chẳng qua là do ghen tuông, đơn giản muốn so sánh Thạch Nghị hiện tại với kiếp trước, rồi phát hiện chênh lệch quá lớn với những gì mình mong đợi mà thôi. Nhưng trên thực tế, Thạch Nghị căn bản chưa làm gì cả, hắn chỉ nhận ra bản thân từng ôm ấp một tình cảm trái luân thường, nên muốn ra ngoài điều hòa tâm trạng. Rõ ràng trước khi bị Đỗ Vân quấn lấy, Thạch Nghị chưa từng tiếp xúc với nữ sinh, làm sao địch nổi hạng người mưu mẹo như cô ta. Kiếp trước đến hắn còn sa vào cạm bẫy dịu dàng của Đỗ Vân, huống chi là Thạch Nghị kiếp này, quan trọng hơn là, Thạch Nghị vốn chưa hề mắc bẫy! Hơn nữa, vô luận kiếp trước hay kiếp này, bản chất Thạch Nghị vẫn là cùng một người, chính trực, kiên nghị, một người đàn ông đầy trách nhiệm. Kiếp trước gặp nhiều đau khổ vẫn không khiến phẩm chất cao thượng bị phai mờ, kiếp này há lại để chiều chuộng đơn thuần hủy diệt!

Thạch Nghị chính là Thạch Nghị, kiếp trước, kiếp này, đều là một người, vĩnh viễn một mình chịu khổ, cố gắng giương đôi cánh chưa trưởng thành bảo hộ người khác.

"Ừ, tôi tin chú Thạch sẽ bình an." An Thừa Trạch trả lời dứt khoát, "Vả lại dù thế nào, tôi cũng sẽ luôn bên cậu."

Hắn nhét tay mình vào tay Thạch Nghị, bàn tay kia đã đủ lớn để bao trọn lấy tay hắn, lòng bàn tay đầy vết chai do huấn luyện và tập luyện lưu lại, thô ráp lại mạnh mẽ, khiến người ta bất cứ lúc nào cũng thấy an tâm.

https://thuviensach.vn

Nghe lời hứa hẹn của An Thừa Trạch, thân thể Thạch Nghị hơi ngưng lại, nhìn An Thừa Trạch đầy chờ mong, trong mắt trong tâm ngập tràn bóng hình hắn.

An Thừa Trạch chợt nhớ ra, hình như kiếp trước Thạch Nghị luôn nhìn hắn bằng ánh mắt này, trong chấp nhất chuyên tâm bảo vệ ẩn chứa chút mong mỏi mờ mịt, cả hai kiếp chưa từng thay đổi. Hắn phải may mắn cỡ nào mới có được tình cảm của người này suốt hai đời chứ.

Vậy là đủ rồi.

Còn nhớ chính mình từng đùa rằng, công thành danh toại chẳng còn gì tiếc nuối, sống lại chỉ để trả nợ cho Thạch Nghị. Biết đâu đùa vui nhất thời lại chính là lời tiên tri đoán trúng chân tướng.

Tới giờ phút này, tất cả chờ đợi và nhẫn nại đều trở nên mất tự nhiên đến nực cười, kỳ thực đáp án đơn giản thế đấy, không phải cho Thạch Nghị quyền lựa chọn đi con đường bình thường, hay chờ anh trưởng thành để cả hai cùng gánh vác trách nhiệm, mà là hắn muốn chiếm hết thượng phong, hiện tại cũng vậy. Trong tiềm thức đáng cười cất giấu một ý niệm cao ngạo: Rõ ràng cậu thích tôi trước, rõ ràng cậu dụ dỗ tôi thích cậu trong vô thức, tại sao tôi phải thừa nhận nỗi khổ tương tư và thổ lộ tình cảm trước?

Trong tình yêu, ai yêu sâu đậm hơn chính là kẻ thua cuộc, An Thừa Trạch quen làm người thắng, vốn đâu muốn cúi đầu. Nhưng thành thật mà nói, ở bên người ấy, hắn mãi mãi không cần lo bị thua, bởi Thạch Nghị đã thảm bại từ kiếp trước. Vậy kiếp này, việc gì không cho người ta thắng một lần.

Có thể phân tích tâm lý mình rành mạch đến thế, đại khái chỉ có lão hồ ly An Thừa Trạch. Chẳng qua nhìn thấu người khác thì dễ, nhìn thấu bản thân vẫn cần thời gian. Vì An Thừa Trạch giỏi ngụy trang lừa dối, người hắn lừa đầu tiên là chính mình, lúc nào tình nguyện đối mặt với sự thật, khi nào nhận rõ lòng mình.

https://thuviensach.vn

“Tuy chưa tới lúc…” An Thừa Trạch rì rầm tự nhủ, “nhưng mình không muốn tiếp tục bỏ lỡ nữa.”

“?” Thạch Nghị nghi hoặc nhìn An Thừa Trạch, không nghe ra hắn than thở cái gì.

Đột nhiên trên môi mềm mại, Thạch Nghị hoảng hốt mở to hai mắt, thì ra đúng là An Thừa Trạch kiễng chân, vượt qua gần 15cm cách biệt, nhẹ nhàng hôn môi Thạch Nghị. Chỉ là môi chạm môi phơn phớt lại khiến toàn thân Thạch Nghị chấn động, hoàn toàn mất năng lực suy nghĩ và chống cự, mặc kệ An Thừa Trạch khinh bạc. Đầu lưỡi mềm khẽ hé ra, liếm một vòng trên môi, sau đó thử đi sâu vào nhấm nháp, hiềm nỗi Thạch Nghị non kinh nghiệm chỉ biết trợn mắt ngây ngô, đầu lưỡi quét một lần ngoài khớp hàm khép chặt, mãi không thể đột nhập thành công, cuối cùng chỉ đành bất đắc dĩ thu môi về.

Nhìn nhóc đen nhẻm đỏ mặt, An Thừa Trạch thở dài lắc đầu: “Ngốc, mau hé răng cho tôi vào!”

“Hả… A?!” Vật hình cầu trên cổ Thạch Nghị bình thường đã chẳng phát huy tác dụng mấy, giờ bị kích thích quá lớn nên bãi công triệt để, mãi mới kịp phản ứng là phát sinh chuyện gì, rồi lâu sau nữa mới hiểu lời An Thừa Trạch. Khi ánh mắt anh rốt cuộc có tính xâm lược, An Thừa Trạch người ta đã thả tay ra, toan quay về phòng.

Thạch Nghị lập tức kéo tay An Thừa Trạch không buông, chuyên chú nhìn hắn, vừa mở miệng liền nói: “Tiểu, Tiểu Trạch!”

Ngốc đến lắp bắp rồi, An Thừa Trạch đương nhiên đâu định đi thật, hắn rành chiêu lạt mềm buộc chặt này từ lâu rồi. Tuy đã nghĩ thông suốt, nhưng chiếm thượng phong là bản tính, An Thừa Trạch nhất thời không sửa được, mình đã chủ động mà Thạch Nghị vẫn ngẩn người, hiển nhiên phải khích người ta một chút.

https://thuviensach.vn

“Sao?” Hắn giương mắt khó hiểu, đợi xem Thạch Nghị tính đáp lại hành động của hắn thế nào.

“Tớ không sao, cậu đừng lo.” Biểu tình Thạch Nghị cực kỳ ưu thương, không hề mừng như điên vì đạt được ước nguyện, “Không cần khiến mình chịu thiệt.”

An Thừa Trạch: “…”

Nhà ai nuôi được thằng ngốc tự ti thế kia, vậy mà lại xem cảm tình của mình thành an ủi? Hồi trước nhóc đen nhẻm này kiêu ngạo lắm mà, cái tính “ba lão đại, mình lão nhị, thiên tài lão tam” đâu mất rồi, giờ thịt đặt ngay trước mắt mà vẫn không tin là của mình hả?

Được rồi, hình như bị hắn áp chế.

“Tôi là người sẽ chịu thiệt sao?” An Thừa Trạch không vui, “Hơn nữa cậu bị ngốc hả, dù tôi muốn an ủi cậu, cậu cũng có thể thừa cơ tóm lấy tôi, khiến gạo nấu thành cơm luôn mà. Nếu sau này tôi đổi ý, ít nhất cậu cũng nếm được quả ngọt chưa tới mức lỗ vốn, làm gì có ai không biết nắm cơ hội như cậu chứ? Được tôi dạy từ nhỏ, thế mà vẫn ngốc y vậy.”

An Thừa Trạch là điển hình của người theo quan điểm lợi ích, ai thèm quan tâm anh ta abcd gì, cứ giành tới tay, lấy hết chỗ tốt hẵng nói. Phải chăng nhân phẩm của hắn với Thạch Nghị cách nhau quá xa?

“Không được, cậu sẽ hối hận đau lòng, tớ không muốn cậu khổ sở.” Thạch Nghị nói, lại chẳng nỡ buông tay An Thừa Trạch, đoạn cầm tay tay hắn áp lên ngực mình, “Không sao đâu, cậu không cần băn khoăn về tớ. Muốn kết bạn thì kết, muốn thích con gái thì thích, muốn kết hôn sinh con thì cứ làm đi, tớ sẽ đau khổ nhưng tuyệt đối không ép buộc cậu. Mỗi câu cậu nói hôm ấy tớ đều ghi tạc trong lòng, cậu nói đúng, tớ quá độc đoán, từ nay sẽ không thế nữa.”

https://thuviensach.vn

“Tôi đây kết hôn sinh con đi mua nước tương thì cậu làm gì? Vẫn đau khổ sao?” An Thừa Trạch hỏi, hắn nghĩ đến Thạch Nghị kiếp trước, sắc mặt rất khó xem.

“Sẽ chờ cậu, chờ cậu thích tớ.” Thạch Nghị trả lời nghiêm túc.

Thế nên kiếp trước liền chờ một đời, chờ đến phút chót vẫn chẳng chờ được hồi kết ư? An Thừa Trạch nhất thời đau đớn không thôi, nếu, nếu kiếp trước chỉ cần nhớ được một chút ký ức trong quân doanh, thì dù cho có kết hôn, hắn vẫn sẽ ly hôn với Lâm Đức Tuệ, rồi đi tìm Thạch Nghị. Dẫu anh tàn phế, hắn cũng chăm sóc anh tới già. Nhưng thế giới này không có nếu, kiếp trước hắn hoàn toàn không biết gì, mà Thạch Nghị thì một mình dõi theo, cuối cùng chẳng biết anh có lấy ai không…

“Vậy đừng chờ.” An Thừa Trạch đáp, “Hơn mười tuổi tôi đã bắt đầu thích cậu, hi vọng cậu cũng thích tôi, cả ngày ở trần quyến rũ cậu, đợi cậu thông suốt. Nhưng lúc đó cậu né tránh tôi, lại còn dẫn con gái về, tôi giận quá nên nói không lựa lời… Này, cậu làm gì!”

Hắn chưa dứt lời đã bị Thạch Nghị bế lên cao, An Thừa Trạch mười bảy tuổi cao chừng 1m75, ấy mà Thạch Nghị có thể thoải mái bế hắn quay một vòng. Thạch Nghị bế hắn, mũi chạm vào mũi hắn, nghiêm túc hỏi: “Cậu nói thật sao?”

An Thừa Trạch bị tư thế này khiến hơi khó chịu, vỗ tay lên mặt Thạch Nghị: “Thật thật, so với vàng ròng còn thật hơn. Nếu không thích cậu thì ai lớn đầu thế còn chịu ngủ chung giường với cậu, đã vậy tối nào cũng nghe cậu chạy vào nhà vệ sinh tuốt ống, tuốt đến giờ vẫn chưa ra máu à!”

Thạch Nghị mừng rỡ như điên, bế An Thừa Trạch xoay mấy vòng nữa, xoay luôn vào phòng ngủ, An Thừa Trạch chóng mặt bảo: “Thả tôi xuống!”

https://thuviensach.vn

Vì thế, Thạch Nghị thuận tay đặt người xuống giường, chính mình cũng nhịn không được sáp lên. Chả biết vô tình hay cố ý, tóm lại An Thừa Trạch bị Thạch Nghị đè dưới thân không động đậy nổi.

“Tiểu Trạch…” Thạch Nghị nhìn An Thừa Trạch đầy thâm tình, như thể đang ngắm nhìn báu vật mình hằng ao ước, báu vật rốt cuộc cũng cho phép mình yêu thương và chạm vào mấy cái rồi.

Tình cảm của Thạch Nghị luôn nồng nhiệt lại chân thành tha thiết, lây lan qua cả An Thừa Trạch. Dần dà, An Thừa Trạch cũng dùng ánh mắt như đạt được thứ quý giá nhất nhìn Thạch Nghị, hắn hơi ngẩng đầu lên, Thạch Nghị khẽ cúi đầu, môi hai người dán vào nhau tự lúc nào.

Lần này, lâu thật lâu vẫn chưa tách ra.

___

Tác giả có lời muốn nói:

Thứ nhất, ba Thạch tạm thời mất tích là để hai người tháo gỡ khúc mắc;

Thứ hai, chưa trưởng thành chưa ấy ấy, hôn hôn sờ sờ là mĩ mãn lắm rồi;

Thứ ba, việc đi lính vẫn diễn ra, đây là mục tiêu của Thạch Nghị

Thứ tư, An Thừa Trạch đã sống mấy chục năm, muốn đổi tính cần thời gian cọ sát, lần này cũng mài được kha khá rồi. Cậu ta vừa dạy dỗ Thạch Nghị, đồng thời cũng dạy dỗ chính mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 58

Lúc An Thừa Trạch buông tay ra, mặt Thạch Nghị đỏ như muốn rỉ máu, ngay cả phim có chữ A mở đầu cũng chưa từng xem, mỗi ngày chỉ biết huấn luyện học tập, có thể vô sự tự thông tự dùng tay giải quyết đều dựa vào thiên phú, sao có mặt mũi để người khác chạm vào, quả nhiên ngây thơ tới mức khiến An Thừa Trạch nhịn không được muốn cắn một miếng, phải chăng sẽ nếm được hương vị ngây ngô.

Nhưng ngẫm lại, mới lấy tay tiếp xúc đã khiến Thạch Nghị xấu hổ như vầy, nhỡ mà cắn thật, không chừng toàn thân cu cậu sẽ đỏ thành đống sốt cà chua.

“Thoải mái không?” An Thừa Trạch ôm Thạch Nghị, vô cùng thiếu đạo đức mà hà hơi lên cái tai nhỏ nhạy cảm, hỏi khẽ.

Nhóc non nớt ngượng ngùng gật gật đầu, vẻ mặt rõ ràng đang mắc cỡ, ánh mắt lại long lanh trong suốt, tràn ngập chờ mong.

Thật là… An Thừa Trạch kiềm chế xúc động nội tâm, chỉ nhẹ nhàng cắn một cái lên tai rồi thôi, thuần khiết quá đi mất. Hắn quả nhiên bị tình cảm chi phối lý trí, lúc tức giận cảm thấy sự trong sáng của Thạch Nghị quá ngu xuẩn, cực kỳ đáng ghét. Khi đã soi tỏ cõi lòng, nhìn lại Thạch Nghị chỉ thấy chỗ nào cũng thuận mắt, vẫn làm người ta rung động không thôi, nhất là An Thừa Trạch còn tương đối thỏa mãn với sự trong sáng ấy. Người này là của hắn, dù sau này có lây nhiễm sắc thái tình dục, cũng do một tay hắn dạy nên.

“Cậu…” Thạch Nghị sờ sờ An Thừa Trạch, đúng là cũng có phản ứng, bàn tay kích động hơi run lên, áp lên khóa kéo quần An Thừa Trạch mà ma sát,

https://thuviensach.vn

đỏ mặt bảo, “Tiểu Trạch, tớ cũng giúp cậu… vuốt vuốt, được, được không?”

“Được nha.” An Thừa Trạch cười nói, vốn hắn đang bị bộ dạng thuần khiết của Thạch Nghị làm nghẹn đến dục hỏa đốt người, nếu không cho Thạch Nghị làm gì đó hắn sẽ điên mất. Những người yêu nhau vĩnh viễn khao khát đôi bên, An Thừa Trạch nào phải thánh nhân, dục vọng của hắn e rằng còn mãnh liệt hơn Thạch Nghị.

Mới đầu Thạch Nghị rất căng thẳng, chỉ biết kéo loạn như nhổ củ cải, An Thừa Trạch bị đau, bèn nhéo tai, cắn thật mạnh lên vai Thạch Nghị, hung hăng nói: “Mẹ nó, lúc cậu tự sờ mình cũng nhổ củ cải thế này hả?”

Bị đau đớn kích thích, Thạch Nghị ngược lại trở nên trấn tĩnh, kiếp trước kiếp này đều phải lòng loại người như An Thừa Trạch, biết đâu anh thực sự có tố chất M. Anh vuốt ve An Thừa Trạch thật cẩn thận, dùng bản lãnh ngây ngô lấy lòng hắn. Dẫu mấy ngày nay sắp tuốt đến ra máu, nhưng kỹ thuật của thanh thiếu niên nói thế nào cũng dở tệ. Song An Thừa Trạch khá hưởng thụ, bàn tay đầy nốt chai của Thạch Nghị bọc lấy hắn, che chở từng li từng tí, khiến hắn có cảm giác được nâng niu.

Người này thật khả ái, người khả ái như thế thuộc về hắn!

Thời khắc lên đỉnh, An Thừa Trạch ôm Thạch Nghị, trao cho anh nụ hôn mãnh liệt, bắn toàn bộ vào tay Thạch Nghị, giao hết thảy cho anh.

Xong việc, hai người nằm trên giường, thân thể kề sát vào nhau, chân Thạch Nghị gác lên đùi An Thừa Trạch, ngón chân thỉnh thoảng gãi lên gang bàn chân hắn. An Thừa Trạch không cam lòng bật cười, rất muốn đánh Thạch Nghị, nhưng nghĩ đến anh ngày nào cũng nỗ lực chà rửa đôi chân chẳng có mùi gì khác thường của mình, lòng hắn lại mềm nhũn, thôi kệ đi, lâu lâu cười mấy tiếng là được.

https://thuviensach.vn

“Đợi chú Thạch về,” An Thừa Trạch cầm tay Thạch Nghị, “tôi dạy cậu kỹ hơn.”

Nhắc tới Thạch Lỗi, tình thú trong phòng chẳng sót lại chút gì, Thạch Nghị nghiêng qua ôm An Thừa Trạch, như thể muốn hấp thu sức mạnh trên người hắn.

Kiếp trước, Thạch Lỗi sống đến bảy tám chục tuổi, An Thừa Trạch cảm thấy hắn sẽ không gặp chuyện không may vào lúc này. Nhưng tương tự như thế, vì hiệu ứng bươm bướm của mình và Liễu Như, Thạch Lỗi đáng lẽ nên ở tỉnh Kiến lại tới Bắc Kinh sớm hơn, thực tình không thể xác định năm ấy hắn có chấp hành nhiệm vụ này hay không. Có những lúc, thay đổi ở một giao điểm đủ xoay chuyển cả vận mệnh, An Thừa Trạch khó lòng cam đoan an nguy của Thạch Lỗi, chỉ đành tin tưởng vào sự dũng mãnh của Thạch Lỗi, chắc hắn sẽ không biến mất âm thầm thế đâu.

Sau hôm thẳng thắn với nhau, Thạch Nghị và An Thừa Trạch không làm chuyện gì vượt quá giới hạn nữa. Thạch Lỗi sống chết chưa rõ, lần ấy xúc động tuổi trẻ quá khó kiềm chế, mà khi sinh tử của Thạch Lỗi đè nén trong lòng, chẳng ai có tâm tình làm chuyện đó nữa. Cả hai chỉ dựa vào nhau, an ủi đối phương. Có An Thừa Trạch động viên, Thạch Nghị vẫn kiên cường như trước, nhưng trong kiên cường tăng thêm tin tưởng, tầm mắt anh trở nên thẳng tắp, toàn thân đầy sức sống. Liễu Như nhìn mà hết sức vui mừng, cục đá nhỏ trưởng thành rồi, thế nên dù Thạch Lỗi thật sự gặp chuyện, cô cũng có thể giúp hắn an lòng.

Trải qua quãng thời gian ngắn bình phục, ba người dần tiếp nhận sự thật, cũng có thể sinh hoạt bình thường, đồng thời ôm ấp hi vọng chờ đợi tin tức của Thạch Lỗi. Vốn dĩ Liễu Như đã bình tĩnh trở lại, công việc cũng từ từ đi vào quỹ đạo nhờ hiệu suất cực cao của cô thời gian qua. Bản thân Như Ký đã là công ty vô cùng có triển vọng phát triển, sản phẩm lại bao hàm khẩu vị toàn quốc, hơn nữa còn đậm chất bản thổ Trung Hoa, bất luận tỉnh thành nào cũng tìm được mùi vị ưa thích. Sau khi đứng vững gót chân tại Bắc

https://thuviensach.vn

Kinh và chính thức niêm yết để có đủ tài chính, Như Ký bắt đầu mở rộng ra cả nước.

Tuy nhiên, việc này không cần Liễu Như chạy ngược chạy xuôi, quy mô Như Ký dần dần mở rộng, Liễu Như cũng tuyển dụng thêm rất nhiều người nhân tài. Nhất là những người đã cùng cô nỗ lực tại Bắc Kinh, với chính sách đàn áp của Liễu Như, họ đã từ tay mơ biến thành nhân tài có thể tự mình đảm đương một phía. Liễu Như phân mấy người đến miền Nam và miền Tây để phát triển Như Ký, tìm kiếm đại lý, thành lập điểm tiêu thụ. Trong lúc kinh tế cả nước đang phát triển nhanh chóng, Như Ký cũng ngày một đi lên. Theo An Thừa Trạch dự tính, chỉ cần không xuất hiện vấn đề ăn bớt ăn xén hoặc an toàn thực phẩm, vài năm nữa Như Ký có thể mở rộng ra toàn đất nước. Mà An Thừa Trạch sao lại không chú ý vấn đề an toàn thực phẩm chứ, Liễu Như cũng thế, sai khác có thể tha, nhưng trộm đổi nguyên liệu điểm tâm để hạ thấp giá thành nhằm kiếm món lời kếch sù, Liễu Như tuyệt đối không làm, cũng tuyệt đối không tha cho cấp dưới nào dám làm vậy.

Tâm trạng Liễu Như vừa khá hơn chút, kẻ không có mắt lại đến trêu chọc cô.

Đàn ông mãi mãi chẳng hay biết về cuộc chiến giữa phụ nữ, còn hồn nhiên cho rằng mình được hưởng tề nhân chi phúc. An Mục Dương căn bản đâu biết Tô Ngọc Đình làm gì, chỉ mải miết theo đuổi Liễu Như. Thậm chí lần này, tuy hắn không biết Thạch Lỗi mất tích dữ nhiều lành ít, vẫn tưởng Thạch Lỗi đi công tác hơn hai tháng chưa về, vốn đã vì Liễu Như lạnh nhạt mà giảm dần việc theo đuổi, giờ lại bắt đầu sốt sắng.

*tề nhân chi phúc: cuộc sống giàu sang một vợ nhiều bồ :v

Muốn đạt thành tựu trong xã hội này, ắt không thể thiếu tiệc rượu, Liễu Như cố gắng uống ít, nhưng vẫn chẳng thể thoát khỏi tiệc tùng. Cuối năm là thời điểm mọi công ty đơn vị đặc biệt bận rộn, khi các đơn vị đến kiểm tra, chủ

https://thuviensach.vn

nhà đương nhiên phải mời khách một bữa. Nay Cục An toàn thực phẩm tới, Liễu Như đã đặt xong nhà hàng, tâm trạng không vui cũng phải tiếp đón cho tốt. May mà mấy người tài dưới trướng Liễu Như đều là đàn ông vạm vỡ phương Bắc, thích uống một hai chai rượu đế lúc rỗi rãi. Đến Bắc Kinh gây dựng sự nghiệp, những người này càng khiến một đám ông chủ uống tới độ gục xuống gầm bàn, bản thân họ lại chẳng việc gì. Song Liễu Như đâu chỉ cạo lông một con cừu, cấp dưới có mấy người biết uống đều chia ra, mỗi lần chỉ mang một người, sắp xếp sao cho điều độ.

Hôm nay là Tiểu Lý phòng vệ sinh thực phẩm, đàn ông mét tám phương Bắc, tính tình vốn thẳng thắn bướng bỉnh bị Liễu Như áp chế, ngoan ngoãn đến Bắc Kinh để trấn giữ an toàn. Vì biết hắn thẳng tính, dứt khoát không nương tay với vấn đề vệ sinh thực phẩm, nên Liễu Như mới yên tâm dùng hắn. Nhưng sau mấy năm cọ sát, hắn cũng biết đánh Thái Cực trên bàn rượu, cộng thêm tửu lượng cực tốt, bảo đảm khiến cả bàn nằm sấp.

Liễu Như chỉ đi ăn cho phải phép, tối nay Thạch Nghị sẽ tới đón cô trễ hơn. Ai dè lần gặp gỡ bình thường như vậy lại có mặt An Mục Dương trên bàn ăn, thật khiến người ta muốn nôn!

Tiền thân Hồng Thế vốn buôn bán xe, hiện tại kinh doanh bất động sản, làm quái có xu nào quan hệ tới Cục An toàn thực phẩm? Dầu gì bản lĩnh An Mục Dương cũng cao cường, An Mục Húc quen biết rộng, nên hắn cứ thế tham gia bữa tiệc này.

Ban đầu Liễu Như coi như mắt nhắm mắt mở, dẫu sao trên bàn cũng toàn mấy tay đang làm trò hề, cô vốn đã ăn chẳng vô, có An Mục Dương hay không cũng vậy, cứ nhịn hết bữa là qua. Nào ngờ trên đường cô đi toilet rửa mặt và trang điểm lại để kéo dài thời gian, An Mục Dương cũng không biết xấu hổ mà theo vào, khóa trái cửa, mượn rượu giở trò lưu manh.

Tuy nhiên, Liễu Như là phụ nữ, sức lực chung quy không địch lại, sau mấy cái chống cự đã bị cái miệng nồng mùi rượu của An Mục Dương cọ qua

https://thuviensach.vn

má, cô giận run người. Lúc này lại nghe An Mục Dương thủ thỉ bên tai: “Tiểu Như, em vẫn thích anh mà phải không? Anh cũng thích em, hồi ấy anh bỏ đi là do người nhà ép buộc, mụ già trong nhà cũng là cha mẹ ép duyên, em mới là người anh yêu thật sự! Gã Thạch Lỗi có cái thá gì, anh điều tra hắn rồi, hàng năm đều đi vắng, khiến vợ cũ tịch mịch tới mức phải bỏ chạy, cả con mình cũng không quan tâm, chỉ biết theo chân quân đội, đúng là chả ra gì. Hắn cho em cuộc sống bình thường được sao, em cũng sắp bốn mươi rồi, ba mươi như lang bốn mươi như hổ, Thạch Lỗi ra ngoài gần ba tháng… Au!!”

An Mục Dương che đũng quần kêu gào thảm thiết, nhảy loạn trong toilet, đau không chịu nổi. Hắn định mượn rượu nổi điên, những lời bình thường chỉ dám nghĩ chưa dám nói đều thốt ra hết dưới sự kích thích của cồn. Dĩ nhiên, sở dĩ hắn dám nói ra miệng là bởi hắn tự kiêu xem Liễu Như là vật sở hữu, cho rằng Liễu Như nhất định còn yêu mình, cô tìm Thạch Lỗi chọc tức hắn, rồi lâu như vậy vẫn chưa kết hôn là để chờ mình ly hôn xong cưới cô. Đàn bà ấy mà, dỗ dành hai câu, nói cô là tình yêu đích thực của hắn không phải xong rồi sao?

Giờ hắn đang trả giá đắt vì sự tự kỷ của mình, Liễu Như nghe An Mục Dương nói xấu Thạch Lỗi mà không kiềm nổi cơn giận, một phần sức mạnh hóa thành mười phần, đạp thật mạnh lên dòng giống con cháu của hắn, tốt nhất khiến hắn bất lực luôn, khỏi phải nhớ thương cô!

Liễu Như nhìn An Mục Dương bằng ánh mắt ghê tởm, nói: “Tôi luôn muốn đá như vậy đấy, Thạch Lỗi nhắm mắt cũng tỏa sáng, anh kém xa anh ấy! Mau từ bỏ xuân thu đại mộng đi, còn dám quấy rối tôi nữa, tôi nhất định không để yên cho gia đình anh, đây chẳng đùa đâu!”

Dứt lời, cô mở khóa, hất văng cửa đầy khí thế, tiếp tục tiệc rượu với dung mạo đẹp đẽ. Qua một lát, An Mục Dương cũng ra, tư thế đi hơi quái dị, hướng ánh nhìn nguy hiểm về phía Liễu Như, Liễu Như dứt khoát lờ hắn.

https://thuviensach.vn

Hôm sau, An Mục Dương chủ động tới cửa mời Liễu Như dùng cơm, hơn nữa còn bảo, Bắc Kinh là địa bàn của tôi, trước đây khách sáo vì nể cô là tình cũ. Cô còn dám không biết điều thì cứ đợi đấy!

An Mục Húc làm trong NDRC, nếu An Mục Dương cố tình muốn rầy rà Liễu Như, thân là công ty niêm yết, Liễu Như quả thực chẳng làm gì được. Cái khác không nói, nếu một hạng mục bị trì hoãn mấy tháng thì mọi sự tình đều chậm trễ, thực sự rất phiền toái.

Nhưng Liễu Như đâu sợ phiền toái, phải rồi, trước đó cô từng bảo nếu An Mục Dương dám tiếp tục quấy rối cô, tuyệt đối không để yên cho gia đình hắn. Gã này chả xem lời cô ra gì, xem ra phải cho hắn ít giáo huấn.

Đêm đó, An Mục Dương đặt xong khách sạn, đợi mãi chả thấy Liễu Như tới, bụng nghẹn đầy lửa giận, đang định tìm An Mục Húc dạy Liễu Như một bài học thì nhận được lệnh triệu tập của tòa án.

Liễu Như tố cáo hắn tội trùng hôn!!??

An Mục Dương kinh hãi tột độ, sao Liễu Như dám, sao có thể chứ, vả lại lệnh triệu tập của tòa án làm thế nào đến nhanh vậy được, hay là từ mấy năm trước!

Bấy giờ, Liễu Như – người bị hắn hận đến nghiến răng, đang cùng gia đình chạm ly với Thạch Thành: “Thật sự rất cám ơn cậu, nếu không nhờ mấy cậu giúp đỡ, vụ án ít nhất phải chờ tới hè sang năm mới mở phiên tòa, giờ thì tháng ba năm sau đã xử, may mà có các cậu.”

“Đừng mấy cậu mấy cậu nữa, nghe xa cách quá.” Thạch Thành cười, uống cạn ly rượu, “Thím là thím ba của con, chúng ta là người một nhà, sao để kẻ khác ức hiếp người nhà mình được.”

“Vẫn chưa kết hôn đâu.” Liễu Như cúi đầu thở dài, hiện tại cô đã xác định tình cảm dành cho Thạch Lỗi, đó là cảm xúc máu mủ tình thâm chứ không

https://thuviensach.vn

đơn thuần là tình yêu. Trong tám năm sinh hoạt, hai mẹ con cô đã tạo thành một gia đình khó lòng chia lìa với cha con Thạch gia, ngày thường không cảm thấy, nhưng khi thực sự xảy ra chuyện, cô mới phát hiện trong tám năm ở chung, dù chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng Thạch Lỗi đã bước vào lòng cô từ lâu. Sủi cảo đêm giao thừa vĩnh viễn đều rất nhiều, bởi vì nghe đâu có hai thùng cơm ăn bao nhiêu sủi cảo cũng chẳng no.

“Sắp…” Thạch Thành phát giác mình lỡ miệng, vội vàng thừa dịp Liễu Như sa sút không chú ý mình mà uống ngụm rượu nuốt lời định nói xuống, trời ạ, giờ chưa nói được nha, chú ba bên kia đã dặn đi dặn lại, dặn mình trước khi thương thế lành lặn nhất quyết không được tiết lộ cho người nhà, sợ mất mặt ấy mà.

Chỉ tiếc giấu được Liễu Như, chứ không giấu được An Thừa Trạch. Hắn chỉ nghe cách nói liền tỉnh ngộ, thấy Liễu Như với Thạch Nghị chưa nhận ra, vẫn đang cúi đầu bi thương, không khỏi tức giận. Người nhà người sốt ruột khổ sở như vậy, nếu Thạch Lỗi đã cho Thạch Thành biết tung tích thì cũng nên gửi tin về chứ?

An Thừa Trạch cười xấu xa, đá Liễu Như một cái dưới bàn, sau đó bảo: “Kể ra cũng đúng, mẹ với chú Thạch còn chưa kết hôn đâu, cái cảnh có chồng cũng như không quá thảm, mẹ chưa tới bốn mươi mà. Nếu chú Thạch đã mất tin tức, mẹ không nên để lỡ cả đời. Mẹ gặp thầy Lưu chủ nhiệm lớp tụi con rồi đúng không, thầy khá tốt bụng, cũng ly dị mang theo con, có muốn con giới thiệu cho hai người làm quen không?”

Đề cập tới thầy Lưu, Thạch Nghị kinh ngạc nâng mắt nhìn An Thừa Trạch, bị hắn cầm chặt tay dưới gầm bàn, quyết đoán ngậm miệng.

Liễu Như cũng bị An Thừa Trạch đá mà sửng sốt, nhưng phản ứng rất nhanh. Nhíu mày liếc Thạch Thành, thở dài nói: “Cũng phải, trước đây xúc động quá. Thực ra tuy mẹ với sư đoàn trưởng Thạch quen nhau tám năm, nhưng thời gian ở chung thực tế lại chưa đến một năm, chung đụng thì ít mà

https://thuviensach.vn

xa cách thì nhiều, thế khác gì có chồng cũng như không đâu. Nhân cơ hội này đá luôn, đặng còn đi tìm người khác. Còn nữa, thầy Lưu khá được, có thể thử xem. Tiểu Nghị đừng lo, dù sư đoàn trưởng Thạch không ở đây, mẹ cũng là mẹ nuôi con, từ nay chúng ta sống với nhau, có thầy Lưu trông nom các con học hành, mẹ cũng an tâm."

Thạch Thành: "…"

Cái gì mà chẳng rời chẳng xa chứ! Mọi cảm động trước đó của hắn đều uổng phí hết sao?

Trong lúc Liễu lên tiếng, An Thừa Trạch viết chữ lên đùi Thạch Nghị, Thạch Nghị đầu tiên là nghi hoặc, kế đó toàn thân bỗng dưng chấn động, trong mắt tỏa ra hào quang mừng rỡ, muốn lập tức đứng lên, may có An Thừa Trạch đè lại. Mà sau khi An Thừa Trạch viết vài chữ, anh cũng trầm tĩnh lại, nghiêm túc nghe Liễu Như nói, đợi Liễu Như sau dứt lời, nhóc ngố không biết nói dối diễn trò liền gật đầu, cất lời tha thiết: "Mẹ."

Thạch Thành: "…"

Lúc này hắn hoàn toàn bị sét đánh rồi, chẳng lẽ ngần ấy năm chú ba vắng nhà khiến người người oán trách ư? Sống chết chưa rõ mà vị hôn thê đã muốn tái giá, đến người cũng tuyển xong. Đứa con riêng An Thừa Trạch mặc kệ chú ba thì thôi, sao cả Tiểu Nghị cũng làm phản? Thật là do ở với Liễu Như vài năm nên tình cảm còn sâu sắc hơn với ba ruột sao!

Kết thúc bữa cơm trong ngơ ngác, Thạch Thành chưa có di động nên vừa ra ngoài liền chạy đến buồng điện thoại đối diện, điện thoại kết nối, mới hô dứt câu "Bảo chú ba nghe điện thoại" đã bị lôi ra, rồi bị Liễu Như đoạt ống nghe trước khi kịp cúp máy.

Thạch Thành dù sao cũng thuộc đội cảnh sát hình sự, có luyện công phu, tuy Thạch Nham đau khổ vì con trai không giống mình, nhưng Thạch Thành thực sự là con cháu Thạch gia, thân thủ thuộc hàng nhất nhì trong

https://thuviensach.vn

đội. Ngặt nỗi Thạch Nghị thiên phú dị bẩm, rèn luyện gian khổ từ nhỏ, chiều cao trội hơn Thạch Thành không ít, sức lực càng miễn bàn. Thêm nữa, Thạch Nghị còn đạt được khá nhiều kinh nghiệm qua các lần giao chiến tập huấn với Dương Phong, nếu đánh tay đôi, Thạch Thành chưa chắc là đối thủ của anh.

Bây giờ còn chẳng phải đánh tay đôi!

Có thất khiếu linh lung tâm An Thừa Trạch đứng một bên cầm chổi chặn đông đánh tây, chuyên chặn đường lui của Thạch Thành. Vốn Thạch Thành có thể né nắm đấm thép của Thạch Nghị, dưới sự trợ giúp của An Thừa Trạch, Thạch Nghị không hụt quyền nào, mỗi phát đều trúng gương mặt bảnh bao của anh họ. Này thì hồi bé dám bắt nạt tôi, này thì dám phớt lờ lúc đám anh chị em bảo tôi không có mẹ thương, này thì dám cả ngày đá lông nheo với Tiểu Trạch, này thì dám gạt chúng tôi tin tức của ba!

*thất khiếu linh lung tâm: xuất xứ từ truyện Phong Thần, Tỷ Can thông minh bởi có tim 7 lỗ nên về sau chỉ người rất thông minh, rất có lương tâm

Thù mới hận cũ tính luôn một thể, Thạch Nghị với An Thừa Trạch tập kích cảnh sát ngay trên đường, tẩn Thạch Thành một trận ra trò. Tại chỗ khác, Liễu Như khẩn trương cầm điện thoại, nghe giọng nói quen thuộc truyền tới từ đầu kia: “Tiểu Thành, chuyện gì gấp vậy? Biết giờ chú ba mày bắt máy khó lắm không, có việc gì nhờ y tá nhắn không được à.”

“Thạch Lỗi!!” Liễu Như rống với điện thoại, “Trong vòng ba giây mà không cho tôi biết anh ở đâu, hai ta coi như xong!”

Thạch Lỗi: “…”

Tư lệnh Thạch vinh quang hoàn thành sứ mệnh sợ run người, chưa kịp suy nghĩ đã nhanh chóng khai nơi mình nằm viện cho Liễu Như, cúp máy xong nhớ lại câu “Rửa mông chờ tôi” của Liễu Như mà run rẩy, hi, hi vọng Tiểu Như thấy mông mình rồi thì… thì giơ cao đánh khẽ.

https://thuviensach.vn

“Tìm thấy lão ba chết tiệt của các con rồi.” Liễu Như dậm giày cao gót đi về hướng An Thừa Trạch và Thạch Nghị, bắt gặp Thạch Thành đúng lúc bị đánh ngã, còn đặc biệt thuận chân đạp luôn gót giày lên bụng hắn đi qua, cước bộ vững vàng, đủ chứng minh Thạch Thành chắc chắn có cơ bụng, bụng bằng phẳng vậy mà, giày cao gót đạp lên cũng đâu sao!

Thạch Thành ôm bụng kêu rên đau đớn, rõ ràng hắn giúp người ta, cớ sao lãnh đãi ngộ thế này! Một nhà ba người hội đồng mình hắn, một tên thực lực tương đương bộ đội đặc chủng, một tên cổ vũ độc địa chẳng ai bằng, còn nữ vương giày cao gót cuối cùng kia… Không được, hắn chết mất thôi, tập kích cảnh sát đây này…

Liễu Như chẳng thèm để ý Thạch Thành kêu gào, chặn một chiếc taxi bên đường. Lúc cô đón xe, An Thừa Trạch hỏi Thạch Nghị, xác định khi Thạch Nghị còn bé thì Thạch Thành đang tuổi ẩm ương, thân là anh lớn mà đi đầu bắt nạt Thạch Nghị, tuy không khiêu khích bằng lời, nhưng cái chuyện vùi Thạch Nghị vào tuyết từ sau lưng tuyệt đối là Thạch Thành cầm đầu. Vì thế nhân lúc Liễu Như bắt xe, An Thừa Trạch chạy chậm qua, dùng chính áo của Thạch Thành trùm đầu hắn, đoạn đạp mấy cái lên đầu, vừa đạp vừa nói: “Cho chừa cái tội dám vùi anh Nghị vào tuyết!”

Ba người lớn lối đánh úp cảnh sát trên đường xong, ngồi lên taxi phi như bay đến bệnh viện quân khu Bắc Kinh. Thạch Thành cuộn mình chịu đau trên đất, đoạn chậm rãi bò dậy, bấy giờ đồng nghiệp rốt cuộc cũng chạy tới sau khi một người dân tốt bụng báo cảnh sát, định dẫn Thạch Thành về ghi lời khai, mặt đào hoa của Thạch Thành đã sớm bầm dập, hắn lau máu mũi, bảo: “Không cần! Tranh, chấp, gia, đình, ấy, mà!”

Hắn thật oan uổng, giúp người rành rành còn bị đánh, đánh xong còn chẳng được đòi danh dự, chú ba hại thảm con rồi!

https://thuviensach.vn

Hiện, đầu sỏ gây tội vừa gọi điện cho anh cả với anh hai mình, trong lòng vẫn thấp thỏm, nằm sấp trên giường nhích tới nhích lui không an phận, cứ nhắc đi nhắc lại Tiểu Như sắp tới, Tiểu Như sắp tới. Chiến sĩ đi cùng không rõ lắm, kinh ngạc nhìn tư lệnh cứ như bị rối loạn tăng động giảm chú ý, thiết nghĩ đây anh hùng trong truyền thuyết đây ư? Tư lệnh Thạch dẫn đầu tiêu diệt hang ổ ma túy tại Tam Giác Vàng đây sao? Tuy tư lệnh Thạch bị thương tại nơi khó mở miệng, song đó là vì nhiệm vụ, tuy vị trí xấu hổ nhưng vô cùng quang vinh. Thế nhưng, tư lệnh Thạch nhận điện thoại của phụ nữ xong thì phát run, còn lảm nhảm như tên khùng thế này… anh hùng trong lòng cậu chiến sĩ mất giá nghiêm trọng.

Nhẽ ra xét về cự ly, hẳn là anh em Thạch Nham có mặt trước, Liễu Như tức mấy cũng chẳng thể nổi bão trước mặt họ, Thạch Lỗi có thể hoãn ngày chết. Ai ngờ sự tình lại khéo như vậy, Liễu Như thuận lợi đuổi tới bệnh viện, mà anh em Thạch Nham bị kẹt xe…

Thạch Lỗi vốn cũng cho phép thăm hỏi, nên sau khi đăng ký trước cửa, ba người nhẹ nhàng vào thang máy, đi thẳng đến phòng bệnh đơn. Liễu Như chẳng màng gõ cửa mà đi vào trước tiên, đang tính hung hăng giáo huấn, nhưng bước vào xong thì sững người.

An Thừa Trạch với Thạch Nghị theo sau, nhìn nhìn Thạch Lỗi, cũng sững người.

Sư đoàn trưởng Thạch vĩ đại như người khổng lồ trong lòng họ, trụ cột gia đình, người đi hoàn thành nhiệm vụ xuyên quốc gia, phá huỷ một tổ chức buôn lậu thuốc phiện quốc tế! Hiện giờ đang nằm sấp trên giường bệnh, quần bệnh nhân tụt xuống, lộ ra nửa mông quấn băng gạc, nhìn Liễu Như một cách đáng thương.

Trong lúc nhất thời, mọi lo lắng khổ sở thậm chí tức giận đều tan thành mây khói, ngay cả Thạch Nghị sùng bái ba mình cũng tỏ vẻ thê thảm không nỡ nhìn.

https://thuviensach.vn

Chỉ mình An Thừa Trạch còn suy ngẫm bình thường được, hắn sờ sờ cằm, dùng ánh mắt nghiên cứu học thuật để tra xét băng gạc trên mông Thạch Lỗi.

Lại nói, diện tích rộng thật, sư đoàn trưởng Thạch ngài bị cái gì bạo cúc thế? Diện tích quá rộng rồi!

Ngẫm lại thì nếu về nhà với vết thương này, bị Liễu Như với bọn họ nhìn thấy, uy nghiêm của người làm chồng làm cha chắc chắn bốc hơi chả còn gì… Được rồi, giờ cũng chẳng còn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 59

Ban đầu Thạch Lỗi muốn giăng lưới tóm gọn tay buôn ma túy và người nhà Tô, ai ngờ lại phát hiện một ổ thuốc phiện. Sau khi suy xét binh lực địch ta, Thạch Lỗi quả quyết tìm hiểu nguồn gốc, trừ cỏ tận gốc, dẫn lính ẩn náu suốt hai tháng, chẳng những diệt trọn ổ mà còn bắt giữ được người cầm quyền hiện thời của Tô gia — Tô Chính Lễ, cha của Tô Ngọc Đình. Lúc ấy tình huống nguy cấp, sơ sẩy là toàn quân bị diệt. Nhằm tránh rò rỉ tin tức, Thạch Lỗi không để lộ mảy may phong thanh, thế nên mới dẫn tới chuyện mất tích trong thời gian ngắn.

Trong khi đánh nhau với lính đánh thuê, để bắt được Tô Chính Lễ, Thạch Lỗi dám đẩy cả đạn pháo, và bị lựu đạn ảnh hưởng. Mà hắn cũng cao số, chỉ mỗi mông bị nở hoa, trên người có mấy vết thương ngoài da do mảnh bom sượt qua, ngoài ra não bị chấn động nhẹ. Tất cả đều là thương tích không đáng kể, chẳng mấy chốc là khỏi hẳn, phiền phức duy nhất là – mông của anh hùng vĩ đại tư lệnh Thạch nở hoa!

Dù cho bị mất một chân, ngày sau phải sống lây lất thì Thạch Lỗi vẫn có thể đối mặt với Liễu Như, bởi hắn hiểu Liễu Như, cũng tin người phụ nữ này có thể cùng hắn bạch đầu giai lão. Nhưng việc mông bị nổ nát bấy thực sự quá thê thảm… Sau khi chuyển về bệnh viện quân khu Bắc Kinh, Thạch Lỗi bắt đầu do dự, dầu gì cũng mất tích ngầy ấy thời gian rồi… Hay chờ vết thương bớt khó coi hẵng nói với Tiểu Như? Bằng không, danh dự đàn ông của hắn sẽ sụp đổ ầm ầm. Kỳ thực Thạch Lỗi từng nghĩ trước tiên báo cho Tiểu Như việc hắn trở về thông qua Thạch Thành, chẳng qua đang bị thương, tạm thời không thể di động. Nhưng nếu nói ra, Tiểu Như khẳng định sẽ sốt ruột, sốt ruột sẽ ép hỏi, ép hỏi sẽ chịu không nổi, chịu không nổi

https://thuviensach.vn

sẽ lộ mông. Suy đi tính lại vẫn ra kết quả Tiểu Như tới gặp hắn và khó lòng giữ được mông, vì thế Thạch Lỗi lại bắt đầu lưỡng lự, đấu tranh.

Đương nhiên hắn chẳng do dự được mấy hôm, lúc hắn về, Thạch Thành đang giúp Liễu Như xử lý vụ kiện trùng hôn, ngày An Mục Dương nhận lệnh triệu tập của tòa cũng là ngày Thạch Thành nhỡ mồm rồi bị tập kích trên đường, Thạch Lỗi mới đến bệnh viện quân khu được ba ngày, não chấn động chưa tỉnh táo hẳn, thỉnh thoảng vẫn thấy buồn nôn, huống hồ trên mông còn bị thương nặng.

Cuối cùng, đầu đang choáng thì nhận điện thoại từ Liễu Như, hắn, hắn chưa do dự xong đâu, ấy mà trời cao đã tước quyền lựa chọn của hắn rồi. Tối, tối thiểu cũng phải chờ mông hắn đỡ đỡ chút hẵng bàn chứ!

Liễu Như xông vào phòng, liếc mắt liền thấy mông Thạch Lỗi, gò mông căng tròn rắn rỏi của tư lệnh Thạch đang phơi hơn nửa ra ngoài, may mà được băng bó không tồi. Trên đầu quấn băng, cộng thêm khá nhiều thương tích lớn nhỏ trên người, Liễu Như tức khắc mềm lòng, đồng thời cũng xót xa. Trên thực tế, cô không mềm lòng cũng khó, Thạch Lỗi đã thành cái dạng này rồi, làm sao giáo huấn hắn được nữa, đợi khỏi hãy nói đi.

Bấy giờ một y tá đẩy xe vào, nói: “Thạch Lỗi, đổi thuốc.”

Toàn thân Thạch Lỗi cứng ngắc, nhìn Liễu Như đầy tội nghiệp, hỏi y tá: “Người nhà cần tránh mặt không?”

Y tá lắc đầu: “Khử trùng xong hết rồi, giờ chỉ băng bó vết thương đơn giản thôi, người nhà không cần ra ngoài. Bệnh nhân có thể trò chuyện với gia đình để phân tán chú ý, thay băng rất đau, phân tâm có thể giảm bớt đau đớn.”

Thạch Lỗi: “…”

https://thuviensach.vn

Thực ra hắn đâu sợ đau, hắn cực kỳ hi vọng y tá sẽ bảo người nhà không được ở đây, song dám nói thế dưới tình huống này, Liễu Như chắc chắn sẽ đánh hắn.

Do vậy, chỉ thấy y tá gỡ băng gạc dính máu cho Thạch Lỗi, bôi thuốc lên cái mông máu thịt lẫn lộn, vì đau nên cơ bắp của Thạch Lỗi co giật mất tự nhiên. Liễu Như đau lòng, chờ y tá thay thuốc xong, cô kéo ghế ngồi bên giường Thạch Lỗi, hỏi: “Vết thương chưa được bao lâu, anh về từ khi nào?”

“Hôm kia, hôm kia thật đó!” Thạch Lỗi đáp, “Hôm kia, hôm qua, hôm nay, anh được chuyển đến bệnh viện từ 10 giờ tối hôm kia, tính tới giờ chưa đầy 48 tiếng đâu. Vả lại từ hôm kia đến giữa trưa hôm qua, não anh bị chấn động nên chóng mặt lắm, vừa mở miệng đã buồn ói, bữa nay mới khá hơn chút.”

“Sao lại bị thương ở đây?” Liễu Như nhẹ nhàng đặt tay lên mông Thạch Lỗi, ánh mắt hơi xót xa.

Trên mặt tư lệnh Thạch thoáng hiện vẻ xấu hổ: “Bị lựu đạn nổ trúng, bên trong còn một mảnh đạn, phẫu thuật mới lấy ra được. Không, không thể rửa mông, mông, giơ, giơ cao đánh khẽ thôi nhé.”

Thạch Nghị đứng cạnh cửa yên lặng quay mặt đi, thật mất mặt, chả muốn thừa nhận đó là ba mình tí nào.

Liễu Như nhịn không được cười khẽ, nhéo tượng trưng lên cái tai nguyên vẹn của Thạch Lỗi: “Nếu lúc mới đến thần trí anh vẫn còn mơ hồ, vậy bệnh viện với quân đội thông báo cho người nhà đúng không? Thạch Nghị còn vị thành niên, thế nên họ chỉ có thể báo cho anh em của anh. Sau này anh với em kết hôn rồi, có phải em sẽ được biết tin của anh trước tiên, anh muốn giấu cũng chẳng được phải không?”

“Không đâu, anh hoàn tất nhiệm vụ này là không cần lên tiền tuyến… Khoan đã, em bảo gì cơ!” Thạch Lỗi trợn to mắt, cánh tay gần như lành lặn,

https://thuviensach.vn

chỉ bị xước da, hắn bèn chống tay dựng người lên, muốn vươn tay ôm Liễu Như, kết quả ngẩng đầu quá mạnh dẫn đến choáng váng: "Ụa…"

Liễu Như, An Thừa Trạch: "…"

Thạch Nghị tiếp tục dời mắt đi, bẽ mặt quá thể rồi.

Thương thế của Thạch Lỗi tạm thời khống chế được mưa to gió lớn, Liễu Như có tức giận cũng chẳng thể cãi nhau với người bị thương, nhỡ lời cô nói kích động đến đối phương thật, chả biết Thạch Lỗi sẽ ói cỡ nào nữa. Ngẫm lại, nếu cô cũng bị thương nặng giống vậy, nhất định không muốn Tiểu Trạch lo lắng, ít nhất phải đợi vết thương khá chút, thoạt nhìn không tới nỗi đáng sợ mới cho An Thừa Trạch biết, cha mẹ là thế đấy, có bao giờ muốn con cái buồn phiền đâu. Rất nhiều đấng sinh thành sinh bệnh cũng giấu giếm con cái ở xa, một mình âm thầm chịu đựng. Thạch Lỗi cũng nghĩ vậy, nhưng Liễu Như muốn nói với hắn rằng, vợ chồng nhất thể đồng tâm, chí ít tới lúc có thể biết thì cô là người được biết đầu tiên.

Cơn giận tiêu tan, không khí phòng bệnh vô cùng vui vẻ. Hơi thở áp lực bao quanh ba người rốt cuộc biến mất, Thạch Lỗi bình an trở về, bọn họ lại là gia đình hoàn chỉnh.

Khi Thạch Nham với Thạch Sâm vào phòng, đúng lúc chứng kiến cảnh tượng gia đình hạnh phúc, hai người thở phào, xem ra thằng em đã giải quyết xong vấn đề em dâu, không phải cô đơn lần nữa rồi, coi như họ nhổ được một cọc tâm sự. Từ năm Thạch Lỗi không để ý mọi người khuyên can mà đồng ý ly hôn, anh em Thạch gia cứ lo rằng lỡ mai này em trai sinh bệnh chẳng ai chăm nom. Về phần những người mà các chị em giới thiệu cho Thạch Lỗi, chưa cần Thạch Lỗi chướng mắt, hai người anh đã bất mãn trước.

Con trai Thạch gia đều là nam tử hán, sức chiến đấu của con gái cũng mạnh mẽ chẳng kém, ngặt nỗi dồn hết vào việc bà tám. Kể ra cũng khó hiểu, nhà

https://thuviensach.vn

Thạch có ba trai sáu gái, ba trai đều là nhân trung long phượng và là đàn ông có trách nhiệm, sáu gái cũng rất lợi hại, đáng tiếc vừa về nhà liền dồn sức lên việc tám nhảm. Ngày trước, những người khi dễ Thạch Nghị chính là mấy anh chị em con cô con dì ấy, cũng có cả con chú con bác, tỷ như Thạch Thành luôn đi đầu ăn hiếp anh, nhưng họ sẽ không chọc Thạch Nghị không có mẹ. Lời lẽ của đám nhỏ đều học từ người lớn, như thế đủ chứng minh mấy bà cô kia nói thế nào về Thạch Nghị.

Vừa nghĩ đến các cô em gái, anh cả Thạch Nham lại đau đầu. May mà Thạch Lỗi cũng lớn tuổi rồi, cùng lắm bị hành hạ lúc kết hôn, sau thì sống riêng, còn Tết chỉ có mấy ngày thôi, hắn là… không thành vấn đề đâu nhỉ.

Vấn đề cực lớn ấy chứ!

Năm nay Thạch Lỗi bị thương, Tết này nhà bốn người mừng năm mới ở bệnh viện, sang năm Thạch Lỗi lành bảy tám phần, không cần nằm viện tiếp, ba người sẽ mang Thạch Lỗi về nhà tĩnh dưỡng. Qua một cái Tết, bọn chị em đều biết Thạch Lỗi tìm bạn gái, tính năm sau dẫn về nhà, vì thế mấy cô mấy dì bắt đầu lắm mồm, ơ kìa, Tết này Thạch Lỗi bị thương, sao cô vợ tương lai không mang Thạch Nghị với thằng con riêng đến?

Thạch Nham nghe lũ em gái ríu rít, không khỏi cười khổ. Giờ… Thạch Lỗi còn chưa dẫn Liễu Như về gặp họ hàng thân thuộc, một mình Liễu Như tới thế nào được!

Quả nhiên, nhóm đấu sĩ lại bảo, ui trời, Thạch Lỗi chưa dẫn cổ về nhà nha, cổ tới một mình thì quá mặt dày rồi. Nghe đồn bọn họ chưa cưới đâu, thế mà đã ở với nhau một năm rồi hở? Nghe nói cô kia còn là kẻ thứ ba hả? Giờ còn dây dưa với tình cũ kia kìa, ôi xời, đúng là hồ ly tinh.

Còn đứa con riêng nữa… Trời, nhóc đó học giỏi ghê ta, con em cũng học trung học số một, nó đặc biệt sùng bái nhóc đó…

https://thuviensach.vn

Học giỏi cái gì chứ, ai biết tính tình nó ra sao, chả biết sau này Thạch Nghị có bị mẹ kế ức hiếp không đây.

Thạch Nham, Thạch Sâm, Thạch Thành: "…"

Về điểm ấy, Thạch Thành là người có quyền lên tiếng nhất. Ức hiếp cái đầu mi ấy! Hồi bé hắn bướng bỉnh, cùng lũ em trai em gái chơi trò chôn nhau, kết quả khi ấy Thạch Nghị không chơi với họ, nên chỉ mình Thạch Nghị bị vùi trong tuyết nhưng anh chẳng đáp trả ai cả. Nhất là hồi đó Thạch Nghị còn nhỏ, người khác nhìn vô cứ như Thạch Nghị bị hùa vô ăn hiếp. Một lần đùa nghịch bị An Thừa Trạch nhớ kỹ, còn bị trùm đầu ăn đạp nữa chứ! An Thừa Trạch với Liễu Như khi dễ Thạch Nghị á? Hai vị này không dẫn Thạch Nghị đi tìm đám bắt nạt năm ấy dạy dỗ là may rồi!

Lại nói, nhà họ xem như gia tộc lớn, có thể sánh với mấy thế gia có lịch sử truyền thông lâu đời tại Bắc Kinh, địa vị cũng đâu kém cạnh gì. Nhưng cớ sao nhà người ta nhìn là biết dòng dõi thư hương, cao quý thanh lịch, hội tụ toàn thân sĩ thục nữ. Còn nhà họ, địa vị quyền lực tài lực thế lực đều chẳng thua người ta, kết cục trong nhà chỉ rặt đàn ông thô lỗ, phụ nữ bà tám, hoàn toàn không thể so.

Chẳng qua là Tết không về đã bị gây sức ép như vậy, mà thế vẫn chưa xong đâu. Xác định thương thế Thạch Lỗi đã ổn, Thạch Nghị lập tức yêu cầu Thạch Lỗi thực hiện hứa hẹn lúc trước. Hiện tại Thạch Lỗi đã hoàn thành nhiệm vụ và trở lại, dự định lui về tuyến hai, hắn cần một người nối nghiệp, người này dĩ nhiên là Thạch Nghị.

Trước khi đi, Thạch Lỗi đã sắp xếp xong, đúng lúc bây giờ mới qua năm, có không ít lời kêu gọi nhập ngũ, Thạch Nghị bỏ lỡ sẽ không kịp huấn luyện, hắn bèn gật đầu đồng ý.

Dầu gì cũng đi liền mấy năm, ngày nghỉ có về nhà hay không chưa biết, cách ngày Thạch Nghị đi một tuần, Thạch Lỗi đề cập tới chuyện này trên

https://thuviensach.vn

bàn cơm.

Dưới mông tư lệnh Thạch lót đệm rất dày, nhưng thi thoảng vẫn phải nâng mông đứng trung bình tấn*, thấy mọi người ăn gần xong, Thạch Lỗi bèn tuyên bố: “Cuối tuần Thạch Nghị sẽ gia nhập quân ngũ, ba đã lo liệu thủ tục tạm nghỉ học, nếu không thông qua kiểm tra mà bị đuổi về thì tiếp tục đến trường.”

*ý là lót đệm dày nhưng lâu lâu bác vẫn phải nhổm lên =)

Nói xong, hắn liền vùi đầu ăn cơm, không nhìn An Thừa Trạch và Liễu Như, trong lòng cứ thấy chột dạ sao đó. Thạch Nghị chưa kể với Thạch lỗi chuyện anh theo đuổi An Thừa Trạch, nom hai đứa hòa thuận, Thạch Lỗi còn tưởng vì mình bị thương nên tụi nhỏ tạm bắt tay làm anh em. An Thừa Trạch che giấu rất tốt, Thạch Lỗi đâu ngờ con trai mình đã cưa đổ được người ta.

Liễu Như hơi sửng sốt, buông đũa nói: “Tiểu Nghị muốn vào học viện quân sự mà? Sao lại muốn nhập ngũ làm lính trước, thế không phải khó thăng chức sao?”

Thạch Lỗi vội vàng ăn cơm, Thạch Nghị ngẫm nghĩ rồi giải thích: “Không phải nhập ngũ bình thường, mà là tuyển chọn đặc biệt, vừa huấn luyện vừa học tập. Kiến thức còn cao cấp, tỉ mỉ và sắc bén hơn trường quân đội, ba năm chính quy, năm năm thạc sĩ, có tiền đồ hơn trường quân đội nhiều. Trước đây ba con cũng thuộc đặc chủng… tuyển chọn đặc biệt như vậy, bằng không sao mới bây nhiêu tuổi đã lên quân đoàn trưởng. Nhưng muốn gia nhập bộ đội này rất khó, lựa chọn cực kỳ nghiêm khắc, tỉ lệ đào thải rất cao, có khi con bị đuổi về ngay từ tháng đầu ấy chứ. Dù đậu sát hạch ngay từ đầu, nhưng nếu ba năm sau thành tích thao luyện thực tế và kiến thức lý luận có hạng mục nào kém thì không được cấp bằng tốt nghiệp và quân hàm, khó lắm ạ, song cơ hội chẳng dễ gì có được. Ba con chỉ có thể giúp con xin tư cách, đủ tư cách hay không phải dựa vào chính con.”

https://thuviensach.vn

Liễu Như chung quy chỉ là thương nhân, chẳng hiểu mấy về tính chất quân đội của Thạch Nghị, cũng không ngờ thằng bé nhỏ thế đã muốn đi chấp hành nhiệm vụ. Cô chỉ thấy nếu bảo đảm bằng cấp, đồng thời được học tập tri thức và rèn luyện, bộ đội này cũng khá tốt. Tuy rằng lợi ích nghe hơi giả, nhưng khó là cái chắc. Song cô cũng hiểu Thạch Nghị là quân nhân trời sinh, cần mau chóng giương cánh bay lượn, tuổi trẻ nếm nhiều khổ tương lai đều là vật báu.

Vì thế cô gật đầu: "Đi trễ hơn được không, đi vậy không tham gia hôn lễ ba con với dì được."

Thạch Lỗi thấy Liễu Như không giận, bèn nuốt cơm trong miệng xuống: "Không kịp đâu, anh đăng ký cho nó từ năm ngoái rồi, sau 15 phải báo cáo, để lỡ thì phải đợi một năm nữa."

"Mẹ," Thạch Nghị đột nhiên nói, "mẹ đã sớm là mẹ con rồi."

Liễu Như mềm lòng, sờ sờ đầu Thạch Nghị, ngần ấy năm vẫn để tóc húi cua cưng cứng, dường như ngoài đầu ra thì chẳng có gì thay đổi. Đây là thằng bé cô yêu thương từ nhỏ đến lớn, người khác không hiểu thì sao? Thạch Nghị nhận cô làm mẹ là được rồi. Hai gia đình đã xây đắp tình cảm suốt tám năm, không cần những nghi thức kia chứng mình gì cả.

"Vậy được rồi, mấy ngày này mẹ nấu nhiều món ngon cho con, bằng không vài năm tới đừng mong được ăn đồ nhà nấu." Liễu Như vò đầu Thạch Nghị thật mạnh.

Thạch Lỗi thở phào, ôm lấy Liễu Như: "Đúng vậy, nếu nhóc con này vì vắng mặt trong hôn lễ mà không nhận mẹ, anh cho mông nó nở hoa luôn!"

Liễu Như với Thạch Nghị yên lặng nhìn mông hắn, tư lệnh Thạch đỏ mặt, vùi đầu ăn cơm tiếp. Toi đời, biết ngay không thể cho người nhà chứng kiến

https://thuviensach.vn

bộ dạng kia mà, giờ hay rồi, uy nghiêm của chủ gia đình nay còn đâu, ngay cả nhóc ranh cũng dám dòm mông ba nó kiểu đó!

Lúc ăn cơm, An Thừa Trạch chẳng nói lời nào, dù sao ý kiến của hắn cũng đâu quan trọng, càng không ai quan tâm suy nghĩ của hắn. Liễu Như không rõ, nhưng hắn còn lạ gì? Ban nãy Thạch Nghị lỡ miệng, anh căn bản muốn làm lính đặc chủng, nếu hắn đoán đúng, kiếp trước Thạch Nghị tham gia bộ đội sau khi rời khỏi quân doanh!

Mặt Thạch Nghị có sẹo, hơn nữa nhìn là biết do đao gây nên, kiểm tra sức khoẻ tại trường quân đội bình thường chắc chắn không qua, thậm chí gia nhập bộ đội đặc chủng cũng phải trải qua sát hạch, chủ yếu kiểm tra về phương diện phẩm hạnh, dầu gì cũng là quân đội đặc thù mà. Hai năm gặp An Thừa Trạch trước kia hắn là kỳ hạn khảo sát của bộ đội chính quy, thế nên mới xuất ngũ sớm hơn những người khác một tháng, vì đã hết thời gian khảo sát rồi.

Hiện tại, không có vấn đề vết đao, Thạch Nghị có thể tham gia bộ đội đặc thù như bình thường, nhanh hơn trước đây hai năm. An Thừa Trạch tin chắc Thạch Nghị sẽ đậu sát hạch, anh là quân nhân ưu tú nhất. Nhưng nếu Thạch Lỗi đã quyết định xong sự tình từ trước ngày đi năm ngoái, vì lẽ gì không ai cho hắn biết?

An Thừa Trạch trầm mặc ăn cơm xong, đặt chén đũa xuống rồi về phòng. Liễu Như cùng Thạch Lỗi đều ở nhà, Thạch Nghị biết Tiểu Trạch nhất định giận rồi, song chẳng thể hành động quá rõ ràng, đành phải cố nhịn, mãi tới khi Liễu Như đi làm, ba mình về phòng nằm sấp, bấy giờ mới chậm rãi chạy đến chỗ An Thừa Trạch.

Cửa không khóa, anh nhẹ nhàng đẩy ra, chỉ thấy An Thừa Trạch đang im lặng đọc sách, cả người đẹp như tranh. Thạch Nghị ngắm mà trong lòng ngứa ngáy, kiềm lòng chẳng đậu ngồi xuống giường ôm chầm An Thừa

https://thuviensach.vn

Trạch, nào ngờ An Thừa Trạch lại thoải mái thoát khỏi tay Thạch Nghị như cá chạch, sang bên kia ngồi.

Thạch Nghị biết hắn đang cáu, đâu dám tiếp tục ôm, đành ngồi bên giường nịnh nọt: “Tiểu Trạch…”

An Thừa Trạch bỏ sách xuống, liếc Thạch Nghị, rồi bình tĩnh đáp: “Năm ngoái chú Thạch đã quyết định xong từ trước khi đi… Tôi tính thời gian, thấy trùng ngay mấy hôm tôi với cậu cãi nhau, vì vậy sao?”

“Phải… không phải không phải không phải!” Thạch Nghị hấp tấp lắc đầu, “Kiểu gì tớ cũng đi, cậu nói đúng, tớ không thể cứ sống kiểu ấy.”

“Câu mở đầu không hợp với lời sau, ngay cả nói xạo cũng chẳng biết.” An Thừa Trạch thở dài, nghiêm túc nhìn Thạch Nghị, “Là tôi sai, không nên nói cậu còn quá nhỏ, không xứng với tôi, làm cậu mới vị thành niên đã muốn đi đối mặt nguy hiểm. Tuy tôi không hiểu lắm về hệ thống quân đội Trung Hoa, nhưng tôi biết một việc, sẽ chẳng có cái bánh nhân thịt nào từ trên trời rơi xuống cả. Đãi ngộ quá tốt, thăng cấp quá mau, chắc không chỉ dựa vào huấn luyện khắc nghiệt đâu nhỉ.”

“Không phải!” Thạch Nghị lập tức đáp, “Không phải vì cậu nói tớ mới đi lính, trước đây ba tớ cũng vào bộ đội này, tớ cũng nên…”

“Đừng xạo với tôi, không lừa được tôi đâu.” An Thừa Trạch nghiêm túc hỏi, “Cậu khai thật đi, chỗ cậu muốn đi có phải cũng thường xuyên làm nhiệm vụ giống chú Thạch không?”

“…” Thạch Nghị lặng thinh, An Thừa Trạch biết anh ngầm thừa nhận.

Sự tình đến nước này, một nửa do hắn gây nên, một nửa là mục tiêu cuối của Thạch Nghị. An Thừa Trạch biết hắn không có lý do phản đối, có đau lòng khó chịu tới đâu cũng khó lòng ngăn cản chim ưng tung cánh lên trời, hắn chỉ thong thả nhích đến gần Thạch Nghị, cơn giận bé nhỏ tan biến tự

https://thuviensach.vn

bao giờ. An Thừa Trạch chậm rãi ôm cổ Thạch Nghị, nói khẽ: “Cậu đi ít nhất năm năm đúng không?”

“Chưa, chưa nói trước được. Trong thời gian đó có thể được nghỉ vài hôm về nhà, có khả năng… sáu bảy năm mới đạt yêu cầu, gia nhập bộ đội chính quy. Cũng có khi… giống ba tớ…” Thạch Nghị hết nói nổi.

“Giống chú Thạch vắng nhà nhiều năm, cuối cùng để vợ bỏ chạy hử?” An Thừa Trạch hỏi.

“Không, không đâu mà!” Thạch Nghị nói, “Mới đầu ba tớ không có nhiệm vụ thì ngày nào cũng về nhà, đâu thể ra nhiệm vụ suốt được, một năm có một tháng nghỉ ngơi. Nghe bảo lúc ấy mẹ tớ tìm… tìm người khác, ba tớ mới ghét về nhà, có nghỉ cũng ở bộ đội. Cậu nhớ không, sau này khi quen dì… mẹ, ba tớ cũng chăm về lắm mà, nhưng tại hồi đó mẹ cứ bay tới bay lui trong nước…”

“Cô cậu bảo thế à?” An Thừa Trạch hít sâu một hơi.

“À… Ừ.” Thạch Nghị cúi đầu, kỳ thực anh chả muốn nhắc lại ký ức này, nhưng với Tiểu Trạch thì chắc không sao.

Quả là… An Thừa Trạch thật chẳng biết hình dung thế nào về bà cô của Thạch Nghị, rõ ràng các bác đều đứng đắn, sao mấy bà cô lắm mồm vậy.

“Mỗi năm có một tháng sao?” An Thừa Trạch cười khổ, hắn bỗng dưng bắt lấy vai Thạch Nghị, nghiêm mặt nói, “Anh Nghị, mình làm đi.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 60

Thạch Nghị bị một câu của An Thừa Trạch làm toàn thân đỏ như ớt chín rục, nửa thân trên ở trần cũng đỏ rực. An Thừa Trạch cúi đầu cười khẽ, nhẹ nhàng vuốt ve lồng ngực anh, ghé vào tai anh thổi một hơi: “Có muốn không nào?”

Muốn, sao lại không muốn chứ? Đó là Tiểu Trạch của anh, người anh thích từ nhỏ, nằm mơ cũng muốn ôm hắn ngủ. Mới đầu là em trai, sau này tâm tư dần thay đổi, nhưng không thể nói là vợ. Theo quan niệm của Thạch Nghị, vợ phải là phụ nữ giống Liễu Như. An Thừa Trạch thì khác, tình cảm Thạch Nghị dành cho hắn nào chỉ đơn thuần là tình yêu. Mà là tình thân, tình bạn đan xen với tình yêu, là nỗi niềm khát vọng và mong mỏi, là chốn thuộc về của tâm hồn, ái tình đơn giản chẳng thể giải thích rõ ràng được.

Với những đấng nam nhi như Thạch Nghị Thạch Lỗi, bảo vệ quốc gia mới là số mệnh của họ. Đâu phải họ không yêu gia đình, Thạch Lỗi không thương Thạch Nghị, không yêu Liễu Như sao? Yêu chứ, thương chứ. Nhưng nếu đất nước cần, hắn vẫn sẽ bỏ qua gia đình mà xông pha tiền tuyến. Trong lòng họ, sứ mệnh cao hơn hết thảy, nhân dân cao hơn hết thảy, an cư lạc nghiệp là bến cảng cuối cùng. Song Thạch Nghị hơi khác với họ, anh có thể hi sinh tất cả vì quốc gia, nhưng bến cuối của Thạch Nghị chỉ có An Thừa Trạch, đó là cõi đi về của anh. Từ nhỏ đến lớn, với tư cách bạn thân nhất, người khuyên can và người yêu, anh trao người ấy toàn bộ tình cảm của mình.

Nếu có thể, ngay từ phút giây thông suốt, Thạch Nghị đã muốn nuốt trọn An Thừa Trạch. Chẳng những thân thể khao khát An Thừa Trạch, ngay cả tâm linh cũng vô cùng mong đợi được kết hợp với hắn. Nhưng mà, muốn thế thôi, chứ không thể được.

https://thuviensach.vn

Màu đỏ dần nhạt đi, khuôn mặt màu mạch tràn đầy ẩn nhẫn, Thạch Nghị vươn tay vuốt má An Thừa Trạch, làn da nhẵn mịn khác hẳn với sự thô ráp của mình, nhìn là biết đứa trẻ được cưng chiều từ bé, đứa em trai quý giá biết bao.

Sáp tới gần, khóa môi với An Thừa Trạch, hôn khẽ dần hóa thành hôn sâu, tình cảm triền miên nô đùa nơi đầu lưỡi, lưu lại nỗi quyến luyến đắm say lòng người.

Hơi của hai người dài đến kinh ngạc, nhưng Thạch Nghị vẫn chiếm thượng phong. Lát sau, An Thừa Trạch thở dốc đẩy Thạch Nghị ra, đuôi mắt hơi nhướn lên, trong mắt ẩn chứa tình cảm, môi đỏ mọng căng đầy, cơ thể khẽ run vì thở gấp. Thở xong, An Thừa Trạch lại gần liếm tai Thạch Nghị, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng.

Tuy nhiên, Thạch Nghị kiềm chế mà đẩy hắn ra, trầm giọng nói: “Tiểu Trạch, không được.”

“Vì sao?” An Thừa Trạch hơi khó hiểu, hắn rõ hơn ai hết chấp niệm Thạch Nghị dành cho mình, anh luôn dùng ánh mắt như muốn ăn sống nuốt tươi nhìn hắn, đã tới nước này rồi, cớ gì không làm?

“Cậu còn nhỏ,” Thạch Nghị nhìn hắn có chút không nỡ, “tớ cũng còn nhỏ. Tớ không thể cho cậu hứa hẹn gì, sau này ngay cả ở bên cậu hay bảo vệ cậu đều không được.”

An Thừa Trạch ngộ ra: “Cậu sợ tương lai tôi sẽ hối hận… hay sợ chính cậu hối hận?”

“Tớ không hối hận!” Thạch Nghị nhấn mạnh, “Chỉ là, tớ không muốn Tiểu Trạch buồn.”

https://thuviensach.vn

“Tôi cũng không hối hận.” An Thừa Trạch hít sâu một hơi, “Tôi khó khăn lắm mới bắt được cậu, còn chưa hòa vốn đâu, thả cậu ra thế nào được. Giờ chưa dùng được gì đã muốn chạy, cậu cứ chờ bị tôi dây dưa cả đời đi.”

Thạch Nghị quá chính trực, cơ hội ngay trước mắt mà chẳng biết nắm lấy. Anh biết rõ con đường này đầy chông gai, đã tận mắt chứng kiến cha mẹ ruột không thể đi đến cuối cùng, huống hồ là hai đứa nhóc chưa đầy mười tám tuổi. Dẫu từng tế bào đều đang xao động không yên vì khao khát, anh vẫn từ chối lợi dụng tiếp xúc thân thể để giữ hắn, sợ hắn bị kiềm chân.

Cậu bé này dốc hết sức mình để nghĩ cho hắn, dùng toàn bộ năng lực để yêu thương hắn, quý trọng hắn.

…..

Cuối cùng, An Thừa Trạch chẳng thể miễn cưỡng Thạch Nghị… Được rồi, loại chuyện tốt từ trên trời rơi xuống này hoàn toàn không thể gọi là miễn cưỡng. Hai người chỉ lẳng lặng dựa vào nhau một lát, lúc nghe tiếng Thạch Lỗi đứng dậy đi vệ sinh, Thạch Nghị vội vàng nhảy dựng lên, chạy qua đỡ Thạch Lỗi, sức anh khá lớn, có thể thoải mái khiêng ba mình lên.

Thạch Lỗi nhíu mày hỏi: “Ở trong phòng với Tiểu Trạch làm gì?”

Thạch Nghị trầm mặc không đáp, trái lại là An Thừa Trạch tiến lên, lạnh lùng liếc Thạch Nghị. Rồi bảo: “Chú Thạch, con thấy anh Nghị đi lính rất tốt, nam nhi chí tại tứ phương không phải sao?”

Giọng hắn rất lãnh đạm, Thạch Lỗi nghe xong hơi buồn bực, thằng ranh vẫn chưa theo đuổi Tiểu Trạch, thấy chưa, người ta chỉ ước nó mau biến đi kìa. Té ra Thạch Nghị mới vừa nói lời chia ly trong phòng An Thừa Trạch, kết cục vẫn bị đá, aiz…

Thôi, Tiểu Trạch chướng mắt Thạch Nghị nhà mình cũng bình thường, nhân chi thường tình ấy mà. Nhưng nghĩ đến những lời lúc trước của Thạch

https://thuviensach.vn

Nghị, chẳng lẽ từ nay muốn sống nốt quãng đời còn lại trong cô độc, nhìn Tiểu Trạch kết hôn sinh con, rồi cứ chờ mãi như thế? Ngẫm lại liền thấy đau lòng thay con trai, hi vọng tương lai nó không đâm đầu vào ngõ cụt, tìm một cô gái mà sống qua ngày.

Đối với An Thừa Trạch, giấu giếm Thạch Lỗi khá đơn giản. Thạch Nghị không muốn nói dối lắm, nhưng chỉ đành im miệng trước ánh nhìn của An Thừa Trạch. Một tuần sau càng không có cơ hội cho Thạch Lỗi biết chân tướng, vì đã tới lúc lên đường.

Ba thành viên trong nhà đưa anh lên xe lửa chiến dịch, Thạch Nghị chỉ cầm giấy tiến cử tới căn cứ đặc biệt kia, trừ phi sắp trở thành người trong căn cứ, ngoài ra cả cha mẹ cũng không được đi theo.

Tiễn bước Thạch Nghị xong, trong nhà trầm lặng rất nhiều. Nhưng chẳng mấy chốc đã có việc làm, vụ kiện của Liễu Như với An Mục Dương mở phiên toà.

Tội trùng hôn thuộc án hình sự, cần Viện kiểm sát lập hồ sơ điều tra, đáng lẽ chưa mở phiên toà sớm như vậy. Song Liễu Như đã chuẩn bị tốt tâm lý từ khi mới gặp An Mục Dương, thu thập đủ chứng cứ, cộng thêm các công tố viên tăng ca để điều tra, xác nhận không sai, tòa án mới gửi lệnh triệu tập cho An Mục Dương.

Hiện Liễu Như đâu thiếu tiền, còn được Thạch Nham giúp tìm luật sư giỏi. Đương nhiên phía An Mục Dương cũng chẳng kém, hơn nữa thời gian quá lâu, có thể lên tòa làm chứng chỉ có cư dân trong thôn của Liễu Như năm ấy, mà mấy thôn dân còn trẻ khi đó đã lớn tuổi hết cả, trưởng thôn đứng ra tổ chức tiệc cho họ đã qua đời, chỉ đành trông chờ vào trí nhớ của con ông. Mà người dân thôn đã tới tòa bao giờ đâu, luật sư biện hộ hỏi một câu liền á khẩu, lời mở đầu không khớp câu sau, rất khó đạt được tín nhiệm.

https://thuviensach.vn

Mà Liễu Như cũng không cần tội trùng hôn được thành lập, kết quả chẳng quan trọng, cô chỉ cần một thái độ và một tin tức. Cô muốn tỏ thái độ với An Mục Dương rằng, đừng xem chuyện năm xưa là hồi ức tốt đẹp, hắn căn bản không biết một phụ nữ đã bị tổn thương thế nào vì nó, mười tám năm đợi chờ, sự thờ ơ của người cùng thôn, nộ kỳ bất tranh của cha mẹ, cùng nỗi cực khổ một mình thai nghén. Dù An Mục Dương bị trừng phạt theo pháp luật, dù hắn phải bồi thường tiền, nhưng thế thì sao? Trừ phi hắn giống Liễu Như, cũng ngồi tù mười tám năm, mới có thể bù đắp cho vết thương ngần ấy năm của Liễu Như!

*nộ kỳ bất tranh: phẫn nộ vì ai đó không biết đấu tranh

Cô còn muốn cho người nhà An biết một tin, An Mục Dương có con riêng bên ngoài. Liễu Như hiển nhiên chẳng muốn đưa An Thừa Trạch ra ánh sáng, như vậy không tốt cho sự trưởng thành của con trai, còn có khả năng khiến An gia không biết xấu hổ đến tranh quyền nuôi nấng An Thừa Trạch. Nhưng sau khi phát sinh tai nạn giao thông kia, xuất phát từ trực giác của phụ nữ, Liễu Như biết Tô Ngọc Đình muốn bóp chết An Thừa Trạch trước khi nhà họ An biết hòng bảo vệ con trai mình. Một khi đã vậy, biện pháp tốt nhất để bảo hộ An Thừa Trạch chính là tỏ rõ thái độ, công khai thân phận, như vậy Tô Ngọc Đình sẽ khó lòng hạ thủ. Bởi khi thân phận An Thừa Trạch bại lộ trước công chúng, nếu An Thừa Trạch gặp chuyện chẳng lành, theo lối suy nghĩ bình thường, mọi người sẽ hoài nghi Tô Ngọc Đình trước tiên.

Còn vấn đề nuôi dưỡng An Thừa Trạch, hắn sắp tròn mười tám tuổi, tháng sáu là sinh nhật, chờ vụ án trùng hôn kết thúc, nếu An gia lại kéo nhau lên tòa, bọn họ có khối cách kéo dài vụ tranh quyền nuôi con này. Kéo tới khi An Thừa Trạch trưởng thành, hắn thích ai thì ở với người ấy, quyền nuôi nấng gì đó chẳng cần đoạt nữa.

Bởi vậy, dẫu biết đây là lần tố tụng có khả năng thua vô cùng cao, Liễu Như vẫn nhất quyết không chùn bước trước đạo nghĩa mà ra quyết định.

https://thuviensach.vn

Ân oán của đám nhà giàu vĩnh viễn là lựa chọn hàng đầu của tạp chí lá cải, dù đội ngũ paparazzi cuối thập niên 90 vẫn chưa mạnh mẽ như ngày nay, sức ảnh hưởng của truyền thông cũng chưa tới mức khổng lồ, nhưng tuyệt đối không thể bỏ qua ân oán tình cừu mười tám năm của chủ tịch Hồng Thế!

Các phóng viên biết tin về lệnh triệu tập từ lâu, bèn lũ lượt kéo tới giành chỗ vào hôm mở phiên tòa. Lệnh triệu tập nhận được rồi, mọi chuyện chẳng cách nào che giấu nữa, lão tướng An và chúng họ hàng thân thuộc nhà An cũng biết, bất kể xuất phát từ quan tâm hay sung sướng khi người gặp họa, ngày ấy tất cả đều có mặt chiếm ghế. Tô Ngọc Đình và An Chí Hằng cũng tới, gần đây hai mẹ con có chút mỏi mệt, trạng thái tinh thần không tốt. An Thừa Trạch với An Chí Hằng liếc nhau, đời này không cần giấu giếm, trong mắt An Chí Hằng ngập tràn hận thù, nhìn An Thừa Trạch bằng ánh mặt rừng rực lửa giận, miệng khép mở mấy lần, An Thừa Trạch hiểu khẩu hình của hắn: Đồ con hoang.

Hắn chả giận, sớm biết An Chí Hằng mồm chó chẳng mọc được ngà voi, chó cắn hắn một lần, việc gì hắn phải làm hành động thấp kém như cắn lại. Kỳ thực tâm trạng An Chí Hằng cũng dễ hiểu, bao năm qua tuy ba không thích mẹ, nhưng vẫn rất tốt với đứa con một là hắn. Mặc kệ An Mục Dương có bao nhiêu đàn bà, An Chí Hằng vẫn biết địa vị của mình không thể lung lay. Thậm chí mấy người đàn bà đó có sinh được con trai thì cũng còn nhỏ, căn bản không có lực uy hiếp. Song An Thừa Trạch ngang trời xuất thế đã mười bảy tuổi! Thêm nữa còn vô cùng xuất sắc về mọi mặt, từng có chứng nhận hạng nhất huấn luyện hướng đạo. Chớ thấy An Mục Dương là chủ tịch Hồng Thế mà lầm, người có tiếng nói tại An gia vẫn là lão tướng An. Lão tướng An thích trẻ ngoan học giỏi, càng thích người thân thủ tốt có thể bảo vệ quốc gia. Tính nết An Thừa Trạch nhất định được lão tướng An ưu ái, đến lúc đó ai là người thừa kế chưa biết chắc đâu.

https://thuviensach.vn

An Chí Hằng cảm thấy bị uy hiếp nên mới phẫn nộ như thế. An Thừa Trạch lại chẳng coi An Chí Hằng ra gì, sau khi sống lại, hắn biết rõ nhất việc An gia đã là cây đại thụ mục nát. Thoạt nhìn ngăn nắp sáng chói, thực chất bên trong đã thối nát rỗng tuếch. Lão tướng An là anh hùng bảo vệ đất nước, tiếc rằng đời sau của ông chỉ biết dựa dẫm vinh quang đời trước, ngày càng tuột dốc. Đến đời An Chí Hằng, ngay cả hành vi buôn lậu ma túy tàn nhẫn cũng chẳng từ, đích xác là sâu mọt quốc gia!

So sánh An gia, rồi lại nhìn Thạch gia, ba anh em Thạch Nham Thạch Sâm Thạch Lỗi đều là nhân trung anh kiệt, còn chính trực vô cùng. Tuy đời sau chỉ được mỗi Thạch Thành, nhưng theo An Thừa Trạch, có Thạch Nghị ở đây, dù đám con cháu còn lại toàn cặn bã, anh vẫn có thể chống đỡ Thạch gia, huống hồ bản thân Thạch Thành đã là nhân tài ưu tú không thân với Thạch Nghị.

An gia chưa đủ gây sợ hãi.

Sau phiên tòa, quả nhiên những nhân chứng Liễu Như tìm đến đều bị luật sư biện hộ hỏi tới á khẩu, không đủ tin cậy. Người duy nhất tương đối bình tĩnh chính là con trai trưởng thôn, hồi ấy hắn là bạn học của Liễu Như, cũng tham dự hai tiệc cưới của hai người. Tốt nghiệp đại học giống cô, hiện đang làm việc cho cơ quan chính phủ, hắn cực kỳ trấn định, lời chứng khá đáng tin. Ai dè luật sư biện hộ lại xoáy từ góc độ khác, ép hỏi hắn phải chăng từng thầm yêu Liễu Như, nhiều năm qua vẫn ghi tạc trong lòng, chính vì tình nghĩa này mới giúp đỡ Liễu Như.

Đối với Liễu Như, vấn đề này thật nhảm nhí, hoàn toàn không cần để ý, ngờ đâu con trai thôn trưởng đỏ mặt ngay tại chỗ, biểu tình kia như muốn nói lại thôi, tất cả viết hết lên mặt, Thạch Lỗi tức đến suýt lật bàn.

Do đó, lời con trai trưởng thôn cũng không thể tin. Liễu Như đã đoán được kết cục, đang định bỏ cuộc thì chợt nghe người đàn ông trung niên trên bàn nhân chứng bảo: “Năm xưa tôi thầm mến Liễu Như, nhưng lúc đứng tại tòa,

https://thuviensach.vn

mỗi lời tôi nói đều trải qua thử thách lương tâm và tín nhiệm, tuyệt đối không dối trá. Tình cảm và thành thật chẳng hề mâu thuẫn, dù tôi thích Liễu Như, cũng sẽ nói sự thật. Hồi ấy đúng là An Mục Dương với Liễu Như chiếu theo quy mô tiệc cưới của thôn chúng tôi mà tổ chức, còn mời thân thích bạn bè trong thôn tới dự, trong nhà dán đầy chữ Hỉ, chủ hôn là ba tôi, người đứng đầu thôn. Thời điểm Liễu Như tìm tôi làm chứng, tôi đồng ý, nhưng tôi cũng biết lời mình chưa đủ thuyết phục. Thành ra tôi lục lọi đồ vật cũ trong nhà, trước ngày đi Bắc Kinh rốt cuộc cũng tìm thấy hai thứ!"

"Một, là nhật ký của trưởng thôn ba tôi, mọi việc đều được ghi chép trong đó, thậm chí có cả hạn hán và lũ lụt từng năm, tuyệt đối là thật. Thứ hai, chính là ảnh hôn lễ của Liễu Như cùng An Mục Dương do người được thuê chụp lại!"

Trong tay hắn cầm tấm ảnh đen trắng chụp lại trưởng thôn của Liễu Như và An Thừa Trạch cùng toàn bộ bạn bè thân thích của cô năm ấy. Chữ Hỉ thật to dán trên khung cửa sổ đơn sơ, quần áo trên người Liễu Như tuy nhìn không ra màu sắc, nhưng kiểu dáng chắc chắn là trang phục hôn lễ truyền thống. Mà khéo cái là, trong ảnh, thôn trưởng đứng tại chủ vị, trước mặt ông là đôi cô dâu chú rể đang uống rượu giao bôi!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 61

Vì sự xuất hiện của chứng cứ mới, luật sư biện hộ xin hoãn phiên tòa, An Mục Dương tạm thời kéo dài thời gian. Sự tình đã xảy ra từ mười tám năm trước, ai mà ngờ con trai trưởng thôn có thể lấy ra bằng chứng hùng hồn như vậy, ảnh chụp còn cực nét. An Mục Dương với Liễu Như bảo dưỡng khá tốt, liếc mắt cũng nhìn ra cặp đôi đang uống rượu giao bôi chính là họ.

Chuyện tới bước này, bất kể tòa phán quyết thế nào, mọi người cũng tin An Mục Dương thực sự lừa hôn. Hôm sau, cả tạp chí kinh tế tài chính lẫn tạp chí lá cải đều đăng tin này lên trang nhất, tiêu đề nổi bật cực kỳ thu hút chú ý. Những người trong giới đã quá quen với loại chuyện này, nhưng chẳng mấy ai có thể gây sức ép cho An Mục Dương, cái gì mà bị vợ bé kiện tội trùng hôn, rồi vì phụ nữ mà tổ chức tiệc rượu lừa hôn, thật mất mặt, thiên hạ đều xem đó là trò cười, bao gồm đám họ hàng An gia. Người dân bình thường không biết nhiều về An Mục Dương, song họ biết Hồng Thế, biết điểm tâm Như Ký đấy nhé! Tạp chí còn cố tình đăng bài về quá trình phấn đấu của Liễu Như, quả là người phụ nữ kiên cường, bị người ta lừa mà vẫn nỗ lực vươn lên, một mình nuôi con còn mở được cửa hàng to như thế. Điểm tâm Như Ký ngon lắm, tới mua một ít đi. Ân oán nhà giàu thật thú vị, chả khác chi phim truyền hình, lại còn phần sau nữa chứ. Nhất thời, phàm là dân thường đọc tạp chí báo chí thì đều chờ mong phiên xét xử sau.

Trong thời gian ngắn, điểm tâm Như Ký xuất hiện tình trạng cháy hàng ở mọi siêu thị lớn, các nơi đều gấp gáp liên hệ Như Ký đặt đơn hàng mới, số lượng mua vào gần như tăng gấp đôi! Lâm Vạn Lý ngồi đối diện An Thừa Trạch, thấy lượng tiêu thụ tạp chí trên báo cáo, lập tức gọi điện cho cấp dưới: “Mau cho in thêm, ngoài ra phải theo dõi chặt chẽ việc này!”

https://thuviensach.vn

Cúp máy xong, Lâm Vạn Lý cười nói: “Tiểu Trạch, hồi trước tôi luôn không phục, tại sao anh Nghị lại coi trọng cậu như vậy, tôi và Trình Phi làm kiểu gì cũng chả tranh được vị trí đàn em số một với cậu, giờ thì tâm phục khẩu phục rồi. Lợi dụng tạp chí của tôi đăng tin về vụ ân oán này, tiết lộ quá trình phấn đầu của dì Liễu, vừa giúp dì Liễu nâng cao hình tượng trước dư luận, vừa quảng cáo miễn phí cho Như Ký, còn giúp tòa soạn tạp chí của tôi tăng lượng tiêu thụ, bước đầu tạo được tên tuổi, đúng là một công ba việc, quá lợi hại!”

An Thừa Trạch vừa lật xem tạp chí, vừa bảo: “Cậu nói thiếu một điều.”

“Cái gì?” Lâm Vạn Lý hỏi, còn nữa thật á?

“Tiết lộ lịch sử gây dựng sự nghiệp của Như Ký còn một mục đích khác, tạo ấn tượng tốt với lão tướng An.” An Thừa Trạch cười cười, “Trực tiếp tố cáo con ông ta trùng hôn, dù tiếc rèn sắt không thành thép đến đâu, thì người làm cha cũng hướng về con mình. Từ đó suy ra, ổng sẽ có ấn tượng không tốt về tôi. Nhưng bài báo này lại miêu tả tỉ mỉ Liễu Như là người ưu tú vững vàng như thế nào, lão tướng An rất thích người biết mưu sinh trong nghịch cảnh. Dù ấn tượng với mẹ tôi chỉ xem như không tệ, nhưng với tôi cũng sẽ không kém.”

“Cậu cần thiện cảm của ổng làm gì, chẳng phải cậu không hứng thú với An gia sao? Lẽ nào muốn về lại đó?” Lâm Vạn Lý khó hiểu, hắn không nghĩ An Thừa Trạch cần An gia hỗ trợ, nhóc con này từ nhỏ đã nghịch ngợm hay gây chuyện, khẳng định không tha thứ cho kẻ đã bỏ rơi mẹ con họ là An Mục Dương. Với tiềm lực hiện nay của Như Ký và óc tính toán của An Thừa Trạch, bọn họ đâu cần tài sản nhà An.

“Ai bảo tôi không hứng thú với An gia?” An Thừa Trạch khẽ nhếch khóe môi, “Tôi cực kỳ hứng thú với cái gia đình không biết xấu hổ này ấy chứ. Sự tự phụ tự kỷ của An Mục Dương phần lớn di truyền từ lão tướng An. Lão tướng An nhất định cho rằng nhà mình tốt nhất, ông ta đời nào tin tôi

https://thuviensach.vn

chẳng hề muốn nhận lại An gia, ổng chỉ thấy người trẻ tuổi đang cự nự và ương ngạnh thế thôi. Tôi càng cương quyết, càng ra vẻ chính trực không cần An gia thương hại, ổng lại càng thích. Cộng thêm thành tích và đức tính mấy năm nay của tôi, cùng bản lãnh luyện ra với anh Nghị, cậu nói An Chí Hằng với tôi, lão tướng An sẽ thích ai hơn?"

Lâm Vạn Lý mù tịt, thái độ này của An Thừa Trạch là hoàn toàn không muốn nhận lại An gia, phải là hận thấu xương mới đúng! Vậy mà giờ còn muốn làm vui lòng lão tướng An, tâm tư phía sau thật có chút phức tạp.

"Quan trọng nhất là, tôi vẫn mang họ An, bao năm qua chưa từng sửa họ." An Thừa Trạch thản nhiên nói.

"A!" Lâm Vạn Lý hét to một tiếng, chỉ vào An Thừa Trạch, "Cậu muốn Hồng Thế, cậu muốn đào Hồng Thế từ tay nhà họ An để nó mang danh nghĩa của mình, cậu không ham tài sản mà muốn hủy diệt nguồn kinh tế của An gia, cậu, cậu muốn hủy nhà bọn họ!"

"Thông minh." An Thừa Trạch cười tán dương, "Không hổ là người mới học cấp ba đã tự mở công ty, thông minh lắm."

Vậy cũng chả bằng cậu… Lâm Vạn Lý lầm bầm, hắn thật không ngờ mục đích của An Thừa Trạch lại đáng sợ đến thế, càng kinh khủng hơn là, vì sao cậu ta muốn mình biết?

"Rất đơn giản, tôi không muốn Hồng Thế dính líu gì với Như Ký, cũng không muốn ai biết tôi là người ra tay đối phó Hồng Thế, cho nên tôi cần một con… người phát ngôn." An Thừa Trạch vỗ vỗ vai Lâm Vạn Lý, "Tôi xem trọng cậu nha ~~"

Hắn mới vừa nói con rối đúng không, đúng không!

Tuy Lâm Vạn Lý đời sau chính là ông trùm giải trí, nhưng hiện chỉ học cấp ba, quả thực có chút chống không lại An Thừa Trạch đa mưu túc trí, hắn

https://thuviensach.vn

trầm tư hồi lâu mới hỏi: “Tôi đây có lợi lộc gì?”

“Tiền, và mạng lưới quan hệ của Lâm gia.” An Thừa Trạch đáp, “Chắc cậu biết quan hệ giữa tôi với chị em Lâm Đức Cửu khá tốt, mà cậu là họ hàng xa của Lâm gia, mặc dù rất có địa vị tại tỉnh Kiến, nhưng vẫn kém xa nhà họ Lâm. Cậu nên biết tài chính sung túc và mạng lưới quan hệ của Lâm gia sẽ cho cậu bao nhiêu trợ giúp, điều này đại biểu cho con đường tương lai thênh thang sáng sủa của cậu.”

“Dù cậu thân với chị em Lâm Đức Cửu cũng đâu thể thao túng công ty họ, cùng lắm giúp tôi lôi kéo ít quan hệ, vậy trợ giúp được bao nhiêu? Hơn nữa, muốn nuốt trọn Hồng Thế cần tiền, nếu tôi cứ bỏ tiền mãi thì tài chính sung túc ở đâu ra?”

“Tôi sẽ nghĩ cách giúp cậu dùng giá thấp mua vào cổ phần Hồng Thế, rồi dùng giá cao bán cho Lâm gia. Hồng Thế rất lớn, lấy thực lực trước mắt của tôi với cậu mà nuốt vào chỉ tổ khiến kẻ khác mơ ước, Lâm gia có đủ tài chính và hứng thú. Dùng giá cao bán cổ phần cho Lâm thị, sang tay sẽ kiếm được một khoản, mà Lâm thị có được Hồng Thế, chẳng lẽ không coi trọng cậu? Những việc cần Lâm thị làm trở nên đơn giản hơn rất nhiều đúng không.” An Thừa Trạch cười hài lòng, hắn mở lòng bàn tay rồi nắm chặt, khống chế hết thảy trong tay.

Lâm Vạn Lý run rẩy, hồi xưa hắn với anh Nghị từng khi dễ An Thừa Trạch thì phải? Sẽ không ghi hận chứ? Hắn thấy hơi sợ rồi!

…..

“Tiết Diệu, không ngờ anh còn giữ mấy thứ này.” Liễu Như cảm kích nói với con trai trưởng thôn. Thời điểm đi tìm nhân chứng, chỉ có Tiết Diệu không cần chút tiền nào, tự mình bỏ lộ phí đến Bắc Kinh giúp cô ra tòa làm chứng, cũng chỉ mình Tiết Diệu gặp nguy không loạn trên tòa, ngăn cơn

https://thuviensach.vn

sóng dữ. Liễu Như đâu nghĩ phiên tòa hoàn toàn không có khả năng chiến thắng lại xuất hiện chứng cứ thuyết phục tới vậy.

“Tại tôi nhớ ba tôi, nên mọi đồ vật của ông ấy tôi đều giữ lại làm kỷ niệm.” Tuy Tiết Diệu đã sắp bốn mươi, nhưng toàn thân vẫn bộc lộ dáng vẻ thư sinh, thoạt nhìn rất nho nhã, “Nhưng kỳ thực tôi chẳng muốn dùng chứng cứ ấy, bằng không tôi có thể giao ra trước khi phiên xử bắt đầu, như vậy luật sư biện hộ sẽ không có cơ hội xin tạm hoãn.”

“Sao không muốn lấy ra?” Thạch Lỗi nghẹn lửa giận, vừa nhớ tới bộ dáng đỏ mặt của Tiết Diệu trên tòa, hắn lại muốn phun lửa.

“Nhật ký là hồi ức mấy chục năm của ba tôi, nếu lấy ra làm chứng thì phải giao cho ban thu thập bằng chứng quản lý, dù cuối cùng chỉ lưu lại bản photo, tôi mang bản gốc về bảo tồn. Nhưng trong lúc ấy mà phát sinh hư hao gì, tôi khó thoát khỏi trách nhiệm. Về phần tấm ảnh, thực ra khi đó tôi nói dối, không phải thuê người chụp, nếu thực sự thuê người thì tự hai người cũng phải có một tấm, nhưng tại sao không ai có? Bởi hình đó là tôi mượn máy ảnh tự chụp, rồi tự rửa làm kỷ niệm, đâu nghĩ vẫn có lúc cần dùng.” Tiết Diệu trả lời ôn hòa.

Bởi mới nói, rốt cuộc muốn kỷ niệm cái gì! Tư lệnh Thạch xém nữa hóa thân thành rồng phun lửa, lườm nguýt Tiết Diệu không tha. Đây là đang ngang nhiên dụ dỗ người hắn khó lắm mới theo đuổi được… Không phải, vì vết thương của hắn và phiên toà trì hoãn, nên bà xã chưa cùng hắn đi gặp người nhà lo liệu hôn lễ, thành ra vẫn chưa theo đuổi được, giờ muốn làm trò dụ dỗ trước mặt hắn chứ gì?

Ngặt nỗi dù cơn ghen bạo phát tới đâu, nhưng hiện Tiết Diệu là nhân chứng quan trọng nhất, tư lệnh Thạch không thể động thủ, chữ nhẫn cào loạn xạ trong lòng, cào đến mức nắm đấm của tư lệnh Thạch ngứa muốn chết.

https://thuviensach.vn

Liễu Như lại cảm động vô vàn, cô chân thành nói: “Tiết Diệu… đàn anh, chủ tịch, vô luận năm xưa hay bây giờ, em vẫn vô cùng biết ơn sự chiếu cố về mọi mặt của anh.”

“Là lỗi của anh,” trên mặt Tiết Diệu có chút ray rứt, “nếu năm đó anh không bảo Hội sinh viên đến Hồng Thế lôi kéo tài trợ thì sẽ chẳng xảy ra chuyện gì. Tiểu Như, em không cần để ý, đây là anh nợ em, sớm muộn gì cũng phải trả.”

“Khụ khụ…” Luật sư họ mời tới thấy Thạch Lỗi sắp lật bàn tới nơi, vội ho khan hai tiếng, “Chúng ta thảo luận xem kế tiếp nên làm thế nào đi.”

“Nếu xuất hiện bằng chứng mới, đối phương nhất định sẽ bắt đầu chất vấn tính chân thật của chứng cứ. Nhật ký là đồ vật từ mấy chục năm trước, chúng ta sẽ tìm người giám định để xác thực mức độ lâu đời, hơn nữa lại khớp với bút tích của ba anh, đối phương không thể đưa ra dị nghị gì, bởi vì đương sự đã qua đời. Nhưng cũng do đương sự đã qua đời, nhật ký trở nên thiếu thuyết phục, nên chủ yếu vẫn là tấm ảnh. Trước đó anh không nên nói dối trên toà, luật sư biện hộ chắc chắn sẽ hỏi tại sao cô dâu chú rể không có ảnh mà trưởng thôn lại có. Nếu anh phủ định lời chứng trước đó, nói ra sự thật, như vậy hóa ra trước sau bất nhất, uy tín của anh sẽ bị hạ thấp, độ tin cậy trên bảng tường trình cũng yếu đi, do đó phải nghĩ biện pháp thuyết phục.” Luật sư phân tích.

“Tôi biết làm sao rồi,” Liễu Như chợt lên tiếng, “dù gì cũng tổ chức tiệc ở thôn chúng tôi, tôi đương nhiên biết trưởng thôn giúp tôi thuê người chụp ảnh. Chẳng qua khi ấy tôi vẫn là sinh viên, không trả nổi tiền chụp, trưởng thôn mới ứng trước cho tôi, vả lại còn giúp tôi rửa ảnh. Nhưng ảnh chưa kịp rửa xong tôi đã về tỉnh Kiến với An Mục Dương, thời ấy giao thông chưa phát triển, trưởng thôn già cả không có khả năng mang tới cho tôi. Tiết Diệu thì không muốn gặp lại tôi sau hôm đám cưới, vì vậy ảnh chụp vẫn để ở nhà trưởng thôn. Tôi vốn định tìm cơ hội về nhà lấy ảnh, nhưng tôi chưa kịp về,

https://thuviensach.vn

An Mục Dương đã chẳng từ mà biệt. Bấy giờ ảnh chụp trở thành vết thương lòng của tôi, tôi không muốn giữ nữa, cuối cùng gửi luôn chỗ trưởng thôn.”

Luật sư, Thạch Lỗi, Tiết Diệu: “…”

Nói như đúng rồi, cực kỳ đáng thương, lại khá hợp lý, rất hoàn mỹ!

Bọn họ hết sức bội phục Liễu Như có thể nghĩ ra biện pháp ấy trong thời gian ngắn ngủi!

…..

Trong phiên xử lần hai, luật sư biện hộ quả nhiên nói y lời luật sư bên mình, đưa ra nghi vấn về nhật ký và ảnh chụp. Mà Tiết Diệu với Liễu Như đã sớm thương lượng xong, hai người vô cùng trấn định, đối đáp trôi chảy, công kích của luật sư biện hộ bị vô hiệu hóa. Cuối cùng, toà án cân nhắc quyết định, căn cứ theo luật hôn nhân nước ta, An Mục Dương và Liễu Như đã thành vợ thành chồng, An Mục Dương có gia đình lại vẫn kết hôn với người khác, tội trùng hôn thành lập, xử hai năm tù có thời hạn, ngoài ra phải bồi thường phí phụng dưỡng mười tám năm cho Liễu Như. Đồng thời, toà án quyết định Liễu Như và An Mục Dương ly hôn.

Để An Mục Dương thoát tội, nhà họ An đã tìm rất nhiều người ở hậu trường. Song thế lực An gia không nằm trong hệ thống công-kiểm-pháp, ngược lại hai anh em Thạch gia đều ở trong này, dưới tình huống hậu trường đấu không lại, vụ án đành phán theo pháp luật.

An Mục Dương sợ ngây người, hắn nào ngờ chính mình cứ vậy bị thua kiện, còn là tội trùng hôn! Ngoài tòa, hắn nhìn Liễu Như bằng ánh mắt khó tin, nghĩ đến mình sắp bị giải đi, tim bỗng run bần bật. Trong lòng hắn, phụ nữ chỉ là thứ lệ thuộc, làm gì có ai dám kiện hắn, hơn nữa còn chiến thắng, còn phải ngồi tù?! Không thể nào!

https://thuviensach.vn

Liễu Như thì chẳng thèm liếc An Mục Dương, kéo tay Thạch Lỗi, nói: “Em mới biết hóa ra mình bây giờ mới coi là độc thân, mới có thể quang minh chính đại kết hôn với anh.”

Thạch Lỗi vui vẻ cười nói: “Vậy em đi gặp người nhà với anh được rồi đúng không, mình chọn ngày thôi. Anh đợi tám năm rồi! Tiểu Trạch cũng một tháng nữa là trưởng thành.”

“Được,” Liễu Như cười rạng rỡ, “em tiễn Tiết Diệu xong sẽ đi gặp người nhà với anh. Nghe Thạch Thành bảo chị em của anh rất lợi hại, dám bắt nạt Tiểu Nghị ngay trước mặt anh, ngẫm lại còn thấy hãi.”

“Đó giờ nhà anh luôn áp dụng chính sách nuôi thả với con trai, con gái thì nuông chiều, mấy bà đó bị làm hư.” Thạch Lỗi cọ cằm lên tóc Liễu Như, “Anh sẽ không cho họ ăn hiếp em. Nếu em bị khi dễ ở nhà anh thì người làm chồng phải chịu trách nhiệm.”

“Tốt, vậy chờ xem anh che chở em thế nào.” Liễu Như nháy mắt mấy cái, “Lại nói, hình như em chưa từng được ai che chở đâu, đang háo hức lắm đây.”

Thạch Lỗi mừng tới mức muốn bế Liễu Như xoay vòng!

An Thừa Trạch bên này đang nhanh chóng đưa bản sao tấm ảnh đen trắng cho Lâm Vạn Lý, phóng viên bên kia đang vội vàng viết bài. Cảm xúc của nữ phóng viên cuồn cuộn mãnh liệt, đồng thời khá nể phục Liễu Như. Thời điểm An Thừa Trạch ngồi chung xe với cô đến công ty Lâm Vạn Lý, cô ngồi trên xe vừa viết vừa khóc, nước mắt nhỏ xuống giấy thì lấy tay áo lau qua quýt, sau đó viết tiếp. Viết mấy trăm chữ còn ngẩng đầu trao An Thừa Trạch ánh nhìn từ ái, rồi lại cúi đầu viết.

An Thừa Trạch: “…”

https://thuviensach.vn

Tuy chẳng hiểu sao lại thấy hơi bực, nhưng hắn cô nàng này viết không tồi đâu.

Sau khi tạp chí phát hành, danh tiếng của Như Ký và tạp chí nhất định sẽ tăng lên một bậc. An Thừa Trạch cũng thuận tiện tuyên truyên một chút về [Cửu Châu] trên số tạp chí này, có còn hơn không.

Dù toà phán An Mục Dương hai năm tù có thời hạn, nhưng An Thừa Trạch biết với thế lực An gia, chỉ e An Mục Dương bóc lịch chưa được mấy tháng đã đi ra. Tuy nhiên trong thời gian này, cổ phiếu Hồng Thế rớt giá thê thảm, hắn với Lâm Vạn Lý tranh thủ mua không ít cổ phẩn lẻ tẻ. Tuy chỉ có 5%, nhưng chờ hắn bắt đầu bước tiếp theo, 5% này sẽ trở thành cọng rơm chí mạng. Mà An gia bấy giờ đang bận vớt An Mục Dương ra tù, nên không rảnh tranh quyền nuôi dưỡng hắn. Tối thiểu phải đến mùa thu năm nay An Mục Dương mới ra nổi, khi đó hắn đã trưởng thành được ba tháng, đã là người trưởng thành độc lập, chẳng cần tranh quyền nuôi nấng làm gì nữa.

An Thừa Trạch lấy ngón tay gõ lên đầu gối, vạch kế hoạch từng bước một.

…..

Khoảng thời gian Liễu Như ra toà, phía Đỗ Vân cũng có tiến triển mới. Cô ta cùng Quách Lịch Sâm, một gian phu một dâm phụ, chẳng mấy chốc đã dính với nhau. Chẳng qua Đỗ Vân tương đối thông minh, trước khi chưa bảo đảm thì dứt khoát không cho Quách Lịch Sâm làm gì. Quách Lịch Sâm cũng yêu đương không mặn không nhạt với Lâm Đức Tuệ, gần nửa năm mà Lâm Đức Tuệ chỉ cho gã nắm tay, chả ôm hôn gì sất, gã nghẹn đến nỗi toàn thân muốn bốc hỏa. Muốn tìm gái lại sợ gái dùng tiền mua không kín miệng, hắn thường xuyên dẫn Lâm Đức Cửu và các đồng bọn đi chơi, rất dễ lộ. Sớm biết vậy thì nuôi một tình nhân bí mật cho rồi, song Quách Lịch Sâm còn trẻ, căn bản chưa muốn xác định tình cảm, nuôi tình nhân cũng phải đầu tư cảm tình, gã ưa tiền trao cháo múc hơn, không muốn đi qua đi lại rầy rà.

https://thuviensach.vn

Bởi thế, giờ chỉ có thể ra tay với Đỗ Vân, Quách Lịch Sâm kìm nén sắp bùng cháy, rốt cuộc nhịn không được chuốc say Đỗ Vân. Đỗ Vân khôn khéo mấy cũng là học sinh trung học, dạo gần đây những nơi Quách Lịch Sâm dẫn cô ta tới, các món quà gã tặng, mọi tiêu phí dùng trên người cô ta đều khiến Đỗ Vân mê đắm không thôi, dần dà quên béng mối tình đầu An Thừa Trạch, và mong muốn theo đuổi Lâm Đức Cửu cùng Thạch Nghị. Mỗi lần Quách Lịch Sâm hẹn đều hớn hở chạy ra, rồi bị rượu vang nghe đồn giá hơn vạn che mờ hai mắt, cuối cùng mơ mơ màng màng đánh mất trinh tiết.

Lúc tỉnh dậy với Quách Lịch Sâm trên giường khách sạn, đầu tiên Đỗ Vân ảo não một hồi, nhưng ngẫm lại, lần đầu của mình mà cứ thế cho không Quách Lịch Sâm, lẽ nào không đổi chút lợi ích. Vì vậy, Đỗ Vân khóc sướt mướt mắng Quách Lịch Sâm hư hỏng, thành công ăn vào miệng nên tâm tình Quách Lịch Sâm cũng tốt, bèn dỗ dành Đỗ Vân rồi cho cô ta thật nhiều tiền, quan hệ đôi bên xác định từ đấy.

Trước kia hai người mập mờ, Đỗ Vân đâu dám trắng trợn liên lạc với Quách Lịch Sâm, chỉ đành chờ Quách Lịch Sâm gọi cho mình. Hiện tại có quan hệ thực chất, cô ta chính thức trở thành bạn gái, nên thường xuyên hẹn Quách Lịch Sâm đi chơi, thường thì những lúc ấy Quách Lịch Sâm đang hẹn hò với Lâm Đức Tuệ, sau vài lần cũng để lộ dấu vết.

Vụ án của Liễu Như khép lại chưa bao lâu, Lâm Đức Tuệ đã hẹn An Thừa Trạch với Lâm Đức Cửu ra ngoài. Quả nhiên bữa nay chị Tuệ rất cáu kỉnh, nốc một hơi hết ly bia, sau lại rót tiếp một ly: “Hai đứa nói đúng, chắc chắn Quách Lịch Sâm có người khác.”

Lâm Đức Cửu nghe lời An Thừa Trạch không tìm người điều tra đôi kia, hôm nay nghe Lâm Đức Tuệ bảo vậy, lập tức nhìn An Thừa Trạch hỏi: “Đỗ Vân?”

https://thuviensach.vn

“Trừ cô ta ra còn ai.” An Thừa Trạch cười cười, “Chị Tuệ tỷ đừng nóng, chị vẫn chưa thấy bộ mặt thật của Quách Lịch Sâm đâu. Vầy đi, em tìm ai đó theo dõi Đỗ Vân, thừa dịp hai người họ hẹn hò thì đi bắt gian, không cần bắt lúc đang làm, mắc công bẩn mắt. Bắt gian xong, chị Tuệ nhớ lạnh nhạt với Quách Lịch Sâm một đoạn thời gian, tiếp theo chúng ta cứ chờ xem trò hay.”

“Trò hay gì?” Lâm Đức Cửu hỏi ngu.

“Gian phu dâm phụ đi với nhau thì có trò gì hay?” An Thừa Trạch nói, “Chị Tuệ hãy tin em, em cảm thấy gã Quách Lịch Sâm này không thuần túy chỉ là lăng nhăng, gã còn điểm khác cặn bã hơn.”

Lâm Đức Tuệ nghe theo An Thừa Trạch, lúc hai người hẹn hò, cô dẫn em trai với An Thừa Trạch xông vào khách sạn bắt gian. Nhưng lúc này Lâm Đức Tuệ vẫn là cô gái trẻ thiếu kinh nghiệm với đàn ông, An Thừa Trạch không muốn để Lâm Đức Tuệ thấy cái gì bất nhã, nên không lấy thẻ phòng, Lâm Đức Tuệ chỉ gõ cửa tiến vào. Bấy giờ, Quách Lịch Sâm mới mây mưa với Đỗ Vân xong, Đỗ Vân đắp chăn nằm trên giường, Quách Lịch Sâm ở trần, quấn mỗi khăn tắm ra mở cửa.

Kế tiếp là một hồi đại chiến thế giới, Lâm Đức Tuệ giận điên người, cô tính tình đại tiểu thư, còn là phụ nữ, An Thừa Trạch và Lâm Đức Cửu ngại đánh con gái, cô lại chẳng kiêng nể gì, đè Đỗ Vân tát một phát. Khốn nỗi Đỗ Vân không mặc quần áo, trong phòng lại có hai thằng con trai nên chẳng dám giãy, chỉ đành rúc vào chăn cho Lâm Đức Tuệ mặc sức đánh.

Còn An Thừa Trạch và Lâm Đức Cửu thì dần Quách Lịch Sâm một trận nên thân. Hoạt động xong, ba người tinh thần khoan khoái rời khỏi khách sạn, nom y hệt ba chàng lính ngự lâm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 62

Lâm Đức Tuệ vốn chẳng muốn làm khó Đỗ Vân, suy cho cùng chưa chắc Đỗ Vân biết Quách Lịch Sâm có bạn gái, không chừng gã lừa gạt cô gái vô tội khác. Nhưng An Thừa Trạch bảo, Quách Lịch Sâm giao cho hắn với Lâm Đức Cửu, Lâm Đức Tuệ nhất định phải dạy dỗ Đỗ Vân một chút, sau đó bọn họ mới có trò vui để xem.

Không biết vì sao, An Thừa Trạch rõ ràng chỉ là thằng bé bằng tuổi em mình, nhỏ hơn mình năm tuổi, cô vẫn thấy An Thừa Trạch hết sức đáng tin, lời hắn nói luôn có sức thuyết phục lạ kỳ. Lâm Đức Tuệ đã lên năm tư, bắt đầu thực tập tại Lâm thị, từ từ tiếp xúc với xã hội, năng lực càng chín chắn hơn. Nhưng mới đầu cô còn có thể xem An Thừa Trạch là cậu em đáng tin, mà khi thành thục hơn, cô lại thấy An Thừa Trạch giống anh trai, mỗi bước đi đều vững vàng, ở bên hắn học được rất nhiều thứ, hắn đây là nguyên do Tiểu Cửu hai năm nay càng thêm tiến bộ.

Xuất phát từ bản năng, Lâm Đức Tuệ chọn tin tưởng An Thừa Trạch, hung hăng đánh Đỗ Vân một trận, nhưng không giương móng tay, bằng không gương mặt xinh đẹp của Đỗ Vân không đùa được đâu. Quách Lịch Sâm lại chẳng hên thế, bị An Thừa Trạch với Lâm Đức Cửu tẩn xong thì bò dậy hết nổi, cuối cùng chỉ đành gọi xe cứu thương, kết quả kiểm tra cho thấy xương sườn bị gãy, hai tên kia cũng quá ác!

Người ra tay tàn nhẫn dĩ nhiên là An Thừa Trạch, hắn biết chỉ cần không tàn phế cả đời, Quách Lịch Sâm bất kể bị đánh cỡ nào cũng phải ngậm bồ hòn, hơn nữa dưỡng thương xong còn phải chạy đến cầu xin Lâm Đức Tuệ tha thứ, nghĩ mọi cách làm hòa. Song Đỗ Vân để yên cho gã chắc?

Đương nhiên không.

https://thuviensach.vn

Quách Lịch Sâm có bạn gái, tuy hắn không nói cho Đỗ Vân, nhưng Đỗ Vân vẫn biết, đây là trực giác của con gái. Từ ánh mắt, kiểu cười và thái độ của bạn bè Quách Lịch Sâm, đến thói quen giấu giấu đút đút của gã, cô ta nhìn ra tất. Nhưng có bạn gái thì kệ chứ, chưa kết hôn sợ gì. Mà dù kết hôn thì đã sao, từ nhỏ mẹ cô ta đã dạy rằng, đàn ông đều là lũ đê tiện thích vụng trộm, vụng trộm một hồi liền trộm luôn lên mặt bàn, đàn ông phải dùng thủ đoạn mà cướp lấy. Chỉ một cô bạn gái thôi, cô ta chẳng tin mình không giành được một tên đàn ông, có vợ rồi cũng cướp được.

Ai ngờ giờ đây xấu mặt tới mức này, sao bạn gái Quách Lịch Sâm lại là chị của Lâm Đức Cửu! Cô ta còn bị An Thừa Trạch và Lâm Đức Cửu chứng kiến dáng vẻ xấu hổ của mình nữa chứ, Đỗ Vân cảm thấy mình thiệt lớn, chịu thiệt thì phải tìm ai, chắc chắn là tìm Quách Lịch Sâm tính sổ rồi, nhất định phải mò được ích lợi béo bở từ gã.

Quách Lịch Sâm là gã đàn ông vô trách nhiệm, đụng chuyện chỉ thích trốn tránh. Việc lần này gã đổ hết lên đầu Đỗ Vân, cảm thấy chính cô ả này phá kế hoạch của mình, bèn mở lời chia tay Đỗ Vân.

Thế này thì còn gì nữa, chiếm đoạt trong sạch của Đỗ Vân mà tính chạy á? Vì vậy Đỗ Vân liền vu cáo Quách Lịch Sâm, thậm chí tỏ vẻ sau lần đầu tiên, cô ta có đi bệnh viện làm giám định, lục lại áo mưa trong thùng rác, hơn nữa còn kiểm tra nước tiểu, chứng minh cô ta từng dùng thuốc gây ảo giác. Nếu Quách Lịch Sâm muốn quăng cô ta như cái giẻ, cô ta cũng chả sợ bẽ mặt, trực tiếp tố cáo Quách Lịch Sâm cưỡng hiếp! Đỗ Vân đâu phải đồ ngu, sau khi bị Quách Lịch Sâm lừa lên giường, cô ta liền cảm giác gã này không đáng tin, nên đã chuẩn bị sẵn đường lui. Một cô bé bị kẻ xấu chuốc thuốc mê hãm hiếp, ít nhất tâm hồn vẫn thuần khiết, cô ta có thể lợi dụng điểm này và sự căm ghét Lâm Đức Cửu dành cho Quách Lịch Sâm để vãn hồi quan hệ với Lâm Đức Cửu An Thừa Trạch. Ngoài ra vì Quách Lịch Sâm do họ giới thiệu, hai người nhiều ít cũng thấy áy náy, khẳng định sẽ tốt với cô ta.

https://thuviensach.vn

Quách Lịch Sâm hoàn toàn không ngờ nụ hoa tầm gửi mình nhìn trúng lại là người đẹp rắn rết, cô ả đã âm thầm lo liệu đường lui, bị người phát hiện thuê phòng với đàn ông cũng có thể lật mặt như bỡn, gã lãnh đủ chắc rồi. Nhưng biết sao được, Đỗ Vân là con nuôi Đỗ gia, nói thế nào cũng người trong giới, đâu thể trực tiếp khiến cô ta bốc hơi như mấy cô ả không biết điều trước kia. Vả lại, người cầm quyền Tô gia đã bị tóm bên khu Tam Giác Vàng, Tô gia với Quách gia quan hệ mật thiết, sau khi người đứng đầu bị bắt, toàn thể nhà họ Tô cùng người nhà Quách đều bị theo dõi gắt gao, chẳng ai dám nhúc nhích gì, cảnh sát chỉ chờ tìm đủ chứng cứ là hốt trọn bọn họ. Lúc này tuyệt đối không thể làm ra chuyện gì, cảnh sát còn đang tìm cớ gọi hắn đến thẩm vấn đây!

Thời điểm đặc thù, Quách Lịch Sâm đành chọn bỏ tiền cho xong việc, gã cho Đỗ Vân một khoản tiền, rốt cuộc đuổi được cô ả đi. Đỗ Vân nhận được tiền liền khóc đỏ mắt, cầm giấy giám định của bệnh viện đi tìm Lâm Đức Tuệ, quỳ xuống vừa khóc vừa xin lỗi chị Tuệ, chị Tuệ đánh chửi thế nào cô ta cũng chịu. Khóc một hồi lại bảo mình cũng hết cách rồi, lấy ra giấy giám định và xét nghiệm của bệnh viện, rồi bất đắc dĩ nói, là Quách Lịch Sâm lừa em, gã bảo để anh trai dẫn đi chơi rồi chuốc thuốc em, lúc ấy em tưởng người được Lâm Đức Cửu với An Thừa Trạch giới thiệu chắc chắn không tồi, nào ngờ mọi người đều bị gã cầm thú kia lừa!

Chị em Lâm gia trợn mắt há hốc mồm.

“Thế nào, phim này hay không?” Khi ba người lén liên hệ, An Thừa Trạch hỏi.

“Rất phấn khích!” Lâm Đức Cửu đã hiểu rõ toàn bộ quá trình, nhìn xem mà không khỏi gật gù thán phục, “Con gái thật đáng sợ.”

“Biến qua một bên đi.” Lâm Đức Tuệ tán em trai mình một cái, “Đâu phải con gái nào cũng thế, đây chỉ là phần tử bại hoại trong số đó thôi! Chị bảo

https://thuviensach.vn

rồi, Đỗ Vân rất mưu mẹo, em ít tiếp xúc với nó thôi, mấy trăm đứa như em cũng chơi không lại nó, bị bán còn vui vẻ đếm tiền ấy chứ."

"Còn lâu em mới thua kém nhỏ đó…" Lâm Đức Cửu lầu bầu, liếc mắt nhìn An Thừa Trạch. An Thừa Trạch đã qua sinh nhật mười tám tuổi, sau khi thành niên hắn hoàn toàn nhổ giò, tiếc rằng chưa tới 1m80, nhưng cũng được 1m79. Tứ chi hắn thon dài nên trông rất cao ráo, tuy cao 1m79, nhưng thoạt nhìn còn nhỉnh hơn 1m80. Thường niên rèn luyện giúp thân hình An Thừa Trạch dẻo dai hữu lực, tỉ lệ vóc dáng tương đối hoàn mỹ, cộng thêm hắn không hề che giấu năng lực, khí thế bộc lộ tối đa, thành ra chỉ ngồi một chỗ cũng khiến người khác kìm lòng chẳng đậu mà ngưỡng mộ. Hắn tựa như ánh lửa, chói lóa sáng rực mà nguy hiểm, côn trùng như Lâm Đức Cửu luôn bị thu hút mãnh liệt bởi ánh lửa ấy, hăng hái bay đi, để cuối cùng chỉ còn lại tro tàn cũng không hối tiếc.

"Aiz…" Lâm Đức Tuệ thở dài, uống một hớp rượu trắng. Từ khi thực tập tại công ty, cô dần quen uống rượu trắng, vì đi xã giao cần uống rất nhiều rượu, nếu uống bia thì chả mấy chốc sẽ có bụng bia.

"Tiểu Cửu Tiểu Trạch, lần này rất cám ơn hai đứa." Lâm Đức Tuệ nâng ly, "Chị chẳng giỏi tính kế bằng Đỗ Vân, nếu bị Quách Lịch Sâm lừa có khi chỉ biết núp trong chăn khóc lóc. Anh ta quá đẹp trai hấp dẫn, suýt nữa chị đổ luôn rồi, nguy hiểm quá trời."

"Chị Tuệ là nữ cường nhân," An Thừa Trạch uống cạn ly rượu, cất lời kính nể, "em biết chị Tuệ có thể dứt ra mà. Đừng lo, đàn ông tốt như em trên thế giới này thiếu gì, chị Tuệ quơ đại một người trên đường cũng tuyệt hơn Quách Lịch Sâm gấp trăm lần, à, cái này không tính, quá mất giá rồi."

Lâm Đức Cửu nằm cũng trúng đạn nổi giận: "Tôi tốt hơn Quách Lịch Sâm gấp trăm lần được không! Là đứa trẻ ngoan học hành giỏi giang, chịu cố gắng, biết tiết kiệm tiền cho gia đình, còn giữ mình trong sạch, chẳng bao giờ bắt nạt con gái!"

https://thuviensach.vn

Lâm Đức Tuệ cười thoải mái: “Rồi rồi, Tiểu Cửu của chị là tốt nhất, chị chờ cưng lớn lên tiếp nhận Lâm thị cho chị làm phú bà, mỗi ngày chỉ cần ngồi nhà đếm tiền hoa hồng cho khỏe, ha ha ~~”

“Lâm thị là của chị, nam tử hán đại trượng phu như em phải ra ngoài xông pha một mảnh thiên địa!” Lâm Đức Cửu uống say bắt đầu chém gió.

Ba người uống thỏa thuê, An Thừa Trạch rốt cuộc giải quyết xong Quách Lịch Sâm, cho Lâm Đức Tuệ thấy rõ bộ mặt thật của gã, đồng thời nhận ra Quách Lịch Sâm là kẻ hèn hạ cỡ nào để phòng bị, sau này không vấn đề gì nữa. Nỗi băn khoăn trong lòng An Thừa Trạch được thấu tỏ, hắn chỉ cảm thấy đã trả hết nợ kiếp trước, có Lâm Đức Tuệ và Lâm Đức Cửu biết noi gương tốt, Lâm thị nhất định bước lên tầm cao mới.

Còn lại chính là An gia.

Chẳng qua, hiện tại thời cơ chưa đủ chín muồi.

Phải đợi hai ba năm nữa, thời điểm Trung Quốc áp dụng chính sách trấn áp nghiêm khắc, gốc đại thụ An gia mới có khả năng bị lung lay.Trước đó, hắn đành tiếp tục nhẫn nại. Hơn hết, còn phải đi lấy lòng lão tướng An, dù lão tướng An xem như người tốt duy nhất trong nhà họ An, nhưng hắn vẫn không thích dây dưa với bất kỳ người hay vật gì thuộc An gia. Nghĩ tới sau này phải thường xuyên đến đại viện làm thân với lão tướng An, còn phải gặp đám họ hàng nhà ấy, hắn chỉ thấy buồn bực.

May mà gần đây liên tục gặp chuyện vui, sau khi An Mục Dương bị trừng phạt, Liễu Như liền theo Thạch Lỗi đến Thạch gia. Nhất thời, sáu chị em đều chạy tới chỉ trỏ Liễu Như.

Trước ngày mở phiên toà, đề tài bà tám của mấy vị này luôn là Liễu Như không về chúc tết, giờ thì càng có nhiều đề tài.

https://thuviensach.vn

Thạch Lỗi cùng Liễu Như tới Thạch gia gặp lão tướng Thạch và Phùng phu nhân, ông bà cụ chưa nói hết hai câu, em ba của Thạch Lỗi đã lên tiếng: “Ui trời, bữa nay không thấy Tiểu Nghị nha, à, nhập ngũ rồi chứ gì. Chậc chậc, thằng bé tội nghiệp, đứa nhỏ không mẹ chả khác chi cọng rơm, đây chưa vào cửa mà con vợ trước đã bị đuổi đi bộ đội. Tiểu Nghị mới lên lớp mười một thôi, còn chưa tốt nghiệp cấp ba nữa, đúng là…”

Liễu Như dứt khoát không phản ứng, dẫu sao Thạch Lỗi đã bảo sẽ bảo vệ mình. Quả nhiên cô ba chưa dứt lời, Thạch Lỗi đã khó chịu nói: “Anh mày cũng đi ra từ bộ đội ấy, ý mày nói anh ba cũng là thằng nhóc không mẹ giống cọng rơm hả? Mẹ, nhỏ này có đúng là con ruột của mẹ không vậy?”

Bà Phùng bực mình, năm xưa bà cũng là tài nữ Bắc Kinh, hiểu biết chữ nghĩa kiến thức uyên bác, tuy chưa tới mức xuất khẩu thành thơ, song cũng lời lời châu ngọc, cớ sao đẻ ra đứa con gái ăn nói chẳng biết nghĩ thế chứ. Bà cụ càng già càng dẻo dai, sau thời kỳ dựng nước còn thường xuyên lên đường nghiên cứu cổ văn vật với đội khảo cổ, nhà cửa để cho lão tướng Thạch đã lui về tuyến hai coi sóc, ông ngày ngày ngắm trăng ngắm sao ngóng bà xã trở về. Lúc về liền cố gắng cày cấy sinh con, bà cụ tức muốn chết, mới về đã mang thai mới về đã mang thai, sự nghiệp của bà biết làm sao! Bởi thế, trẻ nhỏ trong nhà đều do vú Thạch nuôi lớn, ba anh em Thạch Nham giống ba ruột như đúc, bị quất roi đến lớn, là đàn ông sắt đá đích thực. Nhưng sáu cô con gái lại giống mẹ, ba đâu nỡ đánh, mắng cũng chả đành, được nắm tay chỉ bảo đến lớn, kết quả câu đầu tiên cô ba biết nói là: Lũ ranh con!

Cứ thế nuôi đám con gái thành máy bay chiến đấu trong đội bà tám, tất cả đều bị chiều hư! Khí chất không ai giống mẹ, sức chiến đấu lại giống ba, là máy bay chiến đấu hàng đầu. Con gái nhà Thạch gả vào nơi cũng tốt, đến nhà chồng lập tức đấu đá tới mức đám mẹ chồng cô dì lớn nhỏ đến rắm cũng chả đánh nổi. Dạng “bà đàn ông” mạnh mẽ này thả vào nhà nào là nhà

https://thuviensach.vn

đó yên ổn, mẹ chồng nàng dâu hòa hợp, thế giới hòa bình. Nhưng để tại nhà mình, còn là sáu máy bay chiến đấu hợp lại, vậy quả là… gia đình rối loạn.

Cũng may mấy năm nay bà Phùng không đi được nữa, cuối cùng đeo bảng giáo sư tại viện bảo tàng Bắc Kinh, rảnh rỗi lại tản bộ qua toạ đàm. Bà cụ ở nhà thật tốt, nhóm con gái không sợ ba, thấy mẹ lại như chuột gặp mèo. Nói thế nào nhỉ, bà Phùng rất phong độ, chớ thấy bà đã hơn tám mươi mà lầm, đứng tại chỗ chính là tiểu thư khuê các cổ điển, già cỡ nào cũng hiển lộ khí chất thư hương. Bà có nhiều quy củ, ăn không nói ngủ không nói, húp canh không phát ra tiếng, hơi ho khan một chút đã khiến cả nhà sợ xoay mòng mòng, chỉ riêng ánh mắt đã nho nhã nhường ấy, khiến nhóm con gái lấy làm hổ thẹn, thường xuyên soi gương mà hoài nghi, mình thực sự là con mẹ sao? Phượng hoàng thế quái nào lại đẻ ra chim sẻ?

“Thanh Nguyên cô đơn nhiều năm, chẳng dễ gì tìm được người vừa ý, im lặng hết đi.” Bà Phùng nhíu mày, bà đã hơn tám mươi, lời thốt ra vẫn thanh nhã như trước, không hề già chút nào.

“Thạch Thủy gắn bó, Thanh Nguyên là tên tự của Thạch Lỗi ạ?” Liễu Như dò hỏi, chẳng ngờ Thạch Lỗi còn có tên tự!

Mắt bà Phùng sáng lên: “Tiểu Như hiểu à?”

Liễu Như gật đầu đáp: “Hồi đại học học văn học tiếng Hán, hồi đó rất hứng thú với văn tự cổ đại nên xem khá nhiều sách tham khảo. Ngặt nỗi tốt nghiệp bao nhiêu năm chỉ biết lao đầu làm ăn, sắp trả hết cho thầy cô rồi. Thỉnh thoảng đọc sách cũng chỉ xem sách kinh tế. Từ thời đại học con đã cảm thấy văn hóa cổ Trung Hoa thật muôn màu muôn vẻ, một hai đời cũng nghiên cứu không hết. Người xưa có câu, đâu đâu cũng hiện triết lý, đôi khi ngẫm lại, có biết bao nhiêu thơ cổ từ cổ mà con người phải rơi vào hoàn cảnh ấy mới có thể thấu hiểu. Mặt khác, con cũng rất thích các buổi tọa đàm của cô Phùng, tuy công việc bận rộn, nhưng chỉ cần có thời gian con sẽ cùng Thạch Lỗi đi nghe giảng, nhưng lần nào nghe ảnh cũng ngủ. Con rất

https://thuviensach.vn

ấn tượng với buổi tọa đàm về [Ẩm Băng Thất văn tập] của cô đợt trước, chẳng qua vướng bận thời gian nên chưa nghe hết các buổi giảng về tuyển tập này, có mấy vấn đề muốn…”

Thạch Lỗi: “…”

Sau bữa cơm, Liễu Như được bà Phùng dẫn thẳng vào phòng, quả là càng ngắm càng hài lòng, chín đứa con chẳng đứa nào giống bà! Đứa nào đứa nấy mù chữ, cao nhất chỉ tốt nghiệp trung cấp chuyên nghiệp, đã thế còn học khoa học tự nhiên, nói ra tổ mất mặt. Vốn dĩ năm đó bà Phùng gả cho Thạch thổ phỉ rất thiệt thòi, chồng yêu bà kính bà, bà cũng yêu ông, nhưng xót thay không có tiếng nói chung, ai mà ngờ đâu chứ! Khi Thạch Nham ra đời, bà Phùng tưởng có thể bồi dưỡng một người nối nghiệp, khốn nỗi gen của Thạch thổ phỉ quá mạnh mẽ, từ nhỏ Thạch Nham cứ thấy sách là đau đầu, đụng đến súng lại cười khanh khách, thà bị ba đánh còn hơn nghe mẹ dạy chữ. Thậm chí bà Phùng còn dạy hắn gọi mẫu thân mấy lần, tiếc rằng hắn cứ một điều mẹ hai điều má, làm bà tức tới đau gan. Chả hiểu sao gen của Thạch thổ phỉ lại mạnh thế, chín đứa đều y xì nhau. Bà Phùng tuyệt vọng, sau bà đặt tên tự cho từng đứa, kết quả cả mười người bao gồm cả ba sắp nhỏ, chẳng ai nhớ rõ tên ngoài bà. Mới rồi gọi Thanh Nguyên, Thạch Lỗi còn thất thần chưa biết gọi ai thì nàng dâu này đã hiểu ngay hàm nghĩa, bà Phùng vừa mắt rồi, bèn dẫn con dâu về phòng truyền thụ sự nghiệp và giải thích nghi hoặc.

Bỏ lại mấy người mắt to trừng mắt nhỏ trong phòng khách, lão tướng Thạch chín mươi tuổi vẫn cường tráng như xưa, vỗ vỗ vai Thạch Lỗi, bảo: “Cưới được cô vợ tốt đấy, mấy năm qua mẹ mi khổ nhiều rồi, cả nhà thất học chẳng ai trò chuyện được với bà ấy, chúng ta có muốn nói cũng phải trùng mạch suy nghĩ mới được!”

Trong lúc nhất thời, ba anh em Thạch gia lệ nóng doanh tròng, hỡi ôi những tháng ngày thơ ấu bị mẹ già bắt làm tráng đinh nghe niệm kinh, đám “trùm học” chẳng bao giờ hiểu được đâu!

https://thuviensach.vn

Sáu chị em cũng chẳng ừ hử gì, trách móc người ta? Không được, tự thấy mình chưa đủ trình. Con gái nhà Thạch là thế, dũng mãnh đấy, nhưng sự kính trọng đối với người có học đã ăn sâu từ trong bụng mẹ. Các cô có thể cãi thắng một mụ đàn bà chanh chua trong thôn, nhưng trước mặt người mẹ miệng đầy chi hồ giả dã Đường Tống Nguyên Minh Thanh thì chỉ biết câm như hến, trình độ kém quá xa, một câu của người ta lọt vào tai các cô chả khác gì thiên thư, trao đổi kiểu nào bây giờ!

*chi hồ giả dã: trợ từ dùng trong cổ văn Trung Hoa

Thạch Lỗi ngỡ hôm nay sẽ đánh một trận ác liệt, dè đâu bà xã quá mạnh, chưa cho hắn cơ hội biểu hiện đã thu phục hết đám chua ngoa trong phòng, quan trọng nhất là có thể tán gẫu với mẹ hắn, còn biết ý nghĩa của Thanh Nguyên. Trời biết hắn từ nhỏ đến lớn vừa nghe Thanh Nguyên liền nghĩ tới ăn kem đá… Nhóc con cường tráng nóng nảy, lúc nào cũng thấy nóng, hắn thà rằng mẹ đặt tên mụ cho mình là Băng Côn (kem đá), cũng không muốn tên Thanh Nguyên.

Thuận lợi chọn xong ngày, bà Phùng với Liễu Như mới gặp đã thân, nhất thời quên béng mấy đứa con họ gì. Liễu Như gọi bà một tiếng mẹ, chẳng phải con gái ruột của bà đây sao? Rõ là duyên phận trời cao ban tặng rồi, trước khi đi, bà Phùng mang rất nhiều vòng ngọc gia truyền quý giá tặng cho con dâu, truyền con dâu không truyền con gái, cứ thế mà truyền xuống. Hiềm nỗi bà chẳng muốn truyền cho mấy cô con dâu trước, đem cho trình độ thất học ngang ngửa con gái bà có mà tàn phá vật quý.

Sau khi Liễu Như Thạch Lỗi gặp cha mẹ, bà Phùng và lão tướng Thạch lại đích thân tới tỉnh Kiến chào hỏi xui gia, cấp bậc lễ nghĩa chu toàn. Nông thôn sinh con sớm, cha mẹ Liễu Như chưa đến sáu mươi, chỉ lớn hơn Thạch Nham vài tuổi, vẫn khỏe mạnh lắm, vừa thấy hai cụ tám chín mươi đến nhà mình đưa sính lễ, ông bà cảm động tới độ suýt nữa gọi bà Phùng là bác gái! Thạch gia kéo cả nhà tới, thuê không ít xe, quả thực khiến Liễu Như nở

https://thuviensach.vn

mày nở mặt, nỗi nhục lừa hôn ngày ấy bị tàn sát triệt để. Xem Liễu Như nhà người ta kìa, bốn mươi tuổi còn lấy được quân đoàn trưởng, tư lệnh Thạch sắp năm mươi mà vẫn phong độ ngời ngời, Liễu Như giỏi thật. Lại nhìn sang đoàn khí phái kia, còn quá trời sính lễ nữa, cô nương nhà họ Liễu tài hết chỗ chê!

Hạ sính lễ xong xuôi, Liễu Như tự chuẩn bị của hồi môn Như Ký, tổng giá trị gấp trăm lần sính lễ Thạch gia, hoàn toàn không thua kém. Cha mẹ Liễu Như được đón đến Bắc Kinh, hôn lễ giữa chủ tịch Như Ký và tư lệnh chưa đầy năm mươi diễn ra vô cùng long trọng!

Hôn lễ định vào tháng bảy, đúng lúc An Thừa Trạch được nghỉ, tiếc rằng Thạch Nghị không có cách tới tham gia. An Mục Dương vừa nghĩ ra biện pháp tạm thoát khỏi nhà tù thì nghe tin Liễu Như tổ chức đám cưới linh đình, hắn tức muốn xỉu, cố tình ba vợ hắn lại bị cảnh sát bắt giam. Với tư cách thân thuộc của Tô gia, bọn họ cũng đang bị điều tra, nào dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ đành cắn răng mà nuốt nỗi uất ức lẫn máu vào bụng.

Bấy giờ, An Mục Dương chẳng còn tâm tư ngọt ngào nào với Liễu Như, lòng ngập tràn thù hận, chỉ muốn dạy cô một bài học. Song, thế lực Thạch gia tương đối lớn, giáo sư Phùng lại là ngôi sao sáng trong giới học thuật Bắc Kinh, một cây bút của văn nhân cũng có thể giết người. Nếu hắn dám ra tay với Như Ký, thì chưa cần ngành tư pháp điều tra, chỉ cần mỗi học sinh của giáo sư Phùng cho một ngụm nước bọt cũng đủ dìm chết hắn. Họ mà cầm bút đến báo văn học Bắc Kinh nói cạnh nói khóe một chút, cả nhà họ An dám ra ngoài gặp người mới lạ!

Trên thực tế, từ khi coi Liễu Như như con gái, giáo sư Phùng liền đăng tải một tạp văn, phê phê phán tơi bời hành vi trước đây của An Mục Dương, còn thuận tiện miêu tả mức độ ân ái của Liễu Như với Thạch Lỗi. Ngay lập tức, thanh danh An gia ấy mà, sắp lưu lại tiếng xấu muôn đời rồi.

https://thuviensach.vn

Chứng kiến Liễu Như cười hạnh phúc, An Thừa Trạch biết mình có thể an tâm về mẹ rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 63

Trước khi kết hôn, Liễu Như có mua biệt thự, trước mắt xem như thuộc vùng ngoại thành, nhưng An Thừa Trạch biết vài năm sau Bắc Kinh mở rộng thêm, khu này sẽ trở thành địa phương chạm tay có thể bỏng, mà hiện tại giá mua một căn biệt thự chả khác chi cho không.

Ai không biết cứ tưởng Liễu Như gả cho ông chồng lắm tiền có quyền có thế. Nhưng trên thực tế, người nhà Thạch đều rất thanh liêm, tuy phương diện học vấn không chung đường với giáo sư Phùng, song tính tình chính trực lại giống hệt bà. Thạch Lỗi vẫn ở tuyến đầu, tiền trợ cấp phụ cấp dĩ nhiên rất nhiều, sau mấy chục năm cũng tích cóp được một khoản miễn cưỡng mua được căn biệt thự này, nhưng còn lâu mới bì kịp Liễu Như. Liễu Như rõ ràng tịch thu hết tiền lương của chồng, sau đó mỗi tháng phát cho hắn chi phí gia dụng còn nhiều hơn tiền lương, theo lời cô thì, đây không gọi là ăn bám, mà là đầu tư hợp lý. Thạch Lỗi căn bản đâu cần nhiều tiền thế, bèn dứt khoát để dành, phòng hôm nào đó trong nhà cần tiền gấp thì lấy ra.

Sau khi họ cưới nhau và chuyển vào nhà mới, An Thừa Trạch viện cớ nhà mới cách trường quá xa, lớp 12 học hành bận rộn, thành niên rồi muốn sống tự lập để tiếp tục ở tại cao ốc cũ. Liễu Như sang tên căn hộ cho An Thừa Trạch, từ đây nó chính là nhà mới của hắn. An Thừa Trạch biết Liễu Như với Thạch Lỗi tân hôn yến nhĩ, có mặt bóng đèn lớn như mình chỉ e cặp đôi trung niên ngại thân mật với nhau, mà hắn cũng cần không gian riêng để triển khai hành động, bèn quyết định ở một mình.

*tân hôn yến nhĩ: vợ chồng mới cưới hạnh phúc

https://thuviensach.vn

Sống một mình làm gì cũng thuận lợi hơn nhiều, chủ yếu tiện cho người nhà An tới tìm hắn. Dù An Mục Dương ra tù, nhưng hắn đã sớm quyết tâm trả thù Liễu Như, tuyệt nhiên không xem An Thừa Trạch là con, sẽ không tìm đến hắn. Mấy người còn lại càng không hứng thú với hắn, An Chí Hằng chỉ nghĩ cách hủy hắn, người duy nhất có khả năng tìm An Thừa Trạch chính là lão tướng An.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 64

Tháng bảy nắng như đổ lửa, An Thừa Trạch ra khỏi trường thi, Liễu Như lái xe đến, kéo tư lệnh Thạch đứng chờ ngoài cổng trường, thấy An Thừa Trạch ra thì ra sức vẫy tay kèm theo nụ cười rạng rỡ. Mấy hôm thi đại học này, hàng ngày Liễu Như đều lái xe đưa rước An Thừa Trạch, việc làm ăn có quan trọng tới đâu cũng gác qua một bên. Người ngoài nhìn vô có chút khó hiểu, An Thừa Trạch học giỏi thế, thành tích tuyệt đối làm người ta yên tâm, nhà lại gần trường, đi bộ mười phút là tới, cần chi phí nhiều công sức giữa tiết trời nắng nóng thế này, ở nhà nấu cơm chờ sẵn không hơn à.

Liễu Như chỉ nói: "Bao năm qua Tiểu Trạch chưa từng khiến tôi bận lòng, nó luôn là người biết tự chăm sóc mình. Nhưng nó ở một mình được, không có nghĩa vào thời điểm thằng bé đối mặt với sự kiện trọng đại trong đời, tôi có thể vì nó biết tự lo cho mình mà không sát cánh bên nó."

Bởi đã bỏ mặc An Thừa Trạch nhiều năm, Liễu Như mới càng muốn ở bên hắn vào thời khắc mấu chốt. Tốt nghiệp cấp ba, tham gia thi đại học, lên đại học, đây là điều An Thừa Trạch chưa từng nếm trải vào kiếp trước, những năm tháng từ mười tám đến hai mươi tuổi của hắn trôi qua trong đau khổ, nửa đoạn đầu liều mạng cai nghiện, nửa sau chịu khổ tại bộ đội, Liễu Như còn qua đời trong khoảng thời gian ấy. Mà giờ đây, Liễu Như có thể khỏe mạnh lái xe đến chờ hắn thi đại học xong, hạnh phúc này lớn lao cỡ nào chứ.

Ngồi trên xe, Liễu Như đưa một chai nước lạnh qua, hỏi: "Thi tốt không?"

An Thừa Trạch ngẫm lại, đáp khiêm tốn: "Chắc đủ đậu nguyện vọng một."

https://thuviensach.vn

“Nhất định phải đậu thủ khoa ban tự nhiên!” Thạch Lỗi nắm chặt tay cổ vũ An Thừa Trạch, “Ba mới đánh cược với bác hai con đó!”

“Đừng tạo áp lực lớn cho Tiểu Trạch.” Liễu Như lườm Thạch Lỗi, quay đầu bảo An Thừa Trạch, “Tiểu Trạch, không cần quan tâm thành tích nguyện vọng gì hết, thi rớt nguyện vọng một thì sao, bà nội con là giáo sư đại học B, tới lúc ấy xin bà nhận con làm học trò chân truyền, bao nhiêu đại học chạy theo mời con lấy bằng tiến sĩ ấy chứ. Từ lúc mẹ thỉnh thoảng học văn học cổ với cô Phùng, viện trưởng viện văn học đại học B tới tìm mẹ mấy lần!”

An Thừa Trạch: “…”

Đời trước, thời điểm hắn huy hoàng nhất thì cha mẹ Thạch Lỗi đã qua đời, hắn đâu hay hóa ra bà Phùng có địa vị cao đến vậy trong giới văn học. Kỳ thực bản thân Liễu Như cũng chẳng phải tài năng văn học gì, làm việc nhiều năm cũng quên không ít kiến thức ở trường, bất đắc dĩ nội dung cô thích trùng hợp là mục tiêu nghiên cứu của bà Phùng, cộng thêm mối quan hệ con dâu, vừa lúc lọt vào mắt giáo sư Phùng.

Liễu Như cầm chắc tay lái suốt quãng đường, tư lệnh Thạch ngồi bên ghế phụ. Năm nay có thời gian, sau khi tư lệnh Thạch tay cầm tay dạy bà xã lái xe, Liễu Như thi được bằng liền nghiện lái xe, cơ bản đều tự cầm vô lăng, điều này khiến Thạch Lỗi cảm thấy vị thế làm chồng của mình ngày càng lung lay. Nuôi gia đình, vợ kiếm được nhiều hơn; Nội trợ, trong nhà có bảo mẫu do vợ trả lương; Sức lớn, việc hao sức trong nhà đều thuê người; Thân thủ tốt, vợ có vệ sĩ. Trước kia tốt xấu gì còn được lái xe, dứt khoát không để Liễu Như mướn tài xế mà ôm đồm luôn việc đưa chủ tịch đi làm. Kết quả, chưa đầy mấy tháng Liễu Như đã tự học lái, vai trò của Thạch Lỗi trong nhà ngày càng trong suốt hóa, căn bản chỉ còn tác dụng hầu hạ vợ trên giường cho tốt, cố tình độ bền bỉ lại kém đi do vấn đề tuổi tác, thiệt tình ưu thương hết chỗ nói!

https://thuviensach.vn

An Thừa Trạch với Liễu Như đâu hiểu nỗi bi ai đàn ông trong lòng tư lệnh Thạch, hai mẹ con vui vẻ về biệt thự ở một đêm, hôm sau ba người Liễu Như Thạch Lỗi An Thừa Trạch chạy đi nghỉ mát, đợi có kết quả thi mới về. Quả nhiên, An Thừa Trạch lại là thủ khoa Bắc Kinh, Thạch Lỗi mừng rỡ dẫn An Thừa Trạch tới lão trạch khoe khoang, giáo sư Phùng cảm khái trong nhà rốt cuộc có thêm sinh viên, dù thuộc ban tự nhiên mà thi văn cũng được hơn 140 điểm, chẳng hổ là con trai của con gái ruột mình, cháu ruột của mình!

Một đám con trai con gái cháu nội cháu ngoại của giáo sư Phùng trên bàn cơm: "…"

Thành tích học tập không tốt là lỗi của họ chắc? Rõ ràng tại gen của Thạch thổ phỉ quá tồi!

Địa vị của bà Phùng tại Thạch gia tuyệt đối là số một số hai, bà lên tiếng thì không ai dám nói xấu nửa câu về An Thừa Trạch và Liễu Như, sáu máy bay chiến đấu cũng chẳng dám. An Thừa Trạch mỉm cười kính bà cụ một ly trà, tầm mắt lơ đãng đảo qua mấy anh chị em đang ghen ăn tức ở đến vẹo cả mũi, khẽ nhếch môi cười. Năm đó khi dễ Thạch Nghị là ai? Chửi anh không mẹ là ai? Một hai ba bốn… nay tới rất đông đủ, hắn nhớ kỹ hết rồi, sau này có cơ hội phải trả đũa mới được.

Thạch Lỗi hưng phấn y như đó là con ruột mình, kéo anh cả với anh hai đi uống rượu, Thạch Nham Thạch Sâm thua mất hai tháng lương chẳng biết nên cười hay đen mặt mới tốt, chỉ đành cắn răng rót rượu cho Thạch lão tam, khoe khoang ân ái rất dễ kéo ghen ghét, đêm nay nhất quyết chuốc cho Thạch lão tam không bò lên giường vợ nổi!

Ngày thứ hai sau khi ăn cơm tại Thạch gia, An Thừa Trạch đi thăm lão tướng An. Lúc này, lão tướng An cũng nhận được tin hắn là thủ khoa ban tự nhiên Bắc Kinh, mặt tươi cười như đóa mẫu đơn. Dù hơi bất mãn vì An Thừa Trạch không tìm ông trước mà chạy đến nhà họ Thạch, nhưng nhớ tới

https://thuviensach.vn

thằng con bực mình kia, ông bèn lờ đi. Trải qua điều tra, lão tướng An biết An Thừa Trạch đã sống chung với Thạch gia chín năm, còn bọn họ chỉ mới quen biết một hai năm, tình cảm lại tiêu cực, muốn nhận đứa cháu này về phải chậm rãi bồi dưỡng cảm tình. Lão tướng An chẳng trông chờ An Thừa Trạch chịu nhận An Mục Dương, chỉ cần nhận ông nội, thừa nhận huyết thống trên người là được. Không có Tô gia ủng hộ, An Chí Hằng tự bỏ tiền làm ăn mấy bận, song đều bị An Thừa Trạch nhúng tay phá rối. Sau vài lần, lão tướng An càng xác định tài kinh doanh vượt trội hẳn thể hiện trước đây toàn dựa vào buôn ma túy, lòng càng ghét An Chí Hằng cùng Tô Ngọc Đình, trong mắt chỉ có An Thừa Trạch.

“Nghỉ hè này, chơi cũng chơi rồi, nghỉ cũng nghỉ rồi, sau này có dự tính gì không?” Lão tướng quân ân cần hỏi.

“Con vẫn đi làm trong công ty của mẹ.” An Thừa Trạch đáp, “Bắt đầu từ lớp mười tới giờ cũng gần hai ba năm, tích lũy khá nhiều kinh nghiệm. Đang muốn thừa dịp lên đại học tự mở công ty, thua lỗ cũng được, chủ yếu là làm đến nơi đến chốn, thu thập kinh nghiệm. Người trẻ tuổi không sợ nhất là khổ sở hay thất bại, tinh thần phấn đấu mới quan trọng nhất.”

“Tốt, tốt!” Lão tướng An cười to, đây mới là con cháu An gia. Người trẻ tuổi, phải mạnh mẽ thế này mới được, thất bại thì sao, thất bại là mẹ thành công, chỉ cần không động vào những thứ giả dối kia là ổn.

“Tiếc rằng ông lại muốn con đến Hồng Thế hỗ trợ.” Lão tướng An ngưng cười, chuyển đề tài, “Ông biết con muốn tự sáng lập công ty nhỏ, tự mình nỗ lực, không muốn nương theo gió xuân của Hồng Thế.”

“Ông nội thật hiểu con,” An Thừa Trạch nhân lúc lão tướng An tạm dừng, bảo, “Hồng Thế quá lớn, tài chính hùng hậu, nếu con nương theo ngọn gió xuân mạnh như vậy, chỉ e mất cơ hội phát triển. Hơn nữa ông nội cũng biết, con tự mở công ty đồng nghĩa với việc muốn tự làm lãnh đạo, làm quản lý, từ không biến có, xem bản thân rốt cuộc có bao nhiêu năng lực. Nếu gia

https://thuviensach.vn

nhập Hồng Thế, tuy làm trưởng phòng cũng cao hơn giám đốc một công ty nhỏ, nhưng lại vuột mất cơ hội rèn luyện."

"Ông biết ông biết," lão tướng An cười càng thêm hiền lành, "đâu bắt con vào tổng công ty Hồng Thế đâu? Cho con làm giám đốc một chi nhánh được không? Chi nhánh đó vừa mới mở, cho con làm người phụ trách, toàn quyền chịu trách nhiệm về công ty ấy. Có ông khống chế, tổng công ty sẽ không tham gia quá nhiều vào việc của con, ông cũng không để bọn họ cho con mượn thế, vậy được không?"

"Cái này…" An Thừa Trạch do dự rồi đáp, "Ông nội thật tốt, nhưng ông biết mà, Hồng Thế là sản nghiệp của người kia, con chả muốn liên quan gì với ổng. Ông nội thì khác, ông là lão anh hùng, con lớn lên trong những những câu chuyện về ông, con khá tự hào khi được làm cháu ông."

Đâm chọc An Mục Dương một chút, thuận tiện nịnh hót lão tướng An, An Thừa Trạch rành trò này nhất, nịnh tới mức lão tướng An sướng rơn cả người.

"Đừng quan tâm nó!" Lão tướng An phất tay, "Không có thằng anh nó thì nó chả là cái đinh gì! Đừng tưởng ông không biết sự tình Hồng Thế năm xưa, ngoại trừ thâu gian sái hoạt ngoài lớp vỏ bọc công trình, nó còn biết cái gì! Nếu con nhận ông làm ông nội thì mau tới chi nhánh kia, ông bảo đảm đó là công ty của con, không ai được phép cướp đi!"

*thâu gian sái hoạt: lúc làm việc thì giở trò khôn vặt để lười biếng, xong việc thì nhận vơ là của mình

"Aiz…" An Thừa Trạch ra vẻ khó xử mà thở dài, "Thôi đành vậy, ai biểu là ông nội nói chứ."

Tâm trạng lão tướng An đặc biệt tốt: "Tốt lắm, vậy mới là cháu ông! Ngày mai con đến công ty bất động sản Hoành Xương làm, đó là công ty chi nhánh mới mở của Hồng Thế, vốn do Chí Hằng quản lý, nhưng qua mấy

https://thuviensach.vn

đợt thì thâm cả vốn gốc. Giúp một công ty khởi tử hồi sinh tôi luyện tốt hơn tự gây dựng sự nghiệp đúng không?”

Lúc này, nụ cười của An Thừa Trạch là thật lòng, Hoành Xương! Hồng Thế từ một xí nghiệp lâu đời của Bắc Kinh biến thành đầu rồng bất động sản là nhờ Hoành Xương! Sau khi thành lập, hiệu ích Hoành Xương mang về vẫn rất kém cỏi, mãi đến cuối năm 99 khi An Mục Dương đích thân quản lý Hoành Xương, khi ấy hắn đã chiếm được tin tức giá nhà nội địa sắp tăng vọt, nghe lời anh hai An Mục Húc mà từng bước giành hết tiên cơ, bấy giờ mới kiếm về cho Hoành Xương một khoản lớn. Hiện giờ là giữa năm 99, lão tướng An giao Hoành Xương cho hắn, còn là công ty đoạt được từ tay An Chí Hằng, đúng là buồn ngủ có người đưa gối mà!

Giả vờ đáp ứng đầy miễn cưỡng, An Thừa Trạch hớn hở về nhà, lại phát hiện Thạch Lỗi đang chờ hắn trong căn hộ của mình, không có mặt Liễu Như.

Bộ dạng Thạch Lỗi như có lời muốn nói, sắc mặt An Thừa Trạch cũng trở nên nghiêm túc.

“Tối nay Tiểu Như có tiệc, ba nhân lúc cô ấy không biết mà tới tìm con, muốn hỏi con một việc.” Thạch Lỗi đi thẳng vào đề, “Cả năm nay con liên tục liên hệ với An gia, chẳng lẽ muốn nhận về thật?”

Thạch Lỗi không tin An Thừa Trạch sẽ làm thế, nhưng hành động của An Thừa Trạch một năm nay thực sự khiến người ta nghi ngờ, hơn nữa hắn từng khuyên Liễu Như vài lần, An Thừa Trạch lại cố ý không đổi họ, Liễu Như cũng chẳng để ý, điều này khiến hắn càng thêm lo âu. Mặc kệ thế nào, An Thừa Trạch cũng sẽ không bỏ mẹ Liễu Như, song ba dượng Thạch Lỗi cảm thấy vô cùng áp lực. Đồng thời, An gia bên kia chả phải nơi tốt đẹp gì, quả thực không nên đi.

https://thuviensach.vn

“Ba lo lắng sao,” An Thừa Trạch nói, “An Mục Dương chỉ bị phán hai năm, nhưng ngồi mấy tháng đã nghĩ cách thoát ra. Mẹ con vất vả suốt mười tám năm, mấy tháng và hơn mười vạn làm sao đủ! Con chẳng đời nào nhận An Mục Dương làm ba, nhưng không có nghĩa con nuốt trôi được cục tức này. Vả lại, với lòng dạ hẹp hòi của An Mục Dương, hắn nhất định sẽ tìm cơ hội trả thù chúng ta, thế nên An gia tuyệt đối không thể nắm được quyền thế. Con muốn biết người biết ta nên mới thường xuyên đi thăm lão tướng An.”

Thạch Lỗi trầm mặc một lát, nói: “Nếu con muốn trả thù nhà An, vậy càng không nên đi. An gia rất nguy hiểm, Tô Ngọc Đình thậm chí muốn mưu sát con, con có biết không? Còn nữa, việc cha của Tô Ngọc Đình bị phán tử hình vì buôn ma túy hồi tháng ba, con nghe nói rồi chứ? Lúc ấy chỉ xử một mình ông ta, sau lưng nhà họ còn bao nhiêu thế lực chưa rõ, con không thể dính líu vào!”

An Thừa Trạch nhìn Thạch Lỗi hồi lâu, chợt hỏi: “Hai năm trước ba đột ngột đi công tác rồi rất lâu sau mới mang thương tích trở về, có phải là đi bắt ông ta không?”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 65

Nhờ quá trình thẩm vấn Tô Chính Lễ, Thạch Nham phát hiện họ đã bứt dây động rừng. Ban đầu chỉ nhằm vào Quách gia, coi bọn chúng là trùm buôn thuốc phiện lớn nhất Bắc Kinh, nhưng lúc điều tra chồng cũ của Liễu Như, Thạch Lỗi bất ngờ tra ra vài điểm đáng ngờ trong mấy vụ làm ăn của An Chí Hằng, thông qua mối quan hệ giữa An Chí Hằng và Quách Lịch Sâm mà lần tới Tô gia. Tổ tiên nhà họ Tô là Tào Bang, nhờ hải vận mà bỏ túi được món lời khổng lồ, giấu được số vàng lớn vào những năm cuối triều đại đuôi sam(triều Thanh). Mấy chục năm trôi nổi trong loạn lạc, sau dựng nước Tô gia lại về Bắc Kinh, số vàng kia trở thành vốn liếng làm giàu của họ.

*Tào Bang (hay còn gọi là Thanh Bang): một tổ chức phản động thời nhà Thanh

Hơn trăm năm trôi qua, chẳng ai đi truy cứu xuất xứ của số vàng ấy nữa, chung quy đương sự đã rời xa nhân thế. Song, liên hệ tới địa vị thủy vận của Tô gia năm xưa cùng lượng thuốc phiện tràn lan những năm cuối triều đại, có lẽ kể từ thời điểm đó, Tô gia đã bắt đầu thực hiện trò buôn bán hại người này. Mà sau khi dựng nước, trong nhà phất lên, mạng lưới giao thiệp được xây đắp lại, cộng thêm tuyến vận chuyển đường biển bí mật, bọn họ có thể tiếp tục loại mua bán này một cách thuận lợi.

Thế nên, sau khi phân tích, bộ công an cảm thấy Tô gia vô cùng có khả năng là bàn tay tội ác đứng sau lưng Quách gia, nhưng khi Tô Chính Lễ bị bắt, họ phát giác dây mơ rễ má dính dáng tới những vụ làm ăn của Tô gia thực sự rất phức tạp, trên sổ sách có quá nhiều thế lực. Từ lúc bị tóm, ngoại trừ hai lần tự sát bất thành, Tô Chính Lễ còn bị ám sát ba lần có hơn! Hơn nữa, sau khi giải đáp những việc cảnh sát đã biết và tương lai có thể tra ra,

https://thuviensach.vn

ông ta liền bất chấp tất cả mà ngậm chặt miệng. Tự sát bất thành thì tuyệt thực, dịch dinh dưỡng có thể duy trì mạng sống nhưng không cứu được tinh thần ngày càng suy sụp của ông ta. Đến phút chót, làm cách nào cũng chẳng moi được cái gì từ ông ta nữa.

Bởi Tô Chính Lễ đổ mọi sự tình của Tô gia lên đầu mình, cuối cùng chỉ đành hành quyết một mình ông ta. Muốn nhổ tận gốc lũ sâu mọt quốc gia, nhưng có quá nhiều chứng cứ không tra được, đường bị chặn ngay chỗ Tô Chính Lễ. Thậm chí còn một lượng ma túy trị giá mấy chục triệu dollar chảy vào Bắc Kinh rốt cuộc bị giấu ở đâu, Tô Chính Lễ cũng nhất quyết không chịu khai. Đằng sau Tô gia liên lụy khá nhiều người, nếu An Thừa Trạch thực sự muốn đối phó bọn họ, hắn chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng Thạch Lỗi không thể cho Thạch Nghị biết việc này, thực ra lần trước khi hắn vác một thân thương tích trở về, cấp trên liền ra lệnh hắn nghỉ ngơi. Lão già ngót nghét năm mươi còn cả ngày liều mạng trên tiền tuyến, tính giành hết cơ hội của lũ thanh niên bây giờ à? Mau biến về ôm vợ đi. Do vậy, Thạch Nghị cũng chẳng biết nhiều lắm, hắn chỉ biết là rất nguy hiểm, phải nhắc An Thừa Trạch cách xa nhà họ An, còn họ cứ sống cuộc đời an ổn của mình thôi.

Dè đâu An Thừa Trạch lại nói một câu trúng đích, thẳng thắn đề cập đến mục tiêu nhiệm vụ lần trước của hắn.Thạch Lỗi được huấn luyện chuyên nghiệp, bị An Thừa Trạch hỏi thế mà biểu tình vẫn điềm tĩnh, chỉ bình thản lên tiếng: “Ba biết một vài chuyện nên lo cho an nguy của con, không liên quan tới nhiệm vụ.”

Che giấu khá lắm, hiềm nỗi An Thừa Trạch đâu phải người thường. Chỉ cần quan sát biến hóa của con ngươi là có thể xác định hết thảy.

“Ba, ba chẳng cần giải thích hay giấu giếm, con sẽ không ép ba trả lời cái gì đâu.” An Thừa Trạch nói, “Con chỉ muốn xác định một chút, có thật Tô gia nhúng tay vào một số sự kiện, rốt cuộc Tô Ngọc Đình có phải kẻ hại con

https://thuviensach.vn

ngày ấy hay không. Hiện tại con chắc chắn Tô gia nắm thế lực không nhỏ trong tay, hơn nữa còn ở trong tối, để bảo hộ con trai mình, Tô Ngọc Đình tuyệt đối có năng lực im hơi lặng tiếng diệt trừ một người mà không chừa lại chút dấu vết nào."

Thạch Lỗi đờ người, Tiểu Trạch đến cùng thông minh tới mức nào!

"Con cũng tiếc mạng lắm," An Thừa Trạch nói, "con sẽ không xâm nhập hang hổ, cũng sẽ bảo vệ chính mình thật tốt. Mục đích của con đâu phải Tô gia, chỉ muốn chiếm Hồng Thế, khiến An Chí Hằng với Tô Ngọc Đình hai bàn tay trắng mà thôi, hắn việc này chả quan hệ gì đâu nhỉ."

"Con cũng biết Tô Ngọc Đình thân làm mẹ muốn che chở con trai nên chẳng từ bất cứ việc gì, trong tay bà ta còn có thế lực Tô gia, làm vậy hết sức nguy hiểm!" Thạch Lỗi chỉ thấy An Thừa Trạch đang làm loạn.

"Vậy khiến bà ta hết cách xuống tay là được." An Thừa Trạch đã tính trước mọi việc, "Cứ bảo với bà ta, phàm là con hoặc người bên cạnh con bị một chút thương tổn nào, cảnh sát đều tra lên đầu An Chí Hằng, vậy được rồi chứ gì? Huống hồ Tô Chính Lễ vừa bị phán quyết, ba cũng nói sau lưng Tô gia có rất nhiều thế lực, nói cách khác, hắn cả nhà họ đều nằm trong phạm vi giám thị của cảnh sát, chưa tới thời điểm vạn bất đắc dĩ, Tô Ngọc Đình sẽ không động thủ cũng chả dám động thủ. Ngay cả đưa An Chí Hằng xuất cảnh mà bà ta còn bó tay, không phải sao?"

Thạch Lỗi: "…"

Tiểu Trạch đã suy nghĩ thấu đáo tới trình độ này, hắn ở đây cũng vô nghĩa.

"Tiểu Trạch," Thạch Lỗi cất lời thấm thía, "nhiều năm qua nhìn con với thằng nhóc kia cùng nhau lớn lên, ba thật lòng xem con như con trai. Trong chuyện này, giá như ba cũng tham gia vào thì có thể ủng hộ con một chút, chung quy chỉ cần theo dõi chặt chẽ, xuất hiện gió thổi cỏ lay cũng có thể nhắc nhở con, nhưng bây giờ ba thực sự rất lo lắng."

https://thuviensach.vn

“Ba,” An Thừa Trạch cũng nghiêm túc nói, “con biết an toàn là trên hết, nhưng tại sao ba biết rõ có nguy hiểm mà vẫn muốn lên chiến trường? Bởi trong mắt ba có sự tình quan trọng hơn an toàn, con cũng thế. Đời người luôn có việc nhất quyết phải làm, bằng không có sống cũng như không, sống tạm bợ cho qua ngày, sống hoài sống phí.”

Hiện giờ hắn đã hoàn toàn khẳng định, năm đó khi hắn bị Tô Ngọc Đình tính kế, Thạch Nghị đã 28 29 rất có thành tích tại quân đội cũng đang chú ý vụ án này. Như Thạch Lỗi đã nói, hơi có gió thổi cỏ lay anh đều nhận thấy được, sẽ nhắc nhở hắn trước hoặc bảo vệ hắn, cuối cùng đánh đổi một đôi chân. Hắn có thể không so đo những việc An Chí Hằng gây ra cho mình kiếp trước, song Tô Ngọc Đình dám làm tổn thương Thạch Nghị, hắn không nhẫn nhịn nổi! Cục đá nhỏ thẳng tắp như ngọn giáo, ấy mà phải sống nửa đời tàn phế, vừa nghĩ đến nửa đời sau của Thạch Nghị kiếp trước, An Thừa Trạch chỉ muốn trở lại đoạt lấy tiền trong Thạch Lỗi mà đập từng xấp vào mặt mình.

Tô Ngọc Đình, đời trước cho bà ta sống tạm đến tận lúc chết già, đời này tuyệt đối không bỏ qua!

Trong lòng An Thừa Trạch bùng lên một ngọn lửa, ai cũng không dập tắt được.

Thạch Lỗi biết mình chẳng thể khuyên An Thừa Trạch, cuối cùng đành thở dài, thực sự hết cách thì đi xin anh cả, nhờ anh ấy bám sát động tĩnh của Tô Ngọc Đình, bảo vệ tốt Tiểu Trạch.

…..

Ngày hôm sau, An Thừa Trạch đến Hoành Xương làm việc. Trước kia Hoành Xương do An Chí Hằng phụ trách, lúc tới công ty, hắn thấy An Chí Hằng đang ngồi trong văn phòng tổng giám đốc nhìn hắn đầy khiêu khích.

https://thuviensach.vn

An Thừa Trạch nhướn mày, bình tĩnh bước vào, cầm đồ vật trên bàn An Chí Hằng lên ngắm, là một chiếc thuyền pha lê.

“Đẹp thật, đổi vận rồi à?” An Thừa Trạch hỏi.

An Chí Hằng đứng lên, hung tợn nhìn hắn: “Đừng tưởng đuổi được tao ra khỏi Hoành Xương là có thể đặt chân vào An gia, mày nghĩ một thằng nhóc cấp ba có thể thu phục được người trong Hoành Xương chắc? Đến lúc đó chớ dùng chút vốn liếng trong Như Ký kia mà bồi thường, khóc lóc xin mẹ mày dốc cạn túi chùi đít cho mày, sau đó bảo ông nội đuổi mày khỏi An gia!”

Lời hắn cũng chả phải đe dọa suông, An Chí Hằng lớn hơn An Thừa Trạch sáu tuổi, hiện đã tốt nghiệp đại học được hai năm. Hoành Xương thành lập từ khi hắn học năm ba, đồng thời cũng bắt đầu thực tập trong này từ khi ấy. Bốn năm sau dựa vào chính sức mình mà từng bước lên chức tổng giám đốc, đám lão làng của Hoành Xương quan hệ rất tốt với hắn, rồi tự dưng An gia lại cho nhảy dù một An Thừa Trạch tới đây, chưa chắc có thể chống đỡ được.

Tuy nhiên, An Thừa Trạch chả coi lời hắn ra gì, cũng không để ý cái gã đứng trước mặt mình, chỉ tiếp tục thưởng thức chiếc thuyền: “Đổi vận ấy mà, có hai loại. Một là từ hỏng biến tốt, hai là từ tốt thành thối nát, mày thuộc loại nào?”

Dứt lời, An Thừa Trạch cầm chiếc thuyền pha lê đi vài bước, mở cửa kính ra quăng xuống, văn phòng tổng giám đốc Hoành Xương ở tầng ba mươi lận!

“Mày!” An Chí Hằng chưa nói xong đã bị An Thừa Trạch bóp chặt cổ đè lên tường, hắn đâu ngờ thành quả huấn luyện xuất sắc trên hồ sơ của An thừa Trạch lại là thật! Có thể chế trụ hắn trong nháy mắt, còn khiến hắn vô

https://thuviensach.vn

phương phản kháng, cổ họng bị bóp chặt, ngay cả âm thanh cũng khó phát ra.

“Nếu tao là mày, hôm nay sẽ không xuất hiện ở đây mà ngoan ngoãn thu dọn phòng làm việc, tìm một trợ lý giỏi giang bàn giao công tác cho tao. Muốn ra oai phủ đầu á, không phải như này đâu. Biết tao sẽ làm gì không? Bảo toàn bộ cấp cao trong công ty nghe lời tao, nỗ lực làm việc, tỏ ra không chút lưu luyến nào với mày. Tiếp đó, đăng kí lại một công ty bất động sản bên ngoài, lợi dụng tin tức mà nhóm cấp cao tuồn ra, tiết lộ hồ sơ đấu thầu của tao, cướp mối làm ăn của tao, cứ thế, chưa đầy nửa năm tao sẽ an phận xéo đi.” An Thừa Trạch nhếch môi, cười vô cùng nham hiểm, “Đáng tiếc, mày đâu phải tao. Mày từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, quen thói độc tài, sao chịu được uất ức như vậy. Còn nữa, mấy biện pháp vừa rồi chỉ dùng được với mày, còn vô dụng với tao.”

Nện một quyền thật mạnh vào bụng An Chí Hằng, khiến hắn đau đến gập thắt lưng. An Thừa Trạch bấy giờ mới buông tay ra, xoay người, cầm đồng hồ giá mấy vạn của An Chí Hằng ném thẳng ra cửa sổ.

“Cho mày mười phút dọn dẹp đồ đạc rồi cút ra!” An Thừa Trạch nói, “Bằng không, đừng trách tao ném từng thứ từng thứ của mày xuống lầu.”

An Chí Hằng trượt xuống đất, mãnh liệt ho khan một trận, đoạn cố gắng bò lên, xám xịt dọn đồ của mình vào một thùng rồi bưng đi. An Thừa Trạch nhìn bóng lưng của hắn mà bật cười, thấy cổ con mình bầm tím, Tô Ngọc Đình chịu nổi sao? Chịu không nổi cũng phải chịu, Tô Chính Lễ bị xử, Tô gia đang đứng nơi đầu sóng ngọn gió, bứt dây là động rừng ngay. Hiện Tô Ngọc Đình phải nhẫn vì toàn gia, khắp nơi đang nhìn chằm chằm bà ta, sơ sẩy một chuyện nhỏ cũng có thể liên lụy cả nhà, cảnh sát đang thiếu cớ bắt người nhà họ Tô đây.

An Chí Hằng đi rồi, An Thừa Trạch tìm trợ lý hỏi thăm chuyện tình công ty, rồi nhìn danh sách nhân viên, khoanh vòng mấy người quen thân với An

https://thuviensach.vn

Chí Hằng, những người thề chết trung thành với hắn ở kiếp trước, tính về sau chậm rãi chỉnh đốn.

Ván cờ chính thức mở màn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 66

Sau khi tốt nghiệp đại học, Lâm Đức Tuệ vẫn công tác ở Lâm thị, cô đá Quách Lịch Sâm rồi dồn hết tinh lực lên công việc, triệt để hóa thân thành nữ cường nhân, trong thời gian ngắn không muốn tiếp tục đề cập tới chuyện yêu đương. Từ bé thường ở bên cha mẹ nên cũng mưa dầm thấm đất, cộng thêm quá trình thực tập thời đại học, dù mới tốt nghiệp hơn một năm, nhưng thời gian công tác thực tế đã năm năm. Các nhân viên đã sớm không xem cô là đại tiểu thư bình hoa, Lâm Đức Tuệ đã đứng vững gót chân tại Lâm thị.

Tạm thời không bàn tình cảm lại tốt với Lâm Đức Tuệ, với địa vị gia thế của cô, phần lớn đàn ông tiếp cận đều có dụng ý riêng. Tuy chẳng mấy ai âm mưu lật đổ Lâm thị như Quách Lịch Sâm, song đa số đều tham tài sản Lâm thị, khó bảo đảm sẽ không đụng phải một gã ôm dã tâm. Chờ Lâm Đức Tuệ rèn luyện tại Lâm thị vài năm nữa, ánh mắt đủ tinh tường, chọn đối tượng lần nữa sẽ rất khó bị lừa.

Lâm Đức Tuệ dốc sức cho công việc vẫn nhớ quan tâm bạn bè, sự kiện Hoành Xương đổi chủ lan truyền rất nhanh trong giới. Một cước đá văng đứa con độc nhất được xưng là thiên tài kinh doanh của An Mục Dương, ông chủ mới chưa đầy hai mươi tuổi, vừa tốt nghiệp phổ thông, thêm nữa hơn mười năm không hề qua lại với An gia, còn liên thủ với mẹ tố cáo ba mình lên toà. Hạng người này lại có địa vị cao trước mặt lão tướng An như vậy, đồng thời còn được trọng dụng, thật đúng là chuyện lạ cuối thế kỷ hai mươi. Nên biết, dù An Mục Dương đã ra tù, nhưng tính toán thời gian, thời hạn thi hành án của hắn chưa mãn đâu, vậy mà An Thừa Trạch cũng có thể trở thành người phụ trách mới của Hoành Xương, tương đối đáng sợ đấy.

https://thuviensach.vn

Lại nhìn người mẹ Liễu Như của hắn, phụ nữ độc thân một mình xông pha Bắc Kinh, để rồi vạch được một địa bàn trên vùng thổ địa này. Đôi mẹ con này quá lợi hại rồi.

Trong mắt người ngoài, An Thừa Trạch và Liễu Như là người không thể không phòng nhưng có thể thử tiếp xúc, chung quy hai người vẫn tiền đồ vô lượng. Lâm Đức Tuệ lại chẳng thấy vậy, An Chí Hằng quản lý Hoành Xương nhiều năm, An Thừa Trạch cùng lắm chỉ là sinh viên, cấp dưới khẳng định không phục, công ty mới của hắn sẽ cất bước rất khó khăn.

Lâm Đức Tuệ rút ra thời gian giữa trăm công nghìn việc để hẹn An Thừa Trạch với Lâm Đức Cửu ra ngoài. Những khi gặp mặt An Thừa Trạch, Lâm Đức Tuệ cơ bản đều dẫn theo em trai mình. Thứ nhất, Lâm Đức Cửu có thể học được rất nhiều thứ từ An Thừa Trạch, Lâm Đức Tuệ sẵn lòng cho em trai học tập. Thứ hai, An Thừa Trạch không còn là cậu bé năm ấy, đại tiểu thư Lâm thị chưa lập gia đình lại gặp An Thừa Trạch chả biết người ngoài sẽ bàn tán những gì nữa, cũng sợ An Thừa Trạch sẽ hiểu lầm. Trong lòng Lâm Đức Tuệ, An Thừa Trạch là em trai, là người nhà, từ lần đầu tiên gặp mặt cô đã dành tình cảm đặc biệt cho An Thừa Trạch, nhưng đó chẳng phải tình yêu, mà là tình thân, một thứ cảm xúc khó diễn tả bằng lời.

Lâm Đức Cửu nghe tin An Thừa Trạch tiếp nhận Hoành Xương thì tức đến vẹo mũi, ầm ĩ với cha mẹ đòi tự kinh doanh, không thì tới công ty chi nhánh làm giám đốc cũng được. Ba Lâm không có thói quen quất con, nhìn thằng con nhảy nhót trước mặt mình, đầu lông mày ông nhảy liên hồi, cố nhịn xúc động bạo lực trong lòng. Từ khi lên cấp ba, Lâm Đức Cửu bắt đầu học hành đàng hoàng, đợt này còn thi đậu khoa quản lý đại học Bắc Kinh. Ba Lâm vốn đã chuẩn bị xong tâm lý đưa con trai ra nước ngoài mạ vàng, chứng kiến Lâm Đức Cửu có tiền đồ như vậy thì mừng rỡ không thôi, gần như hắn muốn gì cho nấy, song nếu muốn công ty… Ông chưa muốn phá sản đâu!

Cuối cùng chả biết làm sao, ba Lâm đành thả hắn vào công ty chi nhánh làm trợ lý giám đốc, cho hắn học trước vài thứ, quan sát biểu hiện rồi mới

https://thuviensach.vn

quyết định có nên cho hắn ra ngoài thử thách hay không. Cứ tưởng Lâm Đức Cửu sẽ ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, ai dè hắn lại thực sự chăm chỉ làm việc, tăng ca làm thêm giờ hết sức cần cù. Ngay cả giám đốc chi nhánh cũng thấy ngạc nhiên, hắn vốn định chơi đùa với thái tử gia, nào ngờ lại có được trợ lý vừa hợp ý vừa giỏi giang.

Mặc dầu làm việc đến nơi đến chốn, nhưng trợ lý với tổng giám đốc là hai việc khác nhau, Lâm Đức Cửu vẫn ghen tị với An Thừa Trạch muốn chết, trông thấy hắn thì khẽ hừ, hơi hơi ngửa đầu, dùng lỗ mũi nhìn người ta, nom cực kỳ đói đòn. Nếu không có Lâm Đức Tuệ ở đây, An Thừa Trạch nhất quyết sẽ tẩn hắn một trận rồi mới bàn chính sự.

“Tiểu Trạch, từ khi em tiếp nhận Hoành Xương thì nhân viên thay đổi rất nhiều.” Góc độ quan sát của Lâm Đức Tuệ hiển nhiên bất đồng với Lâm Đức Cửu, cô lo lắng nói.

“Bốn trưởng phòng từ chức, tài vụ toàn lỗ hổng, từ lúc công ty thành lập tới giờ liên tục thiếu hụt, hiện tại cả Hoành Xương chả khác chi cái sàng. Sổ sách lại không tệ, bình thường tròn trĩnh, chẳng nhìn ra vấn đề gì. Đầy đủ như vậy, xem ra An Chí Hằng đã bắt đầu chuẩn bị từ lúc em tiếp xúc với ông nội… Không đúng, hắn phải sớm hơn, chắc là từ khi Tô Chính Lễ bị bắt.” An Thừa Trạch nhàn nhã nói, tỏ vẻ đã định liệu trước.

Sự kiện Tô Chính Lễ bị bắt là việc lớn gây chấn động toàn Bắc Kinh. Lâm Đức Tuệ dĩ nhiên biết chuyện này, cô nhíu mày: “Chẳng lẽ An Chí Hằng cùng… có liên quan, hắn muốn chạy nhưng không thoát sao?”

“Trời biết,” An Thừa Trạch nhún nhún vai, “muốn tra sổ sách của An Chí Hằng cần thêm thời gian, em có thể bắt tay tìm người điều tra, nhưng lỗ hổng tài chính trước mắt lại bù không được. An Mục Dương không chịu cho em xu nào, ngân hàng đã từ chối cho vay từ lâu. Còn An Chí Hằng đang chờ em dùng tiền từ Như Ký đắp vào Hoành Xương, đến lúc đó hắn sẽ giở trò xấu, không chừng muốn dụ dỗ cả Như Ký.”

https://thuviensach.vn

“…” Lâm Đức Cửu chậm rãi hạ mũi xuống, phát huy tác dụng của ánh mắt, có chút lo lắng nhìn An Thừa Trạch, “Vậy cậu tính làm sao?”

“Chắc chắn phải tra, chí ít phải nắm được thóp của hắn trong tay, sau này còn cần nó để giáo huấn hắn. Mấy người hắn an bài em cũng biết đại khái, nếu hắn muốn dùng mánh khóe, em sẽ áp dụng kế ly gián. Tới khi ấy, kẻ trộm gà bất thành còn mất nắm gạo nhất định là An Chí Hằng. Hiện tại, phiền phức nhất là tài chính, nhưng em đoán lần này chị Tuệ đến để đưa tiền cho em đúng không?” An Thừa Trạch mỉm cười, biểu tình đã tính trước mọi việc khiến cả người hắn sáng sủa hẳn lên, đẹp đến mức khiến người ta khó lòng dời mắt.

“Biết em thông minh mà.” Lâm Đức Tuệ thả lỏng, “Dù chị có tiền nhưng cũng không thể ném xuống nước, đưa tiền cũng được song chị muốn lợi nhuận.”

*ném xuống nước: trò chơi ném đá xuống nước của trẻ con, dùng để ví với việc dùng tiền ngu

“Không thành vấn đề.” An Thừa Trạch nói, “Chị Tuệ từng nghiên cứu kinh tế của các quốc gia phát triển, chắc cũng biết bất động sản Trung Quốc sắp bước vào thời kỳ mới, một công ty lắm tiền đến đâu cũng vô phương nuốt trọn thị trường Bắc Kinh, tiên hạ thủ vi cường, có phải hay không?”

“Nếu lỗ thì cậu bán thân mà trả.” Lâm Đức Tuệ giận dữ nói.

An Thừa Trạch nâng ly, khẽ cụng ly với cô, rồi hạ xuống cụng một phát với Lâm thiếu gia.

Cuối năm 99, dưới sự trợ giúp tài chính của Lâm Đức Tuệ, An Thừa Trạch triển khai bước đầu trong kế hoạch Hoàn Hải Gia Viên. Cũng trong năm ấy, [Cửu Châu] trở thành game online có lượng người truy cập đông nhất Trung Quốc, đang chuẩn bị tung ra thị trường. Bấy giờ, An Chí Hằng lấy được

https://thuviensach.vn

tiền từ Hoành Xương, hai tháng trước thành công cướp một mảnh đất mà An Thừa Trạch chuẩn bị đấu thầu. Tuy vì vậy mà làm bại lộ tất cả gián điệp thương nghiệp hắn lưu lại công ty, nhưng cảm giác cướp đồ trong tay An Thừa Trạch rất tuyệt. Mảnh đất này chắc chắn kiếm bộn, hắn đăng ký công ty là để cướp sạch mọi thứ của An Thừa Trạch, chèn ép thằng nhóc triệt để. Ai ngờ không đến một tháng, công trình còn chưa khởi công mà mảnh đất đã bị chuyên gia niêm phong, nguyên nhân là một tòa nhà trong ấy thuộc về một thế gia vọng tộc nào đó ngày xưa, bên dưới có một địa đạo vô cùng khéo léo. Nghe đồn đây là địa đạo do Quỷ Cốc Tử (1) xây nên, sau này được các đời đệ tử không ngừng hoàn thiện, trở thành mê cung dưới lòng đất hết sức có giá trị lịch sử và văn hóa, bên trong gồm nhiều cơ quan mà kỹ thuật hiện đại không thể phá giải. Mảnh đất bị niêm phong cấm khai phá, vốn gốc của An Chí Hằng một đi không trở lại.

Mà sau khi hắn quăng toàn bộ tiền từ Hoành Xương xuống nước hết, An Thừa Trạch liền mang một phần tư liệu An Chí Hằng tham ô công quỹ đặt trước mặt hắn, nhằm uy hiếp một nửa cổ phần Hồng Thế trong tay hắn. Dám không cho? Hắc hắc, muốn bóc lịch à? Muốn bị điều tra sao? Nghe nói hiện giờ cảnh sát đang ước gì Tô gia có một người bị tạm giam, chỉ cần tìm được lý do tóm vào điều tra, An Chí Hằng sẽ tạm thời không thoát được, dứt khoát sẽ bị giam phòng tối để tra xét thế lực sau lưng Tô gia.

An Chí Hằng cắn gãy răng mà nuốt cùng với máu, dẫu hận An Thừa Trạc nghiến răng, song bị Tô gia cảnh cáo nhất định phải nhún nhường, tuyệt đối không thể gây ra chuyện gì giữa thời điểm sóng gió này, chỉ việc nhịn đau chuyển nhượng 10% cổ phần cho An Thừa Trạch. Cùng lúc ấy, công ty Lâm Vạn Lý đã thu mua 10% tán cổ của Hồng Thế, bấy giờ trong tay An Thừa Trạch nắm giữ 20% cổ phần, xem như đại cổ đông. Chẳng qua An Chí Hằng chuyển 10% này cho hắn, mà 10% kia thuộc danh nghĩa Lâm Vạn Lý, bề ngoài hắn lại chả liên can gì với Lâm Vạn Lý.

https://thuviensach.vn

Năm 2000, thế kỷ hai mươi mốt, phòng ốc đợt một của Hoàn Hải Gia Viên chưa xây xong đã bán hết veo, công trình đợt hai bắt đầu khởi công. Hoành Xương xoay chuyển hoàn toàn cục diện, chuyển lỗ thành dư, lão tướng An càng hài lòng với An Thừa Trạch. Muốn chấn hưng An gia, chỉ trông vào giới quân sự chính trị là không xong, bọn họ còn cần trụ cột tài lực. An Mục Dương vốn là người được An gia chọn vào giới kinh doanh, tiếc rằng hắn không đủ tư chất. Ngược lại, An Thừa Trạch khiến lão tướng An thấy được hi vọng. Dù An Thừa Trạch mãi chẳng chịu nhận An Mục Dương làm ba thì sao? Nhận ông nội là được.

Năm 2001, giá nhà tăng vọt với tốc độ kinh người, công trình đợt hai của Hoàn Hải Gia Viên giúp An Thừa Trạch lời chật túi. Đồng thời, cả khu nhà cao tầng mua được với giá cải trắng ở tỉnh Kiến cũng bị điên cuồng giành giật, Như Ký kiếm được một khoản kếch sù, bắt đầu tiến quân vào ngành bất động sản. Ba nhà Hoành Xương, Lâm thị, Như Ký liên thủ nắm chắc khu quy hoạch kiến thiết quy mô lớn tại thành tây Bắc Kinh, đây là kế hoạch dài hạn năm năm. Mà năm năm sau đến năm 2006, giá nhà Bắc Kinh sẽ tăng lên gấp 7-10 lần, công trình chưa khởi xướng mà mọi người đã dự đoán được tương lai vùng lên của ba trùm bất động sản.

Năm 2002, lão tướng An qua đời. Trước khi nhắm mắt, ông để lại toàn bộ 10% cổ phần cho An Thừa Trạch, hiện ngoài mặt An Thừa Trạch sở hữu 20%, ngầm 10%, tổng cộng 30%. Nhưng trong mấy năm này, bản thân Hồng Thế cũng thừa dịp kinh tế phát triển mà thu về hiệu ích cực tốt, An Mục Dương không ngừng đá xoáy Liễu Như với An Thừa Trạch, ngặt nỗi một Hồng Thế khó lòng lay động ba đầu sỏ liên hợp.

Cùng năm, Trung Quốc tiến hành truy quét nghiêm khắc, An Thừa Trạch biết thời cơ đến rồi.

Hắn đã sớm mượn cớ tiếp cận An gia để chiếm được tin tức về An Mục Dương, tiết lộ cho Thạch Sâm việc An Mục Dương tham ô tiền xí nghiệp, hơn nữa còn chiếm xí nghiệp làm của riêng. Bởi đã ghi tạc từng khoản sổ

https://thuviensach.vn

sách của Hồng Thế từ kiếp trước, nên hắn biết rõ chứng cứ tham ô của An Mục Dương ở đâu. Nương theo làn sóng truy quét, Thạch Sâm hồi báo với cấp trên xong, bèn tiến hành điều tra kĩ lưỡng sổ sách cũ của Hồng Thế, tra ra khoản An Mục Dương tham ô, cùng việc An Mục Húc với An Mục Dương cấu kết bán xí nghiệp với giá thấp, biến nó thành công ty tư nhân.

Năm 2003, quá trình điều tra về An Mục Dương kết thúc, lệnh triệu tập của tòa gửi đến tại thời điểm An Thừa Trạch đang soạn luận văn tốt nghiệp.

Sau bốn năm đại học, An Thừa Trạch đã nhổ giò hoàn toàn, thân cao 1m80, tỉ lệ dáng người hoàn mỹ, rèn luyện thường xuyên giúp thân hình mạnh mẽ hữu lực, biến thành móc treo quần áo trời sinh, tùy tiện tròng đại chiếc áo ba lỗ cũng tạo được hiệu quả sân khấu chữ T, là nam thần trong lòng vô số nữ sinh. Đáng tiếc, thậm chí ở trường còn khó gặp được nụ hoa cao quý lãnh diễm ấy, thích đến mấy cũng đành thầm mến. Hơn nữa, bao năm qua An Thừa Trạch chưa có mảnh tình vắt vai nào, thỉnh thoảng có nữ sinh bắt được hắn trong sân trường mà tỏ tình đều bị lịch sự từ chối, đóa hoa chiếm lĩnh trái tim hotboy đang ở nơi nao, điều này chẳng ai biết được.

*sân khấu chữ T: sàn catwalk, ý nói em Trạch mặc áo ba lỗ cũng giống người mẫu trên sàn diễn

Chẳng mấy khi được về nhà, chủ tịch Liễu Như của Như Ký đích thân xuống bếp nấu cơm cho An Thừa Trạch, Liễu Như vui mừng nhìn con trai mình đã thành tài: “Tiểu Trạch cũng lớn rồi, muốn quen người yêu thì quen đi.”

Vẻ mặt An Thừa Trạch chẳng chút biến đổi, vững vàng nuốt đồ ăn, đoạn cười nói: “Cũng đúng, kỳ thực mấy năm nay con chỉ mải lo học. Ngặt nỗi mẹ cũng biết mà, thời gian con ở trường quá ít, lại chỉ lo học tập, căn bản không quen cô bạn gái nào. Còn những người chạm mặt trong sân trường, mới gặp lần đầu đã thổ lộ, mẹ nghĩ con dám thử sao? Ngay cả tên mấy nhỏ con còn chả biết.”

https://thuviensach.vn

Liễu Như ngẫm thấy cũng đúng, thở dài nói: “Hình như mẹ già thật rồi, lúc nào cũng nhớ dáng vẻ hồi nhỏ của con, luôn muốn ôm một viên tròn tròn giống con. Mà thực ra mẹ đâu có thời gian, hiện Như Ký bận rộn như vậy, nếu con có con, e rằng phải mướn bảo mẫu trông, mẹ lại muốn tự mình bế cháu. Nếu lại để nó lớn lên, thành một đứa tự lập không theo ba mẹ như con, mẹ không có em bé chơi nữa.”

An Thừa Trạch, Thạch Lỗi: “…”

Tư lệnh Thạch thầm đấm ngực dậm chân, cũng tại hắn! Từ lúc nhóc con bày tỏ mình thích Tiểu Trạch, còn một đi không trở lại, hắn liền dẫn Liễu Như đi kiểm tra sức khoẻ hàng năm và lén hỏi bác sĩ, bác sĩ bảo Liễu Như vẫn có thể mang thai, tuy tuổi hơi lớn, nhưng thân thể rất tốt, sinh con không thành vấn đề. Nhưng Thạch Lỗi nhiều tuổi rồi, mấy năm qua lại thường xuyên bị thương, dù công năng còn tốt, song hoạt tính tinh trùng thấp, không dễ thụ thai. Tư lệnh Thạch nỗ lực cày cấy, mỗi lần đều không áp dụng biện pháp phòng tránh, tính mang thai xong mới nghiên cứu kế hoạch hoá gia đình, ai dè Liễu Như lại chẳng có nổi. Ngót nghét bốn năm… thực ra tinh trùng của hắn ngỏm hết rồi đúng không, đúng không!

Ngầm mắng nhóc thúi Thạch Nghị một trận, bốn năm, không hề có chút tin tức gì. Giờ mọi người sắp quên béng con hắn tên Thạch Nghị chứ không phải An Thừa Trạch, còn bản thân hắn tên Thạch Lỗi chứ không phải Liễu Lỗi, từ lúc sinh thằng ranh tới giờ chỉ toàn rước lấy bực bội.

Dẫu trái tim thủy tinh của tư lệnh Thạch tan nát đầy đất, nhưng bữa ăn gia đình khó lắm mới có được này của ba người vẫn diễn ra vô cùng vui vẻ. Đang lúc vui vẻ hòa thuận, di động của Thạch Lỗi vang lên. Hắn nhìn thì thấy Thạch Thành gọi đến, bắt máy xong lại nhướn mày, biểu tình trở nên nghiêm trọng.

https://thuviensach.vn

“Mấy ngày này mọi người phải cẩn thận một chút.” Thạch Lỗi cúp máy rồi nói, “An Chí Hằng mất tích.”

“Sao vậy?” An Thừa Trạch nhíu mày hỏi, bốn năm nay cánh của An Chí Hằng bị hắn nhổ sạch sẽ, kinh doanh tới đâu thua lỗ tới đó, trả nợ không nổi còn bị ngân hàng bán đấu giá cổ phần Hồng Thế. Một tuần trước, Lâm Vạn Lý thu mua thêm 10% cổ phần còn lại của An Chí Hằng, lúc này An Thừa Trạch đã có 40%. Chỉ chờ phiên tòa xét xử An Mục Dương diễn ra, tài sản cá nhân của không đủ hoàn trả số tham ô năm ấy, cổ phần Hồng Thế trong tay hắn ta cũng sẽ bị rao bán. Đến thời điểm đó, An Thừa Trạch ra tay là có thể chiếm trọn Hồng Thế, tiếp theo hắn sẽ dỡ Hồng Thế ra bán lẻ, biến Hoành Xương thành của mình, vậy Hồng Thế sẽ sụp đổ tan tành.

Cách thành công chỉ còn một chút, sao An Chí Hằng lại bỏ chạy? Chạy thì thế nào, cũng chỉ là gà trụi lông.

“Trước khi bị bắt, Tô Chính Lễ có giữ một lô thuốc phiện mà tới giờ vẫn chưa được tìm thấy. Thế lực Tô gia bị phá vỡ từng chút một, những người còn lại đều trông cậy vào số ma túy này để Đông Sơn tái khởi. Chúng ta luôn theo dõi An Chí Hằng và Tô Ngọc Đình, ngờ đâu sau khi cổ phần của An Chí Hằng bị bán đấu giá, hành tung của hắn bắt đầu trở nên kỳ dị, chả biết đang làm những gì. Mà từ hôm qua cảnh sát đã không liên lạc được với An Chí Hằng. Ba nghi hắn…”

“Hết tiền thì chó cùng rứt giậu thôi, muốn động đến lô thuốc phiện kia đây mà.” An Thừa Trạch bình tĩnh nói, “Nếu An Chí Hằng đã chuẩn bị bước lên con đường không lối về, hắn nhất định sẽ liều mạng. Ai biết hắn sẽ gây ra chuyện gì, chúng ta dứt khoát phải cẩn trọng.”

Liễu Như gật đầu, cô suy nghĩ rồi bảo: “Còn Tô Ngọc Đình nữa.”

Thân là mẹ, Liễu Như hiểu một người mẹ nghĩ gì nhất: “Mấy năm nay con dồn An Chí Hằng vào đường cùng, nếu hắn thực sự giữ lô ma túy kia của

https://thuviensach.vn

nhà họ Tô, vậy chắc chắn là Tô Ngọc Đình cho hắn. Con trai mình sắp đi lên con đường không lối về, giả như An Chí Hằng gặp chuyện chẳng lành, người Tô Ngọc Đình hận nhất là con, bà ta nhất quyết sẽ nghĩ biện pháp trả thù, phải coi chừng đấy."

An Thừa Trạch gật đầu.

—

(1) Quỷ Cốc Tử: nhân vật trong lịch sử cổ đại Trung Quốc. Họ tên không rõ ràng con người ông được người đời sau hư cấu nên mang tính huyền bí, theo sách Đông Chu Liệt Quốc thế kỷ 1 TCN tên ông là Vương Hủ, người đời Tấn Bình Công Trung Quốc, là bạn thân của Tôn Tử và Mặc Địch. Ông là một nhà tư tưởng, nhà truyền giáo, có rất nhiều học trò theo học, trong số đó có nhiều người trở nên nổi tiếng thời Xuân Thu Chiến Quốc. Bốn học trò được nổi tiếng hay được nhắc đến là Tôn Tẫn người nước Tề, Bàng Quyên và Trương Nghi người nước Ngụy, Tô Tần người Lạc Dương (kinh đô nhà Chu).

Theo các sách sử, ông là người thông thạo pháp thuật, kiến thức sâu rộng, sau khi về ở ẩn, ông sống trong một hang núi gọi là "Quỷ Cốc" (hang quỉ), bởi chỗ đó núi cao, rừng rậm, âm khí nặng nề, không phải chỗ cho người ở. Tên "Quỷ Cốc Tử" do ông tự đặt ra cho mình. Người đời thường gọi ông là Quỷ Cốc tiên sinh. ông sống thọ và được coi là ông tổ của các thuật tướng số, bói toán, phong thuỷ… (nguồn: wiki)

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 67

Lúc An Thừa Trạch khôi phục ý thức, trước mắt tối đen, là bị người bịt mắt. Đầu hơi choáng, còn thấy buồn nôn, hẳn do gáy mới bị vật cứng đập mạnh. Hai tay bị trói ngược ra sau, chân cũng bị trói chung một chỗ.

Cho nên nói, hẳn bị bắt cóc?

Ba hôm trước nghe tin An Chí Hằng mất tích xong, hắn vẫn luôn cẩn thận, Thạch Lỗi ngỏ ý muốn đi theo bảo vệ hắn nhưng bị An Thừa Trạch từ chối. Thạch Lỗi hơn năm mươi sắp nghỉ hưu tới nơi, để hắn bảo hộ mình, nếu thật sự xảy ra chuyện, chỉ e cả hai cùng xong đời. Kỳ thực cái gọi là bắt cóc cũng không thể tiến hành ngay giữa ban ngày ban mặt trước mắt công chúng, an ninh công ty họ rất tốt, nhân viên bên ngoài chưa hẹn trước căn bản không được vào. Trước đây, Lâm Đức Cửu còn bị bảo vệ chặn tại cửa một lần, giận đến mức giậm chân, làm ầm ĩ hại An Thừa Trạch đau hết cả đầu, cuối cùng bị trấn lột một cây bút xịn.

Bình thường hắn đều lái xe đi làm, còn có tài xế và vệ sĩ, an ninh ở tiểu khu cũng rất chặt chẽ, chung quy sẽ không xảy ra chuyện bất trắc. Huống chi An Chí Hằng một mình trốn chạy không xu dính túi, nào có bản lãnh tìm người ám hại hắn, thế nên An Thừa Trạch chẳng hề quan tâm hắn ta, chỉ tìm thám tử tư theo dõi Tô Ngọc Đình.

Bố trí chu đáo như vậy, quả thực không cho người cơ hội lập mưu. Nhưng chẳng ngờ hắn lại bị tập kích ngay trong nhà mình!

An Thừa Trạch sống một mình, mỗi ngày có người giúp việc tới dọn nhà, tài xế và vệ sĩ đưa hắn về nhà xong sẽ rời đi. Chính vì an ninh tiểu khu quá

https://thuviensach.vn

tốt, ra vào cần thẻ, hộ gia đình trong này cũng phải nghiệm chứng mới được tiến vào.

Song An Thừa Trạch vào cửa, chưa kịp bật đèn đã bị đánh úp từ phía sau. Hắn rất có tính cảnh giác, mắt chưa thích ứng với bóng tối vẫn tránh thoát được cú đòn mạnh bạo này, chỉ có bả vai bị gậy làm trầy da thôi. Nhưng mới né một chút đã có kẻ khác nhào lên, hóa ra có đến sáu bảy người núp trong nhà. Thân thủ An Thừa Trạch tốt, dẫu trong bóng đêm có cả tá người, hắn vẫn bình tĩnh ứng phó được, từ từ lùi về phía cửa, chỉ cần chạy ra lái xe đến cổng tiểu khu sẽ gặp bảo vệ, tới đó liền an toàn.

Ai dè vẫn còn một người trốn gần xe hắn.

Hắn vừa chạy đến chỗ xe, chưa kịp thả lỏng, kẻ ngồi sẵn trong góc tối gần xe tức khắc nhảy dựng lên đập hắn từ đằng sau. An Thừa Trạch vốn đã thụ thương, bị bồi thêm cú như thế cũng chống đỡ hết nổi mà ngất xỉu.

Sau khi tỉnh lại, An Thừa Trạch vẫn chẳng nhúc nhích, vật che trên mắt khiến người khác khó nhìn ra hắn đã tỉnh. Xung quanh có tiếng người qua lại, hắn không động đậy, vừa thận trọng nghe ngóng động tĩnh, vừa cố gắng suy xét xem vấn đề nằm ở đâu.

Là bảo mẫu.

Có thể vào nhà hắn chỉ có bảo mẫu ban ngày tới dọn dẹp, bảo mẫu đã làm việc tại chung cư hắn hai năm, là một phụ nữ trung niên an phận. Trải qua huấn luyện chuyên nghiệp nên động tác của bà rất nhanh nhẹn, cũng không trộm tiền, An Thừa Trạch còn trả lương tương đối cao. Con người bà chẳng tham lam, ở Bắc Kinh có con trai mới lên đại học, là đàn em dưới hắn hai khóa. Có mấy tầng quan hệ như vậy nên An Thừa Trạch mới tin bà không có khả năng bán đứng mình vì tiền tài.

Vậy chỉ còn tình cảm.

https://thuviensach.vn

Con trai bảo mẫu học đại học tại Bắc Kinh, An Thừa Trạch cẩn thận tới đâu cũng sẽ gặp chuyện chẳng lành, huống hồ là một sinh viên bình thường. An Chí Hằng thông minh hơn hắn tưởng, hắn ta biết cách bắt lấy chỗ hở.

Nghĩ nhiều cũng vô dụng, hiện tại quan trọng nhất là tìm cách trốn, dù việc hắn mất tích chẳng mấy chốc sẽ có người phát hiện, nhưng đôi khi hủy một người cần chưa đến vài giây, nếu giờ phút này vẫn an toàn thì phải nghĩ biện pháp tự cứu. Hắn bị bịt mắt, thấy không rõ người bên ngoài. Gây ra chuyện này tám chín phần mười là An Chí Hằng hoặc Tô Ngọc Đình. Câu hỏi được đặt ra là, Tô Ngọc Đình vì lô ma túy kia và An Chí Hằng mất tích mà bị cảnh sát với thám tử tư của hắn theo dõi gắt gao, muốn liên lạc với ai cũng bó tay, còn An Chí Hằng chả có xu nào, cánh cũng bị hắn nhổ sạch, thế thì…

Không có tiền, nhưng có hàng.

Giả sử số thuốc kia thực sự nằm trong tay Tô Ngọc Đình, An Chí Hằng lấy được thuốc phiện rồi, dựa vào mạng lưới quan hệ trước đây của Tô gia, muốn cấu kết với thế lực ngầm khá dễ. Lô ma túy trị giá mấy chục triệu dollar lại vận chuyển vào quốc nội mà không gặp bất trắc gì, An Chí Hằng muốn ra tay rất dễ, lợi dụng số thuốc này để mượn vài tay chân càng dễ hơn.

Tuy nhiên, An Chí Hằng bán thuốc phiện đi là có thể đút túi khoản tiền lớn, giờ hắn còn người dùng được, không mau mang Tô Ngọc Đình xuất ngoại còn chờ gì nữa? Mạo hiểm bắt cóc mình vì cái gì?

An Chí Hằng căn bản không phải vì tiền, trong lòng An Thừa Trạch dâng tràn cảm giác bất an.

Hiện hắn chưa gặp chuyện gì, chứng tỏ đối phương bắt người xong sẽ lập tức yêu cầu An Chí Hằng thực hiện lời hứa, dẫn chúng đi tìm thuốc phiện. Song An Chí Hằng đâu ngu, nhất định không giao toàn bộ cho đối phương,

https://thuviensach.vn

bằng không hắn sẽ hết cách thoát khỏi Bắc Kinh. Trước chỉ đưa một nửa, chờ tới trước lúc rời đi, An Chí Hằng mới giao địa chỉ nửa còn lại cho đối phương. Trước khi giao dịch một nửa diễn ra, mình tạm thời vẫn an toàn. Nhưng An Chí Hằng tuyệt đối không bỏ qua cho hắn, giải quyết xong bên kia chắc chắn sẽ đuổi tới, thời gian cấp bách, phải hành động nhanh hơn.

Hắn nằm trên đất, vẫn không nhúc nhích mà giả bộ bất tỉnh làm mê hoặc người khác. Theo cảm giác đói khát trong bụng, chắc hắn đã hôn mê ba bốn tiếng, nói cách khác, hiện tại là hai giờ sáng. Tuy tiểu khu bọn họ rất nghiêm ngặt với vấn đề tiến vào, nhưng xe ra ngoài sẽ không gây chú ý, chỉ cần xe có đăng ký là được cho qua. Bọn chúng chở mình ra tiểu khu sẽ không mất quá nhiều thời gian, ba bốn tiếng cũng đủ đổi xe, vậy hiện tại hắn chắc chắn đã bị chuyển tới một nơi kín đáo.

Mặc dù mắt bị vải che, nhưng vẫn cảm giác được ánh sáng, cộng thêm chung quanh lặng gió, suy ra hắn đang ở trong phòng. Có tiếng hít thở của hai người, đại khái là đang ngủ gà ngủ gật…

Chỉ hai người thôi sao?

Trực giác cho An Thừa Trạch biết, nếu An Chí Hằng đến thì mình khẳng định sẽ gặp tai ương. Tên này không cần tiền, hắn chẳng thiếu tiền mà chỉ muốn trả thù.

Mình hại An Chí Hằng từ đám mây ngã xuống đáy vực, trong bốn năm khiến hắn hai bàn tay trắng, cửa nát nhà tan. Tuy kiếp trước cũng làm thế, nhưng khi ấy đã nhẫn nại mấy năm, chờ An Chí Hằng để lộ dấu vết mới giăng lưới tóm gọn cả hắn ta lẫn An Mục Dương, chúng căn bản chưa có cơ hội phản kháng đã bị tạm giam. Có lẽ trong đó cũng nhờ Thạch Nghị âm thầm bảo hộ, tóm lại hắn chả gặp chuyện gì, An Chí Hằng thuận lợi bị bắt, đồng thời Tô gia cũng bị phát hiện buôn lậu ma túy, Tô Ngọc Đình vô phương hành động, bấy giờ mình mới an toàn.

https://thuviensach.vn

Mà kiếp này, ngay từ đầu đã không cho An Chí Hằng quá nhiều cơ hội vi phạm pháp luật, An Thừa Trạch áp dụng thủ đoạn mềm dẻo để thọc người, dần dần mài mòn nhuệ khí, nhổ mất nanh vuốt của hắn. Kiếp này luôn đứng tại nơi cao, lại quá mức thuận lợi, bị ưu thế trước mắt che mờ hai mắt, nếu không nhất thời sơ sẩy để An Chí Hằng ôm ma túy chạy trốn, đời nào rơi vào tình trạng hôm nay.

Dù thế nào cũng phải trốn đi, hơn nữa phải chạy trước khi An Chí Hằng trở về!

Hai người rất dễ đối phó, chẳng qua cánh tay bị trói bằng dây da trâu, khó mà tháo được. An Thừa Trạch lại chẳng thể gây động tĩnh quá lớn khiến người khác phát giác, chỉ có thể cọ sát một chút, nằm trên đất hơi cọ cọ đầu, rốt cuộc làm bịt mắt hé ra chút xíu, vẻn vẹn thấy mỗi cái bàn trước mặt và một người ngồi cạnh bàn dùng cánh tay chống đầu ngủ. Tầm nhìn rất kém, hắn chỉ nhìn được đến đó, ngay cả đây là đâu, một người khác ở nơi nào cũng không biết, song loáng thoáng nghe thấy tiếng hít thở bên trái mình.

An Thừa Trạch cọ bịt mắt về chỗ cũ, nhẹ nhàng trở mình nằm ngửa, chậm rãi ma sát dây thừng trên tay. Trong lúc ấy, hai gã trông coi đã thức dậy, chúng ra ngoài rót nước và lảm nhảm dăm ba câu vô bổ, tựa hồ đang chờ ai đó. Đi qua liếc nhìn An Thừa Trạch, đá hắn một cước, thấy vẫn bất tỉnh thì ngáp một cái, quay về ngủ gà ngủ gật tiếp.

Chừng một tiếng sau, An Thừa Trạch rốt cuộc tháo được dây thừng, hắn lặng lẽ cởi bịt mắt, phát hiện mình đang ở trong một kho hàng cao khoảng ba bốn tầng, hai gã trông coi thì một tên ngồi đối diện hắn ngủ gật, tên kia canh cửa và cũng đang lơ mơ ngủ. Cửa sổ rất cao, không có công cụ thì khó lòng thoát ra, cửa bị khóa từ trong bằng xích sắt, hắn chìa khóa nằm trên người hai gã kia, muốn ra ngoài phải chế ngự bọn chúng.

Thừa dịp chúng đang ngủ, An Thừa Trạch lanh lẹ cởi dây thừng trên chân, bước xa vọt tới trước bàn, đánh ngất tên đối diện mình. Tiếng động hiển

https://thuviensach.vn

nhiên đánh thức tên cạnh cửa, gã hô to rồi móc di động ra, động tác của An Thừa Trạch cực nhanh, tuy vẫn hơi chóng mặt, trên thân có thương tích, song dư sức đối phó một người. Hắn đá bay di động tên nọ, khống chế gã bằng vài chiêu, nện đầu gã vào tường, mấy cái đã khiến gã ngất xỉu.

Lục lọi người hai gã, chán nản nhận ra trên người chúng chỉ có mỗi chiếc di động, một đá kia lại dồn quá nhiều sức, kết quả đạp vỡ luôn di động. Không thể báo cảnh sát, chỉ đành tìm chìa khóa rồi chạy trốn, mở cửa xong lại phát hiện nơi này là vùng hoang vu, kho hàng nằm trơ trọi tại đây, hơn nữa còn chẳng có phương tiện giao thông. Khó trách hai gã này lơ là như vậy, vì đối phương lôi hắn tới đây thì lái xe đi luôn. Từ đây muốn chạy về Bắc Kinh tối thiểu cần cả đêm, dù đào tẩu nhưng phát giác đúng lúc vẫn tóm về dễ ợt.

May mà khí hậu Bắc Kinh năm 2003 khá đẹp, không có sương mù, sao trời rất sáng. An Thừa Trạch nhanh chóng phân rõ phương hướng, hắn ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn là đi về hướng Bắc Kinh. Hắn chẳng quen thuộc chỗ này, tùy tiện đi về hướng ngược với Bắc Kinh thì chả biết phải đi tới khi nào, huống hồ nếu đối phương có chó thì hắn che giấu kỹ cỡ nào cũng bị phát hiện. Bị bắt tại một nơi xa lạ, hắn càng không có lối thoát. Còn không bằng chạy về Bắc Kinh, giả như chạy ra tới cao tốc, không chừng có thể xin giúp đỡ trước khi bị bắt lại.

Chạy một mạch như điên, một thân thương tích cộng thêm đói khát, An Thừa Trạch dựa vào nghị lực mà kiên trì không giảm tốc độ. Nhất thiết phải tìm được người trước lúc bị phát giác, sơ xuất gì là tiêu.

Đáng tiếc, có lẽ đời này An Thừa Trạch quá mức thuận lợi, nên dứt khoát phải trải qua kiếp nạn này. Hắn chạy chưa được nửa tiếng, phía sau đã có tiếng xe cùng ánh sáng vọng đến. Đêm hôm khuya khoắt làm gì còn ai không đi cao tốc mà chạy đường nhỏ, An Thừa Trạch biết chắc đối phương đuổi tới kịp thời nên muốn bắt mình về, hai đùi căn bản chạy không lại ô tô, hắn đành đánh cược một phen, trốn trong bụi cỏ ven đường, những mong

https://thuviensach.vn

đêm tối sẽ bảo hộ mình tránh thoát bọn chúng. Ai ngờ lúc đám người tới gần, thế mà nghe cả tiếng chó sủa!

Trời tính diệt hắn thật sao? Kiếp trước gian khổ đến thế mà còn có thể trở mình, kiếp này vốn chiếm hết ưu thế, ngược lại biến thành kẻ thua cuộc? Nếu An Chí Hằng quả thực buôn lậu thuốc phiện rồi chạy trốn, vậy trước khi đi giết một người cũng chả tính là gì. Chỉ e lần này mình thực sự gặp họa.

Quả nhiên, một con chó bất thình lình sủa ầm lên, trực tiếp lao về phía An Thừa Trạch, An Thừa Trạch buộc phải nhảy khỏi bụi cỏ, nhưng chỉ né chó chứ không liều mạng chạy tiếp. Chốn này trước không thôn xóm sau không nhà trọ, có thể chạy tới đâu, vẫn không nên lãng phí thể lực.

Cửa xe tải mở ra, mấy tên nhảy xuống tóm lấy An Thừa Trạch đã kiệt sức. Sau khi chế trụ hắn, cửa ghế phó lái cũng bật mở, An Chí Hằng bước xuống.

Hắn đi từng bước đến đối diện An Thừa Trạch, trên mặt đeo nụ cười dữ tợn, trước hết hung hăng đấm vào bụng An Thừa Trạch, An Thừa Trạch lại chẳng thốt một tiếng. Việc đã tới nước này, kêu gào thảm thiết chỉ khiến An Chí Hằng càng thêm hưng phấn. Huống hồ cho dù chết, hắn cũng vĩnh viễn cao hơn An Chí Hằng một cái đầu.

An Thừa Trạch ngẩng đầu, không nói một lời, trong mắt tràn ngập khinh miệt. Ánh mắt hắn kích thích An Chí Hằng, thêm một quyền đánh vào mặt An Thừa Trạch, nắm đấm của An Chí Hằng không mạnh, nhưng trên tay chẳng biết nắm cái gì, thứ đó vạch lên trán An Thừa Trạch một vết thương rất lớn.

“Cười đi, sao mày không cười!” Sắc mặt An Chí Hằng vặn vẹo, nện hết quyền này đến quyền khác lên mặt An Thừa Trạch, chẳng mấy chốc khuôn

https://thuviensach.vn

mặt đã đầy rẫy vết thương, lúc ngẩng đầu lần nữa đã máu me bê bết, chỉ có đôi mắt vẫn sáng.

“Mày giỏi lắm, nịnh hót ông nội, cướp sạch gia sản và địa vị của tao! Ba dượng Thạch Lỗi của mày còn bắt ông ngoại tao, hại Tô gia hoàn toàn suy sụp, mỗi lần ra ngoài tao đều bị thiên hạ chỉ trỏ cười nhạo!” An Chí Hằng vừa đánh vừa quát tháo như điên dại, “Nhưng thế thì sao, lợi hại cỡ nào thì giờ cũng rơi vào tay tao thôi, đồ con hoang do đĩ nuôi!”

“Còn mày?” An Thừa Trạch vừa nghe Liễu Như bị mắng liền nổi giận, tuy hiện tại nên kéo dài thời gian, nhưng mẹ một lần nữa bị An Chí Hằng sỉ nhục, chết cũng không thể nhịn, hắn phun ra một ngụm máu nhỏ, gằn từng chữ, “Rùa bò khỏi trứng, không có gia đình chống lưng thì làm gì cũng hỏng…”

Chưa dứt lời đã bị nện một đấm nữa, An Thừa Trạch chẳng chút để tâm mà cười cười: “Giờ mày ngoại trừ trút giận thì làm được trò trống gì? Dù mày có tiền, có thể đào tẩu, nhưng cả đời mày chỉ là đào phạm, mẹ kiếp, thậm chí người thân cũng chẳng có. Vì bắt tao mà bỏ mặc Tô Ngọc Đình? Cái thứ vô dụng ngay cả mẹ mình cũng không dám cứu!”

Hiện giờ hắn mắng cũng chết, không mắng cũng chết, chi bằng mắng cho đã miệng, ít nhất trong lòng thoải mái.

Mặt An Chí Hằng càng thêm méo mó, trở nên vô cùng đáng sợ, song không đánh tiếp mà sai người kéo An Thừa Trạch lên thùng xe. An Thừa Trạch sống dở chết dở nằm bên trong, lại bị đấm đá vài cái, nhưng những tên này đâu phải An Chí Hằng, nên xuống tay cũng bình thường. Bọn cũng chả phải thân tín của An Chí Hằng, chỉ là người được thuê, giúp làm việc đã không tồi rồi, sẽ không thật sự giúp hắn đánh người.

Đương nhiên cũng không quan tâm An Thừa Trạch chết sống ra sao.

https://thuviensach.vn

Hơn mười phút sau, lại trở về kho hàng nơi An Thừa Trạch chạy trốn, An Chí Hằng một lần nữa trói hắn rồi quăng vào kho, hắn ta nắm cằm An Thừa Trạch, đoạn cười ác độc: “Tao công nhận mày giỏi, mày lợi hại, bao năm qua chưa từng thấy ai ưu tú bằng mày. Người như mày mà chết đi thì thật đáng tiếc, tiếc rằng không được chứng kiến bộ dạng sa đọa của mày!”

Nói đoạn, hắn lấy ra một ống tiêm trong túi, đồng tử An Thừa Trạch nhất thời co rút!

Ma túy! Đây là lần thứ hai An Chí Hằng đưa thuốc phiện đến trước mặt hắn, kiếp trước kiếp này, hắn ta cũng chỉ có một chiêu này thôi ư! Nếu bị tiêm thuốc thật thì dẫu có được cứu, thân thể cũng bị phế. Liều ma túy lớn từng ấy chắc chắn sẽ khiến thần kinh bị tổn hại, cuối cùng mình làm cách nào cũng vô phương xa rời thuốc phiện.

Đối mặt với nguy cơ, An Thừa Trạch bộc phát sức mạnh trước nay chưa từng thấy, tức khắc đẩy hai kẻ đang kiềm kẹp mình ra, gắng sức đụng vào An Chí Hằng. Kim tiêm xẹt qua cổ tay hắn lưu lại một vệt máu dài mảnh, chất lỏng bên trong chưa rót vào cơ thể.

Bởi An Chí Hằng vượt quá hắn, nên bị An Thừa Trạch bóp chặt yết hầu, kim tiêm cũng kề sát động mạch cổ.

“Không được nhúc nhích!” Giọng nói lạnh băng của An Thừa Trạch vang lên sau tai.

Đích xác thứ hắn cầm trong tay cũng chẳng phải hung khí, nhưng số thuốc này An Chí Hằng tự mua nên cũng tự biết, liều lượng lớn chừng đó nếu tiêm vào người khẳng định sẽ bị hủy. Dầu cho được cứu, cả đời cũng làm con rối của ma túy, thứ này bất đồng với thuốc lắc đơn giản, đây là heroin nồng độ cao! Sở dĩ hắn làm thế với An Thừa Trạch, là vì như vậy còn khổ hơn chết, kiếp này hắn hết cơ may ngóc đầu dậy, suốt đời không thể lộ mặt,

https://thuviensach.vn

dĩ nhiên không cho phép An Thừa Trạch chết dễ dàng. Nhưng giờ đây, kim tiêm đang đặt trên cổ mình, còn là động mạch!

“Đừng, đừng ai nhúc nhích!” Hắn vội vàng phân phó người bên cạnh.

Những kẻ đó đều do hắn thuê, vốn đâu định bán mạng vì An Chí Hằng. Song hắn còn giữ một nửa ma túy, bọn chúng đương nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Một đám người giằng co, trên mặt An Thừa Trạch toàn máu, chỉ sợ xương cốt cũng tổn thương trong lúc bị đấm đá, cầm cự kiểu này e chẳng được bao lâu. Nhưng hắn không thể cử động, phải một mực kiên trì đợi cứu viện!

Sao còn chưa đến nữa? An Thừa Trạch thầm rủa trong lòng, lần này chịu thiệt rồi.

Cứ vậy giằng co hơn nửa tiếng, cửa kho hàng bị ai đó đá văng, mấy chiến sĩ võ trang hạng nặng ùa vào. Không khí vốn đang căng thẳng, kết quả vừa thấy con tin kèm ngược lại kẻ bắt cóc, hiện trường được khống chế cực tốt, ai nấy đều trợn tròn mắt.

Dưới tình huống khẩn trương, vô luận bao lâu cũng nhẫn nại được, chỉ khi trầm tĩnh lại mới một giây cũng chịu không nổi. An Thừa Trạch buông lỏng cánh tay, thân mình mềm xuống. Một cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy hắn, đau lòng nói: “Tôi tới trễ rồi.”

“Ngu ngốc, tới gì mà chậm vậy, đau muốn chết!” Trước khi hôn mê, An Thừa Trạch than thở một câu trong lòng người nọ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 68

Lúc đánh An Thừa Trạch, thứ An Chí Hằng cầm trong tay là chìa khóa, loại chìa chữ thập dùng cho cửa chống trộm. Thứ này lực nhỏ sẽ không làm tổn thương da thịt, nhưng nếu dùng đủ lực, trên mặt nhất định da tróc thịt bong, nghiêm trọng hơn vết thương dao kéo nhiều. Song cũng nhờ nguyên nhân ấy, sức An Chí Hằng khá yếu nên không gây thương tổn quá lớn cho An Thừa Trạch, chỉ riêng vết thương trên trán tương đối nặng, chẳng biết có lành nổi hay không.

Lúc ấy, Thạch Nghị cứu An Thừa Trạch xong, liền nắm chiếc chìa khóa kia hung hăng nện An Chí Hằng một cú, bấy giờ hắn vẫn chưa bị bắt, đang lì lợm chống cự. Quyền đó vốn nhắm vào mặt hắn, nhưng do An Chí Hằng dịch người nên nắm đấm đáp lên cổ hắn, động mạch lập tức bị cắt trúng, máu tuôn như suối. Vốn dĩ trên người An Chí Hằng đã có thương tích, nếu cá chết lưới rách không chừng sẽ phát sinh thương vong. Ai dè ngay lúc động mạch bị thương, hắn liền buông vũ khí, hô to "Tôi không muốn chết, mau cứu tôi, tôi xin khai hết", nước mắt nước mũi tèm lem hết sức ghê tởm.

*cá chết lưới rách: hai bên đấu đá cuối cùng chết hết cả lũ

Thạch Nghị đâu rảnh dạy dỗ hắn, đá An Chí Hằng cho chiến hữu rồi tức khắc bế ngang An Thừa Trạch lên xe, anh không kịp đợi xe cấp cứu. Đêm nay An Thừa Trạch tinh bì lực tẫn, lại bị thương không nhẹ, nhất là máu me bê bết trên mặt, không thể trì hoãn nữa.

Khi đến bệnh viện, Liễu Như với Thạch Lỗi nhận được tin đang sốt ruột chờ đợi trước cổng, thấy An Thừa Trạch bị bế xuống, Liễu Như lập tức bật khóc. Có kiên cường tới đâu thì khi chứng kiến con mình thương tích đầy mình cũng không gượng nổi, đau lòng vô cùng, muốn ôm An Thừa Trạch

https://thuviensach.vn

nhưng sợ trễ nãi việc chữa trị, chỉ đành đứng một bên nhìn con được đưa vào phòng cấp cứu. Tuy An Thừa Trạch không bị thương nguy đến tính mạng, nhưng vết thương trên người khá nặng, cộng thêm thể lực cạn kiệt, cần nhanh chóng xử lý. Đặc biệt là khuôn mặt, dù là con trai, song mặt chẳng chịt sẹo cũng tương đối đáng sợ.

Ba người bên ngoài nôn nóng chờ đợi, Thạch Nghị bất ngờ xuất hiện khiến ai nấy kinh ngạc, nhưng giờ hai vợ chồng không có tâm trạng hỏi thăm con trai. Trong lòng Thạch Lỗi càng ngột ngạt, Thạch Nghị trở lại chứng tỏ sự kiện bắt cóc đâu phải tình cờ, có lẽ chính Tiểu Trạch cũng biết và tình nguyện trợ giúp cảnh sát bắt An Chí Hằng. Nhưng tất cả mọi người đều biết, chỉ gạt mỗi tư lệnh đã lùi về tuyến hai là hắn, ghét bỏ hắn quá già sao? Tiểu Trạch cũng thế, nguy hiểm vậy cũng đáp ứng, ngộ nhỡ gặp chuyện chẳng may thì làm sao bây giờ.

Thời điểm được đẩy ra, An Thừa Trạch vẫn mê man, đêm nay hắn mệt nhọc quá độ, lúc xử lý vết thương còn bị gây mê, hiện tại có gọi cũng chẳng tỉnh. Xét đến thể lực bị tiêu hao cùng tình trạng bao tử trống rỗng của hắn, bản thân lại không thể tự hấp thụ thức ăn trong khi ngủ, bác sĩ quyết định truyền dịch dinh dưỡng cho hắn, nên lúc ra, tay hắn nối với một cái bình ngược. Bác sĩ tháo khẩu trang, có chút sầu lo nói với người nhà: “Trên cơ thể bệnh nhân toàn là vết thương ngoài da, chỉ xương sườn bên trái bị gãy, nhưng tổn thương không nặng. Cộng thêm bệnh nhân còn trẻ, tĩnh dưỡng một thời gian là khỏi, sẽ không để lại di chứng. Chẳng qua vết thương trên mặt quá nhiều, dù người ra tay dùng sức không lớn, đa số đều khá nông, với khoa học kỹ thuật hiện nay thì những vết thương nhẹ hắn có thể khôi phục, nhưng vết thương trên trán tương đối nghiêm trọng, có khả năng để lại sẹo.”

Liễu Như lắc đầu: “Nó là con trai, có sẹo hay không không quan trọng, chỉ cần giữ được mạng là tốt rồi.”

Thạch Nghị cũng lặng lẽ gật đầu, tuy biểu tình chẳng mấy phong phú, nhưng ánh mắt rõ ràng đã bình tĩnh lại.

https://thuviensach.vn

Thạch Lỗi: "…"

Xem ra từng ấy năm trôi qua, tình cảm của nhóc ranh với Tiểu Trạch chưa hề thay đổi. Chẳng những không đổi, mà nom ánh mắt vừa rồi, chỉ e là càng cố chấp hơn. Chuyện này… nếu Tiểu Trạch đồng ý còn đỡ, nếu không đồng ý, con hắn có khi thực sự muốn ôm cái hũ…

"Ba, mẹ," thấy An Thừa Trạch không gặp nguy hiểm, Thạch Nghị xót xa sờ sờ băng gạc trên trán hắn, giữ lại hơi ấm đầy quyến luyến, đoạn quay đầu nói, "con đi phục lệnh, tối về."

*phục lệnh: báo cáo nhiệm vụ với cấp trên

…..

Giữa trưa An Thừa Trạch tỉnh lại, mở mắt nhìn một vòng không thấy Thạch Nghị thì hơi thất vọng. Liễu Như nhẹ nhàng ôm con mình, sợ động đến vết thương của An Thừa Trạch, cô đã nghe suy đoán của Thạch Lỗi, trong lòng vừa giận vừa lo, ôm xong lại đập một cái không nặng không nhẹ lên cánh tay hắn: "Làm chuyện nguy hiểm như vậy mà chả thèm thương lượng với gia đình, An Chí Hằng đã dám ôm ma túy đi giao dịch thì còn việc gì không dám làm. Hên là chỉ bị thương trên mặt, nhỡ mà…"

Liễu Như chẳng nói tiếp được nữa, cô có chút nghĩ mà sợ, sợ muốn chết. Dẫu đã kết hôn, An Thừa Trạch vẫn là trụ cột của cô, giả như An Thừa Trạch thật sự không ở đây, cô tuyệt đối không sống nổi.

Giật giật thân thể, phát hiện ngoại trừ đau đớn nơi vết thương thì không còn gì khác thường, mũi thuốc kia quả thực chưa tiêm vào người mình, An Thừa Trạch thầm thở phào, thề không bao giờ làm loại chuyện phí sức lại chẳng thu được kết quả tốt này nữa. Hắn cầm tay Liễu Như: "Mẹ nói đúng, thực sự rất nguy hiểm, con không bao giờ làm nữa. Nhưng lần này hết cách rồi, An Chí Hằng bỏ chạy nhiều ít gì cũng có trách nhiệm của con, hơn nữa

https://thuviensach.vn

ma túy trên tay hắn mà lọt ra ngoài xã hội sẽ gây hại cho rất nhiều người. Quan trọng nhất là, hắn trong tối mà chúng ta ngoài sáng, nếu giờ không nghĩ cách tóm hắn, lỡ như vài năm sau hắn nắm quyền thế về lại Bắc Kinh, khi ấy e rằng cả nhà mình sẽ gặp họa."

An Thừa Trạch suy nghĩ thấu đáo, An Chí Hằng có năng lực, chỉ cần cho hắn tiền nhất định sẽ Đông Sơn tái khởi. Tuy nhiên, một mình hắn không có khả năng mang thuốc phiện rời khỏi Bắc Kinh, cần thế lực bên ngoài hỗ trợ. Thế lực cũ tại Bắc Kinh chắc chắn nắm rất nhiều biện pháp đào thoát mà cảnh sát không muốn ai biết, nếu để An Chí Hằng mang tiền đi thật thì quá nguy hiểm. Phẫu thuật thẩm mỹ mấy năm sau phát triển như vậy, An Chí Hằng mà đeo bộ mặt khác trở về, cả nhà họ liền nguy to. Bất kể vì người nhà hay vì chính mình, An Thừa Trạch cũng nhất quyết không cho An Chí Hằng đào tẩu, bởi thế sau khi nghe tin từ Thạch Lỗi, hắn bèn chủ động liên lạc với Thạch Nham, vạch ra kế hoạch này.

Có lẽ hơi phiêu lưu, nhưng có thể nhất lao vĩnh dật, vĩnh vô hậu hoạn.

*nhất lao vĩnh dật, vĩnh vô hậu hoạn: làm một lần mà khỏe suốt đời, vĩnh viễn không còn tai họa về sau

Để trông có vẻ chân thật, Thạch Nham đổi sang thuê thám tử tư giám thị Tô Ngọc Đình, cách đây vài ngày bảo bọn họ cố tình bại lộ trước mặt người khác, đồng thời dùng danh nghĩa An Thừa Trạch. An Thừa Trạch biết quan hệ giữa An Chí Hằng và Tô Ngọc Đình rất tốt, con người luôn cần một nơi gửi gắm tình cảm, An Chí Hằng không thân với ba mình, vậy chỉ còn mỗi mẹ. Giám thị Tô Ngọc Đình để phòng bị hành động của bà ta, song chủ yếu vẫn là cố ý kích thích An Chí Hằng. An Chí Hằng vốn muốn dẫn Tô Ngọc Đình đi, kết quả phát hiện Tô Ngọc Đình bị giám sát trắng trợn, rất khó đưa đi. Sẵn đang hận An Thừa Trạch thấu xương, nghĩ mình đi rồi, những thứ vốn thuộc về hắn sẽ chạy vào tay An Thừa Trạch hết, hắn cam tâm sao đặng!

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, hệ thống phòng hộ ví như thông tin tín hiệu đường sắt của An Thừa Trạch xuất hiện lỗ hổng, một bảo mẫu lo lắng con trai, một sinh viên bình thường không có ai bảo vệ, An Chí Hằng dễ dàng lẻn vào nhà An Thừa Trạch, vì thế hắn đề nghị hợp tác với thế lực khác, muốn lấy mạng An Thừa Trạch.

An Chí Hằng không tham gia bắt An Thừa Trạch trong biệt thự, nhân thủ là hắn thuê, đối phương không có khả năng cho hắn vừa lòng đẹp ý nếu không đạt được thuốc phiện, việc này cũng nằm trong dự kiến của An Thừa Trạch. Bằng không, nếu An Chí Hằng có mặt ngay từ đầu, An Thừa Trạch đời nào bó tay chịu trói, An Chí Hằng mà thấy hắn lúc đó, nhất định sẽ chẳng bỏ qua cho hắn. Tối qua lúc ở nhà, hắn đã cảm giác được người động thủ toàn dân lão luyện, khẳng định không có dạng gà mờ như An Chí Hằng. Ngay khi dừng xe, hắn căn bản đã phát giác có người trốn bên ngoài, với tính cảnh giác của An Thừa Trạch, hơi có gì lạ sẽ nhận ra liền.

Bởi liên quan tới giao dịch ma túy và thế lực xã hội đen, lại không thể phái ra quá nhiều người để tránh đánh cỏ động rắn, Thạch Nham bèn xin gia tăng nhân lực, cũng là một trăm chiến sĩ ưu tú. An Thừa Trạch vừa mất tích, cảnh sát hành động tức thì, quan sát dị động của các thế lực lớn, rốt cuộc lần ra dấu vết An Chí Hằng và một giao dịch trong đêm đó, chẳng qua An Chí Hằng rất khôn khéo, không trực tiếp giao dịch mà báo địa điểm cho bọn chúng, còn hắn thao túng từ xa. Chiến đội đặc biệt bắt toàn bộ kẻ lấy hàng và ma túy, song chẳng tìm được An Chí Hằng.

Cũng may bọn chúng chịu khai vị trí ẩn núp, giữa chúng với An Chí Hằng nào có nghĩa khí gì, hơi gia tăng thẩm vấn liền có được tung tích An Thừa Trạch. Khi chiến đội đặc biệt nôn nóng đuổi tới, con tin người ta đã tự cứu mình, còn khống chế cả kẻ bắt cóc…

Đội trưởng của chiến đội đặc biệt lần này là Thạch Nghị sắp gia nhập Cục Tình báo, đây là đợt hành động cuối cùng trước khi anh thuyên chuyển công tác. Thạch Nghị thấy tổng chỉ huy của đợt hành động là Thạch Nham

https://thuviensach.vn

mới biết hóa ra mồi câu là An Thừa Trạch, lòng tức khắc nóng như lửa đốt, lái xe như bay đến địa điểm, ai dè cảnh sát quá vô dụng, thế mà không biết âm thầm bảo hộ con tin. Nếu để anh chỉ huy, chắc chắn sẽ phái thêm người ở gần nhà An Thừa Trạch, một khi đối phương hành động sẽ nghĩ mọi cách đuổi kịp, bảo vệ con tin, cũng có thể cứu người nếu phát sinh sơ xuất.

Được rồi, cảnh sát cũng cho người đi theo, chỉ là họ không đuổi kịp, bị cắt đuôi.

Nhớ tới thời khắc xông vào, thấy ống tiêm chĩa vào cổ An Chí Hằng mà sợ, nếu An Thừa Trạch không nhạy bén đến thế, không cùng huấn luyện với mình từ nhỏ, thân thủ hơi kém một chút thì kim kia sẽ đâm vào cơ thể hắn…

…..

Thạch Nghị giao xong nhiệm vụ thì được nghỉ một thời gian trong khi chờ điều động, anh chạy thẳng về bệnh viện, bấy giờ An Thừa Trạch đang ăn tối với nhà. Do là phòng bệnh đơn, bệnh nhân lại bị thương nặng không thể tự lo liệu, cần người nhà săn sóc, nên gia đình có thể qua đêm trong này. Thạch Lỗi đã sắp xếp hai chiếc giường, tính đêm nay để Liễu Như về nghỉ, còn hắn trông Tiểu Trạch. Vừa thấy Thạch Nghị về, được rồi, không cần tìm y tá khác nữa. Nhưng phải tìm cơ hội hỏi thằng nhóc xem, tại sao người dẫn đội trong nhiệm vụ này lại là nó. Sáu năm qua, mới đầu Thạch Lỗi còn tìm hiểu được tin tức về Thạch Nghị, rồi sau một lần bị thương nặng hồi phục, Thạch Nghị liền tới một nơi bí mật huấn luyện, nghe bảo là căn cứ bí mật của quốc gia, tin tức không truyền ra ngoài, từ đấy Thạch Lỗi liền mất tin về Thạch Nghị.

“Nhóc thúi, lại đây ăn cơm!” Thạch Lỗi gọi Thạch Nghị, phát hiện lúc thằng con nhìn mình, mũi nhọn lóe lên trong mắt khiến tư lệnh Thạch từng giết người thấy máu trên chiến trường cũng phải khiếp đảm. Sáu năm không

https://thuviensach.vn

gặp con trai rồi, rốt cuộc đã trải qua huấn luyện và nhiệm vụ thế nào mới khiến ánh mắt thành ra… như từ địa ngục trở về thế kia.

Thạch Nghị gật đầu, yên lặng ngồi xuống cạnh An Thừa Trạch. Anh vừa vào cửa, tầm mắt An Thừa Trạch đã dính chặt lấy anh, thì ra âm thanh trước khi hôn mê thực sự chẳng phải mơ, người tới cứu hắn đúng là Thạch Nghị!

An Thừa Trạch kích động tới mức ngón tay hơi run, căn bản không kiểm soát nổi chính mình, chẳng quan tâm Liễu Như với Thạch Lỗi còn ở đây, ngẩng đầu sờ mặt Thạch Nghị để xác nhận mình có đang mơ hay không. Độ ấm dưới tay là thật, dẫu khuôn mặt này đã bị năm tháng và rèn luyện gian khổ khắc thành một tượng băng, nhưng Thạch Nghị vẫn ấm áp, nóng hổi như thế.

Một bàn tay mạnh mẽ bắt lấy tay An Thừa Trạch trên mặt mình, nắm nó trong lòng bàn tay, cố gắng lắm mới ngăn được mình không hôn lên bàn tay ấy trước mặt người nhà.

“Sao Tiểu Nghị về đột ngột thế? Sau này còn đi không?” Liễu Như giờ đây đã bình tĩnh trở lại, An Chí Hằng bị bắt, Tô Ngọc Đình giấu thuốc phiện nhiều năm, hết thảy đều trần ai lạc định. Thương tích của An Thừa Trạch cũng không nặng, cô có thể yên lòng rồi. Liễu Như hiểu rõ tính chất quân đội của Thạch Nghị, biết anh không tự do, sáu năm về một lần đã vô cùng may mắn, nếu nhiệm vụ này không dính líu tới Tiểu Trạch, có lẽ vẫn chưa gặp được. Lâu ngày gặp lại, ông vua con quậy phá hay gây sự năm xưa đã trở thành một chàng trai xuất sắc, Liễu Như bỗng có cảm giác tự hào khi con mình sắp trưởng thành, Thạch Nghị cũng là con trai cô mà.

Mắt Thạch Nghị vẫn không rời An Thừa Trạch, đáp: “Không đi nữa.”

Tim An Thừa Trạch suýt trật nửa nhịp, giương mắt chăm chú nhìn Thạch Nghị, tầm mắt hai người giằng co, chẳng cách nào dời khỏi đối phương.

https://thuviensach.vn

“Khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ!!” Thạch Lỗi ho khan kịch liệt, kết quả chả ai trong đôi kia thèm liếc hắn. Thạch Nghị là con ruột hắn, Tiểu Trạch cũng gọi hắn là ba sáu năm, hai thằng bất hiếu, ba chúng nó ho như vậy mà!

“Đừng gào nữa.” Liễu Như đập lên gáy Thạch Lỗi, “Hai đứa thân nhau từ bé, giờ suốt sáu năm không gặp rồi, anh ho cái gì mà ho, đừng nói ghen tị vì Tiểu Nghị không báo trước cho ông ba này nha.”

Thạch Lỗi: “…”

Hắn có sợ cái đó đâu, quả nhiên không biết gì là phúc sao? Chỉ mình hắn lo lắng hãi hùng sáu năm, còn Tiểu Như thanh thản suốt bao năm, quả là thoải mái mà. Lại nói, từ khi mông hắn bị thương rồi lui về tuyến hai, vai vế trong nhà hình như đã biến hóa kha khá, ảo giác chăng?

“Khụ khụ, Tiểu Như, hay tối nay mình về đi, có nhóc ranh trông nom Tiểu Trạch là được rồi. Vợ chồng mình lớn tuổi, đêm qua lại thức trắng, nên về nghỉ ngơi đàng hoàng một chút. Chớ để tới lúc thương thế của Tiểu Trạch lành lặn, em lại đổ bệnh thì khổ.” Thạch Lỗi đành kìm nén nỗi xúc động được đoàn tụ với con trai mà nói với Liễu Như.

Sức khỏe Liễu Như đích xác đâu sánh bằng mấy năm trước, thực tình có chút mệt mỏi. Lại nhìn bộ dạng khó lòng lìa xa nhau của hai con, cảm thấy đêm nay hai đứa nhất định muốn tâm sự. Nếu từ nay Tiểu Nghị không đi nữa, vậy chờ hai ngày nữa cho Tiểu Trạch khỏe hơn chút mới mở tiệc đón gió cùng nhau ăn mừng, còn những ngày này mặc hai thằng bé tự ôn chuyện đi.

Liễu Như gật đầu, Thạch Nghị cũng quay sang khẽ gật đầu với hai người, rồi lập tức xoay về nhìn An Thừa Trạch. Thạch Lỗi nhìn thấy rõ ràng, trong nháy mắt ấy, trên gương mặt từ lúc trở lại vẫn một mực vô cảm của con trai hắn xuất hiện độ cong rất nhỏ nơi khóe miệng.

Đồ bất hiếu!

https://thuviensach.vn

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 69: Thạch Nghị (1)

T

hạch Nghị chẳng nhớ rõ sự tình lúc ấy, chỉ biết khắc trước còn đang khoe khoang cái mã tấu tuyệt đẹp được ông ba tặng nhân dịp sinh nhật với An Thừa Trạch, giây tiếp theo An Thừa Trạch đã xanh mặt mím môi nhào lên, sau đó màu máu phủ mờ toàn bộ tầm nhìn, anh nặng nề ngã xuống, An Thừa Trạch mặt mũi trắng bệch đè lên người. Gáy đập xuống đất, mất đi tri giác.

Tới khi tỉnh lại đã nằm trong bệnh viện, một mắt bị che thấy không rõ mọi thứ, mặt hơi đau, người ba một năm chẳng gặp được mấy lần đang ngồi trước giường, biểu tình cực kỳ kém, chính là nét mặt hung dữ trong những trận đòn đau nhất. Mỗi lần ba về nhà, anh đều bị đánh, thấy Thạch Lỗi tái mặt nhìn mình, Thạch Nghị cúi đầu nhận lỗi: “Ba, con sai rồi, con không nên bắt nạt bạn học, không nên cầm dao hù bạn, ba đánh con đi.”

Thạch Lỗi thở dài não nề, vươn tay với anh, Thạch Nghị khẩn trương rụt cổ, nhắm tịt mắt, lại vì động tác này mà động đến vết thương, đau tới mức “ss!” một tiếng.

Tay kia không tát qua như dĩ vãng mà có chút dịu dàng đặt lên đầu, Thạch Nghị ngạc nhiên mở to mắt, bắt gặp thần sắc chưa từng thấy trong mắt ba, trĩu nặng như núi, rồi lại bao dung như biển cả. Thạch Nghị lần đầu tiên cảm nhận được bàn tay ấy to lớn, mềm nhẹ biết bao, nhưng lại mạnh mẽ vô vàn.

“Là ba sai,” Thạch Lỗi cất lời nặng nề, “biết rõ con chỉ là ranh con, vậy mà còn đưa dao cho con.”

Thạch Nghị chán nản cúi đầu, xem ra vẫn là mình sai.

https://thuviensach.vn

Những ngày bị thương nằm viện thật nhàm chán, chẳng hiểu vì sao các anh em đều không đến thăm anh. Rõ ràng chỉ là vết thương ngoài da đơn giản, theo Thạch Nghị thì đã hết đau rồi, tại sao vẫn phải nằm viện, mỗi ngày có bác sĩ lật tới lật lui trên mặt? Anh nghẹn đến khó chịu, chạy loạn khắp nơi trong bệnh viện, rồi thấy ngoài phòng bệnh có một phụ nữ rất xinh đẹp song ăn mặc rách rưới đang cúi đầu khom lưng với ba, mặt ràn rụa nước mắt. An Thừa Trạch đứng kế người ấy, dường như hắn lại gầy thêm, nom có vẻ càng lùn.

Thạch Nghị muốn lao tới ôm chặt An Thừa Trạch, tuy người này rất không biết điều, nhưng chỉ cần hắn tự nguyện cúi đầu, Thạch lão đại anh vẫn sẽ bảo vệ hắn nha. Kỳ thực, kỳ thực từ lúc An Thừa Trạch chuyển trường đến anh đã thích cậu bạn bộ dạng sạch sẽ này, trên người anh và các anh em toàn bụi đất, An Thừa Trạch thì khác, tuy quần áo đã giặt đến bạc màu, nhưng luôn ngay ngắn chỉnh tề. Góc sách vở chưa bao giờ bị cong, sách bài tập sắp viết kín mà vẫn sạch như vậy, bài ghi chép còn đẹp và đầy đủ hơn cả thầy cô viết trên bảng.

Là một học sinh giỏi, chẳng chung đường với anh, thật đáng tiếc, diện mạo dễ nhìn thế mà. Thạch Nghị nghĩ.

An Thừa Trạch khác với Thạch Nghị, hắn luôn cự tuyệt người lạ cả ngàn dặm, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc nào cũng cứng nhắc, luôn gầy và lùn như vậy, tóc dán sát vào vành tai, mềm mềm, rất đẹp. Đôi khi trông thấy một lọn tóc của hắn thỉnh thoảng rũ xuống, lòng Thạch Nghị lại ngứa ngáy như bị lông vũ quét qua, thích cực kỳ.

Ngặt nỗi bọn họ không cùng chí hướng, Thạch Nghị có thể tóm một thằng nhóc đến bới móc rồi đánh cho nó răng rơi đầy đất, lại chẳng thể làm gì cậu bạn chưa từng đồng thời xuất hiện với mình. Anh có nguyên tắc, còn lâu mới ức hiếp bạn học bình thường, nếu học sinh lớp họ bị lớp khác hoặc lớp trên khi dễ, anh sẽ dẫn người đi tẩn đối phương một trận nên thân.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên, từ khi chuyển trường đến nay, An Thừa Trạch chưa có gì nổi bật, chưa bao giờ bị bắt nạt. Thạch Nghị không thể làm quen bằng cách giúp người ta, chỉ đành ngày ngày nhìn ngắm mái tóc suôn mượt, dáng vẻ chép bài nghiêm túc và khuôn mặt không biết cười của hắn.

Đến một ngày, bọn họ được xếp thi cùng phòng, dù mấy đứa cho anh cóp bài đều vắng mặt, nhưng An Thừa Trạch ngồi gần mình, vui quá đi mất! Thạch Nghị hưng phấn liên tục đá ghế hắn, muốn xin đáp án, chỉ cần An Thừa Trạch cho mượn bài thi chép là mình có thể mời hắn ăn cơm, trưa rủ hắn về nhà mình ăn. An Thừa Trạch quả thực rất gầy, Thạch Nghị sớm biết trưa nào hắn cũng ăn cơm mang từ nhà, chẳng hề có thịt, tuyệt đối không ngon, hèn chi vừa lùn vừa ốm thế kia.

Nhưng An Thừa Trạch chưa cho anh chép bài, thi xong còn nghiêm mặt bảo Thạch Nghị đừng quấy rầy hắn nữa. Thạch Nghị giận lắm, rõ ràng mình muốn giúp An Thừa Trạch mà! Kết quả sang hôm thi tiếp theo càng đá ghế mạnh hơn, An Thừa Trạch vẫn làm lơ anh, còn nộp bài sớm về nhà trước.

Điểm thi được công bố, An Thừa Trạch đứng đầu khối, bài thi của mình lại toàn dấu gạch chéo đỏ rực. Bị ông ba cho ăn một trận dây lưng, các tiểu đệ thì nói, trời, lão đại ngồi chung với hạng nhất khối mà, chẳng lẽ nó không cho anh quay bài hả? Thứ không biết điều, bộ nó không biết nó có thể yên ổn học tập đều nhờ công lão đại sao? Nhờ lão đại bảo vệ cả lớp, tụi nó mới không bị học sinh lớp trên ăn hiếp, mấy đứa lớp khác còn bị giật tiền kia kìa.

Thạch Nghị cũng tức vô cùng, tại sao mình làm gì An Thừa Trạch cũng cho ăn bơ? Vì thế, anh dẫn đàn em chặn đường An Thừa Trạch, đàn em muốn đánh hắn nhưng bị Thạch Nghị trấn áp, Thạch Nghị lấy tay bóp mặt An Thừa Trạch, làn da vừa mềm vừa mịn vừa trắng, nhưng gầy quá. Anh thấy An Thừa Trạch chớp mắt đầy căng thẳng, sắc mặt trắng bệch, lông mi rất dài, khoảnh khắc lông mi lướt qua, trái tim bỗng ngứa không thôi.

https://thuviensach.vn

Từ đó về sau, An Thừa Trạch cũng phản ứng lại anh, có thể nói vài câu — mỗi lần gặp đều hằn học nhìn Thạch Nghị, thốt mấy câu dữ dằn như "Tôi không sợ cậu, vĩnh viễn cũng không cho cậu cóp bài". Thạch Nghị phát hiện mình ngày càng thích trêu ghẹo An Thừa Trạch như thế, nom mặt hắn rốt cuộc không còn cứng ngắc, mỗi khi bóp mặt hắn, trong lòng luôn có chút kích động.

Do vậy, Thạch Nghị càng thích khi dễ An Thừa Trạch hơn, cơ hồ vài ngày lại uy hiếp hắn một lần, còn thường xuyên cướp bài tập của hắn, hại An Thừa Trạch buộc phải làm lại. Nhưng vở và bút An Thừa Trạch dùng thật sự rất dỏm, thỉnh thoảng Thạch Nghị sẽ lén đặt bút và vở vào hộc bàn An Thừa Trạch, song chưa từng thấy hắn xài, lần nào cũng nộp thẳng cho thầy, khiến Thạch Nghị càng tức giận.

Tiếp theo là sinh nhật, ba hiếm có lần về nhà tặng anh một cây dao vừa đẹp vừa bén. Thạch Nghị kìm lòng chẳng đậu xách nó đi chặn An Thừa Trạch, cho hắn xem cây dao xinh đẹp lợi hại của mình. Thạch Nghị chờ An Thừa Trạch giương mắt hâm mộ nhìn mình, gọi mình lão đại… hoặc đại ca cũng được nha. Nhưng An Thừa Trạch chẳng gọi, hắn kích động nhào lên, rồi anh nằm viện tới giờ.

Anh rất thích An Thừa Trạch, muốn kết bạn với hắn, nhưng mặc kệ làm thế nào, An Thừa Trạch cũng không nhìn anh, không thích anh, hơn nữa còn ghét anh hơn.

Hiện tại gặp An Thừa Trạch, Thạch Nghị xúc động muốn chạy qua ôn chuyện, nào ngờ An Thừa Trạch lại nghiêm mặt, quỳ phịch trước mặt Thạch Lỗi, người phụ nữ cạnh hắn cũng quỳ. Anh thấy An Thừa Trạch khóc, một An Thừa Trạch có gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn bất kể bị anh dọa dẫm cỡ nào cũng quật cường không khóc, đang rơi lệ. Còn người phụ nữ cạnh hắn thì cầm tiền đưa cho ba.

https://thuviensach.vn

Thạch Lỗi thở dài thườn thượt, nhận tiền rồi phất tay bảo bọn họ đi đi. Vẻ mặt người phụ nữ như thở phào nhẹ nhõm, kéo An Thừa Trạch đứng lên, An Thừa Trạch nhìn tiền trên tay ba, biểu cảm rất đáng sợ.

Thạch Nghị về giường bệnh, thành thành thật thật nằm yên, thâm tâm khó chịu nói không nên lời. Anh không rõ, chỉ là bất cẩn bị thương như trước đây mà thôi, cớ gì phải nằm viện lâu như vậy, sao An Thừa Trạch với người kia lại quỳ trước ba, sao An Thừa Trạch lại khóc? Anh không hiểu.

Chẳng lâu sau, vết thương của anh đã đóng vảy, không cần nằm viện nữa. Thạch Lỗi đón Thạch Nghị về nhà, chả biết bận rộn cái gì mà lại đi mất. Lúc soi gương, Thạch Nghị phát hiện trên mặt mình có thêm vết sẹo thật dài, đặc biệt khó coi, gương mặt đẹp trai bị chém thành hai nửa. Nhưng chắc chả sao, nam tử hán đại trượng phu, vết sẹo là huân chương. Kết quả, ba không cho anh để lộ vết thương ra, cho mang tới một đống thuốc, sai bảo mẫu bôi thuốc cho anh mỗi ngày, quấn băng gạc thật dày, trông cứ như rồng chột mắt.

Song, tại sao ba vẫn chưa cho mình đi học, ở nhà mãi chán chết.

Về nhà chưa đầy hai hôm đã có người gõ cửa, Thạch Nghị mở cửa, là An Thừa Trạch, hắn đến thăm mình! Thạch Nghị phấn khích không biết làm gì mới tốt, hay An Thừa Trạch áy náy vì làm bị thương mặt mình nên tới giải thích? Vậy anh có thể hào phóng mà tha thứ cho hắn, rồi bảo tụi mình hãy làm bạn, vậy là có thể nắm tay An Thừa Trạch, khoác vai hắn, làm anh em tốt, còn được cóp bài thi chép bài tập, ba không cần lo chuyện học hành của mình nữa.

“Cậu vừa lòng chưa?” An Thừa Trạch không vào nhà, chỉ đứng trước cửa lạnh lùng nói, “Rõ ràng là cậu bắt nạt tôi, là cậu cầm dao tính làm tôi bị thương, tôi chỉ muốn ngăn cậu, tại sao, tại sao tôi lại bị nhà trường khuyên chuyển trường? Tại sao mẹ tôi phải bán nhà trị thương cho cậu? Giờ chúng tôi ngay cả nơi ở cũng không có, mẹ cũng phải nghỉ việc, mất hết rồi! Trong

https://thuviensach.vn

lớp sẽ không còn ai cãi lời cậu nữa , bất kể ngồi với ai cũng được cho cóp bài thi chép bài tập, đứa duy nhất không nghe lời sắp cút đi thật xa rồi, cậu hài lòng chưa!”

Thạch Nghị hoàn toàn chẳng rõ An Thừa Trạch đang nói gì, mắt không bị quấn băng nhìn hắn có chút mờ mịt, đoạn nghe An Thừa Trạch nói tiếp: “Tôi phục cậu rồi, Thạch Nghị, tôi tâm phục khẩu phục rồi, từ nay cậu bảo tôi làm gì cũng được! Đáng tiếc, tôi không còn ở trường này nữa, mẹ với tôi không tiền không nhà, sắp phải rời khỏi tỉnh Kiến, chúng tôi sắp cuốn xéo rồi, cậu hài lòng thỏa dạ được rồi đó!”

Rống xong, An Thừa Trạch xoay người chạy xuống lầu, Thạch Nghị muốn đuổi theo nhưng lần đầu tiên nhận ra mình căn bản không có lý do đuổi theo. Anh chạy vào nhà, từ cửa sổ trông thấy An Thừa Trạch vẫn chạy cật lực, chạy đến một nơi rất xa, khuất khỏi tầm mắt mình.

Thạch Nghị bức bối ngồi xuống sofa chốc lát. Đột nhiên như phát điên mà chạy vào phòng, lấy ra món quà sinh nhật bị ba tịch thu rồi cất vào hộp khóa lại – con dao kia, ra sức đập chiếc hộp, rốt cuộc cũng đập vỡ, rồi hung hăng ném dao xuống đất đạp lên, nhưng dao quá rắn chắc, căn bản đạp chẳng hỏng.

An Thừa Trạch đi rồi.

Thạch Nghị thừa dịp trong nhà không có ai, nghe ngóng được địa chỉ nhà An Thừa Trạch, chạy qua chỉ thấy căn nhà phổ thông ấy đã bị xe ủi san bằng, chẳng còn lại gì, chỉ là một đống gạch vụn.

Lần đầu tiên Thạch Nghị học được hối hận, lần đầu tiên bừng tỉnh lúc nửa đêm vì mơ thấy mặt một người, người ấy chảy nước mắt, người ấy cùng mẹ hắn quỳ trước mặt Thạch Lỗi. Thạch Nghị muốn chạy tới đỡ họ dậy, đoạt số tiền mà ba thở dài nhận lấy trả cho họ. Là lỗi của anh, anh không nên

https://thuviensach.vn

nghịch dao, dao rất nguy hiểm. Không nên khi dễ An Thừa Trạch khiến hắn ghét mình, anh sai rồi.

Thạch Nghị biết sai, nhưng anh nào biết, lỗi lầm ấy sẽ đeo bám mình cả đời, ảnh hưởng đến tiền đồ của chính anh.

Thật bất ngờ, mới mấy hôm đã lại gặp ba, lần này ba dẫn anh đi Bắc Kinh, thành thị lớn quá chừng, toàn là cao ốc, buồng cầu thang còn tự di chuyển, đứng một chỗ là lên được tầng cao nhất, chả mất chút sức nào, vui ghê. Ba mang anh đi bác sĩ, bác sĩ nhìn vết sẹo trên mặt anh, lắc đầu, ba sờ đầu Thạch Nghị, biểu tình rất khổ sở.

Liên tiếp vài tháng, bọn họ chạy khắp cả nước, Thạch Nghị bấy giờ mới phát giác hóa ra mặt mình là vấn đề rất lớn.

Anh muốn làm quân nhân, nhất định có thể làm quân nhân. Nhưng vết sẹo này sẽ tước mất cơ hội ngay từ vòng kiểm tra sức khỏe.

Ba chuyển trường cho anh, không học tiếp tại tỉnh Kiến nữa mà chạy đến Bắc Kinh, nơi bác cả với bác hai ở, học sinh trong trường đều học cực giỏi, nhưng ai cũng cười nhạo sẹo trên mặt anh. Chúng nó thậm chí còn tránh xa anh, Thạch Nghị nghe chúng tụ tập bàn tán về mình, người nó toàn mùi nông dân, mặt xấu muốn chết, chắc toàn đi đánh nhau.

Bọn chúng không đánh nhau với anh, nhưng sẽ chế giễu đầy ác ý. Chỉ cần anh muốn động thủ, chúng sẽ mách thầy, bảo Thạch Nghị hành hung.

Sau này lên cấp hai, các học sinh lén đồn Thạch Nghị từng giết người, từng ngồi tù, chả hiểu sao sức tưởng tượng của bọn nó lại phong phú thế, cái gì cũng đoán được. Chẳng ai tiếp cận anh, mọi người đều nhạo báng anh, Thạch Nghị cũng không tiếp xúc với mấy người kia, dần dà anh hiểu cái gì là lòng người dễ đổi, là mỉm cười ác ý.

https://thuviensach.vn

Anh tiến vào thời kỳ phản nghịch, bắt đầu thù hận mọi người trên thế gian, thậm chí đôi khi còn oán hận An Thừa Trạch, là hắn hại mình biến thành như vậy. Nhưng thường thì ý nghĩ này chỉ lóe lên rồi thôi, Thạch Nghị lập tức lại áy náy, những giọt nước mắt ngày ấy khi quỳ xuống và vẻ mặt trước khi đi của An Thừa Trạch, Thạch Nghị mãi mãi không quên. Cho nên, thôi đánh nhau, thôi kéo bè kéo cánh, lại càng không ăn hiếp bạn. Dù có ai giáp mặt chửi mình, Thạch Nghị cũng chỉ siết chặt nắm đấm cố nhịn, anh không muốn thấy An Thừa Trạch khóc nữa.

Tiểu học và cấp hai sau đó là một hồi ác mộng mãi không thoát được, Thạch Nghị chẳng nhớ bản thân vượt qua quãng thời gian ấy bằng cách nào, chỉ biết thành tích của anh vẫn rất kém, trong trường không có bạn, những anh em cũ cũng xa cách không ít. Thành tích thi cấp ba khá gay go, phải ở lại lớp, sang năm thứ hai nhờ bác cả hỗ trợ anh mới lên nổi cấp ba, rồi một lần nữa gặp lại An Thừa Trạch.

Bất đồng với tiểu học, Thạch Nghị nuôi một mái tóc dài quái dị che nửa mặt, vừa u ám vừa âm trầm, bạn học rất ít đến gần anh, cũng không ai thấy sẹo trên mặt anh. Anh cứ khiêm nhường như thế mà tiêu phí thời gian trên trường, cho đến ngày bắt gặp An Thừa Trạch trong sân trường. Hắn vẫn dễ nhìn như trước, cao lên khá nhiều, vẫn rạng rỡ sáng sủa và cười đẹp như vậy. Thạch Nghị quan sát từ xa, bỗng dưng tim rất khó chịu rất khó chịu, ngay cả hít thở cũng khó, chỉ có thể nhìn An Thừa Trạch tươi cười sáng lạn sóng bước cùng một cô nàng xinh đẹp, giúp cô ta xách cặp, chọc cô ta cười. Chả biết cô nàng kia cúi đầu nói gì mà khuôn mặt vốn không biểu cảm của An Thừa Trạch đột nhiên đỏ lên, đây là nét mặt Thạch Nghị chưa từng thấy trước đây.

Về tới nhà, ba đến Bắc Kinh thăm anh. Ba hỏi Thạch Nghị, còn muốn làm quân nhân không?

Thạch Nghị đáp, muốn.

https://thuviensach.vn

Thạch Lỗi hỏi, khổ vô cùng, hơn nữa còn có khả năng bị khai trừ vì vết sẹo, thế cũng đi sao?

Thạch Nghị nói, muốn.

Vì vậy, anh mới mười bảy tuổi đã bị Thạch Nghị đưa đến một căn cứ bí mật, sau khi vượt qua một năm huấn luyện tố chất thân thể và sát hạch kiến thức súng ống, những người bạn khác hoặc đi hoặc lưu lại, chỉ mình anh bị dẫn tới nơi đóng quân phụ cận Bắc Kinh rèn luyện, cũng vì vết sẹo trên mặt kia mà cần kiểm tra phẩm hạnh.

Thạch Nghị gần như đã quen với những kỳ thị mà vết sẹo mang lại. Trên thực tế, trong thời gian huấn luyện tại căn cứ, thành tích nổi trội xuất sắc khiến anh tìm về được tự tin, rốt cuộc phấn chấn trở lại. Học viên trong căn cứ đều có tâm huyết, không ai để ý vết sẹo, vì tự mỗi người đều có quá khứ còn muôn màu muôn vẻ hơn. Huấn luyện viên cũng không quan tâm, một vết sẹo có là cái gì, tay ai trong số họ chẳng dính đầy máu tươi.

Trước khi đi, mọi người đều vỗ vai anh, bảo phẩm hạnh khẳng định đủ tư cách, bọn họ chờ anh quay về đội.

Thạch Nghị tràn ngập lòng tin, ung dung đi tham gia huấn luyện tân binh, sau đó trong một lần đi toilet trong giờ nghỉ, lại tiếp tục gặp An Thừa Trạch.

Một An Thừa Trạch nhếch nhác không chịu nổi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 70: Thạch Nghị (2)

Đ

ộng tác của Thạch Nghị hoàn toàn chưa trải qua suy nghĩ, ôm chặt An Thừa Trạch, ôm rồi mới phát hiện An Thừa Trạch rất gầy, gầy nghiêm trọng. Chẳng những thế, hắn giờ đây còn vô cùng chật vật, toàn thân bị mồ hôi thấm ướt, đồng tử giãn ra, tay chân run rẩy, nước mắt nước mũi liên tục đổ ra, khó coi cực kỳ. Hên là trong toilet có giấy vệ sinh giá rẻ, Thạch Nghị tùy tiện xé một đoạn lau mặt cho An Thừa Trạch. Mà giờ phút này, An Thừa Trạch đã không cảm giác được người kế bên là ai, tay hắn nắm chặt cánh tay Thạch Nghị , móng tay bấu vào da thịt anh, đây căn bản không phải sức mạnh mà một người gầy guộc như vậy nên có. Thạch Nghị kinh qua nhiều năm huấn luyện đặc thù, biết rõ An Thừa Trạch đang bị phản ứng cai nghiện, nhưng anh không ngờ, cậu trai mỉm cười hạnh phúc ngắm bạn gái trong trường lại thành cái dạng này trong thời gian ngắn như vậy.

Dưới sự tra tấn của phản ứng cai nghiện, An Thừa Trạch bụng đói ăn quàng, nắm chặt Thạch Nghị khóc lóc xin thuốc, Thạch Nghị không phản ứng, chỉ ôm hắn thật chặt, ngăn hắn giãy giụa lung tung. Tiếp theo, An Thừa Trạch bắt đầu liều mạng đấm đá, còn cắn lên tay anh, vết thương nhỏ ấy chẳng là gì với Thạch Nghị, mắt anh chả chớp lấy một cái, vẫn ra sức bao bọc hắn.

Dần dà, An Thừa Trạch kiệt sức, yếu ớt nằm trong lòng anh thở dốc, Thạch Nghị biết hắn không thể tiếp tục huấn luyện, liền trực tiếp nói một tiếng với đội trưởng, rồi mang người về ký túc xá của mình. Thân phận anh đặc biệt, tuy nhập ngũ cùng An Thừa Trạch, nhưng mức độ tự do tương đối cao. An Thừa Trạch đã ngất đi, im lặng nằm đó, bấy giờ Thạch Nghị mới có cơ hội quan sát kĩ hắn. Cổ tay gầy chỉ còn da bọc xương, má hóp vào.

https://thuviensach.vn

Sao An Thừa Trạch lại ra nông nỗi này? Sao lại có người đưa hắn tới đây? Thạch Nghị ôm nghi vấn như vậy mà mang người về ký túc xá, anh biết An Thừa Trạch không muốn gặp mình, cũng chẳng biết nên đối mặt với hắn thế nào.

Nhưng không muốn cũng phải đối mặt. Chắc hắn An Thừa Trạch từng cai ma túy ở nhà, phản ứng cũng không phát tác thường xuyên, song đâu có nghĩa sẽ không tiếp tục phát tác. Thạch Nghị phải luôn đặt mắt lên người hắn, sợ hắn bị cái gì. E là đã cùng đường nên mới quay về làm lính, nếu lại bị đuổi ra, tương lai càng không biết đi như thế nào.

Vốn đề phòng hắn phát bệnh mới chú ý, lại ngoài ý muốn phát hiện An Thừa Trạch thường xuyên bị phạt, chẳng phải nội vụ không tốt thì là mắc sai lầm lúc đổi trạm giác. Cũng đâu phải hắn cãi lời trong giờ huấn luyện, nhưng vấn đề sinh hoạt luôn nảy sinh rắc rối. Trong bộ đội luôn xảy ra vấn nạn lão binh đánh tân binh, ngay cả Thạch Lỗi cũng chả ngoại lệ, mỗi lần đều dùng dây lưng hai lớp quất Thạch Nghị, An Thừa Trạch cũng bị vậy như cơm bữa. Tính hắn lại kiên cường, bị đánh cũng chẳng biết nói ngon nói ngọt xin lỗi, rồi mua hai điếu thuốc đút lót chút quan hệ. Hắn không hiểu, nên càng ngày càng khổ.

Thạch Nghị nhớ lại vòng eo chưa đầy một vòng tay và cổ tay gầy guộc của An Thừa Trạch, biết cứ như vầy là không được. Nhưng An Thừa Trạch từ nhỏ đã vừa học giỏi vừa nghe lời, còn biết tự kiềm chế, cớ sao lại liên tục mắc sai lầm? Anh âm thầm điều tra, phát hiện có một tân binh ngủ cùng phòng luôn ngầm giở trò xấu, An Thừa Trạch đã nỗ lực làm tốt nhất, song có người một mực không muốn hắn yên.

Nói rõ với đội trưởng, Thạch Nghị liền đổi phòng với tên giở trò kia. Lúc trông thấy anh, An Thừa Trạch rất bất ngờ, sau đó ngả đầu sang một bên không thèm nhìn anh, Thạch Nghị cũng lặng thinh, chỉ lặng lẽ chuyển lên chiếc giường phía trên An Thừa Trạch.

https://thuviensach.vn

Mặc kệ An Thừa Trạch còn giận mình hay không, Thạch Nghị mãi mãi khắc ghi hình ảnh đứa trẻ quỳ xuống với gương mặt tái nhợt năm xưa, đây là anh nợ hắn. Ít nhất trong hai năm ở bộ đội, anh muốn bảo hộ hắn thật tốt.

Trước khi phản ứng cai nghiện kịp tái phát, Thạch Nghị đã kéo hắn về ký túc xá, An Thừa Trạch run rẩy không ngừng trong lòng Thạch Nghị, khóc rối tinh rối mù, bắt đầu nói năng lộn xộn. Lần trước An Thừa Trạch không biết người cứu mình là Thạch Nghị, chỉ biết van xin anh cho thuốc, hiện tại biết rõ thân phận đối phương, những lời không thốt ra miệng nhờ lý trí khống chế giờ nói hết.

Tha phương tới Bắc Kinh, gặp được ba ruột, anh trai những tưởng thân thiết lại ấp ủ dã tâm, mãi đến khi không thể rời xa thuốc lắc mới nhận ra mình đã bị hại thảm. An Thừa Trạch bị hành hạ đau đớn tột cùng, hắn túm lấy Thạch Nghị, nói: “Đều tại cậu hại tôi ra nông nỗi này, là tại cậu! Muốn bồi thường thì mau cho tôi thuốc, mau lên!”

Thạch Nghị gắng sức ôm hắn, cất lời nặng nề đau xót: “Tôi hại cậu, cho nên càng không thể cho.”

Một lần nữa chịu đựng qua, An Thừa Trạch không xỉu như lần trước, hắn chỉ kiệt sức nằm trên giường, hơi thở suy yếu, đến ngón tay cũng chẳng động đậy nổi. Nhìn Thạch Nghị im lặng giặt khăn lau mặt cho hắn, cởi quần áo và giày, rồi đắp chăn lên người hắn, bàn tay to lớn xoa đầu hắn đầy dịu dàng, khẽ thầm thì: “Ngủ đi.”

An Thừa Trạch mấp máy đôi môi trắng bệch, trở mình quay lưng với Thạch Nghị. Yên ắng hồi lâu, Thạch Nghị tưởng hắn ngủ rồi, đang dịch góc chăn cho hắn thì nghe được âm thanh lắp bắp: “Vừa rồi xin lỗi.”

Tim Thạch Nghị như được gió xuân ấm áp quét qua, trở nên hoàn toàn mềm nhũn. Anh vẫn nhớ rõ, hồi tiểu học có một đứa xé vở An Thừa Trạch vứt vào thùng rác, An Thừa Trạch tưởng hắn làm, phẫn nộ vọt tới trước mặt hắn

https://thuviensach.vn

cãi cọ một trận. Thạch Nghị nào phải người chịu mang tiếng xấu thay kẻ khác, anh tóm đứa kia đến đối chất với An Thừa Trạch, mặt An Thừa Trạch lập tức đỏ lựng. Hắn cúi đầu, cắn cắn môi, ấp úng nói: “Xin lỗi.”

Tai cũng phủ một màu hồng nhạt, khi ấy Thạch Nghị rất muốn xoa nắn tai hắn, vành tai no đầy trơn bóng, người tai nhỏ như anh thực sự hết sức hâm mộ.

Bây giờ cũng vậy, cái tai hồng nhạt, Thạch Nghị chăm chú ngắm tai kia một lúc, rốt cuộc kiềm lòng chẳng đậu chạm vào. Thấy An Thừa Trạch không phản ứng, biết hắn nhận lỗi xong thì mệt quá ngủ luôn rồi, liền làm càn bóp vài cái, vững vàng ghi tạc xúc cảm ấy vào lòng.

Quan hệ giữa anh với An Thừa Trạch dịu đi một ít, tuy vẫn không xa không gần chẳng lạ chẳng quen, nhưng mỗi lần gặp An Thừa Trạch đã biết gật đầu với anh, còn nói được mấy câu.

Sau một năm phục dịch, An Thừa Trạch đã lâu không mắc phản ứng cai nghiện, song những lúc mỏi mệt hắn vẫn muốn hít thuốc phiện, Thạch Nghị luôn dõi theo hắn nên biết rõ điều ấy. Thỉnh thoảng vào nửa đêm, An Thừa Trạch sẽ lén lút rời giường, chạy vào phòng tắm vừa xối nước lạnh vừa dộng đầu vô tường. Hắn tự thương tổn mình, cuối cùng bụm mặt rã rời ngồi xổm nơi góc tường, tùy ý nước lạnh ngấm vào người.

Những đêm như thế xuất hiện không chỉ một lần, Thạch Nghị luôn chứng kiến tận mắt, lòng đau đớn khôn nguôi. Rốt cuộc tại một lần trong phòng tắm, bắt gặp An Thừa Trạch đang ngơ ngẩn nhìn cửa sổ chả rõ đang nghĩ gì, Thạch Nghị nhịn không được xông vào ôm chặt An Thừa Trạch, cùng hắn dội nước lạnh.

Kỳ thực qua một năm rèn luyện, dáng người An Thừa Trạch đã trở nên rất tốt, dòng nước xuôi theo cơ bắp căng đầy, eo thon mạnh mẽ, cặp mông rắn chắc mà co giãn, đôi chân thon dài. Thạch Nghị vô thức nuốt nước miếng,

https://thuviensach.vn

thầm may mắn vì hiện tại có nước lạnh, có thể dập tắt ý niệm hừng hực không nên có trong lòng.

“Tôi không chịu nổi.” An Thừa Trạch thực yếu ớt, hắn nắm áo ba lỗ ướt đẫm của Thạch Nghị, khổ sở nói, “Tôi tưởng mình có thể vượt qua, nhưng gắng gượng qua rồi lại càng không chống nổi cơn nghiện. Ban ngày tôi quên được, nhưng không khống chế được mộng mị. Trong mộng sung sướng như vậy, nhưng tôi cứ luôn bừng tỉnh như gặp ác mộng, chẳng lẽ về sau tôi cứ mãi như này? Tôi không chịu đựng nổi! Tôi không chịu đựng nổi mình như vậy, lúc phát tác tôi chẳng quan tâm bất cứ gì trên đời, vì một viên thuốc mà sẵn sàng thương tổn người thân cận nhất, điên cuồng tấn công người khác không chút cố kỵ, sao tôi lại là kẻ như thế được, thật… thật ghê tởm!”

Hắn đâu phải nhịn không được, mà là không thể chấp nhận mình hóa thành như vậy.

Thạch Nghị từng học qua môn tâm lý trong thời gian huấn luyện, từ từ hiểu được An Thừa Trạch là người có lòng tự trọng cực lớn, hơn nữa yêu sạch sẽ đến cực đoan. Cũng bởi tính cách này mà ngày xưa anh làm cách nào cũng kết bạn với hắn thất bại, tất cả biện pháp đều đẩy hắn cách mình ngày càng xa. Hắn ghét những thứ dơ bẩn, mà hiện tại chính hắn đang biến thành thứ “dơ bẩn” mà bản thân căm ghét, hắn không thể chấp nhận.

Nên giúp hắn ra sao, làm thế nào mới có thể giúp hắn? Những lúc luống cuống, Thạch Nghị chỉ có thể tự bôi nhọ vết sẹo trên mặt mình: “Tôi còn sống được, tại sao cậu không thể? Chí ít cậu bẩn, nhưng không liếc qua là thấy ngay giống tôi.”

An Thừa Trạch giật mình ngẩng đầu, lần đầu tiên chăm chú nhìn kĩ vết sẹo của Thạch Nghị, dùng ngón tay miêu tả một chút, đầu ngón tay lạnh lẽo di chuyển trên mặt Thạch Nghị, xúc cảm lành lạnh càng thổi bùng lửa nóng trong tâm.

https://thuviensach.vn

“Phải, xin lỗi…” An Thừa Trạch lắc đầu, “Lúc đó tôi… vốn không biết… xin lỗi.”

“Là tôi sai,” Thạch Nghị nắm tay hắn, “tôi không nên bắt nạt cậu, cầm dao hù dọa cậu. Tôi tự nhủ với mình rằng, hồi ấy còn quá nhỏ, người nào chả có lúc phạm lỗi, cậu cũng vậy, sai lầm đã thuộc về quá khứ, cứ nhắc nhở bản thân từ nay không phạm nữa là được rồi.”

An Thừa Trạch rút tay khỏi tay Thạch Nghị, lại sờ sờ vết sẹo của anh, dần dần bình tĩnh lại, hắn siết chặt nắm đấm: “Tôi sẽ không để sai lầm này ảnh hưởng tới mình nữa.”

Thạch Nghị khó có dịp nở nụ cười, nhưng khuôn mặt kia cười rộ lên rất xấu. An Thừa Trạch bĩu môi, Thạch Nghị tắt vòi nước, xoa xoa đầu hắn: “Về ngủ đi, đừng lãng phí nước.”

An Thừa Trạch gật đầu, quen biết bảy tám năm, đây là lần đầu Thạch Nghị cùng An Thừa Trạch ở chung hòa hợp như thế. Khi trở về, anh trực tiếp chui vào ổ chăn của An Thừa Trạch không chịu ra, An Thừa Trạch tức giận trừng anh, dùng nắm đấm nện anh, Thạch Nghị đặt ngón trỏ lên môi hắn, “suỵt” một tiếng, thấp giọng nói: “Tôi lạnh.”

An Thừa Trạch mặc xác anh, thu hồi nắm đấm, tùy ý Thạch Nghị ngủ trên giường mình, chỉ quay đi chả buồn nhìn. Trong lòng Thạch Nghị nở hoa, ôm eo An Thừa Trạch, thấy người ta chẳng nói gì thì ngủ thiếp đi, ngủ ngon tới mức sùi nước mũi.

Hôm sau, người An Thừa Trạch nóng lên, quả nhiên vẫn phát sốt. Thạch Nghị xin phép chăm sóc hắn, tối còn muốn chung giường, lần này bị An Thừa Trạch đạp xuống: “Coi chừng bị lây!”

Từ đó, quan hệ cả hai hòa thuận hơn khá nhiều, An Thừa Trạch cũng hiếm khi tắm nước lạnh lúc nửa đêm. Nhưng hắn nuôi thành tật xấu mới, nửa

https://thuviensach.vn

đêm tỉnh giấc sẽ nhịn không được leo lên giường trên sờ vết sẹo của Thạch Nghị, xong xuôi mới về ngủ tiếp.

Thạch Nghị khác với những binh lính ban ngày tập luyện, tối mệt ngủ như chết, sét đánh cũng chẳng thức, anh trải qua huấn luyện đặc biệt, hơi có dị động sẽ tỉnh ngay. Lần nào An Thừa Trạch bò lên giường sờ mặt cũng biết, chỉ giả đò ngủ mà thôi. Sau này có một hôm soi gương cạo râu, sờ sờ vết sẹo, Thạch Nghị kinh hãi, sao tự dưng thấy đẹp trai thế nhỉ?

Kể từ đấy, những khi rỗi rãi, An Thừa Trạch thỉnh thoảng sẽ nhắc tới các sự tình đã phát sinh trong thời gian xa Thạch Nghị, Thạch Nghị cẩn thận ghi nhớ. Anh biết An Thừa Trạch có người ba ra ngoài mua nước tương rồi đi luôn, một anh trai bề ngoài thân thiết lại lừa hắn đi hít ma túy, một bà mẹ kế khinh thường hắn, một mối tình đầu như hoa sen trắng, còn có một đám người An gia coi rẻ hắn, cuối cùng là ông nội nghiêm khắc bắt hắn đi bộ đội.

Thật đau lòng.

Bỏ lỡ tám năm, cậu học sinh ưu tú sạch sẽ gọn gàng đã thương tích đầy mình.

Hiện tại, đáng lẽ hắn nên vào đại học, cho dù hơi nghèo túng, nhưng vẫn có học bổng giúp đỡ sinh viên tài năng vượt khó, thế mà giờ lại ở chung với tên lưu manh như anh, lăn lộn cùng đám chân đất trong bộ đội.

Thạch Nghị còn biết, An Thừa Trạch không có thẻ an trí. Thời ấy, lính xuất ngũ cầm thẻ an trí là được phân phối công việc, An gia đời nào cho An Thừa Trạch hưởng đãi ngộ ấy, mọi người sau giải ngũ đều có đường ra, riêng An Thừa Trạch vẫn mờ mịt, Thạch Nghị thầm nhớ kĩ.

Hai năm phục dịch khiến Thạch Nghị hiểu được, thực ra An Thừa Trạch là thằng nhóc không được tự nhiên. Nhiều lúc muốn làm quen với người ta, nhưng xuất phát từ tự ti hoặc nguyên nhân khác, hắn trông có vẻ đặc biệt

https://thuviensach.vn

cao ngạo, khiến lời muốn nói trở nên khó lọt tai. Hiện anh đã biết, thực chất năm ấy muốn kết bạn với An Thừa Trạch rất dễ, chỉ cần cầm bài tập hỏi hắn bài này làm thế nào, An Thừa Trạch sẽ giảng giải thật kĩ lưỡng, sẽ chẳng ngại phiền hà mà giảng đi giảng lại tới khi anh hiểu mới thôi.

Khi đó bọn họ đều quá nhỏ.

Dần dần, An Thừa Trạch thích sờ sẹo trên mặt Thạch Nghị, hình như hắn muốn sai lầm lần đó nhắc nhở chính mình không nên bị lỗi lầm hạ gục. Thạch Nghị cũng hiểu những cái vuốt ve ấy đang vuốt lên nỗi đau của tháng năm trưởng thành. Có người xem vết sẹo là bài thuốc chữa bệnh, đây không phải tổn thương anh, mà là cứu rỗi.

Thạch Nghị bắt đầu động tay động chân, cơn ngứa trong tâm hóa thành dòng nước lũ vô phương chống đỡ, thôi thúc anh, khiến anh kiềm lòng chẳng đậu muốn gần gũi An Thừa Trạch. Anh thích vành tai xinh đẹp no đầy kia, thường thì mặt không đỏ, tai lại hóa hồng để lộ cảm xúc trước, làm người ta muốn xoa nắn, cắn cắn. Anh thích vòng eo duỗi tay là có thể ôm gọn vào lòng kia, làn da sao mà trơn mịn, thích hợp để ôm như vậy. Anh thích đôi chân dài kia, rõ ràng thân hình không cao mấy, chân lại dài, tư thế lại chuẩn mực đến vậy, chỉ đi đường cũng khiến lòng ai bứt rứt. Anh thích thời tiết nóng bức, bởi An Thừa Trạch tập luyện xong sẽ nhịn hết nổi mà cởi áo, mồ hôi đọng trên ngực hắn, Thạch Nghị luôn muốn nhào lên liếm liếm, cảm giác mồ hôi của An Thừa Trạch hắn rất ngọt chứ chẳng mặn đâu. Anh thậm chí còn thích phòng tắm chung, vì có thể cùng An Thừa Trạch kì lưng cho nhau, song hắn luôn vây khăn tắm bên hông, bất chấp các chiến hữu chọc ghẹo.

Lúc nhỏ chưa hiểu những tình cảm này, giờ thì rõ lắm. Anh thích An Thừa Trạch, muốn ôm hắn vào lòng hôn môi, đặt dưới thân yêu thương, muốn hắn phát ra tiếng rên ẩn nhẫn, muốn nhìn mồ hôi tình dục lướt qua cần cổ duyên dáng ấy.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên, An Thừa Trạch có một bông sen trắng là thanh mai trúc mã.

Thạch Nghị nhẫn nại nhẫn nại, anh không biết làm sao để An Thừa Trạch thích mình, chỉ biết từ khi thông suốt tình cảm, anh càng khó lòng khoan dung cho An Thừa Trạch tiếp xúc với người khác.

Nỗi khát vọng hai năm qua vĩnh viễn không có điểm dừng, chẳng hề muốn xa An Thừa Trạch chút nào.

Nhưng mà, người rời đi trước lại là anh.

Kỳ sát hạch chấm dứt, anh xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ, đủ tư cách gia nhập bộ đội kia. Lại nói, hiện Thạch Nghị đã có bằng cấp chính quy rồi, mạnh hơn An Thừa Trạch rất nhiều. Đương nhiên anh chẳng đời nào nói cho An Thừa Trạch, bằng không hắn sẽ giận.

Nhận được tin đạt tư cách, Thạch Nghị không hề vui vẻ như vẫn tưởng, lòng anh ngập tràn nỗi lo dành cho An Thừa Trạch, mình đi rồi, hắn làm sao bây giờ.

Nhưng đi vẫn phải đi, cuối cùng Thạch Nghị chỉ đành giao địa chỉ chỗ mình cho hắn.

Thạch Nghị hiểu rõ, An Thừa Trạch không thể trở lại An gia. Sau khi xuất ngũ, ngoại trừ tiền trợ cấp thì hắn chẳng còn gì. Bảo An Thừa Trạch tìm đến mình, Thạch Nghị có thể giúp hắn thi lại đại học, một lần nữa lên giảng đường. Rồi giúp hắn tìm công việc, nếu An Thừa Trạch cần vốn, anh sẽ đưa toàn bộ tiền mình cho hắn.

Chỉ cần hắn đi tìm mình, hai người họ nhất định sống tốt.

An Thừa Trạch nhận địa chỉ, là trịnh trọng nhận lấy, đoạn gật đầu thật mạnh, trước khi đi còn sờ vết sẹo của Thạch Nghị xem như hứa hẹn.

https://thuviensach.vn

Thạch Nghị an tâm rời đi, trở về chờ đợi, một năm, hai năm, ba năm.

An Thừa Trạch, người vốn chỉ xuất ngũ sau anh một tháng, mãi vẫn chưa tới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 71: Thạch Nghị (3)

P

hẩm hạnh hợp cách, Thạch Nghị vốn có thể tiếp tục huấn luyện tại căn cứ, hai năm nữa là chính thức lên chức đại đội trưởng, có bằng thạc sĩ, nhưng anh không đi, mà mang bằng cấp chính quy và quân hàm trung úy (chức vị trên danh nghĩa, trong tay không có lính) xin điều động đến Bắc Kinh. Ngoại trừ chấp hành nhiệm vụ và huấn luyện tăng cường, thời gian còn lại anh đều ở nhà. Song những lúc ra ngoài làm nhiệm vụ, anh luôn nhờ người trông nhà, báo ngày về cho đối phương, dặn nếu có người đến tìm nhớ bảo người ấy chờ anh.

Thạch Lỗi tức đến giậm chân, khó khăn lắm mới xóa được ảnh hưởng do vết sẹo gây ra, phải trực tiếp đi căn cứ chứ, tới lúc ấy thạc sĩ tiến sĩ đại đội trung đoàn sư đoàn gì cũng có. Nhưng thằng ranh lại cứ bướng bỉnh ở lì Bắc Kinh, chẳng cần tiền đồ gì sất, chỉ muốn sống an nhàn.

Muốn an nhàn cũng được. Bản thân Thạch Lỗi cũng biết con đường ấy chông gai cỡ nào, nếu Thạch Nghị muốn làm quân nhân bình thường qua ngày, vậy mặc thằng nhóc đi. Một khi đã thế, cũng nên cưới vợ sinh con chứ? Nhưng Thạch Nghị không muốn thảo luận chuyện đối tượng, giới thiệu cho cô nào cũng chẳng thèm nhìn, nói người ta chướng mắt vết sẹo của mình. Kỳ thực không ít cô chẳng quan tâm vết sẹo, đều là con gái gia đình quân nhân, trên thân có sẹo có thương tích rất bình thường, nhưng Thạch Nghị dứt khoát không gặp, mặc kệ Thạch Lỗi quất thế nào cũng không gặp.

Thạch Nghị đâu phải không biết tin tức An Thừa Trạch, xuất ngũ hai tháng không thấy An Thừa Trạch đến, anh liền bắt đầu tìm hắn. Đáng tiếc vừa nhờ Thạch Thành tìm kiếm An Thừa Trạch xong, anh lập tức bị phái đi làm nhiệm vụ, hơn nửa năm sau mới về, còn bị thương, dưỡng tầm ba tháng mới

https://thuviensach.vn

khỏe. Chờ vết thương lành, Thạch Thành mới giao tung tích An Thừa Trạch cho anh, Thạch Nghị không ngờ hắn lại về An gia đi theo lão tướng An, đồng thời còn làm bảo vệ tại Hồng Thế, mà mẹ hắn cũng đã qua đời trong thời gian hắn đi lính.

Chàng trai trong ảnh và An Thừa Trạch gặp được ở bộ đội đã là hai người hoàn toàn bất đồng, khí tức sạch sẽ trong trẻo tan biến chẳng còn gì, chỉ còn lại vẻ âm trầm. An Thừa Trạch đang cười trong ảnh, nhưng Thạch Nghị hiểu hắn rất rõ, biểu tình này mà cười gì, anh có thể nhìn thấu nội tâm đang khóc của An Thừa Trạch.

Anh muốn đi tìm hắn, nhất quyết phải tìm hắn! Thạch Nghị bất chấp thương tích mà chạy tới, bắt gặp An Thừa Trạch đang hẹn hò thân mật với Đỗ Vân, mang trái tim rét buốt bám theo họ cả ngày, chứng kiến hai người dạo phố, xem phim, ăn cơm, chơi đùa, sau đó khi màn đêm buông xuống, tay nắm tay đi vào khách sạn. An Thừa Trạch cười vui vẻ như vậy, dịu dàng như vậy, trong mắt ngập tràn chờ mong. Khác với ảnh chụp, An Thừa Trạch lúc này đang cười thật lòng.

Người an ủi An Thừa Trạch chẳng phải anh, người An Thừa Trạch lựa chọn cũng không phải anh. Anh đã đưa địa chỉ cho hắn, nhưng An Thừa Trạch mãi không tìm đến. Phát sinh chuyện lớn thế mà An Thừa Trạch cũng không định tới tâm sự với anh, hai năm qua với hắn họa chăng chỉ là những tháng ngày cười một tiếng xóa hết hận thù. Tại thời điểm gian nan, An Thừa Trạch chọn Đỗ Vân.

Thạch Nghị đứng ngoài khách sạn chốc lát, đoạn lặng lẽ rời khỏi đó. Nhưng anh nào biết, sau khi anh bỏ đi không lâu, Đỗ Vân một mình ra khỏi khách sạn gọi một cuộc điện thoại, lát sau Lâm Đức Cửu tới, chốn thiên đường duy nhất trong lòng An Thừa Trạch triệt để bị vấy bẩn ngay trong đêm ấy. Để rồi toàn thân đắm chìm vào hắc ám, vô phương thoát khỏi.

https://thuviensach.vn

Thạch Nghị biết An Thừa Trạch muốn làm gì, là tìm An gia đòi công bằng, đoạt lại những thứ thuộc về mình. Tuy nhiên, việc này quá sức đối với người thô lỗ chỉ biết làm lính đánh nhau như anh, anh chỉ làm được hai chuyện, một là chờ đợi, chờ An Thừa Trạch nhớ ra và trở về thăm anh; hai là bảo hộ, khi An Thừa Trạch gặp nguy hiểm, anh có thể vươn tay giúp đỡ hắn trước tiên.

Quá trình chờ đợi và bảo vệ này kéo dài suốt năm sáu năm. Trong lúc ấy, Thạch Nghị cũng không chờ suốt ở Bắc Kinh, có một nửa thời gian là đang thực hiện nhiệm vụ, hành động liều mạng đổi lấy khá nhiều công trạng, dù không tiếp tục huấn luyện, chức vụ cũng thăng rất nhanh. Tuổi anh càng lúc càng lớn, lần nào Thạch Lỗi cũng trưng bản mặt bà thím bảo anh kết hôn, Thạch Nghị càng chẳng thiết về Bắc Kinh, hoàn thành xong nhiệm vụ cũng lang thang bên ngoài, điều duy nhất không đổi là hàng tháng đều hỏi Thạch Thành về An Thừa Trạch.

Thạch Thành là cảnh sát, giờ lại hóa thân thành tên cuồng theo dõi, thời gian lâu dần, dù Thạch Nghị không hỏi, hắn cũng nhịn không được đi xem An Thừa Trạch dạo này có tốt không, thành thói quen rồi! Hắn biết An Thừa Trạch gần đây khá suôn sẻ, địa vị tại Hồng Thế ngày càng cao, còn đính hôn với đại tiểu thư nhà họ Lâm, trở thành rể hiền Lâm gia. Nhưng hắn giấu Thạch Nghị việc này, thêm nữa còn áp chế không cho tin tức lọt đến tai Thạch Nghị đang ở vùng khác. Tuy Thạch Nghị không nói, Thạch Thành cũng đoán được tâm tư của anh, giả như nói ra có thể khiến Thạch Nghị từ bỏ tình cảm thì tốt rồi, song cái tên cố chấp đó đời nào chịu! Hoa rơi cố ý nước chảy vô tình, hắn làm sao cho Thạch Nghị biết chuyện như vậy được, mặc Thạch Nghị tự phát hiện đi.

Liên tục mấy năm, Thạch Nghị vẫn chẳng hay biết tin về An Thừa Trạch, anh liều mình phục vụ để lên tới chức vụ thật cao, địa vị An Thừa Trạch cũng mỗi lúc một cao. Rốt cuộc, Thạch Nghị cũng tiếp cận với vụ án buôn thuốc phiện xuyên quốc gia kia, anh buộc phải về Bắc Kinh điều tra, trong

https://thuviensach.vn

khi điều tra Tô Ngọc Đình thì phát hiện bà ta muốn ám hại An Thừa Trạch. Tình huống nguy ngập, vừa phát giác thì Tô Ngọc Đình đã chuẩn bị ra tay, Thạch Nghị chẳng kịp nghĩ nhiều, trực tiếp đi tìm An Thừa Trạch. Trước khi ra cửa, anh nhận được một phong thư, chưa kịp xem đã nhét vào người.

Đầu tiên đến công ty, biết An Thừa Trạch đã ra công trường, Thạch Nghị lo lắng đuổi theo, mới nói dứt một câu, hơn ngàn cân thép đã từ trên trời giáng xuống, anh chỉ kịp đẩy An Thừa Trạch ra, hai chân anh lại bị đè ở dưới.

Ký ức sau đó là tiếng tranh cãi ồn ào của 120 người không ngừng quanh quẩn bên tai, lúc khôi phục ý thức, Thạch Lỗi đang đứng đối diện anh với khuôn mặt tái nhợt, trong tay cầm một tấm thiệp dính máu.

“Bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu năm rồi!” Tóc mai Thạch Lỗi đã bạc trắng, đâu còn bộ dáng hăng hái như khi còn trẻ, hắn đập tấm thiệp lên chiếc bàn kế giường Thạch Nghị, “Chỉ vì nó, vì một thằng sắp kết hôn với đứa khác, mày nhìn mày hành hạ bản thân thành cái dạng gì rồi!”

Vẻ mặt Thạch Nghị rất bình tĩnh, hóa ra phong thư trước cửa là thiệp mời sao? Anh yếu ớt lấy thiệp qua, vừa mở ra xem, tay lại mất kiểm soát run lên.

Tại sao là Lâm Đức Tuệ? Đỗ Vân đâu? Tại sao!

Rõ ràng An Thừa Trạch thích Đỗ Vân đến thế, cớ gì lại kết hôn với người khác? Thời điểm điều tra Tô gia với Quách gia, anh từng tra Quách Lịch Sâm nên có ấn tượng với tên Lâm Đức Tuệ. Một cô gái đáng thương bị lừa gạt. Lâm gia phụ trách hải quan, đúng lúc là cửa khẩu mà bọn chúng vận chuyển ma túy qua, thế nên nhà họ Lâm chính là chướng ngại. Quách Lịch Sâm muốn hủy Lâm gia, bắt đầu xuống tay từ hai chị em, cuộc đời Lâm Đức Tuệ bị bóp nát trong tay hắn. Sao An Thừa Trạch muốn kết hôn với Lâm Đức Tuệ mà không phải Đỗ Vân?

https://thuviensach.vn

Thạch Nghị buông thiệp mời xuống, nói với Thạch Lỗi: “Ba, con muốn gặp cậu ấy.”

Thạch Lỗi quả thực tức chết, dù Thạch Nghị chưa tàn phế, hắn cũng sẽ đánh què thằng con lì lợm này mới thôi. Hắn hoàn toàn chẳng muốn Thạch Nghị thấy An Thừa Trạch, bèn từ chối An Thừa Trạch thẳng thừng, không cho phép hắn gặp Thạch Nghị. Thạch Nghị nằm trong bệnh viện quân khu, nên chút quyền lợi ấy Thạch Lỗi vẫn có. Thạch Nghị liên tục hỏi Thạch Lỗi rằng An Thừa Trạch có tới gặp mình không, Thạch Lỗi liền nổi khùng: “Không tới không tới, chỉ đưa tiền thôi, giờ nó có tiền lắm!”

Thấy dáng vẻ thất vọng của Thạch Nghị trên giường bệnh, Thạch Lỗi im lặng không lên tiếng. Hắn đời này quang minh lỗi lạc, về già lại làm chuyện lén lút. Bất kể thế nào, hắn cũng không thể cho thằng con ngốc nhà mình gặp An Thừa Trạch, không thể khiến nó lún sâu hơn. Đáng lẽ hắn nên làm thế từ lâu rồi, sớm chặt đứt mọi tơ tưởng của con trai, Thạch Nghị sẽ chẳng vì An Thừa Trạch mà hi sinh đôi chân.

Chưa đầy một tháng, mái tóc đen nguyên bản của Thạch Lỗi đã trắng xóa, mỗi đêm hắn đều đi qua đi lại dọc hành lang bệnh viện. Đứa con ưu tú của mình, đứa con mới hơn hai chục tuổi đầu đã lên sư đoàn phó, đứa con nhiều lần lập công to, một quân nhân trời sinh lưng thẳng tắp. Vốn dĩ Thạch Nghị có thể cống hiến nhiều hơn cho quốc gia, hiện tại bị đập nát hết rồi!

Cuối cùng, toàn bộ mô trên hai chân Thạch Nghị bị hoại tử, bác sĩ đề nghị cắt chân, bằng không vết thương nhiễm trùng sẽ ảnh hưởng đến các bộ phận khác. Ngày ký tên giải phẫu, ngày Thạch Nghị bị đẩy vào phòng bệnh, An Thừa Trạch cùng Lâm Đức Tuệ đang tổ chức tiệc tại Bắc Kinh, cử hành một hôn lễ long trọng.

Sau khi cắt chân, Thạch Nghị không đòi gặp An Thừa Trạch nữa.

https://thuviensach.vn

Thạch Lỗi cũng chẳng mong anh tìm bạn gái, ai tình nguyện hầu hạ một tên tàn phế cả đời chứ, tất cả những gì anh có chỉ là "chứng nhận tàn tật của quân nhân" và tiền trợ cấp hàng tháng của nhà nước. Thạch Lỗi cho rằng con mình thế là xong rồi, ai ngờ trong quá trình bình phục, Thạch Nghị lại mua rất nhiều sách, bắt đầu tự học lập trình phần mềm. Hồi phục rồi, anh xin vào Cục Tình báo, Thạch Nghị từng được huấn luyện chuyên nghiệp về tình báo, tuy cơ thể bại liệt, nhưng đầu óc vẫn minh mẫn.

Cũng chả rõ làm sao, thằng con từ nhỏ thấy sách đã đau đầu, thế mà lại dựa vào kỹ năng hacker cao siêu để trở thành tình báo viên xuất sắc, còn trở thành nhân tài rường cột của quốc gia!

Đây là con hắn, Thạch Lỗi kích động không nói nên lời, chỉ cần Thạch Nghị một lần nữa có hi vọng với cuộc sống, tàn phế thì kệ chứ!

Càng vui hơn là, có một cô gái trong Cục Tình báo phải lòng Thạch Nghị, dẫu có tàn tật thì Thạch Nghị vẫn mãi là chàng trai đáng được yêu thương. Vị nữ sĩ dũng mãnh kia bảo, cái cô yêu chính là nghị lực vĩnh viễn không bỏ cuộc của Thạch Nghị, mẹ cô trước khi qua đời từng liệt nửa người, cô chăm sóc mười mấy năm đã quen, không cảm thấy chiếu cố bệnh nhân có gì khó. Huống hồ Thạch Nghị cũng chẳng phải đồ vô dụng cần người trông nom mọi phương diện, hiện anh đã lắp chân giả, cố nhịn đau để tự đi đường. Hơn nữa, nhờ huấn luyện nên lực cánh tay anh rất kinh người, nếu là cận chiến, cả cục chả ai là đối thủ của anh. Người như thế sao không yêu cho đặng, nữ sĩ nghĩ Thạch Nghị xứng đáng có được một mái ấm hạnh phúc mỹ mãn. Lúc cô còn khỏe thì cô chăm sóc Thạch Nghị, cô yếu rồi, chẳng phải còn con cái sao? Thạch Nghị chỉ bại liệt chứ đâu bất lực, lại càng không có chuyện không sinh con được.

Bởi thân thể Thạch Nghị, bên nữ cũng tốn rất nhiều công sức thuyết phục người nhà, đoạn mới đi tìm Thạch Lỗi thương lượng chuyện này. Thạch Lỗi nháy mắt trẻ đi mười tuổi, gần như phi như bay tìm tới Thạch Nghị, bảo anh

https://thuviensach.vn

cư xử tốt với nhà gái. Đây là một cô gái hơn hai mươi tuổi vô bệnh vô thương, nếu không yêu Thạch Nghị sâu sắc, đời nào chịu đánh đổi cả đời.

Thạch Nghị chống chân giả đi gặp đối phương, khéo léo cự tuyệt cô.

Thạch Lỗi thoáng cái già hẳn đi, đúng lúc này An Thừa Trạch lại chuyển một khoản tiền vào tài khoản hắn. Thạch Lỗi phẫn nộ không kiềm nổi, Thạch Nghị luôn miệng nói mình tàn tật không muốn liên lụy người ta, nhưng vì sao, vì sao ngày ngày đều chú ý tin tức An Thừa Trạch, cho dù hắn đã kết hôn?

Cơn tức che mờ lý trí Thạch Lỗi, hồi nhỏ suýt hủy diệt tương lai của Thạch Nghị; gặp nhau trong bộ đội khiến Thạch Nghị buông tha cơ hội tiếp tục huấn luyện; một lần rắp tâm mưu hại khiến Thạch Nghị tàn phế suốt đời… Đến bây giờ, Thạch Nghị lại còn vì hắn mà chối từ hạnh phúc cả đời!

Thạch Lỗi ra ngân hàng rút số tiền khổng lồ An Thừa Trạch chuyển tới, rồi trực tiếp lái xe đến nhà An Thừa Trạch, ôm thùng tiền ném từng xấp vào người vợ chồng hắn.

Từ đó, An Thừa Trạch không chuyển tiền nữa, Thạch Nghị vẫn chưa lập gia đình, Thạch Lỗi cũng dần biến thành ông già tính tình gàn dở, nào còn hào sảng khí phách như thời thanh niên, hở tí là cáu, chẳng qua chưa bao giờ trút giận vào Thạch Nghị.

Khi Thạch Nghị bốn mươi tuổi, Thạch Lỗi qua đời. Có lẽ vì là người sắp chết, ngoảnh đầu nhìn lại cuộc đời, tình cảm phai nhạt đi, nên cũng nghĩ thoáng hơn. Đã từng đổ tất thảy lỗi lầm lên đầu An Thừa Trạch, nhưng cẩn thận hồi tưởng lại phát hiện, có những thời điểm, sai lầm là do song phương tạo thành. Thậm chí có thể nói, cuộc đời hai đứa trẻ này khởi nguồn từ con dao đưa cho Thạch Nghị hôm sinh nhật, một bước sai, từng bước sai.

Trước phút lâm chung, Thạch Lỗi bình tĩnh nắm tay Thạch Nghị, khẽ thì thào: “Năm ấy… sau khi con gặp chuyện không may, An Thừa Trạch… có

https://thuviensach.vn

tìm con mấy lần… ba… đều từ chối. Về sau… nó gửi qua rất nhiều… tiền, ba cũng… trả về hết… con… có muốn… đi… gặp nó… không? Có khi…”

“Không cần thiết,” Thạch Nghị lắc đầu, “giờ cậu ấy rất hạnh phúc, sự nghiệp thành công, gia đình đầm ấm. Dù vợ chồng họ chưa có con, nhưng tình cảm khá tốt, mà An Thừa Trạch cũng đạt được hết thảy thứ mình muốn, những kẻ từng có lỗi với cậu ấy cũng đều gặp báo ứng, con chỉ muốn chúc phúc cậu ấy trong thầm lặng thôi.”

An Thừa Trạch có được cả danh lẫn lợi, còn con thì sao? Thạch Lỗi mang theo câu hỏi bỏ lửng này an giấc nghìn thu.

Mà Thạch Nghị vẫn cần cù cống hiến cho đất nước, tuy anh không có hai chân, nhưng kiến thức và kinh nghiệm của anh khiến người đời kính ngưỡng. Thời trẻ, Thạch Nghị là báo săn trên chiến trường, Thạch Nghị sau tai nạn là thánh internet, Thạch Nghị tuổi trung niên là người thầy nghiêm túc chăm chỉ. Dù anh thiếu đi đôi chân, nhưng trí óc vẫn đang phấn đấu vì quốc gia, những học sinh được anh dạy dỗ đều trở thành nhân vật xuất chúng.

Mãi đến năm Thạch Nghị bốn mươi, vẫn có nhiều phụ nữ tài giỏi bị hấp dẫn bởi nhân cách của anh và ngỏ ý chăm sóc anh suốt phần đời còn lại, sinh con đẻ cái cho anh, song anh đều từ chối.

An Thừa Trạch tạ thế vào năm sáu mươi tuổi, Thạch Nghị sống tới hơn tám mươi mới mất. Sau khi anh qua đời, trong lúc sắp xếp lại di vật của anh, các học sinh phát hiện dưới tủ đầu giường cất giấu một chiếc hộp bảo mật được khóa bằng kỹ thuật tiên tiến nhất thời bấy giờ. Các học sinh tưởng cơ mật quốc gia, phí sức chín trâu hai hổ mới mở ra được, mở rồi thì ai nấy đều sợ ngây người.

Bên trong chỉ có một thanh đao cũ rỉ sét, cùng một đống bài báo được cắt ra, tất cả đều về một người, từ lúc sinh ra đến khi nhắm mắt, từ khi chập

https://thuviensach.vn

chững vào đời đến lúc công thành danh toại.

Cả đời, có một lần rung động, một lần quyến luyến, một lần cố chấp, một lần si dại, là đủ rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 72

Ăn xong bữa tối, hai vị phụ huynh rời đi, sáng mai vú em Thạch Lỗi đã lui về tuyến hai phụ trách đưa cơm, sự tình An Chí Hằng với Tô Ngọc Đình do Thạch Nham chịu trách nhiệm định tội. Việc bán đấu giá cổ phần Hồng Thế của An Mục Dương giao cho Lâm Vạn Lý, chuyện công ty được Liễu Như gánh vác, An Thừa Trạch chỉ cần an tâm dưỡng thương là được, còn Thạch Nghị đã hoàn thành nhiệm vụ, hiện đang trong kỳ nghỉ, cũng chỉ việc chăm sóc An Thừa Trạch thật tốt.

Nhiều năm như vậy, trừ hồi tiểu học, hình như chưa lúc nào được bình yên thanh thản như giờ phút này. Rõ ràng thân thể có thương tích, trên mặt chẳng biết có để sẹo hay không, An Thừa Trạch vẫn thấy nhẹ nhõm vô cùng, mọi thù hận kiếp trước chấm dứt, An Thừa Trạch thả lỏng toàn thân, tất thảy nhiệt tình hóa thành lười biếng. Vừa lúc đang bị thương, có thể viện cớ không làm việc, lười nhác dưỡng bệnh.

Ngay cả lúc dưỡng thương, hắn cũng có thể phô bày trạng thái tinh thần ấy vô cùng nhuần nhuyễn , Thạch Nghị tiễn vợ chồng Liễu Như xong, liếc mắt liền thấy An Thừa Trạch kê gối sau gáy, khép hờ mắt, bộ dạng y như chú mèo thỏa mãn vì được phơi nắng.

Thạch Nghị cong môi, đến cạnh An Thừa Trạch, chỉnh độ cao gối cho hắn, trầm giọng hỏi: “Mệt không?”

An Thừa Trạch lắc đầu: “Ngủ nguyên ngày rồi, giờ tỉnh táo lắm. Nhưng hơi mệt, chả muốn làm gì hết, cũng lười suy nghĩ, chỉ muốn ngẩn người thế này thôi, cảm giác đầu óc thảnh thơi thật thoải mái.”

https://thuviensach.vn

“Ừ.” Thạch Nghị gật đầu, kéo ghế ngồi kế An Thừa Trạch, trong tay cầm một quyển lập trình phần mềm đang mở, nhưng chẳng buồn xem chữ nào, mà chỉ nhìn chằm chằm An Thừa Trạch. Tầm mắt cực có lực xuyên thấu, An Thừa Trạch chỉ cảm thấy hai đường nhìn của Thạch Nghị tựa như xạ tuyến xuyên qua chăn và quần áo của mình, dùng ánh mắt lột sạch hắn rồi liếm một lần.

Thị dâm…

An Thừa Trạch chỉ nghĩ đến từ này.

Mình đời này thế mà có một ngày trở thành đối tượng thị dâm của người ta, An Thừa Trạch không tin nổi. Hắn thực tình chỉ muốn im lặng ngẩn người thôi mà, nhưng lực uy hiếp của tầm mắt Thạch Nghị quá mạnh, khiến hắn như đứng trong đống lửa, ngồi giữa đống than, nghỉ ngơi quái gì, mơ đi. Cả người An Thừa Trạch như con mèo xù lông bắt đầu buồn bực không yên, sau gáy phát rét, bất kỳ ai bị người bên cạnh nhìn không sót gì đều nảy sinh cảm giác bị uy hiếp, huống chi An Thừa Trạch còn cực kỳ nhạy cảm với cảm xúc của người khác.

Thạch Nghị đang ý dâm hắn, nếu không phải bị thương, chỉ e cái tên vừa trở thành hùng sư bá chủ trẻ tuổi sẽ lập tức nhào lên người hắn đánh dấu, chiếm giữ hắn. Cũng phải, đang tuổi hỏa lực mạnh mẽ, xa nhau tròn sáu năm, đừng nói Thạch Nghị, chính hắn đôi khi cũng thấy bứt rứt. May mà có công việc và báo thù lôi kéo sự chú ý, bằng không hắn nhất định sẽ dục cầu bất mãn, rồi chạy đi ép hỏi Thạch Lỗi tung tích của Thạch Nghị.

An Thừa Trạch lắc đầu, cảm giác suy nghĩ của mình có chút lạc đề, đáng lẽ bây giờ nên dịu dàng hỏi thăm cuộc sống mấy năm qua của Thạch Nghị mới đúng chứ, tại sao lần này về rồi không đi tiếp? Kể từ giờ không đi nữa sao? Bọn họ được gần nhau rồi? Bên bộ đội cho phép Thạch Nghị làm vậy à?

https://thuviensach.vn

Vốn là người cả nghĩ, cứ lăn qua lộn lại như thế, nghĩ ngợi lung tung khiến hắn choáng váng đầu óc.

Đột nhiên có một bàn tay to che khuất hai mắt An Thừa Trạch, giọng nói đã hoàn toàn trưởng thành vừa trầm vừa gợi cảm vang lên bên tai: “Đừng nghĩ linh tinh, yên lặng ngủ đi, giờ cậu cần nghỉ ngơi.”

Âm thanh ấy cách tai quá gần, hơi nóng chui toàn bộ vào lỗ tai. Câu nói chấm dứt, An Thừa Trạch còn cảm giác đầu lưỡi nóng ướt kia đang liếm liếm vành tai mình, nhất thời đỏ bừng cả mặt.

Như vầy thì nghỉ ngơi thế nào, Thạch Nghị thật sự muốn hắn nghỉ ngơi sao?

Bàn tay dịu dàng vẫn bao phủ mắt An Thừa Trạch, toàn thân hắn bị Thạch Nghị bán ôm trong lòng, hơi thở ngập tràn tính xâm lược của giống đực xông thẳng vào mặt. An Thừa Trạch nhịn không được chớp mắt liên tục, lông mi như cánh quạt quét lên lòng bàn tay Thạch Nghị. Thạch Nghị để yên trên mắt hắn một hồi, chợt ho một tiếng, khàn giọng nói: “Hiện tại không cho chớp mắt.”

Tay lại dịch xuống một chút, bao trọn vẹn nửa mặt An Thừa Trạch. Lòng bàn tay tiếp xúc với làn da, An Thừa Trạch có thể cảm nhận được bàn tay thô ráp mạnh mẽ, lòng bàn tay phủ đầy vết chai và sẹo, phải trải qua huấn luyện khắc khổ thế nào mới thành ra như vậy. Hắn lập tức đau lòng, dẫu biết đây là số mệnh của Thạch Nghị, là quá trình không thể trốn tránh, An Thừa Trạch vẫn xót xa. Hắn lấy tay Thạch Nghị xuống khỏi mắt mình, dùng đầu ngón tay vuốt thẳng lòng bàn tay, khẽ nói: “Sáu năm qua khổ lắm đúng không.”

Tiếng thở dài trầm thấp cơ hồ truyền thẳng vào lòng Thạch Nghị, quyến rũ khác thường. Hầu kết Thạch Nghị hơi nhấp nhô, nắm chặt cái tay lộn xộn của An Thừa Trạch, trả lời ngắn gọn: “Không khổ, rất nhớ cậu.”

https://thuviensach.vn

Tai An Thừa Trạch tức khắc đỏ lên lần nữa, hắn có chút ghét mình dễ thẹn thùng như thế, cứ y như thiếu nữ biết yêu lần đầu ấy. Nhưng trên thực tế, mặc kệ là nam hay nữ, tình chạm đến nơi sâu, nhất cử nhất động đều kích động tới những cảm xúc sâu sắc nhất. An Thừa Trạch chỉ không muốn thừa nhận bản thân sống hai đời, ấy mà còn lo được lo mất như nhóc con, bị Thạch Nghị ảnh hưởng đến tinh thần, cố tình tên này còn mặt không đổi sắc đùa giỡn hắn, mặt Thạch Nghị lại chẳng đỏ lên chút nào, rõ ràng trước kia chỉ bị hắn đụng ngón tay thì cả người đã đỏ rực như cà chua.

“Cứ nghỉ ngơi thật tốt, sau này nói.” Thạch Nghị tựa hồ nhìn ra ý đồ muốn tâm sự của hắn, bèn kéo chăn đàng hoàng cho hắn. Sau đó, Thạch Nghị kéo chiếc giường thăm nom vào sát giường An Thừa Trạch, trở mình nằm xuống, nom chả khác gì giường đôi, hai người vẫn ngủ chung như hồi nhỏ.

Trưởng thành thật rồi, làm loại chuyện này mà chẳng hề do dự, còn chả thèm hỏi ý kiến hắn. An Thừa Trạch nghĩ vẫn là Thạch Nghị ngày bé khả ái hơn, cái gì cũng nghe hắn, bộ dáng nâng niu hắn trong tay trông thế nào cũng muốn chọc ghẹo.

Tiếng hít thở có quy luật vang bên tai, An Thừa Trạch vốn không mệt, hoặc nói chính hắn cảm thấy bản thân hắn không mệt, song trải qua nửa đêm kinh hồn hôm trước, tâm nguyện nhiều năm rốt cuộc thành sự thật, tinh thần và thân thể đồng thời mệt nhọc, như người khác chắc chắn sẽ ngủ li bì ba ngày, An Thừa Trạch không mệt mới lạ, hắn chỉ đang cố nhịn thôi.

Chẳng bao lâu sau, hô hấp An Thừa Trạch cũng trở nên nhẹ và đều, Thạch Nghị tắt đèn trong phòng, nương theo cảnh đêm ngoài cửa sổ mà nhìn không chớp gương mặt say giấc của An Thừa Trạch.

Mặt rõ ràng bị đánh vô cùng thê thảm, trên trán còn đắp một miếng băng lớn, nhưng vẫn dễ nhìn quá đỗi, ngắm thế nào cũng chẳng đủ.

https://thuviensach.vn

Hắn còn có thể quay về gặp mình, vẫn có thể ngủ bên cạnh mình, thật tốt, thật hạnh phúc.

Thạch Nghị hít sâu một hơi, ra sức xoa mặt mình, cố gắng khiến ban thân trấn tĩnh lại. Bất động thanh sắc trong mắt An Thừa Trạch chỉ là thói quen ẩn nhẫn tôi luyện nhiều năm, Thạch Nghị căn bản còn căng thẳng và ngượng ngùng hơn An Thừa Trạch, cổ đã đỏ bừng, chẳng qua An Thừa Trạch không chú ý mà thôi.

Vụng trộm nắm tay An Thừa Trạch, Thạch Nghị ngủ thật say.

Do hoạt động không tiện, An Thừa Trạch đã nhịn tiểu rất lâu. Kết quả nửa đêm nhịn hết nổi, cử động vài cái rồi mở to mắt, hắn vừa tỉnh dậy, giọng Thạch Nghị cũng truyền tới cùng lúc: “Sao thế?”

Vẫn chưa ngủ, hay ngủ quá cảnh giác? An Thừa Trạch nhớ Thạch Nghị từng ngủ say như heo chết, một đêm đạp tỉnh hắn tám lần, cuối cùng hắn tức quá quẳng luôn Thạch Nghị xuống giường, tên này vẫn không tỉnh, giờ chỉ là động tác rất khẽ sau khi hắn thức dậy đã khiến Thạch Nghị tỉnh?

Tính cảnh giác này phải huấn luyện thế nào mới tạo thành được?

An Thừa Trạch đã thôi muốn đi suy đoán sáu năm gian khổ của Thạch Nghị, đây là tôi luyện tất yếu để trưởng thành. Nhưng hắn luôn kiềm lòng chẳng đậu mà nghĩ tới chuyện này theo bản năng, luôn nhịn không được đau lòng.

Chịu đựng đau đớn nơi ngực mà chậm rãi bò dậy, phất tay với Thạch Nghị: “Không sao, muốn đi tiểu đêm thôi. Xương sườn gãy không ảnh hưởng sinh hoạt hằng ngày, chỉ cần tránh hoạt động mạnh là được, tôi không việc gì, cậu ngủ… A!”

Chưa dứt lời đã bị Thạch Nghị bế ngang lên, đi vài bước đến buồng vệ sinh riêng trong phòng, đỡ An Thừa Trạch trong lòng mình, cởi quần hắn, móc

https://thuviensach.vn

ra vô cùng tự nhiên, giúp hắn giải quyết việc gấp của đời người.

Chuyện này khác giúp đỡ nhau nhiều, bị người ta nắm trong tay thì tiểu kiểu gì, dạng người cao ngạo tận cùng, mê sạch sẽ tận cùng như An Thừa Trạch làm không được, mặt sắp nổ tung rồi. Hắn muốn giãy giụa, nhưng xương sườn đau đâu gánh nổi động tác này, hơn nữa Thạch Nghị còn vây chặt hắn trong lòng, căn bản chẳng thể nhúc nhích.

Thấy hắn ngay cả chóp mũi cũng đỏ rần, Thạch Nghị hết sức tự nhiên hôn phớt lên má hắn, lót tay, thấp giọng khuyên: “Muốn chăm sóc cậu cả đời.”

Chẳng biết là nụ hôn có tác dụng hay câu nói chạm trúng lòng An Thừa Trạch, lát sau, tiếng nước tí tách vang lên, An Thừa Trạch nhắm mắt không nhìn. Hắn rất muốn đâm mạnh vào cằm Thạch Nghị, ngặt nỗi trên trán bị thương, chỉ đành vừa hận nghiến răng vừa ráng nhịn.

Thạch Nghị hầu hạ cực kỳ cẩn thận, xả nước xong còn dùng khăn lau cho An Thừa Trạch, bấy giờ mới bế người ta về giường, tiếp đó đi rửa tay. An Thừa Trạch nằm thẳng trên giường, trong lòng bức bối. Thạch Nghị quay lại, hằm hằm nhìn hắn, song bị người ta ngó lơ, bèn xốc chăn nằm lên chiếc giường kế hắn, vỗ vỗ tay hắn: “Ngủ đi.”

Sau đó hắn ngủ thật!

Còn ngủ một giấc thẳng đến hừng đông, chẳng buồn mơ mộng gì. Sáng ra lại bị ép xả nước như thường lệ, dưới ánh sáng ban ngày càng xấu hổ hơn, Thạch Nghị không có biểu tình gì, nhưng An Thừa Trạch luôn có cảm giác anh đang mừng thầm. Tới lúc đi nặng, An Thừa Trạch sống chết không cho Thạch Nghị giúp, tự mình ngồi trên bồn cầu, đẩy anh ra ngoài.

Xương sườn bị thương thở mạnh sẽ đau, buổi sáng trôi qua thật vất vả. An Thừa Trạch bướng bỉnh đòi tự giải quyết, xong xuôi thì đau đến xanh mặt. Hắn mở cửa rồi tựa vào cạnh cửa, Thạch Nghị tiến vào ôm hắn ra, chẳng

https://thuviensach.vn

lâu sau thì bưng tới một chậu nước rửa mặt lau người cho hắn, hết sức tỉ mỉ, không làm đau hắn chút nào.

Lau người xong, An Thừa Trạch chỉ thấy cơ thể nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng toàn thân cũng bị Thạch Nghị sờ soạng một lượt. Suốt hai đời cũng chưa từng xấu hổ như vậy, hắn thầm thề nếu ngày nào đó Thạch Nghị lọt vào tay mình, nhất định ngượng chết cậu ta.

Sau khi lau mình, cả hai đều có chút phản ứng, dục vọng nghẹn sáu năm, bất kỳ ai cũng chịu không nổi. Thạch Nghị khóa trái cửa, ngồi cạnh giường, chống tay bên mặt An Thừa Trạch, cúi đầu hôn môi hắn, tay còn lại thò vào quần hắn.

Đồng tử An Thừa Trạch phóng đại, thân thể nóng cháy. Hắn biết mình hiện tại không thể xúc động quá mức, sẽ chạm tới vết thương, vì thế cũng không nhẫn nại mà phóng thích rất nhanh. Thạch Nghị vẫn còn thèm thuồng mà liếm môi An Thừa Trạch, để hai người cọ xát một chút, rồi tự chạy vào phòng tắm, An Thừa Trạch cá là anh đi dội nước lạnh.

Lần tắm này diễn ra rất lâu, lâu đến mức Thạch Lỗi với Liễu Như tới đưa cơm vẫn chưa xong, An Thừa Trạch suýt nữa phải lết tấm thân bệnh tật xuống giường mở cửa, lúc này Thạch Nghị đang bọc khăn tắm quanh hông liền lao ra mở cửa cho hai người.

Thạch Lỗi vừa bắt gặp bộ dạng của Thạch Nghị thì tức khắc tái mặt, thầm mắng thằng ranh sẽ không thừa dịp Tiểu Trạch người ta không thể động mà ăn hiếp đấy chứ? Một tay đẩy Thạch Nghị ra, thấy An Thừa Trạch ăn mặc kín đáo, khí sắc khỏe mạnh đang trông ra cửa, bấy giờ mới thở phào.

Té ra là tắm rửa buổi sáng.

Liễu Như ngược lại không nghĩ nhiều, chỉ bảo Thạch Nghị nhanh lau người mặc đồ rồi ăn sáng, đây là cháo xương hầm cô mới nấu sáng nay.

https://thuviensach.vn

An Thừa Trạch ăn cực kỳ ngon miệng, mắt cũng cong lên, cười vô cùng vui vẻ, Liễu Như sờ mặt con trai, luôn cảm thấy toàn thân hắn đang tản ra ánh sáng thanh xuân rực rỡ, chắc là vì đã rũ bỏ được nỗi lo về sau. Tiểu Trạch sống quá mệt mỏi, cấp hai đã bắt đầu nghĩ cách kiếm tiền, nào có ai vất vả như thằng bé. Liễu Như đổ tất cả tội lỗi lên đầu mình, khởi bước quá trễ hại Tiểu Trạch từ bé đã phải sống khổ, người làm mẹ thật quá tắc trách.

An Thừa Trạch nhìn ra suy nghĩ của Liễu Như, cất lời an ủi: "Mẹ à, kiếm tiền là niềm đam mê của con. Có thể lên tới vị trí như vậy từ khi còn trẻ, lẽ ra mẹ nên vui cho con mới phải chứ? Nhà lắm của thì thế nào, như An Chí Hằng bộ tốt lắm hả?"

Có mặt trái làm ví dụ, Liễu Như nhanh chóng xốc lại tinh thần, ăn sáng với An Thừa Trạch xong thì hỏi sự tình mấy năm qua của Thạch Nghị. Thạch Nghị khá kiệm lời, chỉ bảo tàm tạm, lại nói lần này được nghỉ rất lâu, Liễu Như không cần lo an toàn của An Thừa Trạch.

Từ lúc trở về, Thạch Nghị chín chắn hơn rất nhiều, cả người tỏa ra hơi thở khiến người ta an tâm, Liễu Như cũng yên lòng đến công ty làm việc. Hiện cô chẳng những bận bịu ở công ty mình, mà còn công ty An Thừa Trạch nữa, không thể vì tổng giám đốc bị thương mà để kẻ khác nhân sơ hở lợi dụng.

Thạch Lỗi tất nhiên phải đưa vợ đi làm, trước khi đi còn hung hăng lườm Thạch Nghị, song chả nhận được ánh mắt đáp lại nào. Thạch Nghị chỉ mải nhìn An Thừa Trạch, giúp hắn điều chỉnh độ cao gối, cố gắng khiến hắn thoải mái nhất, còn ba mình thì chưa thèm ngó cái nào.

Thôi toi, Tiểu Trạch còn đang bị thương, nhưng vết thương mà lành thì thể nào thằng ranh cũng hành động, tới khi đó phải ngăn chặn ra sao đây? Nhìn ánh mắt con trai lại chẳng muốn ngăn nữa thì làm thế nào? Thôi thôi, chuyện người trẻ tuổi để tự chúng nó giải quyết đi. Dầu sao Tiểu Trạch cũng hiểu chuyện, sẽ không khiến cha mẹ buồn lòng, Thạch Nghị thì

https://thuviensach.vn

thương Tiểu Trạch từ nhỏ, nếu Tiểu Trạch không muốn, nó chắc chắn không bá vương ngạnh thượng cung, cùng lắm là đau khổ nhìn Tiểu Trạch kết hôn sinh con thôi.

Bọn họ đi rồi, y tá đến truyền dịch, tiếp theo là thế giới tĩnh lặng của hai người. Thạch Nghị bật TV trong phòng bệnh, dừng ở kênh phim kiếm hiệp, thời này quảng cáo còn dài hơn phim, An Thừa Trạch xem chán, chả mấy chốc lại ngủ.

Tỉnh lại đã là buổi trưa, giao thông thành phố lớn bất tiện, Liễu Như với Thạch Lỗi không thể tới đưa cơm trưa, Thạch Nghị bèn xuống lầu mua, lát sau bê canh xương hầm còn nguyên trong nồi đất lên!

Được đút canh xong, người An Thừa Trạch nóng lên, mồ hôi tuôn như tắm, Thạch Nghị cởi áo hắn ra, lộ ra lồng ngực rắn chắc. Cầm khăn ướt giúp An Thừa Trạch lau người, chợt thấy một giọt mồ hôi lăn xuống hạt đậu nhỏ trước ngực, Thạch Nghị ma xui quỷ khiến thế nào lại cúi đầu liếm, nuốt giọt mồ hôi ấy vào miệng, dùng đầu lưỡi nhấm nháp, đoạn mỉm cười.

“Ngọt quá.”

Ngọt em gái cậu! An Thừa Trạch túm khăn ướt quăng lên mặt Thạch Nghị, toàn thân sắp hóa thành máy hơi nước, thất khiếu bốc hơi tới nơi rồi!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 73

C

ảnh sát đào ra không ít chuyện về Tô gia từ An Chí Hằng, đồng thời do số thuốc phiện kia lấy từ Tô Ngọc Đình nên bà ta cũng bị bắt điều tra. Tô Ngọc Đình hoàn toàn không ngờ, bà ta giao ma túy cho An Chí Hằng bởi muốn hắn Đông Sơn tái khởi, An Chí Hằng lại đạp đổ tất cả vì An Thừa Trạch thì thôi, còn kéo cả bà xuống nước.

Bảy năm trước, Tô Ngọc Đình tìm người mưu sát An Thừa Trạch, bề ngoài thoạt nhìn là sự cố ngoài ý muốn, An Thừa Trạch cũng cam chịu không phản ứng gì. Trên thực tế, hắn đã sớm tra được giao dịch chuyển tiền giữa Tô Ngọc Đình và tên kia tại ngân hàng. Hơn nữa, sau khi Tô Chính Lễ bị xử, thừa dịp thế lực Tô gia suy yếu, hắn còn âm thầm thuyết phục tài xế trong tai nạn ngày ấy và thủ hạ chịu trách nhiệm liên lạc với tài xế của Tô Ngọc Đình, đề nghị bọn họ chỉ điểm Tô Ngọc Đình. Lần này, An Chí Hằng bị tình nghi buôn thuốc phiện, bắt cóc, mưu sát bất thành; Tô Ngọc Đình tàng trữ ma túy, mưu sát bất thành. Tô gia đã sa lưới, cảnh sát rốt cuộc có thể nhổ sạch những thế lực liên quan. Trong số những thế lực liên quan, những kẻ lấy Quách gia cầm đầu giúp Tô gia buôn lậu thuốc phiện toàn bộ bị sa lưới. Còn Quách Lịch Sâm, ngoại trừ vận chuyển ma túy, gã bị nghi có dính líu tới dụ dỗ gian dâm, chuốc thuốc mê hại đời thiếu nữ, trong đó thậm chí có thiếu nữ vị thành niên dưới mười bốn tuổi.

Cuối cùng, những khối u ác tính của Trung Hoa cũng bị một mẻ tóm gọn, đến lúc lên tòa, có lẽ Tô Ngọc Đình sẽ được phán nhẹ một chút, An Chí Hằng với Quách Lịch Sâm tối thiểu cũng chung thân. Mà Tô Ngọc Đình tuổi tác đã cao, dù bị phán mười năm, thì khi ra tù cũng đã bạc trắng đầu. Vả lại, vì tiền từ việc buôn thuốc phiện của Tô gia bị tịch thu toàn bộ, Tô

https://thuviensach.vn

Ngọc Đình ra tù rồi, chẳng những không theo kịp thời đại, mà ngay cả tiền để duy trì sinh mạng cũng chẳng có.

Bấy giờ, cổ phần Hồng Thế của An Mục Dương đã bán đấu giá hoàn tất, tất nhiên là lọt vào tay Lâm Vạn Lý nện tiền không chút khách sáo.

Đồng thời, Trung Quốc bắt đầu càn quét nghiêm khắc, nghiêm trị phần tử tham ô hủ bại, An Mục Húc bị điều tra, anh cả An Mục Thiên cũng bị liên lụy, đều bị Ủy ban kiểm tra kỷ luật tạm thời cách chức điều tra. Đến đây, nhà họ An xem như ngã hơn phân nửa, chờ An Mục Húc với An Mục Thiên bị mất chức, gia tộc khổng lồ này chính thức sụp đổ.

Thạch Nham và Thạch Sâm thật chẳng biết nói gì với thủ đoạn của An Thừa Trạch, chịu nhục, thận trọng, trù tính từng bước một, rốt cuộc đoạt được Hồng Thế, khiến An gia triệt để rớt đài, còn hỗ trợ bọn họ phá vụ án buôn ma túy xuyên quốc gia.

Quả là hậu sinh khả uý, cứ tưởng một bà mẹ đơn thân như Liễu Như dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng có thể phát triển Như Ký tới quy mô hôm nay đã rất giỏi rồi, phải nói là nữ trung hào kiệt. Ai ngờ An Thừa Trạch còn đáng sợ hơn, bố trí cả một ván cờ lớn khiến hành vi tội ác của những phần tử phạm tội bị phơi bày dưới ánh sáng.

Đôi mẹ con như thế, Thạch Lỗi thằng tính trấn trụ nổi sao?

Được rồi, căn bản trấn không trụ. Thạch Nham đại khái đã biết lý do vì sao thằng em dũng mãnh của mình mấy năm nay lại hóa thân thê nô, hắn tưởng việc lui về tuyến hai mài mòn mất nhiệt huyết của Thạch Lỗi, hiện tại xem ra, căn bản là chả phải mài mòn, mà nhiệt huyết của Thạch Lỗi hoàn toàn đấu không lại mũi nhọn của hai mẹ con.

Lại nói, Thạch Lỗi… xem như đang ở rể, đúng không!

…..

https://thuviensach.vn

An Thừa Trạch được anh em nhà Thạch bội phục hiện vẫn đang dưỡng thương, chẳng qua từ bệnh viện chuyển về nhà. Hắn bị thương khá nhẹ, nằm viện lâu quá cũng lãng phí tài nguyên, chẳng bằng về nhà sớm cho khỏe. Đương nhiên, lời này là nói với người ngoài, tình huống thực tế là, phòng bệnh đơn tuyệt đối là thế giới hai người, ngoại trừ thời gian đổi thuốc và kiểm tra phòng cố định, cơ bản đâu có ai tới quấy rầy bọn họ, Thạch Nghị tấn công dồn dập, An Thừa Trạch chịu không thấu!

Trời biết cậu nhóc sáu năm trước chỉ bị đụng nhẹ một cái đã mặt đỏ tim đập chạy đi đâu rồi, Thạch Nghị giờ đây chính là con sói trong đống tuyết đã nhịn đói mười ngày nửa tháng, ánh mắt nhìn hắn luôn lập lòe ánh xanh. May hắn bị thương, bằng không chỉ e An Thừa Trạch đã bị Thạch Nghị ăn sạch đến xương cốt không chừa.

Hiển nhiên, đâu phải An Thừa Trạch không muốn ở chung với Thạch Nghị, nhưng ánh mắt ấy quá đáng sợ, ở riêng với nhau cứ thấy bứt rứt. Tất cả không gian đều bị chiếm cứ, ngay cả hít thở cũng có cảm giác bị nắm trong tay, đối với An Thừa Trạch luôn muốn chiếm thượng phong mà nói, thật chẳng thoải mái chút nào.

Vì thế, hắn về nhà dưỡng bệnh, chí ít ban ngày Thạch Lỗi vẫn ở nhà, chỉ vắng mặt lúc đưa rước Liễu Như đi làm, tới tối thì ba mẹ đều có mặt, Thạch Nghị sẽ bớt trắng trợn.

Quả nhiên sau khi về nhà, Thạch Nghị đỡ phóng túng hơn nhiều, chẳng qua trước kia đã không thích nói chuyện, hiện tại càng kiệm lời. Thạch Lỗi hỏi anh ở nhà lâu thế rồi sao còn chưa quay lại, bảo muốn điều đi nơi khác là đi đâu, Thạch Nghị chẳng đáp câu nào. Liễu Như ngược lại không nghĩ nhiều, con trai đi vắng sáu năm, vì là căn cứ bí mật nên để phòng ngừa hệ thống liên lạc giám sát của gián điệp nước khác, chỉ nội bộ có thể liên lạc, còn người bên ngoài không cách nào liên hệ, suốt sáu năm chẳng một cuộc điện thoại, viết thư thì không biết gửi cho ai. Giờ rốt cuộc trở về, Liễu Như cũng

https://thuviensach.vn

tạm yên lòng. Với một người mẹ, con cái đạt được bao nhiêu thành tựu không quan trọng, chủ yếu là bình an cả đời.

An Thừa Trạch cũng thắc mắc, nhưng lòng hắn luôn canh cánh cảm giác kỳ lạ, cứ thấy Thạch Nghị hiện giờ…

Nhằm xác định cảm giác này, hắn giấu lời muốn nói, chỉ dùng ánh mắt quan sát.

Bởi thân phận con tin đặc thù của An Thừa Trạch, bệnh viện quân khu nơi hắn chữa bệnh có quy định bảo mật nghiêm khắc, chưa có sự cho phép của thân nhân thì người ngoài không được vào thăm. Chị em Lâm thị đi thăm mấy lần đều bị Thạch Nghị ngăn cản chẳng chút nể nang, chỉ đành tức khí đợi An Thừa Trạch xuất viện. Cuối cùng cũng chờ được hắn về nhà, hôm sau liền mang quà đến thăm.

“Chậc chậc, tôi còn tò mò làm sao không dám gặp người,” Lâm Đức Cửu nhìn chằm chằm vết thương trên trán An Thừa Trạch, “hóa ra mặt bị hủy thành thế này. Thấy ngu chưa, làm công dân tốt giúp đỡ cảnh sát, kết quả mặt mũi bị hủy mà có ai thèm quan tâm cậu đâu.”

“Nói gì đó!” Lâm Đức Tuệ đấm ngã em trai, đoạn tiến lên, đau lòng nhìn vết thương của An Thừa Trạch, “Tiểu Trạch làm vậy là đúng, nó giúp mọi người trừ bỏ khối u ác tính của quốc gia. Vả lại Quách Lịch Sâm cũng bị bắt trong đợt này, Tiểu Trạch quả là chàng trai ưu tú. Nhưng mà… vết thương nghiêm trọng quá.”

Cô vươn tay, chạm nhẹ vào An Thừa Trạch, ai dè Thạch Nghị vẫn im lặng ngồi cạnh An Thừa Trạch lại đứng lên chắn trước mặt hắn, ý đồ bảo hộ rành rành, không cho Lâm Đức Tuệ đụng.

Lúc đi bệnh viện thăm, hai chị em không gặp Thạch Nghị. Thạch Nghị chỉ nhắn qua y tá bệnh viện rằng, ngoài Thạch Lỗi Liễu Như thì còn lại đều không gặp, người luôn chặn họ là nhân viên công tác, bởi thế Lâm Đức Tuệ

https://thuviensach.vn

vẫn chưa biết Thạch Nghị mới là người ngăn cản. Cô chỉ thấy chàng trai này mang đến cảm giác rất nguy hiểm, ánh mắt nhìn mình cũng tương đối đề phòng, như thể An Thừa Trạch là báu vật quý hiếm mà cô có thể mang đi bất cứ lúc nào.

Đúng là kỳ cục, Lâm Đức Tuệ âm thầm lắc đầu.

Tuy Lâm Đức Cửu chế nhạo An Thừa Trạch, nhưng trong lòng cũng rất buồn phiền, nhất là khi thấy vết sẹo của An Thừa Trạch. Từ trước tới nay hắn luôn biết một An Thừa Trạch đẹp đẽ, gương mặt dễ nhìn như vậy, giờ lại chằng chịt đầy sẹo chưa khỏi hắn. Mấy vết thương không sâu, đoán chừng qua một thời gian sẽ mờ đi, nhưng còn trên trán… đúng là sẽ lưu lại sẹo, rõ ràng hắn xuất sắc thế mà…

Ấy mà tên này vẫn cứ khăng khăng bảo: “Hừ, về sau hết dám gặp ai rồi chứ gì.”

An Thừa Trạch đâu thèm để ý Lâm Đức Cửu, Lâm đại thiếu khẩu thị tâm phi không phải ngày một ngày hai, so với ác ý thật sự kiếp trước thì tốt hơn nhiều. Kỳ thực An Thừa Trạch không mấy quan tâm vết sẹo trên mặt mình, chỉ bị thương cỡ này mà có thể tóm An Chí Hằng, tuyệt đối đáng giá. Trọng yếu nhất là thái độ hiện tại của Thạch Nghị, xem ra không hề ghét bỏ hắn nha! Hắn thành cái dạng này mà Thạch Nghị còn ra bộ dục cầu bất mãn chỉ muốn lập tức nhào lên, nếu hoàn hảo không bị gì… An Thừa Trạch lén lút sờ soạng dưới eo, thực ra hắn vẫn rèn luyện, thân thể khá tốt, nhưng vẫn có chút sờ sợ.

Hoạn nạn mới tỏ lòng người, ít nhất cảnh ngộ này đã chứng minh,Thạch Nghị nào phải kẻ trọng hình thức, mặc kệ hắn biến thành dạng gì, Thạch Nghị cũng không buông tay, người đàn ông này xứng đáng được hắn yêu thương trọn đời.

https://thuviensach.vn

“Đâu có gì quan trọng,” An Thừa Trạch nói, “giờ kỹ thuật điều trị tiên tiến, tôi đã nhờ bác sĩ tư vấn, tuy kỹ thuật trong nước bình thường, nhưng ở nước ngoài rất phát triển. Đương nhiên không thể thay đổi hoàn toàn dáng dấp như trong phim ảnh tiểu thuyết, nhưng muốn chữa vết sẹo của tôi rất đơn giản. Chỉ cần muốn đi xóa thì lúc nào chả được.”

“Hừ, coi như cậu gặp may.” Lâm Đức Cửu thở phào, thốt lời không tự nhiên.

Lâm Đức Tuệ dứt khoát hết cách với em mình, cần chi xoắn thế, rõ ràng còn lo lắng hơn cả cô, kết quả chẳng nói tốt được câu nào trước mặt người ta, đến cùng là ai nuôi nó thành một đứa không tự nhiên như vậy! Theo Lâm Đức Tuệ biết, cha mẹ mình chưa từng dạy hắn kiểu thế.

Hai người trò chuyện với An Thừa Trạch một lát, song càng ngồi càng bất an. Lâm Đức Cửu còn đỡ, chịu áp lực nhỏ, nhưng Lâm Đức Tuệ lại đối thẳng với tầm mắt Thạch Nghị, luôn cảm giác chàng trai tràn ngập chính khí này đang quan sát mình đầy địch ý, cô thậm chí có ảo giác bản thân thuộc tầng lớp kẻ địch. Nhớ tới dáng vẻ Thạch Nghị đánh Lâm Đức Cửu hồi cấp ba, hiện giờ anh trái lại có thể nhẫn nhịn không động thủ, nhưng Lâm Đức Tuệ nghĩ thà anh cứ lòng ngay dạ thẳng như ngày xưa còn hơn, cùng lắm cô đánh không lại, sẽ không đến mức như ngồi trên chông như bây giờ.

Bên cạnh việc thăm An Thừa Trạch, Lâm Đức Tuệ còn muốn trao đổi về việc thu mua Hồng Thế. Cô đã liên thủ với Lâm Vạn Lý từ lâu, tự nhiên biết hiện đa số cổ phần Hồng Thế đều lọt vào tay An Thừa Trạch, mà An Thừa Trạch cũng từng hứa muốn chuyển nhượng Hồng Thế cho Lâm thị, bằng không họ đời nào chịu bỏ vốn mạnh giúp Lâm Vạn Lý phát triển sự nghiệp giải trí. Tuy nhiên, dầu sao cũng là bí mật kinh doanh, Thạch Nghị quang minh chính đại ngồi đây, căn bản khó mở miệng.

https://thuviensach.vn

“Không sao đâu chị Tuệ,” An Thừa Trạch đặt tay lên đùi Thạch Nghị, sờ vài cái trấn an rồi bảo, “Thạch Nghị là người một nhà, của em là của cậu ấy, không cần giấu cậu ấy chuyện gì của em.”

Nói đoạn, An Thừa Trạch nhìn Thạch Nghị thật sâu, Thạch Nghị không biến nét mặt, mà lại siết chặt nắm tay.

Phải biết điểm dừng, An Thừa Trạch nghĩ. Thạch Nghị gạt hắn bí mật kia, nếu thật không muốn nói, hắn cũng chẳng ép.

Bấy giờ Lâm Đức Tuệ mới tóm lược sự tình thu mua Hồng Thế, An Thừa Trạch thương lượng mục tiêu chủ chốt với Lâm Đức Tuệ, quyết định chờ hắn khỏi hắn sẽ về công ty, rồi dẫn theo Lâm Vạn Lý đi ký hợp đồng chuyển nhượng.

Hai người trao đổi hòa hợp, Lâm Đức Cửu thì từ khi nghe An Thừa Trạch nói Thạch Nghị là người nhà, vẻ mặt trở nên khá bất thường. Hắn thỉnh thoảng nhòm lén Thạch Nghị, không muốn bị phát hiện, nên chỉ đành quan sát qua khóe mắt. Lâm Đức Cửu cứ ngỡ hành vi của mình kín đáo lắm, nào biết với tính cảnh giác của Thạch Nghị, theo dõi của hắn còn rõ hơn nhìn trực diện.

Do đó, gánh áp lực từ Thạch Nghị có thêm Lâm Đức Cửu làm bạn với Lâm Đức Tuệ.

Thương nghị xong, Lâm Đức Tuệ nhanh chóng kéo Lâm Đức Cửu đi mất. Khủng khiếp, Thạch Nghị quả thực rất có lực áp bách, cứ như một cây súng tự động đặt sờ sờ trên thái dương mình, khá có sức uy hiếp, đáng sợ quá thể. Lâm Đức Tuệ không muốn chịu loại áp lực này, dù gì cô đại thể đã đàm phán ổn thỏa, quay về chuẩn bị tiếp nhận Hồng Thế là xong, còn lại đợi An Thừa Trạch lành thương tích đi làm hẵng tính.

Song Lâm Đức Cửu lại khác, chẳng rõ tại sao, dẫu bị áp lực ép tới sắp nâng không nổi đầu, hắn vẫn không muốn mất mặt trước Thạch Nghị, muốn nỗ

https://thuviensach.vn

lực đến cùng.

Ngặt nỗi hắn nào dám cãi lời chị mình, bị Lâm Đức Tuệ kéo đi mà vẫn lưu luyến không rời.

Chị em Lâm thị đi rồi, An Thừa Trạch liền bị Thạch Nghị bế về phòng ngủ. Không sai, chính là bế, đúng kiểu bế công chúa, giãy giụa sẽ động đến xương sườn, kháng nghị căn bản vô hiệu. Liễu Như ở nhà thì Thạch Nghị còn biết kiềm chế, chỉ nhè nhẹ vỗ về, Liễu Như mà đi vắng, anh mới mặc kệ cái gì Thạch Lỗi, trực tiếp bế luôn!

Người trong suốt Thạch Lỗi: "…"

Hắn thực tình rất muốn sống riêng với con trai, nhưng bà xã nhớ con, cái cảm giác ở đâu cũng không được làm chủ này thiệt hỏng bét!

Thả An Thừa Trạch lên giường, hôn nhẹ lên môi theo thường lệ, giờ Thạch Nghị hôn An Thừa Trạch đặc biệt tự nhiên, lưu loát y như mây bay nước chảy, chả khác chi ăn cơm uống nước, đã trở thành một phần trong sinh mệnh anh. Cũng có thể giải thích hành động này là, hôn bao nhiêu cũng chẳng đủ.

Anh buông An Thừa Trạch, mới đứng dậy đã bị người ta kéo áo, chỉ đành đè lại, An Thừa Trạch nằm trên giường, mà Thạch Nghị nửa nằm rạp trên người hắn, một tay An Thừa Trạch còn ôm chặt cổ anh, khiến đầu anh áp sát mình, trán áp sát, chóp mũi khẽ chạm, môi gần như dán vào nhau, thoạt nhìn tư thế cả hai vô cùng mập mờ.

"Tôi muốn tắm, cậu giúp tôi." An Thừa Trạch nhếch môi cười cười, toàn thân sặc mùi yêu nghiệt.

Lúc ở bệnh viện, hắn bị thương vô lực hành động, nhớ Thạch Nghị nên không muốn đẩy anh ra, cộng thêm Thạch Nghị trước sau tương phản quá

https://thuviensach.vn

lớn khiến hắn có chút thất thố. Nhưng làm gì có chuyện An Thừa Trạch bị vây ở hạ phong mãi, dần dà cũng thích ứng, hắn bèn bắt đầu phản kích.

Tất nhiên, Thạch Nghị đời nào từ chối yêu cầu cám dỗ như vậy, anh bế An Thừa Trạch vào phòng tắm, cởi quần áo. Khi quần áo trượt xuống, đôi chân thon dài và vòng eo rắn chắc hiện ra, hầu kết Thạch Nghị không nhịn được mà hơi nhấp nhô. An Thừa Trạch luôn nhìn anh từ đầu chí cuối, hiển nhiên không bỏ lỡ cảnh này, vươn tay khẽ vuốt ve hầu kết, ngón tay thuôn thả lưu luyến nơi cổ, hương vị ám muội tràn ngập xung quanh.

An Thừa Trạch liếm liếm môi, nói: “Lâu rồi chẳng dám tắm rửa, toàn cậu lau người cho tôi, xem như có thể dính nước, nhất định phải chà lau thật kỹ, từ trong ra ngoài, đúng không nào?”

Hầu hết dưới đầu ngón tay khẽ chuyển động.

Thạch Nghị xả nước sẵn sàng, bế An Thừa Trạch vào bồn tắm lớn.

Dầu sao cũng có người hầu hạ, An Thừa Trạch chả thèm phí sức, nằm trong bồn tắm tùy ý Thạch Nghị bài bố, tự nhiên cực kỳ. Bàn tay to lớn vuốt ve khắp người hắn, cánh tay Thạch Nghị ngập tràn sức mạnh, mà bàn tay chạm hắn lại mềm nhẹ đến thế, anh cực lực khống chế chính mình, chẳng nỡ tổn thương An Thừa Trạch mảy may.

“Anh Nghị ~~” Xưng hô lâu ngày không gặp tái hiện, An Thừa Trạch tựa đầu vào khuỷu tay Thạch Nghị, ngửa đầu nhìn anh, “Mặt bị hủy có phải xấu lắm không?”

“Không xấu.” Thạch Nghị chịu đựng, cúi đầu hôn trán An Thừa Trạch.

“Vậy là tốt rồi,” An Thừa Trạch thỏa mãn, “tôi vốn đâu quan tâm cái nhìn của người khác, mặt chỉ cho người trong lòng ngắm. Anh Nghị đã không để ý, tôi biến thành dạng gì chả được.”

https://thuviensach.vn

Người trong lòng người trong lòng người trong lòng…

Đầu Thạch Nghị rối thành một nùi, khả năng tự chủ đáng kiêu ngạo gần như tan rã. Anh chờ lời này lâu lắm rồi, ngay cả trong mộng cũng không dám hi vọng xa vời rằng, người đối diện sẽ thổ lộ với mình câu này. Gặp lại An Thừa Trạch, anh vô phương kiểm soát tình cảm của mình, muốn xâm lược, muốn đoạt lấy, muốn người ấy hoàn toàn thuộc về mình, lại vì hắn bị thương mà không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Phải nhẫn nại, đã nhẫn nhiều năm như vậy, giờ hành động là thua.

Bôi sữa tắm cọ lên người An Thừa Trạch, thân thể có bọt làm trơn càng thêm say đắm lòng người. Cố tình người nào đó còn chẳng biết sống chết trêu chọc: “Ôi trời, trơn quá. Nếu chỗ đó cũng trơn như vậy sẽ không sợ cậu quá lớn nha.”

Vừa nói vừa đảo mắt qua bộ vị khó mở lời của Thạch Nghị, An Thừa Trạch chỉ vào chân anh: “Anh Nghị, quần áo cậu cũng ướt rồi, hay lột ra tắm chung luôn đi.”

Thạch Nghị: “…”

Tiểu Trạch lúc ở bệnh viện thẹn thùng lắm mà, giờ bị sao vậy?

An Thừa Trạch thầm nghĩ, còn tính đùa giỡn tôi nữa không? Nói trắng ra, thứ gọi là thẹn thùng chính là bên này mặt dày hơn thì bên kia liền thẹn thùng. Trước khi Thạch Nghị khoác da sói lên mặt đã được hắn cho liếm, An Thừa Trạch vừa hành động bất tiện vừa chiếm không được thượng phong, không thẹn thùng thì còn biết làm gì. Hiện tại cơ thể dần khôi phục, Thạch Nghị cũng tỉnh khỏi cơn xúc động và niềm vui sướng gặp lại, dĩ nhiên biến thành An Thừa Trạch tương đối không biết xấu hổ, mà Thạch Nghị thì ngại ngùng.

https://thuviensach.vn

Nếu hai người đều mặt dày sẽ tạo thành củi khô lửa bốc, chẳng cách nào ngăn chặn nổi.

Thạch Nghị cởi áo quần, chỉ chừa lại quần lót hình đầu đạn, dáng người hoàn mỹ triển lộ, vị trí sót lại cũng được phác họa hình dáng oai phong đang ngủ đông. An Thừa Trạch bất vi sở động, thò tay sờ sờ ngực Thạch Nghị, còn dùng ngón trỏ gấp khúc gõ gõ, cất lời tán thưởng: “Dáng anh Nghị đẹp quá, mấy năm nay tôi cũng rèn luyện, sao so ra vẫn kém nhỉ?”

Đầu ngón tay lướt qua da đầy khiêu khích, khơi gợi từng cơn ngứa ngáy nho nhỏ. Thạch Nghị da dày thịt thô, cào mạnh chưa chắc đã thấy đau, nay lại bị chút ngưa ngứa này làm cho sắp phát điên.

Hai tay anh bắt lấy vai An Thừa Trạch, ngăn người này trêu ghẹo mình, kiềm chế nói: “Tiểu Trạch, người cậu bị thương.”

“Bị thương thì sao?” An Thừa Trạch cố ý, “Chính vì có thương tích mới muốn anh Nghị tắm giúp, không phải sao? Đúng rồi, anh Nghị, tôi thấy lạ lắm nha, sao bữa nay cậu lại nhìn chị Tuệ kiểu đó, cứ như có mối hận đoạt vợ với người ta ấy.”

Không khí đang nồng nàn đột ngột chuyển sang dò hỏi, đổi thành ai cũng sẽ sửng sốt. Thạch Nghị ngập ngừng không đáp, dội sạch cho An Thừa Trạch, đứng dậy lấy khăn tắm, cổ tay lại bị hắn nắm.

“Anh Nghị, dù trên người tôi lành lặn cũng sẽ không làm với cậu.” An Thừa Trạch nghiêm mặt nói.

Thạch Nghị xoay người, chăm chú nhìn An Thừa Trạch, ánh mắt không khó hiểu, không phẫn nộ, không bất mãn.

Nếu là Thạch Nghị trước kia, bị trêu chọc như vậy lại không cho làm, có khi sẽ tức chết. Đứa trẻ hắn nuôi lớn, thay đổi cỡ nào hắn cũng biết, Thạch Nghị vốn không phải như này. Trong lòng Thạch Nghị trước đây, bọn họ

https://thuviensach.vn

cùng lớn lên từ nhỏ, hơn nữa trước khi đi còn thẳng thắn bày tỏ tình cảm với nhau, Tiểu Trạch thuộc về Thạch Nghị, không cho phép ai cướp hắn, bao gồm cả chính Tiểu Trạch.

Giờ phút này lại là bộ dạng chiếm được bao nhiêu tiện nghi thì chiếm, mỗi lần chạm hắn cứ như lời được mười năm. Rõ ràng rất khát vọng, ấy mà vẫn có chút thiếu lòng tin với bản thân như vậy.

An Thừa Trạch đứng lên, dùng ngón tay vạch một đường thẳng từ trán Thạch Nghị, lướt qua mắt, thẳng đến cằm.

Tại bộ đội kiếp trước, nửa đêm An Thừa Trạch thường xuyên bò lên làm động tác này với anh, đó là vết sẹo làm thay đổi cuộc đời hai người.

“Còn nhớ rõ chỗ này không?”

“Nhớ.” Thạch Nghị ôm An Thừa Trạch thật chặt, “Vẫn nhớ.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 74

Tính bảo mật tại căn cứ nơi Thạch Nghị huấn luyện vô cùng cao, còn hết sức nghiêm khắc, trước kỳ sát hạch cuối không cho phép liên hệ với bất kỳ ai bên ngoài. Ba năm trước vẫn một mực huấn luyện huấn luyện huấn luyện, gian khổ thì miễn bàn, muốn trở thành người trên người thì phải chịu được khổ trong khổ. May Thạch Nghị từ nhỏ đã tiếp thụ huấn luyện cường độ cao vượt xa bộ đội bình thường, huấn luyện hiện tại còn cao hơn, nhưng không phải không chịu đựng nổi.

Điều khó chịu duy nhất là không thể liên lạc với An Thừa Trạch, thời điểm huấn luyện mệt như chó chết chẳng hơi đâu suy nghĩ vẩn vơ, chỉ khi nào yên tĩnh, anh mới bị nỗi nhớ gặm nhấm. Đối với một thanh niên vừa thổ lộ nỗi lòng với người yêu dấu mà nói, tháng ngày biệt ly dài đằng đẵng là hình phạt tàn khốc nhất thế gian. Thời gian không phủ mờ nỗi tương tư Thạch Nghị dành cho An Thừa Trạch, ngược lại chỉ khiến tình yêu say đắm càng thêm khắc cốt ghi tâm. Trước kia còn có thể bày tỏ bằng lời, giờ đây thì cố gắng khắc sâu vào tim, từng giây từng phút đều chưa từng quên.

Rốt cuộc kỳ hạn ba năm cũng chấm dứt, Thạch Nghị đạt thành tích hạng nhất toàn khóa, bất luận hạng mục nào cũng xuất sắc đáng kinh ngạc, quả là sự tồn tại hoàn mỹ. Cận chiến, viễn chiến, súng ống, đạn dược, dao găm, đấu vật, phàm là chiến đấu thực tiễn, chẳng môn nào Thạch Nghị không vượt xa những người khác. Người như thế, chắc chả còn bao nhiêu tinh lực dồn cho môn lý thuyết đâu nhỉ? Nhưng không, thành tích lý thuyết của anh cũng tốt đến mức khiến đám anh em tức xì khói. Nhất là chính trị, ngay cả mấy binh chủng kỹ thuật cả ngày nghiên cứu các thiết bị cao cấp tinh vi còn thi chả ra đâu vào đâu, Thạch Nghị thì sao, đến giáo viên còn phải trợn mắt há hốc mồm với điểm chính trị của anh, dạy học bao nhiêu năm mà chưa

https://thuviensach.vn

từng thấy đáp án nào hoàn hảo như vậy. Cũng chẳng phải bảo các học sinh khác kém, mà quân quyền với chính quyền là hai hệ thống hoàn toàn tách rời nhau, kiêu binh và chính trị vĩnh viễn là vật cách điện, thật khó mà tạo ra dòng điện được.

Trong lúc ai nấy thầm than Thạch Nghị quá hoàn mỹ, ông vua con một thời trở thành thủ lĩnh của nhóm cùng khóa, Thạch Nghị lại nghĩ thầm, sở dĩ mấy người xưng tụng tôi hoàn mỹ ưu tú, là vì chưa gặp qua cái người còn hoàn mỹ ưu tú hơn kia.

Cuối cùng cũng thông qua sát hạch, trở thành một thành viên của chiến đội đặc biệt, Thạch Nghị chỉ muốn phi như bay về nhà, song lại bị phân phối nhiệm vụ. Anh là thành viên nổi bật trong khóa, còn là lãnh đạo của một nhóm người, vừa kết thúc đã trở thành tiểu đội trưởng của một đội, có thực quyền trong tay. Nhân tài kiệt xuất có tiềm lực như vậy sẽ được căn cứ mau chóng phân cho một ít nhiệm vụ không quá khó, cho bọn họ cơ hội kết hợp huấn luyện với thực tế, hóa thành chiến sĩ chân chính.

Đối với quân nhân, phục tùng là trách nhiệm thiêng liêng, mệnh lệnh cao hơn hết thảy, không ai nói “không” trước nhiệm vụ. Thạch Nghị dẫn một đội tân binh ra sa trường, các tân binh bị vây giữa hiểm nguy trùng trùng, một tháng sau ôm thương tích trở về, hên là nhóm thủ hạ đều còn sống.

Thạch Nghị dưỡng thương ba tháng, anh vẫn không báo với gia đình, sợ người nhà lo lắng. Vốn nghĩ vết thương lành sẽ về thăm cha mẹ cùng Tiểu Trạch, ai ngờ nhiệm vụ thoạt nhìn bình thường lại là một âm mưu tiến công quy mô lớn. Thạch Nghị bấy giờ đang làm đội trưởng, là người nắm rõ tình huống nhất, vì thế anh xuất chiến với chiến đội đặc biệt, tất cả đều là lão binh thân kinh bách chiến, chỉ mình anh là lính mới.

Nửa năm sau, Thạch Nghị bị bom nổ trúng trong lúc đối chiến với lính đánh thuê, não bị chấn động mạnh, nằm viện ba ngày mới tỉnh táo.

https://thuviensach.vn

Sau khi tỉnh lại, thần sắc anh có chút hoảng hốt, mất hồi lâu mới gọi được tên của đồng đội đã cùng mình chiến đấu anh dũng. Bác sĩ tưởng đầu anh bị thương, ý thức chịu tổn hại nhất định, không phải mất trí nhớ, mà là phản xạ trong đại não phải phân biệt một lúc mới kết nối được với vật thật, trong thời gian ngắn không nên chấp hành nhiệm vụ.

Thạch Nghị tĩnh dưỡng một khoảng thời gian, mỗi ngày ngoại trừ phối hợp điều trị, còn lại chính là ngẩn người trông ra cửa sổ.

Trong ba ngày người khác tưởng anh hôn mê, anh đã mơ một giấc mộng rất dài về một cuộc đời cũng dài như thế, dài tới nỗi anh sắp quên mình vốn hạnh phúc cỡ nào. Thạch Nghị trong mơ hoàn toàn bất đồng với người mình biết, Thạch Nghị ấy là đồ nhát gan, chẳng dám bước ra, rõ ràng Tiểu Trạch ngay trước mắt, lại chỉ dám lặng lẽ nhìn hắn, thà âm thầm chịu khổ chứ không muốn phá hư hạnh phúc của hắn. Nếu là anh, nếu là anh…

Nếu là anh, chỉ e cũng sẽ lựa chọn giống người trong mộng. Anh thiếu hai chân, cả đời tàn phế, chật vật sống qua ngày trên đôi chân giả, dù Tiểu Trạch muốn ở bên anh, anh cũng không muốn làm lỡ đời hắn, huống chi Tiểu Trạch với vợ lại đang hạnh phúc.

Đó là cuộc đời khiến anh đau đớn đến khó thở, mọi sự bắt đầu biến chuyển từ một đao kia, Thạch Nghị chưa từng nghĩ một đao ấy sẽ khiến mình với Tiểu Trạch có được hai nhân sinh trái ngược.

Trong mộng, Tiểu Trạch vậy mà bị lừa đi hít thuốc phiện… Nhớ lại tay trùm ma túy bị mình tự tay xử lý trước đó, Thạch Nghị cười khẽ, dẫu có chết trên chiến trường, anh cũng cam lòng.

Cảm giác chua xót đau lòng kéo dài khoảng hai tháng, Thạch Nghị mới dần dần dung hợp mộng mị với hiện thực, chậm rãi tiếp nhận chuyện trong mơ. Anh cũng hiểu, đó đại khái không phải mộng, mà là một kiếp người chân thật. Về phần tại sao khác xa hiện tại thì anh chưa rõ. Chỉ biết chắc chắn là

https://thuviensach.vn

thật, bởi giấc mơ có thật tới đâu cũng không có khả năng khiến não anh bỗng dưng xuất hiện thêm kiến thức vượt quá khoa học kỹ thuật hiện nay. Ngẫm lại cái gọi là khoa học kỹ thuật cao cấp mà các kỹ thuật viên trong bộ đội thường xuyên thử nghiệm, Thạch Nghị chỉ muốn vác đống sắt vụn kia đi bán ve chai. Thà để anh tự lắp ráp còn lắp ra thứ cao cấp hơn gấp trăm lần.

Đó là câu chuyện thật, là cuộc đời anh từng trải qua. Thạch Nghị chẳng biết vì sao mình lại nhớ ra những sự tình ấy, tiếp nhận mấy tri thức kia, nhưng anh mơ hồ hiểu rõ, kiếp đó đã bị bỏ lỡ, mà bản thân có cơ hội làm lại, cần chặt chẽ nắm chắc.

Nhưng trên thực tế, dường như anh chưa làm gì đã cải biến được tương lai. Cuộc sống quá hạnh phúc so với những bất hạnh trong mộng, anh với Tiểu Trạch, ba và mẹ Liễu Như, tất cả đều hạnh phúc như được trời chiếu cố. Thậm chí có thể nói, mọi tiếc nuối kiếp trước đều đã được bù đắp, ngay cả Tiểu Trạch – người anh vẫn hằng khao khát mà không thể chạm tới, cũng đã cùng anh thân thiết và yêu thương nhau.

Thạch Nghị đâu ngu ngốc, đặc biệt là từ khi đón nhận đủ loại ký ức và kinh nghiệm kiếp trước, anh từ từ ý thức được, phải chăng đã có người mơ thấy quá khứ giống anh, dùng sức mạnh bản thân đảo ngược tương lai.

Sẽ là ai?

Hình ảnh máu che mờ tầm nhìn và hồi ức Tiểu Trạch bị đao đâm mông lồng vào nhau, tất thảy khởi nguồn và rẽ hướng từ đó.

Là ai chuyển ngoặt hoàn toàn tương lai, khỏi nói cũng biết.

Tiểu Trạch biết rõ chuyện cũ, vì sao không đi tìm mối tình đầu Đỗ Vân trước tiên, hoặc nối tình xưa với người vợ nương tựa trong lúc hoạn nạn – Lâm Đức Tuệ, rõ ràng hắn đã dùng thủ đoạn chia rẽ Lâm Đức Tuệ và

https://thuviensach.vn

Quách Lịch Sâm, cớ gì vẫn duy trì quan hệ bạn bè mà không chuyển thành tình yêu, trái lại chạy đi tìm anh?

Liệu anh có thể kỳ vọng Tiểu Trạch trong mộng cũng có chút tình cảm với anh?

Tim Thạch Nghị sắp nổ tung, anh bức thiết muốn trở lại bên cạnh Tiểu Trạch, nhưng hiện giờ anh vẫn ở đây, nhiệm vụ còn chưa hoàn thành. Thêm nữa, dù về cũng chẳng cách nào ở gần Tiểu Trạch, chỉ có thể xa nhau hàng năm như ba với mẹ, cuối cùng ly hôn. Anh không muốn thế, kiếp trước đã dõi theo cả đời, đời này phải giành được quyền lợi, phải hoàn toàn thuộc về Tiểu Trạch!

Do vậy, anh bắt đầu đến thư viện mượn sách, dành ra một tháng điên cuồng đọc hết toàn bộ sách kỹ thuật điện tử, còn làm ra vẻ tự học thành tài. Đương nhiên, mọi người tin tưởng Thạch Nghị học xong nhanh như vậy cũng bởi anh đã nắm căn bản rất vững tại phương diện này, thành tích nổi trội xuất sắc, chỉ kém kỹ thuật viên chuyên nghiệp chút đỉnh. Giờ để hoàn thiện điểm thiếu sót này, Thạch Nghị chạy đến trước siêu máy tính, cài đặt một phần mềm theo dõi do chính anh thiết kế, dễ dàng lần ra lịch sử chuyến bay của mục tiêu nhiệm vụ, hỗ trợ công nghệ siêu cường cho đồng đội trên tiền tuyến.

Mọi người sợ ngây người, khi bác sĩ chẩn đoán ý thức của Thạch Nghị xuất hiện sai sót, ai nấy đều tưởng Thạch Nghị sẽ suy yếu trong thời gian ngắn, khó lòng hồi phục trong một hai năm, dè đâu người ta lại khỏi nhanh dữ vậy, còn lần được dấu vết ở tận nước ngoài!

Thạch Nghị tương đối khiêm tốn, anh đâu thể không biết ngượng mà nói gì, chung quy dùng công nghệ mấy chục năm sau đối phó với khoa học kỹ thuật hiện tại, xâm nhập hệ thống tình báo của quốc gia gã kia dễ như ăn cháo, chả khác chi bắt nạt con nít.

https://thuviensach.vn

Song để tránh bị coi là quái vật, anh dành ra hơn một năm chậm rãi thể hiện thiên phú của mình, khiến mọi người cảm thấy anh là thiên tài máy tính, nếu cứ mãi xông pha nơi tiền tuyến bất cứ lúc nào cũng có thể rơi đầu thì quá lãng phí, nhờ anh mà chiến sĩ tiền tuyến đỡ được bao nhiêu chuyện ấy chứ!

Bởi vậy, Thạch Nghị nhân cơ hội này xin điều đi Bắc Kinh làm trong ngành anh từng nán lại kiếp trước, sáng chín giờ đi làm chiều năm giờ tan tầm, cuối tuần được nghỉ, không phải nhiệm vụ đặc thù thì không cần tăng ca, bảo mật rất kín kẽ, trọng yếu nhất là anh vừa có thể cống hiến sức lực cho đất nước, vừa được làm bạn với Tiểu Trạch trọn đời.

Anh cảm tạ giấc mơ này đã ban cho anh cơ hội mới.

Đúng lúc Thạch Nghị muốn chuyển công tác tới Bắc Kinh, cấp trên liền phân phối nhiệm vụ cuối cho anh, dẫn đội đi Bắc Kinh phối hợp cùng cảnh sát địa phương truy bắt một tội phạm, đồng thời bảo vệ mật thám bên phía cảnh sát.

Thạch Nghị chỉ xem đó là một nhiệm vụ bình thường cần hoàn thành, lại chưa từng nghĩ con tin cần bảo hộ chính là Tiểu Trạch của anh. Ống tiêm vạch một đường máu thật dài trên tay Tiểu Trạch, mắt Thạch Nghị đỏ bừng. Ma túy! An Chí Hằng dám dùng ma túy thương tổn Tiểu Trạch. Hắn ta có biết ma túy hại người biết bao nhiêu không, có biết Tiểu Trạch kiếp trước đau khổ chừng nào không, những giọt nước mắt dưới làn nước lạnh lúc nửa đêm, lẽ nào muốn Tiểu Trạch trải qua lần nữa sao?

Nếu khi ấy An Thừa Trạch không bị thương cần cấp cứu ngay, e rằng Thạch Nghị chẳng thèm lấy ống tiêm uy hiếp An Chí Hằng, mà trực tiếp tiêm toàn bộ lượng ma túy nồng độ cao kia vào người hắn ta. Hên là anh tỉnh táo đúng lúc, chưa làm như vậy, bằng không thần kinh An Chí Hằng bị tổn hại sẽ không thể phối hợp với cảnh sát vạch trần thế lực còn lại, tâm huyết của Tiểu Trạch liền đổ sông đổ biển, những thương tích trở nên vô nghĩa.

https://thuviensach.vn

Thạch Nghị đưa An Thừa Trạch vào bệnh viện, thấy Tiểu Trạch ngủ say trong phòng bệnh, trái tim cả hai đời rốt cuộc hạ xuống chỗ cũ.

Đó là của anh.

An Thừa Trạch lấy ngón tay gãi gãi chóp mũi Thạch Nghị: "Nhớ hết rồi, cũng đoán được tôi có ký ức kiếp trước, tại sao không nói sớm một chút, giấu giếm hoài là ý gì?"

Thạch Nghị lắc đầu: "Không quan trọng."

Dung hợp với sự trầm mặc ít lời kiếp trước, Thạch Nghị nói rất ít. Nhưng anh hiểu rõ tính cách An Thừa Trạch, anh không muốn An Thừa Trạch truy hỏi những việc xảy ra sau khi mình cắt chân, không muốn hắn áy náy, mọi chuyện đã qua rồi, giờ đây căn bản chẳng phát sinh chuyện gì, không cần thiết nói ra.

"Quan trọng chứ," An Thừa Trạch ngồi trên giường dựa vào anh, nói khẽ, "Cậu đâu biết hai năm trong quân đội quan trọng với tôi biết bao, cứu rỗi đời tôi đến chừng nào, và cho tôi biết bao hi vọng sống."

Đúng vậy, An Thừa Trạch đã lấy lại trọn vẹn những hồi ức về bộ đội, ngay tại thời khắc An Chí Hằng đâm ống tiêm về phía hắn, ngay phút giây Thạch Nghị ôm hắn nói "Tôi tới chậm rồi", hắn liền nhớ tất cả. Nghĩ đến một khắc kia, hắn lập tức hiểu ra nguyên nhân mình lãng quên đoạn ký ức ấy, là hắn cố ý quên, vì muốn biến mình thành một kẻ không từ thủ đoạn, vì muốn tự tay xóa bỏ niềm mong mỏi trong lòng.

Hắn biết nếu không quên thì sau khi mẹ qua đời, hắn sẽ đi tìm Thạch Nghị ngay. Thạch Nghị rất dịu dàng, đối với hắn rất tốt, hắn nhất định sẽ ỷ lại Thạch Nghị một cách mất kiểm soát, sẽ chẳng dám hành động thiếu suy nghĩ để bảo vệ phần dịu dàng ấy, không thể bất chấp tất cả mà trả thù như sau này. Hắn biết nếu không quên, hắn chắc chắn sẽ yêu Thạch Nghị, dẫu

https://thuviensach.vn

hiện tại không yêu, tương lai cũng sẽ yêu, còn yêu khắc cốt minh tâm, hắn sẽ khó lòng dùng cách đính hôn để gia tăng sức mạnh, trả thù An gia, đòi công bằng mẹ và mình. Hắn biết nếu không quên, Thạch Nghị khẳng định sẽ nghĩ biện pháp giúp hắn đối phó An gia, nếu cuốn Thạch Nghị vào vòng xoáy ân oán tình cừu này, ngọn bạch dương thẳng tắp sẽ bị mình bẻ gãy.

Thế nên, hắn cố tình quên đi, không phải vứt bỏ vì xem nó là đầu sỏ ngăn mình gặp mẹ lần cuối, mà đặt trong một chiếc hộp được khóa kĩ nhiều lớp, cất giấu như vật quý, đè nén bản tính và tình cảm xuống tận đáy lòng, chìm vào giấc ngủ sâu.

Cho dù ký ức phủ đầy bụi, tình cảm tan biến, hứa hẹn ngày ấy vẫn chưa từng đổi thay. Nhiều năm như vậy mà An Thừa Trạch chưa lần nào mất khống chế muốn tái nghiện, ngay cả thời khắc đau khổ bị Đỗ Vân phản bội, hắn còn nhịn được. Nhất định là do vết sẹo mà tới tận lúc Thạch Nghị nhắm mắt vẫn chưa nghĩ cách xóa bỏ, đó là minh chứng cho mối ràng buộc giữa hai người, dẫu lãng quên cũng chẳng đổi thay.

Hai người lẳng lặng nằm trên giường, thậm chí không hôn môi, như thể chỉ cần tựa vào nhau thì trái tim đã kết nối.

Thạch Lỗi đi qua đi lại trước cửa phòng theo lộ tuyến số “8” y như ong mật, Thạch Nghị dám không đóng cửa, hắn thấy hai đứa nằm chung trên giường rồi, thật chẳng xem ông ba này ra gì!

Thạch Lỗi phẫn nộ, lại chẳng thể xông vào tẩn hai đứa một trận. Trước khoan nhắc tới hắn chưa từng động đến một đầu ngón tay của Tiểu Trạch, ngay cả con mình cũng không nên đánh bây giờ.

Nhưng mà… thằng ranh rốt cuộc cưa đổ Tiểu Trạch rồi hả, không cần ôm cái hũ sống nốt quãng đời còn lại nữa? Thạch Lỗi hơi nhếch mép, nhớ tới Liễu Như, mặt lại sụ xuống. Hắn thật sự thích Liễu Như, cũng sợ cô không tiếp nhận nổi. Khác với cha con họ, Tiểu Như và Tiểu Trạch sống nương

https://thuviensach.vn

tựa lẫn nhau, dù đã kết hôn, nhưng Thạch Lỗi biết rõ trong lòng Liễu Như mãi mãi đặt Tiểu Trạch lên hàng đầu, hạng hai là công ty, hắn đứng hạng ba là tốt lắm rồi, không chừng thằng ranh mới hạng ba… Thôi, không nên nghĩ nhiều tới cái bảng xếp hạng mất mặt này.

Nếu Liễu Như biết An Thừa Trạch bị con mình lừa lên giường… Biểu tình Thạch Lỗi khá buồn khổ, nghẹn vài ngày, An Thừa Trạch rốt cuộc nhịn không được quan tâm: “Ba gần đây bị táo bón ạ? Nên ăn rau nhiều vào. Con không hài lòng thói quen sinh hoạt của ba với anh Nghị lâu rồi, rõ là động vật ăn thịt mà. Anh Nghị còn trẻ thì chưa sao, ba lớn tuổi tiêu hóa không tốt, táo bón lâu quá sẽ bị trĩ. Thuốc xổ hại người lắm, như vầy đi, anh Nghị mua ít lá trà thải độc về cho ba đi, pha uống hai ngày là khỏe, nhuận tràng tiêu hóa tốt ngay.”

Thạch Nghị: “…”

Vẻ mặt Thạch Lỗi càng táo bón hơn, hắn trừng An Thừa Trạch với Thạch Nghị, giậm chân một cái, rốt cuộc cắn răng nói: “Không liên quan tới cái kia, Tiểu Trạch, con quyết tâm muốn ở bên thằng ranh này thật sao? Nghĩ tới Tiểu Như chưa? Tất nhiên ba không bảo con đá thằng ranh này, con mà không cần nó, nó sống nổi mới lạ, nhưng nếu con chọn nó thì Tiểu Như… aiz!”

Đều là người mình quan tâm nhất, chọn bên này tổn thương bên kia, Thạch Lỗi bế tắc bế tắc, ngồi phịch xuống sô pha, ra sức gãi đầu, bộ dạng khổ sở hết nói.

Thạch Lỗi biết chuyện hai người, An Thừa Trạch đã sớm đoán được, bằng không Thạch Nghị sẽ không an phận những lúc có Liễu Như, Thạch Lỗi thì bị xem như người trong suốt. Hắn vẫn nhẫn nhịn không nói, là muốn xem trong lòng Thạch Lỗi, ai nặng ai nhẹ. Nhưng giờ ngẫm lại, lựa chọn này đối với Thạch Lỗi cũng là một dạng tự thương tổn, hắn thương cả hai người, đâu nỡ khiến ai đau khổ. Thanh quan khó quyết việc nhà, dù là tư lệnh sát

https://thuviensach.vn

phạt quả quyết trên chiến trường cũng bó tay trước mặt người nhà, dằn vặt như vậy, người bị thương đầu tiên là Thạch Lỗi, không thấy hắn sắp táo bón rồi hử…

“Ba đừng lo.” An Thừa Trạch thản nhiên, “Mẹ bên kia, con sẽ nói.”

Hai ba con đồng thời nhìn hắn.

“Con quyết tâm ở bên anh Nghị, tụi con nhất định sẽ đi hết một đời, tình cảm này không thể thiếu ba mẹ chúc phúc. Ba rộng lượng chấp nhận tụi con từ lâu, con vui lắm.” An Thừa Trạch vươn tay ôm Thạch Lỗi, thật sự xem hắn là ba.

Trên thực tế, bọn họ đã sớm là ba con qua bảy năm sống chung. Mặc kệ kiếp trước Thạch Lỗi làm bao nhiêu chuyện vì Thạch Nghị, hại hai người không thể gặp mặt như mong muốn, An Thừa Trạch vẫn nghĩ rằng, dù Thạch Lỗi có làm hay không, hai người vẫn chẳng đến với nhau được, đã định trước là chia lìa. Kể từ lúc hắn lựa chọn quên đi… không, từ khi vết dao kia xé rách quan hệ đôi bên, vận mệnh đã chú định, chẳng cách nào sửa đổi. Bởi bắt đầu từ khắc ấy, Thạch Lỗi vĩnh viễn sẽ không ưa hắn, vĩnh viễn không thể chúc phúc cho kẻ đã thương tổn con mình, dẫu cho lỗi lầm bắt nguồn từ Thạch Nghị, thân là một người cha, Thạch Lỗi cũng khó lòng khoan dung.

Song, quỹ tích sinh hoạt sẽ quyết định hết thảy, ví như Liễu Như kiếp này đâu còn là người phụ nữ nghèo túng yếu đuối, đã nhát gan tự ti còn ôm khư khư lòng tự tôn đáng thương của mình, Thạch Lỗi cũng không còn là ông già sầu lo cho con trai đến bạc trắng đầu, bọn họ đều có cuộc đời mới. Kiếp trước, thực sự chỉ là mộng.

An Thừa Trạch nắm chặt tay Thạch Nghị không buông, là mộng cũng tốt, hắn rốt cuộc bắt được Thạch Nghị thuộc về mình, kiếp trước kiếp này, chẳng còn gì tiếc nuối.

https://thuviensach.vn

Đúng như Thạch Nghị từng bảo, cả đời, có một lần rung động, một lần quyến luyến, một lần cố chấp, một lần si dại, là đủ rồi.

Cả hai kiếp đều như vậy.

—

Tác giả có lời muốn nói:

Ngoại truyện về Thạch Nghị không phải tùy tiện chêm đâu nha, là vì Thạch Nghị đã có ký ức mới chêm vào, bằng không tui đợi hết chính văn mới viết. Mà tui không cho đây là ngoại truyện, bởi nó là một bộ phận không thể tách rời chính văn, một phần của Thạch Nghị, thiếu nó, Thạch Nghị sẽ không hoàn chỉnh, tình yêu An Thừa Trạch cũng chẳng trọn vẹn.

Sẽ có ngoại truyện, tui đã bảo sẽ không viết thịt, đây là truyện không rõ công thụ, An Thừa Trạch chỉ dễ lùi bước hơn thôi. Thế nên An Thừa Trạch sẽ làm thụ trong ngoại truyện, đảng ủng hộ cậu ta làm công đừng đọc, chả có thịt đâu, chỉ cho mấy bạn một ấn tượng thôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 75: Ngoại Truyện 1

A

n Thừa Trạch vốn định chờ vết thương khá lên mới cho Liễu Như biết chuyện hắn với Thạch Nghị, như vậy dù bị đánh cũng gắng gượng được chút, không cần hung tàn đến mức quay lại bệnh viện. Ai dè hắn bên này mới đến bệnh viện gỡ băng vải cố định ngực xuống, bên kia đã nghe tin Liễu Như ngất xỉu trong giờ họp.

Hai người sợ gần chết, An Thừa Trạch chưa kịp mặc xong quần áo đã phóng ra bệnh viện nhảy lên xe Thạch Nghị, Liễu Như ngất xỉu được người ta đưa đến bệnh viện gần công ty nhất, cố tình chỗ đó lại cách bệnh viện nơi An Thừa Trạch cắt chỉ khá xa. Dọc đường đi, An Thừa Trạch nghiêm mặt, nhưng trong lòng ảo não vô cùng, Liễu Như đã hơn bốn mươi tuổi, lại vì hắn bị thương mà quản một lúc hai công ty, không mệt tới sinh bệnh mới lạ! Sớm biết thế, hắn ở nhà tĩnh dưỡng làm gì chứ, xương sườn gãy đâu ảnh hưởng tới công tác, chuyển việc về nhà làm, bảo cấp dưới cố gắng gọi điện báo cáo là được rồi, nhiều tiền mấy cũng chẳng quan trọng bằng sức khỏe Liễu Như.

Thạch Nghị vẫn im lìm, giờ nói gì cũng vô dụng, chỉ có thể đợi kết quả chẩn đoán thôi. Nếu không bận lái xe, anh đã tính nắm tay An Thừa Trạch cả đoạn đường, tiếp thêm sức mạnh cho hắn.

Lúc cả hai có mặt tại bệnh viện, Thạch Lỗi cũng vừa đến. Mấy năm nay Bắc Kinh ngày càng mở rộng, nhà họ cách công ty không gần. Thư ký của Liễu Như nhận được điện thoại của Thạch Lỗi nên đứng sẵn dưới lầu chờ họ, thấy họ tới, bèn trực tiếp dẫn người đến phòng cấp cứu, chỉ thấy Liễu

https://thuviensach.vn

Như đang ngồi trong phòng bệnh, sắc mặt hơi tái, trong mắt lại ánh niềm vui.

“Vợ tôi/mẹ tôi thế nào rồi?” An Thừa Trạch với Thạch Lỗi cùng vây quanh bác sĩ, trăm miệng một lời.

“Bình tĩnh! Bình tĩnh!” Bác sĩ bị sát khí của hai người trấn áp, trán đẫm mồ hôi, vội vàng xoa dịu cả hai rồi đáp, “Sở dĩ cô Liễu bị ngất là vì cô ấy mang thai, có thể gần đây bận rộn quá mức không chú ý chăm sóc sức khỏe nên huyết áp hơi tuột, vừa rồi đã bổ sung dinh dưỡng, hiện không còn gì đáng ngại nữa. Xét đến việc cô Liễu là sản phụ cao tuổi, chúng tôi đề nghị nên đến phụ khoa khám tổng quát.”

“Mang thai?!” An Thừa Trạch với Thạch Lỗi ngây ra, ai ngờ Liễu Như lớn tuổi vậy rồi mà còn mang thai được?

Thạch Lỗi chẳng kịp nghĩ gì, trực tiếp vọt qua ôm Liễu Như hôn điên cuồng, chả thèm quan tâm trong phòng cấp cứu có bao nhiêu người, dầu sao hắn đã hơn năm mươi, mặt già đâu sợ mất mặt.

Liễu Như lại tương đối kín đáo, bị hôn vài cái liền đẩy hắn ra, xách cổ áo Thạch Lỗi, cắn răng nói: “Anh không thể đợi tới lúc về nhà hẵng hôn hả?”

“Được được được!” Thạch Lỗi luống cuống trấn an bà xã, ngồi xổm bên cạnh cô, “Em đừng giận, nhất thiết đừng nóng nảy, anh mang em đi phụ khoa làm kiểm tra.”

Lớn tuổi còn mang thai, nên chúc mừng hay buồn phiền đều phải đợi kết quả khám mới biết được. An Thừa Trạch và Thạch Lỗi đỡ Liễu Như dậy, song cả hai tên vướng chân vướng tay bị nữ vương đại nhân hất ra hết: “Mang bầu chứ có bán thân bất toại đâu, bụng cũng chưa lớn tới mực sợ va chạm, đi đường không thành vấn đề.”

An Thừa Trạch, Thạch Lỗi: “…”

https://thuviensach.vn

Kể cũng phải.

Thật cẩn thận đưa bà bầu đến khoa phụ sản, vì không phải sáng sớm nên có mấy kiểm tra tạm thời chưa thể làm, nhưng siêu âm quan sát tình trạng thai nhi vẫn được.

Liễu Như đã mang thai hai tháng, khoảng thời gian này cô cứ cảm thấy hơi bực dọc, kinh nguyệt cũng chưa tới. Nhưng cô đâu nghĩ mình có con, cô cũng biết kết quả khám của Thạch Lỗi, nhiều năm vẫn chưa mang bầu, hai vợ chồng đã sớm từ bỏ. Liễu Như cảm giác mình sắp đến tuổi mãn kinh rồi, tâm trạng khó chịu, kinh nguyệt không đều, ai biết mấy năm trước không có, hiện tại sắp già tới nơi lại có con.

Trải qua một loạt kiểm tra, bác sĩ vui mừng thông báo với họ, sức khỏe Liễu Như rất tốt, tuy lớn tuổi, nhưng thai nhi xem ra vẫn phát triển ổn định, cơ thể mẹ cũng tương đối khỏe mạnh, trước mắt đứa bé hẳn không sao. Nhưng dù gì cũng là sản phụ cao tuổi, trong thời gian mang thai phải điều dưỡng thật tốt, chú ý việc ăn uống, tập luyện và đi khám định kỳ.

Ba tên đàn ông hộ tống Liễu Như về nhà, đến cả gương mặt than cả hai đời của Thạch Nghị cũng mang theo chút cẩn trọng và mừng rỡ. Về đến nhà, bốn người ngồi trên sofa, Thạch Lỗi muốn ôm Liễu Như để cô dựa vào mình, nhưng bị bà xã mạnh mẽ tự lập đẩy ra. Chẳng phải bình thường phụ nữ có thai đều đau lưng ngồi không nổi sao, Thạch Lỗi bưng trái tim thủy tinh mong manh mà siết chặt nắm tay, chờ bụng Tiểu Như nổi lên, hắn nhất định, nhất định, nhất định mỗi ngày đều ôm cô vào lòng xoa eo bóp chân rửa chân, dìu cô đi đường. Bao nhiêu năm rồi, rốt cuộc cũng có cơ hội nâng niu bà xã, trước đây có muốn nâng bà xã cũng chả thiết!

Liễu Như suy nghĩ một lúc, nghiêm mặt nói: “Mẹ muốn đứa bé này.”

“Chắc chắn rồi!” An Thừa Trạch với Thạch Lỗi cùng lên tiếng, Thạch Nghị cũng gật đầu thật mạnh.

https://thuviensach.vn

“Nhưng mà…” Liễu Như nói với Thạch Lỗi trước, “Gia đình như chúng ta mà có thêm con liệu ảnh hưởng gì tới anh không? Mấy năm nữa anh về hưu rồi, nếu bị phạt vào giai đoạn quan trọng này, chẳng phải mọi phấn đấu nhiều năm qua đều vô ích sao?”

“Không sao đâu,” Thạch Lỗi cười nói, “trước kia thì có, nhưng từ lúc Thạch Nghị cũng gia nhập bộ đội đặc chủng, anh có thể xin chỉ tiêu hai con. Chủ yếu là vì tính chất công việc của Thạch Nghị quá mức nguy hiểm, nhà nước xét tình huống ấy mà cho phép. Tại dạo trước cũng đi khám rồi nên anh mới hết hi vọng, chẳng nghĩ đến việc xin chỉ tiêu nữa. Giờ muốn xin vẫn kịp, không cần lo bên anh đâu.”

Nét mặt Liễu Như trầm tĩnh lại, nếu chính sách không thành vấn đề, vậy bọn nhỏ hẳn không sao. Cô từ ái sờ sờ bụng, quay đầu bảo An Thừa Trạch và Thạch Nghị: “Mẹ sinh em trai hoặc em gái cho mấy đứa được không? Chẳng qua tuổi cách nhau hơi xa…”

“Càng tốt chứ sao,” An Thừa Trạch cười nói, “vừa lúc có bốn người lớn thương nó, càng hạnh phúc. Chỉ cần sức khỏe mẹ không sao, con rất chờ mong em trai hoặc em gái ra đời.”

Thạch Nghị cũng gật đầu tán thành với An Thừa Trạch, đây là tiếp nối cho huyết thống nhà họ, có một đứa trẻ mang dòng máu của hai người, mới nghĩ đã thấy thần kỳ.

Từ nay về sau, An Thừa Trạch trở lại với nhịp sống bận bịu, Liễu Như bắt đầu an tâm nuôi heo… khụ khụ, là an tâm dưỡng thai. Đâu phải cô muốn nuôi heo, mà ba tên đực rựa nhà này bắt đầu trở nên gia trưởng một cách vô sỉ, cái này không khiến, cái kia không mượn. Hồi trước, ba người mà dám manh nha, Liễu Như chỉ cần dựng mày liễu là hết dám phản kháng, hiện tại đừng nói trừng mắt, lạnh mắt còn vô dụng. Cô bất động cũng chả sao, người ta trực tiếp bế qua luôn! Dẫu sao ba tên nhà này đều cực khỏe, trong

https://thuviensach.vn

đó Thạch Nghị đứng nhất, Thạch Lỗi lớn tuổi đứng nhì, nếu so lúc còn trẻ, hắn với Thạch Nghị ai khỏe hơn chưa biết đâu. Còn An Thừa Trạch, xấu hổ thay chỉ đứng thứ ba, thua cả ông già hơn năm mươi Thạch Lỗi, bi thương quá đỗi…

Tuy Liễu Như miệng nói bất mãn, trong lòng lại ngọt. Ba người có khốn mấy cũng vì tốt cho cô, dù không đi làm có chút nhàm chán, nhưng có thể tập mấy bài thể dục dành cho bà bầu gì đó. Vừa nghĩ lớn tuổi rồi mà trong bụng còn có một sinh mệnh nhỏ, lòng Liễu lại ngập tràn hạnh phúc, đây sẽ là đứa bé sinh ra trong tình yêu thương của cả nhà.

Cục cưng à, con có hai ba mẹ già cỗi, còn có hai anh trai nữa. Liễu Như sờ bụng, nghĩ mà hạnh phúc.

Suy xét bà bầu không thể chịu kích thích, An Thừa Trạch đành lùi kế hoạch come out về sau, dầu gì Liễu Như cũng đang bận quan tâm đứa bé, sẽ không giới thiệu đối tượng cho hắn và Thạch Nghị. Giới thiệu hắn cũng có cớ thoái thác, hiện tại bận rộn ở cả hai công ty, còn bận dỡ Hồng Thế ra bán lẻ, về nhà thì phải chiếu cố Liễu Như, sớm lập quan hệ tốt với em trai/em gái, thực sự chẳng kiếm đâu ra thời gian xem mắt kết hôn. Hơn nữa hắn mới tốt nghiệp đại học, chưa cưới xin vội.

Thạch Nghị càng không cần lo, giao toàn quyền cho Thạch Lỗi, cứ để ba mình kiếm đại cái cớ nào là hay nhất.

Sẵn đang sốt ruột vì một vấn đề, và để tiện chăm sóc Liễu Như hơn, An Thừa Trạch tiếp tục sống chung với cha mẹ chứ không chuyển về nhà mình ở. Thạch Nghị chưa có nhà, hoàn toàn là chàng mặt đen được bao nuôi, An Thừa Trạch không về, thành ra anh chả có cớ về theo, dù sao nhà cũng rộng, thêm mấy người nữa vẫn đủ chỗ.

Mà cũng do nhà quá rộng, thế nên anh với An Thừa Trạch tất nhiên phải ở hai phòng!

https://thuviensach.vn

Dù gì cấp danh phận cũng là thời khắc đặc biệt, nhẫn nại một hai năm cũng được, chung quy đã nhẫn cả hai đời, như mấy ngày này là khá lắm rồi. Nhưng vì Liễu Như ở nhà, đâu thể không kiêng dè như trước mặt Thạch Lỗi, không được ngủ chung giường thì thôi, thậm chí hôn hôn sờ sờ cũng chả cho, còn thiên lý hay không?

Nhịn được ba tối, Thạch Nghị chịu hết nổi, nửa đêm nghe Liễu Như ngủ say rồi, bèn lợi dụng thân thủ nhiều năm huấn luyện ra, leo vào phòng An Thừa Trạch qua cửa sổ.

Ban ngày An Thừa Trạch bận tới mức chẳng có thì giờ uống nước, về nhà cơ bản nằm xuống là ngủ. Hắn ngủ rất quy củ, giường hai mét vẫn chỉ chiếm một mét như trước, để trống bên kia, như thể chừa lại cho ai đó.

Trong lòng Thạch Nghị khẽ động, nằm xuống giường, nhẹ nhàng nhấc chăn An Thừa Trạch lên, nhét chính mình vào, thò tay ôm người ta vào lòng. An Thừa Trạch hơi giãy, vẫn không tỉnh mà tự nhiên điều chỉnh tư thế, thoải mái rúc vào ngực Thạch Nghị. Thạch Nghị xúc động cực kỳ, cúi đầu hôn gáy An Thừa Trạch, hôn nửa ngày mà người ta vẫn li bì, còn tự khiến mình phản ứng không nén được, trừng mắt dòm An Thừa Trạch hồi lâu, ngắm gương mặt ngủ say bình thản của hắn, cuối cùng vẫn chẳng nỡ quấy nhiễu mộng đẹp của người ta, chỉ ôm người ta ngủ.

Bà bầu dậy sớm, mới hơn năm giờ Thạch Nghị đã nghe tiếng bước chân rời giường của Liễu Như, liền nhẹ nhàng xuống khỏi giường, hôn khẽ lên môi An Thừa Trạch, đoạn từ cửa sổ trèo về phòng mình.

An Thừa Trạch tỉnh dậy duỗi eo, chỉ cảm thấy từ khi Liễu Như mang thai, đêm nay là đêm ngon giấc nhất. Tuy mùa hè hơi nóng, nhưng được bầu không khí ấm áp vây quanh vẫn thấy an tâm lạ, ngủ vô cùng ngọt ngào.

Liên tục cả tháng đều như thế, Thạch Nghị chạy tới chạy lui giữa nửa đêm và sáng sớm, đâu dám cho ai biết, đánh thức An Thừa Trạch thì không nỡ,

https://thuviensach.vn

đành tự hành hạ mình, thiệt khổ không nói nổi. Lúc thi hành nhiệm vụ phải thức trắng ba ngày ba đêm, giờ mỗi đêm được ngủ yên lại tự ban cho mình hai quầng thâm mắt to đùng, cả người thoạt nhìn tiều tụy ghê gớm.

Lừa được người khác, chứ làm gì giấu được Thạch Lỗi, ông ba thiếu tình cha con này nhìn quầng thâm của Thạch Nghị cười khẩy, muốn cưa con trai Liễu Như hở, bộ tưởng hai mẹ con dễ đổ lắm chắc? Hắn nhịn bảy năm mới theo đuổi thành công, nhóc ranh muốn ăn vào miệng á? Còn khổ dài dài con ạ!

Thạch Lỗi thiếu tình cha con chỉ lo cười cợt trên niềm đau của người ta, An Thừa Trạch lại tâm vô linh tê bị ôm cỡ nào cũng chẳng tỉnh, Thạch Nghị sắt đá mấy cũng khó chống đỡ nổi loại tra tấn này. Tưởng làm trai tân cả hai đời dễ lắm hả? Tuốt ống riết sắp điên rồi đây này.

*tâm vô linh tê: trái nghĩa với tâm hữu linh tê, ý là suy nghĩ không đồng nhất

Đúng lúc này, thông báo điều nhiệm của Thạch Nghị gửi tới, anh đến Cục Tình báo trình diện, vừa vặn đụng phải hacker đang công kích tường lửa của cục. Quả đúng là đụng phải tổ ong vò vẽ, Thạch Nghị nhanh chóng thiết lập một tường lửa cực mạnh, lợi dụng vòng bảo vệ của tường lửa mới để thiết lập một mạng tình báo giả. Đồng thời, sau khi hacker đột phá tường lửa, anh bèn truy theo nửa vòng trái đất để lần ra hang ổ của đối phương, thành công chiếm được thông tin mạng của hacker, khiến cả Cục Tình báo chỉ biết trố mắt câm nín.

Thạch Nghị xem di động, sắp năm rưỡi rồi, đoạn gật đầu với cả phòng gà gỗ, tan tầm đi về. Lâu lắm không kịch chiến trên internet, chút tức tối trong lòng tiêu tan không ít. Ngồi xe bus về nhà thì gặp hai tên móc túi, mỗi tay xách một tên đến đồn công an gần đó, nhận được tràng pháo tay nhiệt liệt của cả xe.

https://thuviensach.vn

Về tới nhà, nửa đêm lại tiếp tục chịu giày vò, quầng thâm vẫn hoàn quàng thâm.

Thạch Lỗi sung sướng khi người gặp họa, hôm nào An Thừa Trạch cũng bận tới độ chỉ còn thời gian ăn ngủ, chẳng hơi đâu chú ý Thạch Nghị, Liễu Như lại nhận ra điểm bất thường. Cô nhìn Thạch Nghị lớn lên, dù tách ra sáu năm cũng không hề thấy xa lạ chút nào, vẫn nhớ rõ một ít thói quen của thằng bé. Chứng kiến anh ngày một tiều tụy, Liễu Như nhìn mà đau lòng.

Cân nhắc đến cách giáo dục bằng dây lưng của Thạch Lỗi, cuối tuần Liễu Như chọn thời điểm Thạch Lỗi ra ngoài mua đồ cho mình để cùng Thạch Nghị thực hiện một cuộc trò chuyện dài, dĩ nhiên toàn cô nói, Thạch Nghị trước kia đã ít nói, sáu năm sau càng giống hũ nút hơn, nửa tiếng mà chẳng thốt được câu nào, khiến Liễu Như chả có chút cảm giác thành tựu nào.

Kỳ thực, vấn đề của người trẻ tuổi nên mặc chúng nó tự giải quyết, Liễu Như cũng không phải bà tám như vậy. Nhưng giờ thì khác, cô rảnh lắm, rảnh tới nỗi lông trên người sắp mọc dài hết rồi. Cuộc sống ngày ngày ngủ thẳng đến lúc tự nhiên tỉnh, đếm tiền đến run cả tay, dứt khoát không dành cho người, nữ cường nhân khinh thường những ngày cứ như bị người ta bao nuôi này! Xáo trộn quá lớn khiến Liễu Như cảm thấy không thể bỏ qua việc nhiều chuyện… khụ khụ, là cơ hội thể hiện sự quan tâm của người mẹ, bèn để ý Thạch Nghị liên tiếp mấy ngày, tối còn vào phòng tâm sự, có lần Thạch Nghị trèo ra ngoài cửa sổ, tay đang vịn tường thì Liễu Như gõ cửa muốn nói chuyện. Lần ấy quả thực sợ hết hồn, đời này Thạch Nghị chưa từng trải qua giây phút nào hãi hùng đến thế, bị bom nổ trúng cũng không sợ bằng, suýt nữa lộn cổ từ tầng ba xuống rồi.

Bởi vậy, giường hết dám bò, tập kích ban đêm cũng đành từ bỏ, phúc lợi duy nhất là ôm ngủ nay còn đâu, Thạch Nghị càng tiều tụy hơn.

Liễu Như mang bầu năm tháng, thai cơ bản đã ổn định, đứa bé rất ngoan, đến giờ vẫn chưa làm khổ Liễu Như bao nhiêu, nôn nghén cũng ít, sáng

https://thuviensach.vn

sớm chỉ nôn khan hai phát, sau ba tháng thì hết hẳn. Liễu Như cảm thấy mình khỏe đến mức dư sức xuống ruộng làm việc. Tinh thần tốt như vậy, càng chẳng đành lòng nhìn con trai tiều tụy, kiên trì không ngừng quan tâm.

“Tiểu Nghị, mẹ nhìn con lớn lên, từ nhỏ con đã chơi chung với Tiểu Trạch, mẹ luôn xem con như con ruột, luôn nghĩ chúng ta là mẹ con ruột, có gì không thể cho mẹ biết sao?” Liễu Như ưỡn cái bụng đã lộ rõ, hỏi một cách chân thành.

Thạch Nghị không đáp, chỉ nhìn Liễu Như.

Liễu Như sờ sờ bụng, cất lời hoài niệm: “Hồi xưa nhìn con chăm sóc Tiểu Trạch mẹ cũng từng nghĩ, nếu Tiểu Trạch là con gái, không chừng các con đính hôn ngay từ bé rồi. Thực ra… có lẽ bà bầu thường hay nghi thần nghi quỷ, nhưng từ ngày con về, mẹ nhìn kiểu con đối xử với Tiểu Trạch thật cứ như tình nhân ấy.”

Thạch Nghị im lặng, ánh mắt lại có chút cảnh giác.

“Lại nói, cho dù không mang thai, mẹ cũng từng nghĩ qua việc này.” Liễu Như nghĩ nghĩ rồi nói, “Bà mẹ như mẹ chỉ mải lo làm ăn, chẳng mấy chú tâm chăm sóc con trai, nhưng mẹ vẫn luôn dõi theo Tiểu Trạch. Trước đây, dù nó học rất giỏi, song lại không hề vui vẻ, mẹ chẳng biết làm cách nào khiến nó vui lên, chỉ biết nhìn chứ đâu giúp được gì. Sau này nó với con nhờ đánh nhau mà quen, tuy bị thương nhưng trên mặt đã xuất hiện nụ cười, còn quen thêm nhiều bạn. Khi ấy mẹ nghĩ, chỉ cần Tiểu Trạch vui, thì nó có cùng con đi ẩu đả đánh lộn cũng chả sao. Về sau Tiểu Trạch vẫn luôn vui vẻ, riêng khoảng thời gian chuyển đến Bắc Kinh lại trở nên khó chịu, bề ngoài vẫn cố gắng học tập, nhưng ngày nào cũng rầu rĩ, cười lên cũng thiếu sức sống, giống như cố khiến mẹ vui vậy. Con vừa chuyển trường, nó liền vui vẻ trở lại.”

Thạch Nghị vẫn lặng thinh, biểu tình lại nghiêm túc hẳn.

https://thuviensach.vn

“Năm lớp mười một, trước khi ồn ào đòi nhập ngũ, con có cãi nhau với Tiểu Trạch đúng không? Vì cãi nhau mới quyết định đi lính sao?” Liễu Như hỏi.

“Không phải.” Thạch Nghị rốt cuộc mở miệng, “Không liên quan tới Tiểu Trạch.”

“Con trai mẹ, nói dối hay không mẹ liếc sơ là nhìn ra.” Liễu Như khẽ thở dài, “Lúc Tiểu Trạch gặp tai nạn giao thông rồi con bất chấp an toàn cứu nó, mẹ liền nghĩ, dẫu cả đời này có bị chúng bạn xa lánh, nhưng có một người anh em như thế sát cánh bên cạnh cũng quá đủ rồi.”

“Con sẽ không rời xa Tiểu Trạch.” Thạch Nghị kiên định nói, mặc kệ thái độ người khác ra sao, dù vì ở bên An Thừa Trạch mà suốt đời không thể bước ra ánh sáng, phải làm tình nhân bí mật, anh cũng sẵn lòng. Miễn được sống bên nhau, là đủ rồi.

“Cũng đúng, đêm ngủ còn chả nỡ xa nó cơ mà.” Liễu Như nhìn Thạch Nghị thật sâu, “Ngày xưa các con luôn ngủ chung, còn lớn lên bên nhau. Giờ mẹ rảnh rỗi chẳng có gì làm, chỉ có thể làm việc nhà, hàng ngày đều dọn phòng cho Tiểu Trạch. Làm cẩn thận mấy thì lâu dần cũng để lộ sơ hở, đúng không? Trong phòng có một hay hai người ngủ, quan sát kĩ chút là nhìn ra ngay.”

“Mẹ…” Thạch Nghị gian nan cất tiếng, nhìn Liễu Như không biết giải thích thế nào cho phải. Bọn họ cẩn trọng từng li từng tí, sợ Liễu Như đang mang thai mà biết chuyện sẽ gây ảnh hưởng tới thai nhi, dè đâu vẫn bị cô phát hiện. Thạch Nghị căng thẳng nắm chặt tay, liên tục chú ý Liễu Như, sợ cô khó chịu chỗ nào, thủ sẵn tư thế đỡ cô dậy.

“Xem như chịu gọi rồi.” Liễu Như cười ôn hòa, nâng tay xoa mái tóc húi cua của Thạch Nghị như ngày còn bé, “Hồi trước khả ái biết bao nhiêu, mới

https://thuviensach.vn

đi huấn luyện vài năm sao lại thành không biết nói chuyện rồi? Chịu nhiều khổ lắm đúng không?”

“Dạ không.” Thạch Nghị lắc đầu, anh quả thực không thấy khổ, ngược lại đời này rất hạnh phúc, thậm chí xa nhau sáu năm vẫn có thể yên tâm nhớ nhung An Thừa Trạch. Khi đó bọn họ đã xác định quan hệ, trong nhung nhớ mang theo ngọt ngào và chờ mong, sao lại khổ được chứ? Rõ ràng bất kỳ phút giây nào cũng hạnh phúc hơn kiếp trước.

“Vậy là tốt rồi.” Liễu Như đứng lên, cầm cây gãi ngứa trên sofa, khoa tay múa chân hai phát rồi bảo, “Nếu đã không khổ, vậy cho mẹ đánh mấy cái đi, con trai nuôi bao năm lại gả đi làm vợ người ta, phải đánh hai cái lòng mẹ mới dễ chịu được.”

Thạch Nghị: “…”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 76: Ngoại Truyện 2

V

ệ sĩ – tài xế – vú em – nguyệt tẩu – Thạch Lỗi ra ngoài mua đồ theo danh sách bà xã liệt kê mất hơn nửa ngày mới về nhà, được bà xã sai bảo mà sướng tới độ mũi sùi bong bóng. Vợ bảo, dùng đồ người khác mua cứ thấy không hợp, vẫn là ông xã mua hay nhất. Thạch Lỗi nghe xong, tai ông già hơn năm mươi liền hồng thấu, lập tức chạy lạch bạch đi mua đồ, cái gì cơ trí sắc bén quả quyết đều vứt ra sau đầu, thê nô gì chứ, đây cũng là một kiểu tự tiêu khiển đấy nhé.

*nguyệt tẩu: là người chuyên chăm sóc bà bầu và trẻ sơ sinh, phải làm được tất cả công việc của y tá, đầu bếp và vú em

Vừa xách túi lớn túi nhỏ vào nhà liền bắt gặp Thạch Nghị đang đứng giữa phòng khách, bà xã cầm cây gãi ngứa quất từng cái lên người thằng con, mỗi phát như quất thẳng vào lòng Thạch Lỗi, đau đến run rẩy. Hắn chẳng cần suy nghĩ đã bỏ mấy thứ trong tay xuống, vừa tiến lên vừa la: “Đừng đánh đừng đánh!”

Liễu Như thấy Thạch Lỗi về đâm ra hơi ngại, nói thế nào Thạch Nghị cũng đâu phải con ruột cô, đánh con người ta ngay trước mặt ba nó đúng là quá đáng, có khác chi mẹ kế đâu? Cô xấu hổ thả cây gãi xuống, quả nhiên Thạch Lỗi vừa xộc tới liền khẩn trương đoạt mất cái cây, vô cùng xót xa sờ bụng Liễu Như: “Cứ để anh! Giận mấy cũng không nên tự ra tay, nhỡ làm đau con thì sao, nhóc thúi này da dày thịt thô lắm, em đánh nó rồi tự làm mệt mình thì chết, muốn đánh thì gọi anh, đó là nhiệm vụ của ông xã mà?”

Liễu Như: “…”

https://thuviensach.vn

Ba ruột?

Thạch Nghị: "…"

Ba ruột.

Thạch Lỗi toan đánh, Liễu Như vội ngăn hắn: "Đừng đừng, em nguôi giận rồi, anh mạnh tay thế, lỡ đánh hỏng con thì sao."

Tuy hồi nãy Liễu Như đánh thật nhưng rất nhẹ, chỉ đủ gãi ngứa cho Thạch Nghị, năm anh ba tuổi đã phải ăn dây lưng của Thạch Lỗi đau hơn nhiều. Hơn nữa, Thạch Nghị vui vẻ chịu đựng trận đòn này. Anh không ngờ Liễu Như thông minh như thế, chỉ dựa vào dấu vết lưu lại đã đoán ra việc mình làm mỗi đêm, còn An Thừa Trạch hàng ngày bị một người sống to đùng ôm vào lòng ngủ, thế mà suốt hơn tháng trời cũng chưa từng tỉnh, còn hoàn toàn không phát hiện, thật chẳng biết tính cảnh giác của hắn quá thấp hay quá mức tín tưởng anh.

Tính cảnh giác của An Thừa Trạch tương đối cao, vậy đáp án chỉ có một, hắn xuất phát từ bản năng mà tin tưởng Thạch Nghị, dẫu tinh thần đang ngủ say, thân thể cũng khá tín nhiệm anh.

"Rốt cuộc sao lại chọc giận mẹ mày? Khai thật đi!" Thạch Lỗi chê cây gãi không đủ lực, thuận tay rút dây lưng ra.

"Mẹ không giận." Thạch Nghị đáp ngắn gọn. Thực sự không phải anh khinh thường nói chuyện với Thạch Lỗi, mà là mấy năm nay đã quen lời ít ý nhiều.

"Còn nói dối hả? Ba mới ra ngoài một lát mà mày đã bắt nạt Tiểu Như, xem ba có dạy dỗ được mày không…"

https://thuviensach.vn

“Anh định bắt em tự dọn mấy thứ này hả?” Liễu Như khom lưng nhặt một túi to lên, đoạn nói với Thạch Lỗi.

Nháy mắt, thê nô kiêm vú em liền quăng dây lưng đi, vọt tới trước mặt bà xã, đỡ cô đến sofa: “Em nghỉ ngơi đi, để anh. Ranh con, mau lại đây chuyển đồ.”

“Tiểu Nghị ở lại với mẹ, mẹ còn chuyện muốn nói.”

“Ngoan ngoãn ở với mẹ mày đi!” Thạch Lỗi lườm Thạch Nghị, hớn hở đi dọn đồ, từ đầu đến chân đều tràn ngập vẻ sung sướng.

Liễu Như cười trộm, thuận tay sờ sờ tóc Thạch Nghị: “Từ nhỏ đến lớn đều chẳng thay đổi, cứ đâm tay như vậy. Tóc Tiểu Trạch lại mềm, tính tình các con không giống nhau tí nào.”

“Cậu ấy rất tốt.” Thạch Nghị nhớ lại xúc cảm khi vuốt ve tóc An Thừa Trạch, đột nhiên cười khẽ. Tựa như tuyết mùa đông tan chảy, chàng trai sắt đá cười rộ lên quả là mê người.

Liễu Như nhìn mà có chút sững sờ, thằng bé Thạch Nghị này từ nhỏ đã là quỷ gây sự, hiện tại lớn lên thành một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, lại sẵn sàng trở về Bắc Kinh làm nhân viên kỹ thuật internet chỉ vì Tiểu Trạch. Con sói cô độc đáng lẽ nên rong ruổi trong sa mạc, Thạch Nghị lại cam tâm nhổ răng nanh bào mòn vuốt sắc vì An Thừa Trạch, chỉ bởi muốn ở gần hắn. Tấm lòng như vậy, rõ ràng Tiểu Trạch nợ người ta, cả đời cũng trả không hết.

Hơn mười hai giờ, An Thừa Trạch được tài xế đưa về nhà, mệt như chó chết, vốn định ăn đại gì đó rồi tắm rửa đi ngủ, ai dè một nhà ba người đang vây quanh phòng khách chờ hắn, Liễu Như còn vừa ngáp vừa kiên nhẫn đợi. Từ lúc tiến vào tháng thứ tư, Liễu Như bắt đầu ham ngủ, rất hiếm khi ngủ trễ như thế, Thạch Lỗi kế bên không ngừng khuyên cô về ngủ, Liễu Như chỉ lắc đầu, dựa vào Thạch Lỗi nửa mơ nửa tỉnh chờ đợi.

https://thuviensach.vn

“Sao còn chưa ngủ nữa?” An Thừa Trạch ngạc nhiên hỏi.

“Tới đây ngồi.” Liễu Như chuẩn bị tinh thần, vỗ vỗ bên cạnh mình.

An Thừa Trạch qua ngồi kế Liễu Như, thấy vẻ mặt mọi người đều bình tĩnh, khí sắc Liễu Như cũng rất tốt, không giống phát sinh chuyện lớn. Thạch Nghị thấy hắn còn cong cong khóe môi, nụ cười hiếm hoi khiến An Thừa Trạch cảm nhận được niềm vui phát ra từ nội tâm anh.

Hắn là việc vui, An Thừa Trạch nghĩ, đoạn yên tâm ngồi xuống cạnh Liễu Như.

“Mẹ hỏi con một việc.” Biểu tình Liễu Như thực sự rất tự nhiên, nếu chẳng phải thời gian hiện tại không đúng, An Thừa Trạch còn tưởng cô đang hỏi mấy giờ rồi.

“Chuyện, chuyện gì ạ?” Khó có lần An Thừa Trạch thấy hơi sợ hãi.

“Con định thuyết phục mẹ cho con ở bên Tiểu Nghị thế nào?” Liễu Như hỏi tương đối tùy ý.

An Thừa Trạch: “…”

Sét đánh giữa trời quang! Hắn thật không nghĩ tới Liễu Như lại phát hiện chuyện này. Đâu phải hắn xem nhẹ Liễu Như, mà từ khi Liễu Như mang thai, hắn chạy giữa công ty và nhà, thậm chí còn chẳng cùng Thạch Nghị nắm tay được, mỗi ngày chỉ gặp được anh trong bữa sáng, thời gian còn lại căn bản không thấy mặt người ta đâu, tình huống này mà Liễu Như còn phát hiện được? Trừ phi ai kia quá rảnh rỗi tự mình khai báo, hoặc vị phụ huynh nào đó nói lỡ miệng.

An Thừa Trạch hướng ánh mắt hoài nghi về phía Thạch Lỗi Thạch Nghị, kết quả hai người đều cực kỳ thản nhiên, chẳng chút sợ sệt. Nghĩ cũng

https://thuviensach.vn

đúng, cả hai từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, ý thức bảo mật hạng nhất, sao có thể bất cẩn nói lỡ?

Vậy vì sao?

Lòng tràn đầy nghi ngờ, song vẫn muốn trả lời vấn đề của Liễu Như. An Thừa Trạch trước nay am hiểu đoán ý gửi lời, thấy Liễu Như không có ý tức giận, liền yên tâm đáp: “Cầu xin, cầu tới khi mẹ đồng ý mới thôi. Trước mặt người nhà, con không có bất cứ thủ đoạn gì, chỉ có thể cầu xin mẹ tha thứ, hi vọng xa vời rằng mẹ sẽ tán thành. Nếu mẹ phản đối, con vẫn sẽ tiếp tục cầu xin và chờ đợi, chờ đến lúc mẹ gật đầu.”

“Thế chuyện đẻ mướn là sao?” Liễu Như hỏi, “Hình như từ hồi đại học con đã quan tâm tới vấn đề đó rồi mà. Trong thời gian con bị thương được Thạch Nghị chăm sóc, tuy còn đang dưỡng thương, nhưng con vẫn liên hệ chặt chẽ với hệ thống đẻ mướn bên nước ngoài, ba tháng trước họ đã tìm được người thích hợp. Song khi biết mẹ mang thai, con liền thanh toán một khoản bồi thường, không cần người đẻ mướn nữa, đúng không?”

An Thừa Trạch: “…”

Tầm mắt Thạch Nghị Thạch Lỗi đồng loạt tập trung lên người An Thừa Trạch.

“Mẹ phát hiện quan hệ của các con khoảng một tháng trước, dạo này ở nhà quá nhàn rỗi nên tìm người điều tra con một chút.” Liễu Như nói nhẹ nhàng như không, “Hôm nay cả hai người đều cho mẹ biết, quan hệ của các con để tự con nói với mẹ, thế nên con tính cưới chạy bụng?”

“Thực ra… cũng không phải,” An Thừa Trạch gian nan đáp, “Chẳng phải tư tưởng truyền thống là có con để dưỡng lão sao? Vả lại muốn mẹ gật đầu thì nhất định phải có thành ý. Con đây cầm thành ý đến để mẹ thấy quyết tâm đã chuẩn bị sẵn vì tương lai của mình.”

https://thuviensach.vn

Thạch Nghị nhìn ngón tay An Thừa Trạch sắp xoắn hết vào nhau, ngắm một lát bỗng thấy thú vị, bèn nhấc lên nắm trong tay mình, tách mấy ngón tay hắn ra.

Đèn đang sáng trưng trưng thế này, Liễu Như ngồi ngay đối diện họ, Thạch Nghị còn động tay động chân, trán An Thừa Trạch lập tức lấm tấm mồ hôi, căng thẳng quan sát Liễu Như. Hắn hít sâu một hơi: "Mẹ, mẹ đánh con mắng con cũng được, nhưng dứt khoát phải để ba làm giùm, mẹ ngàn vạn đừng tức đến mệt mỏi. Con biết chuyện này rất khó chấp nhận, nhưng con thật lòng yêu anh Nghị, từ nhỏ đến giờ trong thế giới của con ngoài mẹ chỉ có anh Nghị. Nói thật, nếu không quen anh Nghị, cả đời này con đều sống trong tự ti, ôm thành tích nổi trội xuất sắc mà bài xích mọi người. Là anh Nghị giúp con thoát khỏi thế giới bé nhỏ của mình, cậu ấy chiếm lấy toàn bộ tình cảm của con, chứ không đơn thuần chỉ có tình yêu. Ở nhà cậu ấy là anh trai, đó là tình thân; ở trường là bạn học, đó là tình bạn; lúc cả hai sống chung, rồi cậu ấy chăm sóc con chu đáo, cái cảm giác tim đập thình thịch đau lòng này, con có muốn lừa mình dối người đến mấy cũng khó lòng phủ nhận sự hiện hữu của tình yêu. Con yêu cậu ấy, dùng tất thảy tình cảm quý giá nhất của con người để yêu, vì tình yêu sâu đậm mà nhất định phải giữa lễ nghi, cảm giác tim đập nhanh căn bản không thể khống chế. Thế nhưng, con vẫn thương mẹ nhất, nếu mẹ phản đối chúng con yêu nhau, con sẽ giữ khoảng cách với cậu ấy, song con không thể yêu ai khác nữa, cũng chẳng cách nào khiến một cô gái phải chịu cô đơn. Do vậy con chọn đẻ mướn, chẳng những tăng thêm lợi thế để mẹ đáp ứng, còn muốn chừa đường lui cho mẹ cho gia đình chúng ta, vì dù thế nào con cũng không có khả năng tìm người khác."

An Thừa Trạch rất ít biểu lộ cảm xúc trước mặt người khác, ngay cả Thạch Nghị cũng không biết tình cảm hắn dành cho mình lại sâu sắc đến thế. Thạch Lỗi cũng lặng lẽ thở dài, trước kia chỉ cảm thấy con trai treo cổ trên người Tiểu Trạch có chút không đáng, Tiểu Trạch thông minh lý trí như vậy, hoàn toàn có thể bỏ rơi con mình để kết hôn sinh con với người ta, trải

https://thuviensach.vn

qua cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn. Hiện tại mới biết, Tiểu Trạch thông minh thì thông minh, nhưng đối diện với ái tình, tất cả mọi người đều ngu ngốc. Bởi vậy, việc gì hắn phải so đo ai trả giá nhiều hơn, đều là con ngoan cả, cũng là duyên phận của chúng nó. Một đứa muốn ôm cái hũ sống nốt quãng đời còn lại trong cô độc, một đứa cho cha mẹ đường lui để độc thân cả đời, hai đứa cùng kiên trì, cùng tôn trọng cha mẹ, thế này thì phản đối kiểu gì.

“Xem ra con đã nghĩ rất kĩ .” Liễu Như dịu dàng vuốt tóc An Thừa Trạch, vừa mềm vừa đâu vào đấy, y hệt bộ dạng ngoan ngoãn mà An Thừa Trạch vẫn biểu hiện ra ngoài. Nhưng bởi tóc An Thừa Trạch quá sát da đầu, nên bất kể tiệm cắt tóc làm kiểu gì cũng chỉ tạo được một kiểu đầu, căn bản không đổi được. Hắn với Thạch Nghị kỳ thực giống nhau ở cái tính cố chấp.

“Con trước sau vẫn nghĩ rất rõ ràng, chưa từng nghi ngờ hay dao động.” An Thừa Trạch kiên định nói, đồng thời nắm lấy tay Thạch Nghị, không cho anh tiếp tục nghịch ngón tay mình.

“Con đã nghĩ kĩ thế rồi, cũng hiểu tương lai khó khăn cỡ nào, mẹ đây trừ chúc phúc cũng chẳng biết cho con cái gì.” Liễu Như mỉm cười, vươn tay ôm con mình, “Mẹ vui lắm, con có thể đứng giữa tình yêu và tình thân mà không vứt bỏ bất cứ ai trong hai người quan trọng nhất.”

An Thừa Trạch cũng ôm chặt Liễu Như, giờ khắc này, được người thân yêu nhất trần đời chúc phúc, hắn mới chân chính đạt được hạnh phúc.

…..

Năm tháng sau, con gái Liễu Như và Thạch Lỗi khóc oe oe rơi xuống trần gian, mới đẻ ra toàn thân còn nhiều nếp nhăn, ngoại trừ ông ba ngốc Thạch Lỗi, hai anh trai An Thừa Trạch Thạch Nghị đều nhíu mày nhìn em gái. Tuy nói em gái do anh trai bảo bọc, nhưng nhăn nheo kiểu này chẳng thể nào

https://thuviensach.vn

dậy lòng yêu thương nổi. Thạch Nghị thò tay chọc chọc cái mặt nhăn nhăn của bé con, mày nhíu càng sâu. An Thừa Trạch lại là người giỏi giả bộ nhất, cười ôn hòa với em gái, kết quả bé con cực thẳng thừng, bé nhìn thoáng cũng biết ai thật lòng thích mình. An Thừa Trạch với Thạch Nghị vừa tới gần, bé liền khóc to, Thạch Lỗi tức tới mức đá cả hai đứa ra, ai dám ghét bỏ con hắn, hắn liều mạng với người đó!

Đối với sinh mệnh mới này, Liễu Như cũng thích vô cùng, mặt nhăn cũng ngắm mãi không chán, ngày ngày đều ngắm đến mỏi cả mắt. Trong thời gian ở cữ không thể hại tới mắt, nhìn chăm chú quá lâu sẽ ảnh hưởng rất lớn tới mắt bé con, vì thế Thạch Lỗi không cho Liễu Như nhìn chằm chằm con nữa, ngày nào cũng chiếm lấy con không buông, cười đần hết nói.

Bé mập mạp chào đời trước sự mong chờ của gia đình bốn người, Liễu Như lại được bổ sung đủ dinh dưỡng trong thời kỳ mang thai, chưa đầy hai ngày bé đã trở nên mập mập trắng trắng, nom vô cùng khả quan. Bấy giờ An Thừa Trạch với Thạch Nghị cũng sáp tới, em gái đáng yêu trắng trẻo quả thực hội tụ mọi ưu điểm của cả bốn người, tương lai tuyệt đối là tiểu mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành. An Thừa Trạch bị bé con mê hoặc hóa thân thành muội khống, sắc mặt u ám, em gái dễ thương nhường này về sau sẽ bị thằng nhóc xấu xa nào đó cưới mất, tiếp cận vì gia thế không được, sống sung sướng từ nhỏ không được, diện mạo quá xấu không được, quá đẹp quá hút người cũng không được… An Thừa Trạch nhìn xa trông rộng lập tức rơi vào sầu lo, phải làm thế nào mới sàng lọc được toàn bộ đàn ông trên thế giới để em gái mình tìm được bạn đời ưu tú nhất đây?

Thạch Nghị nào lắm tâm tư như An Thừa Trạch, đơn giản cảm thấy em gái rất xinh, thích ôm ôm bé. Kết cục, ghét bỏ trước đó bị báo ứng, em gái người ta chả hiếm lạ hai anh, vừa tới gần liền khóc to, khóc tới mức ba phải đá hai ông anh khó ưa dám ghét bỏ bé ra ngoài.

Trong lúc Liễu Như mang thai, An Thừa Trạch rốt cuộc tuyển được cho mỗi công ty một giám đốc đáng tin, lúc này mới bớt được chút thời gian

https://thuviensach.vn

đến đây, bằng không không lao lực chết mới lạ. Thạch Nghị cũng bứt rứt vô cùng, rõ ràng cha mẹ đều đồng ý, hết thảy vấn đề được giải quyết, ấy mà tới hôm nay vẫn chưa ăn vào miệng. Sáu năm chia xa cộng thêm Liễu Như mang thai là khoảng bảy năm, còn mấy chục năm kiếp trước, giờ mà tính thì thực sự rất hung tàn.

Tuy nhiên, An Thừa Trạch bận đến nỗi dính gối liền ngủ, thậm chí muốn hôn hôn ôm ôm cũng phải đợi hắn ngủ rồi mới dám lén lút làm. Vì thế, dù đã trắng trợn dọn vào phòng An Thừa Trạch, Thạch Nghị vẫn ngày ngày đeo cặp mắt đen, trưng bản mặt lạnh dục cầu bất mãn. Liễu Như mặc kệ, con trai cô, gả chậm ngày nào hay ngày ấy.

Chẳng phải Liễu Như không xót con, mà từ khi nhận ra tình cảm của hai người, cô cũng cố gắng điều tra xem con trai với nhau quan hệ thế nào. Được văn hóa BL vừa nổi dậy gần đây hun đúc, Liễu Như nhận thức sâu sắc rằng, con mình có khả năng, đại khái, có lẽ, tựa hồ… có số làm 0. Nếu là người khác, Liễu Như hoàn toàn tin tưởng không ai qua nổi con mình, nhưng nếu là Thạch Nghị, vậy thôi rồi.

Cho nên, kéo được ngày nào hay ngày ấy, Liễu Như vui như mở cờ, đây là cảm xúc vi diệu của bà bầu.

Song từ lúc con gái ra đời, cô với Thạch Lỗi không rảnh phản ứng con trai, bấy giờ mới khiến An Thừa Trạch và Thạch Nghị cảm thấy hít thở bình thường được.

Có em gái thật tốt.

Bé mập Thạch tròn trăm ngày, Liễu Như trở lại xử lý chuyện công ty. Nhưng nhờ mấy giám đốc tài giỏi, cô có thêm nhiều thời gian chăm con, lớn tuổi mới có con nên muốn nuông chiều bé, lần này cô dứt khoát phải bảo vệ con lớn lên.

https://thuviensach.vn

Mà An Thừa Trạch với Thạch Nghị chứng kiến em gái khỏe mạnh khả ái lần nào trông thấy mình cũng gào khóc inh ỏi, rốt cuộc cũng thả lỏng, yên tâm đi du lịch.

Cũng không đi nghỉ ở nước ngoài như mấy người lắm tiền khác, trong nước lớn như vậy còn chưa xem hết, ra nước ngoài làm gì. Cái họ muốn đâu phải là tốn một mớ tiền đi hưởng thụ, mà là tay nắm tay cùng nhau đi khắp chốn, in dấu chân tại từng ngóc ngách của tổ quốc.

Điểm dừng chân thứ nhất là Côn Nam, côn trùng nhiều muốn chết, dù ở khách sạn năm sao cũng không ngăn nổi đám côn trùng chỗ nào cũng chui vô được. Buổi tối còn có thể đuổi côn trùng, ban ngày thì bó tay, An Thừa Trạch đi dạo một vòng về, bị chích tới nỗi người nổi đầy nốt đỏ vừa đau vừa ngứa, cực kỳ khó chịu. Cố tình nhóc đen nhẻm Thạch Nghị lại như thể thuốc diệt côn trùng tự nhiên, không con nào dám tới gần, trên người chẳng nổi một nốt. An Thừa Trạch tức lắm, nhịn không được muốn hành hạ anh, bắt người ta đi mua thuốc mua cơm. Ngày đầu tiên trong chuyến du lịch, hai người cứ thế ở lại khách sạn giải quyết bữa tối bằng cơm hộp khá là thiếu lãng mạn, rượu vang và nến thương lượng trước đó đều bị An Thừa Trạch đang đau ngứa bác bỏ hết.

Tắm rửa xong, Thạch Nghị đau lòng giúp An Thừa Trạch thoa thuốc, kỳ thực do Côn Nam nhiều côn trùng, thuốc giảm sưng chữa ngứa cũng đặc biệt tốt. Nhưng An Thừa Trạch dường như cũng kháng dược tính rất mạnh giống kiếp trước, bôi thuốc xong vẫn khó chịu chết được, duy nhất thoải mái là được chườm lạnh. Thạch Nghị dùng khăn bọc đá, từ tốn chữa ngứa cho An Thừa Trạch, coi như chạm hết toàn thân hắn.

Cũng chả hiểu tại sao, thân thể ngứa lại biến thành trong lòng ngứa. Nom Thạch Nghị nghiêm túc chăm sóc mình, An Thừa Trạch xúc động cực kỳ. Giữa hai người, không chỉ Thạch Nghị nhẫn nại, mà hắn cũng vậy. Chẳng qua để vuột mất thời kỳ xúc động, cố ý tìm thời gian thì không được tự nhiên, cộng thêm bé con trong nhà thường xuyên khóc đêm, rất bất tiện.

https://thuviensach.vn

Lần đi xa này, An Thừa Trạch định thỏa mãn nguyện vọng, nhưng đâu ngờ lại vào một đêm mình bị muỗi đốt toàn thân như này.

Nếu xúc động có thể kiềm chế, vậy sẽ không có từ "kìm lòng chẳng đậu".

Mới đầu là An Thừa Trạch đặt Thạch Nghị dưới thân hôn môi, sau đó Thạch Nghị xót xa hôn vết sẹo trên trán An Thừa Trạch và mấy nốt trên người. Cuối cùng khi thấy lối rẽ phân chia vận mệnh năm đó, vết sẹo mà An Thừa Trạch cố tình khiến Thạch Nghị đâm mình bị thương để thay đổi số phận, thời gian qua lâu đã trở nên rất nhạt và đang khắc trên mông An Thừa Trạch. Hết cách rồi, để chỗ đó bị thương mới tránh được việc khống chế sai ảnh hưởng tới bộ phận khác.

Thạch Nghị nhìn một lát, càng xem càng thích, nhịn không được hôn lên vết sẹo ấy, An Thừa Trạch cứng ngắc cả người, rồi chậm rãi mềm xuống.

Từ lâu hắn đã bảo sẽ cưng chiều Thạch Nghị, dẫu là phương diện này, hắn cũng chẳng nỡ bắt một chàng trai đỉnh thiên lập địa như Thạch Nghị phải phục tùng.

Kỳ thực hắn rất muốn chiếm thượng phong, song vừa nghĩ đến đối phương là Thạch Nghị, An Thừa Trạch liền thôi cố chấp.

Ngọn lửa tích tụ vài chục năm rất dài rất lâu, đốt sạch toàn bộ thể lực của An Thừa Trạch. Hôm sau bọn họ không ra ngoài, An Thừa Trạch bị giày vò tới hừng đông căn bản chẳng dậy nổi, Thạch Nghị thì không muốn dậy, chỉ muốn say chết trong chốn mềm mại.

Chăm chú ngắm nhìn gương mặt say ngủ của An Thừa Trạch, Thạch Nghị khẽ hôn lên môi hắn. Tương lai một năm, hai năm… mấy chục năm sau, họ đều phải thức giấc cùng nhau như vậy, phải bên nhau đến bạc đầu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn